DE LA AUTOAREA SERIEI DE SUCCES
SÂNGE ȘI CENUȘĂ

RĂZBOIUL CELOR DOUĂ REGINE

JENNIFER L. ARMENTROUT

LITERA



JENNIFER L.
ARMENTROUT

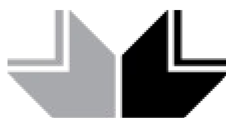
RĂZBOIUL CELOR DOUĂ REGINE

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București

The War of Two Queens
Jennifer L. Armentrout

Design copertă: Hang Le



Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Războiul celor două regine
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978–606–33–9503–1

Pentru tine, cititorule.

Capitolul 1

Casteel

Sunetul ascuţit al ghearelor târşâite se apropia pe măsură ce flacăra slabă din vârful singurei lumânări începu să pâlpâie, după care se stinse, iar celula fu cufundată în beznă.

O adunătură densă de umbre apăru sub arcada deschisă – o arătare diformă ce stătea în patru labe. Se opri, adulmecând zgomotos ca un guzgan nenorocit, simţind sânge.

Sângele meu.

Fâşiile netede din piatră de umbre începură să-mi strângă şi mai tare gâtul şi gleznele pe când îmi schimbam poziţia, pregătindu-mă să mă apăr. Nenorocita de piatră nu putea fi distrusă, însă era utilă.

Creatura scoase un geamăt profund.

— Blestematule!

Creatura se năpusti de sub arcadă, gonind spre mine, iar geamătul său sfâşietor deveni un ţipăt ascuţit şi pătrunzător.

Am aşteptat până când duhoarea putreziciunii emanată de creatură îmi ajunse în nări, după care mi-am lipit spatele de zid, ridicându-mi picioarele. Lanţul cătuşelor de la glezne era lung de numai două palme, iar cătuşele erau fixe, însă era suficient. Mi-am proptit tălpile goale în umerii creaturii şi am reuşit să-i desluşesc trăsăturile îngrozitoare, în timp ce duhoarea gurii sale mă lovea drept în faţă.

Mamă, Temutul nu era deloc proaspăt.

Petice de carne gri îi acopereau craniul fără păr, iar jumătate din nas îi lipsea. Osul unuia din pomeţi îi era

cu totul expus, iar ochii îi licăreau asemenea tăciunilor. Avea buzele zdrenţuite şi mutilate…

Temutul îşi răsuci capul şi îşi înfipse colţii în gamba mea. Dinţii trecură prin materialul pantalonilor, adâncindu-se în carne şi în muşchi. Aerul ieşi sâsâit printre dinţii mei încleştaţi, în timp ce piciorul îmi era cuprins de o durere fierbinte, ce urca, răspândindu-se asemenea focului.

„Merită”.

Merita să îndur un asemenea chin.

Mi-aş fi petrecut o eternitate lăsându-mă muşcat dacă asta însemna că *ea* se afla în siguranţă. Că nu *ea* era cea către trebuia să zacă în celulă. Că nu era *ea* cea care suferea.

M-am descotorosit de colţii Temutului şi am tras lanţul scurt peste gâtul creaturii, încrucişându-mi picioarele. M-am răsucit din talie şi am înfăşurat lanţul din os în jurul gâtului Temutului, amuţindu-i ţipetele. Zgarda din jurul gâtului meu începu să mă strângă şi mai tare în timp ce mă răsuceam, lăsându-mă fără aer, în vreme ce lanţul se afunda în grumazul Temutului. Braţele începură să i se zbată pe podea, iar eu mi-am smucit picioarele în direcţia opusă, frângând coloana vertebrală a creaturii. Spasmele ei se transformară în convulsii pe măsură ce o apropiam de mâinile mele. Lanţul care-mi lega încheieturile, prins de zgarda din jurul gâtului, era şi mai scurt – însă era de ajuns.

Am apucat fălcile reci şi umede ale Temutului şi i-am tras capul în jos, cu putere, izbindu-l de podeaua de piatră, chiar lângă genunchii mei. Carnea cedă, împroşcându-mi stomacul şi pieptul cu sânge putrezit. Craniul crăpă cu un trosnet umed. Temutul se lăsă moale. Ştiam că nu avea să rămână aşa, dar măcar câştigasem timp.

Plămânii îmi ardeau, iar eu am desfăşurat lanţul din jurul gâtului creaturii şi am împins-o departe de mine. Ateriză lângă arcadă, într-o încâlceală dezlânată de membre, în vreme ce îmi lăsam muşchii să se relaxeze. Legătura din jurul gâtului meu slăbi cu greu, permiţând până la urmă aerului să pătrundă în plămânii care-mi ardeau de durere.

Priveam trupul Temutului. Oricând altcândva l-aş fi proiectat până pe coridor, ca de obicei, dar puterea îmi slăbise.

Pierdusem prea mult sânge.

Deja.

Semn rău.

Respirând cu greutate, am privit în jos. Chiar sub fâşiile de piatră de umbre, tăieturi superficiale se întindeau pe interiorul braţelor, depăşindu-mi coatele şi răspândindu-se peste vene. Le-am numărat. Din nou. Ca să fiu sigur.

Treisprezece.

Trecuseră treisprezece zile din clipa în care slujnicele roiseră prin celulă, îmbrăcate în negru şi tăcute asemenea unor morminte. Veneau o dată pe zi ca să-mi taie carnea, luându-mi sânge, de parcă aş fi fost un butoi nenorocit cu vin de viţă nobilă.

Gura mi se schimonosi într-un zâmbet reţinut şi sălbatic. Reuşisem să elimin trei dintre ele la început. Le sfâşiasem gâtul când se apropiaseră prea tare de mine, motiv pentru care după aceea îmi fusese scurtat lanţul dintre încheieturile mâinilor. Însă doar una dintre ele *rămăsese* moartă. Gâturile sfâşiate ale celorlalte două se lipiseră la loc de la sine în câteva minute – lucru impresionant şi în acelaşi timp enervant de privit.

Învăţasem totuşi ceva valoros cu acea ocazie.

Nu toate slujnicele Reginei de Sânge erau

Revenanţi.

Încă nu ştiam cum aş fi putut folosi informaţia, dar bănuiam că se foloseau de sângele meu pentru a crea Revenanţi noi-nouţi. Sau îl foloseau drept desert destinat celor norocoşi.

Mi-am lăsat capul pe spate, proptindu-l de zid, şi am încercat să nu trag prea adânc aer în piept. Dacă duhoarea Temutului doborât nu avea să mă sufoce, piatra de umbre ce era înfăşurată în jurul gâtului meu urma s-o facă.

Am închis ochii. Trecuseră mai multe zile până când slujnicele îşi făcuseră apariţia. Oare câte? Nu ştiam cu siguranţă. Două zile? O săptămână? Sau…

M-am oprit. „Termină cu porcăriile, nu mai gândi aşa”, mi-am spus.

Nu puteam continua în felul acela. Nu aveam s-o fac. Aşa făcusem şi ultima oară, când încercasem să calculez trecerea zilelor şi a săptămânilor, până când ajunsesem într-un punct în care timpul pur şi simplu se oprise. Orele se transformaseră în zile. Săptămânile deveniseră ani. Iar mintea îmi putrezise precum sângele ce se scurgea din capul zdrobit al Temutului.

Dar lucrurile stăteau altfel în prezent.

Celula era mai mare, iar intrarea nu era închisă. Nici nu era nevoie de aşa ceva, dată fiind prezenţa pietrei de umbre şi a lanţurilor. Lanţurile erau făcute dintr-o combinaţie de fier şi os de zeitate, legate de un cârlig din zid şi de un sistem de scripeţi care permitea ca acestea să fie alungite sau scurtate. Puteam să mă ridic în picioare şi să mă mişc un pic, dar cam atât. Celula nu avea ferestre, la fel ca aceea de dinainte, iar aerul rece şi reavăn, împreună cu mirosul de mucegai îmi spuneau că mă întemniţaseră din nou undeva în subteran. Temuţii care bântuiau liberi reprezentau, de

asemenea, un detaliu nou.

Am mijit ochii. Nenorocitul de lângă arcadă trebuia să fi fost al şaselea sau al şaptelea care găsise celula, atras de mirosul sângelui. Apariţia lor mă făcea să cred că la suprafaţă se confruntau cu o infestare cu Temuţi.

Auzisem şi înainte despre atacuri ale Temuţilor în interiorul Meterezelor ce înconjurau Carsodonia. Atacuri pe care Coroana de Sânge le punea pe seama Atlantiei şi a zeilor mânioşi. Eu bănuisem întotdeauna că se datorau unui Ascendent care se lăcomise şi lăsase muritorii din care se hrănise să se transforme. Acum, începeam să cred că Temuţii erau ţinuţi aici, jos. Oriunde s-ar fi aflat acest *aici.* Şi, dacă era aşa, iar ei puteau să iasă şi să ajungă la suprafaţă, însemna că puteam s-o fac şi eu.

Doar de aş fi putut să-mi slăbesc afurisitele de lanţuri. Petrecusem foarte multă vreme trăgând de cârlig. În toate acele încercări, poate că se urnise cu vreun centimetru – poate.

Dar ăsta nu era singurul lucru diferit. În afară de Temuţi, nu văzusem decât slujnice. Nu ştiam ce să cred despre asta. M-am gândit că avea să fie ca data trecută. Vizite prea dese din partea Coroanei de Sânge şi a trepăduşilor săi, vizite în care m-ar fi tachinat şi m-ar fi torturat, s-ar fi hrănit din mine şi ar fi făcut tot ce şi-ar fi dorit.

Desigur, ultima oară când fusesem încarcerat, lucrurile nu începuseră aşa. Regina de Sânge încercase *să-mi deschidă ochii,* să mă convingă să trec de partea ei. Să mă întoarcă împotriva familiei şi a regatului meu. Atunci când planul ei nu funcţionase, începuse cu adevărat distracţia.

Oare asta păţise şi Malik? Oare refuzase să le facă jocul, aşa că reuşiseră să-l facă să cedeze, aşa cum

aproape că reuşiseră cu mine? Am înghiţit în sec. Nu ştiam. Nu-l văzusem pe fratele meu, dar mai mult ca sigur îi făcuseră ceva. Îl ţineau prizonier de mult mai mult timp, iar eu ştiam ce erau în stare să-i facă. Ştiam ce înseamnă să te simţi disperat şi neajutorat. Senzaţia dată de perceperea situaţiei şi de a simţi faptul că eşti lipsit de control. Să nu mai ai simţul propriei persoane. Chiar dacă nici măcar nu îl atinseseră până atunci, faptul că ar fi fost ţinut aşa, captiv şi în mare parte izolat, nu avea cum să nu lase urme asupra minţii sale, după o vreme. Şi o *vreme* putea să însemne o durată mult mai scurtă decât ar putea crede cineva ce înseamnă. Pentru că te făcea să-ţi închipui lucruri. *Să crezi* lucruri.

Mi-am tras mai aproape piciorul rănit, cât de mult am putut, şi mi-am privit mâinile care îmi zăceau în poală. În beznă, aproape că nu mai puteam vedea licărul însemnului ce se întindea peste palma mea stângă.

„Poppy”.

Mi-am închis degetele peste însemn, încleştându-mi mâna, de parcă aş fi putut să-mi aduc aminte altceva în afară de ţipetele ei. Să-mi şterg din memorie faţa ei frumoasă, contorsionată de durere. Nu doream să văd aşa ceva. Voiam să îmi aduc aminte de ea aşa cum fusese pe corabie, cu faţa îmbujorată şi cu acei ochi verzi năucitori, cu licărul lor argintiu şi subtil din spatele pupilelor, înflăcăraţi şi plini de dorinţă. Îmi doream amintiri cu obrajii ei rozalii când îşi dorea ceva cu tărie sau când se enerva. Enervare care apărea de obicei în timp ce delibera în tăcere – sau foarte zgomotos – dacă ar fi fost considerat deplasat faptul că voia să mă înjunghie. Îmi doream să-i văd buzele pline despărţindu-se, pielea ei strălucind pe când îmi atingea

carnea şi mă vindeca în feluri pe care ea nu le-ar fi cunoscut sau înţeles vreodată. Ochii mi se închiseră din nou. La naiba! Tot ce puteam să văd era cum sângele i se scurgea din urechi şi din nas în timp ce corpul ei se zvârcolea la mine în braţe.

O, zei, aveam să o fac bucăţi pe căţeaua aceea de regină odată ce mă eliberam.

Şi aveam să o fac.

Într-un fel sau altul, aveam să mă eliberez şi să mă asigur că avea să simtă toate caznele la care o supusese pe Poppy *vreodată*. Înzecit.

Ochii mi s-au deschis brusc atunci când am auzit sunetul slab al unor paşi. Muşchii gâtului mi s-au tensionat în timp ce mi-am întins lent piciorul. Ceva era în neregulă. Se scurseseră doar câteva ore de când slujnicele trecuseră prin ritualul lor de sângerare. Sau poate că deja începusem să pierd noţiunea timpului.

Neliniştea mi se ridică în piept în timp ce mă concentram la sunetul paşilor. Veneau mai multe persoane, iar un set de paşi răsuna mai apăsat. Cizme. Mi-am încleştat maxilarul în vreme ce îmi ridicam privirea spre intrarea celulei.

Mai întâi, pătrunse în încăpere o slujnică, aproape una cu întunericul. Nu spuse nimic în timp ce fustele ei alunecară pe lângă Temutul căzut. Cu o lovitură de oţel peste cremene, o flacără înflori pe fitilul lumânării de pe perete, în locul celei care se consumase. Alte patru slujnice intrară în timp ce prima aprinse alte lumânări, trăsăturile femeilor fiind ascunse de vopselurile negre de pe chipul lor.

Mă întrebam acelaşi lucru, ca de fiecare dată când le vedeam. Care naiba era faza cu machiajul?

Le întrebasem de multe ori. Niciodată nu primisem răspuns.

Se aliniară de o parte şi de alta a arcadei, iar prima li se alătură. Ştiam acum cine urma să apară. Mi-am fixat privirea asupra intrării. Mirosul parfumului de trandafiri şi vanilie ajunse la mine. O furie fierbinte şi nesfârşită mi se revărsă în coşul pieptului.

După care intră ea, o apariţie total opusă slujnicelor ei.

Albă. Ticăloasa purta o rochie mulată pe corp, care-i punea în evidenţă formele. Rochia era de un alb imaculat, aproape transparent. Am strâmbat din buze, dezgustat. În afară de părul roşcat-maroniu care-i ajungea până în dreptul taliei înguste strânse într-o curea, nu semăna deloc cu Poppy.

Cel puţin, asta îmi spuneam.

Nu era urmă de asemănare în trăsăturile ei – în forma ochilor, în linia dreaptă a nasului ei, cu un cercel de rubin într-una din nări, sau în gura expresivă cu buze pline.

Nu conta absolut deloc.

Poppy nu era *deloc* aşa.

Regina de Sânge. Ileana. *Isbeth.* O căţea ce în curând avea să fie moartă.

Se apropie, şi încă nu puteam pricepe cum de nu conştientizasem că era una dintre Ascendenţi. Ochii îi erau întunecaţi şi fără fund, dar nu erau la fel de opaci ca ai unui vampir. Atingerea ei… drăcie, se îmbinase cu ale altora odată cu trecerea anilor. Şi, chiar dacă fusese rece, atingerea nu-i fusese îngheţată şi secată de sânge. Cu toate acestea, de ce ar fi trebuit ca eu – sau oricine altcineva – să iau în calcul posibilitatea ca ea să fi fost altceva decât susţinea că era?

Oricine altcineva în afară de părinţii mei.

Ei mai mult ca sigur ştiuseră adevărul despre Regina de Sânge – despre cine era cu adevărat. Şi nu

ne spuseseră. Nu ne avertizaseră.

Eram cuprins şi ros de o mânie înţepătoare şi arzătoare. Poate că nu s-ar fi schimbat cu nimic cele întâmplate dacă am fi ştiut cine era cu adevărat, dar ar fi afectat fiecare aspect al felului în care am fi ales să o înfruntăm. Zei, am fi fost mai bine pregătiţi dacă am fi ştiut că nebunia cu totul specială a Reginei de Sânge era motivată de o dorinţă de răzbunare veche de secole. Ne-ar fi făcut să ne gândim mai bine. Ne-am fi dat seama că era cu adevărat capabilă de *orice.*

Dar nu se mai putea face nimic acum, nu când mă legaseră cu lanţuri de un zid, iar Poppy era undeva în lume, trebuind să se confrunte cu faptul că acea femeie era mama ei.

„Îl are pe Kieran alături”, mi-am reamintit. „Nu e complet singură”.

Falsa regină nu era nici ea singură. Un mascul înalt intră după ea, semănând cu o lumânare aprinsă. Era un ticălos aurit, de la păr la machiajul arcuit de pe faţă. Ochii îi erau de un albastru atât de pal, încât păreau să fie aproape lipsiţi de culoare. Semănau cu ochii unora dintre slujnice. Un alt Revenant, mai mult ca sigur. Însă una dintre slujnice, cea al cărei gât se refăcuse după ce îl sfâşiasem, avusese ochi căprui. Nu toţi Revenanţii aveau irisurile deschise la culoare.

Rămase lângă intrare, iar armele nu îi erau ascunse, ca ale slujnicelor. Am văzut un pumnal negru ţinut într-o teacă peste pieptul său şi două săbii prinse pe spate, mânerele lor curbate fiind vizibile deasupra şoldurilor sale. „Ducă-se dracului!” Mi-am mutat privirea spre Regina de Sânge.

Lumina lumânărilor licărea pe vârfurile de diamant ale coroanei de rubine, pe când Isbeth privi corpul Temutului.

— Habar n-am dacă ştii asta sau nu, am spus eu relaxat, dar ai o problemă cu dăunătorii.

Ridică dintr-o sprânceană întunecată şi pocni de două ori din degetele ei cu unghii vopsite în roşu. Două slujnice se urniră la unison, ridicând de pe jos rămăşiţele Temutului. Scoaseră creatura din încăpere în timp ce privirea lui Isbeth se concentra asupra mea.

— Arăţi mizerabil.

— Da, însă eu mă pot curăţa. Tu? Am zâmbit, observând cum pielea din jurul gurii ei se strânge. N-ai cum să speli duhoarea sau s-o faci să dispară. *Mizeria* se află în interiorul tău.

Râsetul lui Isbeth răsună precum clinchetul sticlei, zgâriindu-mi fiecare nerv.

— Vai, dragul meu Casteel, uitasem cât de şarmant poţi fi. Nu e de mirare că fiica mea s-a îndrăgostit de tine într-un asemenea hal.

— Nu-i spune aşa, am mârâit.

Îşi ridică ambele sprâncene în vreme ce se juca cu un inel de pe arătătorul ei. Era un inel de aur cu diamant roz. Aurul era lustruit, strălucind chiar şi în lumina slabă – licărind aşa cum doar aurul atlantian o putea face.

— Te rog să nu-mi spui că te îndoieşti de faptul că eu aş fi mama ei. Ştiu că nu sunt simbolul onestităţii, dar în privinţa ei am spus doar adevărul.

— Mă doare undeva că ai purtat-o nouă luni în pântece sau că ai născut-o de una singură. Mi-am încleştat pumnii. Nu însemni nimic pentru ea.

Isbeth deveni dintr-odată ciudat de tăcută, rămânând nemişcată. Trecură secunde, după care spuse:

— I-am fost mamă. Ea nu are cum să-şi aducă aminte, pentru că era doar un bebeluş atunci, perfectă

şi minunată. M-am culcat şi m-am trezit cu ea alături în fiecare zi, până când am ştiut că nu mai puteam să-mi asum un asemenea risc. Marginile rochiei sale trecură prin balta formată de sângele Temutului în timp ce ea făcu un pas în faţă. Şi i-am fost mamă când credea că îi eram doar regină, oblojindu-i rănile atunci când a fost rănită atât de grav. Aş fi dat orice să fi putut împiedica în vreun fel ce i s-a întâmplat. Vocea i se subţie, şi aproape că o credeam. Aş fi dat orice să nu sufere nici măcar pentru o secundă. Să nu trebuiască să-şi aducă aminte de coşmarul acela de fiecare dată când îşi priveşte corpul.

— Atunci când se priveşte, nu vede nimic altceva în afară de frumuseţe şi curaj, am izbucnit eu.

— Chiar crezi asta? întrebă ea, ridicându-şi bărbia.

— *Ştiu* asta.

— Atunci când era copil, plângea adeseori când se privea în oglindă, spuse ea, iar eu am simţit cum mi se opreşte respiraţia. Adeseori m-a implorat să o vindec.

— Nu are nevoie de vindecare.

Fierbeam de mânie, urând – absolut *detestând* – faptul că Poppy se simţise aşa, chiar şi pe când era copil.

Isbeth tăcu pentru o clipă.

— Chiar şi aşa, aş fi dat orice dacă aş fi putut să previn ceea ce i s-a întâmplat.

— Şi crezi că n-ai avut nimic de-a face cu asta? am contrat-o eu.

— Nu eu am fost cea care a părăsit siguranţa capitalei şi a castelului Wayfair. Nu eu am dus-o departe. Maxilarul i se încleştă şi îi ieşi în afară într-un fel care-mi era prea cunoscut. Dacă nu m-ar fi trădat Coralena – aşa cum a trădat-o şi pe *ea* –, Penellaphe n-ar fi suferit niciodată o asemenea durere.

Eram deopotrivă siderat şi dezgustat.

— Cu toate acestea, ai trădat-o, trimiţând-o în Masadonia, nu? Ducelui Teerman, care…

— Încetează!

Deveni din nou băţoasă.

Nu-şi dorea să audă toate astea? Ce păcat!

— Teerman a chinuit-o aproape zilnic. I-a lăsat şi pe alţii să o facă. Devenise o distracţie pentru el.

Isbeth se înfioră.

Chiar se înfioră.

Mi-am tras buzele peste colţi.

— Tu eşti vinovată pentru ce i s-a întâmplat. Nu ai dreptul să dai vina pe altcineva ca să îţi uşurezi conştiinţa. De fiecare dată când a atins-o, a rănit-o. Şi numai tu eşti responsabilă pentru asta.

Ea trase adânc aer în piept şi se îndreptă.

— N-am ştiut. Dacă aş fi ştiut, i-aş fi spintecat burta şi l-aş fi forţat să-şi mănânce propriile măruntaie până când s-ar fi sufocat cu ele.

De aşa ceva nu mă îndoiam.

Pentru că o mai văzusem făcând asta unui muritor.

Buzele ei strânse tremurau în timp ce mă privea.

— *Tu* ai fost cel care l-a ucis?

Am fost cuprins de o satisfacţie sălbatică.

— Da, eu am fost acela.

— L-ai făcut să sufere înainte?

— Tu ce crezi?

— Ai făcut-o. Se întoarse, îndreptându-se spre perete, iar cele două slujnice îşi reluară locul în dreptul uşii. Foarte bine.

Am râs sec.

— Aş face la fel şi în cazul tău.

Îmi zâmbi scurt, peste umăr.

— Întotdeauna m-a impresionat rezistenţa ta,

Casteel. Îmi imaginez că e ceva moştenit de la mama ta.

În gură parcă mi se strânsese acid.

— Aici, tu eşti experta.

— Dacă te interesează… începu ea, ridicând din umeri. Trecu o clipă înainte să continue: N-am urât-o pe mama ta la început. Era îndrăgostită de Malec, însă el mă iubea pe mine. Nu o invidiam. Îmi era milă de ea.

— Sunt sigur că s-ar bucura să audă asta.

— Mă îndoiesc, murmură ea, îndreptând o lumânare care se înclinase. Îşi trecu degetele prin flacără, făcând-o să tremure frenetic. Acum însă, o urăsc.

Nu-mi păsa absolut deloc.

— Cu toată fiinţa mea o urăsc. Fumul răsări din flacăra pe care o atinsese, întunecându-se, devenind de un negru consistent ce pătă piatra umedă.

Nu era deloc normal ce se întâmplase.

— Ce dracu' eşti?

— Nimic mai mult decât un mit. O poveste moralizatoare care a fost odată spusă copiilor din Atlantia, pentru ca aceştia să nu fure ceea ce nu meritau, răspunse ea, privindu-mă peste umăr.

— Eşti o *lamaea?*

Isbeth izbucni în râs.

— Drăguţ răspuns, însă te credeam mai isteţ de atât. Merse încet spre o altă lumânare, pe care o îndreptă. Poate că după standardele şi credinţele tale nu sunt o zeitate, dar sunt la fel de puternică. Aşadar, cum de nu sunt o zeitate?

Ceva îmi aţâţa amintirile – ceva ce eram sigur că tatăl lui Kieran îmi spusese cândva, pe când eram mici. Atunci când femeia vârcolac pe care Kieran o iubea era pe moarte, se rugase la toţi zeii pe care îi ştia adormiţi,

să o salveze. Se rugase la oricine l-ar fi putut asculta. Jasper îl avertizase că i-ar putea răspunde… ceva ce nu era zeu.

Că i-ar putea răspunde un zeu fals.

— Semizeu, am şoptit eu răguşit, cu ochii holbaţi. Eşti un semizeu. Un zeu fals.

O parte a buzelor lui Isbeth se arcuiră în sus, însă Revenantul aurit fu cel care vorbi:

— Ca să vezi, chiar e isteţ.

— Câteodată, zise ea, ridicând din umeri.

Ei drăcie! Crezusem că semizeii erau un mit, cum erau şi *lamaea.*

— Asta ai fost dintotdeauna? O imitaţie jalnică a originalului, hotărâtă să distrugă viaţa celor aflaţi în pragul disperării?

— O presupunere destul de jignitoare. Dar nu. Un semizeu nu se naşte, ci este zămislit atunci când o zeitate comite un act interzis de Ascensiune asupra unui muritor care nu a fost Ales.

Nu înţelegeam ce voia să spună printr-un muritor care ar fi Ales şi n-am mai apucat să o întreb, pentru că ea continuă:

— Ce ştii despre Malec?

Cu coada ochiului am văzut că Revenantul aurit îşi lăsase capul într-o parte.

— Unde e fratele meu? am întrebat-o.

— Prin preajmă.

Isbeth se întoarse cu faţa spre mine, împreunându-şi mâinile. Erau lipsite de bijuterii, în afară de inelul atlantian.

— Vreau să-l văd.

Ea rânji slab.

— Nu cred că ar fi înţelept.

— De ce?

Se apropie de mine.

— Încă n-o meriţi, Casteel.

Acidul din gură mi se prelinse în vene.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu mai jucăm jocul ăla.

Isbeth se îmbufnă.

— Dar iubeam acel joc. Malik la fel. Trebuie să recunosc însă că el se descurca mult mai bine decât tine.

Furia mi se revărsă prin tot corpul. Am ţâşnit de pe podea în timp ce furia mea prindea glas. N-am ajuns prea departe. Legăturile din jurul gâtului îmi smuciră capul înapoi, iar cătuşele din jurul mâinilor şi al gleznelor mele se tensionară şi mai mult, trăgându-mă şi lipindu-mă de perete. Slujnicele făcură un pas în faţă.

Isbeth ridică mâna, făcându-le semn să se întoarcă la loc.

— Te simţi mai bine acum?

— Ce-ar fi să te apropii? am mârâit în timp ce gâfâiam, iar legătura din jurul gâtului slăbi încetişor. M-aş simţi mai bine dacă ai face asta.

— Cu siguranţă, însă, vezi tu, planurile mele presupun să-mi menţin gâtul intact şi capul ataşat de corp, răspunse ea, trecându-şi lent mâna peste decolteul rochiei.

— Planurile se mai şi schimbă.

Isbeth rânji.

— Aşa este, însă planul la care mă gândesc necesită ca tu să rămâi în viaţă. Mă privea. Nu prea crezi, aşa-i? Ai fi deja mort dacă mi-aş fi dorit asta.

Ochii mi se îngustară în timp ce îmi fixam privirea asupra ei, iar Isbeth îşi plecă bărbia, încuviinţând scurt din cap. Revenantul aurit ieşi din încăpere, revenind cu

un sac. Duhoarea morţii şi a descompunerii mă izbi instantaneu. Fiecare părticică a fiinţei mele se concentră asupra sacului adus de Revenant. Nu ştiam ce se afla înăuntru, în afară de faptul că acel ceva fusese cândva în viaţă. Inima începu să-mi bubuie în piept.

— Se pare că fiica mea, cândva atât de amiabilă şi fermecătoare, şi-a dezvoltat o latură foarte… violentă, cu o predispoziţie spre dramatism, remarcă Isbeth în timp ce Revenantul îngenunchea, dezlegând gura sacului. Penellaphe mi-a trimis un mesaj.

Buzele mi se depărtară pe când Revenantul aurit răsturnă sacul, iar o… căpăţână nenorocită se rostogoli pe podea. Am recunoscut imediat părul blond şi maxilarul pătrăţos.

Regele Jalara.

Pe toţi zeii!

— După cum vezi, un mesaj deosebit de interesant, zise sec Isbeth.

Nu-mi venea să cred că mă holbam la capul tăiat al Regelui de Sânge. Un zâmbet larg îmi cuprinse încet faţa. Am început să râd – profund şi puternic. O, zei! Poppy era… La naiba, dăduse o dovadă de ferocitate în cel mai *splendid* mod posibil, şi *abia aşteptam* să-i împărtăşesc că eram complet de acord cu felul în care acţionase.

— Pe toţi zeii! Asta-i Regina mea, am spus.

Ochii Revenantului aurit se măriră de mirare, însă am continuat să râd până când stomacul meu gol a fost cuprins de crampe. Până când mi-au dat lacrimile şi au început să mă usture ochii.

— Sunt bucuroasă că situaţia te amuză, remarcă rece Isbeth.

Mi-am proptit capul de perete, în timp ce umerii

încă îmi erau scuturaţi de râs.

— Sincer, n-am văzut de multă vreme ceva care să mă facă să mă simt atât de bine.

— Ţi-aş recomanda să mai ieşi în lume, însă… Gesticulă nepăsător înspre lanţuri. Asta e doar o parte a mesajului pe care l-a transmis.

— Mai era şi altceva?

Isbeth încuviinţă din cap.

— O grămadă de ameninţări care au venit la pachet.

— Cu siguranţă.

Am chicotit, dorindu-mi să fi fost acolo când se întâmplase. Eram convins că viaţa lui Jalara fusese curmată chiar de Poppy.

Regina de Sânge pufni.

— Una dintre ameninţări mi-a atras atenţia în mod special. Îngenunche cu o mişcare înceată şi lină, care îmi aduse aminte de şerpii ce trăiau între dealurile de la poalele Munţilor lui Nyktos. Acei şerpi coloraţi în oranj şi roşu, cu două capete, erau la fel de veninoşi ca vipera ce-mi stătea în faţă.

— Prin comparaţie cu fiica mea şi cu tine, eu şi Malec n-am primit niciodată privilegiul însemnului căsătoriei – modul prin care celălalt ar putea afla că cel de care s-a legat trăieşte sau a murit. Cunoşti probabil că nici măcar legătura împărtăşită de două suflete-pereche nu îl poate alerta pe unul din ele de moartea celuilalt. Mi-am petrecut ultimele câteva sute de ani crezând că Malec era mort.

Orice urmă de amuzament dispăru.

— Se pare însă că m-am înşelat. Penellaphe susţine că Malec trăieşte şi că ştie unde s-ar afla.

Capul Revenantului se îndreptă în timp ce o privea. Isbeth păru că nu bagă de seamă.

— Penellaphe m-a ameninţat că îl va ucide, iar, în momentul în care va începe să creadă cu adevărat în puterea ei, ar putea să o facă foarte uşor. Ochii ei întunecaţi se aţintiră în ai mei. E adevărat? Trăieşte?

La naiba! Poppy chiar nu mai avea chef de glume.

— Da, am spus încet. Trăieşte. Pentru moment.

Corpul ei suplu mai că începu să vibreze.

— Unde se află, Casteel?

— Serios acum, *Idiotbeth,* am şoptit în timp ce m-am aplecat în faţă cât de mult am putut. Nimic din ce-ai fi în stare să-mi faci nu mă va convinge să-ţi spun. Nici chiar dacă l-ai aduce aici pe fratele meu şi ai începe să tai bucăţele din el.

Isbeth mă privi îndelung.

— Vorbeşti serios.

Am zâmbit larg. Chiar spuneam adevărul. Isbeth crezuse că o putea controla pe Poppy prin mine, dar soţia mea fioroasă şi superbă îi dăduse şah-mat, iar eu nu aveam de gând să-i stric jocul. Nici măcar pentru Malik.

— Ţin minte că era o vreme când ai fi fost dispus să faci orice pentru familia ta, zise Isbeth.

— Asta a fost demult.

— Acum, ai face orice pentru Penellaphe?

— Orice, am jurat eu.

— Datorită oportunităţii pe care o reprezintă? replică Isbeth. Oare asta te motivează? Până la urmă, datorită fiicei mele, ţi-ai uzurpat fratele şi părinţii. Acum, eşti rege. Şi, datorită descendenţei ei, ea e *regina.* Ceea ce face ca tu să fii *regele.*

Am dat dezaprobator din cap, deloc surprins. Desigur, doar ea s-ar fi gândit că sentimentele mele ar fi avut vreo legătură cu puterea.

— Câtă vreme ai petrecut complotând ca s-o faci a

ta? continuă Isbeth. Poate că nici n-ai plănuit vreodată să o foloseşti ca să-l eliberezi pe Malik. Poate că, de fapt, nici măcar nu o iubeşti.

I-am înfruntat privirea.

— Chiar dacă ar fi domnit peste toate întinderile de pământ şi apă sau ar fi fost regina a nimic mai mult decât o grămadă de oase şi cenuşă, ar fi fost – *va fi* – întotdeauna Regina *mea.* Dragostea e o emoţie prea slabă pentru a descrie felul în care m-a făcut să fiu al ei şi modul în care mă face să mă simt. Ea e totul pentru mine.

Isbeth rămase tăcută pentru câteva clipe prelungi.

— Fiica mea merită să fie cu cineva care să ţină la ea la fel de aprig cum ţine ea la acea persoană. O strălucire de un argintiu estompat licări în pupilele lui Isbeth, însă nu era la fel de vie ca aceea pe care o observasem la Poppy. Privirea îi coborî spre legătura din jurul gâtului meu. Niciodată nu mi-am dorit una ca asta – acest război contra fiicei mele.

— Chiar aşa? am întrebat-o, râzând sec. La ce te aşteptai? Ca ea să fie de acord cu planurile tale?

— Şi să se căsătorească cu fratele tău? Lumina din ochii ei crescu în timp ce eu mârâiam. Măi să fie, până şi simplul gând că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla te afectează, nu-i aşa? Dacă te-aș fi ucis ultima dată când mi-ai fost prizonier, el ar fi ajutat-o să facă Ascensiunea.

M-am chinuit din răsputeri să nu reacţionez – să mă abţin din a-i smulge inima din piept.

— Tot nu ai fi obţinut ce ţi-ai fi dorit. Poppy ar fi aflat până la urmă adevărul despre voi – despre Ascendenţi. Înţelesese deja, chiar înainte să mă întâlnească. Nu ţi-ar fi permis niciodată să cucereşti Atlantia.

Zâmbetul lui Isbeth reveni, chiar dacă îşi ţinea buzele strânse.

— Ai impresia că îmi doresc doar Atlantia? De parcă destinul fiicei mele s-ar reduce doar la atât? Scopul ei e mult mai măreţ. Aşa cum a fost şi al lui Malik. Aşa cum e şi al tău, acum. Facem cu toţii parte din planul extins, şi noi toţi, împreună, vom aduce regatul la măreţia la care ar fi trebui să ajungă. Procesul a început deja.

M-am liniştit.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Vei vedea, cu timpul. Isbeth se ridică. Dacă fiica mea te iubeşte cu adevărat, ceea ce urmează să se întâmple mă va răni în moduri în care mă îndoiesc că eşti în stare să crezi. Întoarse încet capul. Callum?

Revenantul aurit ocoli căpăţâna lui Jalara, fiind atent să n-o atingă.

Mi-am întors fulgerător privirea spre el.

— Nu te cunosc, dar am să te ucid, într-un fel sau altul. Voiam doar să te înştiinţez.

Revenantul ezită, lăsându-şi capul într-o parte.

— Nici nu ştii de câte ori mi s-a mai spus una ca asta, zise el zâmbind slab în timp ce scotea o lamă subţire din piatră de umbre din teaca de la piept. Dar s-ar putea să fii primul care are şanse de reuşită.

Revenantul ţâşni spre mine, iar lumea mea explodă, inundată de durere.

Capitolul 2

Poppy

Prin labirintul de pini din afara zidurilor oraşului Massene, am văzut un vârcolac cu blană alb-argintie

păşind în faţa mea.

Arden se furişa tăcut printre tufişurile dese care acopereau solul pădurii în timp ce se apropia de marginea Ţinutului Pinilor. Regiunea întinsă de păduri mlăştinoase se învecina atât cu Massene, cât şi cu Oak Ambler, ajungând până pe coasta Regatului lui Solis.

Ţinutul era infestat de insecte ce miroseau a putreziciune şi se hrăneau cu orice bucată de piele lăsată expusă. Insectele erau la fel de hămesite ca Temuţii. Tot felul de *creaturi* şerpuiau peste pământul acoperit de muşchi, şi le puteai vedea dacă te uitai cu atenţie după ele. În copaci stăteau atârnate cercuri rudimentare făcute din beţe sau oase, semănând vag cu Emblema Regală a Coroanei de Sânge, însă linia ce străpungea mijlocul cercului o făcea pe diagonală.

Massene se învecina cu ceea ce era cunoscut ca fiind teritoriul Clanului Oaselor Moarte.

Nu văzusem până acum nici o urmă a acelui grup misterios de indivizi care trăiseră odată unde acum se întindea Pădurea Sângerie. Se zvonea că respectivul clan prefera să se înfrupte din carnea oricărei fiinţe vii – inclusiv muritori şi vârcolaci. Şi faptul că nu găsisem vreo urmă nu însemna că nu puteau fi prin preajmă. Din clipa în care pătrunseserăm în Ţinutul Pinilor, mă simţisem de parcă sute de ochi ne urmăreau.

Din toate aceste motive, nu-mi plăcea prea mult Ţinutul Pinilor. Deşi nu puteam să mă decid dacă îmi displăceau mai mult şerpii sau canibalii.

Însă, dacă era să ocupăm Oak Ambler, cel mai mare oraş portuar situat atât de departe în est, trebuia mai întâi să cucerim Massene. Şi trebuia să o facem doar cu vârcolacii şi cu un mic batalion. Ajunseserăm înaintea armatelor mai mari conduse de... tatăl *lui,* fostul rege al Atlantiei, Valyn Da'Neer. Toţi dragoninii,

mai puţin unul, călătoreau împreună cu acele armate. Dar eu nu invocasem dragoninii, trezindu-i din somnul lor adânc, doar ca să transforme oameni şi oraşe în scrum.

Generalul Aylard, cel care conducea batalionul proaspăt sosit, fusese extrem de nemulţumit când aflase una ca asta, cât şi despre ceea ce plănuiam să facem cu Massene. Însă eu eram regina, iar două lucruri erau vitale pentru toţi.

Să ne eliberăm regele.

Şi să nu purtăm războiul ca până atunci, întorcând vieţi cu susul în jos şi lăsând în urmă oraşe care nu aveau să fie nimic mai mult decât gropi comune. *El* nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Nici eu nu-mi doream una ca asta.

Massene era mai mare decât New Haven şi Podul Alb laolaltă, dar mai mic decât Oak Ambler – şi nu era la fel de bine apărat ca oraşul portuar. Asta nu însemna însă că era neajutorat.

Cu toate acestea, nu mai puteam aştepta până când avea să ajungă Valyn împreună cu ceilalţi generali. Ascendenţii care trăiau după acele ziduri conduseseră muritorii în pădure, se hrăniseră din ei, după care îi abandonaseră acolo, lăsându-i să se transforme în Temuţi. Atacurile acestora deveniseră din ce în ce mai dese, iar gloatele formate de aceştia erau tot mai mari. Mai rău de atât, conform iscoadelor noastre, oraşul era liniştit în timpul zilei. Noaptea însă…

Se auzeau urlete.

Apoi, uciseseră trei dintre vârcolacii noştri care patrulau prin pădure, cu o zi în urmă, înfigându-le căpăţânile în ţepe la graniţa cu Pompay. Cunoşteam numele celor căzuţi şi nu aveam să le uit vreodată.

Roald. Krieg. Kyley.

Şi nu mai puteam să aştept.

Trecuseră douăzeci şi trei de zile de când *el* se predase monstrului care-l făcuse să se simtă ca un *obiect.* Nu-l mai văzusem de atunci. Nu-i mai văzusem ochii auriţi aprinzându-se. Nu mai văzusem cum i se forma gropiţa în obrazul drept şi mai apoi în cel stâng. Nu-i mai simţisem atingerea şi nu-i mai auzisem vocea. *Douăzeci şi trei de zile.*

Plăcile armurii ce-mi cuprindeau pieptul şi umerii se strânseră când m-am aplecat înainte pe Setti, atrăgând atenţia lui Naill. Atlantianul călărea în stânga mea. Mi-am menţinut strânsoarea pe frâul armăsarului de război, exact cum... mă învăţase *el.* Mi-am deschis simţurile, conectându-mă cu Arden.

Un gust picant, aproape amar, îmi umplu gura. *Nelinişte.* Şi ceva acid – *mânie.*

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură. Am privit în dreapta. Chipul bej-maroniu al lui Kieran Contou, vârcolacul odată legat de Casteel şi acum sfetnic al Coroanei, era umbrit acum. Însă ceva îl supără.

Arden îşi încetă patrularea agitată când ne-am apropiat, ochii lui albaştri şi animaţi întorcându-se spre mine. Scânci slab, iar sunetul îmi străpunse inima. Însemnul unic al lui Arden îmi amintea de marea sărată, dar nu am încercat să îi vorbesc prin *notam-ul* primitiv, deoarece vârcolacul încă nu se simţea destul de confortabil să comunice în acest fel.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi îndreptă capul acoperit cu dungi alb-argintii spre meterezele oraşului Massene, după care se întoarse, dând târcoale printre copaci.

Kieran îşi ridică pumnul strâns, oprindu-i pe cei

care veneau în urma noastră, în vreme ce el şi Naill avansară, strecurându-se printre pinii deşi. Îi aşteptam, scotocind în punga de piele ce îmi atârna, strâns legată de coapsă. Căluţul de lemn pe care Malik îl cioplise, un cadou… pentru cea de-a şasea zi de naştere a *lui,* îmi atinse însemnul căsătoriei din palmă.

Malik.

Cel care fusese cândva moştenitorul tronului atlantian. Fusese luat prizonier când încercase să îşi elibereze fratele. Şi ambii fuseseră trădaţi de vârcolacul pe care *el* îl iubise cândva.

Tristeţea pe care o simţisem atunci când am aflat că Shea făcuse una ca asta era acum eclipsată de jalea şi furia că Malik procedase la fel. Am încercat să nu-mi las furia să crească. Malik fusese ţinut prizonier timp de un secol. Doar zeii puteau şti la ce cazne fusese supus sau ce trebuise să facă pentru a supravieţui. Toate acestea nu-i scuzau, însă, trădarea. Nu făceau ca lovitura cauzată de aceasta să fie mai puţin dureroasă. Dar era în acelaşi timp şi victimă.

„Fă în aşa fel încât moartea lui să fie cât mai rapidă şi mai nedureroasă cu putinţă”.

Asta îmi ceruse Valyn Da'Neer înainte să părăsesc Atlantia – şi îmi apăsa sufletul. Era o greutate pe care aveam s-o port cu mine. Un tată nu ar trebui să fie nevoit să-şi ucidă fiul. Speram să nu se ajungă la aşa ceva, dar în acelaşi timp mi se părea inevitabil.

Kieran se opri, emoţiile lui fiind neaşteptate şi intense. Mă loviră în valuri amare de… *groază.*

Neliniştit de reacţia lui, stomacul mi se strânse ghem.

— Ce se întâmplă? am întrebat, observând că Arden se oprise din nou.

— Pe toţi zeii! murmură Naill, întorcându-se brusc

în şa, ca să-şi ferească privirea, pielea lui de un cafeniu-închis căpătând o paloare cenuşie.

Groaza lui era atât de intensă, încât îmi zgâria simţurile asemenea unor gheare chinuitoare.

Cum nu am primit răspuns, groaza crescu în mine, cuprinzându-mi întreaga fiinţă. L-am condus încet pe Setti până când am ajuns între Kieran şi Naill, putând să văd porţile oraşului Massene printre pini.

La început, n-am înţeles prea bine ce priveam – forme, ceva ca nişte cruci atârnate pe porţile masive.

Cu zecile.

Respiraţia începu să-mi devină sacadată. *Eather-ul* începu să-mi bată puternic în pieptul tot mai încordat. Simţeam cum fierea îmi urca în gură. M-am smucit. Înainte să-mi pierd echilibrul şi să cad din şa, braţul lui Naill ţâşni şi-mi prinse umărul.

Acele forme erau…

Cadavre.

Bărbaţi şi femei în pielea goală, străpunşi prin încheieturile mâinilor şi prin picioare, atârnaţi de porţile din fier şi calcar ale oraşului Massene, trupurile lor afişate pentru ca oricine să le poată vedea…

Feţele lor…

Am fost cuprinsă de ameţeală. Feţele lor erau acoperite. Acoperite cu acelaşi văl pe care şi eu fusesem forţată să-l port, legat cu lanţuri de aur ce străluceau palid în soare.

O furtună de furie se stârni în mine, înlocuind stupoarea, în vreme ce frâul lui Setti îmi scăpă dintre degete. *Eather-ul,* acea esenţă primitivă a zeilor ce curgea prin toate spiţele diferite, îmi bătea violent în piept. O făcea cu mult mai multă putere în mine, pentru că provenea de la Nyktos, Regele Zeilor. Esenţa se contopea cu o furie incandescentă în timp ce

priveam cadavrele, pieptul fiindu-mi cuprins de o respiraţie mult prea grăbită şi sacadată. Interiorul gurii îmi era cuprins de un gust metalic în vreme ce priveam dincolo de ororile porţilor, spre vârfurile turnurilor spiralate aflate în depărtare, de culoarea fildeşului murdar, reliefate pe fundalul cerului care se întuneca din ce în ce mai repede.

Deasupra noastră, pinii începură să tremure, acoperindu-ne cu ace subţiri. Iar acea furie, *groaza* a ceea ce văzusem, crescu şi crescu, până când ochii începură să îmi capete o nuanţă argintie înspre margini.

Mi-am îndreptat privirea spre cei care patrulau meterezele deci parte şi de alta a porţilor de care erau ţintuiţi muritori ca ei, atârnaţi cu atâta cruzime, şi ceea ce-mi umplea gura şi îmi bloca gâtul venea din interiorul meu. Era ceva tenebros, cu gust afumat şi dulceag, şi provenea dintr-un loc aflat undeva în adâncul fiinţei mele. Dintr-un gol rece şi dureros care crescuse în mine în ultimele douăzeci şi trei de zile.

Se simţea precum promisiunea răzbunării.

A mâniei.

Şi a morţii.

Simţeam pe limbă gustul *morţii,* în timp ce priveam gardienii de pe metereze oprindu-se la câţiva paşi de cadavre, vorbindu-şi unii altora şi izbucnind în râs. Mi-am concentrat privirea asupra gardienilor, în timp ce esenţa îmi pulsa în piept, voinţa crescându-mi. O pală tăioasă de vânt, mai rece decât o dimineaţă de iarnă, trecu peste metereze, ridicând marginile vălurilor. Curentul de aer se înfăşură în jurul gardienilor, aproape dărâmându-i pe câţiva de pe metereze.

Se opriră din râs, şi ştiam că zâmbetele pe care nu le puteam vedea se stinseseră.

— *Poppy.* Kieran se aplecă din şa şi îmi cuprinse gâtul pe sub coada mea împletită. Fii calmă! Încearcă să te linişteşti! Dacă faci ceva acum, înainte să ştim câţi sunt pe metereze, riscăm să ne dăm de gol. Trebuie să aşteptăm.

Nu eram sigură că voiam să mă liniştesc, însă Kieran avea dreptate. Dacă ne doream să cucerim Massene cu pierderi minime – şi să-i cruţăm pe acei nevinovaţi care trăiau în interiorul zidurilor şi erau în mod curent transformaţi în Temuţi sau atârnaţi de porţi –, trebuia să-mi controlez emoţiile şi abilităţile.

Şi eram în stare s-o fac.

Dacă îmi doream.

În ultimele săptămâni, petrecusem mult timp concentrându-mă asupra *notam-ului* primitiv, lucrând împreună cu vârcolacii pentru a afla cât de departe mă puteam afla faţă de ei, fiind încă în stare să comunic cu aceştia. Pe lângă Kieran, reuşisem să fac asta cel mai bine împreună cu Delano, cu care putusem comunica pe când se afla în miezul Ţinuturilor Pustii, prin intermediul *notam-ului.* Dar mă concentrasem şi să controlez puterea *eather-ului,* în aşa fel încât ceea ce-mi imaginam să fie înfăptuit instantaneu prin intermediul energiei.

Aşa că puteam *să lupt asemenea unui zeu.*

Strângându-mi pumnii, am ordonat *eather*-ului să se împrăştie. A trebuit să-mi controlez întreaga fiinţă pentru a mă opri din a permite promisiunii morţii să curgă din mine.

— Eşti bine? mă întrebă Kieran.

— Nu. Am înghiţit în sec. Dar deţin controlul. L-am privit pe Naill. Tu eşti bine?

Atlantianul clătină din cap.

— Nu înţeleg cum poate fi în stare cineva să facă

aşa ceva.

— Nici eu nu pot înţelege. Kieran îl privi pe Naill, în vreme ce Arden se îndepărta de liziera pădurii. Şi cred că e bine că nici unul din noi nu e în stare s-o facă.

Mi-am concentrat privirea spre metereze. Nu puteam să privesc cadavrele timp îndelungat. Nu-mi permiteam să mă gândesc cu adevărat la ele. Aşa cum nu-mi permiteam să-mi imaginez prin ce trecea *el* – la ce chinuri era supus.

Am simţit o atingere uşoară ca o pană trecându-mi peste gânduri, urmată de însemnul alert şi revigorant al minţii lui Delano. Vârcolacul iscodea întreaga întindere a meterezelor pentru a afla câţi gardieni le păzeau.

„Meyaah Liessa?”

Am înghiţit în sec, auzind vechea expresie atlantiană care putea fi tradusă aproximativ ca însemnând „Regina mea”. Vârcolacii ştiau că nu era cazul să mi se adreseze în acest fel, însă mulţi încă o făceau. Dacă Delano o făcea pentru a-mi arăta că mă respectă, Kieran mă numea adesea aşa doar ca să mă supere.

Am urmat semnalul, răspunzându-i lui Delano:

„Da?”

„Sunt douăzeci la porţile de la miazănoapte”. Urmă o clipă de tăcere. *„Şi...”*

Durerea lui bruie legătura. Am închis ochii pentru o clipă.

„Muritorii atârnaţi de poartă...”

„Da”.

Esenţa începu să pulseze.

„Câţi gardieni?”

„Două duzini” răspunse Delano, o energie violentă apăsându-mi pielea. *„Emil e sigur că-i poate elimina cu*

repeziciune”, spuse el, referindu-se la atlantianul care era adeseori impertinent.

Am deschis ochii. Massene avea doar două porţi – cea dinspre miazănoapte şi cea în faţa căreia mă aflam, care dădea spre răsărit.

— Delano spune că douăzeci de gardieni păzesc poarta nordică, le-am zis celorlalţi. Emil crede că îi poate elimina.

— Aşa este, confirmă Kieran. E la fel de priceput cu arbaleta ca tine.

L-am privit în ochi.

— Atunci, a sosit clipa.

Mă privi şi încuviinţă din cap. Cu toţii ne-am coborât glugile pelerinelor. Pelerinele acopereau armurile pe care eu şi Naill le purtam.

— Mi-aş fi dorit să porţi şi tu armură, i-am spus lui Kieran.

— Armura mi-ar fi împiedicat mişcările, ripostă el. Şi, până la urmă, nici o armură nu e complet eficientă. Toate au puncte slabe, iar soldaţii de pe metereze ştiu să le exploateze.

— Ţin să-ţi mulţumesc că mi-ai reamintit, murmură Naill în timp ce călărea spre marginea pădurii.

— Tocmai de asta mă aflu aici, spuse Kieran rânjind.

Am clătinat din cap în vreme ce căutam însemnul lui Delano, interzicându-mi să mă gândesc la vieţile ce aveau să fie în curând curmate de ordinul meu.

„Eliminaţi-i!”

Delano răspunse fulgerător:

„Cu mare drag,meyaah Liessa.Ne vom alătura vouă în curând la poarta estică”.

— Pregătiţi-vă, le-am spus celorlalţi, concentrându-mă asupra soldaţilor aflaţi pe meterezele din faţa

noastră.

Mi-am ridicat privirea spre zidul luminat de lună. Peste treizeci de indivizi, care probabil nu avuseseră de ales şi deveniseră gardieni, stăteau pe metereze. Majoritatea locuitorilor din Solis nu aveau prea multe oportunităţi, mai ales dacă nu fuseseră născuţi în familii care primiseră putere şi privilegii din partea Ascendenţilor. Asta era soarta celor care trăiau atât de departe de capitală. Asemenea majorităţii aşezărilor de la răsărit, excepţie făcând Oak Ambler, Massene nu era un oraş bogat şi strălucitor, fiind în mare parte locuit de fermieri care aveau grijă de recoltele ce hrăneau majoritatea celor din Solis.

Cum rămânea însă cu cei care râdeau şi pălăvrăgeau, aparent deloc afectaţi de cei care fuseseră priponiţi de porţi? Păreau cuprinşi de o apatie aparte, fiind la fel de lipsiţi de suflet şi de goi ca Ascendenţii.

Asemenea lui Delano, nu m-am gândit la vieţile ce aveau să fie curmate ca urmare a voinţei mele.

Nu-mi permiteam.

Vikter mă învăţase asta cu multă vreme în urmă. Că nu mai trebuia să te gândeşti la viaţa celui care şi-a îndreptat tăişul sabiei spre grumazul tău.

Nu-mi ţinea nimeni acum o sabie la gât, dar *se găseau* lucruri mult mai rele ţinute la gâturile celor care trăiau în spatele zidurilor.

Am invocat *eather-ul,* şi acesta răspunse instantaneu, grăbindu-se să ajungă la suprafaţa pielii mele. Privirea îmi deveni argintie în timp ce Kieran şi Naill îşi ridicau arbaletele, fiecare armată cu trei săgeţi.

— Îi iau pe cei aflaţi în depărtare, zise Kieran.

— Atunci, cei din stânga sunt ai mei, confirmă Naill.

Mai rămâneau cei din preajma porţilor. *Eather-ul* începu să se învârtejească în interiorul meu, revărsându-mi-se în sânge, fiind deopotrivă fierbinte şi rece ca gheaţa. Inundă acel gol din interiorul meu, în timp ce întreaga mea fiinţă se concentra asupra celor care stăteau deasupra porţilor.

Cei aflaţi lângă acei muritori cu feţele acoperite de văluri.

Voinţa îmi părăsi fiinţa exact în momentul în care imaginea a ceea ce doream să se întâmple îmi umplu mintea. Trosnetele gâturilor lor rupte, frânte unul după altul cu repeziciune, se alăturară pocnetelor săgeţilor aflate în zbor. Nici unul dintre gardieni nu avu timp să ţipe şi să-i alerteze pe cei care s-ar fi putut afla în apropiere. Kieran şi Naill reîncărcară cu repeziciune arbaletele, eliminând gardienii rămaşi, înainte ca aceia ale căror gâturi le frânseserăm să înceapă să se prăbuşească.

Aceştia se alăturară celor loviţi de săgeţi, căzând cu capul înainte în gol. Am tresărit când trupurile lor s-au izbit de pământ.

Am pornit pe cai, traversând câmpul, în vreme ce o altă siluetă călare, purtând o pelerină, ni se alătură, venind din stânga zidului. Un vârcolac cu blana albă ca neaua îl urma pe Emil, lipit de zid, în timp ce eu descălecam.

— Nemernicii, mârâi Emil, lăsându-şi capul pe spate pe când privea porţile. Ce lipsă totală de respect!

— Ştiu.

Kieran mă urmă în vreme ce mă îndreptam spre lanţul ce fereca porţile.

Emil era cuprins de furie în timp ce eu apucam între mâini lanţul rece.

Arden se foia neliniştit pe lângă copitele cailor, iar

Emil descălecă iute, ajungând lângă mine. Delano se frecă de picioarele mele. Am strâns mai bine lanţul între mâini.

Descoperisem că *eather-ul* putea fi folosit asemenea focului dragoninilor. Chiar dacă nu îi putea ucide pe Revenanţi – şi chiar dacă nu avea nici un alt efect asupra acestora –, *putea* să topească fierul. Nu în cantităţi mari, dar o putea face.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Kieran. Răsăritul se apropie.

Am încuviinţat din cap în vreme ce o aură argintie izbucni în jurul mâinilor mele, unduindu-se peste lanţ. Emil trăgea cu ochiul prin poartă, să vadă dacă apăreau alţi gardieni. M-am încruntat în timp ce aura pulsa, iar bucăţile de metal începuseră să se întunece – aproape îngroşându-se, de parcă erau lujeri de umbră. Am clipit, şi rotocoalele de fum dispărură, de parcă nici nu fuseseră acolo. Lumina nu era grozavă, şi, chiar dacă eram o zeiţă, privirea şi auzul meu rămăseseră enervant de asemănătoare cu ale unui muritor.

Lanţul se destrămă.

— Grozav talent, remarcă Naill.

I-am zâmbit scurt, în timp ce el şi Emil deschiseră tăcut porţile.

Ţinutul Pinilor se însufleţi când porţile se dădură la o parte, crenguţe pocniră, iar vârcolacii înaintară elegant, conduşi de sora lui Kieran, într-un val compus din câteva duzini.

Vonetta avea blana de aceeaşi culoare cafenie ca a lui Kieran, însă nu era la fel de masivă ca el atunci când era transformată în vârcolac. Dar era la fel de feroce. Privirile ni se întâlniră în timp ce-i simţeam însemnul – lemn de stejar alb şi vanilie.

„Ai grijă de tine” i-am transmis.

„Întotdeauna”, veni cu repeziciune răspunsul în timp ce închise cineva porţile în urma noastră.

Întorcându-mi privirea de la ea, mi-am fixat-o pe cazarma din piatră, situată la câţiva paşi de ziduri. După aceasta şi după câmpurile cultivate, se vedeau contururile unor clădiri micuţe şi joase dominate de silueta conacului Cauldra şi de orizontul atotcuprinzător care începuse să se lumineze, devenind deja de un albastru-deschis.

Alegând să folosesc sabia scurtă în locul pumnalului, am scos-o din teaca de pe spate, în timp ce ne grăbeam de-a lungul drumului pietruit şi lat, străjuit de pini. Ne-am oprit în faţa cazărmii, vârcolacii ghemuindu-se, aproape lipindu-se de pământ.

M-am lăsat pe scoarţa aspră a unui pin în timp ce priveam printr-un geam în interiorul cazărmii luminate de lămpi cu gaz. Câţiva oameni se plimbau prin cazarmă. Era doar o chestiune de timp până când aveau să observe că nu se mai găsea nimeni pe metereze.

Kieran mi se alătură, proptindu-şi mâna de trunchiul copacului, deasupra mâinii mele.

— Avem în jur de douăzeci de minute până când răsare soarele, spuse el. Ascendenţii ar trebui să se fi dus deja la culcare.

Am încuviinţat din cap. Nu existau temple în Massene sau o Stradă Radiantă ca în Masadonia, acolo unde muritorii trăiau împreună cu Ascendenţii. În Massene, toţi vampirii trăiau în interiorul conacului Cauldra.

— Ţineţi minte, am zis, strângând mânerul sabiei. Nu vom răni nici un muritor care alege să-şi arunce armele. Nu vom face rău nici unui Ascendent care se predă.

Urmară murmure şi mârâituri slabe drept confirmare. Kieran se întoarse spre Naill şi încuviinţă din cap. Atlantianul înaintă, mişcându-se fulgerător, ajungând pe o latură a cazărmii. Târî tăişul sabiei de-a lungul clădirii, un sunet scrâşnit şi asurzitor răsunând din piatră.

— Ei bine, rosti Emil tărăgănat. Este şi asta o metodă de a le atrage atenţia.

O uşă fu izbită de zid şi un gardian ieşi din cazarmă, cu sabia în mână. Îşi întoarse cu repeziciune capul în toate părţile, însă Naill dispăruse deja între pini.

— Cine-i acolo? întrebă gardianul în timp ce alţii apărură din cazarmă. Bărbatul miji ochii, încercând să vadă în beznă. Cine-i acolo?

M-am îndepărtat de trunchiul pinului.

— Chiar trebuie să te expui? mă întrebă Kieran în şoaptă.

— Da.

— Răspunsul ar trebui să fie „nu”.

— Ba nu, am spus, trecând uşor pe lângă el.

Kieran suspină, însă nu încercă să mă oprească.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ţi dai seama că eşti totuşi regină, sâsâi el.

— Nu prea cred, remarcă Emil.

Am ieşit dintre pini, cu simţurile deschise. Gardienii se întoarseră spre mine, părând să nu-şi fi dat încă seama că nu se mai afla nimeni pe metereze.

— Nu contează cine sunt, le-am spus, simţind tremurul surprinderii ce-i cuprinsese odată ce constataseră că în faţa lor se afla o femeie. Important e că oraşul vostru a fost invadat, iar voi sunteţi înconjuraţi. Nu am venit să vă jefuim. Am venit să punem capăt domniei Coroanei de Sânge. Lăsaţi

armele şi nu veţi fi răniţi!

— Şi dacă refuzăm să ne predăm săbiile unei căţele atlantiene? întrebă bărbatul, iar o nelinişte aspră şi plină de nelinişte radie din câţiva bărbaţi aflaţi în spatele lui. Atunci, ce-o să se întâmple?

Am ridicat din sprâncene. Gardienii aflaseră că o mică parte a armatelor atlantiene îşi făcuseră tabăra în apropiere de Pompay. Nu ştiau, însă, că alături de noi se afla un dragonin.

Sau că Regina atlantiană se afla alături de acea forţă şi că era chiar *căţeaua* căreia i se adresau.

Mă durea să rostesc acele cuvinte, însă am făcut-o:

— Atunci, veţi muri.

— Chiar aşa? Bărbatul izbucni în râs, iar eu mi-am curmat dezamăgirea ce începuse să crească aducându-mi aminte că majoritatea muritorilor habar nu aveau cui slujeau. Şi cine le era adevăratul inamic.

— Ar trebui ca eu şi oamenii mei să ne temem de o armată demnă de milă, care trimite la luptă căţei neobişnuit de mari şi târfe?! Bărbatul privi peste umăr. Se pare că o să mai avem o căpăţână de înfipt în ţeapă. Apoi se întoarse spre mine. Dar mai întâi o să ne folosim aşa cum trebuie de gura ta şi de trupul acoperit de pelerină, nu-i aşa, băieţi?

Câţiva dintre bărbaţi râseră grosolan, dar neliniştea celorlalţi crescu.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Vă mai dau o ultimă şansă. Lăsaţi săbiile din mâini şi predaţi-vă!

Muritorul prostuţ făcu încrezător câţiva paşi în faţă.

— Ce-ai zice să te-ntinzi pe spate şi să desfaci cracii?

Am simţit o furie incandescentă apăsându-mi spatele în timp ce mi-am întors privirea spre el.

— Nu, mulţumesc.

— Nu era chiar o rugăminte.

Bărbatul mai făcu un pas în faţă. Şi nu ajunse mai departe de atât.

Vonetta ţâşni din întuneric, aterizând pe gardian. Ţipătul lui fu curmat atunci când fălcile ei se încleştară în jurul grumazului lui, doborându-l.

Un alt gardian ţâşni din grup, ridicând sabia asupra Vonettei, în vreme ce ea îl târa pe bărbatul vulgar pe jos. Am sărit, prinzând braţul atacatorului în timp ce îmi înfigeam lama sabiei adânc în burta lui. Ochii albaştri de pe chipul prea tânăr al bărbatului se lărgiră în timp ce-mi smulgeam sabia din trupul său.

— Iartă-mă, am murmurat, împingându-l de lângă mine.

Câţiva gardieni se aruncară asupra mea şi asupra Vonettei, dându-şi seama prea târziu că nu noi eram pericolul principal.

Vârcolacii ieşiră dintre pini, năvălind asupra lor în câteva clipe. Scrâşnetul oaselor şi ţipetele scurte şi ascuţite răsunară cu ecou în urechile mele în timp ce Kieran îşi trecea lama peste gâtul unuia dintre gardieni.

— Oare când o să înceteze muritorii să ne considere căţei neobişnuit de mari? întrebă el, dând la o parte hoitul gardianului. Chiar nu ştiu diferenţa dintre un câine şi un lup?

— Cred că nu, zise Emil trecând pe lângă gardianul care o atacase pe Vonetta, scuipând mortul. Mă privi. Ce-i? Avea de gând să o înjunghie pe Netta în spate. Nu aveam cum să fiu de acord cu aşa ceva.

Nu puteam să mă împotrivesc spuselor sale. M-am întors spre soldaţii aflaţi mai în spate, cei pe care-i simţisem că erau neliniştiţi. Rămăseseră cinci. Îşi

depuseseră săbiile la picioare. Amărăciunea bolnăvicioasă a fricii îmi cuprinse pielea, pe când Delano înaintă spre ei, arătându-şi colţii mânjiţi de sânge. Aerul fu umplut de mirosul urinei.

— Nn… ne predăm, clănţăni unul dintre soldaţi printre dinţi, tremurând.

— Delano, am zis eu moale, iar vârcolacul se opri, mârâind la soldaţi. Câţi Ascendenţi se află aici?

— Sunt z-zece, răspunse bărbatul, pielea fiindu-i la fel de palidă ca lumina tot mai slabă a lunii.

— Sunt cumva în drum spre conacul Cauldra? întrebă Kieran, care ajunse în dreptul meu.

— Ar trebui să fie deja acolo, zise un altul. Vor fi sub pază. Se află sub pază de când ducele a aflat că aţi campat în apropierea oraşului.

M-am uitat pentru o clipă la Naill, care îi aducea pe Setti şi pe ceilalţi cai.

— Au participat cu toţii la chinurile la care au fost supuşi cei atârnaţi de porţi?

Un al treilea soldat – un bărbat mai în vârstă decât majoritatea celor de pe metereze, aflat în a treia sau a patra decadă a vieţii, răspunse:

— Nici unul dintre ei nu s-a opus în clipa în care ducele Silvan a dat ordinul.

— Cine erau cei pe care au ales să-i ucidă? întrebă Kieran.

Am fost cuprinsă de un alt val de dezamăgire, ce mă apăsa puternic în piept. Voiam – nu, *aveam nevoie* – să cred că mai existau şi alţi Ascendenţi asemenea… asemenea lui Ian, care-mi fusese ca un frate, chiar dacă între noi nu era nici o legătură de sânge. Trebuia să mai fie şi alţii.

— I-au ales la întâmplare, interveni primul gardian, cel care declarase că se predau. Părea gata-gata să

vomite. Pur şi simplu, au ales oameni din mulţime. Tineri. Bătrâni. Nu dintre cei care să fi făcut probleme. Aici, nimeni nu face probleme.

— La fel s-a întâmplat şi cu ceilalţi, spuse un gardian mai tânăr. Cei pe care i-au scos în afara zidurilor.

Kieran îl privi pe muritor, încleştându-şi maxilarul.

— Ştii ce le-au făcut?

— Ştiu eu, spuse cel mai în vârstă dintre ei. I-au scos în afara zidurilor. S-au hrănit din ei. I-au lăsat să se transforme. Nimeni nu m-a crezut atunci când am povestit. Îşi întoarse brusc bărbia spre cei de lângă el. Au spus că sunt nebun, dar ştiu foarte bine ce-am văzut. Doar că n-am crezut... Îşi întoarse privirea spre porţi. Am crezut că eu *eram* cel care înnebunise.

Pur şi simplu, nu se gândise la ceea ce erau în stare să facă Ascendenţii.

— Ai avut dreptate, îi răspunse Kieran. Poate faptul că ştii asta îţi va aduce uşurare.

Simţeam că una ca asta nu însemna mare lucru pentru bărbat. M-am întors spre Naill, punându-mi sabia în teacă.

— Asigură-te că rămân în cazarmă. Fără să fie răniţi. I-am făcut semn lui Arden. Rămâi cu Naill!

Naill încuviinţă, întinzându-mi frâul lui Setti. Am apucat de chingile şeii şi am încălecat. Ceilalţi făcură la fel.

— Ai grăit adevărul? mă întrebă cel mai bătrân dintre soldaţi, oprindu-ne când ne îndepărtam călare de cazarmă. Nu sunteţi aici ca să ne jefuiţi?

— Da, aşa este. Am apucat mai bine frâiele lui Setti. Nu suntem aici să vă luăm nimic. Am venit ca să curmăm domnia Coroanei de Sânge.

Am plonjat pe sub braţul întins al unui gardian, iar

marginile pelerinei fluturară în jurul picioarelor mele în timp ce mă roteam, înfigându-mi sabia adânc în spatele bărbatului. M-am răsucit brusc, ferindu-mă de un cuţit pe care cineva îl aruncase înspre mine. Delano săltă deasupra mea, înfigându-şi ghearele şi colţii în gardian, iar eu am sărit în picioare.

Nici unul dintre gardienii din afara conacului Cauldra nu alese să se predea.

Razele rozalii ale răsăritului împânzeau cerul, în vreme ce eu mă roteam, icnind şi lovind cu piciorul, îndepărtând un gardian de lângă mine. Acesta ajunse în calea Vonettei. Apropiindu-mă de porţile ferecate, am coborât tăişul sabiei, care zăngăni, parând lovitura unui inamic. Emil îl atacă din spate, trecându-şi sabia peste gâtlejul bărbatului. Sânge fierbinte ţâşni prin aer. Kieran înfipse un pumnal sub bărbia altui duşman, deschizându-mi calea.

Eram înconjurată de atât de multă moarte. Cadavre zăceau împrăştiate peste tot în curtea pustie, în timp ce sângele băltea pe scările de culoarea fildeşului spălăcit, stropind zidurile exterioare ale conacului. Am invocat esenţa primitivă, ridicându-mi mâna, iar o lumină argintie şi strălucitoare îmi trecu de-a lungul braţului, pe când degetele mele începeau să emită scântei. *Eather-ul* se arcui prin aer, izbindu-se de uşi. Lemnul acestora se făcu ţăndări şi cedă, explodând în aşchii subţiri.

Sala de întâmpinare era pustie, împodobită cu stindardele purpurii ce purtau blazonul Coroanei de Sânge în loc de stindardele albe cu auriu ale Masadoniei.

— În subteran, zise Kieran, luând-o spre dreapta. Avea obrajii acoperiţi cu stropi de sânge. S-au retras în subteran.

— Ştii cum să ajungi acolo?

Am mers în dreptul lui, extinzându-mi simţurile ca să mă asigur că nu era rănit.

— Cauldra pare să fie ca New Haven. Îşi trecu mâna peste faţă, ştergându-se de sângele care nu era al lui. Încăperile lor se află în subteran, lângă celule.

Îmi era aproape imposibil să nu mă gândesc la celulele de sub New Haven, în care fusesem ţinută captivă. Kieran avea dreptate. Găsi intrarea de-a lungul peretelui din dreapta a sălii.

Dărâmă uşa. După aceasta se aflau scări ce coborau, luminate de torţe. Rânji sălbatic spre mine, iar respiraţia mi se opri pentru o clipă, căci îmi reamintea de… de *el.*

— Ce ţi-am spus?!

Delano şi Vonetta se strecurară pe lângă noi, urmaţi de un vârcolac cu blana gri cu negru, pe nume Sage. Coborâră scările înaintea noastră.

— De ce se comportă aşa?

— Pentru că tu eşti Regina, zise Kieran, urmându-i.

— Îi tot repeţi, zise Emil, ajungând în spatele meu. Şi îi tot reaminteşti…

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce ne grăbeam să coborâm scările. Mirosul de mucegai îmi reamintea de ceva, însă nu reuşeam să-mi dau seama de ce anume.

— Oi fi eu Regina, dar sunt şi zeitate, ceea ce înseamnă că sunt mult mai greu de ucis decât oricare dintre voi. Eu ar trebui să fiu prima, i-am spus lui Kieran.

Sinceră să fiu, nici unul dintre noi nu avea o idee clară despre ce anume *ar fi putut* să mă omoare. Tot ce ştiam cu toţii era că, din anumite puncte de vedere, eram, mai mult sau mai puţin, nemuritoare.

Inima îmi tresăltă în piept. Aveam să trăiesc mai mult decât toţi cei din acel conac, iar unii dintre aceştia deveniseră între timp persoane la care ajunsesem să ţin. Pe unii îi consideram prieteni. Aveam să trăiesc mai mult ca Tawny – care avea până la urmă să se trezească din starea cauzată de rana produsă de lama din piatră de umbre. Nu-mi permiteam să cred altceva, chiar dacă ştiam, în adâncurile fiinţei mele, că un somn atât de îndelungat nu avea cum să priască nimănui.

Aveam să trăiesc mai mult decât Kieran şi... şi chiar mai mult decât *el.*

O, zei! De ce mă gândeam la aşa ceva chiar acum? „Nu împrumuta din problemele zilei de mâine”. Asta-mi spusese *el* odată.

Trebuia să învăţ să-i urmez sfatul.

— Faptul că eşti mai greu de ucis nu înseamnă că eşti *imposibil* de ucis, îmi răspunse Kieran peste umăr.

— Vorbeşte cel care nu poartă armură, i-am răspuns răstit.

Începu să râdă grosolan, dar sunetul hohotelor sale fu înghiţit de un ţipăt brusc şi ascuţit, care-mi făcu pielea de găină.

— Temuţi, am şoptit pe când treceam de curbura scării.

Kieran ajunse într-un coridor slab luminat. Se opri chiar în faţa mea, iar eu m-am lovit de spatele lui.

Kieran se holba.

Eu făceam la fel.

— Pe toţi zeii! murmură Emil.

Celulele erau umplute cu Temuţi. Se împingeau în zăbrele, întinzându-şi braţele, cu buzele trase peste gingii, dezvăluindu-şi cu toţii cei patru colţi zimţaţi. Unii dintre ei erau proaspeţi, pielea lor fiind abia atinsă de nuanţa lividă a morţii. Ceilalţi erau de mult trecuţi.

Aveau obrajii traşi şi buzele zdrenţuite, iar pielea le era lăsată.

— De ce dracu' ar ţine Temuţi aici? întrebă Emil, ridicându-şi vocea peste zbieretele prelungi şi înfometate.

— Probabil le dau drumul din când în când ca să terorizeze locuitorii, am spus eu amorţită. Ascendenţii dau vina pe atlantieni. Susţinând că *ei* au fost de vină pentru transformarea Temuţilor. Dar probabil dau vina şi pe cetăţeni, spunând că i-au supărat pe zei în vreun fel, urmând să fie pedepsiţi ca atare. Spunând că zeii le-au permis atlantienilor să facă una ca asta. Apoi, Ascendenţii vor susţine că au interveni pe lângă zei, potolindu-le mânia şi luând apărarea cetăţenilor.

— Şi oamenii ar crede una ca asta?

Emil trecu pe lângă mâinile întinse şi mânjite de sânge.

— Doar atât li s-a permis să creadă, i-am răspuns, ferindu-mi privirea de Temuţi.

Am lăsat în urmă zgomotul celulelor, ştiind că trebuia să ne ocupăm şi de acei blestemaţi mai târziu. Înaintam acum pe un alt coridor, strecurându-ne printre lăzi pline cu sticle de vin şi de bere. I-am ajuns pe vârcolaci din urmă chiar în clipa în care aceştia distruseseră uşile duble din lemn aflate la capătul culoarului.

O femeie vampir ţâşni din încăpere, cu părul vâlvoi şi colţii la vedere.

Delano o doborî, apucând-o cu colţii de gâtlej, şi îşi înfipse labele din faţă în pieptul ei, sfâşiindu-i hainele şi carnea.

Am încercat să-mi feresc privirea, dar nu aveam încotro s-o îndrept. Am văzut două femei vârcolac sfâşiind alţi doi vampiri care atacară. Atacatorii

ajunseseră în scurt timp *bucăţi.*

— S-ar putea să se strice la stomac, am zis.

— Încerc să nu mă gândesc la aşa ceva, murmură Emil, fixându-şi privirea pe Ascendenţii din încăpere, care îngheţaseră locului, aproape uitând de armele pe care le mânuiau. Probabil şi ei se chinuiesc să nu se gândească la una ca asta.

— E careva dintre voi dornic să împărtăşească aceeaşi soartă? îi întrebă Kieran, îndreptându-şi sabia spre hălcile împrăştiate peste podea.

Din interiorul încăperii nu veni nici un răspuns, însă, în timp ce alţi şi alţi vârcolaci umpleau coridorul din spatele nostru, Ascendenţii îşi aruncară armele.

— Ne predăm, rosti apăsat un bărbat, ultimul care aruncă sabia din mână.

— Drăguţ din partea voastră, spuse Kieran tărăgănat şi îndepărtă săbiile de Ascendenţi.

Chiar era. Drăguţ din partea lor! Însă era prea târziu. Nici unul dintre Ascendenţii care participaseră la ceea ce păţiseră cei care fuseseră ţintuiţi de porţi şi la tot ce se întâmplase în acel oraş nu avea să primească o nouă şansă.

M-am chinuit să nu calc peste resturile Ascendenţilor împrăştiate pe podea în timp ce pătrundeam în încăpere, urmată îndeaproape de Vonetta şi Delano. Mi-am pus sabia în teacă şi mi-am dat jos gluga.

— Felicitări! spuse acelaşi bărbat care vorbise înainte. Ai cucerit Massene. Dar nu ai să cucereşti Solisul.

Din clipa în care deschisese gura, înţelesesem că cel care vorbea era ducele Silvan. Emana un aer de superioritate încrezătoare. Era blond şi glacial, înalt şi bine făcut. Purta o cămaşă din satin şi pantaloni

bufanţi. Era atrăgător. Până la urmă, nimic nu era mai de preţ în întregul Solis decât frumuseţea. Atunci când mă privi, observă cicatricile, iar eu ştiam că asta era *tot ce* vedea.

Şi tot ce vedeam eu era sângele ce le mânjea hainele scumpe. Se afla pe fiecare cămaşă şi pe fiecare corset croit cu măiestrie.

M-am oprit în faţa ducelui, privindu-l adânc în ochii lui negri ca smoala, ce-mi aminteau de ea. Regina de Sânge. *Mama* mea. Ochii ei nu erau la fel de întunecaţi, nemiloşi, goi şi reci. Însă conţineau aceeaşi licărire sinistră – cu toate că a ei era mult mai profundă. Până în acel moment, nu-mi dădusem seama că acel rest de lumină din ochii Ascendenţilor era o strălucire a *eather*-ului.

Era logic ca ei să conţină urme de *eather.* Sângele unui atlantian era folosit pentru a face Ascensiunea, iar toţi atlantienii aveau *eather* în sânge. Datorită acestuia căpătau Ascendenţii ceva asemănător nemuririi, dar şi putere.

— Mai sunt şi alţi Ascendenţi în conac?

— Du-te dracului! zise ducele Silvan, rânjind măiestrit.

Kieran suspină atât de puternic, încât am avut impresia că făcuse pereţii să se cutremure.

— Te mai întreb o dată, am zis, numărându-i cu repeziciune. Erau zece, împreună cu cei care zăceau în bucăţi pe podea. Însă voiam să mă asigur că-i capturaserăm pe toţi. Mai sunt şi alţii?

Trecu un moment de tăcere prelungă, apoi ducele zise:

— Ai să ne ucizi oricum, orice răspuns ţi-aş da.

— V-aş fi dat o şansă.

— Să ce? întrebă ducele, mijind ochii.

— Să trăiţi fără a vă mai hrăni din muritori, i-am zis. Să trăiţi printre atlantieni.

Mă privi îndelung pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

— Chiar crezi că aşa ceva ar fi posibil? Râse din nou, despărţindu-şi buzele palide. Ştiu cine eşti. Ţi-aş recunoaşte oricând chipul.

Kieran făcu un pas în faţă.

Mi-am ridicat o mână, oprindu-l.

Ducele rânji.

— N-ai fost plecată de atâta vreme încât să uiţi cum sunt muritorii, *Fecioară.* Cât sunt de creduli. De temători. De ce sunt în stare pentru a-şi proteja familiile. De ce ar fi în stare pentru a se proteja. Chiar crezi că îi vor accepta pur şi simplu pe atlantieni?

Nu i-am răspuns.

Ducele prinse curaj şi se apropie.

— Şi ai impresia că Ascendenţii o să... Ce o să facă? Se vor încrede că ne vei lăsa în viaţă dacă facem ceea ce vrei?

— În Regina de Sânge v-aţi încrezut, i-am răspuns. Iar numele ei nu este nici măcar Ileana. Şi nici nu e unul dintre Ascendenţi.

Mai mulţi Ascendenţi răsuflară, miraţi, însă ducele nu părea să fie deloc surprins de vorbele mele.

— Aşadar, am continuat, îmi imaginez că orice e posibil. Dar, după cum spuneam, *ţi-aş* fi oferit altă şansă. Ţi-ai pecetluit soarta în clipa în care ai dat ordine ca oamenii aceia să fie ţintuiţi de porţi.

— Vălurile au fost un detaliu excelent, nu crezi? zise el, pufnind.

— Sublim, i-am răspuns în timp ce Delano mârâia încet.

— Noi nu... începu să spună un alt Ascendent, un bărbat cu părul castaniu-închis.

— Gura! sâsâi ducele la el. Ai să mori. Eu am să mor. Cu toţii vom muri.

— Aşa este.

Îşi întoarse brusc privirea spre mine.

— Contează *felul* în care veţi muri, am continuat eu. Nu ştiu dacă piatra de umbre asigură o moarte dureroasă. Am văzut-o acţionând de aproape, şi pare să fie destul de dureroasă. Dar mă gândesc că, dacă ţi-aş secţiona spinarea, ai simţi durerea doar pentru o clipă.

Ducele înghiţi în sec, în vreme ce rânjetul îi dispărea.

— Cred însă că cei sfâşiaţi în bucăţi au avut parte de o moarte mult mai dureroasă. M-am oprit, observând cum colţurile gurii i se încordează. Răspunde-mi la întrebare, şi îţi promit că vei avea parte de o moarte rapidă. Dacă refuzi, am să mă asigur că vei suferi timp îndelungat. Totul depinde de tine.

Se holba la mine, şi puteam să văd limpede cum îşi storcea creierii, încercând să găsească o cale de scăpare.

— Trebuie să fie groaznic, mă gândesc, i-am spus în timp ce mă apropiam şi simţeam esenţa pulsându-mi în piept. Să ştii că moartea vine în sfârşit să te ia. Să o vezi în faţa ochilor. Să te afli în aceeaşi încăpere cu ea preţ de secunde, minute, chiar mai mult, şi să ştii că n-ai ce să faci ca s-o înduplece. Vocea îmi coborî, devenind mai moale, mai rece şi... *fumegândă.* Pur şi simplu, n-ai ce să faci. Probabil e terifiant să te confrunţi cu ceva atât de inevitabil. Să conştientizezi că, dacă mai ai suflet, acesta se va îndrepta înspre un singur loc. Cred că undeva, în adâncul fiinţei tale, trebuie să fii complet înfricoşat.

Ducele se înfioră vizibil.

— La fel ca acei muritori pe care i-aţi scos în afara zidurilor, pe care i-aţi sfâşiat, din care v-aţi hrănit şi pe care i-aţi lăsat să se transforme. Asemenea celor aflaţi în celule şi celor pironiţi de porţi. Îi cercetam trăsăturile palide. Trebuie să fi fost atât de înspăimântaţi ştiind că moartea venise după ei, condusă de cei în care-şi puseseră speranţa că aveau să-i protejeze.

Ducele înghiţi din nou în sec.

— Nu mai sunt alţi Ascendenţi aici. Niciodată nu au fost mai mulţi. Nimeni nu vrea să domnească la marginea regatului. Pieptul i se ridică uşor când trase adânc aer în piept. Ştiu cine eşti. Ştiu ce eşti. E singurul motiv pentru care încă eşti în viaţă. Nu datorită faptului că eşti o zeitate, spuse el, curbându-şi buzele. Ci datorită sângelui ce-ţi curge prin vene.

Spinarea îmi înţepeni.

— Dacă vrei să spui că se datorează mamei, *am* să mă asigur că vei suferi îndelung înainte să mori.

Ducele izbucni în râs, însă sunetul răsună la fel de rece şi de aspru ca golul din mine.

— Te consideri o mare eliberatoare, nu-i aşa? Ai venit aici să-i eliberezi pe muritori de Coroana de Sânge. Ai venit să-ţi eliberezi preţiosul *soţ.*

Totul în mine se linişti.

— Ai s-o ucizi pe regină – pe *mama* ta – şi ai să cucereşti tărâmurile acestea în numele Atlantiei? *Eather-ul* străluci în ochii lui. Colţurile buzelor sale se curbară într-un rânjet. N-ai să faci nimic din toate astea. N-ai să câştigi nici un război. Tot ce vei reuşi să faci este să răspândeşti teroare. Ai să reuşeşti doar să verşi atâta sânge, încât acesta va inunda străzile, iar regatele vor fi înecate în fluvii însângerate. N-ai să faci decât să eliberezi moartea. Şi tot ce veţi găsi aici tu şi ai tăi va fi moartea. Iar dacă iubitul tău e destul de

norocos, va fi mort înainte să vadă ce a mai rămas din…

Mi-am scos pumnalul de piatră de umbre din teacă şi i l-am înfipt în piept, străpungându-i inima şi curmându-i cuvintele veninoase înainte să mă rănească mai tare. Ducele simţi lovitura – felul în care fiinţa i se destrămă împreună cu oasele şi pielea. Iar eu, una, eram recunoscătoare.

Ochii lui fără suflet se holbară, surprinşi, în timp ce linii fine începeau să apară peste pielea palidă a obrajilor săi. Crăpăturile se adânciră, formând o pânză de fisuri ce coborâră de-a lungul gâtului, ajungând sub gulerul cămăşii lui de satin. I-am susţinut privirea pe când strălucirea minusculă, ca de tăciune, a *eather*-ului se stinse în ochii lui întunecaţi.

Şi, doar atunci, pentru prima oară în douăzeci şi trei de zile, n-am mai simţit nimic.

Capitolul 3

Douăzeci şi opt de zile.

Trecuse aproape o lună, iar dorul constant pe care-l simţeam pulsa atât de tare în mine, încât îmi provoca durere. Mi-am încleştat maxilarul ca să-mi reprim ţipătul ce se năştea în golul unde odată îmi zăcuse inima. Era un ţipăt de frustrare şi neputinţă acută şi de vină. Dacă aş fi reuşit să mă controlez, dacă n-aş fi reacţionat aşa…

Erau prea mulţi de *dacă.* Aş fi putut să acţionez în multe alte feluri. Dar nu o făcusem, şi ăsta era unul dintre motivele pentru care el nu se afla lângă mine.

Moviliţa pufoasă şi unsuroasă de ouă şi fâşii de carne prăjită care-mi stătea în faţă îşi pierdu orice atracţie în vreme ce ţipătul îmi urca în gât, apăsându-

mi buzele ferecate. Simţul unei disperări ce-mi pătrundea până în măduva oaselor se ridică în mine, transformându-se într-o furie puternică. Centrul pieptului îmi zumzăia, puterea străveche pulsând alături de o mânie abia ţinută în frâu.

Furculiţa pe care o ţineam între degete începu să tremure. Simţeam presiune în piept, blocându-mi gâtul în vreme ce *eather-ul* începu să pulseze şi să crească, năpădindu-mi pielea. Dacă aş fi ţipat, dacă aş fi cedat sub povara durerii şi a furiei, sunetul disperării şi al suferinţei s-ar fi transformat în mânie şi dorinţă de răzbunare. Ţipătul care mă sufoca, puterea ce creştea în mine, toate purtau gustul *morții.*

O mică parte din mine îşi dorea să dezlănţui ţipătul.

Degetele unei mâini cu pielea mult mai întunecată ca a mea îmi acoperiră mâna, liniştindu-i tremurul. Atingerea, ce odată fusese interzisă, mă smuci din calea întunecată pe care o apucasem, declanşând încărcătura slabă de energie ce trecu prin noi. Încetişor, mâna mea stângă se întoarse, dezvăluind vârtejul aurit al însemnului căsătoriei.

Dovada că *el* îmi era alături, chiar dacă ne aflam departe unul de celălalt.

Dovada că *el* trăia.

Mi-am ridicat privirea, întâlnind ochii de un albastru îngheţat ai unui vârcolac.

Îngrijorarea era vizibilă pe trăsăturile ascuţite ale feţei chipeşe a lui Kieran, iar gura îi trăda tensiunea. Părea obosit, şi mai mult ca sigur era. Nu dormise deloc bine în ultima vreme deoarece *eu* nu dormisem aproape deloc.

Furculiţa începu din nou să tremure – însă nu doar ea şi braţul meu începuseră să tremure. Vesela

tremura şi ea, împreună cu masa. De-a lungul sălii, stindardele cu alb şi auriu ale Atlantiei, ce le înlocuiseră pe cele ale Coroanei de Sânge, tremurau şi ele.

Privirea lui Kieran trecu peste scaunele goale ale sălii de banchet a conacului Cauldra, înspre locul în care generalul Aylard, un atlantian cu părul deschis la culoare, stătea de pază la intrarea flancată de coloane.

Am simţit acelaşi lucru ca atunci când mi se prezentase prima oară. Neîncredere ce stătea să dea în clocot, chiar pe sub trăsăturile lui impasibile. Nu mă surprindea emoţia. Majoritatea atlantienilor mai în vârstă erau prevăzători faţă de mine, fie pentru că fusesem crescută de către inamicii lor, Ascendenţii, fie pentru că eram cineva la care nu se aşteptaseră.

O Fecioară plină de cicatrici.

O ostatică.

O prinţesă nedorită ce le devenise Regină.

O zeitate.

Nu aveam cum să-i învinovăţesc pentru că erau circumspecţi, mai ales atunci când făceam ca întregul conac să tremure.

— Ai început să străluceşti, mă avertiză şoptit Kieran, retrăgându-şi mâna.

Mi-am privit palma. O poleială slabă îmi emana din piele.

Era evident motivul pentru care generalul se holba acum la mine.

Am lăsat furculiţa în farfurie şi mi-am controlat respiraţia. Mi-am forţat mintea să treacă peste explozia sufocantă de durere ce urma atunci când mă gândeam la *el,* în timp ce îmi strecuram mâna sub masă, spre punguţa de piele ce-mi atârna de coapsă. Cu cealaltă mână am ridicat spre gură paharul de vin cu mirodenii.

Am alungat gustul amar cu ajutorul vinului, în timp ce Aylard se întorcea încet, ţinându-şi mâna înmănuşată pe mânerul sabiei. Mişcarea mantiei albe ce-i acoperea umerii se linişti, şi am zărit blazonul atlantian, aurit şi imprimat în relief peste material. Acelaşi blazon împodobea acum şi zidurile conacului Cauldra – un soare cu razele sale, având o sabie şi o săgeată în centru, încrucişate pe diagonală. Am închis pentru o clipă ochii şi am băut restul vinului din pahar.

— Doar atât ai de gând să mănânci? mă întrebă Kieran după câteva clipe.

Am lăsat paharul gol pe masă, uitându-mă pe geam. Priveam spre bucăţile sfărâmate ale unei fundaţii, răsărind printre tufe de flori de câmp de culoare galbenă. Massene nu era deloc un oraş bine întreţinut.

— Am mâncat, i-am răspuns.

— Trebuie să mănânci mai mult.

Îşi propti coatele pe masă.

Ochii mei se îngustară, în timp ce îl priveam.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji pentru cât mănânc.

— Nu m-aş îngrijora dacă nu te-aş vedea lăsând jambonul neatins în farfurie. N-am crezut niciodată c-ai să faci una ca asta.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Mi se pare mie sau încerci să sugerezi că mâncam prea mult jambon înainte?

— Degeaba încerci să schimbi subiectul. N-ai să reuşeşti, răspunse Kieran. Fac exact ceea ce tu şi Cas mi-aţi cerut să fac. Îţi dau sfaturi.

Numele lui.

Dintr-odată, mă durea să respir. Numele lui mă ardea. Nu-mi plăcea s-o recunosc, darămite s-o spun.

— Sunt mai mult ca sigură că alimentaţia mea

zilnică nu era cel mai important aspect la care ne gândeam atunci când ţi-am cerut să ne fii sfetnic.

— Şi eu. Dar uite că s-a ajuns la asta. Kieran se aplecă, apropiindu-se la mai puţin de o palmă de mine. Mănânci prea puţin. Dormi şi mai puţin. Vrei să ne amintim ce tocmai s-a întâmplat? Faptul că ai început să străluceşti? Că ai făcut întreaga clădire să se cutremure? Şi părea că nici măcar nu eşti conştientă că ai cauzat asta. Genul ăsta de lucru a început să se întâmple din ce în ce mai des, Poppy.

Tonul nu îi era deloc dezaprobator, doar plin de îngrijorare. Cu toate acestea, am început să mă foiesc, ştiind că avea dreptate. Esenţa zeilor începuse să iasă la suprafaţă chiar şi atunci când nu o foloseam ca să îndepărtez durerea sau să vindec. Se întâmpla când eram cuprinsă de emoţii prea puternice – atunci când tristeţea şi furia mă făceau să-mi simt pielea întinzându-mi-se până la refuz, apăsând asupra îmbinărilor fiinţei mele.

Trebuia să-mi păstrez cumpătul. Aveam nevoie de control. Nu-mi permiteam să-l pierd. Nu atunci când Atlantia şi Solisul depindeau de mine. Nu atunci când *el* avea nevoie de mine.

— Am să mă străduiesc să controlez esenţa, i-am promis.

— Nu e vorba despre capacitatea ta de a-ţi controla abilităţile, zise Kieran, încruntându-se. Trebuie să înţelegi că e în regulă să-ţi permiţi să nu te simţi bine. Tu eşti puternică, Poppy. Noi…

— Ştiu. L-am oprit, amintindu-mi cuvintele şoptite trecând prin mine, atât de asemănătoare, rostite de alte buze ce-şi croiseră mai demult o cărare fierbinte peste fiecare porţiune a pielii mele.

„Atunci când eşti împreună cu mine, nu trebuie să

fii tot timpul puternică”.

M-am aplecat brusc în faţă, am luat o felie de jambon cu furculiţa şi mi-am îndesat jumătate în gură, fiind cât pe ce să mă înec.

— Eşti mulţumit? l-am întrebat, pe când cealaltă jumătate muşcată a feliei de jambon căzu înapoi în farfurie.

Kieran rămase blocat.

— Nu chiar.

— Păi, atunci, asta-i problema ta.

Mestecam, abia simţind gustul cărnii crocante.

O pufnitură ce semăna cu un râset îmi atrase atenţia înspre dragoninul masiv, negru-violet, care se odihnea lângă intrarea flancată de coloane a sălii de banchet. Coarne netede şi negre porneau de la mijlocul botului său turtit, urcând peste centrul capului său triunghiular. Primele coarne erau micuţe, ca să nu-i îngrădească vederea, dar, pe măsură ce urcau de-a lungul capului, se alungeau în vârfuri ascuţite ce ieşeau în afară din zorzoanele dese.

De fiecare dată când îl priveam pe Reaver, eram şocată. Nu credeam că aveam să mă obişnuiesc vreodată să văd o creatură atât de nemaipomenită, înfricoşătoare şi frumoasă.

Douăzeci şi trei de dragonini se treziseră. Decizia dragoninilor fusese ca aceia mai tineri dintre ei, trei la număr, să rămână de pază la Capul Spessa. Dintre cei douăzeci care se alăturară armatelor, nici unul nu era atât de masiv ca Reaver. Ceilalţi erau cam de mărimea lui Setti, iar solzii nu le erau nici pe departe la fel de groşi ca ai lui Reaver, fiind mult mai vulnerabili în faţa vârfurilor de săgeată. Cu toate acestea, ar fi putut nimici cu uşurinţă orice armată.

Dragoninul ne privea, şi mă întrebam ce anume

simţea sau gândea. De fiecare dată când încercam să-i iscodesc pe el sau pe unul dintre semenii săi, atunci când mă aflam în preajma lor, nu simţeam nimic. Nu emanau golul rece al Ascendenţilor. Fie Reaver şi ceilalţi dragonini îşi fereau emoţiile de mine, fie eu nu eram în stare să le citesc.

— Vrei să mănânci? l-am întrebat, ridicând farfuria.

Nu-l văzusem niciodată mâncând, ceea ce mă făcuse să mă îngrijorez un pic în legătură cu ce *anume* alegea ca hrană atunci când îşi lua zborul şi se făcea nevăzut.

Speram din tot sufletul să nu fie vorba despre oameni… sau despre animăluţe drăguţe.

Nu aveam de unde să ştiu. Doar Aurelia, una din cele două femele dragonin care se treziseră, rămăsese în forma ei muritoare destul timp cât să-mi poată spune jumătate dintre numele celor două duzini de dragonini care plecaseră din Câmpiile Elizee. Înainte să ne despărţim, pe când părăseam Atlantia, îmi declarase că dragoninii aveau să-mi asculte porunca.

Nu pricepeam prea bine cum anume aveau dragoninii să-mi asculte porunca, dar înţelesesem până la urmă că asemenea *notam-ului* primitiv. Reaver părea să ştie în mod inerent ce-mi doream. Ca atunci când am pornit ca să cucerim Massene, iar el se pusese deja la somn pe timpul nopţii. Presupuneam că felul în care îmi ascultau porunca se asemăna felului în care esenţa primitivă răspundea voinţei mele.

Reaver îşi scutură capul ţepos, refuzând jambonul pe care i-l oferisem.

— Oare cum a intrat aici fără să dărâme întreaga clădire? întrebă Kieran, încruntându-se.

— Cu grijă, i-am răspuns, pe când atenţia dragoninului se îndreptă spre vârcolac.

Pupilele verticale ale vârcolacului se strânseră în timp ce ochii săi albaştri se îngustau. Bănuiam că dragoninul ar fi încercat să-l atace din nou pe Kieran, cu prima ocazie care s-ar fi ivit.

— N-ar fi trebuit ca Vonetta şi ceilalţi să se întoarcă astăzi? l-am întrebat, făcându-l pe Kieran să-şi abată atenţia de la dragonin.

— Ar trebui să ajungă în curând. După cum bine ştii, zise el sec, ridicând paharul.

Ştiam chiar prea bine, dar cel puţin acum nu mai era angajat într-un concurs de clipit cu Reaver, care mai mult ca sigur ar fi degenerat cu repeziciune. Cu toate acestea, am fost cuprinsă dintr-odată de o nelinişte care îşi luă zborul în fiinţa mea asemenea unui şoim argintiu, neavând nimic de-a face cu posibilitatea ca Reaver şi Kieran să încerce să se mutileze sau să se omoare reciproc.

Neliniştea avea de-a face cu planurile legate de Oak Ambler şi Solis. Aspecte cu care generalii atlantieni trebuiau să fie de acord. Generali pe care trebuia să-i conving, chiar dacă nu mă ocupasem personal de cele mai complicate părţi ale acelor planuri.

— Am bănuiala, începu Kieran, că încă eşti supărată pe mine pentru că te-am sfătuit să nu mergi împreună cu Vonetta.

M-am încruntat.

— Câteodată, mă întreb dacă nu cumva eşti în stare să citeşti gânduri.

Gura lui cu buze pline se curbă într-un rânjet, pe când îşi atingea încet tâmpla cu unul dintre degete.

— Pur şi simplu, am talentul de a citi gânduri.

— Desigur.

Jasper, tatăl lui Kieran, fusese la fel. Însă Kieran

părea că ştie şi unde anume mă purtau acele gânduri. Ceea ce, trebuia să recunosc, mă enerva în aceeaşi măsură în care îl enerva şi pe el faptul că îi citeam emoţiile.

— Nu eram supărată *în mod activ* fiindcă m-ai sfătuit să nu merg în Oak Ambler, însă acum sunt.

— Super, murmură el.

L-am săgetat cu privirea.

— De ce nu e nici o problemă atunci când un prinţ sau un rege se decide să se pună în pericol sau să conducă armate în bătălie? Dar, atunci când o regină îşi doreşte să procedeze la fel, dintr-odată devine o *problemă,* şi primeşte sfaturi care o împiedică să facă ce vrea? Mi se pare un pic... sexist.

Kieran aşeză paharul pe masă.

— Nu e nici o *problemă.* L-am împiedicat pe Cas din a face o mulţime de lucruri idioate şi incredibil de periculoase de atâtea ori, că practic devenise o responsabilitate ce-mi ocupa tot timpul.

Un junghi ascuţit de durere îmi străpunse pieptul. M-am concentrat asupra sticlelor nedeschise de vin pe care lordul atlantian le trimisese cu corabia. Era vorba despre căpitanul vasului pe care îl trimisesem spre Oak Ambler. Perry adusese cu acea corabie *multe* dintre proviziile de care aveam atâta nevoie. Printre acele provizii se afla şi soiul de vin despre care Kieran ştia că era preferatul lui Valyn.

Ce metodă mai bună să convingi pe cineva să fie de acord cu ceea ce vrei dacă nu prin încercarea de a-l îmbăta?

— Şi anume, pe tine, continuă Kieran, pătrunzându-mi în gânduri. Am încercat să îl împiedic să te ia.

— Poftim?!

Mi-am întors brusc privirea spre el.

Kieran încuviinţă.

— Atunci când a născocit planul de a se da drept gardian ca să te ia ostatică, i-am spus, de nenumărate ori, că ceea ce-şi propunea era absolut nebunesc. Că era mult prea riscant.

— Şi unul dintre riscuri era cumva reprezentat de faptul că era complet greşit să răpească o persoană nevinovată şi să-i dea întreaga viaţă peste cap? l-am întrebat eu.

Îşi ţuguie buzele.

— Trebuie să recunosc că asta nu mi-a trecut prin cap.

— Ce drăguţ!

— Se întâmpla înainte să te cunosc.

— Asta nu e o scuză.

— Probabil că nu, dar am impresia că nu-ţi pare rău pentru modul în care ţi-a dat viaţa peste cap.

— Păi… Mi-am dres vocea. Presupun că, într-un fel foarte alambicat şi ciudat, mă bucur că nu ţi-a dat ascultare.

— N-am nici o îndoială, zise Kieran rânjind.

Mi-am dat ochii peste cap.

— *Oricum,* după cum spuneam, nu mi se pare normal să cer cuiva să facă ceva ce eu însămi n-aş fi dispusă să fac.

— Foarte admirabil. În felul acesta, vei câştiga respectul soldaţilor tăi. Dar se prea poate ca tot la fel de bine să ajungi prizonieră. Sau să mori. Astfel că, în acest context, tot ce simţi şi crezi devine irelevant.

— Cam dramatic, nu crezi? l-am întrebat. Vonetta şi ceilalţi îşi riscă viaţa în timp ce eu stau aici, ascultându-te cum te plângi despre cât mănânc.

— Mai degrabă, stai acolo şi mă auzi cum mă plâng

despre cât *de puţin* mănânci, mă corectă Kieran. Să ştii că acum tu eşti cea care devine dramatică.

— Cred că m-am răzgândit despre rolul tău ca sfetnic al Coroanei, am murmurat eu.

Mă ignoră.

— Nu e ca şi cum stai *degeaba,* zise Kieran.

Nu trecuse un moment fără ca eu să nu fi făcut *ceva,* mai ales de când cuceriserăm Massene. Temuţii din celule fuseseră distruşi, dar puteam să jur că le simţeam mirosul de fiecare dată când începea să plouă. Conacul era dărăpănat, etajele superioare fiind de nelocuit. Instalaţia electrică rămasă funcţională deservea o mână de încăperi şi bucătăriile. Casele oamenilor se prezentau asemănător. Ne străduiserăm să reparăm acoperişurile şi drumurile în ultimele cinci zile, dar lucrările aveau să dureze câteva luni, dacă nu mai bine de atât. Recoltele nu o duceau nici ele mai bine. Mai ales că foarte mulţi dintre cei care ar fi trebuit să se ocupe de ele fuseseră scoşi dincolo de ziduri.

— Da, numai că…

Mi-am trecut degetul mare peste buza paharului şi m-am lăsat pe spătarul scaunului. Trebuia să mă menţin ocupată. Dacă n-aş fi făcut-o, mintea mi-ar fi hoinărit în locuri în care nu avea voie să hălăduiască. Locuri ce deveniseră găunoase după întâlnirea ratată cu Regina de Sânge. Locuri reci şi pline de furie, asemenea unei furtuni de iarnă. Goluri din interiorul fiinţei mele pe care nu le mai simţeam ca fiind *ale mele.*

Care nu se simţeau deloc ca ale unei muritoare.

Care îmi reaminteau de Isbeth.

Mânia îmi clocotea în vintre. Am întâmpinat sentimentul, pentru că îmi era mai uşor să mă confrunt

cu mânia decât cu jalea şi neajutorarea. Nu aveam nici o problemă să mă gândesc la Isbeth. Deloc. Doar la *ea* mă mai puteam gândi câteodată, mai ales în acele clipe întunecate ale nopţii când nu puteam să adorm.

Nu-mi mai era greu să împac bunătatea şi blândeţea pe care mi le arătase cu felul în care se comportase cu *el* şi cu mulţi alţii. Un monstru. Mă împăcasem cu ceea ce era. Poate că Isbeth mă concepuse prin metode care erau mai mult ca sigur inadmisibile, dar nu-mi mai era mamă. Coralena era. Isbeth nu era acum nimic mai mult decât Regina de Sânge. Duşmanul.

Simţind privirea atotcunoscătoare a lui Kieran asupra mea, am înghiţit cu greu în sec.

— Sunt bine, i-am zis înainte să mă poată întreba.

Kieran tăcea, privindu-mă. Ştia cum să se comporte. Aşa cum ştiuse şi mai devreme, atunci când manifestasem acea furie glacială, ce făcuse masa să se cutremure. De data aceasta însă, nu insistă. Schimbă subiectul.

— Valyn şi ceilalţi generali ar trebui să sosească zilele acestea. Va fi foarte mulţumit de felul în care am cucerit Massene.

Am încuviinţat. Valyn nu-şi dorise războiul cu orice preţ. Dar înţelesese că acesta devenise inevitabil. El şi ceilalţi atlantieni mai în vârstă nu mai erau dispuşi să ofere alte şanse Ascendenţilor. După ce ar fi aflat ce săvârşiseră Ascendenţii în Massene, nu aveau să-şi mai schimbe părerea în legătură cu dorinţa vampirilor de a-şi modifica apucăturile sau de a-şi controla setea de sânge. Cauza vampirilor nu ar fi fost deloc ajutată dacă ducele sau ducesa Ravarel, conducătorii oraşului Oak Ambler, ne-ar fi refuzat cerinţele.

Mi-am aţintit privirea asupra paharului cu vin închis

la culoare, simţind cum umerii mi se tensionează. *Cerinţele noastre* aveau de-a face cu modul diferit în care ne doream să purtăm războiul. Tocmai de aceea cuceriserăm Massene în felul în care o făcuserăm. Credeam cu tărie că existau metode prin care se putea preveni vărsarea inutilă de sânge, pentru ambele părţi, mai ales că muritorii care luptau pentru Solis nu aveau de ales – în comparaţie cu cei care aleseseră să-şi ridice săbiile şi scuturile în apărarea Atlantiei.

Unii dintre cetăţenii oraşelor, ca Massene şi Oak Ambler, aveau până la urmă să plătească preţul acestui război violent, sacrificându-şi modul de trai sau chiar vieţile. Şi mai erau Ascendenţii, care…

Am tras cu greu aer în piept, închizând ochii înainte să-mi amintesc de Ian – de felul în care arătase ultima oară când îl văzusem. Îi vedeam moartea de nenumărate ori cu ochii minţii, în fiecare noapte. Nu-mi doream s-o revăd şi acum.

Credeam însă că erau şi Ascendenţi care nu erau malefici până în măduva oaselor. Ascendenţi cu care puteam ajunge la o înţelegere.

Aşadar, ne ticluiserăm planurile luând aspectul acesta în consideraţie. Ştiam însă cu toţii că Oak Ambler nu era Massene.

Cu câteva zile în urmă, le trimiseserăm un ultimatum ducelui şi ducesei Ravarel. Aveau să se supună cerinţele noastre, şi, de nu, urma să le asediem oraşul. Cerinţele noastre erau simple, dar nu ne bazam pe faptul că Ascendenţii aveau să fie înţelegători şi să-şi accepte soarta.

Aici, intervenea Vonetta, împreună cu Naill şi Wren, gardianul mai în vârstă de pe metereze, care fusese martor la faptele Ascendenţilor din Massene. Familia extinsă a lui Wren trăia în Oak Ambler. Unele dintre

rudele sale, bănuia Wren, erau Descendenţi. Aşadar, Naill, Vonetta şi Wren urmau să întreprindă ceva deosebit de riscant, însă esenţial planurilor noastre.

Cu toate acestea, asediul iminent al oraşului Oak Ambler şi toate căile prin care acesta ar fi putut eşua în cel mai spectaculos mod posibil nu reprezentau unicul nostru motiv de îngrijorare.

Gândurile mele se îndreptară spre un alt risc pe care ni-l asumaserăm. Era vorba de planurile anterioare, atunci când încercaserăm să pătrundem în Oak Ambler, înainte să trebuiască să ne întâlnim cu Regina de Sânge. Cu acea ocazie, Isbeth ne descoperise planurile, fie pentru că pur şi simplu prevăzuse că urma să o tragem pe sfoară, fie pentru că cineva ne trădase. Atunci, în afară de cei în care avuseserăm încredere, doar Consiliul Înţelepţilor mai fusese înştiinţat de planurile noastre. Aveam, oare, un trădător printre noi? Cineva în care avuseserăm încredere sau poate cineva care ajunsese în eşaloanele superioare ale puterii din Atlantia? Sau poate că explicaţia cea mai simplă era cea adevărată? Poate că pur şi simplu Coroana de Sânge ne dejucase planurile, iar noi îi subestimasem abilităţile.

Nu aveam de unde să ştiu. Mai rămânea şi problema cu Nevăzuţii – organizaţia secretă, formată doar din bărbaţi, care slujise odată zeităţile. Crezând că eu eram Vestitoarea de Moarte şi Distrugere despre care avertiza profeţia, reapăruseră de cum intrasem în Atlantia. Ei fuseseră în spatele atacului de la Odăile lui Nyktos, precum şi în spatele altor atacuri. Iar ameninţarea reprezentată de Nevăzuţi nu dispăruse odată cu moartea lui Alastir şi a lui Jansen.

L-am privit pe Aylard stând între coloane. Nevăzuţii continuau să acţioneze, şi nu puteam şti cine anume

aparţinea grupării sau alesese s-o ajute.

— Ar merita să aflu la ce anume te gândeşti? mă întrebă Kieran. Pentru că arăţi de parcă ţi-ai dori să înjunghii pe cineva.

— Deloc, i-am răspuns, aruncându-i o privire.

Sprâncenele i se ridicară.

— Deşi, m-am corectat, mă gândesc dacă ar trebui să te înjunghii sau nu.

— Mă flatezi. Kieran îşi ridică paharul, privindu-l pe Reaver. Dragoninul îşi bătu încet vârful ghearelor de podea. Se pare că doreşti să-i înjunghii destul de des pe cei la care ţii.

— Faci să sune de parcă sunt... ţicnită sau pe-aproape.

— Păi..., începu Kieran, lăsând paharul pe masă şi mijind ochii la dragonin. Hei! Ar trebui să pozez? Ai de gând să-mi faci portretul?! În felul ăsta, ai putea să te holbezi la mine chiar şi atunci când nu sunt prin preajmă.

Sprâncenele mi se ridicară brusc.

— N-ai vrea, te rog, să te abţii?

— El a început, murmură Kieran.

— În ce fel?

— Se holbează la mine. Tăcu pentru o clipă. *Din nou.*

— Aşa, şi?

— Nu-mi place. Kieran se încruntă. Deloc.

— Te comporţi ca un copil mic, i-am spus, iar Reaver pufni din nou în râs. M-am întors spre dragonin. Să ştii că te comporţi exact la fel!

Reaver îşi dădu capul pe spate şi suflă un fuior de fum. Părea *jignit.*

— Amândoi sunteţi ridicoli, am zis, scuturând din cap.

— Mă rog, zise Kieran, întorcându-şi privirea spre intrare în acelaşi moment ca Reaver. În sfârşit!

Am privit şi eu în aceeaşi direcţie, dându-mi seama că ambii auziseră paşii cuiva. Nu pricepeam de ce eu, ca zeitate, nu fusesem binecuvântată cu un auz atât de ascuţit ca al lor.

Vonetta trecu pe lângă Aylard, picioarele ei lungi fiind acoperite de pantaloni prăfuiţi. Cozile împletite de păr ce-i ajungeau până la brâu fuseseră legate într-un coc ce-i scotea în evidenţă pomeţii înalţi şi ascuţiţi. Cu excepţia tenului mai întunecat ce-mi reamintea de trandafiri luxurianţi care înfloreau doar noaptea, în întruparea ei de muritoare avea trăsături similare cu ale fratelui său. Semăna foarte mult cu mama lor, Kirha. Kieran, în schimb, semăna mai mult cu tatăl lor, Jasper.

În timp ce Vonetta se apropia, mă întrebam cu cine avea să semene surioara lor. Bebeluşul se născuse cu doar câteva săptămâni înainte, şi mi-aş fi dorit ca fraţii să poată fi alături de familie, sărbătorind naşterea unui nou membru. În schimb, se aflau alături de mine, aproape de tărâmuri pustiite cu sute de ani în urmă, în ajunul unui alt război.

Vonetta nu era singură. Emil o însoţea peste tot, de ceva vreme.

Mi-am muşcat buza de jos, ca să nu rânjesc. La început, nu fusesem sigură de faptul că Emil o urmărea peste tot asemenea unei umbre. Asta până când am observat-o ieşind din odaia lui în primele ore ale dimineţii, chiar în ziua în care trebuia să plece spre Oak Ambler. Zâmbetul relaxat şi mulţumit imprimat pe faţă făcea ca orice încercare de a-i iscodi în profunzime sentimentele să fie inutilă.

Paşii Vonettei se poticniră atunci când intră în sala

de banchet şi îl observă pe Reaver. Ridică din sprâncene.

— Cum de ai reuşit să pătrunzi aici?

— Vezi? zise Kieran, ridicându-şi o mână. O întrebare justificată.

Dragoninul izbi cu coada sa grea podeaua şi pufni greoi. Nu ştiam ce ar fi trebuit să însemne gestul, însă nu încercă să se apropie de Vonetta sau de Emil.

Înainte să pot spune ceva, Emil se lăsă într-un genunchi şi gesticulă larg cu braţul, făcând o plecăciune complicată.

— Înălţimea Voastră!

Am suspinat. Mulţi începuseră să folosească titulatura aceasta, în loc de „Maiestate”, deoarece fusese folosită în vremurile când zeii fuseseră treji.

Vonetta se opri, privind în urmă.

— Ai de gând să te ploconeşti de fiecare dată?

— Probabil, zise Emil, ridicându-se.

— Însemnând *da* în limbajul lui Emil, comentă Vonetta.

O mişcare de dincolo de coloanele de la intrare îmi atrase atenţia.

Aylard nu se mai afla acolo, acum că Emil şi Vonetta erau în prezenţa mea. În locul lui apăruse o siluetă cocoşată, cu care mă obişnuisem în ultimele cinci zile. Emil începuse s-o numească „văduva”, chiar dacă nimeni nu ştia dacă fusese vreodată căsătorită. Nu ştiam prea bine ce rol îndeplinise în conac, deoarece o observasem plimbându-se de colo-colo, câteodată văzând-o printre ruinele aflate între pinii din spatele clădirii. Kieran era convins că era o stafie, nu o arătare în carne şi oase. Auzisem de la Aylard că o întrebase ce făcea în conac, chiar în prima zi în care ajunseserăm acolo. Îi răspunsese că aştepta.

Ciudat! Şi deloc important în acel moment.

M-am întors spre Vonetta.

— V-aţi întors cu toţii? Wren? Naill…?

— Eu sunt bine, mă întrerupse Vonetta, apropiindu-se şi atingându-mi pentru o clipă mâna. Un impuls blând de energie trecu între noi. Toţi sunt teferi şi se află în tabără.

Am răsuflat încetişor, încuviinţând din cap.

— A fost îngrijorată în tot timpul ăsta, nu-i aşa? îl întrebă Vonetta pe fratele ei.

— Tu ce crezi? îi răspunse el.

Eram gata-gata să-l lovesc pe Kieran cu piciorul pe sub masă.

— Bineînţeles că m-am îngrijorat.

— E de înţeles. Şi eu m-aş fi îngrijorat dacă tu ai fi fost cea care a bântuit pe străzile din Oak Ambler, în căutare de Descendenţi, avertizându-i pe ceilalţi cetăţeni de asediul iminent, în cazul în care familia Ravarel ne-ar fi refuzat cerinţele. Vonetta privi farfuriile cu mâncare. Ai terminat de mâncat? Mor de foame.

— Da. Te rog, serveşte-te! L-am săgetat pe Kieran cu privirea în clipa în care se pregătea să vorbească. Îşi strânse buzele într-o linie fină în timp ce sora lui înşfăcă o felie de jambon. L-am privit o clipă pe Emil, după care m-am întors spre Vonetta. Cum v-aţi descurcat? am întrebat-o.

— Bine. Cred. Vonetta se prăbuşi în scaunul din faţa lui Kieran, ciugulind felia de jambon. Am vorbit cu… pe toţi zeii! Să fi fost sute? Poate chiar mai mulţi. Majoritatea lor au fost… Se încruntă puţin. Părea că erau *pregătiţi* să audă că cineva a luat atitudine împotriva Ascendenţilor. Nu semănau deloc cu cei care nu se îndoiesc de Ritual. Nu-l consideră deloc o onoare sau ceva asemănător. Am vorbit cu oameni care nu

doresc să-şi supună copiii la Ritual.

Atunci când mă gândeam la Ritual, nu puteam să nu-mi aduc aminte de familia Tulis implorându-i pe cei din familia Teerman să vorbească în numele lor cu zeii încă adormiţi, rugându-se de ei ca să-şi poată păstra cel din urmă copil.

Orice se făcuse în numele lor, membrii acelei familii muriseră.

— Apropo, să ştii că ai avut dreptate. A ajutat că le-am povestit despre tine, continuă Vonetta printre îmbucături.

— Aş fi plătit oricât să le fi văzut reacţiile când au aflat asemenea veşti, zise meditativ Emil. Nu doar că Fecioara lor s-a căsătorit cu temutul prinţ atlantian, dar a devenit Regina Atlantiei – şi zeitate pe deasupra. Zâmbi slab. Fac pariu că mulţi au căzut în genunchi şi au început să se roage.

— Unii chiar aşa au reacţionat, declară ironic Vonetta.

— Chiar aşa? am întrebat, tresărind un pic.

Vonetta încuviinţă din cap.

— Şi, din moment ce cred că zeii sunt încă treji, veştile că te-ai aliat cu Atlantia i-au pus pe gânduri pe mulţi dintre ei. Unii chiar au spus că zeii nu-i mai susţin pe Ascendenţi.

Buzele mele se arcuiră într-un zâmbet asemănător cu al ei.

— Presupun că ar trebui să fim recunoscători că au minţit în legătură cu faptul că zeii susţin Solisul, în loc să spună adevărul – că zeii n-au nimic de-a face cu adevărul şi că dorm, observă Kieran. Minciunile lor i-au făcut pe oameni să creadă că zeii îşi vor schimba alianţele.

M-am jucat cu inelul de pe degetul arătător.

— Ideea nu-mi aparţine. A fost… asta a fost ideea *lui.* A înţeles că minciunile Ascendenţilor aveau până la urmă să le aducă ruina.

— Cas era conştient de asta, confirmă Emil. Dar asta se întâmpla înainte ca el, sau oricare dintre noi, să ştie că tu eşti o zeitate. Ideea de a răspândi vestea îţi aparţine. E meritul tău.

Am simţit cum gâtul mi se încălzeşte. Mi-am dres vocea.

— Crezi că au să ne asculte? Că au să spună şi altora? am întrebat.

— Cred că mulţi o vor face, zise Vonetta, privindu-şi fratele şi mai apoi întorcându-se spre mine. Suntem cu toţii conştienţi că ne-am asumat un risc atunci când am ales să le dezvăluim muritorilor planurile noastre – un risc ce merita asumat, chiar dacă familia Ravarel ar ajunge să afle ce punem la cale.

Am încuviinţat.

— Genul ăsta de manevră periculoasă merită dacă înseamnă că putem să le oferim o şansă muritorilor să părăsească oraşul înainte să-l cucerim, am zis eu.

— Sunt de acord, confirmă Vonetta. Bine, unii dintre ei nu au crezut că eşti cu adevărat zeitate. Au impresia că atlantienii malefici te-au manipulat într-un fel, zise ea, întinzându-se după altă felie de jambon în acelaşi timp cu Emil – care fu mai rapid. Hei! Era felia mea. Îl săgetă cu privirea. Până la urmă, ce cauţi aici?

— De fapt, jambonul e al… începu Kieran să zică, moment în care *l-am lovit* în picior, pe sub masă.

Îşi întoarse brusc capul spre mine.

— Putem să împărţim, zise Emil, rupând felia în două şi întinzându-i o jumătate Vonettei, care nu era deloc recunoscătoare. Mă aflu aici pentru că mi-a fost foarte dor de tine.

— Mă rog, murmură Vonetta. Dar serios acum. De ce eşti aici?

Emil rânji. O privi călduros cu ochii lui chihlimbarii, în timp ce termina de mâncat jumătatea lui de felie.

— Sunt aici pentru că cineva a adus o misivă la metereze, anunţă el, ştergându-se cu un şervet. Este din partea ducelui şi a ducesei Ravarel.

M-am încordat toată.

— Şi-mi aduci la cunoştinţă o asemenea veste abia acum?

— Din moment ce aveai întrebări despre cele întâmplate în Oak Ambler, am considerat că e mai bine să aştept să afli răspunsurile, îi explică el. Mai ales că Vonettei îi era foame, şi ştiu prea bine că nu e indicat să te bagi între un vârcolac şi o farfurie cu mâncare.

Vonetta se întoarse brusc spre Emil, fiind gata să ţâşnească din scaun.

— Chiar ai de gând să dai vina pe mine pentru că tu nu eşti în stare să-ţi organizezi cum trebuie priorităţile?

— N-aş face niciodată una ca asta, zise Emil şi scoase o bucată împăturită de pergament din buzunarul de la piept al tunicii, în timp ce rânjea la Vonetta. Şi nimic din toate astea n-o să schimbe faptul că mi-a fost dor de tine.

Kieran îşi dădu ochii peste cap.

Vonetta deschise gura şi apoi o închise la loc, aşezându-se pe scaun, iar eu am făcut ceea ce probabil n-ar fi trebuit să fac. Mi-am deschis simţurile. Simţeam pe limbă un gust iute şi afumat venind dinspre Vonetta. *Atracţie.* Sub care se afla ceva mult mai dulceag.

— Vreau vin, zise Vonetta şi se aplecă să-şi toarne un pahar, însă Emil fu, din nou, mult mai rapid.

În timp ce-mi înmâna misiva, apucă iute sticla de vin şi îi turnă Vonettei în pahar.

— Îţi mulţumesc, spuse Vonetta, luând paharul. Bău o cantitate impresionantă de vin. După care mă privi. Aşadar, ce spune scrisoarea?

Bucata subţire de pergament împăturit părea să cântărească la fel de mult ca o sabie. L-am privit scurt pe Kieran, şi, atunci când acesta încuviinţă din cap, am despăturit pergamentul. Conţinea o singură propoziţie scrisă cu cerneală roşie – un răspuns care, deşi previzibil, veni ca o lovitură.

„Nu suntem de acord cu nici una dintre cerinţele voastre”.

Capitolul 4

— Fugi, Poppy, icni mami. Fugi!

Voia să o părăsesc, însă nu eram în stare. Am luat-o la goană. Am ţâşnit spre ea, cu lacrimile scurgându-mi-se peste obraji.

— Mami…

Gheare mi se încâlciseră în păr, îmi zgâriară pielea, arzându-mă, ca atunci când apucasem ibricul fierbinte. Am ţipat, chinuindu-mă să o văd pe mami, dar era înconjurată de monştri.

Erau peste tot, acoperiţi cu piele mată, gri şi crăpată. Şi mai era acolo bărbatul înalt, îmbrăcat în negru. Cel care nu avea faţă. M-am răsucit, urlând…

Prietenul tatei se afla în uşă. M-am îndreptat spre el. Ar fi trebuit să ne ajute – să o ajute pe mami. Dar nu făcea altceva decât să se holbeze la bărbatul înalt, îmbrăcat în negru, pe când acesta se ridica dintre creaturile hămesite care se înfruptau. Prietenul tatei tresări, împiedicându-se în timp ce se îndepărta.

Groaza lui amară îmi umplu gura, sufocându-mă. Continua să se îndepărteze, mergând cu spatele, tremurând din tot corpul şi scuturând din cap. Ne părăsea...

Am simţit dinţii afundându-mi-se în carne. O durere incandescentă îmi sfâşie braţul şi îmi cuprinse faţa. Am căzut, încercând să mă eliberez. Sângele mi se scurse în ochi.

— Nu, nu, nu, nu! ţipam în timp ce mă zbăteam, ca să scap. Mami! Tati!

Stomacul îmi fu cuprins de flăcări, acaparându-mi plămânii şi tot trupul.

Monştrii începeau să cadă, iar eu nu mai puteam respira. Durerea. Greutatea. Voiam la mama. Nimicul îmi trecu peste ochi, şi pentru o vreme m-am pierdut.

O mână îmi atinse obrazul, gâtul. Am clipit printre picături de sânge şi lacrimi.

Cel Întunecat stătea deasupra mea, faţa lui fiind acoperită de umbre pe sub pelerina cu glugă. La gâtul meu nu se afla mâna lui, ci ceva rece şi ascuţit.

Nu se mişcă. Mâna îi tremură. El se cutremura în timp ce vorbea, însă cuvintele lui erau estompate.

Am auzit-o pe mami. Vocea îi era ciudată:

— Înţelegi ce înseamnă una ca asta? Te rog! Ea trebuie să...

— Zei! zise răguşit bărbatul, după care am simţit că plutesc în derivă, înconjurată de mireasma florilor pe care regina le ţinea tot timpul în iatacul său.

Ce floricică frumoasă!

Ce mac drăguţ!

Culege-l şi priveşte-l sângerând!

Nu mai...

Am tresărit, trezindu-mă din vis. Am deschis larg

ochii în timp ce priveam cu atenţie încăperea scăldată în lumina lunii. Nu mai eram acolo. Nu mă aflam la han. Eram în Massene.

Inima mi se linişti cu greu. Nu mai avusesem un asemenea coşmar de câteva nopţi bune. Avusesem însă altele – unele în care unghii vopsite în culoarea sângelui se înfigeau în carnea *lui. Rănindu-l.*

Prietenul meu cel mai apropiat şi iubitul meu.

Soţul şi regele meu.

Sufletul meu pereche.

Coşmarurile acelea se alăturaseră celorlalte, găsindu-mă atunci când reuşeam să adorm preţ de câteva ore – lucru care nu se întâmpla des. De obicei, nu reuşeam să dorm mai mult de trei ore pe noapte.

Gâtul mi se uscase. Priveam tavanul, având grijă să nu mişc păturile groase care stăteau grămadă peste aşternuturile late. Totul era cufundat în tăcere.

Uram asemenea momente.

Liniştea aceea.

Neantul nopţii.

Aşteptarea în care nimic nu-mi ocupa gândurile, atunci când nu puteam împiedica să-mi treacă prin minte să pronunţ numele *lui.* Când nu mă puteam opri din a mă gândi la ce i se întâmpla în acea clipă. Imaginându-mi că-l aud cum se milogeşte şi imploră, oferindu-i acelei femei orice, până şi regatul, ca să scape.

Douăzeci şi nouă de zile.

Un fior îmi străbătu fiinţa în timp ce mă luptam cu panica şi cu furia ce se stârneau în mine…

O mişcare simţită în dreptul şoldului meu mă scoase brusc din gândurile ce o luaseră razna. Un cap mare şi blănos se ridică, profilat în lumina lunii. Vârcolacul căscă în vreme ce îşi întindea labele

anterioare, lungi şi puternice.

Kieran se obişnuise să adoarmă lângă mine în forma de vârcolac, motiv pentru care dormea foarte puţin. Îi spusesem de nenumărate ori că nu era nevoie, însă, ultima oară când îi vorbisem despre asta, spusese:

— *Aleg* să fiu aici.

Sinceră să fiu… aproape îmi dăduseră lacrimile. Alesese să-mi fie alături pentru că îmi era prieten. Nu pentru că se simţea obligat. Nu aveam să comit aceeaşi greşeală pe care o făcusem cu Tawny, atunci când mă îndoisem de sinceritatea relaţiei noastre din cauza felului în care ne cunoscuserăm.

Credeam că alegea să-mi fie alături, având nevoie de acea apropiere, pentru că şi el suferea. Kieran îl ştiuse pe *el* de-o viaţă. Prietenia lor era mult peste legătura pe care o împărtăşeam eu cu vârcolacul. Cei doi se iubeau. Şi, chiar dacă îmi îngrădeam simţurile atunci când nu era necesar să citesc emoţiile cuiva, faptul că vârcolacul zăcea câteodată în tăcere mă făcea să-i simt tristeţea crescând şi atingându-mă, depăşindu-mi barierele.

Jalea pe care o simţea provenea din pierderea Lyrei. O plăcuse foarte mult pe femela vârcolac, chiar dacă nu se implicaseră într-o relaţie serioasă. Ţinuse la ea, şi acum ea nu mai era – la fel ca Elashya, cea pe care o iubise şi care căzuse victima unei boli rare şi teribile.

Kieran îşi întoarse capul spre mine, iar ochii lui de un albastru glacial clipiră somnoros.

— Iartă-mă, i-am şoptit.

Am simţit ceva atingându-mi mintea, o atingere uşoară de piele trecând peste altă piele. Însemnul lui îmi amintea de mirosul de cedru, bogat şi silvestru.

„Ar trebui să dormi”, îmi zise, vorbele lui nefiind altceva decât o şoaptă ce-mi străbătu gândurile.

— Ştiu, i-am răspuns, întorcându-mă pe o parte, ca să-l privesc. Îşi lăsă capul pe aşternuturi.

„Alt coşmar?”

Am încuviinţat din cap.

Rămase tăcut pentru o clipă, apoi continuă:

„Să ştii că sunt anumite ierburi care te-ar putea ajuta să dormi. Să te afunde într-un somn în care coşmarurile pe care le ai nu te-ar mai putea ajunge”.

— Nu, mulţumesc!

Nu-mi plăcuse niciodată ideea să iau ceva care m-ar fi doborât, lăsându-mă neajutorată. Mai ales că luam deja o plantă asemănătoare cu cea pe care o folosea *el* pentru contracepţie. Consideram că ar fi fost înţelept din partea mea să procedez astfel şi să caut ceva care era la îndemână. Din fericire, Vonetta venise cu soluţia – era vorba despre o plantă similară cu cea pe care o luase Casteel, ce se pisa într-o pudră fină şi putea fi adăugată oricărei băuturi. Avea un gust oribil, dar era mai bine să-i suport gustul decât să risc să rămân însărcinată.

Era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Cu toate că imaginea cu Kieran tricotând pulovăraşe mă făcu să rânjesc.

„La ce te gândeşti?” mă întrebă el.

Curiozitatea lui avea un gust proaspăt, de lămâie.

Nu aveam de gând să-i împărtăşesc imaginea.

— La nimic.

Mă privi de parcă nu mă credea.

„Ai nevoie de odihnă, Poppy. Chiar dacă eşti zeitate, ai să ajungi la epuizare”.

Mi-am frecat bărbia cu pătura moale în timp ce mi-am reţinut un suspin.

— Crezi că pătura asta e din blană de vârcolac?

Urechile lui Kieran se turtiră.

„Nu te prea pricepi să schimbi subiectul”.

— Mi se pare o întrebare justificată, i-am răspuns, imitându-i spusele de mai devreme.

„Tu crezi că orice întrebare e justificată”. Pufni asemenea unui muritor.

— Păi, nu-i aşa?

M-am întors pe spate, am încetat să-mi mai scarpin bărbia şi am dat drumul păturii.

Kieran îmi atinse mâna cu botul. Era felul lui de a-mi spune că îl puteam atinge în acea formă – felul tăcut în care vârcolacii îşi comunicau nevoia de afecţiune. Mi-am lăsat mâna pe capul lui şi am fost din nou surprinsă de moliciunea blănii sale. Mi-am trecut degetele prin blana pufoasă dintre urechile sale, fiind sigură că lui Kieran îi făcea mai multă plăcere decât mie. Atingerea mi se părea un cadou. Unul pe care adeseori îl desconsiderasem şi îl luasem ca pe ceva de la sine înţeles.

Trecură între noi mai multe clipe tăcute.

— Tu… îl visezi vreodată?

„Nu”. Kieran îşi sprijini capul pe şoldul meu. Închise ochii. *„Şi nu ştiu dacă e sau nu o binecuvântare”.*

Nu mai reuşisem să adorm la loc, aşa cum făcuse Kieran. Am aşteptat până când primele raze slabe de soare se iviră prin fereastră şi se întinseră peste tavan înainte să mă ridic din pat. Kieran dormea întotdeauna cel mai adânc la răsărit. Nu ştiam de ce, însă eram sigură că în următoarele două ore nu avea să simtă că plecasem de lângă el.

M-am mişcat tiptil peste podeaua de piatră şi mi-am pus în teaca de pe coapsă pumnalul din os de vârcolac. Am ridicat de pe jos halatul albastru mototolit

pe care Kieran îl găsise întruna dintre celelalte încăperi. L-am îmbrăcat, acoperindu-mi furoul şi colanţii în care dormisem. Halatul mirosea a naftalină, dar era curat şi incredibil de moale, făcut dintr-un soi de caşmir. Mi-am legat cordonul halatului în jurul taliei şi am părăsit încăperea fără să mă mai încalţ. Şosetele groase pe care le purtam aveau să fie suficiente, pentru că oricum nu plănuiam să părăsesc conacul *atât* de devreme.

Locuitorii din Massene îşi începeau deja ziua, întâlnindu-se la unul din cele două magazine care se găseau chiar după zidul interior al conacului, cumpărând produse proaspete de patiserie şi cafea înainte să plece la câmp. Nu voiam să le răpesc puţinul timp pe care îl petreceau împreună, încercând să-şi repare comunitatea distrusă. Locuitorii începuseră să se obişnuiască încetul cu încetul cu prezenţa noastră. Stindardele cu blazonul Atlantiei acopereau sălile prin care păşeam acum, cât şi zidurile exterioare ale oraşului. Oamenii încă erau agitaţi în preajma soldaţilor atlantieni şi deseori se holbau la vârcolaci, cuprinşi în egală măsură de teroare şi de curiozitate. Iar atunci când Reaver îşi lua zborul…

Totul părea cuprins de haos.

Cel puţin acum nu mai ţipau şi nici nu mai fugeau de colo-colo, temându-se pentru viaţa lor. Atunci când mă vedeau însă, înlemneau înainte să facă plecăciuni grăbite sau să îngenuncheze. Se holbau la mine, cuprinşi de aceleaşi sentimente contradictorii ca atunci când vreun vârcolac se apropia de ei.

Bănuiam că Wren le adusese la cunoştinţă locuitorilor din Massene că eram o zeitate, pentru că nu vedeam cum ar fi fost posibil ca oamenii din Oak Ambler să-i fi anunţat despre ceea ce se şoptea prin

oraşul lor. Nu eram supărată pe el că procedase astfel, însă mi-aş fi dorit să nu o fi făcut.

Felul în care se holbau la mine mă făcea să mă simt ciudat.

Modul în care se ploconeau cu repeziciune, de parcă i-ar fi aşteptat o pedeapsă cruntă dacă n-ar fi făcut-o, mă umplea de tristeţe.

Traversând încăperile goale şi întortocheate ale etajului principal, am trecut pe lângă sala de banchet, de unde venea murmurul vocilor soldaţilor şi ale vârcolacilor. Am trecut mai departe, pe lângă încăperea de primire, goală la acea oră, şi m-am îndreptat spre uşile închise situate în aripa de la răsărit a conacului – care părea să fie partea cea mai veche a clădirii.

Am deschis un pic uşile şi am pătruns într-o încăpere rece şi cavernoasă. M-a întâmpinat un miros rânced, de praf şi cărţi vechi. Era atât de mult praf în aer, încât nici Kieran, nici Vonetta n-ar fi putut sta prea mult acolo fără să izbucnească într-o criză de strănuturi. M-am oprit, aprinzând o lampă cu gaz ce zăcea pe o măsuţă pentru servit ceai, aflată lângă un divan de culoarea ciocolatei negre.

Conacul Cauldra era la fel de străvechi ca Massene şi probabil fusese construit pe când oraşul era un district al Pompay-ului – asemănător cu cartierele ce încă existau în Carsodonia. Presimţeam că tomurile de pe rafturi erau la fel de vechi. Presupuneam asta şi pentru că trei sau patru dintre ele aproape se dezintegrară atunci când le-am deschis.

Trebuia să recunosc că era o încăpere sinistră, împodobită cu draperii grele ce blocau orice sursă de lumină naturală, cu portrete decolorate a ceea ce bănuiam că fuseseră odată Ascendenţi din trecut (sau

poate muritori care locuiseră pe vremuri la Cauldra) şi o multitudine de lumânări pe jumătate topite, de diferite forme şi culori.

Începusem însă să mă gândesc că motivul pentru care atlantienii şi vârcolacii se fereau de încăpere era *senzaţia* pe care o emana. Sentimentul că nu erai niciodată singur, nici măcar atunci când erai.

Am simţit degete invizibile apăsându-mi ceafa în timp ce rătăceam printre rândurile de tomuri şi cotoarele lor prăfuite. Mi-am reprimat un fior, scoţând altă carte veche din raft în timp ce mi-am trecut cu repeziciune privirea prin încăperea goală. Senzaţia nu dispăruse, dar am ales s-o ignor. Am luat cartea şi m-am aşezat pe divan.

Preferam posibilitatea de a fi pândită de fantome în loc să fiu bântuită în pat de gândurile mele rătăcitoare, făcându-mi griji pentru *el* sau pentru Tawny ori îngrijorându-mă că avea să se trezească în mine dorinţa de a bea sânge; sau gândindu-mă dacă puteam cu adevărat să câştigăm războiul fără să aducem regatul într-o stare mai proastă decât era acum.

Am deschis cu grijă tomul. Nu conţinea informaţii despre nici un atlantian, din câte puteam vedea. În mare parte, cerneala se estompase. Paragrafele pe care le putusem citi despre viaţa celor care locuiseră în conac fuseseră fascinante. Naşterile şi decesele erau trecute pe două coloane, grupate după numele de familie. Între aceste consemnări îşi făceau loc anunţuri de căsătorie, certuri derizorii despre delimitările unor proprietăţi, acuzaţii de furturi de vite, precum şi delicte mai odioase, cum ar fi agresiuni fizice sau crime. Execuţiile fuseseră, de asemenea, consemnate. Morţile de pe urma acestora fuseseră majoritatea brutale. Execuţiile fuseseră publice şi avuseseră loc în ceea ce

fusese odată piaţa centrală a oraşului.

O parte din fiinţa mea conştientiză că ceea ce mă atrăsese să răsfoiesc arhivele acelea, de mult uitate pe rafturile inferioare ale bibliotecii, era faptul că îmi aduceau aminte de timpul pe care-l petrecusem în New Haven. Atunci când tot ce învăţasem fusese foarte bulversant pentru mine. Dar… dar *el* fusese acolo, vioi şi seducător, în timp ce eu aflam despre diversele spiţe atlantiene.

Simţind cum mi se strânge pieptul, am continuat să răsfoiesc paginile îngălbenite şi ţepene care conţineau cronica unui tărâm ce existase cu mult înainte de apariţia Ascendenţilor. Cu mult înainte…

Ochii mi se fixară pe cuvintele proaspăt citite. Ce nai… Am ridicat volumul din poală şi am inhalat mult prea mult praf în timp ce citeam paragraful din nou şi din nou.

> *Prinţesa Kayleigh, prima fiică a regelui Saegar şi a reginei Geneva din Irelone, s-a alăturat reginei Ezmeria din Lasania şi consoartei sale, Marisol, pentru a sărbători ritualul şi Ascensiunea celor Aleşi, marcând astfel…*

După care cerneala era prea ştearsă pentru a putea citi mai departe, însă cele trei cuvinte aproape că începuseră să vibreze pe pagina roasă de vreme.

Ritual. Ascensiune. Aleşi.

Trei aspecte ce nu existaseră înainte ca Ascendenţii să conducă Solisul.

Era imposibil. *El* îmi explicase faptul că Ascendenţii creaseră Ritualul ca pe un mijloc de a creşte în număr şi de a transforma muritorii în nimic mai mult decât

vite. Singura excepţie era că nu se hrăneau din cel de-al treilea copil născut al muritorilor, fată sau băiat. Unii dintre copii purtau o trăsătură necunoscută, care, descoperise Isbeth, îi făcea să se transforme în acele creaturi – Revenanţii. Cu toate acestea, menţionarea unui Ritual într-un timp atât de îndepărtat, în care numele regatelor fuseseră trecute în uitare, nu avea nici un sens. Într-un timp în care nu existau Ascendenţi.

Mi-am ridicat privirea spre unul dintre portretele decolorate de pe perete. Provenea, oare, dintr-o perioadă de dinainte ca primul atlantian să fi fost creat prin încercările pentru sufletele-pereche? Am pus cartea deoparte, iar tivul halatului se târî pe podea în timp ce mă grăbeam spre rafturi, căutând arhive şi mai vechi – tomurile ce păreau că mai aveau un pic şi se dezintegrau. Luând unul dintre tomuri între mâini, l-am deschis cu şi mai mare grijă, răsfoind în căutarea vreunei menţiuni legate de Ritual, dar şi date.

Până la urmă, am găsit un pasaj a cărui cerneală era destul de vizibilă pentru a mă lăsa să disting o referinţă la cei Aleşi, însă descoperirea nu făcu decât să mă zăpăcească şi mai mult. Deoarece, atunci când am comparat naşterile din acelaşi catastif, doar al treilea băiat şi a treia fată care se născuse în aceeaşi familie nu aveau trecute în dreptul numelui data decesului. Şi eram mai mult ca sigură că nu se datora faptului că în dreptul acelora cerneala se estompase.

— Atunci, oare cum de a fost posibil ca Ritualul să fi existat pe atunci? am întrebat încăperea pustie.

Singurul răspuns posibil era că Ritualul existase pentru o vreme, după care nu mai fusese înfăptuit, căzând cumva în uitare pe când se năştea primul atlantian. Era singura explicaţie validă, deoarece ştiam

că *el* nu ar fi avut cum să mintă despre aşa ceva. Toţi atlantienii şi vârcolacii pe care îi cunoscusem credeau că Ritualul începuse odată cu Ascendenţii.

Privind catastiful, mă izbi gândul că acele arhive ar fi putut să fie mult mai vechi decât crezusem iniţial. Era posibil să fi fost scrise pe când zeii erau încă treji.

Buzele mi se despărţiră.

— Catastifele acestea trebuie să fie…

— Mai vechi decât păcatul şi decât majoritatea neamurilor.

M-am răsucit brusc în direcţia din care venise vocea răguşită care tocmai vorbise, privirea oprindu-mi-se asupra uşilor pe jumătate deschise. Un fior îmi trecu peste spinare văzând silueta cocoşată şi înveşmântată în negru.

Ea era. Bătrâna. Văduva… care se putea să nici nu fi fost văduvă.

— Dar nu la fel de vechi ca primul muritor, născut din carnea unui Primitiv şi din focul unui dragonin.

Am tresărit din nou. Oare chiar aşa fusese creat primul muritor?

Capul femeii, acoperit cu un văl, se lăsă într-o parte.

— Văd că te-am speriat.

Am înghiţit în sec.

— Un pic. Nu te-am auzit când ai intrat.

— Sunt la fel de tăcută ca un purice, aşa că majoritatea nu mă aud, zise femeia, apropiindu-se în timp ce-şi târşâia picioarele.

Mânecile lungi ale robei îi acopereau mâinile, iar, pe măsură ce venea mai aproape, am reuşit să-i disting pielea palidă şi acoperită cu riduri, pe sub vălul ei dantelat.

— Ciudată carte ţi-ai mai ales să citeşti, când

majoritatea oamenilor dorm la ora asta.

Am clipit şi m-am uitat la catastif.

— Presupun că ai dreptate. M-am uitat la ea, surprinsă că se apropiase atât de repede de mine. Ştii cumva cât de vechi sunt însemnările acestea?

— Mai vechi decât regatul şi mai toată înţelepciunea lumii, răspunse bătrâna cu o voce şubredă ce-mi amintea de crengile unui copac uscat.

Bătrâna se clătină un pic, iar eu mi-am adus aminte de bunele maniere. Majoritatea nu şi-ar fi permis să ia loc în faţa unei regine fără să li se dea voie. Presupuneam că muritorii s-ar fi comportat la fel în prezenţa unei zeităţi.

— N-ai dori să iei loc? am întrebat-o.

— Trebuie să recunosc că mi-e teamă că n-am să mă mai pot ridica, odată aşezată.

Văzând că roba abia se mişca pe ea atunci când respira, nu puteam să nu fiu de acord.

— Nu ştiu cum te numeşti, am continuat.

— Însă eu ştiu prea bine cine eşti tu, cu sclipirea aceea în ochi, la fel de luminoasă precum cea a unei stele, răspunse bătrâna în timp ce eu mă chinuiam din răsputeri să nu schiţez vreun gest. M-am numit odată Vessa.

Odată? M-am opus pornirii de a întinde mâna ca să o ating, să fiu sigură că era făcută din carne şi oase. Am ales să-mi deschis simţurile către ea, şi ceea ce simţeam era… ciudat. Obscur. De parcă era cumva ascuns. Am simţit totuşi urmele vagi ale unui amuzament zaharat, ceea ce era la fel de ciudat. Mă întrebam dacă nu cumva vârsta pe care o avea mă împiedica să îi citesc sentimentele mai limpede.

Aveam impresia că exista posibilitatea ca ea să fie cel mai vârstnic muritor pe care-l cunoscusem – poate

chiar cel mai bătrân din câţi existaseră vreodată. Asta însemna că fusese martoră la multe dintre întâmplările ce avuseseră loc în Massene. Că văzuse multe dintre faptele săvârşite de către Ascendenţi.

— Cu ce te ocupai aici, Vessa?

Vălul dantelat ce-i acoperea faţa se mişcă lin, iar eu am simţit un miros ce-mi era vag cunoscut. Un miros rânced pe care nu ştiam de unde să-l iau.

— Am slujit, zise ea. Încă slujesc.

Mi-am dat seama că se referea la Ascendenţi, aşa că mi-am reprimat puseul de furie pe care-l simţeam crescând în mine. Muritorii îi cunoscuseră doar pe curtenii regali. Pentru că trăise atât de mult timp sub domnia acestora, i-ar fi fost greu să-şi alunge frica de a părea lipsită de loialitate – asemenea unui Descendent.

Am zâmbit forţat.

— Nu mai eşti nevoită să-i slujeşti pe Ascendenţi.

Vessa rămase ca o stană de piatră.

— Nu pe aceştia îi slujesc, în timp ce aştept.

— Atunci, pe cine slujeşti? am întrebat-o.

— Slujesc Adevărata Coroană a Tărâmurilor, fetiţă prostuţă.

— Nu sunt nici fetiţă, nici prostuţă, i-am răspuns calm, aşezând catastiful pe măsuţa pentru servit ceai, presupunând că se referea la Coroana de Sânge.

Vessa făcu o plecăciune precară, şi m-am speriat pentru o clipă că avea să se prăbuşească.

— Iertare, Înălțimea Voastră. Mi-am pierdut orice simţ al sfielii, odată cu vârsta.

N-am zis nimic preţ de o clipă îndelungată, lăsând insulta să treacă peste mine fără să mă afecteze. Fusesem numită şi mai rău şi încasasem insulte mult mai dure.

— Şi cum anume slujeşti Adevărata Coroană,

Vessa?

— Aşteptând.

Începusem să-mi pierd răbdarea.

— Şi pe cine aştepţi?

Se îndreptă de spate cu mişcări scurte şi sacadate.

— Pe cea Binecuvântată.

Înlemnisem.

— Cea născută dintr-o fărădelege gravă, dintr-o putere primitivă teribilă şi măreaţă, al cărei sânge e plin de cenuşă şi de gheaţă. Vocea îi făcea întregul trup să tremure. Mi se ridică părul pe spate. Aleasa care va aduce sfârşitul, refăcând astfel tărâmurile. Vestitoarea de Moarte şi Distrugere.

Am tresărit brusc auzind cuvintele mult prea cunoscute ale profeţiei. Probabil le auzise de la duce. Era singura explicaţie plauzibilă.

— *Tu.* Tivul vălului dantelat se mişcă. Te aştept pe tine. Aştept moartea.

Am simţit degete îngheţate apăsându-mi ceafa din nou, de parcă mă atinsese o stafie.

Bătrâna înaintă, robele ei negre fluturând asemenea aripilor unei ciori în timp ce o mână ieşi dintre faldurile ample. Ceva argintiu străluci pentru o clipă în lumina lămpii cu gaz. M-am blocat pentru o fracţiune de secundă, cuprinsă de un şoc puternic.

Mi-am revenit cu repeziciune, halatul fâlfâindu-mi în jurul picioarelor în timp ce săream în picioare. Degetele mi se afundară în materialul gros al robelor bătrânei, încleştându-se în jurului încheieturii mâinii ei subţiri şi osoase.

— Cred că glumeşti! am exclamat, destul de şocată, în timp ce o împingeam.

Vessa făcu câţiva paşi în spate, lovindu-se de măsuţă. Căzu şi se izbi cu putere de podea, iar capul i

se zdruncină. Vălul căzu pe podea, descoperind un scalp acoperit cu riduri şi mănunchiuri pestriţe de păr cărunt şi subţire.

— Nu-mi vine să cred că ai încercat să mă înjunghii! Eram deasupra ei şi o priveam şocată, în timp ce inima îmi bubuia în piept. Nu ştii *ce* sunt?

— Ba da.

Îşi propti o mână palidă şi scheletică în podea, ridicându-şi capul spre mine.

Zeilor, era cu adevărat *bătrână.*

Faţa nu-i era nimic mai mult decât piele şi craniu. Avea ochii afundaţi în orbite şi obrajii traşi. Pielea îi era aproape gri, zbârcită şi plină de riduri. Buzele îi deveniseră linii subţiri şi decolorate, trase peste dinţi pătaţi, iar ochii… Ochii ei erau lăptoşi. Am făcut fără să vreau un pas în spate. Oare cum de reuşise să mă vadă?

Cu toate acestea, ţinea în continuare, încleştat în palmă, mânerul pumnalului subţire, ceea ce era destul de impresionant pentru vârsta extraordinar de înaintată pe care o avea.

— Vestitoareo, murmură ea slab.

— Rămâi la podea, am avertizat-o, sperând că avea să-mi dea ascultare. Ceva era în mod evident în neregulă cu ea – poate din cauza faptului că ascultase acea profeţie blestemată şi se lăsase măcinată de teama ce o cuprinsese. Sau poate se comporta aşa din cauza vârstei. Mai mult ca sigur era o combinaţie de factori. Oricum ar fi fost, nu-mi doream să o rănesc.

Vessa se ridică greoi în picioare.

— Sper că glumeşti, am murmurat.

Mă atacă, fiind mai rapidă decât mă aşteptam. Zei, era impresionant şi simplul fapt că reuşise să se ridice în picioare din nou.

I-am evitat atacul cu uşurinţă, fandând în lateral. De data asta, am apucat-o de ambele braţe, cu grijă. Încercând să nu mă gândesc la cât de fragile îi simţeam oasele în palme, am împins-o pe divan.

— Lasă pumnalul, i-am cerut.

— *Vestitoareo!*

— Acum!

— Vestitoareo! urlă Vessa.

— Pe toţi zeii!

Am aplicat puţină presiune pe oasele încheieturii mâinii ei, tresărind odată cu strigătul ei. Îşi depărtă degetele, iar pumnalul căzu pe podea cu un sunet înfundat. Încercă să se ridice.

— Nici să nu te gândeşti! i-am zis.

— Ce naiba se petrece aici?! bubui vocea lui Kieran din apropierea uşilor.

— Nimic. L-am privit. Abia se trezise din somn. Era doar în pantaloni. În afară de faptul că a încercat să mă înjunghie.

Trupul lui Kieran se încordă.

— Aşa ceva nu-mi pare a fi nimic, zise Kieran.

— Vestitoareo! ţipă Vessa, iar Kieran clipi. Vestitoareo!

— Şi, în cazul în care nu ţi-ai dat seama până acum, femeia asta mă crede Vestitoarea. Am privit-o, fiindu-mi oarecum teamă să-i dau drumul. Orice ai auzit sau ţi s-a spus, nu sunt aşa ceva.

— Ai fost născută învăluită în giulgiul Primitivilor, ţipă femeia *cu putere.* Ai fost binecuvântată cu un sânge plin de cenuşă şi gheaţă. Aleasă.

— Nu cred că te-a auzit prea bine, comentă sec Kieran.

L-am săgetat cu privirea.

— Ai de gând să mă ajuţi sau preferi să te uiţi cum

ţipă o bătrână la mine?

— Nu există şi o a treia opţiune?

Ochii mei se îngustară.

— Vestitoarea! urlă Vessa. Vestitoarea de Moarte şi Distrugere.

Kieran se întoarse.

— Naill! Avem nevoie de ajutorul tău.

— Ar trebui să vii aici s-o ţii, i-am zis. Nu trebuia să-l chemi.

— Nici nu mă gândesc. N-am de gând să mă apropii de ea. Este o *laurea.*

— O *ce?*

— O fantomă.

— Cred că glumeşti! am murmurat în timp ce Vessa continua să se zbată. Seamănă cu o fantomă fără trup?

Naill pătrunse în încăpere, încetinindu-şi paşii şi ridicând din sprâncene în timp ce Vessa continua să urle. Emil îl urma, ridicându-şi capul peste umărul lui Naill, ca să vadă ce se întâmpla.

— Ei, ce să vezi?! zise Emil. E văduva.

— Numele ei e Vessa, şi tocmai a încercat să mă înjunghie, m-am răstit la el. De două ori.

— La asta nu mă aşteptam, murmură Naill.

— Nu vreau s-o rănesc, le-am zis. Aşa că ar fi minunat dacă aţi putea să o duceţi într-un loc în care să fie în siguranţă.

— Un loc în care să fie în siguranţă? întrebă Emil, în timp ce el şi Naill se apropiau, vorbind tare, ca să se poată auzi peste ţipetele bătrânei. Ziceai că tocmai a încercat să te înjunghie.

— Nu vedeţi cât e de bătrână? am întrebat, lăsându-mă pe spate ca să evit saliva ce ţâşnea din gura femeii în timp ce continua să ţipe. Trebuie dusă

într-un loc în care nu se poate răni şi nici nu-i poate răni pe alţii.

— Poate o celulă? sugeră Kieran în timp ce doi atlantieni reuşiră să o prindă pe bătrână. Sau poate un mormânt?

L-am ignorat în vreme ce mă aplecam ca să ridic pumnalul de pe jos.

— Duceţi-o într-un dormitor care se poate încuia din afară, până când îmi dau seama care dintre încăperi e a ei.

— Aşa facem, zise Naill, scoţând-o din bibliotecă pe bătrână, care începuse să bocească.

— Oare crezi că găsim vreo botniţă pe aici, pe undeva? întrebă Emil în timp ce Kieran se feri de ei, făcându-le loc.

M-am întors.

— Să nu care cumva să îndrăzniţi să-i puneţi botniţă. Cei doi nu-mi răspunseră, aşa că m-am întors spre Kieran. N-ar face una ca asta, aşa-i? l-am întrebat.

Veni spre mine, cuprinzându-mă cu privirea.

— Ar trebui pusă într-o celulă.

— E prea bătrână.

— Iar tu, evident, n-ar trebui să rătăceşti singură prin conac.

Am aruncat pumnalul pe măsuţă.

— Sunt în stare să-mi port singură de grijă, Kieran. Mi-am trecut mâna peste umăr, aranjându-mi coada. Probabil l-a auzit pe duce vorbind despre profeţie. Asta a făcut-o să-şi piardă minţile.

— Nimeni nu-ţi pune la îndoială abilitatea de a te proteja singură, dar nu avem de unde să ştim câţi alţii au mai auzit despre profeţie.

Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care locuitorii oraşului se temeau de mine.

— E motivul pentru care ar trebui să fii tot timpul însoţită de Garda Coroanei.

— V-am spus atât ţie, cât şi Hisei şi celorlalţi care mi-au sugerat să procedez aşa că nu vreau să merg cu gardieni după mine. Îmi reaminteşte… Am tăcut pentru o clipă, încordându-mă. Îmi reamintea prea mult de Vikter. De Rylan. De *el*. Îmi reaminteşte de perioada în care am fost Fecioara, am continuat eu, minţind.

— Pot să înţeleg una ca asta, zise Kieran, venind atât de aproape, încât era cât pe ce să îmi atingă braţul cu pieptul în clipa când îşi plecă uşor capul spre mine. Dar cum s-o trimiţi pe bătrâna asta într-un dormitor? Eşti Regina, iar ea tocmai a încercat să te înjunghie. Ştii ce ar face majoritatea reginelor?

— Sper că ar proceda ca mine. Şi-ar da seama că femeia e mai degrabă un pericol pentru ea însăşi decât pentru altcineva, l-am contrat eu.

Privirea îi deveni dură.

— Ar trebui, în cel mai bun caz, s-o exilezi.

— Dacă aş proceda aşa, ar însemna o condamnare la moarte. M-am trântit cu putere pe divan şi am rămas surprinsă că nu s-a dărâmat sub mine. Vezi şi tu, doar, cât e de bătrână. Mă îndoiesc sincer că are să mai reziste mult timp, ca să trebuiască să ne mai batem capul cu ea. Las-o în pace, Kieran! N-ai fi reacţionat la fel dacă ar fi atacat pe altcineva.

Nu admise că aveam dreptate, lucru ce mă supără.

— Îmi ordoni să procedez aşa? mă întrebă el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da.

— Ca sfetnic…

— Ai să spui: „Vai, ce Regină milostivă!”

— Aşa şi eşti. Prea milostivă.

Am clătinat din cap şi m-am uitat la catastifele de

pe măsuţă, alungând gândurile despre bătrână.

— Ştii cum a fost creat primul muritor? l-am întrebat.

— Ce întrebare neaşteptată! Îşi încrucişă braţele, însă rămase în picioare. Primul muritor a fost creat din carnea...

— Unui Primitiv şi din focul unul dragonin? Am încheiat propoziţia în locul lui, surprinsă că văduva nu minţise.

Kieran se încruntă.

— Dacă ştiai răspunsul, de ce m-ai întrebat?

— N-am ştiut până acum. Nu uitasem că fusesem numită Regina din Carne şi Foc, însă creierul îmi era deja doldora de informaţii derutante, aşa că nu mă gândisem până atunci cum erau corelate cele două însuşiri sau dacă erau în vreun fel legate între ele. Ştiai că Ritualul a existat înainte să apară Ascendenţii? l-am întrebat.

— Nu ştiam.

— Chiar aşa, i-am spus, arătându-i catastifele.

Kieran tresări, surprins, de parcă cineva îl stropise cu apă rece. Îşi trecu o mână prin păr.

— Presupun că e posibil ca zeii să fi avut propriul Ritual, iar Ascendenţii să-l fi copiat.

M-am gândit la ce spusese.

— Poate că Malec a ştiut despre una ca asta. Poate i-a împărtăşit acest lucru lui Isbeth. Dar, oare, Ritualul a încetat pentru că zeii au căzut în adormire?

— Ar fi un motiv plauzibil, zise Kieran. Îşi încrucişă braţele, trecându-şi privirea prin încăpere, fără să fie deloc discret.

— Trebuie să aibă legătură – motivul pentru care zeii au luat al treilea fiu şi a treia fiică ce s-au născut în fiecare familie, i-am zis, privind catastifele. Probabil din

acest motiv se pot transforma în Revenanţi.

Capitolul 5

La o oră după răsărit, în dimineaţa următoare, am traversat rămăşiţele năpădite de iederă ale uneia dintre clădirile aflate între pinii ce împrejmuiau conacul Cauldra. O pală răcoroasă de vânt trecu printre coloanele sfărâmate, ciufulind blana de un alb curat a vârcolacului ce patrula de-a lungul zidului dărâmat al clădirii.

Delano venise după mine, de cum părăsisem conacul, rămânând la câţiva paşi în urma mea, în timp ce privea constant înspre clădirile ruinate, ce ajunseseră aşa ca urmare a trecerii timpului sau deoarece fuseseră distruse în ultimul război.

Treizeci de zile.

Fiorul care mă străbătu nu avea nimic de-a face cu temperatura scăzută. Valul de durere care mi se ridică în piept îmi îngreună respiraţia şi se îmbină cu nevoia aproape copleşitoare de a părăsi acel loc bântuit pentru a pleca spre Carsodonia. Acolo se afla *el.* Asta îmi spusese slujnica, şi nu credeam că femeia Revenant mă minţise. Cum puteam să-l eliberez, când eu încă mă aflam blocată între osemintele unui oraş odată falnic? Ţinută captivă de responsabilităţile unei Coroane pe care nu mi-o dorisem.

Degetele mele înmănuşate trecură peste nasturii hainei de lână până unde se terminau, în dreptul taliei. Mi-am strecurat degetele prin deschizătura materialului evazat şi am apucat punguţa de piele ce-mi atârna la şold, strângând în palmă căluţul de jucărie.

Gândurile mi se liniştiră.

M-am aşezat pe marginea fundaţiei, lângă tufişurile de flori de câmp de culoare galbenă, lăsându-mi picioarele să se bălăngănească, în vreme ce priveam peisajul. Buruieni ce ajungeau la înălţimea taliei acaparaseră mare parte a drumului care trecuse odată prin acea parte a oraşului, lăsând să se vadă din loc în loc piatra cubică a străzilor. Rădăcini noduroase apăruseră printre clădirile ruinate, iar crengile grele ale pinilor ieşeau prin geamuri sparte, în locurile în care câteva ziduri rămăseseră în picioare. Fire de lavandă se iviseră printre roţi de caleaşcă abandonate, mirosul lor dulce urmând calea vântului.

Nu ştiam câţi ani avusese ducele Silvan, dar cu siguranţă avusese destul timp la dispoziţie să cureţe partea ruinată a oraşului Massene. Ar fi putut să facă ceva cu pământul, ca să nu mai semene cu cimitirul de acum.

„Aleasa care va aduce sfârşitul, refăcând astfel tărâmurile”.

Amintirea vorbelor Vessei îmi provocă fiori. Din câte ştiam, Emil şi Naill nu reuşiseră să găsească odaia în care locuise, dar se afla acum sub cheie, hrănită şi în siguranţă, într-o cameră aflată la două uşi de sala cea mare a conacului.

— N-ar trebui să stai aici, am auzit o voce aspră venind de undeva de deasupra.

Am tresărit.

Nu doar Delano mă urmase. Reaver făcuse la fel, luându-şi zborul şi urmărindu-ne pe când treceam printre pini. Plutise atât de silenţios deasupra noastră, încât uitasem de el.

Vocea nu putea să fie decât a lui.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am privit în sus. Se afla în vârful unei coloane înalte de trei metri şi

jumătate, cocoţat pe suprafaţa plată a acesteia. Obrajii mi se încălziră.

Să îl văd pe Reaver în întruparea lui de muritor era o experienţă total neaşteptată. Situaţia de acum era şi mai bizară, deoarece stătea pe vine în vârful coloanei, complet gol.

Reaver era… *blond.*

Din cauza comportamentului său mai degrabă morocănos, mi-l imaginasem ca având părul mult mai închis la culoare.

Am încercat să nu mă holbez, dar era aproape imposibil. Din fericire, zonele care ar fi fost considerate de majoritatea drept necuviincioase rămâneau ascunse datorită poziţiei sale. Cu toate acestea, o mare parte a corpului său musculos, cu pielea de culoarea nisipului, era expus. Am mijit ochii. Peste piele se putea distinge forma solzilor.

— Eşti în înfăţişarea de muritor, am remarcat stupid.

O perdea de păr ce-i ajungea până la umeri îi acoperea trăsăturile, cu excepţia maxilarului pronunţat.

— Eşti atât de perspicace!

Sprâncenele mi se ridicară, simţind că Delano îmi percepea gândurile, legătura cu el fiind sprintenă şi uşoară ca o pană. Urmând acea senzaţie unică, am deschis legătura cu el, răspunsul venind instantaneu.

„E un ciudat”.

Nu prea puteam să-l contrazic în acel moment.

„Probabil şi el ne consideră ciudaţi”.

„Mai mult ca sigur că vrea să ne mănânce”, continuă Delano pe când se strecură pe lângă o coloană.

Eram aproape să izbucnesc în râs atunci când

Reaver spuse:

— Eşti îngrijorată. Cu toţii simţim asta. Chiar şi cei care sunt în drum spre oraş.

Mi-am concentrat atenţia asupra lui. Se referea la ceilalţi dragonini. Vârcolacii îmi simţeau emoţiile doar atunci când acestea erau extrem de intense, datorită *notam-ului* primitiv.

— Dragoninii sunt legaţi de mine? l-am întrebat.

Nektas nu-mi vorbise despre una ca asta. Îmi spusese doar că erau *ai mei.*

— Tu eşti *Liessa.* Tu ne-ai invocat. Prin venele tale curge sângele lui Nyktos şi al Consoartei lui. Tu eşti... Se opri pentru o clipă. Da, suntem legaţi de tine. Mă miră faptul că abia acum îţi dai seama.

Colţurile buzelor îmi căzură.

— Nu e ca şi cum abia acum am conştientizat asta, doar că nu m-am gândit... prea intens la aşa ceva, am încheiat, slab. Pot să comunic cu voi la fel cum o fac cu vârcolacii?

— Nu, însă, după cum ştii, continuă el pe când eu clipeam încet, noi vom şti intenţiile tale şi ne vom supune *voinţei* tale. Aşa a fost întotdeauna între dragonini şi Primitivi.

— Dar eu nu sunt Primitivă.

— Mai degrabă, nu eşti înţeleaptă, zise el, iar eu m-am încruntat cu adevărat. Nu ar trebui să te îndepărtezi atât de mult de conac.

— Nu sunt prea departe. În nări îmi intra mirosul de vatră fumegândă, amestecat cu cel al lavandei.

— Muritorii din oraş se tem de tine, după cum bine ştii, continuă Reaver, iar stomacul mi se înnodă. Frica ar putea să-i împingă la decizii greşite.

— N-am să permit nimănui să se apropie într-atât încât să mă rănească, i-am zis. Nici Delano n-are să

permită una ca asta.

— Nu trebuie neapărat să se apropie de tine ca să te rănească, remarcă dragoninul. După cum ţi s-a mai zis, eşti greu de ucis, dar nu eşti nemuritoare. Poate că bătrâna nu a reuşit să te rănească, însă alţii ar putea.

Am încetat să mă mai joc cu nasturii hainei. Vântul dădu la o parte părul lui Reaver, dezvăluindu-i faţa. În sfârşit, am avut ocazia să mă uit bine la el.

Chipul său era asimetric, de parcă trăsăturile fuseseră combinate în mod aleatoriu. Ochii îi erau depărtaţi, iar colţurile lor din interior erau îndreptate în jos, fapt ce-i dădea un aer oarecum obraznic, ce contrasta cu pupilele de un safir aprins. Nici buzele pline şi arcuite nu păreau să se potrivească alături de maxilarul puternic, aproape sculptat, care intra într-un contrast ciudat cu sprâncenele de un castaniu-deschis, ce-i dădeau un aer sardonic, aproape zeflemitor. Cu toate acestea, amestecătura ciudată de trăsături funcţiona. Nu era chipeş în sensul clasic, însă faţa îi era atât de interesantă, încât te impresiona. Faţa îi părea un pic trasă, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva încă îşi revenea fizic după un somn atât de îndelungat.

Am scuturat din cap, renunţând la acele gânduri.

— *Ce poate* ucide o zeitate? l-am întrebat.

— O altă zeitate, zise Reaver. Sau piatra de umbre.

Acelaşi material din care fuseseră construite multe Temple, precum şi palatul din Evaemon. Nu mă gândisem niciodată că se puteau face arme din piatră de umbre până când nu îi văzusem pe gardienii schelet din Câmpiile Elizee înarmaţi cu ele.

O astfel de armă pătrunsese prin pielea lui Tawny în haosul ce urmase, atunci când planurile noastre se dăduseră peste cap.

— Piatra de umbre poate ucide o zeitate dacă îi străpunge capul sau inima, mă lămuri el.

Mi-am adus aminte de săgeata cu care mă ameninţase femeia Revenant, însă ea îmi vorbise de parcă nu crezuse că piatra de umbre m-ar putea ucide. Mă gândeam că avusesem noroc atunci, pentru că femeia Revenant se înşelase.

— Ce i se poate întâmpla unui muritor dacă e străpuns de o armă din piatră de umbre?

— Ar muri, zise Reaver.

Am suspinat.

— Nu te îngrijora, prietena ta trăieşte. Trebuie să existe un motiv pentru asta.

Reaver fusese atent, ca de fiecare dată când vorbisem despre Tawny.

— De ce crezi că a supravieţuit?

— N-aş avea de unde să ştiu, zise el.

Eu încercam să-mi controlez frustrarea.

— Însă tu eşti primul urmaş de sex feminin al zeului primitiv al vieţii, iar acesta e cea mai puternică fiinţă din câte există. Cu timpul, vei deveni chiar mai puternică decât tatăl tău, zise Reaver.

Nu prea ştiam cum anume aveam să devin mai puternică decât tatăl meu. Aşa cum nu ştiam de ce era important faptul că eram femeie. Dar m-am agăţat de acele două cuvinte.

Tatăl tău.

Ires.

Cele două cuvinte mă nelinişteau. Am înghiţit în sec, îndepărtându-mi privirea de dragonin. Uşurarea pe care o simţisem atunci când aflasem că Malec nu era cu adevărat tatăl meu nu dură mult. Tatăl meu era pisica sălbatică pe care o văzusem în copilărie şi pe care o zărisem din nou în Oak Ambler, la castelul

Redrock. Singurul tată de care îmi aminteam însă era Leopold. Cu toate acestea, furia îmi pulsa în sânge, amestecată cu *eather-ul,* încălzind acele locuri pustii şi reci împrăştiate prin interiorul meu. Aveam să-l eliberez.

— De cât timp e prizonier Ires?

— A părăsit Câmpiile Elizee pe când noi încă dormeam, atunci când l-a trezit pe unul dintre noi, ca să meargă cu el. Reaver îşi încordă maxilarul, privind drept înainte. Nu ştiu când anume sau de ce a plecat. Am devenit conştient de asta acum optsprezece ani, când Primitivul s-a trezit.

M-am încruntat în timp ce Delano se tolăni lângă mine.

— De ce s-a deşteptat Nyktos?

Reaver îşi întoarse capul în direcţia mea. Ochii lui extraordinar de strălucitori mă neliniştea u, chiar şi de la o asemenea distanţă.

— Cred că s-a petrecut atunci când te-ai născut. S-a *simţit,* zise el.

Nu ştiusem.

Reaver privi cerul.

— Atunci am aflat că Malec şi Ires dispăruseră. La fel ca… Jade, zise dragoninul.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că se referea la Jadis, fiica lui Nektas.

Muşchii umerilor săi se încordară.

— Nu ştiu de ce a luat-o Ires. Era tânără când noi am adormit. Atunci când a deşteptat-o, era departe de a fi pregătită. Mai mult ca sigur că a expus-o pericolului.

Simţeam o nevoie ciudată să apăr un bărbat despre care nu ştiam mai nimic.

— Poate nu s-a gândit că avea să fie periculos, am

zis.

Reaver pufni, şi puteam să jur că văzusem fuioare de fum ieşindu-i din gură.

— Cred… cred că ştia că ceva se întâmplase cu fratele lui, aşa că s-a dus să-l caute. I-am pierdut urma lui Malec cu mult înainte să ne dăm seama, zise, vorbele lui semănând cu ceea ce îmi împărtăşise Nektas. Dar Malec era geamănul lui Ires, continuă Reaver. Semănau atât de mult pe când erau copii, încât nu-i puteai distinge. Pe măsură ce au înaintat în vârstă, diferenţele au devenit clare. Vocea lui aspră, atât de rar întrebuinţată, deveni distantă. Ires era precaut şi serios în tot ce făcea, pe când Malec era nechibzuit şi impulsiv. Ires fusese mulţumit în Câmpiile Elizee, însă Malec nu mai putea sta locului, vizitând lumea muritorilor în timp ce zeităţile construiau Atlantia. Pentru că ambii se născuseră pe acest tărâm, putea să meargă acolo, însă existau şi limitări. Cu cât stătea mai mult în Atlantia, cu atât puterea i se diminua. Cu toate acestea, a ales să rămână, ştiind ce avea de făcut pentru a nu-şi pierde puterea.

Diminuarea puterii explica de ce nu exista nici un *notam* primitiv între Malec şi toţi vârcolacii, pe când eu puteam păstra legătura.

— Cum şi-a păstrat puterea? l-am întrebat.

— A trebuit să se hrănească, *Liessa.* Reaver ridică dintr-una din sprâncene în timp ce mă privea. Şi trebuia să se hrănească *des.* Pentru un zeu sau un primitiv, orice sânge ar fi fost potrivit, indiferent că provenea de la un muritor, un atlantian sau de la un alt zeu. Făcu o pauză. Sânge de vârcolac. Dar nu cel de dragonin, zise el. Nu te poţi hrăni dintr-un dragonin.

Eu şi Delano rămăseserăm surprinşi. Atlantienii se puteau hrăni din muritori, dar nu avea nici un efect

asupra lor. Se pare însă că, atunci când venea vorba despre primitivi sau zei, lumea întreagă era un bufet enorm. Însă asta însemna că…

Trebuia să mă hrănesc.

— Ştii cumva… Am înghiţit puternic în sec. Ştii cumva cât de des?

— Probabil nu la fel de des ca Malec, odată ce-ţi vei căpăta toată puterea. Asta dacă nu cumva eşti rănită. Până atunci, trebuie să te asiguri că nu te vei şubrezi.

— Stai o clipă! Am trecut prin Ascensiune…

— Da, ştiu. Mulţumesc că ai menţionat acest aspect, mă întrerupse el, iar eu am mijit ochii. Însă nu ţi-ai încheiat Sacrificiul.

Capul lui Delano zvâcni, iar eu am avut senzaţia că şi creierul meu făcu acelaşi lucru.

Abilităţile începuseră să mi se schimbe în decursul ultimului an, căci atinsesem vârsta la care puteam să particip la Sacrificiu. Înainte de Sacrificiu, puteam doar să simt – *să gust* – durerea celorlalţi. Însă abilitatea evoluase cu timpul, şi acum puteam să citesc toate emoţiile celorlalţi. Abilitatea mea de a uşura durerea se modificase şi ea, iar acum prin intermediul ei puteam să vindec răni. Dar după ce… *el* îmi salvase viaţa dându-mi să-i beau sângele – completând astfel Ascensiunea –, reuşisem să o aduc înapoi la viaţă pe fata aceea. Aşadar, crezusem că încheiasem Sacrificiul.

— De unde ştii? l-am întrebat.

— Dacă ţi-ai fi încheiat Sacrificiul, aş fi simţit, zise Reaver, de parcă răspunsul lui explica totul.

Dar nu explica mai nimic, nici măcar nu mă făcea să înţeleg de ce eram diferită de Malec. Următoarele întrebări se pierdură, înghiţite de conştientizarea faptului că trebuia să mă hrănesc. Încă nu simţisem nevoia. Nici nu ştiam ce să cred că avea să se întâmple

dacă aş fi fost nevoită să o fac înainte să pot să-l eliberez. Încă un aspect despre care nu doream să mă îngrijorez.

Delano îmi atinse mâna cu partea laterală a capului său. Mi-am întins-o şi l-am mângâiat pe ceafă. Mi-aş fi dorit să nu fi purtat mănuşi, ca să-i pot simţi blana. Ştiam că era mai moale şi mai deasă chiar şi decât a lui Kieran.

— De ce nu mă pot hrăni dintr-un dragonin? l-am întrebat, după care mi-am dat seama că întrebarea ar fi putut să-l ofenseze.

— Pentru că ar arde măruntaiele oricui. Chiar şi pe cele ale Primitivilor.

Păi.

Foarte bine, atunci.

Mi-am îndepărtat imaginea deranjantă din minte.

— Ce anume ar putea să slăbească puterea unui zeu? În afară de cazul în care s-ar răni.

Reaver îşi plecă din nou capul într-o parte.

— Nu ştii prea multe despre tine, aşa-i?

Mi-am ţuguiat buzele.

— Păi, chestia asta cu zeitatea e destul de nouă pentru mine, şi, după cum ştii, nu se află prin preajmă zei care să-mi facă educaţie. Şi nici nu există cărţi pe care să le pot citi, i-am răspuns.

Pufăi indignat, de parcă motivele pe care i le enunţasem nu erau suficiente.

— Majoritatea rănilor te vor slăbi în mică măsură. Dacă eşti rănită serios, îţi vei pierde mult mai repede din putere. Dacă foloseşti esenţa zeilor, vei fi de asemenea slăbită, cu timpul, dacă nu închei Sacrificiul. Şi, după cum ţi-am mai spus, nu l-ai încheiat.

Urechile lui Delano se pleoştiră.

„Asta nu-i deloc ideal”.

Într-adevăr. Faptul că foloseam *eather-ul* mă ajuta să lupt asemenea unui zeu, însă dacă ajungea să mă slăbească… Am simţit un gol în stomac.

— Nu ştiam asta, i-am zis.

— Sunt de-a dreptul şocat!

Până şi Kieran ar fi fost impresionat de nivelul sarcasmului din vocea lui Reaver.

— Când voi şti că am încheiat Sacrificiul? l-am întrebat.

— Vei şti.

M-am abţinut să azvârl cu pietre după el.

— Atunci, ce rost are să am o astfel de putere dacă până la urmă ajunge să mă slăbească? l-am întrebat.

— E vorba despre echilibru, *meyaah Liessa,* zise Reaver.

Am tresărit.

Nu mă aşteptasem să mi se adreseze cu „Regina mea”, asemenea vârcolacilor.

— Până şi noi avem slăbiciuni. Focul pe care-l scuipăm e făcut din esenţa Primitivilor. Ne oboseşte. Ne face mai înceţi. Până şi Primitivii aveau anumite limitări. Slăbiciuni. Unul singur este infinit.

Nyktos.

El era cel infinit.

— Din câte-mi amintesc, folosirea esenţei afectează în mod diferit fiecare zeitate, continuă dragoninul. Presupun că vei slăbi mai greu, însă vei şti atunci când slăbiciunea te va afecta. Îşi întoarse capul în direcţia taberei. Vârcolacul tău se apropie.

Am simţit un freamăt de amuzament dulceag venind dinspre Delano în timp ce am privit peste umăr, observând o siluetă îndepărtată apărând printre pietrele sparte, înaintând prin iarba înaltă.

— Dacă te referi la Kieran, să ştii că nu îmi

aparţine, i-am zis dragoninului.

Vântul îndepărtă din nou părul de pe chipul lui Reaver, dezvăluindu-i trăsăturile ce păreau dintr-odată plictisite.

— Aşa să fie?

— Întocmai. Am ignorat pufnetul scos de Delano atunci când m-am ridicat. Nici unul dintre vârcolaci nu-mi aparţine. L-am privit pe Reaver. Vârcolacii nu au stăpâni. Nici tu şi nici ceilalţi dragonini nu au stăpân.

Reaver rămase tăcut pentru o clipă.

— Vorbeşti asemenea… *ei.*

Am observat că tonul i se înmuiase, aşa că mi-am deschis simţurile spre el. La fel ca mai devreme, nu simţeam nimic. Esenţa zeilor îmi vibra în piept, şi am rezistat cu greu dorinţei de a insista, să văd dacă îi pot străpunge barierele. Reacţionasem ca mai înainte, atunci când mă stăpânisem, ca să nu azvârl cu pietre după el.

— Te referi la Consoartă? l-am întrebat.

Zâmbi scurt, şi, pe toţi zeii, faţa îi trecu printr-o transformare uimitoare. Goliciunea glacială ce-i acaparase trăsăturile dispăru, transformându-i faţa din una atrăgătoare într-una de o frumuseţe năucitoare, aproape supranaturală.

— Aşa este. Îmi reaminteşti foarte mult de… *Consoartă.*

Pronunţase cuvântul într-un fel ciudat, iar eu mi-am reamintit de ce-mi spusese Nektas. Mi-am adus aminte că ceea ce se întâmpla acum nu era numai despre *el.*

— Şi e adevărat că ea se va trezi odată cu întoarcerea lui Ires?

— Da.

— Şi ce înseamnă asta pentru ceilalţi zei? Aş fi vrut

să spun „pentru noi”, dar nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul în acea clipă.

— Presupun că până la urmă se vor trezi şi ei.

Mă întrebam de ce trezirea Consoartei afecta starea celorlalţi zei. Sau dacă totul avea cu adevărat legătură cu Nyktos şi cu faptul că alesese să i se alăture în somn, ceea ce cauzase adormirea celorlalţi zei. Pe lângă toate acestea, mă săturasem să o numesc Consoarta.

— Care e numele ei? l-am întrebat.

Zâmbetul de pe faţa lui dispăru, iar trăsăturile i se ascuţiră în timp ce mă privea din locul în care stătea cocoţat.

— Numele ei e un tăciune întunecat, o lumină în flacără şi focul din miezul cărnii. Zeul primitiv al vieţii ne-a interzis să-i pronunţăm sau să-i scriem numele, zise Reaver.

Nu-mi venea să cred.

— Mi se pare incredibil de autoritar.

— Nu cred că înţelegi. Dacă-i pronunţi numele, vei cauza căderea stelelor de pe cer şi prăbuşirea munţilor în mare.

Am ridicat surprinsă din sprâncene.

— Mi se pare destul de dramatic.

Reaver tăcu. În schimb, se ridică atât de repede, încât nu am avut timp să-mi feresc privirea. Din fericire, n-am văzut nimic necuviincios, deoarece întregul său trup erupse în scântei argintii pe când el sări de pe coloană şi se *transformă.* Am rămas cu gura căscată, văzând cum mai întâi îi crescu o coadă lungă şi ţepoasă, după care trupul îi fu acoperit de solzi negri cu violet. Din strălucire răsăriră aripi groase din piele care blocară pentru o clipă razele estompate ale soarelui. În câteva clipe, dragoninul vâjâia undeva

deasupra noastră.

O senzaţie vioaie şi uşoară ca o pană îmi atinse gândurile în timp ce priveam cerul.

„După cum am mai zis şi după cum am să tot spun” şopti vocea lui Delano, *„e un individ ciudat”.*

— Mda, i-am răspuns tărăgănat. Dar ce părere ai despre ceea ce-a avut de zis? Despre ce s-ar întâmpla dacă am pronunţa numele Consoartei?

„Chiar n-aş putea spune”, îmi răspunse în timp ce străbăteam fundaţia. *„E, oare, chiar atât de puternică? Să aibă, oare, la fel de multă putere ca Nyktos? Pentru că aşa mi s-a părut, la cum a vorbit Reaver despre ea”.*

Chiar aşa părea, însă nimeni nu era mai puternic decât Nyktos. Nimeni nu-i era nici măcar egal. Nici măcar Consoarta. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta, dar aşa stăteau lucrurile.

Delano mi-a rămas alături în timp ce am străbătut ruinele, trecând cu grijă printre trestiile subţiri şi piatra sfărâmată, apropiindu-ne de grupul mic de persoane ce se îndrepta spre noi. Acesta era compus din Emil, Perry cel cu părul închis la culoare, a cărui piele era de un maroniu-deschis în razele soarelui ce treceau printre pini, şi Kieran. Vârcolacul era singurul care nu purta armura din aur şi oţel, din anumite… *motive.*

Kieran aducea ceva cu el. O cutie. În timp ce ne apropiam, Reaver ateriză între tufişurile de flori de câmp, făcând pereţii pe jumătate dărâmaţi din apropiere să se cutremure. Capul său cornut se întoarse spre cei care se apropiau. Emil şi Perry îl evitară grijulii pe Reaver, în timp ce Kieran pur şi simplu ignoră prezenţa dragoninului.

Mi-am dat seama că ceva se întâmplase în clipa în care am văzut expresia încordată a lui Kieran, însă nu mi-am dat seama despre ce ar putea fi vorba.

Încerca să-şi ascundă emoţiile de mine, ceea ce nu era deloc normal.

I-am privit pe ceilalţi cu mai mare atenţie. Faţa lui Emil nu era marcată de obişnuitul rânjet pe jumătate sălbatic, iar ochii săi nu aveau acea strălucire glumeaţă. Perry părea vizibil jenat. Atunci când Emil nu se opri pentru a îngenunchea în faţa mea într-o manieră complicată, neliniştea mea se triplă.

Am privit din nou cutia, iar întreaga mea fiinţă încetini. Bătăile inimii mele. Respiraţia. Cutia de lemn era împodobită cu rubine sângerii şi nu măsura mai mult decât lungimea pumnalului meu din os de vârcolac ce zăcea în teaca de pe coapsa mea.

— Un gardian regal a adus-o până la zidurile oraşului Massene, zise Emil, articulaţiile degetelor sale albindu-se în timp ce mâna îi strângea mânerul sabiei. Era singur. A susţinut că a călătorit zi şi noapte de când a părăsit capitala. Avea asupra sa doar acest cufăraș. A spus că e din partea reginei din Solis, pentru Regina Atlantiei.

Muşchii din zona cefei îmi deveniră încordaţi.

— Cum de ştia că ne aflăm aici? i-am întrebat, privindu-i pe rând. Nu se poate ca vestea să fi ajuns atât de repede în Carsodonia.

— O întrebare foarte bună, zise Kieran. I-ar fi fost imposibil să afle.

Cu toate acestea, aflase.

Mi-am întors pentru o clipă privirea spre cutie.

— Şi unde se află acest gardian acum?

— E mort, zise Emil, încă şocat.

Am îngheţat.

— De cum a terminat de vorbit, şi-a tăiat beregata în faţa noastră. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, continuă Emil.

— Ăsta nu-i deloc un semn bun, am zis. M-am înfiorat în vreme ce mă uitam la cutia din lemn. Să fi fost un cadou? Aţi deschis-o? i-am întrebat.

Kieran clătină din cap.

— Gardianul ne-a zis că doar sângele tău o poate deschide, zise Kieran.

M-am încruntat în vreme ce Reaver îşi întindea gâtul său lung, privind cutia pe care Kieran o ţinea în mâini.

— Probabil se referea la magie străveche – magie primitivă.

Trăsăturile chipeşe ale lui Perry se tensionară.

— Cine poate mânui magia primitivă poate crea farmece protectoare sau vrăji care devin active doar în prezenţa unui anumit tip de sânge ori funcţionează doar pentru anumite spiţe de sânge. Genul acesta de magie poate fi folosit pentru aproape orice.

— E acelaşi gen de magie primitivă care a creat şi Stârvurile, îmi reaminti Kieran.

Mi-am suprimat un fior, aducându-mi aminte de acele creaturi fără chip făcute din *eather* şi ţărână. Nevăzuţii creaseră Stârvurile, însă acum îmi era limpede că Regina de Sânge accesase cunoaşterea ce-i permitea mânuirea acelei magii străvechi – învăţase să se conecteze la esenţele primitive ce creaseră tărâmurile, care ne înconjurau tot timpul.

Muşchii mi se încordară şi mai tare în timp ce priveam cutia. Malec ar fi ştiut tot ce era legat de străvechea magie primitivă ce acum era interzisă.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să-mi despic o venă şi să sângerez deasupra cutiei? am întrebat.

— Nu cred că e nevoie de aşa ceva, zise Kieran.

— Câţiva stropi din sângele tău ar trebui să fie de ajuns, sugeră Perry pe când Delano se punea între noi,

frecându-se de picioarele atlantianului.

Perry se aplecă şi-l mângâie pe Delano pe spate.

— Cum de ştii atât de multe despre magia primitivă? l-am întrebat pe Perry în timp ce am pus mâna pe cutie.

Kieran încă o ţinea în mâini, reticent. L-am privit, deschizându-mi simţurile. Am simţit ceva venind din partea lui. Aveam dintr-odată un gust acru în gât. Nelinişte. Un muşchi al maxilarului său se încordă pe când lăsa din mână cutia surprinzător de uşoară.

— Tatăl meu m-a învăţat despre magia primitivă, îmi răspunse Perry.

Mi-am amintit de Lord Sven în timp ce mă întorceam, căutând o suprafaţă plată pe care să aşez cutia. Am găsit o porţiune de perete ce-mi ajungea până la talie.

— Tata a fost tot timpul fascinat de străvechea magie primitivă, continuă Perry. A colecţionat orice scriere legată de acest subiect pe care a reuşit s-o găsească. Chicoti grosolan. Dacă petreci chiar şi puţin timp în preajma lui, o să înceapă să-ţi povestească despre faptul că au existat cândva vrăji care garantau o recoltă bogată sau aduceau ploaia.

— A încercat vreodată să folosească magia primitivă? l-am întrebat, aşezând cutia pe cea mai plată porţiune a peretelui.

— Nu, Înălțimea Voastră.

Am suspinat, privindu-l pe Perry.

— Nu trebuie să-mi spui aşa. Suntem prieteni, i-am amintit.

— Mulţumesc, Maies… Se opri, zâmbind slab. Îţi mulţumesc, Penellaphe!

— Poppy, am şoptit eu nepăsător.

— *Poppy,* repetă Perry încuviinţând din cap. Tata n-

ar fi îndrăznit să le supere pe *Arae* sau pe zeii adormiţi folosind o asemenea magie.

— *Arae?* l-am întrebat. Îmi luă o clipă să-mi aduc aminte de preoteasa Analia şi tomul greoi denumit *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis.* Mi-am reamintit. Vorbeşti despre parce.

— Într-adevăr, confirmă Perry.

Mi-am adus aminte că odinioară eu şi Tawny vorbiserăm despre ele. Pe atunci, simpla idee că nişte fiinţe ar fi putut vedea sau controla deznodământul vieţii tuturor creaturilor vii ni se păruse de necrezut. Dar, până la urmă, nu crezusem nici în clarvăzătoare sau în profeţii.

M-am întors spre cutie.

— Cunoştinţele lui Lord Sven despre magia primitivă s-ar putea dovedi foarte utile. Va sosi împreună cu Valyn, nu-i aşa?

— Da.

Kieran se apropie de mine, iar mirosul de ţărână pe care-l emana îmi aduse aminte de pădurile aflate între castelul Teerman şi ateneul oraşului.

— Ar trebui să ai grijă, Poppy, zise Kieran, atingându-mi braţul. În cutie s-ar putea găsi orice.

— Mă îndoiesc totuşi că a lăsat o viperă înăuntru, i-am răspuns în timp ce-mi scoteam mănuşa de pe mâna stângă, îndesând-o în buzunarul hainei.

— Ar fi putut să lase cine ştie ce lucru sau fiinţă veninoasă ori otrăvitoare înăuntru, mă contră el cu voce scăzută. Nu-mi place deloc situaţia.

— Nici mie nu-mi place, însă... Mi-am întors mâna, dezvăluind spirala aurie ce-mi acoperea palma. Însemnul căsătoriei. Apoi, am scos pumnalul din os de vârcolac din teacă. Trebuie să aflu, am continuat. Mi-am coborât vocea, privindu-l pe Kieran în ochi. *Trebuie.*

Îşi lipi strâns buzele, însă încuviinţă din cap. Umbra lui Reaver ne acoperi în vreme ce dragoninul se apropia. Lama din piatră de umbre se înroşi când am tras cu repeziciune vârful acesteia peste degetul meu mare. Am scrâşnit din dinţi, cuprinsă pentru o clipă de o durere ascuţită. Sângele începuse să curgă până să bag pumnalul înapoi în teacă.

— Unde crezi că ar trebui să-mi pun sângele? am întrebat, ţinându-mi mâna deasupra cutiei.

— Eu aş încerca încuietoarea din centru, sugeră Perry, venind mai aproape.

N-am ezitat, mânjind încuietoarea de metal. Mi-am retras mâna şi am aşteptat.

Nu se întâmplă nimic.

Perry se aplecă.

— Poate ar trebui să încerci… începu el.

După care *ceva* se întâmplă.

O *umbră* estompată, neagră-sângerie, se scurse din încuietoare, şi cutia începu să se deschidă. Emil înjură… Sau poate începuse să se roage. Nu eram sigură. Se clătină în timp ce Kieran îşi arunca braţul înspre mine, încercând să mă îndepărteze, însă umbra vălurită dispăru cu repeziciune. Atlantianul se opri atunci când încuietoarea ţăcăni, iar capacul cutiei se ridică un pic.

Simţeam un gol în stomac. Undeva într-un ungher al minţii mele, am recunoscut că, dacă aş fi văzut aşa ceva cu un an înainte, m-aş fi îndepărtat cu repeziciune, rugându-mă la zei despre care nu ştiam că erau încă adormiţi. Am dat să ating cutia.

— Ai grijă, murmură Kieran, ţinându-şi acum mâna aproape de a mea.

Aveam impresia că, dacă o viperă *ar fi ţâşnit* afară din cutie, Kieran ar fi prins-o cu mâinile goale.

Iar eu aveam să urlu.

Cu grijă, am ridicat cu totul capacul cutiei. În interior se găsea o pernă de satin purpuriu, iar aşezat în mijlocul acesteia...

M-am tras cu putere, împiedicându-mă. Gâtul îmi era amorţit de un şoc glacial. Toţi tăceau. Nimeni nu făcu vreun gest. Nici măcar Kieran, care privea interiorul cutiei, mâna lui rămânând blocată peste ea. Nici măcar eu nu mă puteam mişca.

Inima începu să-mi bată. Respiraţia mi se înteţi. Mâna lui Kieran începu să tremure, apoi se încleştă.

Pe pernă se găsea inelul de cununie din aur strălucitor care fusese lucrat la Capul Spessa, identic cu cel pe care-l purtam eu. *Întotdeauna şi pentru vecie.*

Acelaşi mesaj era inscripţionat şi pe inelul meu. Nici unul din noi nu îşi scosese inelul după ceremonie.

Iar inelul din cutie nu fusese scos nici acum, fiind purtat de acelaşi deget pe care eu îl pusesem atunci.

Capitolul 6

Era inelul *lui.*

Era degetul *lui.*

O bucată din *el.*

Kieran ţâşni şi izbi capacul, dar apucasem deja să văd ce se găsea în cutie. Nu aveam cum să-mi mai *şterg* imaginea din minte. Nici dacă ar fi fost să mai trăiesc o mie de ani. Nu aveam să uit.

Din interiorul oraşului Massene porniră urlete pătrunzătoare, făcând ţăndări tăcerea năucită din preajmă, în timp ce eu continuam să privesc cutia împodobită cu rubine. Cineva vorbi, însă cuvintele îmi păreau fără noimă. Şocul şi oroarea acră îmi apăsau

pielea, care începuse să vibreze. Nu aveam nici o şansă să-mi blochez simţurile. Durerea şi surpriza glacială se loviră de suferinţa celorlalţi, însă eram sufocată de ceea ce se afla sub acel chin – un simţ al vinovăţiei, acru, răscolitor şi sufocant. Şi îmi aparţinea în întregime.

Deoarece totul se întâmplase din cauza mea.

Mesajul pe care eu îl trimisesem o înfuriase pe Regina de Sânge. Eu mânuisem lama ce-l decapitase pe regele Jalara. Acţiunile mele forţaseră mâna Reginei de Sânge. Riscasem, crezând că nu avea să-l rănească pe Casteel. Deoarece fusesem convinsă că avea nevoie de el. Mă înşelasem.

Eu fusesem cea care *îi* cauzase acea suferinţă.

Fisura pe care o simţeam în piept deveni o crevasă ce se tot mărea. *Eather-ul* ieşi din acel hău asemenea unui potop, umplut până la refuz cu mânie de necontrolat şi o agonie nesfârşită. Energia lovi aerul din jurul meu. Puterea străveche curgea, ridicându-se din nou din străfundurile unei suferinţe absolute şi finale. O aură alb-argintie începu să se acumuleze la marginile privirii mele, pe când începeam să scânteiez şi…

Lujeri de lumină întunecată arcuiră şi pulsară, străpungând aura argintie, în timp ce *eather-ul* se manifesta în jurul meu. Lumina străbătută de umbre se adună în jurul pământului de sub mine, mişunând în preajma picioarelor.

Delano îl împinse pe Perry *departe* de mine. Vârcolacul se lipi de pământ, cu urechile plecate, în timp ce Reaver îşi întindea capul spre cer, scoţând un sunet ciudat şi sacadat.

În adâncul minţii mele, ştiam că îi nelinişteam – că suferinţa pură pe care o simţeam îi chema pe vârcolaci

spre mine. Era posibil să-i fi speriat, fără să-mi doresc una ca asta. Dar tot…

Tot ce puteam vedea era inelul lui – degetul *său* în acea cutie.

M-am cutremurat, iar din acea spărtură care-mi apăruse în piept curgeau acum doar mânie glacială şi dorinţă de răzbunare.

Atât ajunsesem.

Nu mai eram Poppy.

Nu mai eram fosta Fecioară şi acum Regina Atlantiei.

Nu aveam să mai aştept. Nu aveam să mai fac nici un fel de planuri bine ticluite. Nu aveam să mai ezit sau să stau pe gânduri. Aveam să mă avânt asupra Solisului, trecând peste regat asemenea molimei pe care *ea* o reprezenta. Nu aveam să las nici un oraş în picioare. Aveam să scot Pădurea Sângerie din rădăcini pentru a-l găsi pe preţiosul ei Malec, iar mai apoi aveam să-i trimit iubitul înapoi *pe bucăţi,* drept cadou. Nu ar mai fi avut unde să se ascundă. Nu ar mai fi avut unde să se adăpostească.

Aveam să pustiesc tot tărâmul, iar pe ea aveam s-o distrug.

M-am întors cu mişcări ţepene şi mi-am deschis degetele pe când începeam să mă îndrept spre conacul Cauldra, trecând cu gândul cu mult după – spre oraşul Oak Ambler, aflat în depărtare. Trestiile şi lavanda se dădură la o parte, retrăgându-se din calea mea. Pinii începură să tremure.

— Poppy, am auzit o voce strigându-mă, şi mi-am întors brusc capul în direcţia vocii. Vârcolacul se opri la câţiva paşi de mine, fixându-mă cu privirea. Pupilele nu-i mai erau întunecate, ci într-o nuanţă alb-argintie. Încotro te îndrepţi?

— Spre Carsodonia, am răspuns, iar vocea îmi era cuprinsă de… fum şi umbre. Era plină de moarte şi foc. Am să tai fiecare deget al Reginei de Sânge, unul câte unul. Apoi, am să-i jupoi pielea. Un fior îmi străbătu carnea, anticipând momentul. După care am să-i smulg limba şi am să-i scot ochii.

— Pare un plan al naibii de bun. Vocea lui Kieran se schimbase, înăsprindu-se în timp ce se apropia de mine. Şi mi-aş dori să-ţi fiu alături când ai s-o faci. Aş fi fericit să te ajut.

— Atunci, ajută-mă, i-am zis.

Vocea începuse să-mi… *şerpuiască* odată cu vântul, ajungând departe, pe când lumina amestecată cu umbre pe care o emanam se unduia peste pământ. Spre noi veneau în fugă siluete zvelte şi întunecate, trecând printre buruienile înalte şi printre tufişurile de flori. Erau vârcolacii. Aveau să roiască asupra oraşelor, o mare de gheare, colţi şi moarte.

— Cu toţii mă puteţi ajuta, am continuat eu.

— Nu putem, zise Kieran, tendoanele gâtului său ieşind cu putere în relief. N-ai voie. N-ai voie să te comporţi aşa.

M-am oprit. Totul se opri. Tremurul slab de sub picioarele mele se opri. Vârcolacii se opriră. L-am privit pe Kieran.

— N-am voie?

Îşi întinse gâtul. Respira sacadat.

— Nu, nu ai voie, zise el.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Ai impresia că m-ai putea opri?

Corpul lui se cutremură, în timp ce el izbucni în râs.

— Pe dracu’, nu, zise Kieran. Dar nu înseamnă că n-am să încerc. Pentru că nu te pot lăsa să faci aşa ceva. Se apropie de mine, curajos până la prostie.

Prostesc de *loial.* Pentru că nu era doar un alt vârcolac. Mi-am încovoiat degetele, forţându-mă să mă concentrez asupra lui Kieran şi a ceea ce zicea. La ceea ce însemna pentru mine. Îmi era sfetnic. Prieten. Devenise mult mai mult decât atât în ultimele săptămâni.

— Ştiu că suferi, zise Kieran. Eşti rănită şi mânioasă. Ţi-e teamă ca nu cumva Cas să fi…

Umbrele cu irizaţii argintii pulsară în jurul meu. *Cas*. Îi plăcea la nebunie când îi spuneam aşa. Îmi spusese că doar acele persoane în care avea încredere îi ziceau aşa. Îi reamintea că era şi el o persoană ca oricare alta. M-am cutremurat, gâtlejul arzându-mi cuprins de furie, vinovăţie şi agonie.

Kieran ajunsese foarte aproape acum, la câteva degete de vârtejul de energie pe care-l emanam. Chipul i se tensionă.

— Ştiu că vrei ca ea să plătească pentru ce a făcut. Şi eu vreau acelaşi lucru. Dar, dacă ai să procedezi aşa – dacă ai să pleci la luptă *aşa* –, foarte mulţi oameni vor muri. O grămadă de nevinovaţi pe care vrei să-i ajuţi. Oameni pe care Cas i-ar dori protejaţi, continuă Kieran.

Pieptul mi se strânse, cuprins de o durere care mă ardea. *Cas.* Dar cine îl proteja pe *el?* Nimeni. Un fior trecu prin mine, lovind pământul. Pinii se cutremurară.

— Nu-mi pasă.

— Prostii! Îţi pasă. Lui Cas îi pasă, zise Kieran, iar eu am tresărit. Nu pentru că îi auzisem din nou numele, ci pentru că auzisem adevărul. Ambii aţi încercat să evitaţi aşa ceva. De aceea am pus planuri la cale. Însă, dacă vei alege să procedezi aşa cum o faci acum, cei pe care nu-i vei fi ucis vor fi îngroziţi de tine, de noi toţi. Dacă te-ar vedea acum, n-ar mai fi în

stare să te perceapă ca fiind altceva.

Am privit umbrele învârtejite şi lumina care-mi juca peste piele. În *interiorul* pielii mele. Am suspinat.

— L-a *rănit,* am reuşit să zic.

— Ştiu. Pe toţi zeii, ştiu, Poppy. Însă, dacă alegi să procedezi în felul ăsta, nu va mai exista pace, zise el răguşit, trăgându-şi buzele şi dezvăluindu-şi dinţii. Chiar dacă vei distruge Coroana de Sânge şi vei pune capăt Ritualului, vei deveni temută atât de muritori, *cât şi* de atlantieni, şi nu-ţi vei putea ierta una ca asta.

Nu simţeam că s-ar fi temut de mine, în timp ce-şi ridica mâinile, trecând fără ezitare prin aura ce mă înconjura. Am simţit un gust delicat şi dulce în gât, uşurând senzaţia de arsură care se acumulase acolo. *Eather-ul* îi trecu peste mâini şi îi acoperi antebraţele în vreme ce palmele lui îmi atingeau obrajii. L-am simţit atingându-mi cicatricea ce-mi acoperea obrazul stâng.

Mâinile… îi tremurau.

— Înţeleg durerea pe care o simţi, însă ceea ce vrei să faci nu te caracterizează. Aduce mai degrabă a ceva ce ar face *ea.* Doar Regina de Sânge ar proceda aşa. Numai ea şi-ar dori aşa ceva. Însă tu nu eşti ea, zise Kieran.

Nu semănam deloc cu ea.

Nu eram crudă sau abuzivă. Nu-mi făcea plăcere să-i văd pe alţii suferind. Nu reacţionam violent la mânie…

Chiar dacă aveam tendinţa să folosesc obiecte ascuţite atunci când eram furioasă, nu eram *maliţioasă.* N-aş fi făcut niciodată ce făcuse ea atunci când folosise toată durerea şi suferinţa pe care le simţise când îi pierduse pe Malec şi pe fiul lor – toată ura pe care o simţise pentru fosta regină a Atlantiei – ca să se răzbune nu doar pe fiii Eloanei, dar şi pe tot

regatul, pe întregul *tărâm.*

Eram pe cale să mă comport la fel. Aş fi lăsat în urma mea doar cimitire bântuite. Şi nu aş fi devenit asemenea mamei mele.

Aş fi devenit ceva cu mult mai malefic.

Mâinile lui Kieran tremurau. Tot corpul îi era cuprins de spasme.

Valul de emoţii brutale pe care-l simţeam se retrase pentru o clipă, făcând loc îngrijorării.

— D-de ce tremuri? Te rănesc? l-am întrebat.

— Nu. E… *notam-ul,* reuşi el să verbalizeze. Mă face să-mi doresc să mă transform. Încerc să îi opun rezistenţă.

Îl priveam cu atenţie.

— Oare de ce? l-am întrebat.

Kieran chicoti încordat.

— Chiar crezi că asta contează acum?! Scutură rapid din cap. Probabil pentru că te pot apăra mai bine în forma mea de vârcolac. Şi, da, ştiu foarte bine că nu ai nevoie de protecţia vârcolacilor acum, însă *notam-ul* interpretează genul de emoţie pe care-l simţi acum ca pe… ca pe o stare de alertă. Nu… nu cred că am să mă mai pot opune multă vreme.

Atenţia îmi fu atrasă de mulţi alţi vârcolaci care apărură printre buruieni. Nu se putea ca toţi să fi fost în forma lor de vârcolac atunci când auziseră chemarea. Probabil energia îi forţase să se transforme.

Eu îi forţasem, iar gândul acela îmi dădea dureri de stomac.

Fiori de gheaţă îmi cuprinseră pielea, iar căldura pe care o simţeam se mai domolise. Am închis ochii. Control. Aveam nevoie de *control.* Nu eram ameninţată de nimic. Singurul risc se găsea în Carsodonia. Dacă îmi pierdeam acum controlul, nu l-aş fi ajutat cu nimic.

Kieran avea dreptate. Mi-am tot repetat asta în gând. Nu-mi petrecusem ultimele săptămâni gândindu-mă la cum să cruţ viaţa oamenilor doar pentru ca într-o clipită să-mi schimb părerea şi să cauzez mii, dacă nu cumva milioane de morţi.

Eu nu eram aşa.

Nu mi-aş fi dorit niciodată să ajung aşa.

M-am zgâlţâit pe când trepidaţiile din piept se mai domoleau, iar pielea mea încetă să mai vibreze. Furia era tot acolo, la fel ca vina şi suferinţa, însă mânia şi foamea de răzbunare erau acum sub control, întorcându-se în acele goluri reci din străfundul fiinţei mele în care mă temeam că aveau să dospească.

— Totul e în regulă, zise Kieran, şi îmi luă ceva vreme să înţeleg că nu mie mi se adresa. Daţi-ne câteva clipe, bine?

Urmă o pauză, apoi se apropie şi îmi sprijini capul de pieptul său. Nu am opus rezistenţă, bucurându-mă de căldura lui şi de mirosul pământiu şi cunoscut. Vorbi despre cutie şi despre ce anume conţinea. Îşi drese apoi vocea.

— Nu spuneţi nimănui despre cutie. Nimeni… nimeni nu trebuie să afle.

Cineva se apropie de noi, iar una din mâinile lui Kieran coborî spre ceafa mea, în timp ce îşi îndepărtă cealaltă mână de obrazul meu.

— Mulţumesc, zise Kieran.

În tăcerea lăsată, o bătaie de aripi aduse mai aproape mirosul lavandei. Câteva clipe după aceea, ceva îmi atinse picioarele. *Delano.* Continuam să-mi ţin ochii închişi. Îmi doream să-i spun că îmi părea rău dacă îi speriasem sau îi îngrijorasem în vreun fel, dar cuvintele nu erau în stare să-mi depăşească nodul din gât. Kieran îşi coborî bărbia, atingându-mi creştetul

capului. Tăcerea continuă pentru o vreme.

După care Kieran şopti:

— M-ai speriat un pic, Poppy.

Simţeam cum mi se strânge pieptul.

— Îmi pare rău! N-am vrut, i-am spus.

— Ştiu. Respira odată cu mine. Nu m-am speriat de tine. Însă îmi era teamă *pentru* tine, zise el. N… n-am mai văzut aşa ceva până acum. Umbrele din *eather.* Şi vocea ta. Se schimbase. Aşa cum a făcut-o şi atunci când ai vorbit cu ducele Silvan.

— Nu ştiu de ce am reacţionat aşa, am zis, înghiţind cu greu în sec.

— Abilităţile tale sunt încă în schimbare. Se dezvoltă, zise Kieran, făcându-mă să mă gândesc la ceea ce-mi spusese Reaver.

Se putea ca umbrele din *eather* să fie o nouă manifestare, deoarece încă nu încheiasem Sacrificiul? Nu ştiam. Şi, pe moment, nu mai aveam destulă energie să mă gândesc la aşa ceva.

— Ştii bine că e în viaţă, zise Kieran după câteva momente. Gândurile despre abilităţile mele în continuă schimbare dispărură. Însemnul încă se află în palma ta. Înseamnă că trăieşte.

Mi-am strâns degetele mâinii stângi şi am lipit palma de pieptul lui Kieran.

— Dar ea… am început, neputând să continui.

— E puternic. Ştii bine că e aşa.

Zeilor, *ştiam* prea bine. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce păţise.

— Cred că suferă foarte tare, Kieran.

— Ştiu, dar e în stare să îndure. Ştiu asta. Aşa cum şi tu vei putea trece peste. Îmi strânse în palmă coada de păr despletită. Îţi aparţine. Aşa cum şi tu îi aparţii.

Am început să plâng.

— Veşnic, am şoptit, răguşită. M-am forţat să trag aer în piept. Îţi mulţumesc pentru că… pentru că m-ai oprit.

— Nu e nevoie, zise Kieran.

— Ba da. Mi-am ridicat capul, iar mâna lui ajunse spre mijlocul cozii mele împletite. Şi îmi cer iertare că te-am făcut să te îngrijorezi. Că i-am făcut pe restul să se îngrijoreze. Pur şi simplu… mi-am pierdut controlul.

— Oricine şi l-ar fi pierdut, Poppy, zise Kieran şi îmi cuprinse mâna stângă, lăsându-mi ceva răcoros şi tare în palmă. Respiraţia mi se blocă pentru o clipă când am conştientizat ce anume îmi dăduse. În caz că nu ştiai, orice i s-ar întâmpla lui Cas, nu va regreta vreodată alegerea făcută.

Am încercat să înghit din nou în sec, pentru a opri cuvintele pe care le simţeam venind, însă nu am fost în stare.

— Ştiu. Şi o regret în fiecare moment în care…, am început eu, fiind cuprinsă din nou de un sentiment al pierderii atât de puternic, încât aveam senzaţia că mă sufoc. M-am străduit din răsputeri să nu mă prăbuşesc sub puterea acelui sentiment, ca să nu permit din nou furiei şi durerii să mă consume. Aş fi fost în stare să mă răzbun pe oricine mi-ar fi ieşit în cale dacă mi-aş fi pierdut din nou controlul.

Aş fi dezlănţuit întreaga durere, până când n-ar mai fi rămas nimic în urmă, în afară de oase şi sânge.

— Oare de ce a ales Cas să procedeze aşa, Kieran? De ce? am şoptit, scâncind.

Kieran mă strânse de mână.

— Ştii bine de ce. Din acelaşi motiv pentru care tu ai fi făcut la fel dacă cineva l-ar fi rănit.

O, zei! Chiar ştiam. Am început să tremur. Aş fi fost în stare de orice. Pentru că îl iubeam. Pentru că era al

meu, iar eu eram a lui. Jumătatea mea. Parte din mine, chiar dacă nu-i pronunţasem numele de săptămâni întregi. Abia dacă-mi permiteam să mă gândesc la numele lui, ca să nu-mi provoc durere.

Dar numele lui însemna iubire.

Însemna putere şi forţă.

Nu avea cum să-mi facă rău.

Casteel. Am suspinat epuizată. *Casteel.* M-am forţat să-i repet numele din nou şi din nou, în gând. *Casteel Hawkethrone Da'Neer*. Îmi simţeam pieptul ca şi cum ar fi fost din nou străbătut de un fulger, însă am continuat să-i repet numele în gând, până când nu am mai simţit nevoia de a ţipa. Până când am reuşit să spun:

— Încă nu l-am pierdut pe Casteel.

— Aşa e, fu Kieran de acord, retrăgându-şi mâna.

Am deschis încet pumnul. Inelul lui Casteel îmi zăcea în palmă, puternic şi frumos. Nu avea urme de sânge pe el. Emil sau Perry îl curăţase atunci când îl scosese din cutie.

— Ce-au făcut cu...? am zis, nefiind în stare să închei întrebarea.

— Depinde de tine, zise răguşit Kieran. Poţi alege să le porunceşti să ardă sau să îngroape degetul. Nu vei fi forţată să-l mai vezi, Poppy. Pur şi simplu, n-ai nici un motiv.

Nici nu-mi doream să-l mai văd. Asta nu ar fi făcut decât să-mi dăuneze. L-am privit pe Kieran şi am simţit că-şi proteja din nou emoţiile. O făcea ca să nu mă încarce şi mai tare.

Kieran era... prea bun la suflet.

— Să fie ars, m-am forţat să zic. Dar nu vreau ca tu s-o faci. Nu vreau nici măcar să te afli prin preajmă.

Kieran trase cu repeziciune aer în piept şi

încuviinţă din cap.

Am strâns inelul în palmă. „Întotdeauna şi pentru vecie”.

— Mai era ceva în cutie? am întrebat.

— O felicitare.

— Ai văzut ce era scris în ea?

— Pentru o clipă.

— Şi ce anume… Stomacul mi se înnodă, cuprins de greaţă. Ce scria?

— Regina îşi cerea scuze pentru că te-a făcut să suferi, îmi zise Kieran.

Ceva era foarte, *foarte* în neregulă cu ea. Însă dintr-odată ştiam ce trebuia să fac. Ştiam ce trebuia să urmeze.

Pentru că nu mai puteam să aştept.

Am respirat dintr-odată mult mai uşor.

— Avem nişte planuri importante pentru Solis şi Atlantia. Cuvintele ce urmară fură mai greu de rostit, chiar dacă erau adevărate. Planuri care sunt mai mari decât… Casteel sau decât mine.

Kieran tăcu, însă ştiam că era de acord. Chiar dacă soţul meu ar fi fost în acea clipă alături de mine, Coroana de Sânge încă nu fusese înfrântă. Ritualul avea să continue. Copiii aveau să fie luaţi de lângă familiile lor, ca să treacă prin Ascensiune sau să devină nimic mai mult decât vite de sacrificiu pentru Ascendenţi. Inocenţi aveau să fie în continuare ucişi. Atlantia avea să rămână fără pământuri şi resurse.

Toate acestea însemnau mult mai mult decât noi.

Coroana de Sânge trebuia distrusă.

Mi-am apropiat inelul de piept şi l-am privit pe Kieran.

— Casteel înseamnă mai mult decât toate astea. Ştiu că e greşit. Ştiu că n-ar trebui să gândesc aşa,

darmite s-o spun cu voce tare, însă e adevărul.

Kieran rămase tăcut, privindu-mă.

— Regina nu are să-l elibereze, am continuat. Briza se juca cu firele despletite ale părului meu, aruncându-mi-le peste faţă. O să-l rănească din nou. Furia se aprinse iar în mine, ameninţând să mă cuprindă. Ştii prea bine că s-ar putea să-l chinuiască teribil chiar acum. Ştii cum l-a afectat data trecută prizonieratul.

— Prea bine, zise Kieran, încordându-şi maxilarul.

— Nu vreau să-i permit să-l ţină prizonier timp de săptămâni sau luni. Armatelor atlantiene care trebuie să traverseze Solisul are să le ia poate chiar mai mult. Casteel nu are atâta timp la dispoziţie. Noi nu avem acest timp la dispoziţie.

Kieran mă privea.

— Ştiu la ce te gândeşti. Vrei să mergi în Carsodonia.

— *După ce* vom cuceri Oak Ambler, i-am zis. Coroana de Sânge trebuie distrusă, cât mai repede. Momentan, trebuie să-i conving pe Valyn şi pe ceilalţi generali că planul nostru e cel corect. Şi trebuie să rămân aici ca să mă asigur că va fi respectat.

— După care?

— După care mă voi îndrepta spre Carsodonia, iar tu vei conduce armatele spre celelalte oraşe.

Ochii lui de un albastru spălăcit se înăspriră.

— Şi dacă vei cădea prizonieră?

— E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. O să mă descurc. Isbeth nu vrea să mă omoare, i-am explicat. Dacă şi-ar fi dorit-o, ar fi avut ocazia s-o facă. O să aibă nevoie de mine dacă vrea să controleze Atlantia. Trebuie să procedez aşa.

Kieran îşi încrucişă braţele peste piept.

— Sunt de acord.

Am ridicat din sprâncene.
— Chiar eşti?
— Da. Cas trebuie eliberat, însă planul tău are o hibă. De fapt, zise el încruntându-se, există mai multe probleme. Începând cu faptul că mă îndoiesc că ai vreun plan, în afară de faptul că vrei să te îndrepţi spre zidurile Carsodoniei.
Am deschis gura, după care am închis-o cu repeziciune. Privirea îi deveni complice. Dintr-odată m-am lăsat cuprinsă de frustrare.
— Am să mă gândesc la un plan ce nu va presupune să mă îndrept direct spre zidurile Carsodoniei. Nu sunt nebună, Kieran.
— Ba eşti dacă ai impresia că o să te îndrepţi singură spre Carsodonia! se răsti el. Nu te las să pleci fără mine.
— E prea periculos…
— Îţi baţi joc de mine?!
— E prea periculos pentru altcineva în afară de mine, i-am zis.
Se holbă la mine.
— Eşti conştientă că suntem în plin război, aşa-i? Aşadar, oricine ar putea muri în orice clipă, inclusiv eu.
M-am încordat în timp ce suspinam.
— Nu vorbi aşa…
— Dar e adevărat, Poppy. Cu toţii ştim riscurile la care ne expunem, şi nu ne aflăm aici doar de dragul tău. Până la urmă, Cas e regele nostru. Mă privi drept în ochi. De asemenea, nu cred că, după ce te vei mai gândi câteva clipe, vei mai încerca să ataci Coroana de Sânge de una singură.
Poate că avea dreptate. Pe moment chiar îmi doream s-o fac.
— Bine, i-am zis. N-am să plec singură. O să văd

cine mai vrea să mă însoţească. Însă va fi necesar ca tu să rămâi. Am nevoie de tine ca să mă asigur că Valyn şi ceilalţi vor urma planurile noastre. Pentru că de data asta nu vor exista armistiţii. Sau impasuri. Am încredere în tine că vei şti cum să laşi loc pentru împăcare, odată ce Coroana de Sânge va fi distrusă. Ca sfetnic al Coroanei, ceilalţi vor fi nevoiţi să se supună ordinelor tale.

— Îţi mulţumesc pentru încredere. Mă simt onorat. Măgulit şi aşa mai departe, zise Kieran, deşi mie nu-mi părea că era deloc onorat. Dar va trebui să te încrezi în alţii pentru a te asigura că planurile vor fi duse la îndeplinire.

— Şi am încredere şi în alţii. În sora ta. În Naill. În Delano. În Emil… şi lista ar putea continua. Însă nici unul dintre ei nu deţine autoritatea pe care o ai tu, ca sfetnic. Tu eşti o prelungire a puterii Coroanei. Poţi vorbi în numele Regelui şi al Reginei. Nici unul dintre ceilalţi nu posedă o astfel de autoritate.

— Ar putea, insistă el. Poţi numi pe unul dintre ei regent. O poţi face, ca Regină. Cineva care să acţioneze în numele tău, cât timp lipseşti. În mod normal, ar fi vorba despre sfetnicul Coroanei, dar nu există nici o lege care să menţioneze că nu poate fi altcineva. Regentul Coroanei ar putea acţiona în numele tău pentru o vreme, iar spusele acestuia ar avea aceeaşi autoritate ca ordinele date de tine însăţi.

— Ah, am zis eu, clipind. Nu… nu ştiam asta. Dar…

— Nu vreau să aud.

— *Dar…* am continuat, intrând un pic în panică. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva…

— Cas nu ar avea de ce să te ierte, mă întrerupse el. S-ar aştepta din partea mea să-ţi fiu mereu alături.

Îl priveam, nevenindu-mi să cred ce spusese.

— Urma să spun că n-aş putea să mă iert dacă ceva ţi s-ar întâmpla, i-am zis.

Privirea îi deveni mai blândă.

— Nici eu nu m-aş putea ierta dacă te-ai îndrepta în mijlocul Ascendenţilor fără mine. Îmi cuprinse ceafa. Aşa cum nu mi-am iertat nici faptul că l-am lăsat pe Cas singur cu mulţi ani în urmă.

Pe toţi zeii!

— *Kieran...* am început eu.

— Ai uitat ce înseamnă pentru mine, Poppy? Îl ştiu de-o viaţă, zise Kieran. Am dormit adesea în acelaşi pătuţ. Am făcut primii paşi împreună. Am stat la aceeaşi masă şi am refuzat să mâncăm aceleaşi legume. Am explorat tuneluri şi lacuri împreună şi ne-am închipuit că descopeream noi regate în timp ce cutreieram câmpiile. Eram de nedespărţit. Şi aşa am rămas şi după ce am crescut. Vocea i se înăspri, în timp ce îşi propti fruntea de a mea. A fost şi va rămâne parte din mine.

Am închis ochii, copleşită de imaginile pe care cuvintele lui Kieran le stârniseră în mintea mea. Mi i-am imaginat ca mici copii, Kieran mergând atât în picioare, cât şi în patru labe. Ei doi îmbrăţişându-se în timp ce dormeau. Sau venind acasă mânjiţi de noroi şi cine mai ştie ce.

— Dacă mergeam undeva, Cas venea cu mine. Când el călătorea, îi eram alături. Singurele dăţi în care am fost despărţiţi fără să reuşim să ne reîntoarcem unul la celălalt a fost pe când l-au ţinut prizonier... şi acum. Atunci când s-a întors din prizonierat, i-am stat alături, liniştindu-l când se trezea cuprins de panică, speriat că revenise în celulă. Am înţeles atunci ce i se întâmplase. La un moment dat, nu suporta să fie atins. Până şi apa din cadă îl făcea să înlemnească.

— Apa? am întrebat, speriată.

— Îl voiau curat, atunci când şi-l doreau.

Pe toţi zeii!

Mi se făcu greaţă. Am început să tremur, cuprinsă de furie, disperare şi şoc, ştiind că mama mea fusese unul dintre abuzatorii lui Casteel. Oare cum de putea Casteel să mă mai privească?

Am încetat să mă mai gândesc la asta. Casteel ştia cine eram.

— Pentru mine înseamnă mai mult decât o legătură, zise Kieran. Trebuie să vin cu tine, pentru că va avea la fel de multă nevoie de mine ca de tine.

Aşa era. Casteel avea nevoie de Kieran.

— Iartă-mă, am zis, tresărind. Uitasem.

— E de înţeles.

— Ba nu. Eram foarte îndurerată. Însă jalea pe care o simţeam nu era cu nimic mai presus decât cea simţită de Kieran sau de oricine altcineva care ţinea la Casteel. N-am să mai uit.

— Înseamnă că suntem pe aceeaşi lungime de undă, zise Kieran.

— Aşa e.

Am clipit, cu ochii cuprinşi de lacrimi.

— Atunci, cine are să fie regentul Coroanei, *meyaah Liessa?*

Îmi era greu să mă concentrez. Tot ce-mi doream să fac era să-l îmbrăţişez pe Kieran şi să bocesc. Voiam să mă aşez şi să plâng până când aş fi rămas fără lacrimi, însă nu aveam timp pentru aşa ceva.

M-am retras din îmbrăţişarea lui, gândindu-mă la sugestia lui Kieran. Am privit mâna pe care o ţineam închisă. Inelul din interior se încălzise datorită contactului cu pielea. Nu ştiam cum urma să fie Casteel când aveam să îl găsesc. Ar fi putut să fie bine

sau nu, însă cu siguranţă şi-ar fi dorit ca eu şi Kieran să-i fim alături când l-am fi găsit. Trebuia să fim amândoi acolo, iar o regină nu putea să traverseze întinderea unui tărâm fără gardieni. Aveam nevoie ca focul zeilor să ne fie alături.

— L-am văzut adineauri pe Reaver în întruparea lui muritoare.

Kieran ridică dintr-o sprânceană.

— Asta a fost… neaşteptat.

— E blond, am continuat eu.

— Mulţumesc că mi-ai împărtăşit asta, cred?

— Stătea cocoţat în vârful unei coloane, gol-puşcă, am adăugat.

— Nici măcar nu ştiu ce să spun, zise Kieran.

— Nici eu, am murmurat. Ceea ce încerc să zic e că trebuie să luăm un dragonin cu noi. Ar fi de ajutor. Nu doar cu… Casteel, dar şi cu tatăl meu. Nektas şi l-ar dori alături.

— De acord, zise Kieran, apoi rămase tăcut pentru o clipă. Am impresia că n-o să-mi placă deloc ce ai de gând să propui. Anume, să-l luăm pe Reaver cu noi. Ceilalţi dragonini ni se vor alătura curând. Aurelia s-a transformat şi ea…

— Preţ de câteva minute. Ştiu că Reaver se simte mult mai confortabil să rămână în întruparea muritoare pentru mai multă vreme.

— Minunat! zise Kieran, deşi mai degrabă părea că ar fi preferat să înfrunte din nou o armată de soldaţi schelet.

— O să aibă nevoie de haine, am zis.

— Habar n-am de ce-mi spui mie.

— Păreţi să purtaţi cam aceeaşi mărime.

Kieran se holbă la mine, după care înjură.

— Mă rog. Am să văd ce haine am de dat, zise el

apoi.

Am rânjit, cuprinsă de un melanj de emoţii ce mă derutau. Mă simţeam ciudat. Oarecum deplasat. Dar în acelaşi timp mă simţeam uşurată ştiind că încă puteam să văd partea comică, în ciuda obiectului pe care îl ţineam în mână.

Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Reaver.

— Poate că nu-i cel mai bun moment să vorbim despre asta, însă, după cele discutate cu Reaver, am aflat că până la urmă va trebui să mă hrănesc cu sânge. Şi, pentru că sunt zeitate, mă pot hrăni din oricine. În afară de dragonini. Mă pot hrăni chiar şi din muritori. Cine-ar fi crezut? După care i-am povestit lui Kieran despre cât de des trebuia să mă hrănesc. Mai mult decât atât, am zis, se pare că folosirea *eather-ului* mă slăbeşte. Reaver nu ştie cât de mult îl pot folosi până când voi simţi efectul. Nu cred că include lucrurile pe care am fost în stare să le fac înainte…

— Asta înseamnă că te poţi hrăni şi din vârcolaci? mă întrerupse Kieran.

— Da. Din orice în afară de dragonini.

— Atunci, hrăneşte-te din mine dacă simţi nevoia.

— Kieran, am zis eu, trăgând cu repeziciune aer în piept.

— Ştiu că vrei să te hrăneşti doar din Cas, spuse el. Voiam să-i răspund, însă cuvintele mi se opriră în gât. Şi mai ştiu că, în momentul hrănirii, lucrurile pot deveni… intense, însă te asigur că n-ai de ce să te temi din partea mea. Ochii lui îi căutau pe ai mei. Ştii foarte bine că lui Cas i-ar plăcea să ştie că te-ai hrănit doar din mine.

Am scăpat un râset strangulat. Probabil dacă mă hrăneam din altcineva în afară de Kieran, Casteel ar fi fost în stare să dezmembreze respectiva persoană,

lăsând-o în viaţă doar pentru că ştia că aveam nevoie de acel sânge.

— Nu e vorba despre asta, i-am zis, dându-mi părul de pe faţă. Într-adevăr, hrănirile puteau fi foarte intense, şi nu eram sigură că atunci când m-aş fi hrănit nu aş fi simţit aceeaşi plăcere grozavă care acompania o muşcătură. Dar nu era vorba despre asta – sau cel puţin nu în *totalitate.* Nici măcar nu începusem să mă obişnuiesc cu gândul că aş fi pricinuit plăcere persoanei din care mă hrăneam, chiar dacă nu era vorba despre soţul meu.

Că actul mi-ar fi provocat plăcere.

Nu aveam să mă gândesc la aşa ceva în acel moment.

— Nu vreau să te simţi obligat să te oferi.

— N-o fac pentru că *trebuie.* Kieran mă strânse încet de ceafă. Mă ofer pentru că *vreau.*

— Într-adevăr? Eşti sigur că nu eşti împins s-o faci datorită *notam-ului?* Sau datorită prieteniei faţă de Casteel?

— S-ar putea să se datoreze în parte *notam-ului.* Şi vreau s-o fac tocmai datorită prieteniei mele cu Cas. Şi datorită prieteniei mele cu *tine.* Toate lucrurile astea nu se exclud reciproc, zise Kieran. Aş face la fel şi pentru Cas. Sau pentru oricine la care ţin. Ştiu că ai face la fel dacă aş avea nevoie de aşa ceva.

Îmi era greu să respir. M-aş fi oferit dacă ar fi avut nevoie să se hrănească. Conştientizarea faptului că eu şi Kieran trecuserăm prin atâtea mă zgudui, însă într-un cu totul alt mod. Eram mai mult ca sigură de faptul că nu mă plăcuse atunci când ne întâlniserăm pentru prima oară. Sau, în cel mai bun caz, mă considerase deosebit de enervantă. Dar acum? Am clipit, alungându-mi lacrimile.

Kieran începuse să se încrunte.

— Eşti pe cale să plângi? mă întrebă el.

— Nu.

— Mie aşa mi se pare.

— Atunci, nu mă mai privi, şi n-am să mai plâng, i-am zis.

— N-are nici o noimă ceea ce zici, Poppy.

Am simţit o explozie de amuzament dulceag strângându-mi-se pe vârful limbii. L-am săgetat cu privirea.

— Nu e deloc amuzant.

— Ştiu, zise, iar buzele îi zvâcniră. Dar situaţia mi se pare destul de comică.

— Mai taci, am comentat.

Pentru o clipă, rânji.

— Deci suntem pe aceeaşi lungime de undă? Atunci când vei simţi nevoia să te hrăneşti, ai să apelezi la mine? Orice urmă de amuzament îi dispăruse din voce. Şi n-ai să aştepţi până când vei fi prea slăbită, aşa-i?

— Ne-am înţeles.

Mă strânse iar de ceafă.

— Şi cine va prelua rolul regentului?

M-am gândit pentru câteva clipe.

— Vonetta. O voi desemna pe Vonetta ca regentă a Coroanei, am zis.

Încuviinţă cu un zumzet în vreme ce îşi camuflă emoţiile, iar eu am simţit gustul fursecurilor cu unt.

— O alegere potrivită, zise Kieran.

Am încuviinţat din cap.

— Ştii cum să pătrunzi în Carsodonia, nu-i aşa? l-am întrebat. Mă îndoiesc că tu şi Casteel aţi trecut prin porţile principale.

Kieran pufni.

— Nici pe departe. Am intrat trecând prin munţii Elysium.

O senzaţie nefastă porni din stomac, ajungându-mi până în vârfurile degetelor. Munţii erau... întinşi. Acopereau orizontul din vestul până în sudul Carsodoniei. Se întindeau până când atingeau Câmpurile cu Sălcii. Până şi zidul Carsodoniei se unea cu...

Am înţeles dintr-odată.

— Aţi pătruns în oraş prin mine.

Kieran încuviinţă din cap.

— Intrările ce dau în galeriile minelor se află chiar în interiorul zidului. Tunelurile sunt şi ele păzite, dar nu la fel de riguros ca porţile. Desigur, aşa a intrat şi Malik în interiorul oraşului. Aşa au reuşit Casteel şi..., începu Kieran, după care se opri. Aşa a reuşit Shea să-l scoată din Carsodonia. A traversat munţii şi a ajuns pe plajele Mării de Lână.

Shea. Înainte, mă înfuriam când mă gândeam la ea. Acum, simţeam doar tristeţe.

— Putem să ieşim pe aceeaşi rută pe care am intrat, după ce-l vom găsi pe Casteel şi pe tatăl meu?

Kieran confirmă.

— E posibil. Însă trebuie să te avertizez, Poppy, că ne va lua ceva vreme să ieşim din minele acelea. Pe lângă faptul că intrările s-ar putea să fie păzite, lui Cas i-a luat ceva încercând să găsească o cale de ieşire din ele. Ştiu că, atunci când ţi-a povestit despre aventură, a făcut să pară ca şi cum i-a luat câteva zile, însă n-a fost deloc aşa.

— Pe toţi zeii! am zis, afectată de evenimente trecute, pe care nu aveam cum să le schimb. N-o fi existând şi altă cale?

— Doar dacă încercăm să pătrundem în oraş

deghizaţi. Dacă ne prind în mine, putem să ne croim o cale afară din ele luptând, după care ne putem face nevăzuţi în interiorul oraşului. Însă, dacă ne prind în încercarea de a trece de porţi folosind deghizări, nu vom avea nici o şansă.

Avea dreptate. Carsodonia era un labirint de străduţe înguste şi uliţe acoperite de iederă ce străbăteau districtele şi cartierele întinse peste dealuri şi văi.

— Nu ştiu cum anume să-ţi spun ceea ce urmează, aşa că pur şi simplu am s-o zic. Nu avem de unde să ştim cât de rănit va fi Cas atunci când îl vom găsi, însă putem fi siguri că tatăl tău va fi mult mai rău, zise Kieran.

Nu continuă, dar ştiam ce voia să spună. Nu am fi putut să-i eliberăm pe amândoi.

— Îl vom elibera pe Cas, zise încet Kieran. Şi, chiar dacă îl eliberăm pe Cas, războiul nu se va încheia. Va trebui să ne reîntoarcem în Carsodonia.

Am încuviinţat, urând gândul de a fi foarte aproape de tatăl meu fără a-l elibera. Însă Kieran avea, din nou, dreptate.

— Aşadar, considerăm că am pus la punct planul? mă întrebă Kieran.

— Da.

Am răsuflat uşurată ştiind că urma să-l găsim şi să-l eliberăm pe Casteel. Trebuia să-l ajut să-şi aducă aminte cine era, atunci când aveam să îl revăd.

Eram hotărâtă să-l ajut.

Capitolul 7

Casteel

Durerea atroce din mâna stângă aproape că se risipise, fiind înlocuită de o durere care-mi rodea măruntaiele, în timp ce urca spre piept.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am reuşit cu greu să înghit în sec. Am deschis ochii şi am privit celula întunecoasă. Lumânările ce licăreau pe pereţi nu aruncau prea multă lumină, însă, cu toate astea, ochii mă dureau dacă încercam să le privesc.

Nu era deloc un semn bun.

Aveam nevoie… Trebuia neapărat să mă hrănesc.

N-ar fi trebuit. Nu atât de repede, după ce mă hrănisem din Poppy. Nu trecuse chiar atât de mult timp de atunci, nu? Se întâmplase pe când eram pe corabia ce ne purta spre Oak Ambler. După ce mă înfruptasem cu licoarea fierbinte ce răsărise între coapsele ei minunate, în timp ce citea din jurnalul domnişoarei Willa.

La naiba! Ce mi-a mai plăcut cartea aia nenorocită!

Buzele mi se arcuiră. Încă mi-o puteam aminti citind cu voce tare jurnalul, vocea ei devenind mai apăsată cu fiecare nouă propoziţie, pe măsură ce eu o lingeam din ce în ce mai intens. Mi-am adus aminte de felul în care i se înroşiseră obrajii. Roşea din ce în ce mai tare cu fiecare paragraf citit, cu fiecare sărut al meu. Apoi am început să mă hrănesc din ea, când i-am tras fundul apetisant spre marginea biroului, iar mădularul meu s-a afundat în carnea ei moale şi aromată, odată cu colţii mei. Mirosul ei îmi amintea de cel al iasomiei. Iar sângele ei…

O, zei! Nimic nu era atât de gustos ca sângele ei. *Nimic.*

Ar fi trebuit să-mi dau seama de cum îi gustasem sângele că nu era doar din spiţă atlantiană. Gustul ei fusese foarte puternic chiar şi atunci, mult prea

puternic pentru cineva care avea doar rădăcini atlantiene. Însă, după ce puterea din interiorul ei începuse să se dezlănţuie, mai ales după Ascensiune, sângele i se transformase într-un afrodiziac înăbuşitor, având un efect mai puternic decât orice drog.

Mi-am fixat privirea pe lumânări, observând felul în care se topea ceara.

Sângele ei era putere pură – ştiam din instinct că trebuia să am grijă cu aşa ceva. Deoarece gustul ei, felul în care mă făcea să mă simt… riscam să ajung să mă cufund în dependenţă.

Cerul gurii îmi pulsă, pe când interiorul acesteia se uscă şi mai tare. Aproape îi simţeam gustul pe limbă – străvechi şi pământiu, bogat şi decadent.

Am gemut, înjurând în timp ce mi-am schimbat poziţia. Trebuia să încetez să mă mai gândesc la sângele lui Poppy. Şi, mai mult decât atât, trebuia să încetez să mă gândesc la gustul pe care l-am simţit între coapsele ei. În momentul de faţă, nu prea aveam ce să fac cu o erecţie.

Oare cât timp *trecuse?* Două săptămâni? Mai bine de o lună? Mai mult de atât? În celula întunecată, timpul părea că nu exista sau stagna. Îmi era deopotrivă inamic şi salvator. Până în acel moment, nu fusese *prea* rău. Ultima oară când căzusem prizonier, o luasem razna, dar reuşisem să scap fără să lipsească bucăţi din mine.

Acum, mă înnebuneau umezeala, întunecimea tăcută şi grijile pe care mi le făceam. Teama. Însă nu mă temeam pentru mine, ci pentru ea. Ultima oară mă temusem pentru Shea, căci îmi păsase de ea. Îmi făcusem griji şi pentru familia mea pe atunci. Însă acum, lucrurile stăteau cu totul altfel. Poppy se afla undeva în lume, implicată într-un *război.* Nevoia de a fi

lângă ea, de a încerca să o protejez, chiar dacă era în stare să-şi poarte singură de grijă, îmi zgâria carnea cu nişte unghii ascuţite.

Fruntea şi tâmplele îmi fură cuprinse de o durere înfundată în timp ce mijeam ochii, întorcându-mi capul de la lumina lumânărilor. Aş fi putut rezista luni întregi fără să mă hrănesc. Riscam dacă aşteptam atât de mult, dar eram în stare să rezist. Deşi în mod normal mă hrăneam doar cât să-mi menţin nivelul optim de energie, fără să iau în calcul faptul că cineva îmi scurgea în mod constant sângele în fiole.

Nici faptul că îmi tăiaseră degetul nu ajutase. Mă îndoiam şi de faptul că muşcătura Temutului fusese de bun augur.

Am privit bandajul însângerat care îmi acoperea mâna şi m-am întrebat dacă nu cumva Coroana de Sânge renunţase să mai folosească potire de aur. Ultima oară când fusesem luat prizonier, se folosiseră de asemenea potire ca să-mi strângă sângele în ele. Mi-am mişcat cu grijă degetele mâinii. Una dintre slujnice mă bandajase cu mărinimie, în vreme ce Revenantul auriu pe nume Callum se asigura că aveam să-i permit. Nu aş fi încercat oricum s-o opresc. Ciotul degetului tăiat îmi sângerase din abundenţă. Pieptul şi pantalonii îmi erau *încă* murdari de sânge. Bandajul era destul de des umezit de sânge proaspăt. Materialul mânjit acum, plin cu pete ruginii, îmi amintea că rana încă nu se vindecase.

Nu eram atât de special ca un Revenant, care se părea că avea capacitatea de a-şi creşte degetul la loc. Cu toate acestea, rana ar fi trebuit să mi se închidă până acum.

O nouă dovadă că trebuia să mă hrănesc.

Mi-am întors privirea spre cada de metal care

fusese adusă la un moment dat în cursul zilei de către o mică legiune de slujnice. Blestemăţia părea teribil de grea. O umpluseră cu apă fierbinte şi aburindă, care se răcise de mult. Revenantul pe nume Callum făcuse ceva ca să-mi alungească lanţurile, permiţându-mi să ajung până în cadă ca să mă pot spăla.

Am refuzat.

Ştiam prea bine că nu trebuia să folosesc acea cadă, chiar dacă eram groaznic de murdar. Prezenţa căzii nu putea să însemne decât două lucruri: o recompensă sau preludiul unei alte pedepse. Cum nu făcusem absolut nimic ca să merit o baie, presupuneam că numai cea de-a doua opţiune era valabilă. Ultima oară când îmi oferiseră ocazia să mă îmbăiez, prietenii Reginei de Sânge îşi doriseră să se *joace* cu cineva proaspăt şi curat. Cineva care nu semăna cu un animal murdar şi înlănţuit.

Aşa că decisesem că aveam să zac în propria mizerie. Cu dragă inimă.

Mi-am odihnit mâna în poală. Pantalonii îmi erau pătaţi de sânge uscat. Privindu-mi mâna acoperită cu bandajele mânjite, mi-am simţit inima tresăltând. Furia mea prinsese rădăcini adânci şi-mi făcea pielea înfrigurată să ardă, de parcă eram cuprins de febră. Mi-am izbit talpa desculţă de piatra denivelată a podelei. Gestul nu făcu altceva decât să-mi facă piciorul să zvâcnească dureros în clipa în care cătuşa din piatră de umbre mi se strânse şi mai tare în jurul gleznei.

Nu-mi păsa deloc de degetul pierdut. La fel de bine aş fi putut să-mi pierd mâna cu totul, şi nu mi-ar fi păsat. Ceea ce mă deranja era faptul că nu mai aveam inelul asupra mea. Mă deranja că ştiam ce făcuse nenorocita cu degetul şi cu inelul.

I le trimisese lui Poppy.

Mi-am strâns degetele mâinii drepte în pumn, în vreme ce buzele îmi dezveleau colţii. Aveam s-o eviscerez pe Isbeth şi s-o forţez să-şi mănânce propriile măruntaie, pentru că nu puteam să…

Proptindu-mi capul de zid, am închis ochii. Nu puteam să-mi alung în nici un fel gândul că Poppy avea să primească *acel* cadou. Urma să afle ce-mi făcuse scorpia, şi nu puteam face nimic – absolut *nimic.*

„Măcar îl are pe Kieran alături”. El avea să-i fie de ajutor. Aşa cum şi ea îi era alături. Ştiind asta, am răsuflat uşurat, reuşind să scap un pic de tensiunea ce-mi cuprinsese corpul. Orice s-ar fi întâmplat, cei doi aveau să se susţină unul pe celălalt.

Cu grijă, am dat la o parte marginea bandajului, cât să pot vedea vârtejul aurit ce strălucea slab, acoperindu-mi suprafaţa palmei. Am răsuflat uşurat atunci când l-am văzut, ştiind ce însemna.

Poppy era în viaţă.

Eu eram în viaţă.

Dintr-odată, ecoul unui ţăcănit de tocuri umplu holul întunecat din exteriorul celulei. Alarmat, am dat drumul bandajului şi mi-am întors privirea spre intrarea arcuită. Sunetul era ciudat. Nimeni – nici măcar Temuţii care erau lăsaţi să bântuie liberi prin întuneric – nu scotea un asemenea sunet. Slujnicele erau tăcute ca nişte furnicuţe. Paşii scorpiei de Isbeth erau mult mai uşori şi răsunau doar în clipa în care era în apropierea celulei. Revenantul auriu era de obicei la fel de tăcut ca o fantomă. Ce auzeam acum părea să fie un guzgan ce purta tocuri – unul *care fredona* foarte prost un cântec.

Ce dra…

După o clipă, *ea* intră în celulă, ţăcănitul pantofilor acoperind cântecul pe care încerca să-l fredoneze. Sau

poate că mormăia, pentru că sunetul pe care-l scotea nu era deloc melodic. Ţinea în mână un felinar, deşi mai degrabă părea că-l *bălăngănea,* jucându-se cu acesta asemenea unui copil. Lumina felinarului dansa pe pereţi.

Am recunoscut-o imediat, chiar dacă o văzusem doar o singură dată înainte. Aripile desenate cu vopsea neagră-roşiatică îi acopereau obrajii şi fruntea, ca atunci când o văzusem prima oară. O remarcasem pentru că fusese mai scundă decât restul, chiar dacă îl înfruntase cu uşurinţă pe Delano, un vârcolac care era cu mai bine de două capete mai înalt decât ea – dacă nu mai mult – atunci când se găsea în întruparea de muritor. Mirosul ei era altfel. Nu semăna cu cel de sânge stricat, ci cu ceva mult mai dulce. Îmi părea cunoscut. Aşa gândisem şi atunci când o văzusem în Oak Ambler.

Era vorba despre femeia Revenant care fusese prezentă la castelul Redrock. Nimeni nu o urma. Nici slujnicele. Nici Vlăjganul Aurit. Nici Regina Scorpie.

— Salut, ciripi femeia, făcându-mi veselă cu mâna, în vreme ce lăsa felinarul pe un pervaz de piatră aflat în perete. O lumină gălbuie îndepărtă încetişor umbrele din celulă, trecând peste claia de cârlionţi dezordonaţi, de culoarea cernelii negre, ce-i cădea peste umeri.

Se întoarse spre mine, împreunându-şi mâinile. Avea braţele dezgolite, şi puteam să văd că erau acoperite de simboluri ciudate ce-i fuseseră desenate pe piele.

— Nu arăţi deloc grozav, comentă ea.

— Iar tu habar n-ai să fredonezi un cântec, i-am răspuns.

Slujnica se îmbufnă.

— Eşti nepoliticos…

— Mi-aş cere scuze, însă...

— Nu-ţi pasă. Nu-i nimic. Nu-ţi face griji! Te iert. Se apropie de mine, paşii pe care-i făcea fiind mult mai silenţioşi. Am mijit ochii. Nici mie nu mi-ar păsa dacă aş fi legată cu lanţuri de un zid, într-o celulă aflată sub pământ, singură şi...

Se lăsă pe vine în faţa mea, materialul rochiei ei dându-se la o parte şi dezvăluind un pumnal lunguieţ ataşat de una din coapsele ei şi un pumnal cu lamă mai scurtă, ascuns în gheata ei. Lamele pumnalelor erau negre, făcute din piatră de umbre. Slujnica amuşină graţios.

— Puţi! Miroşi a putreziciune. Şi nu e vorba despre putreziciunea plăcută pe care o emană Temuţii. Se opri pentru o clipă. Miroşi ca o noapte plină de alegeri nefericite.

Am fixat-o cu privirea.

Ochii ei se îndreptară spre mâna mea bandajată.

— Cred că ţi s-a infectat.

Probabil aşa era, însă era vorba despre rana de la mână sau despre cea cauzată de muşcătura Temutului?

— Aşa, şi?! am întrebat-o.

— Cum adică? Făcu ochii mari, şi acum le vedeam cu uşurinţă albul, contrastând cu machiajul ei. Credeam că voi, atlantienii, nu suferiţi de afecţiunile muritorilor, continuă ea.

— Vrei să cred că n-ai mai fost până acum în preajma unor atlantieni răniţi? O priveam drept în ochi. Că sunt primul pe care-l vezi aici?

— Nu eşti primul, însă, de obicei, eu nu mă apropii de animalele de companie ale reginei.

Mi-am arătat colţii.

— Oi fi eu în lanţuri, dar asta nu înseamnă că sunt

un animal de companie.

Aripa pictată pe partea stângă a feţei sale se ridică odată cu sprânceana.

— Nu dacă scoţi sunete atât de morocănoase. Dacă vei continua în ritmul ăsta, o să fii eutanasiat.

— De asta eşti aici? am întrebat-o.

Izbucni în râs, iar eu am înlemnit. Râsul ei. Semăna cu...

— Eşti prea suspicios. Nu pentru asta mă aflu aici, zise femeia, iar eu am clipit, clătinând din cap. Să fiu sinceră, mă plictiseam. Şi am de ţinut o promisiune. Slujnica se ridică iute, privind spre cadă. Dacă ai impresia că n-ai nevoie de o baie, te înşeli.

— N-am de gând să mă îmbăiez acolo.

— Fă cum vrei! E viaţa ta. Putoarea ta.

— Ce fel de promisiune? am întrebat-o.

— Una enervantă. Slujnica se duse de cealaltă parte a căzii şi se lăsă în genunchi. Atinse uşor suprafaţa apei cu vârfurile degetelor, creând valuri micuţe. S-ar putea ca o baie să te ajute cu rana.

Cum nu i-am răspuns, se mai jucă o vreme cu apa în timp ce mă privea cu ochii ei pali, aproape albaştri.

— Trebuie să te hrăneşti? mă întrebă.

M-aş fi putut, oare, hrăni dintr-un Revenant? Nu ştiam dacă era asemănător cu ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi hrănit dintr-un muritor. La naiba! Nici măcar nu ştiam sigur dacă Revenanţii erau vii sau morţi. Sau mai exact ce naiba erau.

Îşi lăsă capul într-o parte, iar claia de păr îi acoperi braţul.

— Mai mult ca sigur că despre asta-i vorba, zise ea. Fratele tău devine morocănos atunci când vine vremea să se hrănească.

Mi-am concentrat toată atenţia asupra ei.

— Unde e fratele meu?

— Aici, poate. Sau acolo, pe undeva? Oricum, nu se află acolo unde ar trebui să fie.

Maxilarul mi se încordă, pentru că recunoşteam comportamentul lui Malik. Începeam însă să cred că procesul de transformare în Revenant zăpăcea creierul, motiv pentru care celelalte slujnice erau tăcute. Ce ieşea din gura acestei slujnice acum îmi suna ca o grămadă de aiureli.

— Înseamnă că eşti deseori în preajma lui, dacă ştii când simte nevoia să se hrănească.

Capul ei se îndreptă.

— Nu prea, zise ea.

— Atunci, mi se pare ciudat că ai observat aşa ceva, am zis.

— Am spirit de observaţie.

Ochii ei... Erau atât de terni, aproape lipsiţi de viaţă. Privindu-i îndelung, îmi dădeau o senzaţie ciudată.

— Şi nici nu încerc să-i cauzez moartea, ceea ce s-ar întâmpla dacă m-aş afla des în preajma lui.

— Slujnicele n-au voie să petreacă timp alături de cei de sex opus? am întrebat.

Scoase un pufnet lipsit de delicateţe.

— Slujnicele au voie să fraternizeze cu membrii oricărui sex vor ele, zise ea.

— Înseamnă că regina voastră doreşte să-l păstreze pe Malik doar pentru ea.

Simţeam cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu o interesează deloc. Expresia nu i se schimbase, dar observasem că apucase marginile căzii cu degetele. Interesant aspect! N-o mai interesează de multă vreme, continuă ea.

Nu puteam să cred aşa ceva nici pentru o clipă.

Slujnica îşi adânci braţul în apă şi începu să-şi frece pielea. Simbolurile ciudate începură să dispară cu repeziciune. Începu să-şi spele şi celălalt braţ.

— Ştiai că tunelurile şi încăperile astea există de sute şi sute de ani? mă întrebă ea. Sunt de pe vremurile când zeii trăiau printre oameni. Desigur, cu timpul, au fost extinse, au căpătat adăugiri şi acum se întind pe sub tot oraşul, însă zidurile acestea… Slujnica atinse piatra reavănă cu palma. Zidurile acestea sunt străvechi, şi foarte puţini au primit permisiunea de a pătrunde în interiorul lor.

Ştiam despre încăperile ce se găseau în subteranele locuinţelor Ascendenţilor, însă nu ştiam nimic despre tunelurile ce se întindeau pe sub oraş.

— Mă doare-n cot de zidurile astea, am zis eu.

— Păcat! Îmi aruncă o privire peste umăr. Zeii au păşit prin aceste tuneluri. La fel au făcut şi Primitivii. Au călcat şi prin alte tuneluri din alte oraşe, conectând *portaluri* şi creând farmece protectoare făcute din esenţă primitivă ce putea să interzică accesul sau să nu permită nimănui să scape.

Am privit-o în timp ce îşi trecea palma peste piatra neregulată, încercând să-mi dau seama despre ce naiba vorbea.

— S-a profeţit că va exista o zeitate care se va naşte muritoare şi prin ale cărei vene va curge sângele zeului primitiv al vieţii şi al zeului primitiv al morţii după Ascensiune, şopti slujnica. Cel puţin aşa spun unii – şi spun fel şi fel de lucruri. Oricum, *ea* a distrus acele farmece primitive atunci când şi-a încheiat Ascensiunea, devenind zeitate.

Îmi era limpede acum că se referea la Poppy.

Slujnica îşi lipi obrazul de perete.

— Şi acum, tot ce este păstrat înăuntrul acestor

tuneluri poate ieşi, zise femeia. Ochi ce dintr-odată nu mai păreau atât de spălăciţi mă priviră. Lipsesc răspunsurile la două întrebări. Pe unde? Şi când? Nici măcar el nu ştie să zică.

Nu ştiam cum să reacţionez la ceea ce auzisem, însă observasem că buza i se arcuise atunci când pronunţase cuvântul „el”.

— Cine anume? am întrebat-o.

— Callum.

— Revenantul auriu?

Râsul ei răsună gutural, mult mai autentic şi ciudat de familiar.

— E bătrân. Foarte bătrân. Fereşte-te de el!

— Dă-l naibii! am zis. Nerăbdător, m-am aplecat în faţă, cu mai multă uşurinţă decât înainte, datorită lanţurilor care fuseseră prelungite. Despre ce dracu' tot boscorodeşti acolo? Şi ce legătură are Ascensiunea lui Poppy cu moşmondelile tale?

— Tind să trăncănesc întruna, nu-i aşa? Ian mi-a povestit că Penellaphe face la fel. Se întoarse brusc spre mine în vreme ce se sprijinea de zid. E adevărat?

Ochii mei se îngustară.

— De ce vrei să afli? am întrebat-o.

— Sunt curioasă, îmi răspunse, ridicând din umeri.

— Ciudată curiozitate!

— Aşa e? insistă slujnica. E adevărat că şi ea are tendinţa să vorbească întruna?

Mi-am relaxat maxilarul.

— Are tendinţa de a gândi cu voce tare. În mod frecvent şi câteodată complet neaşteptat.

Buzele i se curbară în vreme ce se juca cu colţul ieşit al unei pietre din zid, aflat lângă coapsa ei.

— Nu... nu aveam de unde să ştiu că regina urma să-i facă aşa ceva lui Ian. Eu... Femeia îşi încordă

maxilarul. Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

O credeam. Doar pentru că şocul ce cuprinsese atunci faţa ei şi pe cea a fratelui meu, când blestemata ordonase ca Ian să fie ucis, nu avea cum să fie mimat.

— Ţi-aş zice că am s-o ucid pe Isbeth pentru că a făcut asta, însă Regina mea e o *zeitate.* Ea are s-o omoare pe Isbeth.

Degetele slujnicei încetară să se mai joace cu colţul de piatră.

— Mda, mi-am dat seama de asta în Oak Ambler, i-am zis. O s-o omoare mai mult ca sigur pe scorpie.

Un zâmbet slab îi reapăru pe faţă, surprinzându-mă atunci când credeam că nimic nu m-ar mai fi putut surprinde.

— Am văzut-o după aceea. Pe Penellaphe, zise ea.

Inima mi se opri. Aveam respiraţia tăiată.

— Am rămas în urmă, gândindu-mă că avea să fie furioasă după ce s-ar fi trezit. A venit la Oak Ambler, şi e cu adevărat foarte puternică. Pentru o clipă, am crezut că avea să distrugă zidurile şi tot oraşul. Slujnica începu din nou să-şi treacă degetele peste colţul ascuţit de piatră. Dar s-a stăpânit. Poate că nu seamănă deloc cu mama ei, zise femeia.

— Deloc, am mârâit. E unică.

— Ai dreptate, zise slujnica, privindu-mă pentru o clipă. Dar nu o cunoşti cu adevărat. Mă îndoiesc că se cunoaşte prea bine pe sine. Îşi lăsă bărbia în jos, iar privirea ei îmi dădu fiori. Prin vene îi curge sângele zeului primitiv al vieţii şi al zeului primitiv al morţii.

— Ştiu. Iar ea ştie că e descendenta lui Nyktos…

— Dacă ai impresia că bunicuţul ăla e *adevăratul* zeu primitiv al vieţii şi al morţii, habar n-ai despre ce vorbeşti.

Ochii mi se îngustară. Ce urmărea, oare, slujnica?

Nyktos *era* adevăratul zeu primitiv al vieţii. Zeii Rhain şi Rhahar se ocupau de morţi, însă Nyktos era Primitivul. Regele Zeilor. Ceea ce însemna că era şi adevăratul zeu primitiv al morţii.

— Fă-mă să înţeleg, i-am zis.

— Nu sunt *chiar atât* de plictisită, zise slujnica, împingându-se din perete. Mai ales că am şi alte treburi. Trebuie să mă întâlnesc cu alţi oameni. Pe care să-i omor. Sau… mă rog. Mi-am ţinut promisiunea. Se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, acolo unde se opri. Mă privi de sus. Regina are planurile ei.

— Întreaga porcărie cu refacerea tărâmurilor?

— Ca să poţi reface ceva, mai întâi trebui să distrugi acel ceva.

Un fior prelung îmi străbătu coloana.

— Regina de Sânge nu e atât de puternică.

— Poate că aşa este! Spatele slujnicei deveni dintr-odată neobişnuit de ţeapăn. Însă a ştiut să reînvie ceva ce e destul de puternic.

Poppy

Vocile din jurul meu deveniseră nimic mai mult decât un zumzet în timp ce stăteam în sala de primire. Ceilalţi se adunaseră în jurul Hisei Fa'Mar, unul dintre comandanţii Gărzilor Coroanei, privind harta oraşului Oak Ambler.

Veştile despre progresul celorlalte armate veniseră la scurt timp după ce ne întorseserăm la conacul Cauldra – aduse de nouăsprezece dragonini care zburaseră peste Ţinutul Pinilor.

Localnicii începură din nou să se agite şi să fugă de colo-colo. Se calmară doar în momentul în care dragoninii aterizară în preajma conacului şi printre pinii

înconjurători, privind muritorii care se furişau.

Mă întrebam ce părere aveau dragoninii despre reacţia localnicilor. Oare aşa se purtaseră muritorii pe când dragoninii fuseseră treziţi ultima oară? Sau în acele vremuri fuseseră acceptaţi? Ori poate că pe atunci nu părăsiseră niciodată Câmpiile Elizee? Nu mă gândisem să-l întreb pe Reaver.

Sosirea lor îmi distrase pe moment atenţia de la inelul pe care-l purtam cu mine în buzunarul hainei. Prezenţa dragoninilor însemna că Valyn trebuia să sosească a doua zi împreună cu celelalte armate.

Am răsuflat prelung. Totul decurgea conform planului. Peste două zile urma să cucerim Oak Ambler, după care aveam să mă îndrept spre Carsodonia.

Ca să-l ajut pe Casteel să evadeze.

Mă întâlnisem cu Vonetta după sosirea haotică a dragoninilor, ca să-i vorbesc despre rolul de regentă a Coroanei. Vonetta fusese de acord, chiar dacă nu era tocmai bucuroasă că nu putea să fie alături de mine şi de Kieran. Cu toate acestea, simţeam că abia aştepta să-i comande pe atlantieni, mai ales pe cel cu părul castaniu, care avea să-i fie alături. Discutasem şi cu Reaver despre călătoria spre capitală. Fusese în întruparea de dragonin, aşa că tot ce făcuse fusese să dea aprobator din capul său mare şi cornut.

Vonetta şi Naill nu se aflau alături de noi pe moment. Cei doi, împreună cu Emil, plecaseră printre pini pentru a se ocupa de ceea ce rămăsese în cutia de lemn. Dar, înainte să plece, petrecuserăm ore bune plănuind ce urma să se întâmple după ce cucceream Oak Ambler.

Ajunseserăm la concluzia că, dacă ne-am fi deplasat într-un grup compact, am fi atras atenţia asupra noastră. Conversaţia deveni… tensionată în

clipa în care i-am anunţat că doar Kieran şi Reaver aveau să plece împreună cu mine. Ceilalţi nu se entuziasmară, fiecare în parte cerând să ni se alăture. Însă planul pe care-l pusesem la cale era prea riscant pentru ei.

Isbeth voia să mă captureze vie.

Viaţa celorlalţi n-o interesa, iar eu eram deja destul de nemulţumită că urma să-i pun în pericol pe Reaver şi pe Kieran ca să mai accept şi alţi membri în grup. Am rămas de neclintit.

Şi, pentru că eram Regina, nu a trebuit să insist prea tare.

Mai ales că-mi doream ca Vonetta să aibă la dispoziţie tot sprijinul de care avea nevoie în cazul în care generalii s-ar fi opus autorităţii ei. Faptul că Aylard nu fusese inclus în acele conversaţii făcea ca o asemenea probabilitate să fie ridicată. Vonetta putea astfel să se bazeze pe Naill, Delano, Emil şi Perry, împreună cu Hisa şi ceilalţi vârcolaci. Ceea ce trebuia să facă era la fel de important ca misiunea la care urma să mă înham.

Fuseserăm cu toţii *de acord* că mai mult ca sigur regina îl ţinea pe Casteel prizonier într-o cu totul altă locaţie decât ultima oară. Isbeth era prea şireată ca să nu procedeze astfel.

Partea cea mai dificilă a planului avea să fie găsirea lui. Castelul Wayfair era foarte vast, cu încăperi subterane similare celor de sub castelul Redrock. Acolo îl văzusem… pe tatăl meu atunci când eram mică. Nu-mi puteam imagina că Isbeth îl ţinea prizonier acolo şi pe Casteel. I-ar fi fost mai uşor să-i explice unui nobil rătăcit sau unei fetiţe (cum eram eu pe atunci) că tatăl meu nu era nimic mai mult decât o pisică sălbatică. Nu la fel de uşor ar fi putut ascunde faptul că ţinea un

rege atlantian captiv.

Mai trebuiau luate în seamă şi domeniile castelului Wayfair, grădinile şi grotele sale, moşiile întinse şi pădurile protejate. Oraşul în sine conţinea nenumărate locuri în care şi-ar fi putut ascunde prizonierul.

Mi se părea că urma să plecăm în căutarea unei stafii.

Am pipăit conturul inelului din buzunar şi mi-am ridicat privirea.

„Tu şi cei care te urmează veţi găsi aici doar moartea”. Degetele îmi înţepeniră, amintindu-mi cuvintele ducelui.

— Vă rog să mă scuzaţi, am zis, ridicându-mă.

Kieran şi Delano se uitară spre mine, însă nici unul nu dădea semne că voia să mă urmeze. Ştiam că, până la urmă, unul dintre ei avea s-o facă. Am ieşit pe coridorul slab luminat şi răcoros, îndreptându-mă spre uşa din celălalt capăt al conacului.

Am pătruns în antreul apartamentului, traversându-l ca să ajung în dormitor, trecând de draperiile grele. M-am apropiat de o măsuţă, unde am observat felicitarea pe care o găsisem în cutie. Încă nu o citisem.

Am decis s-o fac.

Iubita mea fiică,

Mă doare ştiind că acest cadou îţi va cauza mâhnire. Iartă-mă, însă nu mi-ai dat de ales. Ce e făcut e bun făcut. Află că e încă în viaţă. Nu uita că, deşi privim înainte împreună, chiar dacă ne desparte o distanţă considerabilă, viitorul regatelor şi al adevăratei Coroane a tărâmurilor depinde de noi.

Cu dragoste,

Cuvintele refuzau să se schimbe, oricât le-aş fi citit şi recitit. N-am fost brusc străfulgerată de capacitatea de a înţelege cum de reuşise să săvârşească un act de o asemenea cruzime, pentru ca mai apoi să-şi ceară scuze. Sau cum de era capabilă de asemenea acte teribile, de parcă nu avea nici un control. Dăduse vina pe mine pentru moartea lui Ian. Iar acum, dădea tot pe mine vina pentru că *ea* îl rănise pe Casteel? O provocasem. Îi forţasem mâna. Cu toate astea, era mâna *ei.*

„Mama”.

Nu-mi venea să cred că aşa semnase mesajul.

Auzeam paşi care se apropiau. Am ridicat privirea şi am zărit-o pe Vonetta dând perdeaua la o parte.

— Kieran mi-a spus că mai mult ca sigur am să te găsesc aici, zise ea, lăsând materialul greu să cadă la loc. Am rezolvat. L-am… ars.

Am simţit o înţepătură pe când trăgeam aer în piept.

— Îţi mulţumesc!

— Tare mi-aş fi dorit să-mi fi mulţumit pentru cu totul altceva.

— Şi eu, i-am zis.

— Mă gândeam. Vonetta se uită peste umărul meu, citind mesajul. Femeia aceea e deosebit de dereglată.

— La asta mă gândeam şi eu mai devreme, i-am răspuns.

— Mă face să mă întreb dacă nu cumva a fost tot timpul aşa. Şi, dacă-i adevărat, mă întreb ce naiba a văzut Malec la ea.

— Nu ştiu dacă era aşa de la început sau dacă pierderea lui Malec şi a fiului lor a schimbat-o. Mi-am

amintit vorbele lui Reaver de mai devreme. Mă gândesc că poate Malec se simţea atras de un asemenea comportament.

— Ce om cu totul deosebit, zise ea, iar eu am rânjit ironic. Voiam să te întreb cum faci faţă cu… tot ce are de-a face cu ea şi cu faptul că ţi-e mamă. Dar acum mi se pare o întrebare prostească, ştii? Pentru că îmi imaginez că *nu te simţi în largul tău* atunci când vine vorba despre ea.

— Nu-i deloc o întrebare prostească, i-am zis.

— Nu e?

Se propti cu spatele de zid, mirată.

Am încuviinţat din cap.

— Sinceră să fiu, nu ştiu cu adevărat ce simt atunci când vine vorba despre ea. Ştiu doar că… nu mă mai gândesc la ea ca la mama mea. Pentru că nu a fost niciodată. Am privit din nou felicitarea. Îmi era greu să asociez comportamentul ei faţă de mine cu cel monstruos pe care îl avea faţă de Casteel şi de ceilalţi. Dar acum nu-mi mai e deloc greu. Nu după ce i-a făcut lui Ian, i-am zis. Am simţit o apăsare în piept şi am înghiţit în sec. Ai vorbit cu el atunci când a venit la Capul Spessa? am întrebat-o.

— Da. Vonetta îşi strânse buzele. Trecură câteva clipe. N-am cunoscut prea mulţi Ascendenţi. Pot să-i număr pe degetele de la mâini. Dar Ian nu era deloc aşa cum m-aş fi aşteptat. Era politicos, şi nu într-un mod fals. Era… *călduros,* chiar dacă pielea lui nu era aşa. Are sens ce-ţi spun? mă întrebă.

Am încuviinţat, respirând greoi.

— Îi plăcea să flirteze, dar într-o manieră care nu era deloc scârboasă. Vonetta zâmbi pentru o clipă. Atunci când a ajuns la Capul Spessa, căutându-te, gardienii nu au vrut să-l lase să mai plece, crezând că

reprezenta o ameninţare. Eu l-am păzit. Mi-a povestit despre golful Styx şi Templele Eternităţii. Despre cum multe dintre temple existaseră în Solis din vremurile în care zeii călcau pe acel tărâm. Nu erau doar locuri de rugăciune, ci şi locuri ce emanau o putere neasemuită, capabilă să neutralizeze zeii. Mai spunea că existau intrări ce duceau spre Câmpiile Elizee, acolo unde zeii îi duceau pe muritori. Începu să se joace cu una dintre cozile împletite. Bine, nu cred că e adevărat ce spunea. Însă mi se părea interesant. Mă vrăjise complet cu o poveste despre o fată care ieşise să culeagă flori şi a fost speriată de un zeu şi a murit, căzând de pe o stâncă. Oricum, Ian mi-a spus că obişnuia să-ţi spună şi ţie poveşti, atunci când te simţeai singură sau erai supărată… sau atunci când se plictisea – şi mi-a spus că se întâmpla să fie plictisit destul de des.

Cunoşteam povestea. Sottoria şi Stâncile Mâhnirii. Ian mi-o trimisese într-o scrisoare pe care o primisem după Ascensiunea lui.

— Era oricând în stare să ţeasă o poveste din nimic. Pornea de la o sabie veche şi boantă şi apoi te convingea că aparţinuse primului rege muritor, am zis eu râzând. Avea o imaginaţie foarte bogată. Am privit mişcarea lină a perdelelor ce acopereau geamurile. Mă întreb dacă Leo şi Coralena au fost cu adevărat părinţii lui. Dar, din moment ce ea era un Revenant, nu ştiu dacă putea să *aibă* copii. Nici nu sunt sigură că… Am dat să continui, dar m-am oprit. Apoi am mai încercat o dată. Ceea ce vreau să spun e că nu ştiu dacă tatăl meu şi-ar fi dorit una ca asta. Dacă l-au băgat în cuşca aceea înainte sau după mine.

Am simţit să Vonetta era la fel de dezgustată ca mine.

— O să-l găsim şi pe el, zise ea.

— Aşa e. Gândurile îmi trecură de la Ian la tatăl meu şi apoi… la Casteel. Am invocat *eather-ul.* Doar o scânteie micuţă, ce necesita un consum mic de energie, îmi porni din vârfurile degetelor. Lumina argintie ce cuprinse mesajul nu era străbătută de umbre. Hârtia începu să ardă, şi am lăsat cenuşa să-mi cadă printre degete. O să ne asigurăm ca Isbeth să nu mai poată răni pe nimeni altcineva.

Capitolul 8

Visam.

De data asta, nu era un coşmar dintr-o noapte de demult, nici unul izvorât din furia şi suferinţa de mai devreme.

Ştiam asta de cum am plutit prin neantul somnului, ajungând altundeva. Părea că nici nu mă aflam într-un vis, deoarece toate simţurile mele erau treze şi conştiente.

Simţeam apa caldă atingându-mi talia, bolborosind pe interiorul coapselor. Aerul umed şi greu îmi atinse pielea dezgolită a braţelor şi a sânilor, şi mă simţeam înveşmântată într-un voal de satin.

Apa lăsa o spumă fină în jurul grămezii de pietre ce ieşeau din suprafaţa bazinului încălzit. Fuioare de abur jucau în razele de soare, încolăcindu-se în jurul florilor de liliac ce acopereau pereţii şi se întindeau peste tavanul cavernei lui Casteel, umplând aerul cu parfumul lor.

Nu ştiam de ce visam despre locul acela şi nu despre ceva mult mai îngrozitor sau cum de reuşisem să adorm atât de adânc, mai ales în ajunul bătăliei. Poate se datora faptului că ştiam că în curând aveam să mă aflu în drum spre Carsodonia, înlocuind simţul

apăsător al disperării cu un ţel. Probabil aşa reuşisem că mă liniştesc îndeajuns cât să mă pot odihni şi să ajung să visez ceva plăcut şi frumos.

Mi-am trecut mâna prin apă, zâmbind în timp ce apa îmi gâdila palma. Am închis ochii, lăsându-mi capul pe spate. Apa îmi cuprinse coada împletită, în timp ce aerul parfumat… *se mişca.*

M-am înfiorat, dându-mi seama că cineva se afla în spatele meu. Ochii mi s-au deschis. Aveam pielea de găină. Am tras brusc aer în piept – iar respiraţia mi se opri pentru o clipă atunci când în nări îmi ajunse un parfum diferit. Unul care-mi amintea de… de pin şi mirodenii decadente.

— Poppy.

Inima îmi tresăltă. Totul se opri. Vocea aceea. Puternică şi gravă, un pic tărăgănată şi melodică. *Vocea lui.* Aş fi recunoscut-o oriunde.

M-am întors cu repeziciune, iar apa începu să şuşotească furioasă. Întreaga mea fiinţă se încordă, apoi m-am cutremurat.

Îl *văzusem.*

În căldura umedă a cavernei, i-am văzut părul moale şi întunecat începând deja să se cârlionţeze deasupra sprâncenelor lui subţiri. Pometii lui înalţi păreau mai ascuţiţi decât îmi aminteam. Însă gura lui cu buze pline… Am fost din nou cuprinsă de un tremur profund. Avea buzele un pic despărţite, de parcă tocmai trăsese aer în piept şi dintr-odată nu mai putea să respire. Peste obraji şi maxilarul lui puternic şi mândru apăruseră semnele unui început de barbă, ceea ce-i dădea un aer neobişnuit, dur şi sălbatic.

Stătea în faţa mea, apa învârtejindu-se leneşă peste interiorul fascinant al coapselor lui. Era gol, la fel ca mine. Muşchii abdomenului şi ai pieptului său

păreau mai definiţi, mai ieşiţi în relief decât îmi aminteam.

Era el.

Primul meu iubit.

Ultimul.

Totul.

— Cas? Numele lui ieşi din adâncurile sufletului meu, înţepându-mă şi arzându-mă până să-mi părăsească buzele.

El înghiţi în sec. Niciodată nu-i văzusem ochii atât de strălucitori. Semănau cu heleşteie de aur lustruit.

— Poppy.

Nu ştiu care dintre noi s-a mişcat primul. Poate eu, poate el sau poate ne-am mişcat în acelaşi timp, însă totul dură mai puţin de o clipă – şi dintr-odată mă aflam în braţele sale. Să îi simt pielea fierbinte şi umedă atingând-o pe a mea fu ca un şoc, pentru că-l *simţeam.* De la carnea fermă a pieptului său până la părul aspru de pe picioare. I-am cuprins obrajii în palme şi m-am minunat de perii aspri ai bărbii lui, pentru că nu mai simţisem până atunci aşa ceva la el.

Îl *simţeam.*

Mă ţinea strâns în braţe. Tremura la fel de tare ca mine. Mâna lui urcă lin peste spatele meu, lăsând în urmă fiori fierbinţi. Îşi afundă mâna în părul meu.

Ştiam că era doar un vis, chiar dacă nu simţeam deloc că trăiam într-o închipuire a minţii mele singuratice. Toate golurile dureroase şi îngheţate ale fiinţei mele se umplură dintr-odată cu senzaţia lui. *Casteel.*

— Poppy, repetă el, şi i-am simţit respiraţia trecându-mi peste buze. Apoi, gurile ni se uniră.

Buzele lui, o, zei! Aveam senzaţia că mă înec simţindu-le. Nu credeam că o amintire ar fi putut

conţine senzaţia fermităţii lor de neclintit sau a moliciunii lor. Nu credeam că o amintire ar fi putut reproduce senzaţia pe care o simţeam atunci când mă săruta.

Deoarece Casteel săruta ca un înfometat, iar eu eram singura hrană după care tânjea. Singura hrană de care ar fi avut vreodată nevoie. De parcă era singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată cu adevărat şi unicul lucru fără de care n-ar mai fi putut continua.

Mi-am trecut mâinile prin părul lui umed, tremurând, în timp ce-i *simţeam* şuviţele trecându-mi printre degete. Marginea ascuţită a unuia dintre colţii lui îmi trecu peste buza de jos, făcându-mi sângele să fiarbă aşa cum doar el ştia. L-am sărutat apăsat, dorinţa scânteind şi aprinzându-se în vreme ce un val de plăcere îmi încordă muşchii inferiori ai abdomenului. Intensitatea senzaţiei mă făcu să mă împing în el – simţindu-i lungimea înfierbântată şi tare. O dorinţă frenetică explodă în mine.

Casteel gemu în timp ce degetele lui îmi treceau prin păr, iar săruturile lui prelungi începură să devină mai scurte şi mai dure. Buzele lui trăgeau de ale mele. Dinţii noştri se atinseră. Genul acela de săruturi mă copleşeau, aprinzând focuri lăuntrice – flăcări ce aveau să mă mistuie, chiar şi în vis. Pentru că ştiam că era doar atât. Un vis. O recompensă pe care nu credeam că o meritam, dar pe care aveam s-o accept cu lăcomie. Pentru că aveam nevoie de el. Simţeam nevoia să mă simt din nou încălzită pe dinăuntru.

Şi, atunci când eram alături de el, deveneam doar carne şi foc.

Mi-am trecut braţul peste umerii lui laţi şi i-am atins faţa şi gâtul, simţindu-i pulsul galopant. Apoi mi-am lăsat mâna pe umărul lui.

— Te rog! Atinge-mă! Ia-mă!

Vorbeam fără pic de ruşine. Fantezia nu lăsa loc de aşa ceva. Nu era loc de stângăcii, ezitări sau îndoieli. Între noi era doar dorinţă. Eram doar noi. Contau doar acele minute furate, chiar dacă nu erau reale.

— Te rog, Cas!

— Ştii mai bine de-atât, Poppy. Nu va trebui niciodată să mă implori.

Am fost cuprinsă de un nou tremur, care îmi scutură trupul, atunci când i-am auzit vocea – datorită cuvintelor ce urmară printre rugăminţile mele răguşite.

— Sunt al tău, îmi jură el, lipindu-şi buzele de ale mele. Întotdeauna.

— Şi pentru vecie, am şoptit eu.

Se cutremură mai tare ca mine.

— Simţeam nevoia să te aud spunând-o. Nici n-ai idee cât de mult îmi doream să *te* aud. Se apropie iar de mine, prinzându-mi buzele între ale sale. Oare nevoia pe care o simţeam te-a făcut cumva să apari lângă mine? Nu ştiu. Nu pot să mă gândesc la nimic mai mult decât la *acest* moment. La nimic mai mult decât la felul în care te simt acum. Colţii lui ascuţiţi se agăţară din nou de buzele mele, împrăştiindu-mi gândurile. Acum, că te afli aici, în braţele mele. Sărutul deveni din nou apăsat, limba lui atingând-o pe a mea, trimiţând un nou val de senzaţii înfierbântate care se învârtejeau în mine. Acum, că te pot gusta. Că te pot simţi.

Mâna lui tremurândă îmi trecu peste braţ, atingându-mi marginea sânului şi apoi talia. Continuă să-şi coboare mâna, iar bătăturile din palma lui se simţeau exact aşa cum mi le aminteam. Mâna îi coborî sub apă şi se opri pe coapsa mea, degetele lui apăsându-mi pielea. Ridică apoi mâna şi-mi cuprinse

sânul în timp ce un sunet sălbatic ieşi din el. Am suspinat, surprinsă.

— Te simt, îmi zise. Îşi trecu degetul mare peste sfârcul meu excitat, după care îşi lăsă palma să-mi treacă peste talie, ajungând din nou sub apă. Când mă prinse iar de şold, mă ridică, proptindu-mă de lungimea lui rigidă. Mă simţi? Spune-mi! Mă simţi, Poppy? mă întrebă el.

— Da, te simt. Degetele mi se încurcară în şuviţele părului său, în vreme ce mă frecam de el. Voiam să-l simt în mine. Voiam să simt mişcarea aceea delicioasă de du-te-vino. Doar pe tine te simt, chiar şi atunci când nu-mi eşti alături. Te iubesc aşa mult, i-am zis.

Geamătul lui răguşit îl înghiţi pe al meu atunci când mă trase peste grosimea lui.

Am fost străbătută de o undă de şoc. Simţeam cum mă umple şi mă întinde, fiind cuprinsă de o plăcere pură. O senzaţie intensă ce…

Am înţepenit, simţindu-mi pulsul luând-o razna. Faptul că-l simţeam, acea prezenţă enormă… O, zei! Părea real.

Cu adevărat real.

Mi-am coborât privirea spre sfârcurile întărite ale sânilor mei şi spre părul rar de pe pieptul lui. Spre locul unde burtica mea moale se întâlnea cu abdomenul lui tare. Îl priveam cum respira, rapid şi apăsat. Îl priveam cum tremura atunci când se afla adânc în mine. Îl simţeam zvâcnind acolo unde eram împreunaţi, sub apa agitată. Am continuat să mă uit la corpurile noastre. Trupul lui nu fusese atât de slab înainte. Pe piele îi apăruseră nişte semne, întinzându-se peste pieptul său, printre cicatrici. Inima mea, care bătea cu putere, începu să bubuie.

— E… Se-ntâmplă aievea? am şoptit.

Casteel înălţă capul şi mă străpunse cu privirea. Braţul lui mă strânse şi mai tare de talie.

— Ochii tăi, zise. Vocea îi era groasă şi răguşită. În spatele pupilelor nu se află doar o aură. Ai dâre argintii care trec prin verdele ochilor tăi. Trăsăturile lui tensionate păreau dintr-odată cuprinse de confuzie. Nu ţi-am mai văzut niciodată ochii arătând aşa.

Felul în care îmi descria ochii îmi amintea de ceva. Îmi amintea de *ea.* De Consoartă. Ceafa mi se răcori brusc. Am tras puternic aer în piept şi am simţit şi un alt miros în afară de parfumul florilor de liliac şi de mirosul bogat de pin şi de mirodenii al lui Cas.

Simţeam în nări mirosul reavăn al unui aer rânced, stătut.

Răceala mi se răspândi peste piele. Pielea lui Cas era caldă. Înfierbântată.

— Ai simţit şi tu? l-am întrebat, înfiorată, cu pielea de găină. Mi-e… mi-e frig.

— Eu…

Se opri şi îşi întoarse capul când se auzi…

Nu era sunetul apei. Era un sunet mai greoi. Un *zăngănit.*

Mi se tăie respiraţia. L-am privit – l-am privit *cu adevărat*. Începutul de barbă. Obrajii supţi. Tăieturile de pe piele. Clipa în care confuzia îi părăsi ochii strălucitori şi aurii, iar aceştia fură inundaţi de mirare.

— *Suflete-pereche,* zise el, icnind.

— Ce…?

Casteel mă sărută din nou. Apăsat. Intens. De parcă îşi dorea să mă tragă în el. Când se opri din sărut, buzele lui rămaseră aproape de ale mele.

— Zei! Poppy, îmi e atât de dor de tine, încât mă doare!

Simţeam o apăsare în piept. Ochii mi se umplură

de lacrimi.

— Cas…

Braţele lui mă cuprinseră din nou, strângându-mă şi mai tare, însă mie îmi era tot mai frig. Tremura pe când îşi lăsa capul pe umărul meu. Respira sacadat.

— Poppy, zise el, sărutându-mi obrazul, pielea de sub lobul urechii şi apoi umărul. Îşi lipi gura de gâtul meu. Regina mea frumoasă şi curajoasă. Aş putea să stau aşa, îmbrăţişându-te, pentru totdeauna.

Zei! Ştiam că totul avea să se sfârşească în scurt timp. Am intrat în panică. Nu eram pregătită. Chiar nu eram.

— Nu mă părăsi! Nu ne părăsi! Te iubesc! *Te rog!* Te iubesc…

— Găseşte-mă din nou, zise el. Îşi ridică privirea… Ochii lui îşi pierduseră strălucirea, trăsăturile lui nu mai erau limpezi. Totul devenise neclar, iar eu – o, zei – nu-l mai puteam simţi. Găseşte-mă! Am să te aştept aici. Întotdeauna. Eu…

M-am trezit brusc, cu ochii măriţi, în timp ce mă chinuiam să respir, simţind cum inima parcă voia să-mi sară din piept.

Au trecut câteva clipe până când am reuşit să-mi domolesc gândurile, ca să observ că pereţii încăperii erau învăluiţi în lumina lunii. Eram acoperită de sudoare şi puteam să jur… că încă auzeam apa din grotă.

„Am să te aştept aici. Întotdeauna”.

M-am cutremurat, închizând ochii şi încercând să mă întorc acolo. La el. Dar nu am reuşit. Nu puteam nicicum să revin în vis, chiar dacă încă îl simţeam. Căldura din interiorul meu era încă acolo, pălind încet, la fel ca palpitaţiile intense. Simţeam furnicături în mâini, în tot corpul. De parcă atingerile lui fuseseră

aievea. De parcă faptul că îl simţisem înfierbântat şi tare, alături de mine şi în mine fusese real.

Dar nu fusese decât un vis.

Încet-încet, am devenit conştientă că trupul lui Kieran era lângă mine. Îi puteam auzi sforăiturile înfundate. Dormea încovrigat, în întruparea de vârcolac, lipit de spatele meu. Slavă zeilor că visul meu nu-l trezise! Am întors capul, privind inelul lui Casteel lăsat pe noptiera scăldată în lumina difuză a lunii. M-am întins spre…

O mireasmă îmi ajunse în nări.

O mireasmă care nu avea ce căuta acolo.

Mi-am apucat coada împletită şi am mirosit-o. Parfumul era inconfundabil.

Pin şi mirodenii.

Şi mirosul dulce al florilor de liliac.

Am rămas şocată. M-am ridicat brusc în capul oaselor, deranjându-l pe Kieran. El îşi înălţă încet capul şi mă privi peste umăr.

Gândurile lui le atinseră pe ale mele, emanând un miros bogat de pădure.

„Poppy?”

Nu eram în stare să-i răspund. Nu atunci când inima îmi bubuia în piept. Mi-am privit coada împletită ce mirosea a liliac. Cum era posibil? Nu se găseau tufe de liliac în împrejurimi. Şi, chiar dacă s-ar fi găsit, nu explica de ce miroseam a… Casteel. Pentru că miroseam ca el. Era imposibil să-mi imaginez aşa ceva.

Am simţit îngrijorarea vârcolacului, iar salteaua se mişcă dintr-odată. Kieran îmi cuprinse mâna cu a lui. Simţindu-i pielea de muritor atingând-o pe a mea, mi-am revenit brusc. L-am privit. Era gol-puşcă.

— S-a întâmplat ceva, Poppy? Ce e? Spune-mi!

— Eu… am început, înghiţind în sec.

— Ai avut alt coşmar?

— Nu, i-am zis, iar Kieran se relaxă. Am avut un vis. Despre… despre Casteel. Nu un vis urât, doar că n-am mai visat aşa ceva până acum.

— Un vis umed?

— Poftim?!

Am lăsat coada împletită din mână.

— Ai avut un vis umed.

I-am privit trăsăturile acoperite de umbre, rămânând blocată pentru o clipă.

— Ce te face să spui una ca asta? l-am întrebat.

— Nu cred că vrei să-ţi răspund. Ai să te ruşinezi.

— Cum? Apoi mi-am dat seama. Vârcolacii aveau un simţ olfactiv foarte dezvoltat. Mi-am ridicat bărbia, *refuzând* să fiu stânjenită. Cum poţi să crezi că n-am mai avut un vis umed până acum?

Kieran ridică din umeri.

— Credeam doar că nu ai prea des asemenea vise.

Am clipit.

— De ce? l-am întrebat.

— Aşadar, chiar *asta* a fost?

— Pe toţi zeii! De ce vorbim despre aşa ceva atunci când te afli gol lângă mine?

— Te deranjează goliciunea mea, *meyaah Liessa?*

Nu mă deranja.

Nu chiar.

Mă cam obişnuisem să văd atâta piele goală după ce petrecusem atâta vreme în preajma vârcolacilor – şi, mai nou, a dragoninilor. În acel moment, când încă îl simţeam pe Casteel în mine, goliciunea lui Kieran mă făcea să mă simt… *altfel.* Nu simţeam că era cumva greşit sau rău ceea ce se întâmpla. Se simţea doar altfel, într-un mod pe care nu-l puteam explica. Însă mă făcea să mă gândesc la ceea ce văzuse Kieran

atunci când mă trezisem, după Ascensiune. Se aflase în acea încăpere, oprindu-mă din a bea prea mult sânge, ţinându-mă de talie în timp ce eu îl călăream pe Casteel…

Respiraţia şi corpul mi se *blocară,* şi… pe toţi zeii! Trebuia să mă opresc pentru o clipă din gândit.

Un colţ al gurii lui Kieran se arcui ca urmare a tăcerii mele. I-am văzut faţa cuprinsă de un rânjet jucăuş, atinsă de dansul delicat al razelor de lună care intrau prin geam.

— Mă tachinezi, i-am zis, mijind ochii la el.

Se întinse şi trase încet de mâneca bluzei mele – mai bine zis, a *lui,* pentru că mă îmbrăcasem cu ea pentru că bluza mea fusese spălată şi încă nu se uscase.

— Nu m-aş gândi în veci să fac una ca asta, zise el.

Mi-am încrucişat braţele.

— Vorbesc serios. Visul pe care l-am avut a fost mult prea real.

— Aşa sunt visele câteodată.

— Ăsta a fost diferit. Uite! Mi-am împins coada împletită spre el. Miroase-mi părul şi spune-mi ce crezi!

— Nu mi-a mai cerut nimeni aşa ceva, dar mă gândesc că există o primă ocazie pentru orice până la urmă. Nu?! Kieran luă coada împletită în mână, se aplecă şi o mirosi. Am simţit pe loc o schimbare în el. Miroa… Se îndepărtă, ţinând încă de coadă. Miroase a *Cas.*

Am răsuflat puternic.

— Şi a flori de liliac, aşa-i? Am visat caverna din capul Spessa, iar el era acolo.

— Am mirosit asta… şi altceva…

Kieran se încruntă.

— Ceva rânced? Şi eu, chiar înainte să mă trezesc.

Totul mi s-a părut foarte real până aproape de final, când am început să mă înfrigurez şi am observat nişte lucruri la el. Părea mai slab. Avea o barbă de câteva săptămâni. A existat un moment în care el… O, zei! Am înghiţit în sec. Am impresia că şi el credea că nu era nimic mai mult decât un vis, până când şi-a dat cumva seama că nu era aşa. Mi-a zis că ochii îmi arată altfel. Că au mai mult argintiu în ei. Cum îţi par acum?

— Par normali. Mai bine zis, normali în felul *nou* în care-ţi arată acum. Aura din spatele pupilelor tale e acolo, zise Kieran, lăsându-mi coada împletită pe umăr.

— Atunci când mi-a văzut ochii, şi-a dat seama… că ceea ce se întâmpla era aievea. Am scuturat din cap. Ştiu că n-are nici o noimă, dar dintr-odată şi-a dat seama că ceea ce se întâmpla era pe cale să se încheie.

— A spus ceva?

— Nu. Doar că… „Mi-e atât de dor de tine, încât doare”. Am oftat. Nu eram în stare s-o spun cu voce tare. A spus „suflete-pereche”, însă nu mi-a explicat de ce. Mi-a cerut să-l găsesc din nou, pentru că avea să mă aştepte acolo.

— Suflete-pereche, murmură Kieran, încruntându-se.

Bănuisem dintotdeauna că eu şi Casteel aveam o asemenea legătură – unirea rară a sufletelor şi a inimilor, despre care se zvonea că era mai puternică decât orice spiţă de sânge.

La început, nu-l crezusem pe Kieran, dar, în clipa în care eu şi Casteel încetasem să ne mai prefacem, orice îndoială pe care o avusesem dispăruse.

— Pe toţi zeii! exclamă Kieran, iar ochii lui se lărgiră dintr-odată.

Am tresărit.

— Ce-i?

— L-am auzit pe tata spunând odată ceva despre sufletele-pereche. Uitasem complet. Kieran îmi apucă din nou coada împletită şi trase adânc aer în piept. Când începu să vorbească, vocea îi suna răguşit. Spusese că cei care sunt suflete-pereche pot intra unul în visele celuilalt.

M-am cutremurat, şocată. Nu ştiam ce să cred. Dacă avea dreptate? O, zei!

Dar de ce se întâmplase aşa ceva pentru prima oară în noaptea aceea? Poate pentru că dormisem destul de adânc şi nu fusesem asaltată de coşmaruri? Sau era pentru prima oară când Casteel reuşise să mă găsească în vis?

Am fi putut repeta experienţa? N-aş fi irosit o asemenea oportunitate. Puteam să aflu unde era întemniţat – dacă ştia. M-aş fi asigurat că îi era bine – atât cât se putea. Aş fi folosit acel timp pentru orice altceva în afară de…

Cuvintele înfierbântate pe care le rostisem atât de aproape de buzele lui îmi umplură mintea, făcându-mă să mă împleticesc. Felul în care-i vorbisem, cum îl implorasem… Am roşit dintr-odată.

— Ce se…? începu Kieran, înlemnind în clipa în care simţi cum i se face pielea de găină.

Un fior puternic îmi trecu peste şira spinării. Esenţa primitivă se stârni, pulsând, pe când o senzaţie bruscă, întunecată şi uleioasă mă cuprindea, îmbibându-mi pielea şi tăindu-mi respiraţia.

Capul lui Kieran se întoarse brusc spre mine.

— Simţi? mă întrebă el.

— Da. Nu… Inima mi s-a strâns în piept. Mi-am întors mâna stângă, tremurând uşurată. Vârtejul aurit din palmă lucea slab. Nu e…

Cerul fu străbătut de un fulger, atât de strălucitor şi de intens, încât lumină interiorul încăperii, transformând pentru o clipă noaptea în zi. Un tunet îi urmă, zguduindu-mi pieptul şi urechile.

Kieran se ridică, în timp ce eu îmi scoteam picioarele de sub pătură şi coboram din pat. Cămaşa împrumutată îmi alunecă pe coapse, în vreme ce apucam halatul de pe marginea patului, îmbrăcându-mă.

Sunetul tunetelor se potoli, lăsând să se audă nechezatul speriat al cailor venind dinspre grajdurile aflate în apropiere. M-am dus la fereastră şi am dat la o parte draperiile. Umbre dense pluteau pe cer, acoperind luna şi aruncând dormitorul într-o beznă aproape totală.

— Ce ciudat, zise Kieran pe când mă întorceam. Se îndreptă spre draperiile care despărţeau dormitorul de antreu. Nu e destul de cald ca să înceapă o astfel de furtună.

Se auzi un urlet de afară – vuietul curenţilor de aer învolburat. Vântul izbi conacul, ridicând perdelele ferestrei. Aerul intra pe sub ele, îngheţat, precum cele mai întunecate ore ale unei nopţi de iarnă, străbătând camera. Rafala îmi despleti şuviţe de păr din coada împletită, aruncându-mi-le peste faţă. Un alt fulger străbătu înaltul cerului, iar vântul... mirosea a flori ofilite de liliac.

Aşa mirosise Vessa.

Materialul greu al draperiilor se umflă, dându-se la o parte, iar prin deschizătură am văzut hărţile oraşului Oak Ambler, ce fuseseră aduse mai devreme în dormitor, zburând prin aer asemenea unor păsări de pergament.

— Fir-ar! am exclamat, icnind, grăbindu-mă să le

prind, pe când un alt tunet bubuia.

Şosetele îmi alunecară pe podelele de piatră, în timp ce am ţâşnit pe lângă scaune. Am reuşit să prind o hartă, apoi încă una, pe când bucăţi de pergament zburau de colo-colo.

Reuşind să trântesc hărţile pe masa joasă, am pus mâna pe un sfeşnic greu, din fier, şi l-am aşezat peste hărţi, ca să fiu sigură că nu aveau să mai zboare. Vântul se învârtejea prin cameră, izbind uşi şi deschizându-le, în vreme ce alte fulgere străbăteau cerul, unul după altul, încărcând aerul. *Eather-ul* din pieptul şi din sângele meu... începu să *vibreze...*

Mi-am coborât privirea, observând că masa pe care o atingeam începuse să tremure. De cealaltă parte a camerei, masa pe care o foloseam ca să mănânc tremura şi ea, făcând carafele şi paharele goale să se zguduie. Scaunele începură să se mişte, zgâriind podeaua, răsturnându-se în spatele meu, în vreme ce bubuiturile tunetelor veneau de deasupra şi de dedesubt.

O siluetă se profilă în uşa de la intrare, în vreme ce fulgerele iluminau cerul. Am văzut pentru o clipă faţa cunoscută a lui Naill.

— Eşti bine? mă întrebă.

— Cred că da! am ţipat eu peste tunetele asurzitoare. Tu?

— O să fiu... Conacul se cutremură, făcându-l pe Naill să-şi arunce braţele în lateral, ca să nu-şi piardă echilibrul. O să fiu de îndată ce pământul nu se mai cutremură.

Privind spre fereastră, am văzut pentru o clipă o umbră întunecată şi înaripată plutind prin faţa acesteia. Un dragonin ateriză lângă conac, impactul aterizării fiind abia simţit.

— N-ar trebui să mai stăm aici, zise Kieran, ieşind din dormitor.

M-am întors, împleticindu-mă. Un nou fulger ilumină încăperea. Kieran tocmai îşi încheia ultimii nasturi ai pantalonilor.

— Crezi că suntem mai în siguranţă afară? l-am întrebat.

— Conacul s-ar putea prăbuşi, zise el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să ajung îngropat sub tone de piatră.

— Cred că e mai bine decât să fii trăsnit, am replicat.

Kieran tăcu şi trecu pe lângă mine, apucându-mă de mână. Continuă să păşească, urmându-l pe Naill. Ne-am grăbit de-a lungul coridorului aparent interminabil şi am ieşit în furtună, intersectându-ne cu un dragonin masiv. Naill se opri brusc, iar Reaver îşi dădu aripile în spate, aducându-le apoi cât mai aproape de corp.

M-am întors, văzând rândurile de corturi ce adăposteau divizia lui Aylard scuturându-se violent. Dragoninul îşi întoarse capul spre cer. I-am urmărit privirea, iar inima mi se opri când lumina fulgerelor dezvălui forme înaripate.

— Ce fac acolo sus? Au să fie loviţi de fulgere. M-am smuls de lângă Kieran şi am luat-o la goană, prin vântul puternic, spre Reaver. Pământul tremura violent, şi m-am speriat în clipa în care o bucată din acesta începu să se arcuiască asemenea unui val. M-am împleticit de-a lungul bucăţii instabile, în timp ce praful şi ţărâna explodau în jurul meu. Naill mă prinse de umăr în vreme ce *voinţa* din mine se intensifică – voiam ca dragoninii să aterizeze.

Reaver îşi întinse gâtul, emiţând un sunet ascuţit şi

şovăitor, ce răsună cu ecou. Repetă chemarea, şi, slavă zeilor, ceilalţi dragonini îi ascultară ordinul. Începură să aterizeze în apropierea conacului, mai întâi doi, apoi încă unul…

O explozie de lumină erupse – de data aceasta, *din interiorul* conacului.

— Ce dracu'?! icni Naill.

Bubuitura izvorâtă din explozia de lumină ce se întindea acum spre cer era asurzitoare şi năucitoare. Lumina se arcui şi apoi *erupse,* împărţindu-se în mai multe şuvoaie de lumină alb-argintie care se întinseră peste cer, ajungând până la nori şi la…

Dragoninii!

Cineva urla. Nu ştiam dacă eu fusesem cea care urla, în vreme ce fulgerele loveau dragoninii care încă se aflau în aer. Pământul se cutremură, aruncându-mă în Naill. O lumină orbitoare acoperi formele ce se zbăteau şi se zvârcoleau.

Gâtul îmi fu cuprins de durere. Urlam, dar nu eram singura. Eram cuprinsă de groază în vreme ce dragoninii cădeau, cu aripile moi şi corpurile răsucindu-se în vânt, izbindu-se de pini, corturi, unul de celălalt, din nou şi *din nou…*

După care totul încetă.

Complet.

Pământul nu se mai cutremura. Fulgerele dispăruseră, iar norii se împrăştiară. Vântul se opri brusc. Totul… se oprise, de parcă cineva pocnise din degete. Nici măcar vântul nu adia.

Nu mai era nici un dragonin pe cer.

*

Reaver strigă din nou, însă, de data aceasta,

sunetul era gutural şi plin de jale. Se auzi un răspuns ezitant şi îndurerat.

— Nu, nu, nu! şopteam pe când mă îndepărtam de Naill, luând-o la goană spre cel mai apropiat cort dărâmat.

Un corp gol stătea întins peste mijlocul cortului. N-aş fi ştiut că era un dragonin dacă n-aş fi observat peticele de carne arsă care îi acopereau gleznele, genunchii şi restul încheieturilor.

Am dat la o parte pânza cortului şi am căzut în genunchi lângă bărbatul cu părul închis la culoare. Mi-am canalizat *eather-ul* ce-mi pulsa în piept, în vreme ce îmi lăsam mâinile pe braţul bărbatului. N-am ezitat. Nu aveam timp să mă gândesc la ceea ce făceam atunci când văzusem că doar trei dragonini aterizaseră, în timp ce restul se prăbuşiseră din cer. Căldura îmi coborî de-a lungul umerilor, cuprinzându-mi degetele, în timp ce-i apăsam bicepsul, simţind ridicăturile în formă de solzi ale pielii lui. O strălucire argintie trecu peste corpul dragoninului, cuprinzându-l într-o plasă de lumină… care se disipă însă peste cort.

Inima îmi tresăltă în timp ce mai încercam o dată, extrăgând şi mai multă esenţă primitivă, împingând-o cu şi mai multă forţă în dragonin.

Se întâmplă acelaşi lucru ca mai înainte.

Kieran se apropie de mine, atingând gâtul dragoninului.

— S-a dus, îmi zise, privindu-mă.

Am icnit.

— Îl pot reînvia. Aşa cum am făcut şi cu fata aceea. Trebuie doar să mă străduiesc.

— N-ai cum. Vocea răguşită mă făcu să mă cutremur. Ochii lui Kieran priveau în spatele meu, acolo unde probabil stătea Reaver, în întruparea lui de

muritor. Ai capacitatea să vindeci, însă, odată ce sufletul s-a despărţit de trup, n-ai cum să readuci pe nimeni la viaţă.

Kieran se dădu înapoi, clipind cu repeziciune, înainte să-şi întoarcă privirea spre un alt cort dărâmat. Acolo, mai mulţi soldaţi şi vârcolaci se adunaseră în jurul a…

Trilul plin de jale se auzi din nou.

— *Nu!* M-am întors spre Reaver, ridicându-mă iute. Aş putea să încerc să salvez un altul.

— N-ai cum, zise Reaver, îngenunchind lângă dragoninul căzut, cu capul plecat.

— De ce?! am ţipat spre el, cuprinsă de furie şi dezamăgire.

Respiram cu greutate, iar inima îmi bubuia în piept.

— Doar zeul primitiv al vieţii poate readuce la viaţă o fiinţă care face parte din două lumi.

Am încasat semnificaţia cuvintelor lui ca pe un pumn în stomac.

— S-au dus cu toţii!

„S-au dus cu toţii!”

Îl priveam pe Reaver în timp ce cuvintele mi se învârteau prin minte. Doar trei dintre dragonini aterizaseră, împreună cu Reaver. Asta însemna…

M-am cutremurat. Şaisprezece dragonini se aflaseră în aer. Dragonini care abia se treziseră din adormire, doar ca să moară?

Îmi încleştam şi descleştam mâinile în timp ce mă plimbam încet în cerc.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

— Nu e vina ta, zise Kieran, ridicându-se.

Cu toate acestea, eu trezisem dragoninii din adormire. Eu îi adusesem în acel loc. Mă urmaseră…

„Tu şi cei care te urmează veţi găsi aici doar

moarte".

Îmi tremurau picioarele. Ochii şi gâtul mă usturau. Am văzut crăpăturile din pământ, unele subţiri şi altele destul de late, încât cineva s-ar fi putut împiedica de ele. Fisurile se răspândeau peste pământ asemenea unei pânze fragile de păianjen şi continuau de-a lungul pereţilor conacului. Acoperişul, luminat de razele lunii, nu părea să fi fost avariat, din câte-mi puteam da seama. De parcă nu fusese străpuns de explozie.

M-am întors încet spre locul în care se afla Naill, împreună cu câţiva soldaţi, privind undeva dincolo de corturile prăbuşite. Pielea îmi fu cuprinsă de fiori în timp ce le urmam privirile. După tabără, pinii parcă dispăruseră. Trunchiurile lor stăteau aplecate în faţă, atingând pământul. Părea ca şi cum o mână enormă coborâse din cer şi îi apăsase, forţându-i să se încovoaie. L-am privit pe Kieran.

— Nu ştiu ce anume a cauzat toate astea, zise el. Îşi trecu o mână peste faţă. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea.

— Dar am mai simţit-o, grăi Naill, ochii lui chihlimbarii strălucind. După ce acel Nevăzut ticălos a încercat să te omoare, iar Cas s-a culcat cu tine în acea cabană. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi atunci, când te-ai trezit.

Mi-am amintit felul în care arătaseră copacii de lângă acea cabană. Şi ei se încovoiaseră în acelaşi fel.

— O furtună asemănătoare a izbucnit atunci când ţi-ai făcut Ascensiunea, mai zise Naill.

— Asta n-a fost o furtună, comentă Reaver, iar eu m-am întors spre el. Asta a fost… deşteptarea.

— A ce? l-am întrebat.

Îşi ridică privirea, iar ochii lui… nu mai erau ca înainte. Erau la fel de albaştri, însă pupilele îi

deveniseră două fante subţiri şi verticale.

— A morţii, zise el.

M-am cutremurat, amintindu-mi cuvintele Vessei. „Pe tine”, zisese ea atunci. „Te aştept pe tine. Aştept moartea”.

Şocată, m-am împleticit înspre conac, apoi m-am îndreptat. Grăbeam pasul. Halatul pe care-l purtam începu să fluture în spatele meu atunci când am luat-o la goană.

— Poppy! ţipă Kieran după mine.

Am izbit uşa de perete şi am pătruns în interiorul conacului, trecând prin sala mare, grăbindu-mă spre încăperea aflată la două uşi distanţă.

— Ce faci? mă întrebă Kieran, ajungându-mă din urmă.

— Ea. Paşii mei încetiniră când m-am apropiat de camera întunecată. Ştiam că Naill şi ceilalţi ne urmează. Vessa.

Am ajuns la uşă şi am apucat mânerul. Am topit încuietoarea, aşa cum făcusem şi cu lanţurile de pe porţile oraşului Massene.

Mânerul se răsuci, iar uşa se deschise, şi eu am fost izbită de mirosul florilor ofilite de liliac.

M-am oprit brusc, inhalând cu putere mirosul.

Încăperea era umplută de un fum negru-roşiatic, ce se învârtejea în jurul siluetei înveşmântate a Vessei – acelaşi gen de fum întunecat ce ieşise din cutia împodobită cu rubine pe care mi-o trimisese Isbeth.

— Ce drăcie?!

Kieran îşi strecură braţul în faţa mea, blocându-mă.

Ochii albi ca laptele ai Vessei se holbau la o arsură aflată pe tavan, în timp ce braţele îi erau întinse. Stătea în mijlocul unui cerc desenat nu cu cenuşă, ci cu sânge – sângele ei. Acesta îi picura din încheieturile

sfâşiate ale mâinilor. Printre fuioarele groase şi învolburate de fum am observat o bucată ascuţită de piatră zăcând la picioarele ei.

O senzaţie densă şi uleioasă îmi trecu prin piele, iar *eather-ul* îmi pulsă în piept. Pe coridor am auzit mârâiturile alarmate ale vârcolacilor.

— Tu, am zis, esenţa primitivă izbindu-se de furia ce-mi colcăia în piept. Energia îmi inundă venele. Tu ai făcut asta.

Râsetul ei se alătură ciclonului de fum.

Marginea ochilor mei deveni alb-argintie în timp ce dădeam la o parte braţul lui Kieran, pătrunzând în încăpere.

— Ai grijă, mă avertiză Kieran, mâna lui apucându-mi spatele halatului, pe când fumul îmi trecea peste faţă şi îmi ciufulea şuviţele de păr. E ceva malefic în preajmă.

— Magie, mormăi Perry în spatele nostru. Magie primitivă.

— *Vestitoareo,* murmură Vessa, corpul ei fragil tremurând în timp ce fumul negru-roşiatic se învolbura. Ţi s-a spus, atunci când ai pătruns în acest conac, Regină cu coroană de aur, că tu şi toţi cei care te urmează veţi găsi aici doar moarte. Fumul se învolbura din ce în ce mai tare, răspândindu-se. Nu vei reuşi să controlezi focul zeilor. Vei pierde acest război.

Gâtul şi plămânii mă înţepau în timp ce înţelegeam ce se întâmpla.

— Isbeth, am sâsâit, coborându-mi bărbia, în vreme ce esenţa trimitea scântei din degetele mele răsfirate. Nu ştiam cum reuşea să facă ceea ce făcea, dar ştiam motivul. Ai făcut-o pentru ea.

— Slujesc Adevărata Coroană a Tărâmurilor, urlă Vessa.

Podeaua începu să se cutremure, în timp ce fumul se ridica spre tavan. Mirosul de flori ofilite de liliac se răspândi, aproape sufocându-mă. Nu Vessa făcea podeaua să se cutremure.

Eu o făceam.

— Slujesc aşteptând…

— Ai *slujit,* am întrerupt-o, în vreme ce marginile halatului meu se unduiau.

Voinţa mi se cristaliză în minte, pe când ridicam mâna. O putere pură şi străveche se revărsă din mine, cuprinzându-mi braţul. Strălucirea stelelor, purtând urma unor umbre vagi, mi se arcui din palmă, izbindu-se de fum. *Eather-ul* acoperi fumul, croindu-şi drum prin acesta, lovind-o pe Vessa în piept. Femeia se învârti, dându-se înapoi, în timp ce strălucirea *eather-ului* pulsă prin întreaga încăpere, însă doar veşmintele bătrânei căzură pe podea.

— Iar acum, moartea a venit să te ia!

Capitolul 9

M-am îndreptat spre încăperea de primire. Purtam pantaloni şi un jerseu. Era încă noapte deplină. Trecuseră câteva ore după ce trupurile celor şaisprezece dragonini fuseseră ridicate pe rugurile făcute în grabă, pentru ca Nithe, unul dintre dragoninii rămaşi în viaţă, să le poată incinera. Am stat lângă ruguri până când din ele a mai rămas doar cenuşă. Pe de o parte, mă simţeam ca şi cum încă nu părăsisem rugurile.

Pătrunzând în încăpere, m-am îndreptat spre Reaver, care zăcea pe podea, în întruparea lui de muritor, fără a avea nimic pe el în afara unei pături ce-i acoperea mijlocul. Înainte să-i pot vorbi, acesta spuse:

— Femeia aceea mirosea a Moarte.

— Pentru că era moartă, zise Kieran.

— Nu. N-ai înţeles. Mirosea a *însăşi* Moartea, zise Reaver. Mi s-a părut că am simţit mirosul, din când în când, atunci când am ajuns aici, însă niciodată nu l-am perceput atât de pregnant ca în noaptea asta.

Pupilele îi reveniseră la normal, în timp ce mă privea cum mă aşezam pe podea în faţa lui, coada împletită căzându-mi peste umăr. Nu eram doar noi patru în încăpere. Ceilalţi în care aveam încredere ne erau alături, aşezaţi pe scaune sau aflaţi în picioare, bând sau rămânând nemişcaţi, cuprinşi încă de şoc. Am înghiţit în sec, nodul de durere adunându-se în mine. Simţeam un amestec de vinovăţie şi conştientizarea faptului că ar fi trebuit să-l ascult pe Kieran.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

— Că am simţit esenţa zeului primitiv al morţii. Duhoarea lui. Uleioasă. Întunecată. Sufocantă, zise Reaver, iar eu l-am privit pe Kieran. Aceeaşi senzaţie o avuseserăm şi noi. Nu are nici un sens.

— Vorbeşti despre Rhain? îl întrebă Vonetta, aşezată pe un scaun, cu genunchii la piept.

— Poftim? o întrebă Reaver, clipind.

— Rhain, începu Emil să-i explice, ţinându-şi mâinile pe spătarul scaunului Vonettei. Zeul oamenilor de rând şi al…

— Ştiu cine e Rhain. L-am cunoscut înainte să devină zeul pe care-l recunoaşteţi voi azi, zise Reaver.

Hisa, aflată la intrarea în încăpere, era la fel de surprinsă ca mine.

— Cine a fost zeul morţii înaintea lui? îl întrebă ea.

— Nu a existat unul înaintea lui. A existat doar zeul primitiv al morţii.

Mi-am amintit ce-mi zisese Nyktos.

— L-a înlocuit Rhain pe unul dintre Primitivii despre care Nyktos spusese că deveniseră corupţi şi contaminaţi? am întrebat.

— Oarecum, zise Reaver. Avea capul lăsat într-o parte şi privea tavanul. Apoi închise ochii. A existat un singur, adevărat zeu primitiv al morţii, iar furtuna şi bătrâna au emanat ceva asemănător aceluia.

— Nyktos e în acelaşi timp zeul primitiv al vieţii şi al morţii, zise Kieran.

— Greşeşti, ripostă Reaver.

— Ba nu, replică Kieran, lăsându-se în genunchi.

— Ba da, insistă Reaver, coborându-şi bărbia şi deschizând ochii. Nyktos nu a fost niciodată *adevăratul* zeu primitiv al morţii. A existat unul înaintea sa. Numele lui era Kolis.

— Kolis? repetă Naill, evitându-l pe Emil. N-am mai auzit numele ăsta până acum.

— N-ai fi avut de unde.

— Istorie ştearsă, am murmurat, privind peste umăr la ceilalţi. Vă mai amintiţi când v-am povestit ce mi-a spus Nyktos?Despre Primitivi şi războiul ce a izbucnit între ei şi zei? L-am privit pe Reaver. Probabil de asta nu-i cunoaştem numele, aşa-i?

Reaver încuviinţă.

— Nu cred că sunt singura persoană care a remarcat faptul că numele *Kolis* sună foarte asemănător cu Solis, nu-i aşa? întrebă Vonetta.

Chiar nu era. Remarcasem exact acelaşi lucru.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest Kolis? întrebă Perry. Atlantianul tăcuse până atunci, stând lângă Delano. Sau cu ceilalţi Primitivi?

— Unii au trecut în Arcadia, un tărâm asemănător Vâlcelei, însă unul în care nu poţi pătrunde dacă nu

eşti mort, zise Reaver, iar confuzia pe care ceilalţi o simţeau îmi dădea de înţeles că nici ei nu ştiau nimic despre Arcadia.

— Unii? întrebă Perry.

— Unii, repetă Reaver. Alţii au fost sfârşiţi. Adică, au murit. Au dispărut. Nimic mai mult decât rămăşiţele unui trecut uitat. Răposaţi. Care nu mai…

— Am înţeles, l-am oprit. Cred că am înţeles cu toţii.

— Mă bucur, răspunse dragoninul. Kolis e ca şi cum ar fi mort.

Nu m-am lăsat afectată de tonul lui. Tocmai pierduse şaisprezece dragonini – iar unii dintre ei probabil fuseseră prietenii lui. Poate îi fuseseră rude. Ştiam foarte puţine lucruri despre Reaver şi despre ceilalţi dragonini. Iar acum, majoritatea muriseră. Un fior îmi şerpui peste şira spinării.

— Ca şi cum ar fi mort nu înseamnă mort de-a binelea, Reaver, am zis eu.

— Au scăpat de el. L-au închis acum multă vreme într-un mormânt. Nici unul dintre noi nu s-ar fi aflat aici dacă n-ar fi fost închis, insistă el. Şi doar zeul primitiv al vieţii l-ar fi putut elibera. Aşa ceva nu e posibil. Erau genul de inamici a căror duşmănie depăşeşte orice graniţe.

Inima mi se mai linişti puţin. Tot ce ne mai trebuia era să avem de-a face şi cu zeul primitiv al morţii, dintr-odată eliberat.

— Staţi o clipă, zise Reaver încruntându-se. Apoi, dintr-odată, fruntea i se netezi. Pe toţi zeii! Ar fi trebuit să-mi dau mai devreme seama. Drept e că nu sunt tot timpul atent la ceea ce spuneţi. Aveţi tendinţa să vorbiţi mult şi să spuneţi aceleaşi lucruri.

Am început să mă încrunt atunci când am auzit-o

pe Hisa străduindu-se să nu râdă.

— Aţi vorbit despre acele... creaturi pe care le are inamicul. Cele care pot supravieţui oricărei răni? întrebă Reaver.

— Da, zise Kieran, proptindu-şi mâna în podea.

— Se pot întoarce la viaţă?

— Ce crezi că înseamnă faptul că *pot supravieţui oricărei răni?* îl întrebă Kieran, lăsându-şi capul pe spate.

— Nu înseamnă acelaşi lucru cu reînvierea, îi răspunse Reaver.

— Da, pot reînvia, am intervenit.

— Se numesc Revenanţi?

— Aşa e, am zis, privind în jur. Cred că am mai zis-o când erai prin preajmă. De mai multe ori.

— După cum spuneam, nu vă bag tot timpul în seamă, recunoscu Reaver. Lasă-mă să ghicesc. Toţi Revenanţii sunt al treilea fiu şi a treia fiică dintr-o familie?

— Da, zise Emil. Ai dreptate. Ştii cumva ce sunt aceste creaturi?

— Revenanţii au fost proiectul de suflet al lui Kolis. Cea mai mare realizare a sa, zise Reaver. A folosit magie pentru a-i crea, genul de magie care funcţiona doar pe ei.

Vonetta se îndreptă, în timp ce eu îmi aminteam de catastife.

— De ce funcţiona doar pe ei?

— Pentru că doar acei copii poartă în ei tăciuni de *eather.*

— Nu înţeleg, zise Kieran. Şi nu cred că sunt singurul.

— Orice, din fiecare tărâm, îşi trage descendenţa dintr-un Primitiv – mai puţin dragoninii. Noi venim din

nimic. Noi, pur şi simplu, suntem şi am fost dintotdeauna, zise Reaver, iar eu nu ştiam ce să cred despre ceea ce spunea.

— Iar muritorii sunt descendenţii unui Primitiv şi ai unui dragonin, am încheiat eu pentru el.

— Provin din Eythos, întâiul zeu primitiv al vieţii – cunoscut ca stră-străbunicul nostru, zise Reaver, apoi îşi îndreptă un deget spre mine, iar ochii mei se lărgiră. Ce? Credeai că Nyktos a ieşit dintr-un ou? Deloc.

Nu crezusem *asta.* Doar că, pur şi simplu, nu-mi trecuse prin minte că existase cineva înaintea lui.

— Oricum, Eythos avea obiceiul să creeze tot felul de lucruri. Unii ar putea zice că o făcea dintr-un soi de curiozitate sau din sete de cunoaştere, dar eu mai degrabă cred că o făcea din plictiseală. Cine poate şti... E mort de foarte mult timp. Era foarte apropiat de Nektas, înainte ca noi să primim întrupări de muritori. Într-o zi, din cine ştie ce motiv – continui să susţin că din plictiseală –, cei doi au decis să creeze o nouă specie. Eythos a dat din carnea sa, iar Nektas – din focul său. Rezultatul a fost primul muritor. Desigur, au creat şi alţii după aceea, iar aceia şi cei născuţi din ei au fost în mare parte obişnuiţi. Însă ceea ce au săvârşit Eythos şi Nektas a lăsat urme de *eather* în toţi muritorii. În mare parte, esenţa e adormită în muritori. Reaver se apleacă în faţă. Excepţie făcând al treilea fiu şi a treia fiică din fiecare familie. În aceştia *eather-ul* poate fi activ. De ce? Nu ştiu. Poate că, pur şi simplu, după atât de multe naşteri, esenţa a devenit mai puternică. Cine ştie? Nu contează.

Pentru Perry părea să conteze foarte mult.

— De obicei, muritorii în care esenţa e activă posedă talente unice, asemănătoare capacităţii tale de a simţi emoţiile altora, Poppy. Însă acea capacitate nu

ar fi atât de pronunţată. Majoritatea nu şi-ar putea da seama că sunt altfel. Nu sunt nemuritori. Nu simt nevoia de a se hrăni cu sânge. Trăiesc şi mor ca simpli muritori.

Aşadar, presupunerea pe care o făcusem pe baza celor descoperite în acele catastife fusese corectă.

— Prin urmare, Ascendenţii au copiat Ritualul, am zis.

Reaver încuviinţă din cap, iar ceilalţi fură surprinşi.

— La un moment dat, a fost o tradiţie foarte respectată. Fiii şi fiicele care se năşteau ca al treilea copil aveau să pătrundă în Câmpiile Elizee, pentru a sluji zeilor. Iar pentru că esenţa era puternică în ei, puteau alege să devină Ascendenţi, câştigând nemurirea, zise Reaver.

— Aveau de ales? îl întrebă Naill.

— Eythos lăsa întotdeauna dreptul la alegere, răspunse Reaver. Însă Kolis a luat fiicele şi fiii născuţi ca al treilea copil şi i-a transformat în ceva aflat între viaţă şi moarte – ceva cu totul diferit. Esenţa lui – *magia* lui, după cum s-a exprimat prietenul tău – îi transforma. Făcu un semn cu capul spre Perry. Eram tânăr când s-a întâmplat. Atunci când faptele lui Kolis au fost descoperite şi războiul s-a răspândit, mă ascundeam alături de alţi dragonini tineri. L-au învins atunci, însă acum… Acum, cineva a aflat cum să-i folosească esenţa.

— Isbeth, am zis, furia pompându-mi fierbinte prin vene. Atât ducele, cât şi Vessa cunoşteau profeţia, iar bătrâna mi-a zis că slujeşte Adevărata Coroană – Ascendenţii. Probabil că Isbeth şi-a împărtăşit cunoaşterea cu ea – cunoaştere pe care ar fi putut s-o primească de la o singură persoană.

— Malec, deduse Kieran, mârâind.

Reaver închise ochii.

— Dacă a împărtăşit asemenea secrete cu ea... reprezintă înaltă trădare, zise Reaver. Înseamnă că i-a înmânat Reginei de Sânge puterea să-mi omoare confraţii. Trăsăturile feţei sale se ascuţiră. Mai mult ca sigur ea a ucis-o pe Jade.

M-am tensionat.

— S-ar putea să fie încă în viaţă, Reaver, am zis. Mama mea... Am închis ochii, corectându-mă. Coralena a fost cea care a încercat să mă aducă în Atlantia pe când eram copil. Era Revenant, însă Isbeth mi-a zis că a omorât-o. Asta înseamnă că Isbeth avea pe atunci un dragonin – avea acces la focul zeilor. N-a trecut multă vreme de atunci.

— Îmi doresc să cred asta, dar focul zeilor nu se referă doar la focul pe care-l scuipăm, zise Reaver. Unul dintre muşchii maxilarului său zvâcni. Focul reprezintă esenţa noastră – sângele nostru. Nici măcar un Revenant nu e imun la aşa ceva. Regina de Sânge ar avea nevoie doar de un strop de sânge de dragonin, nu de mai mult, pentru a ucide un Revenant.

M-am lăsat pe vine, mâhnită.

Reaver mă privi în ochi.

— Oare a reuşit Regina de Sânge să aibă acces la o asemenea magie, la o asemenea putere? Ai văzut ce poate săvârşi o asemenea putere. E folosită doar ca să aducă moarte şi descompunere, zise Reaver. Pupilele lui se subţiară, devenind verticale. E un duşman mult mai puternic decât am crezut.

Zăceam întinsă în pat, trecându-mi inelul lui Casteel printre degete. Eram copleşită de gânduri, încercând să pricep ce se întâmpla. Se petrecuseră destule. Visul care părea să fi fost aievea. Vessa.

Pierderea atâtor dragonini. Conştientizarea faptului că Regina de Sânge învăţase să folosească esenţa Primitivului pe nume Kolis. Părerea lui Reaver cum că Jadis murise deja.

L-am privit pe Kieran. Stătea în faţa mea, ascuţindu-şi sabia.

— Eu… am pierdut şaptesprezece dragonini în noaptea asta.

— *Noi* cu toţii am pierdut dragoninii, mă corectă el cu blândeţe.

— Eu i-am trezit. I-am invocat. Şi acum, la o lună după, sunt morţi cu toţii. Mi s-a pus un nod în gât. Ai avut dreptate.

— Ştiu ce ai de gând să spui, îmi zise. Nu eşti de vină pentru ce s-a întâmplat cu dragoninii.

— Eşti prea bun cu mine. Tristeţea începea să mă acapareze. Dacă te-aş fi ascultat şi m-aş fi descotorosit de Vessa, n-ar mai fi putut să facă ceea ce a făcut.

Kieran tăcu preţ de o clipă prelungă.

— N-aveai de unde să ştii că era capabilă de aşa ceva, zise, oprindu-se din ceea ce făcea şi privindu-mă. Bunătatea te defineşte. Datorită ei vei fi o Regină şi o zeitate minunată. Trebuie doar să înveţi când să *nu* fii mărinimoasă.

Am încuviinţat din cap şi am oftat, privind inelul. Mi se părea un mod îngrozitor de a învăţa o astfel de lecţie. Dragoninii plătiseră un preţ teribil pentru ca eu s-o învăţ.

Am închis ochii pentru o clipă. Trecură câteva secunde.

— L-ai auzit pe Reaver când a spus că atingerea mea nu funcţionează asupra fiinţelor care provin din două lumi? l-am întrebat.

Mă privi din nou.

— Da, l-am auzit.

— S-ar putea să însemne că nu pot reînvia vârcolaci, am zis.

Kieran lăsă sabia şi piatra de ascuţit deoparte şi se apropie de mine.

— Nu-i nimic, îmi zise.

— Cum să nu fie?!

— Crede-mă, insistă Kieran apropiindu-şi faţa de a mea. Am trăit o viaţă întreagă fără să ştiu că poate exista… o a doua şansă. Că ar putea exista cineva ca tine, cu mâini deosebit de fermecate.

— Însă eu îmi doresc ca acea a doua şansă să fie o opţiune. Ştiu că n-ar trebui să-mi doresc asta. Ce s-a întâmplat cu fata aceea a fost un accident. Nu ştiam ce fac. Ştiu că nu sunt zeul primitiv al vieţii şi n-am genul ăla de autoritate, însă… Degetele mi se împreunară peste inelul lui Casteel. Dacă ar fi să se întâmple ceva…

— Atunci, aşa va fi, zise Kieran, privindu-mă. Toţi cei care sunt acum alături de tine ştiu că viaţa li s-ar putea sfârşi în orice clipă. Am trăit cu toţii fără să ne bazăm pe o a doua şansă, şi nici unul dintre noi nu se aşteaptă oricum la una.

— Ştiu…

— Nici tu n-ar trebui să te bazezi pe asta.

Ştiam, însă cum să accept că puteam să-l pierd pe Casteel? Pe Vonetta? Pe Delano? Măruntaiele îmi îngheţară. Se răciră mai tare ca niciodată. Iar golul acela din mine crescu.

Nu ştiam ce m-aş fi făcut dacă ar fi fost să-i pierd.

Kieran tăcu şi adormi în cele din urmă, după ce termină de ascuţit sabia. Mă gândeam la singurul lucru care ar fi putut preveni să i se întâmple ceva. Singurul lucru care i-ar fi legat viaţa de a mea, în aşa fel încât

nici eu, nici Casteel să nu trebuiască să ne luăm rămas-bun de la el.
Împreunarea.

Capitolul 10

Eram în dormitor şi îmi treceam degetul peste inel. Atârna acum de un lanţ de aur pe care-l primisem de la Perry. Îl folosise pentru un medalion pe care între timp îl cususe pe interiorul armurii. Cadoul lui Perry era mai mult decât generos şi îmi permitea să ţin inelul lui Casteel aproape şi în siguranţă.
Eram străbătută de o energie agitată, ce zumzăia în mine. Valyn şi ceilalţi generali aveau să ajungă în curând, şi urma cea mai dificilă etapă, ce trebuia depăşită pentru a ne duce planurile la îndeplinire – trebuia să-i conving să fie de acord. Cu totul.
Eram agitată, iar tunica de lână ce mi se mula pe trup mi se părea aspră. Însă nu eram sigură dacă mă deranja îmbrăcămintea sau eram, pur şi simplu, neliniştită. Tunica era tivită cu fir de aur. Semăna mult cu cea purtată de Kieran. A sa era mai scurtă, ajungându-i până la coapsă, însă era împodobită cu ornamente aurite în jurul gulerului şi al mijlocului.
Îmi amintisem de haina pe care îl rugasem pe Naill să o croiască. Până la urmă, se dovedise a fi foarte îndemânatic cu acul şi aţa. Însă haina *aceea* ar fi fost foarte inconfortabilă.
Însă urma să-şi îndeplinească scopul.
— Poppy, zise Kieran din cealaltă parte a încăperii. M-am uitat peste umăr, observând că şi sora sa i se alăturase.
— Au sosit. În jur de 200 000, zise Vonetta în timp ce m-am întors ca să-i privesc pe cei doi, frate şi soră.

Restul armatelor sunt staţionate la Capul Spessa, în cazul în care Coroana de Sânge ar dori să atace acolo. Sunt acompaniate de gardieni şi de dragoninii mai tineri care au rămas în urmă. Am schimbat câteva vorbe cu Valyn şi l-am anunţat despre ceea ce s-a întâmplat cu dragoninii de aici.

— Mulţumesc, am murmurat, trecând inelul după gulerul tunicii, lăsându-l să atârne între sânii mei. Am dat să mă îndrept spre sala de întâmpinare, care fusese pregătită pentru sosirea generalilor.

— Aşteaptă, zise Vonetta. Îşi ridică privirea, trecând peste coada împletită de păr ce-mi zăcea pe umăr. Unde-i coroana?

M-am încruntat, făcând un semn în spatele meu.

— În cufăr.

— Ar trebui s-o porţi.

— N-am nevoie de o coroană ca să le reamintesc faptul că le sunt Regină.

— S-ar putea să fie totuşi de ajutor, zise Kieran. Vor sosi generali cu care nu ai interacţionat niciodată. Majoritatea se vor afla în preajma ta pentru prima oară după încoronare.

Cu alte cuvinte, era posibil ca acei generali să semene cu Aylard. Neîncrezători şi distanţi. Am oftat, mai degrabă enervată decât afectată de faptul că era posibil ca mulţi membri ai eşaloanelor superioare ale armatei să nu se încreadă în mine.

— Bănuiesc, atunci, că ar trebui să port coroana.

M-am întors, ajungând repede la cufărul ce zăcea pe masă, lângă o perie de păr care prinsese şi zile mai răsărite. Era un cufăr simplu, fără gravuri sau podoabe, folosit înainte de Perry, care ţinuse trabucuri în el. Coroana cu rubine şi diamante ce îi aparţinuse regelui Jalara era ţinută într-o ladă aflată în colţul dormitorului,

sub o pereche de cizme acoperite cu noroi – un loc ce i se potrivea.

Am tras zăvoraşul cufărului, simţind mirosul bogat de tutun care zăbovea plăcut în interior, în timp ce ridicam încet capacul. Cele două coroane aurite zăceau una lângă cealaltă pe o movilă de stofa. Oasele răsucite, cândva de un alb pal, străluceau acum chiar şi în lumina scăzută a încăperii. Cele două coroane erau identice. Una pentru Regină. Cealaltă pentru Rege. Nu credeam că ar fi trebuit despărţite. Poate de aceea nu mai purtasem coroana din noaptea în care curmasem viaţa regelui Jalara. Nu mi se părea potrivit s-o port, când cea a lui Casteel zăcea în cufăr, în loc să-i stea pe cap.

— Îmi permiţi? mă întrebă Vonetta, atingându-mă pe umăr.

Nu-mi dădusem seama că nu mă mişcasem până atunci – că înlemnisem, fără să fiu în stare să ating coroanele. Am încuviinţat din cap.

Vonetta atinse coroana din stânga şi o ridică. Îmi dădu la o parte o şuviţă de păr, iar pieptul mi se încleştă în timp ce îmi aminteam de Tawny. Oare de câte ori îmi prinsese şuviţele ca să nu se vadă pe sub văl? De sute? De mii de ori? Am înghiţit puternic în sec.

O, zei! Nu-mi permiteam să mă gândesc la aşa ceva în acele momente. Nu-mi permiteam să mă gândesc la o grămadă de lucruri. Dacă aş fi făcut-o, n-aş fi fost deloc *bine.* Mi-aş fi pierdut tăria. Iar în acele momente trebuia să fiu neînfricată.

Vonetta îmi puse coroana aurită pe cap, iar aceasta se simţea mai uşoară decât mă aşteptam. Zimţii auriţi şi subţiri din partea de jos a coroanei mi se agăţară în păr, fixând-o.

— Aşa, zise Vonetta, zâmbind. Puteam simţi însă

gustul picant al tristeţii sale, în vreme ce o priveam. Perfect, mai zise ea.

Mi-am dres vocea ca să alung usturimea pe care o simţeam în gât.

— Îţi mulţumesc, i-am zis.

Ochii ei strălucitori deveniră călduroşi în timp ce îmi cuprindea mâinile cu ale ei, strângându-le.

— Au să sosească din clipă în clipă, zise ea.

— Nu vreau să afle cineva ce cadou mi-a trimis Isbeth, le-am reamintit.

— Ştim, mă asigură Kieran.

Desigur, ştiau prea bine.

— Sunt gata, am zis, trăgând aer în piept.

Zâmbetul Vonettei nu mai era atât de trist. Vioiciunea îi spori pe când îşi îndepărta mâinile. M-am întors spre cufăr. Am simţit o înţepătură în piept în timp ce am văzut cum coroana singuratică era acoperită de capac.

„În curând”, mi-am promis, trecându-mi palma peste capacul de lemn. În curând, coroana avea să stea din nou pe capul lui Casteel. Iar el avea să-mi fie în curând alături.

Nimic nu ar fi putut să mă oprească. Nici generalii atlantieni, nici Regina de Sânge. Nici magia ei furată.

Emil sosi, plecându-şi capul, în timp ce eu pătrundeam în spaţiul mai aerisit al încăperii de primire. M-am oprit, văzându-l pe Reaver aşteptând în întruparea lui de dragonin.

Habar nu aveam cum reuşise să pătrundă în încăpere.

Mi-am împreunat lejer mâinile, iar nervozitatea mea crescu atunci când am auzit zăngănitul armurilor apropiindu-se. Reaver îşi înălţă capul, iar coarnele lui

curbate atinseră uşor tavanul în timp ce nările lui se dilatară.

Valyn Da'Neer intră primul, ţinându-şi coiful sub braţul stâng. Distras pe moment de prezenţa lui Reaver, se lăsă repede într-un genunchi, plecând capul. Hisa îl imită, chiar dacă ea fusese cu noi încă de la început, iar coada ei împletită şi groasă de păr întunecat îi căzu peste umărul acoperit de armură. Alţii se aflau în spatele lor, însă, atunci când Valyn îşi ridică privirea, nu am mai putut s-o evit, chiar dacă mi-aş fi dorit s-o fac.

Chiar dacă mă *durea.*

Nu aveam cum să mă pregătesc pentru acel moment. Avea părul mai deschis la culoare decât fiul lui cel mai mic, care la păr şi la nuanţa pielii semăna cu mama (păr brunet şi piele arămie), însă linia maxilarului, nasul drept şi pomeţii înalţi îmi păreau deosebit de familiari.

Atunci când îl priveam pe Valyn, mi se părea că văd părţi din Casteel. Am oftat, încercând să-mi ascund durerea, şi m-am forţat să-i privesc pe ceilalţi. Trei bărbaţi şi două femei intrară împreună cu Aylard. L-am recunoscut pe Lord Sven, tatăl lui Perry. Lăsase să-i crească o barbă deasă, ceea ce dădea o anumită duritate trăsăturilor sale călduroase. În timp ce îngenuncheau, am observat că Naill şi Delano ni se alăturaseră. Zâmbetul ce-i lumina de obicei faţa lui Naill lipsea, în vreme ce îi supraveghea îndeaproape pe generali – la fel ca vârcolacii de un alb imaculat care se plimbau atent pe laturile încăperii. Delano şi Naill aveau de ce să fie paranoici. Nevăzuţii încă reprezentau o ameninţare.

Umărul lui Kieran îl atinse pe al meu, iar eu mi-am adus aminte cum mă povăţuise Casteel să mă comport

în astfel de situaţii.

— Vă puteţi ridica, am zis.

Valyn se conformă, iar eu mi-am deschis simţurile, încercând să-l cuprind cu ele pe socrul meu. Mă opri un scut mental ce părea făcut din fier şi piatră, la fel de puternic precum zidul unui oraş. Zumzetul străvechi al puterii ce-mi vibra în piept îmi spunea că aş fi putut să răzbesc prin acel scut dacă mi-aş fi dorit, spulberându-l. Dar nu aveam nici un motiv s-o fac.

Nici măcar nu aveam vreun motiv să mă gândesc la aşa ceva.

Reamintindu-mi sfaturile primite de la Kieran în trecut, mi-am folosit simţurile spre propriul avantaj. Ceva călduros, acompaniat de curiozitate, mă înconjură în timp ce priveam o femeie cu tenul deschis la culoare, părul blond, aproape alb, ce-i ajungea până în dreptul bărbiei, şi ochi de un albastru iernatic. Am simţit pe limbă gustul sărat al hotărârii ei.

Printre generali se găsea un vârcolac.

Bucuroasă să descopăr asta, mi-am întors atenţia spre ceilalţi. O incertitudine cu aromă de lămâie se îmbina cu aceeaşi statornicie pe care o simţisem şi la generalul vârcolac. Era de aşteptat. Însă percepeam şi nuanţe de nelinişte, acide şi pregnante, venind dinspre un bărbat cu părul închis la culoare şi dinspre o femeie cu părul castaniu şi ochi strălucitori, de culoarea chihlimbarului. Nesiguranţa lor semăna cu a lui Aylard, devenind aproape neîncredere. Iar senzaţia era profundă, încâlcindu-se cu vibraţia pe care o simţeam în coşul pieptului. Simţeam că îndoielile celor doi erau provocate atât de mine, cât şi de vârcolacii din preajma mea şi de cei care se aflau acum în spatele lor – de ceea ce reprezentam acum. Coroana. Puterea.

Trebuia să-i ţinem sub supraveghere atentă pe cei

doi.

Din colţul în care se afla, Reaver îl privea pe fostul rege, în timp ce acesta se apropia de mine. Valyn îmi cuprinse o mână într-a sa, strângând-o cu blândeţe. Nu zise nimic, însă gestul însemna mult pentru mine, chiar dacă încă eram furioasă pe Eloana şi tot nu ştiam dacă Valyn fusese vreodată conştient sau nu de cine era Regina de Sânge.

— Am aflat ce s-a întâmplat cu dragoninii, zise Valyn, întorcându-se să-l privească pe Reaver. Îţi oferim condoleanţele noastre profunde.

Reaver îşi mişcă puţin capul, în semn de mulţumire.

— În cazul în care Coroana de Sânge e cea responsabilă, vom face tot ce ne stă în putere să o facem să plătească înzecit, jură el, dând drumul mâinii mele şi făcând un pas în spate.

Abia atunci Reaver îşi coborî capul.

— Sper că aţi avut o călătorie fără probleme, am zis.

— Aşa este, Înălțimea Voastră, răspunse Valyn.

Am fost la un pas de a-i cere lui Valyn să nu mi se adreseze în acea manieră, însă folosirea titlului formal în faţa celorlalţi sau atunci când erau discutate aspecte ce aveau legătură cu Atlantia era dovada respectului pe care mi-l acorda.

— Vreţi ceva de băut? am întrebat, arătând înspre masă. Avem vin cu condimente şi apă.

Un zâmbet scurt străbătu faţa lui Valyn, lăsând să se vadă pentru o clipă gropiţele adânci din obraji, pe care fiul său le moştenise.

— Desigur. Privi peste umăr. Cred că şi Sven s-ar bucura să bea un pahar.

— Întotdeauna, răspunse lordul atlantian.

Nu ştiam câţi ani avea tatăl lui Perry, mai ales că tenul său maroniu nu dădea semne de îmbătrânire. Părea să aibă undeva pe la 30 sau 40 de ani, însă asta însemna că ar fi putut să aibă 700 sau 800 de ani. Mi-am reamintit să-l întreb mai târziu despre cunoştinţele sale legate de magia străveche.

— Mai vrea cineva să bea un pahar? întrebă Emil, îndreptându-se spre masă.

Ceilalţi încuviinţară din cap, mai puţin Aylard şi femeia atlantiană. În timp ce Emil le turna în pahare, Kieran se aplecă să-mi şoptească la ureche:

— Pe femeia vârcolac o cheamă Lizeth Damron. Generalul care stă între ea şi Sven e Odell Cyr, îmi zise el, referindu-se la atlantianul cu păr întunecat şi tenul ce-mi reamintea de culoarea pietrelor frumoase de cuarţ fumuriu ale inelelor pe care ducesa Teerman le purta cu atâta plăcere.

— Cel aflat lângă Aylard e Lord Murin – un metamorf.

Era bărbatul din partea căruia simţisem venind neîncredere.

— Iar femeia de lângă Murin? am întrebat, în timp ce Emil îi înmâna lui Valyn un pahar cu vin.

— E Gayla La'Sere.

M-am întors spre el, în timp ce am observat-o pe Vonetta privindu-mă, şi i-am zis pe un ton scăzut:

— La'Sere şi Murin nu au încredere în noi.

— Am reţinut, murmură Vonetta, fixându-şi atenţia asupra celor doi.

Am făcut un pas în faţă şi am afişat ceea ce speram să pară un zâmbet primitor, chiar dacă eu îl simţeam ca fiind fals.

— Bănuiesc că sunteţi cu toţii obosiţi după călătorie, însă avem multe de discutat. Mai ales despre

planurile noastre legate de Oak Ambler.

— Planurile noastre? întrebă Murin. Culoarea ochilor săi era fascinantă, asemănătoare cu a unei bucăţi de sticlă şlefuite de apele mării. Nu mi s-a adus la cunoştinţă că astfel de planuri ar fi fost întocmite, Înălțimea Voastră. Dar, până una-alta, nici măcar nu am fost informaţi despre faptul că aţi cucerit Massene.

— Tocmai de aceea sper că nu sunteţi prea obosiţi, ca să putem discuta, i-am răspuns, simţind pe piele enervarea lui înţepătoare. L-am privit în ochi. Ştiu că te supără acest aspect, i-am zis lui Murin, simţind pe limbă surprinderea lui îngheţată. Ori uitase de abilităţile mele, ori pur şi simplu nu se aşteptase să le folosesc. Nu mai puteam să aşteptăm, aşa că am decis să cucerim Massene. Transformau muritori nevinovaţi şi au omorât trei vârcolaci. Mai mult decât atât, regele vostru e prizonierul Coroanei de Sânge. Timpul nu e de partea noastră.

— Aşa este, zise Valyn, lăsând paharul pe masă, în vreme ce Murin îşi încleşta maxilarul. Aşadar, vorbeşte-ne despre planurile acestea!

— Ştim cu toţii că Oak Ambler e un oraş portuar vital pentru Solis. Bunurile care ajung acolo sunt mai apoi transportate înspre majoritatea oraşelor din nord-vest, deoarece asemenea transporturi mari de mărfuri pot ajunge mai lesne şi în mai mare siguranţă pe mare decât dacă ar trebui trecute prin Pădurea Sângerie. Îmi ţineam mâinile împreunate ca să nu înceapă să tremure, în timp ce o priveam pe Hisa, care înclină scurt din cap, în semn de încurajare. E, de asemenea, cel mai mare oraş din nord-vest, alături de Masadonia şi Trei Râuri.

— Aşa e, zise Valyn. Oak Ambler e un punct vital pentru regiunile estice ale Solisului.

— Trebuie să ne asigurăm că nu-şi pot folosi porturile pentru a-şi aproviziona armatele. Dacă reuşim să cucerim Oak Ambler şi coasta ce se întinde de-a lungul Ţinuturilor Pustii, duşmanul va fi nevoit să folosească rute mai anevoioase pentru a-şi apăra oraşele, am început eu. Recunosc că nu prea am cunoştinţe de strategie militară, însă presupun că inamicul va încerca să-şi mişte trupele din Eastfall, am zis, referindu-mă la districtul din Carsodonia în care erau instruiţi soldaţii şi gardienii. Vor încerca, de asemenea, să mişte trupe dinspre Câmpurile cu Sălcii, acolo unde se află staţionată majoritatea armatei Coroanei de Sânge.

— Mulţumită Reginei de Sânge, am aflat că au câteva mii de cavaleri regali, adăugă Kieran. Vampirii nu pot călători în timpul zilei. Tocmai din acest motiv, mai mult ca sigur vor păstra cavalerii în capitală, alegând să-şi treacă forţele compuse din muritori şi Revenanţi, poate, prin valea Niel.

Lizeth consimţi printr-un murmur, în timp ce Hisa spunea:

— În afară de Pensdurth şi Masadonia, care au şi ele porturi, vom putea controla aprovizionarea oraşelor şi vom bloca intrarea flotelor în porturi. Le va fi mult mai greu să ne atace de pe mare.

— Complet de acord, zise Cyr.

— Vorbeşti despre controlul aprovizionării, zise Gayla, încruntându-se. Înseamnă că ne propunem să tăiem cu totul aprovizionarea oraşelor?

— Nu ne ajută să le tăiem aprovizionarea cu mâncare sau alte bunuri necesare. Nu avem cum să-i înfometăm. Ascendenţii vor fi în siguranţă în spatele zidurilor *alături* de sursa lor de hrană. N-am face decât să-i facem să sufere pe muritorii nevinovaţi, şi cred că

nici un atlantian nu-şi doreşte una ca asta, am zis, privind-o.

— Întocmai, spuse Sven, în timp ce Gayla părea din ce în ce mai cufundată în gânduri.

— Înseamnă că pierdem şansa de a exploata instabilitatea care s-ar instala în acele oraşe, nu? replică Aylard, iar metamorful Murin fu de acord. I-am forţa pe muritori să se apere şi să se întoarcă împotriva Ascendenţilor.

— Câţi muritori care au trăit marea parte a vieţii lor sub domnia Ascendenţilor ai cunoscut? l-am întrebat.

Aylard se încruntă.

— Nu prea mulţi, însă nu înţeleg ce are asta de-a face cu faptul că îmi doresc să lupte pentru libertatea lor cu aceeaşi ferocitate cu care o vom face noi pentru ei, zise generalul.

— Poate ai impresia că muritorii nu vor lupta pentru Regina de Sânge, spuse Murin, trecându-şi privirea peste trăsăturile mele, lăsând-o pentru o clipă să se fixeze pe partea stângă a feţei mele, acolo unde se aflau cicatricile; obişnuia să mă deranjeze atunci când cineva le vedea pentru prima oară, dar asta se întâmpla înainte să înţeleg că ele reprezentau vigoare şi dorinţă de supravieţuire – două lucruri mai importante decât o piele netedă. Bănuiesc că ai avea de unde să ştii, mai ales că ţi-ai petrecut mare parte a vieţii ca unul dintre ei.

Am simţit o explozie de iritare acidă emanând dinspre Vonetta, pe când formulam cu grijă răspunsul. Îmi doream să-i spun lui Murin să tacă odată din gură, însă mi-am dat seama că era mai bine să fiu sinceră.

— A existat o vreme când nu m-am îndoit de ce-mi povesteau Ascendenţii. N-am luat în seamă neconcordanţele din spusele lor şi nici nu le-am pus

sub semnul întrebării afirmaţiile. Nici măcar nu mi-am dat seama că vălul pe care îl purtam şi odăile în care mă ţineau reprezentau o formă de detenţie, am zis, conştientă că Valyn mă privea atent, uitând de paharul pe care-l ţinea în mână. Însă, cu timpul, am început să-mi pun tot felul de întrebări, chiar înainte să-l fi cunoscut pe regele vostru. A început cu o grămadă de detalii mici care nu aveau sens. Felul în care se comportau cu slujitorii lor, dar şi ei între ei. Felul în care trăiau. Atunci când am început să mă îndoiesc de aceste aspecte, totul a început să se destrame. Realitatea a devenit copleşitoare şi terifiantă în momentul în care am început să-mi dau seama că lucrurile în care crezusem fuseseră o minciună. Nu mă scuz pentru că nu mi-am dat seama mai repede care-i adevărul sau că nu am fost destul de curajoasă ori de puternică s-o fac. E pur şi simplu ce s-a întâmplat.

Delano trecu pe lângă Emil şi se apropie de Vonetta, în timp ce eu îi priveam pe generali.

— Aceeaşi realitate o trăiesc milioane de muritori care s-au născut şi au fost crescuţi sub puterea Ascendenţilor şi care n-au avut parte de privilegiile mele, am zis. Toate generaţiile sunt învăţate să se teamă de întoarcerea atlantienilor şi să creadă că orice pierdere sau moarte ciudată a unei persoane iubite petrecută noaptea e vina lor sau a vecinilor. Cauzată de faptul că au adus asupra lor mânia unui zeu.

Gayla tăcu incomodată, schimbându-şi postura, în timp ce Cyr bău tot vinul din pahar pe nerăsuflate, vizibil afectat.

— Pentru muritori, Ascendenţii *reprezintă* o prelungire a zeilor. Actul de a se îndoi de aceştia sau de a li se împotrivi în vreun fel reprezintă un atac împotriva zeilor în care cred şi care se vor răzbuna pe

ei în moduri groaznice. Mai mult decât atât, au văzut ce se întâmplă cu cei care sunt doar suspectaţi de a fi Descendenţi sau cu cei care pun la îndoială Ritualul ori vreo taxă nedreaptă. Nu există procese corecte. Nu e nevoie de nici un fel de dovadă. Pedeapsa e rapidă şi finală. Oare cum să ne aşteptăm că ar putea să îi atace pe cei care îi ţin prizonieri şi care se vor răzbuna în moduri brutale pe ei, aşa cum au mai făcut-o? am întrebat.

— N-ar avea rost să ne aşteptăm la aşa ceva, zise Cyr, mijind ochii aurii pe când îşi trecea mâna de-a lungul maxilarului.

— Însă am putea să-i asigurăm că ar avea ajutor, zise Kieran moale. Să le dăm de ştire că n-ar lupta singuri pentru libertatea lor. Dacă am reuşi să-i convingem că noi nu le suntem duşmani – şi că am venit să-i ajutăm să dea jos Coroana de Sânge de la putere şi să oprim Ritualul –, îmi imaginez că ar găsi destulă tărie încât să îi atace pe Ascendenţi.

— Şi cum anume am reuşi una ca asta, când noi suntem pe cale să le cucerim oraşele? întrebă Murin.

I-am zâmbit, chiar dacă ochii lui turcoaz păreau îngheţaţi.

— Una dintre modalităţi ar fi să nu-i lăsăm să moară de foame, am zis.

Buzele lui Murin se strânseră într-o linie subţire.

— Mai putem să încercăm să nu-i rănim în vreun fel în timpul asediului, am adăugat. Să nu le producem pierderi.

Aylard râse scurt şi grosolan.

— Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, însă, din câte îmi amintesc, spuneaţi că nu ştiţi prea multe despre strategia militară. Lucru complet de înţeles, mai ales că sunteţi atât de *tânără,* zise generalul, ridicând

dintr-o sprânceană. Muritorii vor suferi pierderi. Am avut noroc în Massene, însă mai mult ca sigur vor exista pierderi de vieţi nevinovate când vom cuceri Oak Ambler. E de aşteptat. Imposibil de evitat.

— Chiar aşa? am întrebat.

— Da, confirmă Aylard.

— Poate că tocmai datorită *tinereţii* îmi permit să fiu optimistă, am zis, lăsându-mi capul într-o parte. Sau, pur şi simplu, îmi permit să gândesc altfel. Oricum ar fi, nimeni din Consiliul Înţelepţilor nu-şi doreşte un război. Nici eu nu mi-l doresc. Nici regele vostru. Ne-am fi dorit să-l evităm, însă a fost imposibil. Nu se poate negocia cu Coroana de Sânge. Cu unii Ascendenţi însă, negocierea este posibilă. Asta nu înseamnă că trebuie să existe pierderi umane enorme şi distrugeri extinse. Acestea se vor întâmpla dacă alegem să purtăm războiul ca înainte, năvălind în oraşe şi călcându-i în picioare pe muritorii care încearcă să se pună la adăpost.

— Nimeni nu vrea aşa ceva, zise Gayla. Dar până acum nu am auzit cum plănuiţi să evităm toate acestea, în aşa fel încât să reuşim să câştigăm războiul. Metodele noastre de dinainte au fost brutale, însă şi foarte eficiente.

— Chiar aşa? am întrebat-o.

Mulţi dintre generali fură cuprinşi de uimire, însă Valyn ridică din sprâncene.

— Având în vedere poziţia în care suntem azi, trebuie să admit că metodele nu au funcţionat. Ne-am retras. Nu am reuşit să câştigăm, zise el, privindu-i pe ceilalţi generali. Trebuie să nu uităm asta.

Îmi venea să zâmbesc, însă m-am controlat, ştiind că nu aşa aş fi reuşit să-i câştig pe generali de partea mea.

— Vreau să vă aduc la cunoştinţă că am încercat să abordăm o altă tactică, oferindu-le ducelui şi ducesei din castelul Redrock ocazia să evite un asediu, dacă aleg să accepte condiţiile noastre.

— Şi care au fost acestea? întrebă Murin, încordându-şi maxilarul.

— Au fost destul de simple. Cinci la număr, am zis. Denunţarea Coroanei de Sânge şi tot ce are de-a face cu Ritualul. Trebuiau să fie de acord să nu se mai hrănească din cei care nu îşi doresc asta şi să le poruncească tuturor Ascendenţilor şi gardienilor care îi slujesc – vampiri şi muritori – să se predea. În final, trebuiau să fie de acord să renunţe la poziţiile de autoritate prin intermediul cărora domneau asupra muritorilor, cedându-le conducerii atlantiene, am zis.

Nu i-am mai menţionat că acea conducere atlantiană urma să fie *temporară.* Nu credeam că trebuia să domnim asupra muritorilor, însă mai întâi trebuia să discut despre asta cu Casteel.

— Şi cum au răspuns acestor cerinţe? întrebă Murin.

L-am privit pe Kieran, care scoase misiva din buzunarul de la piept al tunicii sale. Mi-o înmână. Am despăturit pergamentul, lăsând să se vadă singura propoziţie ce stătea scrisă pe el.

Nu suntem de acord cu nici una dintre cerinţele voastre.

— Desigur, mârâi Murin.

— Răspunsul lor a fost dezamăgitor, însă nu m-a surprins, am zis.

Am privit scrisoarea, invocând esenţa primitivă. Scântei de energie îmi emanară din vârfurile degetelor

şi cuprinseră pergamentul. Într-o clipă, scrisoarea se făcu cenuşă. Ştiam că mă lăudam cu abilităţile mele. Mi-am ridicat privirea ca să observ reacţia generalilor. Majoritatea priveau firele de cenuşă, făcând ochii mari.

— Nu-i aşa, Kieran?

— Întocmai, confirmă el. Tocmai de aceea am lăsat soldaţi de-ai noştri în urmă, după ce Emil le-a transmis conducătorilor cerinţele. Soldaţii noştri au vorbit cu muritori care deţineau afaceri în oraş, precum şi cu cei care păreau să fie Descendenţi. Au vorbit cu cât mai mulţi muritori, avertizându-i că, dacă familia Ravarel nu avea să ne accepte cerinţele, urma să cucerim oraşul a doua zi.

Un val de consternare trecu peste generali.

— N-am consimţit o asemenea acţiune, murmură Aylard.

Îl displăceam cu adevărat pe acel om.

— Nu sunt sigur că a fost o mişcare înţeleaptă, zise Valyn, încruntat. O privi pe Hisa. Ai fost de acord să se procedeze aşa? o întrebă.

— Da, zise Hisa. Aşa le-am oferit oamenilor ocazia să părăsească oraşul înainte să fie prinşi în mijlocul conflictului.

— Însă, zise Gayla, acum ştiu că venim.

— O ştiu de ceva vreme, am replicat.

Sven se scărpină în barbă, în timp ce se îndepărtă de generali, apropiindu-se de masa pe care era întinsă o hartă a oraşului.

— Curtenii regali au început să se pregătească pentru o invazie din clipa în care Regina noastră le-a ucis regele, zise Sven.

— Numai că acum ştiu cu exactitate ziua în care vom ataca, spuse Murin.

— E un risc, am zis. Însă ne-am decis că merită

asumat.

— Tu ai desenat harta, Hisa? întrebă Lizeth, care i se alăturase lui Sven.

— Da, zise Hisa rânjind scurt.

— Ştiam eu, murmură generalul vârcolac.

— Să zicem că planul nostru funcţionează. Muritorii vor fugi din oraş, lăsându-l oarecum vulnerabil, zise Valyn, venind şi el la masa pe care era întinsă harta. Unde anume s-ar afla Ascendenţii?

— Atunci când Ascendenţii se simţeau în pericol în Masadonia sau în capitală, se retrăgeau la Scaunul Regal, unde erau protejaţi de zidul interior, am zis. M-am alăturat lor, acompaniată de Delano, Kieran şi Vonetta. Aşadar, mă gândesc că majoritatea, dacă nu chiar toţi, se vor refugia în interiorul castelului Redrock, când vom cuceri oraşul în timpul zilei.

— Adică atunci când vor fi slăbiţi, zise Murin încuviinţând din cap, apropiindu-se şi el.

— Orice Ascendent care ne atacă trebuie ucis, zise Hisa, vorbind despre un nou aspect al planului care mai mult ca sigur nu avea să fie uşor de digerat. Cei care se predau şi nu luptă vor fi capturaţi şi nu vor fi răniţi.

— Vor trebui interogaţi, pentru a ne da seama dacă putem avea încredere în ei că ne vor respecta cerinţele, am zis. Nu toţi Ascendenţii sunt monştri însetaţi de sânge. Ştiu asta. Fratele meu n-a fost aşa.

— Şi regele nostru? Oare ar fi de acord cu un asemenea plan? mă întrebă Murin.

Mi-am strâns degetele, apăsându-le în palme.

— Înseamnă că nu-ţi cunoşti deloc regele dacă pui o asemenea întrebare, am zis, privindu-l în ochi până când îşi întoarse privirea. Am tăcut pentru o clipă, ca să mă asigur că nu urma să reacţionez într-un fel

nechibzuit şi deplasat pentru o regină.

Adică să mă abţin, să nu-i înfig pumnalul în faţă.

— Şi ar trebui să ne mai aşteptăm şi la alte directive neobişnuite? întrebă Murin.

— Da, i-am zis, zâmbind, bucurându-mă să simt înţepătura de mânie acidă venită din partea lordului. Pe cât posibil, vom evita să distrugem locuinţe sau clădiri. Locuitorii care vor fugi trebuie să aibă unde să se întoarcă. Cât despre zidul exterior? Trebuie lăsat intact. Îi protejează pe locuitori de Temuţi. Am simţit vina şerpuindu-mi prin vene. Mă simţeam ca o ipocrită vorbind despre importanţa zidului când aproape dărâmasem o porţiune a zidurilor din Massene într-un acces de furie. Am expirat încet. Vor avea nevoie de protecţie după ce ne vom fi încheiat atacul. O să dărâmăm porţile oraşului. Ar trebui să fie de ajuns.

— Cred că nu e înţelept să ne concentrăm trupele într-o singură breşă, mă contră Murin. Drace! Mai degrabă trimitem dragoninii rămaşi, să se ocupe ei de atac.

Ochii lui Reaver se îngustară. Nu era deloc impresionat de spusele lui Murin. Nici eu nu eram.

— N-avem să câştigăm cu uşurinţă încrederea muritorilor dacă le dărâmăm zidul oraşului, am zis, surprinsă că trebuia să spun aşa ceva cu voce tare. Ce-i drept, ne-ar uşura munca, însă, dacă am proceda astfel, o parte mai însemnată a armatei noastre ar trebui să rămână în urmă ca să protejeze Oak Ambler de Temuţi sau de cei care şi-ar dori să profite. Acele trupe ar putea fi folosite ca să blocheze orice atac venit din vest.

Unii murmurau, consimţind, însă din partea lui Aylard simţeam doar o furie acidă care-mi umplea gâtul.

— Nu cred că ar trebui să ne intereseze momentan încrederea sau bunăstarea muritorilor, ripostă Aylard. Avem nevoie de Oak Ambler. Avem nevoie…

— O să avem *nevoie* de pace după ce totul se va sfârşi, i-am zis. Am lăsat un pic din energia ce vibra să se ridice la suprafaţă în timp ce-l fixam pe Aylard cu privirea. În clipa în care marginile ochilor mei se colorară în argintiu, acesta făcu un pas în spate. Avem nevoie de foarte multe lucruri, însă nu suntem nişte cuceritori. Nu suntem din cei care *iau.* Ne vom folosi de puterea şi influenţa ce ne stau la dispoziţie ca să distrugem Coroana de Sânge şi ca să ne eliberăm regele. După ce războiul se va sfârşi, trebuie să trăim în pace alături de locuitorii Solisului. Aşa ceva nu va fi posibil dacă îi lăsăm pe locuitori fără apărare, dându-le foc la case, demonstrându-le astfel că ceea ce le-au spus Ascendenţii despre noi e adevărat.

Obrajii palizi ai lui Aylard se înroşiră.

— Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, mă tem că vă amintiţi prea mult ce înseamnă să fii muritor. Am impresia că sunteţi mai preocupată de soarta lor decât de asigurarea viitorului şi a siguranţei poporului *vostru.*

Delano îşi trase buzele, dezvelindu-şi colţii, şi mârâi, pe când *eather-ul* din pieptul meu zumzăia, iar eu m-am lăsat cuprinsă de esenţă. Am permis puterii să iasă la suprafaţă în timp ce înaintam. Cei din jurul meu icniră surprinşi, fiind mai apoi şocaţi, când o lumină argintie îmi cuprinse marginile privirii. Mi-am dat seama că majoritatea generalilor mă vedeau aşa pentru prima oară.

Vedeau cu adevărat cine eram.

O ştiau, însă faptul că o puteau vedea… Ei bine, îmi imaginam că momentul avea un cu totul alt impact asupra lor acum.

— Faptul că arăt empatie şi îngrijorare pentru muritori nu înseamnă că nu-mi pasă de poporul meu. Gândindu-mă la viitorul muritorilor mă gândesc şi la viitorul *nostru,* căci cele două vor fi întrepătrunse, fie că ne dorim, fie că nu. E singura cale, deoarece nu ne vom retrage după munţii Skotos. Acesta va fi ultimul război pe care-l vom purta.

Energia încărcă aerul din încăpere. Aylard înţepeni, ochii lui aurii holbându-se în timp ce Lizeth se lăsa într-un genunchi. Îşi puse o mână în dreptul inimii, iar pe cealaltă o lipi de podea.

— *Meyaah Liessa,* şopti ea, iar faţa îi fu încet cuprinsă de un zâmbet.

Ceilalţi o urmară, îngenunchind în faţa mea – generalii, Hisa, socrul meu, Naill, Emil şi fraţii Contou. Esenţa primitivă se scurgea în jurul meu. Reaver îşi întinse aripile aspre, trecându-le peste capetele generalilor.

Îi priveam de sus pe Aylard şi pe ceilalţi.

— Am fost născută cu carnea şi focul zeului primitiv în sânge. Nu vă îndoiţi de faptul că pe zi ce trece mă simt din ce în ce mai puţin ca un muritor.

Adevărul cuvintelor rostite îmi intră în oase. Pătrunse în acele cotloane goale pe care le simţeam în interiorul fiinţei mele. Şi, de fiecare dată când acele cotloane păreau să se mărească, mă simţeam… mai rece şi mai detaşată, mai puţin muritoare. Nu ştiam dacă senzaţia avea să se schimbe sau să se intensifice.

Dacă se datora absenţei lui Casteel sau era cauzată de altceva. Pe moment însă, nu-mi păsa.

— Nu sunt nici muritoare, nici atlantiană. Sunt o zeitate, le-am reamintit. Nu voi alege între muritori şi atlantieni, când pot să aleg ambele.

Am tras *eather-ul* înapoi, cu greu. Părea că îşi

dorea să atace. Să demonstreze tuturor că nu mai eram deloc muritoare.

Dar nu era întru totul adevărat.

Esenţa primitivă putea fi controlată. Era o prelungire a fiinţei mele. Dorinţele sale erau ale mele. Făcea ceea ce *eu* doream.

Devenind oarecum neliniştită de acea conştientizare, am oprit puterea şi mi-am închis simţurile. Strălucirea argintie dispăru, iar aerul din încăpere se linişti. Reaver îşi trase aripile pe lângă corp.

— Mă gândesc că aşa ar alege să procedeze un zeu, nu? am întrebat.

— Cred că da, zise Lizeth încuviinţând din cap.

— Prea bine, am zis, trecându-mi o mână peste tunică, atingând calul de jucărie care zăcea în punguţa de piele prinsă de coapsă. M-am concentrat asupra inelului ce-mi atârna între sâni. Doresc să susţineţi acest plan, pentru că felul în care vom proceda la Oak Ambler va da tonul evenimentelor ce vor urma. Vestea despre felul în care ne vom purta cu muritorii şi cu Ascendenţii care se vor supune cerinţelor noastre se va răspândi în alte oraşe. Ne va fi de folos multă vreme după ce războiul se va fi încheiat. Va demonstra că intenţiile noastre sunt bune, în cazul în care...

I-am privit pe cei adunaţi acolo, dându-mi seama că trebuia să procedez după cum mă învăţase Cas.

— Vă puteţi ridica, am zis.

— În cazul în care...? întrebă încet Valyn, primul care se conformă îndemnului meu.

L-am privit, simţind o presiune apăsându-mi umerii.

— În cazul în care trebuie să ne schimbăm intenţiile, am zis.

Privirea Gaylei se concentră asupra mea, şi părea că înţelege ce vreau să spun. Era ca şi cum ştia că tocmai le descrisesem scenariul ideal.

Părea conştientă de faptul că ştiam că totul ar fi putut degenera cu repeziciune, iar ambele tabere ar fi putut suferi nenumărate pierderi. Însă eu, cu ajutorul lor, aveam să mă asigur că făcusem totul ca să prevenim aşa ceva.

Tensiunea din încăpere se disipă încetul cu încetul, în timp ce discutam despre felul în care urma să cucerim Oak Ambler. Apoi am vorbit despre faptul că descoperisem că Regina de Sânge reuşise să controleze energia primitivă.

Când Valyn se întoarse spre mine însă, ştiam că răgazul se terminase.

— Ce se va întâmpla după ce vom cuceri Oak Ambler? întrebă el.

— Cred că mai bine îngenunchem de pe-acum, zise Emil, oftând. Pentru că n-o să vă placă ce urmează, şi ea are să se transforme cu totul într-o zeitate.

Vonetta se uită urât la el.

— Vreau să se ţină cont… începu Hisa, iar eu m-am uitat la ea la fel de urât pe cât se uitase Vonetta la Emil. Cutezătoare, Hisa îşi ridică bărbia. Cu această parte mai nouă a planului nu sunt deloc de acord.

— Va trebui să ne confruntăm cu Coroana de Sânge pe multe fronturi diferite, am zis. Atlantia va trebui să ocupe Oak Ambler, în timp ce o forţă însemnată va călători spre vest, cucerind oraşele aflate între Massene şi Carsodonia.

— Sună bine, zise Valyn fără să-şi ia ochii de la mine. Însă *tu* ce planuri ai?

Nu eram sigură că ar fi trebuit să le spun ce plănuiam, pentru că nu ştiam dacă nu cumva aveam

printre noi un trădător. Însă, conform spuselor lui Kieran şi Hisei, dacă voiam ca restul să o accepte pe Vonetta ca regentă a Coroanei, trebuia ca eu să fac anunţul oficial, iar asta avea mai mult ca sigur să nască întrebări.

Trebuia să le împărtăşesc ştirea.

— După ce Oak Ambler va fi cucerit, eu mă voi îndrepta spre Carsodonia împreună cu un grup restrâns. Nu mă duc acolo ca să o înfrunt pe Regina de Sânge sau ca să cuceresc capitala. Merg să-l eliberez pe regele nostru. Am de gând să-l aduc înapoi.

— Nu ştiam nimic despre aşa ceva, zise Aylard băţos.

— Cred că nimeni nu e nici pe departe surprins să audă una ca asta! se răsti Murin la el.

— N-am cum să fiu de acord, zise Valyn. Tu eşti Regina, însă…

— Nu veţi rămâne fără conducător. Vonetta va fi regenta Coroanei pe perioada absenţei mele şi va acţiona în numele meu, am zis, spre surprinderea şi chiar nemulţumirea unor generali. Cuvântul ei va fi ascultat ca şi cum ar fi al meu.

— Nu dau doi bani pe conducere acum. *Pentru tine* îmi fac griji, zise Valyn, iar eu mi-am întors brusc privirea spre el. Eşti Regina noastră, însă eşti şi nora mea.

Vorbele lui mă surprinseră, lăsându-mă pe moment fără replică.

— Aşa e, am zis*. Însă fiul tău* e ţinut prizonier în Carsodonia.

— N-am uitat, zise Valyn, apropiindu-se. Mă gândesc la asta în fiecare clipă, pentru că *ambii* mei fii se află întemniţaţi acolo.

Inima îmi zvâcni.

— Atunci, tu ar trebui să fii ultimul care să-mi stea în cale. Pe măsură ce vom cuceri tot mai multe oraşe, pericolul la care e supus Casteel va creşte, i-am zis. „Mai mult decât l-am expus deja pericolului”, m-am gândit. Nu vreau să risc aşa ceva.

— Înţeleg mai bine ca oricine de ce simţi nevoia să faci asta. Numai zeii ştiu cât de mult mi-aş dori ca fiii mei să-mi fie acum alături. Îi vreau pe amândoi sănătoşi şi în siguranţă. Însă nici un membru al familiei noastre nu a părăsit Carsodonia întreg – asta în cazul în care a reuşit să se întoarcă. Valyn mă privi drept în ochi. Nu-mi doresc să ţi se întâmple şi ţie ceva.

„Familia mea”.

Valyn mă considera ca făcând parte din familia lui. Gâtul mi se încordă în timp ce eram cuprinsă de o emoţie ce risca să iasă la suprafaţă dacă nu o controlam. Am reuşit până la urmă să-mi domolesc reacţia. Trebuia s-o fac.

— N-o să fie singură, zise Kieran. Nici eu, nici ceilalţi care vor merge împreună cu ea nu vom permite să i se întâmple ceva.

Ochii chihlimbarii ai lui Valyn străluciră în timp ce-l privea pe Kieran.

— Nu doar că o susţii, dar ai de gând să i te alături?! Ca sfetnic? M-aş fi aşteptat la altceva din partea ta, zise Valyn.

— Faptul că o susţin nu are nimic de-a face cu faptul că sunt sfetnicul Coroanei, zise Kieran. Spre deosebire de data trecută când Cas a fost luat prizonier, de data asta n-am să stau cu mâinile în sân. Şi n-am de gând să încerc s-o opresc şi să dau greş, doar ca să plece de una singură. Nici pe departe. Poate că asta mă face să fiu o alegere proastă pentru rolul de sfetnic. Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

Am clipit, încercând să alung usturimea ce-mi cuprinsese ochii, şi mi-am dres vocea.

— Cunosc foarte bine riscul şi sunt pregătită să mi-l asum. Nu pot aştepta până traversăm întregul Solis. Mi-am lipit mâna de piept, simţind inelul pe sub tunică. *El* nu are atât de mult timp la dispoziţie.

Valyn clătină din cap încet, pe când ceilalţi îl priveau.

— Penellaphe, zise el moale. Ştiu că ţii foarte mult la fiul meu. Că ai face orice pentru el. Şi mai ştiu că eşti puternică – mult mai puternică decât toate armatele noastre. Dar riscul e prea mare. Fiul meu nu şi-ar dori să-ţi asumi un asemenea risc.

— Ai dreptate. Casteel nu şi-ar dori să-mi asum un asemenea risc, nici măcar de dragul lui. Deşi el ar fi făcut-o pentru mine, dacă eu aş fi fost cea capturată. Însă, în acelaşi timp, n-ar încerca să mă oprească.

Valyn închise ochii pentru o clipă.

— Atunci, voi veni cu tine, zise el.

— În nici un caz, am ripostat, inima sărindu-mi în piept. Ochii lui se deschiseră brusc. Ştii prea bine ce ai păţi dacă ai ajunge în ghearele ei. Eloana ştie cum ar proceda Regina de Sânge.

Tăcerea se lăsă în jurul nostru, pe când Valyn mă privea. Ştia că spun adevărul. Nu doar că Isbeth îi învinovăţea pe ambii pentru moartea fiului ei şi pentru întemniţarea lui Malec într-un mormânt, însă l-ar fi schingiuit pe Valyn dacă îl captura, doar ca să se răzbune pe Eloana. Nu-mi doream să am sângele lui pe mâini.

— Ţi-o interzic, ca Regină, i-am zis, iar el îşi întoarse capul, un muşchi zvâcnindu-i sub tâmplă atunci când i-am dat porunca – folosindu-mă de autoritatea pe care o aveam. Mâine la prânz vom ataca

Oak Ambler şi îl vom cuceri, apoi, eu mă voi îndrepta spre Carsodonia, iar armatele atlantiene vor proceda conform planului stabilit, am zis, privindu-i pe toţi. Nu mă voi răzgândi.

Capitolul 11

Casteel

„Încă o dată”.

Extenuarea mă sâcâia în timp ce îmi propteam o mână de zid şi loveam cu piciorul cât de tare puteam.

Osul crăpă şi apoi cedă.

— Era şi timpul, la naiba! am murmurat, gâfâind.

Temutul care ajunsese de data aceasta în celula mea nu fusese decât piele şi oase – oase deosebit de fragile.

M-am lăsat pe podea. Sau, pur şi simplu, picioarele îmi cedară. Nu eram sigur. Cuprins de ameţeală, am pipăit cadavrul Temutului, apucându-i osul rupt al tibiei şi scoţându-l din carne. Unul din capete era mai ascuţit decât celălalt. Ceea ce era perfect. Puteam să ascut acel capăt de marginea lanţurilor, acolo unde se aflau nişte pinteni întăriţi.

Arma improvizată nu urma să aibă prea mare efect asupra Revenanţilor sau asupra lui Isbeth. O zeitate falsă era tot o zeitate până la urmă, însă arma era în stare să provoace daune. Daune sângeroase.

Am îndepărtat rămăşiţele Temutului cu piciorul, ştiind că o slujnică avea să îşi facă la un moment dat apariţia şi să îndepărteze stârvul înainte să reînvie, fără să-l verifice cu atenţie.

Proptindu-mi spatele de zid, am încercat să-mi trag sufletul. Măcar preţ de câteva minute. Trebuia să

rămân treaz, chiar dacă îmi doream mai mult decât orice să adorm. Să o visez pe Poppy.

Ceea ce se întâmplase înainte nu se putea să fi fost un vis. Cel puţin, nu un vis obişnuit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că fusese cu totul altceva. Poppy mi se păruse mult prea reală. O *simţisem* ca fiind mult prea reală – prea moale şi caldă. N-am conştientizat că intrasem unul în visul celuilalt până în clipa în care i-am văzut ochii.

Atunci am văzut că arătau altfel.

În acel moment însă, începuserăm să ne îndepărtăm unul de celălalt în vis, iar eu am ratat oportunitatea să-i spun…

Ce ar fi urmat să-i spun? Unde eram ţinut prizonier? Ştiam doar că eram undeva… *în subteran.* Informaţia n-ar fi ajutat-o prea mult, însă aş fi putut să-i spun ce devenise Isbeth. Poate că cineva ar fi ştiut dacă un semizeu avea aceleaşi slăbiciuni ca un zeu sau o zeiţă. Aş fi putut…

Corpul îmi fu străbătut de un spasm, iar muşchii mi se încordară, cuprinşi de durere.

Trebuia să mă hrănesc.

Durerea ascuţită a foamei mă rodea, iar ochii mei se închiseră încetul cu încetul, în vreme ce în urechi auzeam doar picurul slab al apei. Probabil aţipisem. Sau leşinasem. Orice era posibil, însă un sunet de paşi mă trase înapoi din nimicul în care mă adâncisem. Ochii mi se deschiseră brusc şi se obişnuiră mult mai greu ca de obicei cu întunecimea celulei, în timp ce ascundeam la spate osul Temutului. Sunetele paşilor nu semănau cu ţăcăniturile târşâite scoase de un Temut şi nici nu erau atât de răsunătoare ca acelea scoase de slujnica de dinainte. Sunau ca şi cum cineva *se plimba,* leneş şi ritmat. Mi-am concentrat privirea

asupra intrării. La început, n-am văzut nimic în afară de umbre, însă, pe măsură ce priveam, am început să constat că umbrele deveniseră dintr-odată prea dense. Prea solide.

Corpul îmi fu cuprins de fiori, în timp ce începeam să disting arătarea ce se afla în întuneric. Era înaltă, însă nu părea să aibă o formă definită. Umbra pluti până ajunse în lumina slabă a lumânărilor – era îmbrăcată într-o *mantie.*

Mă holbam la arătare, iar inima îmi bubuia. Mantia arătării era neagră şi lungă, asemănătoare unui giulgiu, iar gluga îi acoperea faţa ce părea înghiţită de beznă. Semăna cu mantia pe care o purtasem în Solis, atunci când doream să rămân nevăzut. Cea datorită căreia primisem porecla de Cel Întunecat.

În faţa mea nu se afla o slujnică. Iar arătarea înveşmântată în mantie era prea înaltă ca să fie Callum.

Umbra rămase nemişcată.

Înlemnisem, simţind arsuri în vintre.

Arătarea înveşmântată îşi ridică mâinile spre glugă, pe care o dădu la o parte.

Întreaga mea fiinţă se încordă.

Am văzut de-a lungul timpului lumina vieţii stingându-se în ochii celor pe care i-am ucis. Am zăcut în bălţi de sânge care fuseseră rezultatul acţiunilor mele, mâinile şi faţa fiindu-mi mânjite, privind în jos la trupuri mutilate. Am văzut tot felul de grozăvii care i-ar fi bântuit pe majoritatea şi niciodată nu mi-am ferit privirea. Asta până în noaptea în care Poppy a aflat cine eram cu adevărat. Conştientizarea faptului că fusese înşelată şi oroarea pe care am văzut-o cuprinzând ochii ei verzi şi frumoşi, precum şi felul în care încrederea ei fragilă se spulberase mă făcuseră

atunci să-mi fie greaţă.

Aşa mă simţeam şi acum. Îngreţoşat. Dornic să-mi feresc privirea. Dar, la fel ca în acea noapte de demult, alături de Poppy, m-am forţat să ridic privirea. În faţa mea se afla cineva care devenise de nerecunoscut.

Fratele meu.

Nu mă simţeam ca în acea noapte cu Poppy, când avusesem senzaţia că urma să mă sufoc de ruşine. Pentru o scurtă clipă, m-am simţit uşurat că fratele meu trăieşte, dar sentimentul dispăru repede. În urmă rămăsese doar furie, nelăsând loc pentru ca altceva să prindă rădăcini.

— Nemernicule, am mârâit.

Malik zâmbi. Felul în care zâmbea îmi era străin. Nu părea real.

— Mda… zise Malik, lăsând braţele pe lângă corp.

Trecură câteva clipe prelungi. Tot ce făceam era să ne privim. Nu aveam idee ce naiba vedea. Nici nu-mi păsa.

— N-arăţi rău pentru cineva care a fost ţinut *prizonier* timp de un secol, am zis pe un ton zeflemitor.

Malik chiar arăta bine. Părul lui castaniu-deschis, care de obicei îi ajungea până la umeri, era mai lung decât îmi aduceam aminte, însă era curat. Părea că strălucea în lumina lumânărilor. Pielea lui arămie nu părea trasă sau palidă. Ochii lui de culoarea chihlimbarului străluceau. Mantia îi era frumos croită, dintr-un material de culoare neagră ce-i cuprindea foarte bine umerii. Se apropie, şi am observat că slăbise, însă Malik era mai înalt decât mine cu câteva degete, în timp ce eu eram mai lat în umeri.

— Mi-aş dori să pot spune că şi tu arăţi grozav, zise el.

— Presupun că nu-i cazul.

Malik tăcu din nou. Stătea acolo, cu o expresie indescifrabilă pe faţă. Îmi doream să mă pot folosi de abilitatea lui Poppy de a citi emoţiile oamenilor. Asta în cazul în care nu cumva îşi ridicase scuturile emoţionale. Oare aşa procedase atunci când ne întâlniserăm în Oak Ambler? Pe atunci, n-am avut timp să aflu dacă Poppy reuşise să simtă *ceva* când vorbise cu el. Mi-aş fi dorit să aflu dacă era la fel de golit de emoţii pe cât părea.

— Doar atât ai să-mi spui? întrebă într-un final Malik.

Umerii mi se cutremurară, în timp ce am izbucnit într-un râs sec şi istovitor.

— Am destul de multe să-ţi zic, i-am răspuns.

— Ascult, zise Malik, apropiindu-se şi dând la o parte mantia în timp ce îngenunchea. Cizmele lui de piele erau neobişnuit de curate. Înainte, nu fuseseră niciodată imaculate, ci mai tot timpul mânjite cu noroi sau acoperite cu fân din grajduri, lăsând urme după el prin tot palatul. Se uită la mâna mea bandajată. N-am de gând să te opresc, mai zise.

— N-am *meritat* vizita asta, am replicat, strâmbându-mă. Ce-ai făcut *tu* ca s-o meriţi, *frăţioare?*

— Absolut nimic, *Cas.*

— Minţi!

Îşi ridică privirea. Zâmbetul lui fals îi reveni pe buze, dând la iveală gropiţa din obrazul lui stâng.

— N-ar trebui să mă aflu aici, zise Malik.

Pentru o clipă, am început să sper. După cum spusese şi slujnica, Malik nu se afla niciodată unde ar fi trebuit să fie. Pe când eram copii, trebuia să-l vânăm ca să-l aducem să îşi facă lecţiile, iar activitatea devenise un soi de joc pentru mine şi Kieran. Puneam pariu ca să vedem care din noi avea să-l găsească

primul. Tot timpul întârzia la cină, de multe ori pentru că pusese ceva în mâncare sau în băutură. Alte dăţi, pur şi simplu *curvăsărea* pe undeva. De mai multe ori o auzisem pe mama spunându-i Kirhei că avea impresia că urma să ajungă bunică pe când încă era regină. Se înşelase, spre surprinderea multora. A mea inclusiv.

Speranţa, însă, nu dură mult. Incapacitatea lui de a se afla acolo unde ar fi trebuit să fie nu era dovada faptului că fratele meu, cel pe care-l cunoscusem şi iubisem, se mai afla în interiorul celui din faţa mea. Era dovada a cu totul altceva.

— Tu şi nenorocita aia aţi ajuns să fiţi chiar atât de apropiaţi? l-am întrebat. Legătura din jurul gâtului meu se strânse. M-am chinuit să-mi proptesc spatele de zid şi să mă relaxez. Altfel nu văd de ce nu te-ai îngrijora că ar urma să te pedepsească.

Gropiţa din obraz îi dispăru.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că suntem fraţi, zise Malik.

Îşi coborî privirea, tăcând din nou. Un alt moment prelung se întinse între noi, şi, pe toţi zeii, cel din faţa mea părea cu adevărat fratele meu. Vocea era cea a fratelui meu. Petrecusem decenii temându-mă că nu mai aveam să-l mai văd vreodată. Şi acum, se afla în faţa mea, însă, în acelaşi timp, părea că nu era deloc acolo.

— Ce ţi-a făcut? l-am întrebat.

Pielea din jurul gurii sale se tensionă.

— Arată-mi mâna, mi-a cerut.

— Du-te dracu'!

— Începi să-mi răneşti sentimentele.

— Ai impresia că asta mă preocupă pe mine momentan?!

Malik chicoti într-un mod atât de familiar.

— Chiar te-ai schimbat, zise el. Îmi apucă încheietura mâinii stângi, şi eu am încercat să mă trag, ceea ce era total inutil, având în vedere halul în care eram. Ochii lui se îngustară. Hai, nu mai face pe copilul răsfăţat!

— Nu mai sunt de mult unul, i-am zis.

— Discutabil, murmură, începând să-mi desfacă bandajul.

Degetele îi erau calde şi pline de bătături. Mă întrebam dacă se mai antrena cu sabia, dacă Isbeth îi permitea s-o facă. Malik desfăşură cu totul bandajul de pe rană, lăsându-l să cadă pe podeaua de piatră.

— La dracu'! exclamă el.

— Nu-i aşa că arată minunat? Am izbucnit într-un râs glacial. Mi-am amintit de dăţile în care îmi cerceta câte o zgârietură neînsemnată pe când eram copii. Când chiar fusesem un răsfăţat. Spune-mi, ea a fost cea care ţi-a deschis ochii spre asemenea *adevăruri?* l-am întrebat.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, îmi zise, privindu-mă cu ochi strălucitori.

M-am lăsat în faţă, ignorând legătura care începuse să-mi strângă din nou gâtul. Mi-am apropiat faţa de a lui.

— Zi-mi, ce ţi-a făcut ca să te înfrângă? am întrebat.

— Ce te face să crezi că sunt înfrânt?

— Faptul că nu pari întreg. Dacă ai fi, n-ai sta alături de monstrul ăla. Nemernica aia care a…

— Ştiu foarte bine ce a făcut. Mă privea drept în ochi. Dă-mi voie să te întreb ceva, Cas! Cum te-ai simţit când ţi-ai dat seama că mama noastră – foarte posibil şi tatăl nostru – ne-a minţit despre cine e regina Ileana cu adevărat?

— Cum crezi că m-am simţit? l-am întrebat, cuprins de mânie.

— Furios. Dezamăgit, zise el după o clipă. Mânios. Eu aşa m-am simţit.

Avea dreptate.

— De aceea ai ales să i te alături lui Isbeth? Să-ţi trădezi regatul şi apropiaţii? l-am întrebat. Pentru că mama şi tata ne-au minţit?

Buzele lui se strâmbară, iar pe faţă îi răsări un zâmbet slab.

— Motivul pentru care mă aflu aici n-are nimic de-a face cu părinţii noştri. Cu toate că, dacă ar fi fost cinstiţi şi ne-ar fi spus adevărul, cred că nici unul din noi nu ne-am fi aflat aici.Totul s-ar fi schimbat dacă am fi ştiu cine era Regina de Sânge cu adevărat.

— Aşa e, am zis.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că rana ta s-a infectat.

— Nu-mi pasă deloc de rană.

— Ar trebui, zise el. Un muşchi al maxilarului îi zvâcni, în acelaşi loc ca pe faţa tatălui nostru, chiar sub tâmplă. Rana ar fi trebuit să se fi vindecat până acum.

— Crezi?! m-am răstit eu la el, în timp ce banda din piatră de umbre mi se afunda în trahee.

— Trebuie să te hrăneşti.

— Ţii neapărat să mă repet?

— Şi tu chiar ţii neapărat să te sufoci? mă întrebă el, zâmbind.

— Lua-te-ar naiba! i-am zis, rezemându-mă de perete, pe când banda din jurul gâtului meu îşi slăbea încetul cu încetul strânsoarea.

— Înainte, nu înjurai atât de des, observă el, privindu-mi din nou mâna.

— Ce!? Îţi deranjez cumva recent descoperita

sensibilitate?

— Nimic nu mă mai deranjează, zise el râzând.

— Asta chiar pot să cred, am zis.

Malik ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă-ţi dau din sângele meu, vor afla că am venit să te vizitez, zise el.

— Aşadar, te temi să nu fii pedepsit.

— Nu eu voi fi cel pedepsit, îmi zise, privindu-mă cu ochii lui reci.

Stomacul îmi era ros de dezgust.

— Vrei să mă faci să cred că-ţi pasă de ceea ce-ar putea să-mi facă Isbeth? Asta în timp ce-i ţii partea?! l-am întrebat.

— Eşti liber să crezi ce vrei, îmi zise. Îşi duse mâna spre faldurile mantiei şi trase de o curea. Scoase la vedere un sac îngust de piele, asemănător cu cel folosit de tămăduitori. Mă gândeam că ai nevoie de ajutor medical.

Nu i-am răspuns, privindu-l cum scoate o sticluţă din sac. Mi-am adus aminte ce-mi spusese slujnica. Susţinuse că venise să mă vadă pentru că avea de ţinut o promisiune. Şi pentru că se plictisea. Aflase însă că mâna îmi era infectată.

Se părea că Malik venise pregătit pentru că primise de veste.

Oare o rugase pe slujnică să vadă cum mă simt? Sau, pur şi simplu, slujnica se dusese la el ca să-i spună?

— Dacă nu te hrăneşti cu sânge, corpul tău va fi la fel de nefolositor ca al unui muritor, observă el. Infecţia se va răspândi şi îţi va ajunge în sânge. Nu te va omorî, însă starea ta se va înrăutăţi considerabil, şi vei ajunge într-un hal în care nu cred că ţi-ai dori să ajungi.

Ştiam *exact* ce însemna una ca asta. Mă mai

aflasem pe marginea prăpastiei alături de Poppy, în New Haven, dar reuşisem să depăşesc momentul.

Malik desfăcu dopul sticlei, şi un miros astringent umplu camera.

— Are să usture ca focurile Abisului, zise Malik. Sper că n-ai de gând să ţipi şi să izbucneşti în plâns, ca odinioară. Îmi strânse cu putere încheietura. N-are să-ţi fie bine dacă cineva te aude zbierând.

— Dacă n-am urlat atunci când nenorocitul ăla mi-a tăiat degetul, ce te face să crezi că am de gând să scot un sunet acum?

Muşchiul de sub tâmplă i se încordă din nou.

— Atunci, trage adânc aer în piept, zise el.

L-am ascultat, pentru că ştiam ce avea să urmeze. Malik turnă lichidul peste nervul şi osul parţial expus, privindu-mă drept în ochi. Şi, pe toţi dracii, îmi venea să urlu din toţi rărunchii. Faptul că trăsesem adânc aer în piept nu domolea cu nimic arsura pe care o simţeam. Am scrâşnit atât de tare din dinţi, încât m-am mirat că nu mi i-am crăpat. Durerea îmi tăia respiraţia, şi nu reuşeam să pricep ce-mi spunea Malik, însă puteam să-i văd buzele mişcându-se, aşa că m-am forţat să depăşesc chinul şi să mă concentrez.

— Usturără ca dracu', aşa-i? Însă merită să suporţi durerea. Substanţa e miraculoasă. Nu sunt sigur cum a creat-o Isbeth. Şi nici n-am vrut s-o întreb, zise Malik. Rânji ironic. Cu toate că eram cuprins de acea agonie dogoritoare, am recunoscut rânjetul asimetric ce-i dezvelea unul dintre colţi. Rânjetul acela era *real.* Substanţa o să elimine infecţia şi o să ajute la vindecarea pielii. Se opri pentru o clipă. Da, uite că începe să funcţioneze.

Cu maxilarul cuprins de durere, am privit felul în care lichidul mi se întinse peste mână, clipocind,

acoperindu-mi cu spumă încheietura degetului retezat. Durerea se domoli într-atât, încât nu-mi mai doream să-mi izbesc capul de perete. Din miezul spumei se scurse un puroi dens şi alb-gălbui, putoarea acestuia fiind aproape la fel de intensă ca a Temutului pe care-l aruncasem într-un colţ al celulei.

— Nici măcar n-ai tresărit, zise Malik, surprins. Presupun că ai trecut prin dureri mai mari de atât. Urmă o altă clipă de tăcere. Şi mă gândesc că i-ai făcut pe alţii să sufere şi mai tare.

— Ai auzit? l-am întrebat răguşit.

— Da. Însă nu mă refeream la ceea ce le-ai făcut Ascendenţilor. Sau Temutului de colo. L-ai aranjat bine de tot, aşa-i? Îşi întoarse privirea spre mâna mea. Puroiul se scurgea mai încet acum, nemaifiind un şuvoi constant şi dezgustător. Ştii la ce mă gândeam în ultima vreme?

— La cât de distrus ai ajuns? i-am sugerat.

Izbucni într-un râs ascuţit, asemănător cu o lătrătură.

— Cred că ar trebui să mă exprim mai limpede, zise Malik.

Voiam să zic – ştii la *cine* mă gândeam în ultima vreme?

— Variantele sunt nelimitate.

— La Shea.

Faptul că-i pronunţă numele mă surprinse. Era mai rău ca un blestem. O amintire dragă ce devenise nimic mai mult decât o irosire.

— Ştiu ce a făcut. Mi-au spus. N-am vrut să cred la început, dar apoi mi-am amintit cât de mult te iubea. Cred că te-a iubit mai mult decât ţi-ai dat seama sau decât meritai, zise Malik.

Răsturnă sticla peste ciotul degetului meu.

Am icnit pe când lichidul îmi atingea carnea, spumegând din nou, însă nu la fel de intens ca înainte.

— Aşa mi-am dat seama că nu mă minţiseră. Ea a fost cea care mi-a înscenat totul, mai zise, râzând scurt. Ai omorât-o?

— Da, i-am răspuns, descleştându-mi maxilarul şi forţându-mă să vorbesc.

— Îmi pare rău!

Mi-aş fi dorit să cred că era sincer. Însă nu era.

Puse sticla deoparte.

— La cum te ştiu, probabil le-ai ascuns celorlalţi faptele ei. Fac pariu că doar Kieran mai ştie.

Putoarea care emana din rană nu mai era atât de puternică. Durerea se mai potolise.

— Contează? l-am întrebat.

— Nu. Îmi lăsă mâna. Mă gândesc că noi, cu toţii, am făcut nişte lucruri destul de groaznice, nu?

— Dacă ar fi să ţină cineva scorul, cred că tu ai câştiga, i-am zis.

— Pare-mi-se că tu eşti câştigătorul, frăţioare, replică Malik. Scoase o bucată de material din sac. Ţi-ai găsit sufletul-pereche. Îmi întoarse mâna, dezvăluind însemnul. Ai devenit rege. Îşi trecu degetul mare peste însemn. Ai parte de viaţa de care cândva credeam că eu voi avea parte.

Furia se întoarse, la fel de intensă ca durerea pe care o simţisem cu câteva clipe în urmă.

— Poppy n-ar fi fost niciodată a ta, i-am zis.

— Ar fi putut să fie, murmură el. Îmi strânse din nou cu putere încheietura mâinii. Arăţi de parcă ai vrea să-mi tragi un pumn. Cât de tare poţi.

— Cam aşa ceva, am mârâit la el.

Se strâmbă în timp ce-mi tampona rana cu bucata de material.

— Ce ciudat, zise Malik.

— Ce-i ciudat?

— Eşti furios pe mine, chiar dacă ţi-ai petrecut ultimul secol trăindu-ţi viaţa – *cea mai bună* parte a ei, după câte se pare.

— Trăindu-mi viaţa? l-am întrebat, clocotind de mânie. Mi-am petrecut toţi anii ăia încercând să găsesc o cale să *te* eliberez. Şi nu doar eu am făcut asta. Kieran, Delano, Naill şi o grămadă de alţi oameni au încercat să facă acelaşi lucru. Mulţi dintre ei şi-au sacrificat viaţa pentru ca tu să ajungi acasă – bărbaţi şi femei de nădejde pe care nici măcar nu i-ai cunoscut, care au dat totul pentru ca tu să fii eliberat. Şi, în tot acest timp, n-ai fost nimic altceva decât un animal de companie *docil.* Am fost cuprins de o furie diavolească, în timp ce el aruncă bucata de material şi scoase nişte tifon, deloc afectat de ceea ce-i spusesem. Faptul că se comporta în felul acela mă făcu să continui: Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu Preela?

Malik deveni rigid, iar pupilele i se dilatară.

— Eu m-am întrebat. Legătura o slăbise, şi cu toate astea a încercat să te salveze. Nimeni n-a reuşit s-o oprească. A plecat pe furiş într-o noapte, şi n-am mai văzut-o vreodată. Însă ştiam. A murit, nu-i aşa? I-am privit faţa, căutând să văd o urmă de vinovăţie sau de durere. Orice. Preela fusese vârcolacul care se legase de el, şi fuseseră la fel de apropiaţi ca eu şi Kieran, motiv pentru care îi interzisese să i se alăture atunci când el plecase să mă caute. Probabil ai ştiut şi clipa în care a murit, am zis.

Şi atunci, i-am văzut reacţia, pe toţi zeii! Dacă aş fi clipit, aş fi ratat momentul. O tresărire.

— A murit. Muşchiul de sub tâmpla lui zvâcnea şi mai repede acum. Dar nu înainte să reuşească să

ajungă în Carsodonia. Nu ştiu cum a reuşit. Păcat că a bătut atâta drum doar ca să fie capturată. Se apleacă spre mine. Bestia de Jalara, cel care acum nu mai are cap datorită nevestei tale, a fost cel care a ucis-o. Însă a făcut-o lent. S-a distrat cu ea înainte s-o omoare. Aşa cum au făcut şi mulţi, *mulți* alţii.

La naiba!

— Ştiu toate astea pentru că le-am văzut cu ochii mei. Am văzut ce i-a făcut după aceea, când a mutilat-o, i-a sfărâmat oasele, care mai apoi au fost întărite şi îmbinate cu piatră de umbre. Ochii i se îngustară, şi mai puteam să văd doar o fâşie chihlimbarie privindu-mă. A făcut şapte pumnale din os de vârcolac folosindu-se de rămăşiţele ei. Am găsit şase, şi ştiu cu exactitate unde se află al şaptelea. Încuviinţă încet din cap. Da, ştiu foarte bine unde se află.

Nici măcar nu puteam crede că era posibil ca pumnalul lui Poppy să fi fost făcut din oasele Preelei. Întrebarea îşi găsise răspuns.

Aflasem în sfârşit ce-l făcuse să cedeze.

Moartea Preelei fusese cheia. Şi se întâmplase cu mult înainte ca eu să-mi fi putut imagina.

Nu puteam să-l învinovăţesc.

Atunci, mi-am dat seama că Malik nu fusese cu totul indiferent la cele ce se întâmplaseră la castelul Redrock. Acolo Malik *arătase* urme de emoţie. De două ori. Atunci când Isbeth o chemase la ea pe acea slujnică şi dăduse poruncă unuia dintre cavalerii săi să o înjunghie, Malik păruse a încerca să intervină. Îşi încordase maxilarul, aşa cum făcea atunci când tatăl nostru şi Alastir vorbeau despre pornirea unui război împotriva Solisului – idee faţă de care fusese total împotrivă. Apoi, rămăsese şocat atunci când Isbeth îl ucisese pe Ian. Nu se aşteptase la aşa ceva.

Acum, era pentru a treia oară când îl vedeam afectat.

— Slujnica ţi-a spus că mâna mi-e infectată? l-am întrebat.

Pupilele i se dilatară din nou.

— A vorbit tot felul de chestii ciudate cât timp a fost aici, am continuat.

Malik mă privea fără să clipească.

— Cum ar fi? întrebă el.

— Tot felul de bazaconii fără sens despre lucruri ce se vor trezi la viaţă şi despre faptul că Isbeth va crea ceva destul de puternic ce poate reface tărâmurile.

Rămăsese complet nemişcat, în afară de muşchiul de sub tâmplă.

Fiori de nelinişte îmi trecură peste ceafă.

— Despre ce vorbea, *frate?* l-am întrebat.

Un alt moment prelung de tăcere.

— Cine ştie despre ce vorbea? E o…

— Ciudată?

Îl priveam cu atenţie.

Malik izbucni în râs, şi mă simţeam de parcă mă lovise cu pumnul în stomac, pentru că râsetul lui părea prea real. Culoarea ochilor lui deveni mai pronunţată.

— Da, zise, trecându-şi dinţii peste buza de jos. Ştiu că mă urăşti. O merit. Mai mult decât îţi dai seama. Dar pe ea n-ai motiv s-o urăşti.

— Nu dau doi bani pe ea.

— Nici n-am susţinut c-ai da, însă nu ţi-a făcut nimic şi a riscat foarte mult căutându-te, ca să vadă în ce hal ai ajuns. Ştiu că nu ai motive s-o protejezi, însă, dacă cineva află că a fost aici în celulă şi a stat de vorbă cu tine, n-are să aibă parte de un sfârşit prea fericit.

— Şi ar trebui să-mi pese pentru că…? l-am

întrebat, dorind să aflu de ce îi păsa *lui.*

— Pentru că, asemenea iubitei tale, zise el, vorbind încet, în timp ce mă privea drept în ochi, n-a avut puterea să decidă asupra propriei vieţi. Aşa că n-ai de ce să te răzbuni pe ea. Atât te rog, şi ştii că până acum nu ţi-am cerut niciodată nimic.

Aşa era.

Întotdeauna eu îl rugasem să facă anumite lucruri pentru mine. Însă toate se întâmplaseră într-o altă viaţă.

Îi cercetam ochii impenetrabili. Dacă nu aş fi fost atât de slăbit, aş fi putut să folosesc forţa de constrângere – lucru la care Malik nu se pricepuse niciodată.

— Îţi pasă de ea, am spus.

— Sunt incapabil să mai ţin la cineva, zise el. Însă îi sunt dator.

Tonul impasibil pe care-l folosise mă făcu să mă înfior. M-am lăsat moale, proptindu-mă de zid.

— N-am renunţat niciodată la tine, Malik, i-am zis istovit. Şi nu mi-am trăit viaţa.

— Până acum. Începu să-mi bandajeze mâna. Când ai cunoscut-o pe Penellaphe.

— Ce se întâmplă acum n-are legătură cu ea.

— Totul are legătură cu ea, murmură el.

— Prostii! am zis, clătinând din cap. De ce crezi că am luat în calcul ideea de a avea o întrevedere cu Regina de Sânge după tot ce mi-a făcut – după ce ţi-a făcut ţie? Nu avea legătură doar cu Atlantia. Nici cu ceea ce le făcea Coroana de Sânge muritorilor. Toate acelea erau în plan secundar. Tu erai cel mai important pentru mine. Am venit în Oak Ambler pregătit să negociez eliberarea ta. Poppy a venit în Oak Ambler pregătită să facă acelaşi lucru, chiar dacă nu te

cunoştea.

Faţa lui căpătă o expresie ciudată, în timp ce se încrunta.

— Aşa e, nu mă cunoştea, zise în timp ce împăturea tifonul, acoperind rana. Sau cel puţin asta îşi aminteşte.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Vei înţelege curând, zise Malik, legând bandajul. Am o presimţire că vei fi din nou împreună cu regina ta mult mai devreme decât te aştepţi.

Capitolul 12

Poppy

Trecându-mi degetele peste mânerul răcoros făurit din os de vârcolac, un zâmbet slab îmi răsări pe buze, în timp ce mă gândeam la bărbatul care-mi făcuse pumnalul cadou în ziua în care împlinisem 16 ani.

Nici eu, nici Vikter nu ştiam cu siguranţă *când* anume era ziua mea. Îmi spusese acelaşi lucru precum Casteel: „Alege o zi”. Alesesem ziua de 20 aprilie.

Nu ştiam de unde făcuse rost de un asemenea pumnal. Nu văzusem nici unul care să-i semene. Mi-l dărui, îşi lăsă mâna peste a mea şi îmi zise: „Arma aceasta e la fel de neasemuită ca tine. Poartă-i de grijă, şi-ţi va răscumpăra eforturile”.

Zâmbetul crescu, iar eu mă simţeam uşurată că mă puteam gândi la Vikter fără să mă înec în tristeţe. Regretul nu dispăruse. Nu avea să dispară niciodată. Dar cu timpul devenise mai uşor să mă gândesc la el.

— Sper că eşti mândru de mine, am şoptit.

Speram că era mândru de faptul că alesesem să

conduc armatele atlantiene, să-mi asum aceleaşi riscuri ca soldaţii şi să îndur *urmările* războiului. Până la urmă, *el* mă învăţase importanţa acelor aspecte.

Ca atunci când descoperiserăm din greşeală însemnătatea acelor batiste albe bătute în cuie în uşile acelor case din Masadonia, iar Vikter ajutase familiile care locuiau în acele case, cei care nu reuşiseră să ducă la capăt ceea ce trebuia făcut. Le oferise acelor blestemaţi – cei infectaţi de muşcăturile Temuţilor – o moarte rapidă şi onorabilă, înainte să se transforme în monştri care aveau să-şi atace propria familie şi pe oricine altcineva s-ar fi aflat în apropiere. O moarte paşnică, în locul execuţiilor publice pe care Ascendenţii le puneau la cale pentru cei atinşi de blestem.

Îl întrebasem la un moment dat cum de reuşea să nu fie afectat de toată moartea ce-l înconjura. Pentru foarte mult timp, nu i-am înţeles răspunsul. „Mă afectează. Moartea e moarte. Omorul e omor, Poppy, oricât de justificat ar părea. Fiecare moarte lasă urme, însă nu mă aştept să-şi asume cineva un risc pe care eu însumi n-aş fi dispus să mi-l asum. Aşa cum n-aş cere cuiva să ducă o povară pe care eu aş refuza să o car sau să simtă ceva ce eu însumi n-am simţit”.

Am înţeles până la urmă ce voia să spună, atunci când am văzut cu adevărat cât de mulţi – tineri şi bătrâni – fuseseră cu adevărat infectaţi. În fiecare an aveau loc câteva zeci de execuţii, însă, de fapt, sute de muritori erau infectaţi. Atinşi de blestem, făcând ceea ce Ascendenţii n-ar fi făcut niciodată pentru ei înşişi, chiar dacă erau mai puternici, mai rapizi şi mult mai greu de rănit decât un muritor.

Crezusem că înţelesesem. Dar acum? Am pus pumnalul la loc în teaca prinsă de coapsă. Acum, înţelegeam că Vikter nu vorbise doar despre ajutorarea

celor blestemaţi. Nu fusese un Descendent, dar acum, aducându-mi din nou aminte, suspectam că vorbise despre Ascendenţi. Despre Coroana de Sânge, care cerea atât de mult de la cei care trebuiau să-i slujească, fără să ofere mare lucru în schimb.

Fie că eram Fecioară sau regină, muritoare sau zeitate, nu aveam să-mi permit niciodată să devin cineva care să nu-şi asume aceleaşi riscuri ca restul. Şi aveam să port cu mine *urmările* despre care vorbise Vikter, în timp ce mă aşteptam de la ceilalţi să ducă aceeaşi povară.

Am strâns cureaua subţire ce-mi străbătea pieptul în diagonală, luând în mână o sabie scurtă făcută din fier şi piatră de umbre. Era mai uşoară decât armele aurite ale atlantienilor. Am introdus lama sabiei în teaca prinsă la spate, mânerul fiind îndreptat în jos, aproape de şold.

Celelalte arme erau întinse peste hartă, atinse de razele soarelui de dimineaţă ce intrau prin fereastră. Mi-am proptit cizma de scaun şi am apucat o lamă de oţel. Degetele îmi trecură peste cureluşele apărătorii pentru tibie. Am împins pumnalul în interiorul cizmei, după care am schimbat piciorul şi am împins un pumnal asemănător în interiorul celeilalte cizme. Apoi am ridicat o ţepuşă subţire din piatră de umbre cu un mâner un pic mai îngust ca braţul meu. Am introdus ţepuşa în teaca de pe antebraţ. Era arma preferată a Vonettei. De obicei, purta câte o ţepuşă pe fiecare braţ atunci când era în întruparea ei de muritoare. Am introdus o a doua sabie scurtă în teacă, legându-mi-o de spate, încrucişând-o peste prima, butonul mânerului fiind proptit în şoldul meu stâng. Apoi am apucat şi ultima sabie, curbată şi letală, şi m-am oprit, întrebându-mă unde anume aş fi putut să o port.

— Crezi că mai ai nevoie de alte arme?

Mi-am ridicat privirea şi l-am observat pe Valyn stând în cadrul uşii. Nu-l mai văzusem din momentul în care plecase, cu o zi înainte.

Gâtul mi se încălzi, dar am continuat să mă gândesc unde anume aş fi putut să prind ultima sabie.

— Sunt de părere că nu strică să ai asupra ta cât mai multe arme, i-am răspuns.

— În mod normal, aş fi de acord, zise el, ţinându-şi mâna pe garda uneia dintre cele trei săbii pe care vedeam că le avea asupra lui. Eram convinsă că armura din aur şi oţel ascundea şi altele. Însă tu vei fi cea mai periculoasă armă de pe câmpul de luptă.

Stomacul îmi zvâcni puţin în timp ce coboram lama în formă de seceră.

— Sper că nu va trebui să-mi folosesc puterile, am zis.

Capul lui Valyn se lăsă într-o parte într-un fel dureros de familiar, ce-mi schingiuia inima. Socrul meu mă privi în ochi.

— Vorbeşti serios, zise el.

— Da. Nu ştiam de ce, însă observaţia lui Valyn mă sâcâia. De ce alesesem să port atâtea arme? Mă încruntasem în timp ce încercam să-mi înţeleg alegerile aparent inconştiente. Eu doar... Abilităţile pe care le am pot fi folosite pentru vindecare. Aş prefera să le întrebuinţez doar pentru asta. L-am privit în timp ce mi-am agăţat lama în formă de seceră de şold. Asta dacă nu va trebui să mă folosesc de ele în luptă, lucru pe care nu voi ezita să îl fac.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva, zise el. Continua să mă privească, deşi evita să se uite la cicatricile mele. Semeni cu...

Ştiam cu cine semănam.

Buzele mi se arcuiră în timp ce mă uitam la mâneca rochiei mele. Rochia mea *albă*. În acea noapte în New Haven, când mă decisesem că nu mai aveam să fiu Fecioara, îmi promisesem câteva lucruri. Printre ele se afla şi decizia de a nu mai purta niciodată veşminte albe.

Încălcasem acea promisiune în ziua ce tocmai începea, ajutată de Naill şi de femeia vârcolac pe nume Sage. Rochia de pânză era una din cele două ce fuseseră croite dintr-o tunică a lui Kieran, tivul acesteia ajungându-mi până la genunchi, laturile sale fiind deschise ca să pot ajunge cu uşurinţă la pumnalul din os de vârcolac ce-mi era legat de coapsă. Mai purtam şi nişte colanţi pe care-i împrumutasem de la Sage. Cusăturile colanţilor fuseseră mai întâi lărgite – deoarece Sage era cu unul sau două numere mai mică decât mine – şi apoi întărite. Colanţii şi rochia erau de un alb *pur,* la fel ca plăcile de armură pe care le purtam pe umeri şi cuirasa ce-mi acoperea pieptul. Naill reuşise să coasă stofă albă peste armura subţire. Făcuse o treabă extraordinară, oferindu-mi exact ceea ce-i cerusem, după care îşi dublase munca. Mai croise o rochie şi încă o pereche de colanţi.

Uram îmbrăcămintea din tot sufletul.

Însă o purtam cu un scop. Nu eram o regină pe care muritorii ar fi recunoscut-o. Coroana aurită nu însemna nimic pentru ei.

Albul purtat de Fecioară însă avea însemnătate pentru ei.

— Ţi-ai imaginat că aşa ar trebui să arate Fecioara? l-am întrebat. Ai dreptate, însă, de obicei, purtam un văl în loc de armură şi… Am simţit că obrajii mi se încălzesc din nou. Şi nu purtam nici pe departe atâtea arme.

Scutură scurt din cap, iar o şuviţă de păr îi scăpă din coada pe care o avea legată la spate. Şuviţa îi căzu peste obraz.

— Urma să spun că semeni cu cineva dintr-unul dintre tablourile mele preferate, zise el.

— Chiar aşa?! am zis, muşcându-mi încurcată buza.

— Un tablou al zeiţei Lailah, mai exact. Nu semeni cu ea întru totul ca înfăţişare, însă armura şi spatele tău drept… Puterea pe care o emani. Există un tablou în palat. Nu ştiu dacă ai apucat să-l vezi, însă o reprezintă pe Zeiţa Păcii şi a Răzbunării. Şi ea purta o armură albă.

— N-am apucat să văd tabloul, am zis.

— Cred că ţi-ar plăcea.

M-am gândit fără să vreau la Casteel şi la ce părere ar fi avut el dacă m-ar fi văzut îmbrăcată în felul în care eram. Ar fi fost de acord cu armele. Mai mult decât de acord. Însă rochia?

Probabil ar fi sfâşiat-o şi i-ar fi dat foc.

Gândul la Casteel m-a făcut să îmi amintesc de vis şi să mă întreb iar ce ar fi putut însemna.

— Voiam să te întreb ceva, i-am zis.

— Chiar te rog!

— Kieran mi-a spus că poate ştii dacă e posibil ca sufletele-pereche să intre unul în visul celuilalt.

— Îmi aduc aminte că am citit ceva despre asta. Autorul denumise fenomenul… Fruntea lui Valyn se încreţi. Deplasarea sufletelor. Nu are nimic de-a face cu a fi somnambul. Autorul susţinea că sufletele se pot găsi astfel, chiar şi în vis. Fruntea i se netezi. Ţi s-a întâmplat ceva asemănător?

M-am chinuit să nu-mi amintesc în detaliu visul.

— Am avut un vis extraordinar de viu. Nu părea ca

un vis normal, şi cred că şi Casteel şi-a dat seama de acest lucru, chiar înainte să mă trezesc. Desigur, există posibilitatea să mă fi înşelat şi să fi fost doar un vis, am spus.

— Aş zice că e exact ceea ce crezi. O deplasare a sufletelor între două suflete-pereche, zise el. Fiul meu mi-a zis că eşti sufletul lui pereche – ştiam fără să mi-o fi spus. Am văzut-o cu ochii mei după atacul asupra Odăilor lui Nyktos, când s-a trezit şi a aflat că ai fost luată. Am văzut-o în ochii tăi şi am simţit-o în vocea ta când ne-ai vorbit despre planurile tale de a merge în Carsodonia. Voi doi aveţi parte de ceva ce puţini vor avea vreodată ocazia să simtă.

— Aşa e, am şoptit, simţind cum gâtul mi se înţepeneşte.

Valyn zâmbi, însă ridurile de pe faţa sa păreau dintr-odată mai adânci în timp ce ofta.

— M-am întâlnit cu Kieran în drum spre tine, zise Valyn, spre uşurarea mea. Era evident că se îngrijora din pricina motivului pentru care voiam să-ţi vorbesc. În afară de familia lui, singura persoană căreia îi e loial e Casteel. Şi cred că e genul de loialitate care depăşeşte orice soi de legătură – chiar şi pe cea a *notam*-ului primitiv. Îşi întoarse capul spre mine, cu ochii săi aurii mijiţi. Îţi face bine. Amândurora vă face bine.

— Ştiu, i-am zis. Mi-am deschis simţurile spre Valyn şi am simţit că mă apropii de zidurile unui oraş. Am simţit din nou nevoia să caut crăpături în scuturile lui mentale. Am atins punguţa de piele de la şold, strângând în mână căluţul de jucărie, depăşind acea nevoie. Dacă ai venit ca să încerci să mă convingi să nu mă duc în Carsodonia, eu… Îţi apreciez îngrijorarea – mai mult decât probabil îţi poţi da seama. Însă

trebuie s-o fac.

— Mi-aş dori să pot spune ceva care să te facă să te răzgândeşti, dar ştiu cât eşti de încăpăţânată. Asemenea fiului meu. Asemenea ambilor mei fii. Atinse spătarul unui scaun. Te deranjează dacă mă aşez?

— Deloc, i-am zis.

M-am aşezat şi eu pe un scaun tapiţat.

— Îţi mulţumesc. Armura scârţâi în timp ce se aşeza. Îşi întinse piciorul drept. Ştiu că n-am cum să te fac să te răzgândeşti, dar sunt îngrijorat. Se pot întâmpla atâtea. O grămadă de lucruri ar putea merge prost. Dacă te pierdem şi pe tine, după ce i-am pierdut pe ei doi…

— Nu sunt pierduţi. Ştim unde sunt. Iar eu am să ajung la ei, i-am zis. Şi poate că Malik… Am tras adânc aer în piept, strângând din nou în mână căluţul de jucărie. Poate că Malik e o cauză pierdută. Însă Casteel nu e. Am să-l aduc înapoi şi am să fac ceea ce mi-ai cerut înainte, dacă va fi cazul.

Valyn oftă, şi păru să-i ia câteva clipe până când să-şi revină.

Mi-am întins încet mâna stângă şi i-am arătat palma pe care se afla însemnul căsătoriei.

— Trăieşte. Câteodată, şi eu trebuie să-mi reamintesc asta, am şoptit. Însă e în viaţă.

Valyn îmi privi mâna preţ de ceea ce-mi păru a fi o mică eternitate, apoi închise ochii pentru o clipă. Îmi păstrasem simţurile deschise, iar, pentru un moment, am simţit ceva venind din partea lui – ceva ce-mi aducea aminte de fructele de mango verzi şi acrişoare pe care Tawny le mânca adesea la micul-dejun. Să fi fost vorba despre vină? Ruşine? Clipa fu prea scurtă ca să-mi pot da seama.

— Cu toate câte s-au întâmplat, n-am avut prea

mult timp la dispoziţie, însă trebuie să vorbim despre ceva. Am rătăcit destulă vreme prin acest tărâm ca să ştiu că unele lucruri nu trebuie amânate, zise el, iar pieptul meu se strânse. Ştiam că orice se putea întâmpla, dar nu voiam să cred că i s-ar fi putut întâmpla lui. Ştiu ce ai discutat cu soţia mea când te-ai întors din Evaemon, îmi zise.

Toţi muşchii corpului mi se încordară, dar strânsoarea asupra căluţului de jucărie slăbi.

Se lăsă pe spate în scaun, masându-şi un genunchi.

— Ştiu că ai fost supărată pe ea.

— Încă sunt, am zis. Mi-am luat mâna de pe punguţa de piele înainte să fac ceva prostesc, cum ar fi fost să-i dau foc. N-am depăşit deloc momentul.

— Ai tot dreptul să te simţi aşa. Casteel la fel. Şi Malik, dacă… Răsuflă greoi. Nu sunt aici să vorbesc în numele Eloanei, ci doar în numele meu. Bănuiesc că te-ai întrebat dacă ştiam adevărul despre Regina de Sânge.

Mi-am lipit palmele de coapse.

— Aşa e. E unul dintre lucrurile la care mă gândesc atunci când nu pot adormi, am recunoscut. Ştiai? Fac pariu că Alastir ştia.

— Într-adevăr, confirmă Valyn. Dacă Alastir n-ar fi fost rupt în bucăţi şi devorat de vârcolaci, i-aş fi dezgropat cadavrul doar ca să-l pot înjunghia din nou. În mod repetat. A aflat înaintea mea.

Răspunsul lui mă surprinse, însă nu aveam încredere în reacţia mea.

— Chiar aşa? l-am întrebat.

— Presupusesem că ea murise chiar înaintea războiului sau în timpul acestuia. Am crezut asta timp de mulţi ani, îmi zise Valyn, în timp ce eu tăceam,

rămânând nemişcată. Eloana n-a vorbit niciodată despre ea sau despre Malec, iar eu n-am insistat, pentru că ştiam că nu-i era uşor să vorbească despre asta. Ştiam că o parte a fiinţei ei îl iubea, chiar dacă nu merita un asemenea cadou. Ştiam că o parte a fiinţei ei avea să-l iubească întotdeauna, chiar dacă mă iubea şi pe mine.

Eram cu adevărat surprinsă. Valyn ştiuse ce recunoscuse Eloana, şi nu credeam că faptul că ştia acest lucru îl făcea să o iubească mai puţin decât înainte. Dintr-odată îl respectam şi mai mult pe bărbatul din faţa mea. Dacă însă Casteel ar fi simţit acelaşi lucru pentru Shea, probabil aş fi fost cuprinsă de o gelozie iraţională.

— Abia când l-a capturat prima oară pe Casteel, Eloana mi-a spus ce ştia despre regina Solisului, continuă Valyn, muşchiul de sub tâmplă începând din nou să-i zvâcnească. Am fost… Izbucni într-un râset sec. Furios nici măcar nu începe să descrie felul în care m-am simţit când am aflat. Dacă aş fi ştiut atunci adevărul, n-aş fi ales niciodată să mă retrag. Aş fi ştiut că nu am fi putut să încheiem într-un asemenea fel războiul. Că exista prea multă istorie personală care n-ar fi permis încheierea acestuia, şi poate tocmai de aceea a tăinuit totul atât de multă vreme. Sau poate că, odată cu trecerea timpului, minciuna devenise un fel de adevăr indestructibil care ţinea totul închegat. Nu ştiu. Ceea ce *ştiu e* că acum trebuie să spun adevărul. N-am ştiut de la început, însă ştiu de ceva timp adevărul despre ea. Situaţia e… grea şi complicată.

— Asta nu-i o scuză.

— Ai dreptate, zise el încet. Pur şi simplu, aşa e.

Mânia îmi mocnea în sânge şi în coşul pieptului,

pătrunzând cu încetul în acele părţi reci şi goale ale fiinţei mele.

— Ai fi putut să-l avertizezi pe Malik. Să împărtăşeşti ceea ce ştiai cu mine şi cu Casteel. Dacă am fi cunoscut din timp adevărul, am fi fost mai bine pregătiţi. Am fi înţeles că nu avea nici un rost să încercăm să negociem cu Isbeth, i-am zis, iar colţurile gurii sale se tensionară în clipa în care am rostit numele ei. Dacă am fi ştiut, l-am fi putut găsi pe Malec şi am fi avut un avantaj asupra ei. Desigur, dacă ai fi făcut asta, ai fi fisurat fundaţia de minciuni a Atlantiei. Aşadar, să ştii că nu mă interesează cât de complicată şi de grea ţi s-a părut atunci situaţia. Nici unul din voi n-a spus adevărul, pentru că vă temeaţi că avea să vă afecteze. Ar fi afectat felul în care vă priveau ceilalţi. Vă temeaţi că poporul nu v-ar mai fi susţinut dacă ar fi aflat că regina *lor* încercase să o omoare pe regina Solisului. Ar fi aflat că Isbeth nu a fost niciodată vampir. Că nu a fost primul Ascendent. Ar fi aflat că Atlantia era construită pe minciuni, la fel ca Solisul.

— Eu… nu pot nega nimic din tot ce ai spus, zise el, continuând să mă privească drept în ochi. Dacă ne-am puteam întoarce în timp, ca să facem ceea ce trebuie, am face-o. Trebuia să fi spus adevărul în legătură cu ea.

— Numele ei e Isbeth. Mi-am înfipt degetele în carnea picioarelor. Faptul că nu-i pronunţi numele nu schimbă cu nimic faptele.

Valyn îşi coborî bărbia, încuviinţând din cap.

— Cu toate acestea, nu-mi e uşor să îi pronunţ numele, zise el. Şi nici nu pot uita că e mama ta. Trebuie să mă crezi că bănuiam că ai putea fi o zeitate, unul dintre copiii vreunei muritoare cu care Malec a avut o aventură. N-am aflat adevărul până când nu ne-

ai spus. Se opri pentru o clipă. Însă mă bucur să ştiu că nu este tatăl tău. *Gemeni.* Malec şi Ires. Asta explică de ce ai trăsături asemănătoare cu ale sale.

Şocul pe care-l resimţise Eloana atunci când îi zisesem că Malec era o zeitate fusese prea visceral ca să fi fost simplă prefăcătorie. Mi-aş fi dorit să întreb dacă acea informaţie ar fi schimbat cu ceva felul în care s-ar fi folosit de adevărul legat de Isbeth, însă n-am făcut-o. Mai avea rost? Răspunsul lui n-ar fi putut schimba cu nimic situaţia.

— Ţi-a spus Eloana despre fiul lui Isbeth şi al lui Malec? l-am întrebat, aducându-mi aminte ce-mi zisese Eloana.

— Da. Îşi trecu mâna peste bărbie. Şi am crezut-o atunci când mi-a zis că nu ştiuse nimic despre acel copil până în clipa în care Alastir îi vorbise despre el.

Nu ştiam dacă să-l cred sau nu. Deoarece ştiuseră că Alastir găsise ceea ce ei credeau că era unul dintre descendenţii lui Malec, iar sfetnicul lor – *prietenul* lor – lăsase copilul, adică pe mine, să fie ucis de Temuţi. Se împăcaseră cu ideea săvârşirii unui asemenea act oribil, deoarece crezuseră că acţiunile lui Alastir serveau intereselor Atlantiei.

Nu-i învinovăţisem pentru ceea ce făcuse Alastir. Nici acum nu o făceam. Îi consideram însă responsabili pentru ceea ce ştiuseră şi pentru felul în care aleseseră să procedeze – sau să *nu* procedeze.

— Sunt măcinat de regrete, zise Valyn răguşit. Soţia mea, la fel. Nu vreau să fiu iertat. Nici Eloana n-ar cere aşa ceva.

Mă bucuram să aflu asta, pentru că nu eram sigură de felul în care ar fi trebuit să mă simt în legătură cu ei. Însă nu era o problemă să-i iert. Îmi venea uşor să iert. Poate prea uşor. Mai greu îmi era să înţeleg şi să

accept motivul pentru care procedaseră în felul în care o făcuseră, şi nu trecuse destul timp ca să mă împac cu faptele lor.

— Atunci, ce-mi ceri? l-am întrebat.

— Nimic. Mă privi din nou în ochi. Voiam doar să afli adevărul. Ca să nu mai rămână nimic nespus între noi.

Bănuiam că ar fi putut să aibă şi un alt motiv, în afară de dorinţa ca lucrurile între noi să fie limpezi. Îşi dorea ca eu să ştiu toate acestea în caz că nu avea să mai apuce să-şi vadă fiii. Urma ca eu să le spun acestora ce împărtăşise el cu mine, dacă el nu avea să o mai poată face.

Tăcerea se prelungi, şi nu ştiam ce să spun sau să fac. Valyn fu cel care o rupse.

— Aproape că e timpul, nu-i aşa?

— Da, i-am zis. Mă aştept să ne revedem după ce toate se vor sfârşi.

Zâmbetul îi reveni, iar unele riduri mai adânci îi dispărură.

— Aşa să fie! zise el.

Am părăsit conacul, flancată de Emil şi de o mică hoardă de gardieni ai Coroanei care parcă apăruseră de nicăieri. Valyn îmi atinse umărul pentru o clipă, în timp ce ne apropiam de armatele ce aşteptau la marginea proprietăţii, apoi o luă înainte.

Când soldaţii conştientizară că sosisem, îşi puseră mâinile cu care mânuiau săbiile în dreptul inimii şi făcură o plecăciune. Încrederea pe care şi-o puneau în mine, împreună cu privirile pe care le simţeam asupra mea îmi îngreunară paşii. Corpul îmi vibra, însă aroma sărată, cu gust de nucă, a hotărârii lor îmi calmă nervii. Nu era timp pentru discursuri înălţătoare, pompă sau afişarea autorităţii. Toţi ştiau ce aveau de făcut în acea

zi.

M-am alăturat lui Kieran, care aştepta în faţa coloanei de soldaţi, alături de Setti şi de un alt cal. Doar Emil mă mai urma acum. Gardienii Coroanei se alăturară diviziilor.

Vârcolacul privi peste umăr. Un val de surprindere răcoroasă ajunse la mine, în timp ce el se întorcea, privindu-mă cum mă apropiam de el.

— Ce-i?! l-am întrebat.

— Nimic, îmi răspunse, dregându-şi vocea. Nu-mi place deloc felul în care eşti îmbrăcată.

— Bine ai venit în club!

— Nu vreau să am nimic de-a face cu genul ăsta de club, zise el, întorcându-şi privirea spre fostul rege, care li se alătura lui Sven şi lui Cyr. E totul în regulă? Am văzut că Valyn a intrat în încăperea ta.

— Da, i-am zis.

Am luat frâiele lui Setti din mâna lui Kieran şi apoi m-am prins de şa, suind pe cal. În timp ce mă aşezam, atenţia îmi fu atrasă de generalul vârcolac. Lizeth trecu printre rândurile de soldaţi, îndreptându-se spre comandantul Gărzii Coroanei. Hisa avea să rămână alături de Valyn şi de ceilalţi generali, ca să se asigure că planurile noastre aveau să fie îndeplinite întocmai.

Hisa se întoarse spre Lizeth, punându-şi o mână pe ceafa ei. Degetele ei se încâlciră în şuviţele blonde. Radia îngrijorare.

— Fii prudentă!

Femeia vârcolac îşi lipi fruntea de a Hisei.

— Fii curajoasă, răspunse ea, sărutând-o.

— Întotdeauna, replică Hisa.

— Fii curajoasă, am şoptit, întorcându-mi privirea.

Îmi plăcea ideea. Prudentă, dar curajoasă.

Cu toţii trebuia să ne comportăm cu prudenţă şi

curaj în acea zi.

Capitolul 13

Am pătruns repede şi tăcut în Ţinuturile Pinilor ce înconjurau Oak Ambler. Ţinuturile începeau după primele rânduri de copaci îndoiţi. Singurele sunete erau cele scoase de acele de pin şi de crengile ce acopereau drumul. Razele de soare ce treceau printre pini dădeau împrejurimilor un aer liniştit, opusul a ceea ce urma să se întâmple.

Stăteam ţeapănă în şa, ţinând frâiele lui Setti, aşa cum mă învăţase Casteel. Armura pe care o purtam era subţire şi mi se mula pe corp, mai ales cuirasa ce-mi proteja pieptul şi spatele, chiar dacă nu era cea mai confortabilă îmbrăcăminte pe care o purtasem vreodată. Era însă o necesitate. Puteam să supravieţuiesc majorităţii rănilor, însă nu voiam să fiu slăbită degeaba, mai ales dacă avea să fie nevoie să recurg la folosirea *eather-ului.*

Emil călărea în stânga mea şi nu păruse niciodată atât de serios, cercetând constant cu privirea copacii deşi. Kieran se afla în dreapta mea. Doar noi trei ne îndreptam spre Oak Ambler.

Sau cel puţin aşa părea.

Voiam să le dau celor care apărau zidurile şansa să ia decizia corectă. Dacă am fi apărut cu întreaga armată în faţa lor, i-am fi pus în defensivă. Şansele ca ei să deschidă porţile, pentru a le da ocazia să scape celor care nu-şi doreau să lupte, ar fi scăzut considerabil.

Nu eram deloc singuri.

Vârcolacii se răspândiseră în pădurea din împrejurimi, înaintând în tăcere în timp ce căutau

soldaţi ai Solisului care s-ar fi putut ascunde printre pini.

Simţeam o apăsare în piept, iar *eather-ul* îmi pulsa în miezul fiinţei. Setti trecu un pârâu îngust ce traversa drumul, împroşcând apă şi pământ cu copitele. Fusesem aproape de declanşarea războiului atunci când Regina de Sânge îl ucisese pe Ian şi-l luase prizonier pe Casteel. Războiul izbucnise când îl ucisesem pe regele Jalara. Dar acum… *acum,* urma să aibă loc prima bătălie adevărată a acelui război. Am strâns mai tare frâiele în mâini, în timp ce inima îmi bubuia cu putere în piept.

Chiar nu-mi venea să cred că se-ntâmplă.

Din nu ştiu ce motiv nu-mi dădusem seama până în acea clipă că mă simţeam complet diferit de cum mă simţisem înainte să cucerim Massene. Acum, mergeam cu adevărat la *război.* După atâta aşteptare şi atât timp petrecut plănuind, *dintr-odată* totul îmi părea ireal.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nici unul dintre muritorii din Oak Ambler nu ar fi riscat să se încreadă în noi? Dacă rămâneau cu toţii în oraş, chiar şi Descendenţii? Inima începu să-mi bată cu putere, în timp ce-mi dădeam seama că măcelul pe care încercasem să-l previn devenea din ce în ce mai posibil cu fiecare minut care trecea.

Nu mă puteam opri din a mă gândi că, dacă l-aş fi avut pe Casteel alături, el ar fi ştiut să spună ceva care să mă relaxeze. M-ar fi făcut să zâmbesc, orice ar fi urmat să se întâmple. Şi probabil ar fi spus şi ceva ce m-ar fi enervat… chiar dacă, în secret, m-ar fi emoţionat.

Şi, mai mult ca sigur, *mai mult ca sigur,* i-ar fi plăcut armura şi armele.

— Acolo, zise încet Kieran. În faţa noastră, spre stânga.

Prea speriată ca să-i permit minţii să speculeze legat de ce anume văzuse Kieran, am privit prin razele de soare ce treceau printre ramurile copacilor.

— Îi văd, confirmă Emil în aceeaşi clipă în care i-am văzut şi eu.

Muritori.

Mergeau de-o parte şi de alta a drumului, mai multe zeci – poate o sută cu totul. Îşi încetiniră paşii atunci când ne văzură şi se îndepărtară şi mai mult de drum, făcându-ne loc. Am încercat să simt o urmă de uşurare, însă grupul din faţa noastră nu era deloc numeros, în comparaţie cu zecile de mii de muritori care trăiau în Oak Ambler.

Am tras adânc aer în piept, încercând să trec peste dezamăgirea pe care o simţeam cuprinzându-mi oasele. Însă o sută de muritori erau mai buni decât nici unul.

Emil îşi conduse calul mai aproape de Setti, în timp ce ne apropiam de grupul de muritori. Mulţi dintre ei duceau în spate sau în braţe saci. Cu coada ochiului am observat că Emil îşi coborî mâna pe mânerul sabiei. Trupul lui Kieran se încordă. Ştiam că şi el îşi dusese mâna mai aproape de armă.

Mi-am deschis simţurile spre muritori şi aproape că mi-am dorit să n-o fi făcut-o. Simţeam doar un gust aproape copleşitor de îngrijorare combinată cu frică şi teroare. Feţele lor trase descriau foarte bine ceea ce simţeau. Nu păreau să fi avut mai mult de 20 sau 30 de ani. Trăiseră atât de mulţi ani sub domnia Ascendenţilor.

Grupul încetini şi mai apoi se opri, oamenii privindu-ne tăcuţi în timp ce treceam pe lângă ei.

Privirile lor mă apăsau, iar câţiva erau atât de îngrijoraţi, încât îşi proiectau emoţiile, îngroşând aerul din jurul nostru. Am reuşit să-mi închid simţurile.

După ce petrecusem atâţia ani ferită de priviri, acoperită de acel văl, nu eram deloc obişnuită cu situaţia. Nu mă obişnuisem să fiu *privită*. Îmi simţeam toţi muşchii din corp gata să zvâcnească din cauza atâtor priviri, şi m-am străduit să nu încep să mă zvârcolesc.

Nu le-am zâmbit în timp ce-mi treceam privirea peste ei. Nu pentru că mă temeam că aveam să arăt prosteşte – detaliu ce m-ar fi preocupat în alte împrejurări –, ci pentru că nu părea adecvat, mai ales că nici unul dintre ei nu mă privea drept în ochi, pentru că se simţeau nesiguri sau speriaţi.

Singurul care mă privea în ochi era un copil aflat la marginea grupului.

Fetiţa mă privea ţintă, lăsându-şi obrazul pe umărul celui despre care presupuneam că era tatăl ei. Mă întrebam ce vedea. O străină? O regină plină de cicatrici? O faţă ce avea să-i bântuie visele? Sau mă vedea ca pe cineva care venise să o elibereze? Ca pe o posibilă prietenă? Vedea, oare, speranţă? I-am privit mama, care se apropie de copilă şi de tatăl acesteia, punând mâna pe spatele fiicei sale. Mă întrebam dacă nu cumva riscaseră să părăsească oraşul de dragul copilului. Pentru că doreau să-i ofere un altfel de viitor.

— Poppy, zise Emil, atrăgându-mi cu blândeţe atenţia.

Am tras de frâiele lui Setti şi am încetinit.

Mai în faţă, un bărbat se îndepărtase de o femeie cu faţa palidă care îmbrăţişa un băiat ce abia ajungea la talia hainei sale de culoare crem, din lână.

— Vă rog, începu bărbatul a cărui voce groasă

tremura în timp ce vorbele îi curgeau şuvoi printre buze. M-mă numesc Ramon. Tocmai am trecut printr-un Ritual, acum o săptămână, zise el.

Stomacul mi se strânse în timp ce-i priveam pe Kieran şi pe Emil.

— Ni l-au luat pe cel de-al doilea fiu. Numele lui e Abel.

Stomacul mi se strânse şi mai tare. Ritualurile se petreceau în mod concomitent peste tot în Solis – atunci când aveau loc. Câteodată, treceau ani sau decenii între Ritualuri. Tocmai de aceea fiicele şi fiii născuţi ca al doilea copil erau daţi curţii la diferite vârste. Aşa se întâmpla şi cu cei născuţi ca al treilea copil, care ajungeau pe mâna preoţilor şi a preoteselor. Nu auzisem până acum ca în acelaşi an să aibă loc două Ritualuri.

— Abel… ar trebui să fie alături de ceilalţi. În Templul lui Theon, continuă bărbatul. N-am reuşit să ajungem la ei înainte să plecăm.

Dintr-odată, am înţeles ce voia. Se temea de ceea ce se temeau probabil şi ceilalţi membri ai grupului. Am reuşit să vorbesc:

— Nu vom asedia templul.

Uşurarea bărbatului fu atât de puternică, încât îmi trecu prin scuturile emoţionale. Am simţit gustul ploii de primăvară. Bărbatul se cutremură, iar inima mea făcu la fel.

— Dacă… dacă îl vedeţi… e încă bebeluş, însă are părul de aceeaşi culoare ca al meu şi ochi căprui ca mămica lui. Privirea bărbatului trecea de la mine la Emil şi Kieran, în timp ce desfăcea gura unui sac.

Am ridicat mâna, oprindu-l pe Emil din a-şi trage sabia din teacă. Fără să-şi dea seama, Ramon căuta în interiorul sacului.

— M-mă numesc Ramon, repetă el. Pe mămica lui Abel o cheamă Nelly. Ne ştie numele. Ştiu că pare prostesc, însă e adevărat, o jur pe zei! Puteţi să-i daţi asta? Scoase o jucărie pufoasă şi maronie din sac. Un ursuleţ de pluş micuţ şi moale. Lăsă sacul pe jos şi se apropie, privind speriat spre Kieran şi Emil, care-i cercetau fiecare mişcare. Puteţi să-i daţi asta? Ca să-i ţină de urât până când ne putem întoarce după el? Aşa o să ştie că nu l-am părăsit.

Cerinţa bărbatului îmi făcea ochii să ardă şi îmi tăia respiraţia. Am luat ursuleţul.

— Desigur, i-am şoptit.

— M-mulţumesc! Îşi împreună mâinile şi făcu o plecăciune, îndepărtându-se. Mulţumesc, Înălțimea Voastră.

„Înălţimea Voastră…”

Suna cu totul altfel venind din partea unui muritor. Era aproape o binecuvântare. Am privit ursuleţul. Blana îi era peticită, dar moale. Ochii făcuți din doi nasturi erau cusuţi aproape unul de celălalt. Jucăria mirosea a lavandă.

Nu eram regina lor.

Nu eram răspunsul rugăciunilor lor, pentru că ar fi trebuit ca acele rugăciuni să primească răspuns cu multă vreme în urmă.

— Diana, ţipă cineva aflat în spatele lui Ramon, iar eu mi-am ridicat brusc privirea. Pe a doua noastră fiică o cheamă Diana. Au luat-o în timpul Ritualului, acum câteva luni. Are zece ani. Puteţi să-i spuneţi că nu am părăsit-o? Că o vom aştepta?

— Murphy şi Peter, ţipă altcineva. Fiii noştri. I-au luat în timpul ultimelor două Ritualuri.

Se auzi un alt nume. O fiică născută ca al treilea copil. Un fiu născut ca al doilea copil. Fraţi. Numele

răsunau, iar ecourile lor făceau ca expresia lui Emil şi cea a lui Kieran să devină din ce în ce mai severe. Fură rostite atâtea nume, încât se uniră într-un cor al durerii şi al speranţei, iar, până când ultimul nume fu rostit, inima mi se ofilise.

— Îi vom găsi, am zis. Şi apoi, am repetat-o, în timp ce o parte profundă a fiinţei mele, aflată chiar lângă acel loc găunos şi rece, se zbârci. Îi vom *găsi.*

Am strâns cu putere ursuleţul în mână, în timp ce ţipete de recunoştinţă răsunau, înlocuind numele – nume pe care dintr-odată mi le închipuisem cioplite pe un perete rece de piatră, slab luminat.

— Mai sunt şi alţii, zise o femeie aflată mai în spate, în timp ce treceam pe lângă ea. Mai sunt la porţile oraşului şi alţii care încearcă să plece.

Însă numele atârnau acum mai greu decât uşurarea pe care o simţisem aflând vestea. Umerii mei se încordară. Simţeam un nod în gât în timp ce îl îndemnam pe Setti să o ia din loc. Nu voiam să mă gândesc la motivul pentru care Coroana de Sânge hotărâse să ţină două Ritualuri atât de aproape unul de celălalt.

Care anume era însemnătatea acelui fapt.

Trecu o vreme până când Emil zise:

— Nu ştiu ce părere să am despre ceea ce tocmai s-a petrecut. Ochii lui chihlimbarii erau sticloşi. Îşi drese vocea. Două Ritualuri, unul după celălalt?! Nu e normal una ca asta, nu-i aşa?!

— Deloc, i-am confirmat, punând ursuleţul în sacul de piele legat de şaua lui Setti.

— Nu-i un semn bun, zise Emil, încordându-şi maxilarul.

Deloc. N-avea cum să fie.

— Nu trebuia să le promiţi nimic, zise încet Kieran.

— Le-am promis că le vom găsi copiii. Vocea mi se îngroşase în timp ce am apucat săculeţul de piele ce-mi atârna de coapsă, strângând până când am simţit în palmă forma căluţului de jucărie. E tot ce le-am promis.

— O să încercăm să salvăm cât mai mulţi oameni, zise Kieran privindu-mă drept în ochi, însă nu avem cum să-i salvăm pe toţi.

Am încuviinţat din cap. Dacă ultimul Ritual avusese loc cu doar o săptămână în urmă, mai era o speranţă. Era posibil ca acei copii să fie încă în viaţă.

Cel puţin, asta-mi tot repetam.

Mici ferme şi căsuţe zăceau într-o tăcere ciudată, cu uşile şi ferestrele acoperite de scânduri, printre copacii ce începeau să se rărească. Nu se vedea nici un animal de curte în preajmă. Nici un semn de viaţă. Oare stăpânii rămăseseră înăuntru? Sau fuseseră omorâţi într-un atac al Temuţilor, pentru că aleseseră să trăiască în afara zidurilor oraşului, riscându-şi viaţa în fiecare noapte pentru a asigura necesităţile cetăţenilor care trăiau în interiorul oraşului?

După câteva clipe, am văzut zidurile oraşului. Erau construite din piatră de calcar şi fier scos din piscurile Elysium şi înconjurau cu totul oraşul portuar. Am văzut porţiunea zidurilor pe care o distrusesem înainte să fiu oprită de slujnică. Văzând că distrugerea nu fusese ireparabilă, am fost cuprinsă de uşurare. O porţiune lungă de zece paşi rămăsese în picioare, iar partea superioară ce fusese distrusă era acoperită de schele. Cu toate acestea, simţeam cum vina îmi opărea măruntaiele. Am îndepărtat sentimentul. Nu-mi permiteam pe moment să mă scufund în remuşcări.

Căutând însemnul unic, sprinten şi uşor ca o pană, ce-i aparţinea lui Delano, am închis ochii. L-am găsit şi

am deschis legătura mentală. Răspunsul lui Delano fu imediat, atingându-mi mintea.

„Meyaah Liessa?”

„Ne apropiem de porţi acum”, i-am transmis. *„Suntem alături de voi”.*

Am deschis ochii.

— Delano şi ceilalţi ştiu unde ne aflăm, am spus.

Emil şi Kieran îşi ridicară scuturile care atârnau de coapsele cailor. Pe ziduri se vedeau câţiva gardieni care patrulau, însă ştiam că erau mai mulţi, probabil aflaţi de cealaltă parte a zidurilor, prin împrejurimi. Cei care stăteau pe metereze aveau soarele în faţă. Încă nu îşi dăduseră seama că ne apropiam.

Însă situaţia avea să se schimbe curând.

— Aţi auzit? întrebă Kieran înclinându-şi capul şi încruntându-se.

La început, n-am putut auzi nimic în afară de cântecul păsărilor şi de bătăile aripilor acestora. Apoi am auzit urlete în depărtare, urmate de ţipete de *durere.*

Inima începu să-mi bată puternic.

— Sunt cei care încearcă să plece.

— Pare că s-a adunat o mulţime considerabilă, ceea ce explică de ce sunt atât de puţini gardieni pe metereze, zise Emil, ridicându-şi coiful şi trăgându-şi-l pe cap. Momentan, cel puţin.

Kieran mă privi.

— Încă vrei să le acorzi o şansă? mă întrebă.

Nu.

Chiar nu-mi mai doream aşa ceva.

Acelaşi gust mi se adună în gură. Cel care izvora din acel loc întunecat şi rece aflat în străfundul fiinţei mele. Gustul morţii. Îmi acoperea gâtul în timp ce priveam gardienii de pe ziduri. Mai mult ca sigur că

ştiau cauza acelor ţipete îndurerate. Voiam să atac.

Însă planul era altul.

— Da, i-am răspuns lui Kieran. Setti înaintă, iar ceilalţi mă urmară cu scuturile ridicate, pe când ieşeam dintre copaci, ajungând pe terenul curăţat de sub zidurile oraşului.

Un gardian aflat lângă un turn de apărare ne zări rapid. Se întoarse, pregătindu-şi o săgeată în arc.

— Opriţi-vă! urlă gardianul în timp ce alţii se întoarseră, îndreptându-şi arcurile spre noi. Nu vă mai apropiaţi nici măcar un pas!

Setti se zbătea nerăbdător, în timp ce îl oprisem în loc. Adrenalina trecea prin mine, iar inima mi se izbea în piept. Pielea îmi vibra, pe când *eather-ul* începea să pulseze, trimiţându-mi fiori peste ceafă şi peste spate. Am reuşit cumva să-mi controlez vocea, chiar dacă eram cuprinsă de frică, teroare şi nerăbdare.

— Vreau să vorbesc cu comandantul zidului, am zis.

— Cine dracu' eşti de ai tupeul să ceri aşa ceva? urlă un alt gardian, în timp ce îmi deschideam simţurile, lăsându-le să se întindă spre camarazii săi.

— Poate că nu văd blazoanele de pe scuturile noastre, murmură Kieran, iar pufnetul lui Emil fu estompat de scutul său. Sau poate ar fi trebuit să-ţi porţi coroana. Se opri pentru o clipă. Aşa cum ţi-am sugerat.

Coroana se afla la locul său, alături de cea menită pentru rege.

Mâna mi se strânse în jurul frâielor.

— Transmiteţi-i comandantului vostru că Regina Atlantiei doreşte să-i vorbească.

Am resimţit şocul gardienilor ca pe nişte stropi îngheţaţi ce-mi loviră cerul gurii.

— Căcat! exclamă unul dintre gardieni, dar am simţit în acelaşi timp şi o foarte mare neîncredere din partea sa. Văzuseră hainele mele albe, ştiau ce simbolizau. Mai ales că probabil ştiau că ne apropiam. Nici o regină n-ar fi atât de proastă încât să vină până în faţa porţilor.

Kieran mă privi, ridicând din sprâncene.

— Poate că nimeni în afară de mine n-ar îndrăzni una ca asta, am răspuns.

— Nu te cred. Nu eşti regina. Doar o căţea atlantiană alături de doi bastarzi atlantieni, zise gardianul cu părul deschis la culoare.

— La un moment dat, zise Emil în şoaptă, sper să-l omorâm pe ăla.

Coarda unui arc zbârnâi asurzitor, amuţindu-mă.

Kieran se mişcă iute, reflexele sale fiind mult mai bune decât ale unui muritor. Ridică scutul într-o clipită. Săgeata se izbi de suprafaţa scutului.

— Au tras în tine! am exclamat.

— Da. M-am prins şi eu, zise Kieran, coborându-şi scutul.

Mi-am îndreptat privirea spre metereze, simţind cum încep să mă înfurii.

— Dacă mai trageţi o dată, *n-o* să vă placă deloc ce-o să urmeze.

— Căţea tâmpită! Gardianul izbucni în râs, apucând altă săgeată. Ce-o să ne faci?

— Opriţi-vă! Un gardian traversă în fugă meterezele, apucând braţul arcaşului. Îi smulse săgeata din mână. Idiotule, zise gardianul în timp ce arcaşul îşi eliberă mâna. Dacă femeia aia chiar e regina, o să-ţi ajungă capul într-o ţeapă.

Dacă ar mai fi tras o săgeată, n-am mai fi trăit destul ca să ajungă să fie tras în ţeapă.

— Vreau să-i vorbesc comandantului, am repetat.

— La dispoziţia dumneavoastră, răsună o voce înainte ca silueta unui bărbat să apară pe metereze, mantia albă ce-i acoperea umerii fiind un simbol al funcţiei sale. Sunt comandantul Forsyth.

— Ce să vezi! zise Kieran. Şi-a adus prietenii cu el.

Îşi adusese o grămadă de prieteni. Zeci şi zeci de arcaşi urcară pe metereze, cu arcurile pregătite.

— Sunteţi Regina Atlantiei? mă întrebă Forsyth proptindu-şi cizma pe marginea meterezelor şi aplecându-se peste margine, rezemându-şi braţul pe genunchi. Am auzit zvonuri conform cărora v-aţi afla în Massene. Nu prea ştiu ce să cred.

Pe când purtam vălul Fecioarei, nimeni nu ştia că aveam cicatrici pe faţă. Însă, după ce dispărusem, veştile legate de înfăţişarea mea călătoriseră până departe, ca să pot fi recunoscută cu uşurinţă. De la înălţimea meterezelor le era aproape imposibil să-mi vadă cicatricile, mai ales că se estompaseră după Ascensiunea mea.

— Ea e, zise unul dintre nou-veniţi, un arcaş aflat mai în spate. Am fost pe zid în noaptea în care l-a avariat. Îi recunosc vocea. N-aş uita-o niciodată.

— Se pare că ai făcut impresie, comentă Kieran.

Presimţeam că aveam să fac din nou impresie în timp ce vântul vuia peste pajişte, aducând cu sine putoarea oraşului.

— Înseamnă că ştii foarte bine de ce sunt în stare, am zis.

Forsyth renunţă la maniera sa relaxată, îndreptându-se.

— Ştiu cine sunteţi. I-aţi făcut să creadă pe oamenii din oraş că aţi venit fie să-i eliberaţi, fie să-i terorizaţi. S-au cam agitat spiritele odată cu aflarea

veştilor cum că le-aţi fi cerut să renunţe la protecţia Ascendenţilor. Din cauza minciunilor răspândite de dumneata, mulţi îşi vor găsi moartea pe străzile oraşului natal, zise comandantul.

Esenţa crescu din nou în mine. M-am concentrat asupra comandantului, atingându-l cu simţurile mele. Simţeam acelaşi gust pe care-l simţisem venind şi dinspre soldaţii noştri atunci când plecaserăm spre Oak Ambler. O hotărâre sărată.

— M-aş fi gândit că ducele vostru s-ar afla şi el la post, pe metereze, apărându-şi cetăţenii, îl contră Kieran.

— Ascendenţii onorează zeii, refuzând lumina soarelui, se răsti Forsyth la el. Dar, pentru că provii dintr-un regat păgân, n-ai avea cum să înţelegi una ca asta.

— Ironia, şopti Emil, e cât se poate de dureroasă.

— Ştii prea bine de ce nu păşesc în lumina soarelui, am zis, îndoindu-mă că cei care erau comandanţii zidurilor nu ştiau pe cine anume protejau. Forsyth îşi lăsa capul pe spate, iar eu am simţit un gust amărui. Să fi fost vorba despre vină? M-am gândit să insist. Dumneata eşti cel expus. La fel ca gardienii dumitale. Vreţi să protejaţi populaţia. Dar se pare că aceasta e pregătită să părăsească oraşul. N-ar trebui să conteze motivul pentru care îşi doreşte s-o facă, nu-i aşa? Cetăţenilor ar trebui să le fie permisă plecarea, am zis.

— Ştii la fel de bine ca mine că nu-i cazul, *Vestitoareo,* răspunse comandantul, iar eu am tras aer în piept, în timp ce privirea lui Emil se fixă asupra mea. După cum spuneam, ştiu foarte bine cine eşti. Vestitoarea, Aducătoarea de Moarte şi Distrugere. Poate că ai reuşit să-i convingi pe unii dintre cetăţenii

noştri de altceva, însă ştiu eu mai bine de-atât. Mulţi dintre noi ştiu mult mai bine de-atât.

Pe toţi zeii! Dacă populaţia din Oak Ambler – şi cea din Solis – aflase despre profeţie… Nu-mi permiteam să mă gândesc pe moment la urmările acelui fapt.

— Crezi în profeţii? l-am întrebat.

— Cred în ceea ce ştiu. Ne-ai mai atacat o dată oraşul, zise Forsyth. Nu eşti o salvatoare.

Ştiam că nu aveam cum să-l conving. Aşa cum probabil nu aş fi reuşit să-i conving pe cei care mă credeau Vestitoarea. Cu toate acestea, trebuia să încerc.

— Cei care doresc să părăsească oraşul nu vor fi răniţi. Abandonaţi meterezele, le-am ordonat, implorându-i în gând să mă asculte. Deschideţi porţile şi daţi voie oamenilor să aleagă singuri ce vor…

— Sau ce?! Dacă ai fi fost în stare să dărâmi porţile, ai fi făcut-o deja, lătră comandantul. Nimic n-are să ne dărâme porţile.

Îmi întoarse spatele.

Simţind că Emil şi Kieran mă privesc, m-am uitat la arcaşi, văzând că mulţi schimbaseră priviri neliniştite între ei, însă nici unul dintre aceştia nu se mişcă. Puteam deja să simt *urmările* crestându-mi pielea. Inima avea să mă doară din cauza a ceea ce avea să se întâmple curând.

— Aşa să fie, am zis, lăsându-mi *voinţa* să crească în mine.

O bubuitură îndepărtată răspunse, reverberând odată cu vântul.

Capitolul 14

Comandantul Forsyth se opri în vreme ce un stol

de păsări se risipea dintr-odată pe cer. Se întoarse încet. De-a lungul meterezelor, gardienii se liniştiră, privind în sus în timp ce o umbră pluti peste vârfurile pinilor. Ţipete răsunară, dând alarma, în vreme ce dragoninii ieşiră din lizieră, devenind vizibili.

Cu solzii de culoarea cenuşii, Nithe era aproape la fel de mare ca Setti. Îşi întinse aripile de culoarea beznei de la miezul nopţii, încetinindu-şi coborârea. Lăsă să-i scape un răget profund, ce semăna cu un tunet, făcându-i pe gardieni şi pe comandantul lor să se retragă cu repeziciune.

— E prea târziu pentru asta, murmură Emil.

Nu mi-am întors privirea.

Aş fi dorit s-o fac.

Dar m-am forţat să privesc până la capăt urmările *voinţei* mele.

O pâlnie de foc şi energie ilumină lumea, lovind aerul de deasupra meterezelor, în timp ce Nithe pluti peste ele. Pentru o clipă, comandantul şi gardienii deveniră doar nişte umbre ce se zvârcoleau. Apoi, după ce flăcările dispărură, nu mai rămăsese nimic în urma lor.

Nithe luă altitudine, trasând cu repeziciune un arc pe cer, în timp ce o umbră mult mai mare trecu pe deasupra noastră. Reaver zbura jos, urmat de un al treilea dragonin. Corpul verde-maroniu al acestuia era aproape la fel de mare ca al lui Reaver. Aurelia zbură de-a lungul zidului, dând drumul unui şuvoi de foc ce acoperi meterezele, mistuind gardienii care nici măcar nu apucară să ajungă la scări. Se auziră ţipete. *Urlete.* Nu mi-am ferit privirea.

Reaver ateriză în faţa noastră, impactul lui cu pământul făcând caii să se dea cu câţiva paşi în spate. Îşi întinse gâtul, scuipând un jet de foc ce izbi porţile.

Căldura ne lovi în timp ce un zid de flăcări argintii trecea peste fierul şi calcarul porţilor. Reaver înaintă, întinzându-şi aripile în vreme ce continua să scuipe foc.

Apoi flăcările se domoliră. Reaver îşi trase aripile înapoi şi se ridică din nou în aer, dezvăluind un petic de pământ pârjolit în locul în care cândva stătuseră porţile oraşului.

Privirea mi se fixă pe deschizătura umplută cu fum, pe când dragoninii aterizau pe zid, ghearele lor groase înfigându-se în piatră. De acolo de sus, priveau oraşul. Dintr-odată se lăsă liniştea. Nu se mai auzeau nici urlete, nici ţipete.

Apoi se auziră goarne răsunând dinspre citadela oraşului, sunetul fiind şocant în tăcerea lăsată. Reaver întoarse capul în direcţia goarnelor, însă aşteptă. La fel făcură Nithe şi Aurelia. Pentru că *noi* aşteptam.

— Trebuie să trecem prin fum, zise Kieran. Pregătiţi-vă!

Cu inima bătându-mi în piept, am apucat sabia ce-mi atârna de şold, în timp ce mai multe siluete se profilară în perdeaua de fum. Aurelia scoase un tril moale. M-am oprit. Sunetul pe care îl auzeam era plin de blândeţe. Nu era un tril de avertisment.

— Staţi! am zis, fixându-mi privirea pe perdeaua de fum ce începea să se ridice, dezvăluind… O, zei! am exclamat. Simţeam că abia mai puteam să respir, când am văzut mulţimea ce stătea ascunsă după perdeaua de fum. Sunt cu miile, am şoptit, simţind că ochii mi se umpleau de lacrimi. Ştiam că nu trebuia să mă las copleşită de emoţii. Nu era momentul. Însă nu reuşeam să mă controlez.

Kieran se aplecă spre mine şi îmi atinse mâna. Mi-o strânse.

— *Mii,* confirmă el. Mii vor fi salvaţi.

Am fost cuprinsă de un sentiment puternic de uşurare atunci când mulţimea începu să înainteze. Unii duceau în braţe sau în spate tot ce aveau mai scump, aşa cum făceau cei pe care îi întâlniserăm mai devreme. Alţii îşi ţineau doar copiii în braţe.

Alţii ajutau bătrâni sau bolnavi. Erau printre ei şi cei care aveau răni proaspete, acoperiţi de sânge sau vânătăi. Cu toţii se mişcau cu grijă, trecând pe sub privirile atente ale dragoninilor. Frica plutea în aer, iar eu îi simţeam gustul amar acumulându-se în străfundul gâtului. Era urmată de o nesiguranţă aspră şi cu aromă de lămâie. Mulţi începură să tremure atunci când văzură dragoninii care încă erau parţial ascunşi de perdeaua de fum. Simţeam însă şi ceva mai... uşor. Mai proaspăt. *Admiraţie.* Apoi am auzit şoaptele.

„Fecioara”.

„Aleasa”.

— Nu trebuie să vă temeţi, i-am asigurat. Vocea îmi răguşise. Mergeţi înspre Massene. Veţi fi în siguranţă acolo.

Aş fi vrut să spun mai mult, *să fac* mai mult, dar nu puteam să le alung frica, deşi era atât de asemănătoare cu durerea. Însă nu toţi se temeau.

— Mămico, uite! zise un băiat, arătând spre dragonini. Ochii copilului erau cuprinşi de uimire în timp ce se întindea şi trăgea de mâna mamei sale, încercând să îi vadă mai bine pe când treceau în grabă pe lângă noi. Priveşte!

Parcă se scurse o eternitate până când ultimii muritori trecură de ziduri şi începură să traverseze pajiştea pentru a intra în liziera pădurii. Apoi am simţit acea atingere sprintenă cuprinzându-mi gândurile. Adânc în pădure, se auziră murmurele neliniştite ale celor care fugiseră din oraş. Am privit peste umăr. Un

urlet pătrunzător despică liniştea, urmat de altele, făcând crengile copacilor să tremure. Se auziră strigăte şi chelălăieli, în timp ce vârcolacii fugeau printre copaci, trecând pe lângă muritorii speriaţi, mulţi dintre ei rămânând ţintuiţi locului, aruncându-se la pământ.

— Cred că au trecut toţi, Înălțimea Voastră, zise Emil, mişcându-şi scutul.

Auzeam sunet de copite – armatele noastre se apropiau de zidurile oraşului, iar inima mea bătea cu aceeaşi cadenţă ca paşii soldaţilor. Mi-am îndreptat privirea spre locul în care castelul Redrock se înălţa în depărtare. Era ridicat lângă stânci, strălucind ca sângele, pârjolit de lumina soarelui.

Vârcolacii ieşiră din liziera pădurii, o armată de gheare şi colţi. Sage trecu printre mine şi Emil, blana ei strălucind ca piatra poleită de onix. Arden o urma. Vonetta şi Delano li se alăturară, conducându-i pe ceilalţi vârcolaci înspre oraş.

Abia puteam respira în timp ce strângeam mai tare în mâini frâiele lui Setti. Lângă mine, Kieran se aplecă înainte, scoţându-şi una din săbii din teacă. Mă privi. Ochii noştri se întâlniră, eu înclinându-mi capul. Mi-am scos arbaleta.

— E timpul, am zis.

L-am îmboldit pe Setti cu genunchii, iar copitele lui puternice se împinseră în pământ.

Am înaintat cu avânt, trecând prin porţile distruse şi pătrunzând în Oak Ambler, un alt oraş care trebuia cucerit înainte să pot ajunge la Regina de Sânge.

Umbre mari trecură pe deasupra noastră de cum ne îndepărtarăm de ziduri. Privind spre cer, se vedea Reaver plutind pe deasupra noastră, flancat de Nithe şi de Aurelia. Zburau la înălţimea clădirilor, aripile lor aproape atingându-le acoperişurile.

Apoi, se auzi un *sunet.*

Goarne răsunară în depărtare. Mii de cai porniră în galop spre oraş, în timp ce armatele atlantiene pătrundeau prin porţile distruse. Copitele cailor răsunau pe piatra cubică a străzilor, iar caii gâfâiau din greu. Palele de vânt stârnite de aripile dragoninilor şuierau deasupra noastră. În depărtare se auzeau ţipete. Nu mai auzisem niciodată ceva asemănător.

Inima începu să-mi bată înnebunitor, în timp ce cu o mână ţineam frâiele lui Setti, iar cu cealaltă mânuiam arbaleta. Avântul calului mă ciufuli, şuviţe mai scurte de păr îmi acoperiră faţa în timp ce galopam pe străzile înguste şi întortocheate, trecând pe lângă magazine şi locuinţe dărăpănate. Vedeam clădirile prin ceaţă din pricina vitezei, însă am reuşit să observ câţiva oameni ascunzându-se pe uliţele laterale. Cei care rămăseseră să-şi apere magazinele erau înarmaţi cu săbii de lemn, bâte şi scuturi jalnice, pregătiţi să moară ca să-şi apere proprietăţile, în timp ce noi treceam în galop pe lângă ei, vârcolacii sărind peste căruţe sau roabe uitate în cale. Am roit prin districtul inferior al oraşului Oak Ambler, îndreptându-ne spre ţintă – castelul Redrock.

Dintr-odată străzile întortocheate începură să devină mai late, iar aglomeraţia dispăru. Vârcolacii se desfăşurară cu repeziciune, ghearele lor înfigându-se în pământ şi în piatră. În apropierea zonei interioare a oraşului, casele erau mai mari şi mai aerisite, iar magazinele se aflau în clădiri mai noi. Lampadare stăteau aliniate de-a lungul străzilor. Piatra cubică era înlocuită de peluze luxuriante şi de pâraie înguste, aflate la poalele dealurilor peste care se ridicau Templul lui Theon şi stâncile roşietice ale castelului Redrock.

Iar goarnele – acele goarne blestemate – continuau să răsune.

În faţa noastră, un pod de piatră strălucea ca fildeşul lustruit în soare, iar, de cealaltă parte a unui râuleţ lat şi puţin adânc, razele soarelui se reflectau din… *rânduri* de scuturi şi săbii. Un puhoi de gardieni şi soldaţi. Ne aşteptau. Erau pregătiţi să protejeze casele Ascendenţilor şi pe ale bogătaşilor din Oak Ambler.

Restul cetăţenilor trebuiau să se descurce.

Gura mi se uscă, iar stomacul mi se întoarse pe dos în timp ce teroarea se izbea de adrenalină, ricoşând şi învârtejindu-se până când acţiunile mele ajunseră să fie conduse doar de instinct.

— Ridicaţi scuturile! urla Hisa în spatele meu. Scuturile sus!

Un torent de săgeţi se înălţă în aer, reamintindu-mi în mod ciudat de păsările pe care le văzusem luându-şi zborul din vârfurile pinilor. Totul încetini – inima, corpul meu şi lumea din exterior. Sau poate că totul se acceleră atât de mult, încât mi *se părea* că, de fapt, încetineşte. Dragoninii se înălţară, ieşind din bătaia săgeţilor, în timp ce noi galopam spre locul în care soldaţii şi gardienii din Solis ne aşteptau în poziţii de apărare, de cealaltă parte a podului. Se aflau în afara bătăii săgeţilor care începuseră să coboare, lovind pietre, scuturi şi…

Mi-am închis simţurile în vreme ce vârcolacii ajunseră la pârâu. I-am urmat, aruncând stropi de apă în toate părţile.

— Căcat, zise Kieran, lăsându-se pe spate în timp ce soldaţii aflaţi de cealaltă parte a pârâului intrară în formaţie, unindu-şi scuturile de un roşu sângeriu, implantându-le în pământ şi formând un zid din care ieşeau doar lamele săbiilor ce aveau să străpungă

carnea cailor şi a vârcolacilor.

I-am văzut pe Vonetta şi mai apoi pe Delano între ceilalţi vârcolaci, acoperiţi cu o perdea de stropi de apă, undeva pe la mijlocul pârâului. Nu încetiniră. Vârcolacii înaintau neînfricaţi spre formaţia de soldaţi, riscând să fie răniţi sau chiar omorâţi.

Nu puteam permite una ca asta.

M-am uitat spre dragonini, însă toţi au răspuns *voinţei* mele înainte să-mi închei gândul.

Nithe se îndepărtă de ceilalţi, virând strâns. Coborî, trecând prin faţa vârcolacilor. O văpaie intensă de lumină argintie izbucni, urmată de un şuvoi de foc ce trecu peste linia de soldaţi.

Urletele. Imaginea soldaţilor care îşi aruncară scuturile şi săbiile, împleticindu-se şi zvârcolindu-se în timp ce energia incandescentă le topea armura, hainele, pielea şi oasele, era oribilă. Nithe se ridică pe când o altă pâlnie de foc cădea peste pământ, trecând prin a doua şi a treia linie de gardieni, eliberând calea, lăsând în urmă doar cenuşă şi tăciuni, în timp ce trupele noastre traversau pârâul. Refuzam să mă gândesc de unde provenea stratul fin de cenuşă ce-mi acoperea mâinile şi obrajii, precum şi blana fină a vârcolacilor. Aveam destul timp să mă gândesc la asta după ce totul avea să ia sfârşit.

Un alt nor de săgeţi se ridică, la o înălţime mai mică. Reaver îl evită, virând brusc, lovind aerul cu coada sa ghimpată. Săgeţile vâjâiau, spintecând aerul, în timp ce armăsarul lui Kieran gonea înspre Setti. Kieran se aplecă în faţa mea şi ridică scutul. Pentru o clipă, lumea dispăru, iar inima îmi tresăltă auzind săgeţile înfigându-se în scutul lui Kieran.

— Mulţumesc, i-am strigat.

Kieran rânji sălbatic pe când se îndrepta,

întinzându-se apoi ca să culeagă o suliţă pârjolită de focul dragoninilor.

— Situaţia e pe cale să devină urâtă, *meeyah Liessa,* zise Kieran.

Avea dreptate.

Zona din preajma Templului lui Theon, cea a citadelei şi împrejurimile aflate între acestea şi zidul interior ce înconjura castelul Redrock deveniră un câmp de luptă.

Vârcolacii săreau pe soldaţi şi pe gardieni, dându-le la o parte scuturile şi săbiile, aruncându-i la pământ, amuţindu-le ţipetele ascuţite. Soldaţii atlantieni mişunau peste tot, mantiile lor de un alb-auriu contrastând puternic cu piatra de umbre a templului. Săbiile lor aurite se izbeau de cele din fier ale inamicilor, în timp ce roiau prin curtea templului.

Mi-am dat seama că vedeam un cu totul alt fel de măcel. Forţele oraşului Oak Ambler se aflau într-un uriaş dezavantaj numeric.

Familia Ravarel avea iscoade, probabil ei îşi făcuseră o idee în ceea ce priveşte mărimea armatelor noastre. Mai mult ca sigur ştiau că era inutil să opună rezistenţă. Cu toate acestea, o făcuseră, în loc să se predea.

Emil şi Kieran loveau cu săbiile în stânga şi în dreapta, în timp ce înaintam, urmaţi de dragonini. În curând, Vonetta şi Delano se alăturară, la fel ca Sage şi alţi câţiva vârcolaci. Am traversat drumul şi am început să urcăm, ajungând în vârful dealului acoperit de copaci pe care stătea castelul Redrock. Soldaţi şi gardieni ieşiră pe porţile zidului interior.

— Arcaşi! ţipă Emil, ridicându-şi scutul, în timp ce o ploaie de săgeţi veni dinspre meterezele zidului interior, lovind drumul şi înfigându-se în scuturi şi în

trupuri. Am icnit auzind chelălăielile, ştiind că unele dintre săgeţi îşi găsiseră ţinta.

— Adăpostiţi-vă! am urlat spre vârcolaci, în timp ce Reaver înainta, umbra lui căzând peste gardienii care încercau cu disperare să închidă porţile zidului interior.

Nithe şi Aurelia îl urmară, în vreme ce mai mulţi arcaşi inamici îşi ridicară privirile spre cer.

Unii dintre vârcolaci se adăpostiră sub copaci, ferindu-se de săgeţi, pe când alţii se ghemuiau lângă cei căzuţi. Acţiunile mele erau alimentate de instinct. Am accesat *eather-ul* care mi se învârtejea în piept. Esenţa răspunse instantaneu, inundându-mi venele şi disipând infuzia aproape îngreţoşătoare de adrenalină, pe când mai mulţi arcaşi ţinteau vârcolacii răniţi şi pe cei care îi protejau.

Nu îmi păsa deloc că folosirea esenţei avea să mă slăbească, aşa cum nici nu mi-am permis să mă gândesc la cine ar fi putut fi arcaşii de pe zid. Eram la război. Îmi tot reaminteam asta. Eram la război.

În minte mi se formă o încrengătură argintie de *eather,* acoperind arcaşii de pe zid şi mişcându-se spre ei. Nu ştiam prea bine ce făcea – ce *făceam* – în vreme ce în gură simţeam un gust metalic. Ştiam doar că voiam ca totul să se încheie cât mai repede şi să nu producă prea multă suferinţă. Reuşisem, după câte se părea. Arcaşii nu scoaseră nici un sunet, în vreme ce se prăbuşeau, căzând în faţă sau pe spate, murind înainte să atingă pământul.

O asemenea putere…

Mă şocă un pic, în timp ce trăgeam *eather-ul* înapoi, însă nu aveam vreme să mă gândesc la aşa ceva. Porţile se închiseră, în timp ce un grup de gardieni şi soldaţi atacară vârcolacii.

De patru ori mai mulţi gardieni şi soldaţi protejau

castelul Redrock şi pe Ascendenţi. Ascendenţilor părea că nu le păsa de nimeni rămas în afara castelului. Voiau să încerce să reziste, protejaţi de ziduri la fel de groase ca zidul exterior al oraşului – piatră care îi protejase de invazii şi de muritorii asupra cărora domneau, săvârşind cine ştie ce grozăvii în interiorul castelului.

Mi-am adus aminte de palatul din Evaemon, acolo unde nu exista un zid care să separe Coroana de supuşii săi. Atunci, fusesem uluită văzând cât de accesibilă era Coroana.

Mişcarea unui gardian îmi atrase atenţia. Mi-am ridicat arbaleta, ţintind aşa cum mă învăţase Casteel pe când călătoream spre Capul Spessa. Am tras.

Săgeata arbaletei îşi atinse ţinta, dărâmând un gardian înainte ca acesta să ajungă lângă Vonetta. Ea trecu pe lângă el, în vreme ce inamicul căzu pe spate. Vonetta plonjă, doborând un alt gardian. M-am uitat pe cer, după Reaver.

— Dărâmă-l, am murmurat către Reaver, ţintind cu arbaleta un soldat care se îndrepta în fugă spre Delano. Dărâmă zidul interior!

Soldatul fu lovit de săgeata pe care o trăsesem. Picioarele îi cedară în timp ce vârcolacul de culoare albă muşcă braţul unui alt gardian, care încerca să lovească un vârcolac rănit. Delano îl trase înapoi pe bărbatul care începuse să urle, muşcând cu putere din capul acestuia. Blana lui Delano fu împroşcată cu sânge.

— Retrageţi-vă! ţipă Kieran.

Am încercat să ajung la cât mai mulţi vârcolaci, folosind *notam-ul.*

„Retrageţi-vă!”

Vârcolacii se îndepărtară, în timp ce Reaver, cu

soarele în spate, intră în picaj, îndreptându-se spre zidul interior. O pâlnie de foc se revărsă din gura lui, lovindu-se de zid. Bucăţi de piatră săriră în toate părţile ca urmare a impactului. Urmă un alt şuvoi de foc venit din cer, apoi un al treilea, în vreme ce dragoninii zburau de-a lungul zidului după care se ascundeau Ascendenţii. Nu mai rămăsese nimic între castelul Redrock şi restul lumii – aşa cum şi trebuia să fie.

Pe când fumul şi praful dărâmăturilor se disipau, l-am îmboldit pe Setti să înainteze. Vârcolacii au ieşit de sub copaci, iar eu mi-am ţinut respiraţia până când am ajuns în curtea castelului. Am tras cu greu aer în piept, trecându-mi privirea peste soldaţii şi gardienii inamici care traversau curtea în fugă, îndreptându-se spre porţile principale ale castelului.

Kieran îşi opri calul şi se aplecă, trăgând de frâiele lui Setti. Mi-am întors capul spre el chiar în clipa în care un dragonin verde-maroniu a aterizat în faţa noastră, coada acestuia trecând la câteva degete distanţă de boturile cailor noştri.

— Pe toţi zeii! zise el răguşit. Nu-şi dau deloc seama de mărimea lor.

Chiar nu-şi dădeau seama.

Aurelia îşi trase aripile masive în spate pe când îşi întindea capul, dând drumul unui şuvoi de foc argintiu care elimină o mare parte dintre gardieni. Probabil dragoninul începuse să obosească, iar eu nu ştiam cum anume se recuperau ei.

Probabil ar fi trebuit să întreb.

Zeci de gardieni veniră dintr-o parte a castelului, roind prin curte.

— Am să retrag dragoninii, i-am spus lui Kieran, care nu puse nici un fel de întrebări, în timp ce Aurelia

își întorcea capul spre mine.

— Pleacă! am rugat-o. Arcașii nu mai păreau să reprezinte un pericol, iar turnurile castelului Redrock nu păreau să aibă locașuri de tragere. Cât despre arcașii care se aflaseră pe zidul interior… ei bine, aceia chiar nu mai reprezentau un pericol. Găsește un loc sigur în care să te odihnești.

Dragoninul bolborosi grosolan, dar se ridică de la sol. Reaver și Nithe o urmară, însă nu se îndepărtară prea mult. Nithe și Aurelia se retraseră spre stejarii masivi și stâncile ce se ridicau de-a lungul curții și dădeau spre mare. Însă Reaver…

Acesta se ridică spre unul dintre turnurile înalte ale castelului și își înfipse ghearele în piatră, stârnind nori de praf pe când se încolăcea în jurul structurii. Își întinse gâtul, privind în jos spre curte, scoțând un răget asurzitor. Majoritatea soldaților se împrăștiară în toate direcțiile, în timp ce alții rămaseră blocați, acoperindu-și capetele cu scuturile.

— Le-ai spus să-și caute un loc în care să se odihnească, iar el a ales s-o facă *acolo?!* comentă Emil, cu ochii lui aurii cuprinși de uluire.

— Nu la asta mă refeream, însă așa e Reaver, am zis.

Kieran a pufnit, în timp ce mi-am ridicat privirea spre soldații care se poziționaseră în fața treptelor late ce urcau spre porțile castelului Redrock. Erau în jur de o sută, își țineau scuturile lipite, iar sulițele erau în poziție de atac. Rămăseseră nemișcați în timp ce vârcolacii trecuseră peste rămășițele zidurilor.

În spatele nostru, armatele ajunseră în vârful dealului și se revărsau în curte. L-am văzut pe Valyn. Armura lui era mânjită de sânge. Hisa călărea alături de el, respirând cu greutate. Văzându-i, am răsuflat

uşurată.

Kieran se apropie călare de soldaţi, cu sabia scoasă.

— Nu vrem să ne războim cu voi, ci cu cei aflaţi după acele porţi. Predaţi-vă şi nu veţi păţi nimic. Aşa cum şi cei care au părăsit oraşul au rămas nevătămaţi, zise Kieran.

M-am întors spre soldaţii inamici, ţinându-mi arbaleta aţintită asupra lor.

— V-o jurăm, am zis.

Gardienii şi soldaţii rămăseseră nemişcaţi, însă am văzut că unii îşi coborâseră suliţele.

„Vă rog”, mă gândeam. „Vă rog, ascultaţi-ne!”

Din vârful turnului în jurul căruia se încolăcise, Reaver scoase un mârâit asurzitor învăluit în fum. Vârcolacii mârâiră şi ei la unison, arătându-şi colţii mânjiţi de sânge, în timp ce se apropiau de soldaţii care păreau prea tineri ca să fie acolo. Nu era necesar ca ei să moară.

Aşa cum moartea multora în acea zi fusese inutilă.

Mi-am deschis simţurile spre ei şi am simţit gustul sărat al neîncrederii, urmat de gustul amar al fricii pe care o simţeau în timp ce mă priveau, crezând că au în faţă un zeu fals.

— Am fost odată Fecioara, Aleasa, însă nici un zeu nu m-a ales, le-am spus, atârnând arbaleta de harnaşamentul lui Setti. Ascendenţii m-au ales, pentru că ştiau ce sunt.

Alesesem să mă îmbrac în alb ca să le reamintesc oamenilor cine fusesem.

Acum, era timpul să le arăt cine devenisem.

Senzaţia care mă cuprindea în timp ce permiteam ca esenţa zeului primitiv să iasă la suprafaţă se asemăna cu aceea pe care o simţisem când lanţurile

aurite fuseseră îndepărtate, iar vălul mi se ridicase de pe faţă. Pe măsură ce permiteam tot mai des esenţei să iasă la suprafaţă, senzaţia devenea din ce în ce mai… naturală. Nu credeam că avea să mă slăbească, deoarece simţeam că nu mă mai ascundeam. Se simţea aproape ca o uşurare.

Vibraţia din piept începu să pulseze şi să-mi bubuie prin vene. Tremurul îmi trecu prin piele, unde aura alb-argintie începu să îşi facă simţită prezenţa.

Soldaţii din faţa mea emanară un val de surpriză, care căzu ca o ploaie îngheţată.

— Nu sunt Vestitoarea. Prin venele mele curge sângele Regelui Zeilor, iar cei care trăiesc între zidurile acestui castel nu vorbesc cu nici un zeu – aşa cum nu vorbesc în numele nici unui zeu. Ei sunt adevăratul vostru inamic. Nu noi, am zis.

Soldaţii nu se mişcară.

După care…

Scuturile şi suliţele lor zăngăniră pe treptele de piatră, în timp ce *se predau.*

Valul de uşurare ce mă cuprinse fu atât de puternic, încât mă ameţi. Retrăgând *eather-ul,* am mângâiat gâtul lui Setti şi am descălecat. Emil şi Kieran mi se alăturară în timp ce înaintam.

Coapsele mă dureau de la cât de încordată stătusem în tot acel timp.

Soldaţii mă priveau în timp ce mă apropiam, vegheaţi îndeaproape de Reaver şi de vârcolaci. Câţiva dintre soldaţi îngenunchează, ţinându-şi mâinile tremurânde în dreptul inimii şi lipite de pământ. Alţii rămăseseră în picioare, anesteziaţi.

— Tot ce vreau să ştiu acum e unde anume se află familia Ravarel şi restul Ascendenţilor din castel, am zis.

— În încăperile… începu ezitant un tânăr îmbrăcat în uniforma neagră a gardienilor. Tremura în vreme ce vorbea. Probabil s-au retras în încăperile subterane.

Pe când Vonetta împreună cu alţii se duseră să cucerească Templul lui Theon – şi, speram eu, să-i găsească pe copii –, eu am coborât în încăperile de sub castelul Redrock împreună cu Kieran, Emil şi câţiva vârcolaci. În acel timp, Valyn urma să cerceteze restul castelului împreună cu Hisa şi cu mai mulţi soldaţi.

Nu m-am uitat după stindardele purpurii ce purtau Emblema Regală şi nici spre coridorul ce ducea spre sala principală. Nu puteam. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi aduc aminte că mă aflam în locul în care murise Ian.

Locul în care îl văzusem ultima oară pe Casteel.

Aşa că ne-am îndreptat spre sala în care ne condusese slujnica ultima oară când fuseserăm acolo. Gardianul care îmi vorbise ne conducea, în timp ce eu mă gândeam la ceea ce văzusem într-una dintre încăperile subterane ale castelului.

Cuşca.

Tatăl meu.

Ştiam că era puţin probabil să se mai afle acolo. Nici măcar nu înţelegeam de ce Isbeth îl luase cu ea, dar mă îndoiam că-l lăsase în urmă.

— Continuă să mergi, îi spuse calm Emil lui Tasos, gardianul care se predase.

Acesta încetini în timp ce coboram treptele înguste.

— S-scuze, zise Tasos, grăbind pasul, în timp ce Arden, în întruparea de vârcolac, îl îmboldea de la spate. Doar că aici ar fi trebuit să se afle gardieni, zise tânărul, înghiţind în sec. Vreo zece.

L-am privit pe Kieran. Ceva era ciudat.

— Oare s-au alăturat luptei care s-a dat afară? am întrebat.

— Nu. Primiseră ordine să blocheze scările, zise Tasos. E singura cale de acces spre încăperile subterane.

„E, oare, posibil să se fi mutat în zona prin care ne-am strecurat noi?” l-am auzit pe Delano şoptindu-mi în gând, în timp ce am continuat să coborâm.

Apoi, ne-a lovit putoarea.

Mirosul dulceag al morţii.

— Ce e...?

Vocea lui Tasos amuţi în timp ce pătrundeam pe coridorul îngust, luminat cu torţe.

— Iadul, murmură Kieran, în vreme ce prindeam din reflex mânerul pumnalului din os de vârcolac, în loc să scot săbiile.

Sânge. Prea mult sânge. Era întins peste podeaua de piatră, împroşcat pe pereţi. Băltea sub cadavre.

— Ei bine, zise Emil tărăgănat în timp ce privea o sabie din piatră de umbre lăsată pe jos. Altele se aflau în preajmă. Presupun că ăştia sunt gardienii.

— Da, croncăni Tasos în timp ce rămase locului, cu braţele atârnându-i pe lângă corp.

— Oare Ascendenţii să le fi făcut asta? întrebă Emil, privindu-mă.

Tasos îşi întoarse deodată capul spre Emil, iar uluirea lui îmi trimise o senzaţie îngheţată în gâtlej. Era limpede că nu avea habar ce anume erau Ascendenţii.

— Nu văd de ce să fi făcut aşa ceva, am zis, înaintând, fără să încerc să evit bălţile de sânge.

Mi-ar fi fost imposibil. Emil, ca întotdeauna, mă urma îndeaproape.

Kieran îngenunche lângă unul dintre cadavre.

— Nu cred că vampirii au săvârşit asta, zise el.

— Vampirii? şopti Tasos.

Nu aveam destul timp la dispoziţie ca să-i explicăm ce anume erau Ascendenţii. Aşa că nici n-am încercat s-o facem.

— Priviţi aici, zise Kieran, ridicând braţul flasc al cadavrului, în timp ce Delano se apropie.

Uniforma neagră fusese sfâşiată, iar pielea de dedesubt nu se afla într-o stare mai bună.

Am înţepenit. Chiar şi în lumina torţelor, puteam să recunosc rănile. Muşcături lăsate în urmă de patru colţi. M-am întors, cercetând alt cadavru. Stomacul mi s-a întors pe dos, şi am înghiţit puternic în sec. Pieptul cadavrului fusese despicat de gheare, iar ţesuturile şi muşchii se aflau la vedere.

Mi se ridică părul pe spate în vreme ce scoteam pumnalul din os de vârcolac din teacă.

Urechile lui Arden stăteau lipite de cap, iar el începu să mârâie. Făcu doi paşi în faţă. În aceeaşi clipă, Kieran îşi întoarse capul spre locul în care coridorul se bifurca. Delano îşi dezveli colţii în timp ce scotea un mârâit gutural.

Vârcolacii o simţiră înainte să o poată vedea – fuioare subţiri ce veneau dinspre coridorul din faţă şi umpleau sala.

Ceaţa.

În acea ceaţă se aflau cei care cauzaseră acele răni.

Temuţii.

Capitolul 15

Vikter îmi zisese mai demult că ceaţa era mai mult decât un scut care-i ascundea pe Temuţi. Plămânii lor erau umpluţi cu ceaţa aceea, pentru că nu mai aveau

suflu. Le ieşea prin pori, în locul transpiraţiei.

Înainte, vorbele sale nu avuseseră nici o noimă, dar acum, după ce văzusem ceaţa primitivă în munţii Skotos şi din nou în Câmpiile Elizee, mă întrebam dacă nu cumva Vikter avusese dreptate. Poate că ceaţa primitivă era cumva legată de ceea ce-i înconjura pe Temuţi.

Trebuia să mă gândesc la toate acestea cu altă ocazie, nu când ceaţa acoperise deja capătul culoarului, ridicându-se până la jumătatea înălţimii zidurilor. În interiorul ceţii, forme întunecate începuseră să se mişte. Multe forme întunecate…

Arden se avântă înspre ceaţă.

— Nu! am strigat.

Era însă prea târziu. Ceaţa îl înghiţi, mârâiturile lui fiind acoperite de ţipete înfiorătoare.

— La naiba! zise Kieran, luând în mână o sabie din piatră de umbre de pe jos, în timp ce împingea alta cu piciorul spre Emil.

Kieran se ridică iute.

L-am apucat pe Tasos de guler, împingându-l înapoi, deoarece era neînarmat. Emil puse mâna pe o suliţă cu vârful din piatră de umbre.

— Rămâi în spate, i-am ordonat gardianului, nefiind sigură că nu avea să folosească una dintre săbiile căzute împotriva noastră, nu împotriva Temuţilor.

Unul dintre Temuţi înaintă – se mişca foarte rapid şi părea incredibil de *proaspăt.* Sub petele de sânge, pielea gri a bărbatului prinsese deja paloarea morţii. Bărbatul avea deja cearcăne întunecate sub ochii roşietici. Tunica sa neagră şi pantalonii nu-i erau însă zdrenţuiţi. Alt Temut ieşi din ceaţă, dând drumul unui urlet ascuţit. Era o femeie, îmbrăcată la fel ca bărbatul. Alţii îi urmară. Nici unul dintre ei nu avea smocuri de

păr lipsă sau bucăţi de piele care să le lipsească ori să atârne.

Cu toţii însă aveau răni deschise la gât.

— Nenorocitule! zise Emil, schimbându-şi priza şi aruncând suliţa, lovind primul Temut în piept.

Creatura se învârti ca o morişcă şi căzu pe spate. Alta îi luă locul, eu înaintând şi înfigându-mi braţul sub bărbia acesteia. Dinţii mânjiţi de sânge clănţăniră spre mine. Femeia pe care tocmai o lovisem… zei… avea aproape aceeaşi vârstă ca mine sau poate era chiar mai tânără. Ar fi fost frumoasă dacă venele întunecate nu i s-ar fi întins din zona *muşcăturii* de la gât, acoperindu-i tot obrazul.

Ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost moartă.

Mi-am împlântat pumnalul în pieptul ei, în timp ce am simţit o durere incandescentă *izbindu-mă.* Durerea nu-mi aparţinea. *Arden.* Retrăgând pumnalul, am făcut un salt înapoi în timp ce Emil a dat la o parte un Temut decapitat.

Delano sări peste Emil şi ateriză pe pieptul altui Temut, în timp ce atlantianul se apleca pentru a lua de jos o sabie din piatră de umbre. Vârcolacul îl sfâşie cu ghearele pe Temut, pe când eu îl căutam cu disperare pe Arden prin ceaţă. Nu reuşeam să-l aud din cauza ţipetelor ascuţite ale celorlalte creaturi.

Inima îmi bătea cu putere când înfigeam pumnalul în pieptul unui alt Temut, în vreme ce-mi întindeam simţurile, căutând însemnul unic al lui Arden. Era sărat ca marea şi îmi aducea aminte de Golful lui Saion. Nu reuşeam să-l găsesc. Nu-l simţeam. Eram cuprinsă încetul cu încetul de panică.

Kieran începu să înjure în timp ce îşi trecu sabia printr-un Temut. Altul se împinse în zid şi îl atacă. Avântându-mă spre acesta, am lovit cu piciorul,

nimerindu-l pe Temut în burtă. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că burta nu-i ceda sub forţa loviturii, aşa cum ar fi făcut în cazul unui Temut care putrezise de mult. Nu m-am gândit la faptul că bărbatul mai în vârstă, cu ridurile mânjite de sânge, fusese probabil încă viu cu o zi în urmă. Temutul se izbi de zid. Urlă în vreme ce îl atacam. Amuţi în clipa loviturii directe în cap pe care i-o articulasem. M-am întors, împrăştiind ceaţa ce-mi atingea şoldurile.

— Mulţumesc, mormăi Kieran.

— Trebuie să-l găsim pe Arden, i-am zis, trecând în grabă pe lângă el, icnind în clipa în care un alt Temut încercă să mă prindă.

Am trecut pe sub braţul său şi m-am întors, înfigând pumnalul prin baza gâtului creaturii, secţionându-i coloana vertebrală. Continuam să caut prin ceaţă.

Trei Temuţi se adunaseră, stând în genunchi, deasupra a ceva care cândva avusese blană albă cu argintiu, iar acum era mânjită cu… roşu.

Inima mi se opri. Nu. Nu. Nu.

Împinsă de la spate de groază, am apucat părul celui mai apropiat Temut şi mi-am înfipt lama pumnalului în gâtul său. Gura femeii, năclăită de sânge, atârna acum flasc. M-am străduit să nu urlu în timp ce am apucat un alt Temut, dându-l la o parte. Kieran îi străpunse capul cu sabia. Emil se apropie, tăind gâtul celui de-al treilea Temut, în vreme ce eu îngenuncheam lângă Arden.

— O, zei! Am oftat, scăpând pumnalul din mână.

Arden gâfâia, iar rănile sale, muşcăturile…

— Păziţi-o! zise Kieran în vreme ce îngenunche pe podeaua mânjită de sânge, în apropierea mea.

Delano îşi lipi spatele de al meu, în vreme ce Emil

se plimba în jurul nostru. Mi-am afundat mâinile în blana deasă a lui Arden, simţind că respiraţia i se oprise. Inima îmi tresăltă privindu-i capul, în vreme ce ceaţa din jurul nostru începea să se disipeze încetul cu încetul. Ochii lui Arden rămăseseră deschişi. Erau de un albastru palid şi deveniseră sticloşi. Nemişcaţi.

— Nu, am şoptit. Nu. *Nu.*

— La dracu’! urlă Kieran în timp ce se apleca, punându-şi mâna pe gâtul lui Arden. *La dracu’!*

Eram conştientă de ce spusese Reaver, însă trebuia să încerc. Pentru că nu se putea să fie prea târziu. Furnicături călduţe îmi cuprinseră braţele, întinzându-se peste degetele mele în vreme ce invocam esenţa primitivă. O strălucire alb-argintie trecu prin blana vârcolacului…

Temuţii rămaşi începuseră să bocească mai tare şi mai ascuţit decât înainte. Emil grohăi, împiedicându-se şi mai apoi recăpătându-şi echilibrul. Un trup se izbi de podea, urmat de un cap. Canalizând *eather-ul* ca să treacă prin corpul lui Arden, mi-am concentrat toată voinţa asupra sa. *„Respiră! Trăieşte! Respiră!”* Repetam cuvintele din nou şi din nou, aşa cum făcusem şi în cazul fetiţei care fusese lovită de caleaşcă. Aura se răspândi peste trupul vârcolacului, acoperindu-l cu o membrană strălucitoare de *eather,* care apoi se afundă prin blana încâlcită şi prin rănile sale. Nu era prea târziu. Nu se putea. *„Respiră! Respiră!”* Mi-am canalizat toate amintirile minunate şi fericite pentru a-mi susţine eforturile. Amintiri cu mine şi Ian pe plajă alături de cei care aveau să fie întotdeauna părinţii noştri. Amintirea momentului în care îngenuncheam pe pământul argilos, în vreme ce cineva îmi punea un inel pe deget, privindu-mă cu ochii aurii. Întreaga lume ce se perinda pe sub pleoapele

mele închise devenise albă cu argintiu, în vreme ce *eather-ul* pulsa şi străfulgera în adâncul meu…

— Poppy, şopti Kieran.

Nu se întâmplase nimic.

Ţipetele ascuţite încetaseră.

Cu inima frântă, am privit ochii lui Arden. Erau goi şi lipsiţi de viaţă. Nu respira. Am încercat din nou. Mâinile începuseră să-mi tremure. Ceaţa se retrase şi apoi dispăru. Sânge. Atât de mult sânge.

Kieran îşi retrase mâna de pe Arden şi o lăsă peste mâna mea.

— Poppy…

— Voiam să funcţioneze. Voiam…

Am început să urlu.

— *Opreşte-te!* îmi ceru Kieran, ridicându-mi mâinile mânjite de sânge. Îşi lipi buzele de încheieturile degetelor mele. S-a dus. Ştii bine că s-a dus.

Mă cutremuram când Delano se întoarse, scâncind şi atingând laba lui Arden. Suferinţa mi se acumulă în gât, şi-i simţeam gustul caustic şi iute. Venea de la ceilalţi. Venea şi de la mine, în timp ce priveam cum blana vârcolacului începea să dispară, dezvăluind pielea palidă şi mânjită de sânge. Cadavrul lui Arden revenea la întruparea de muritor.

Mi-am tras mâinile şi m-am îndepărtat, închizând ochii. Lacrimile îmi ardeau gâtlejul. Nu-l cunoscusem pe Arden la fel de bine ca pe ceilalţi, însă în Evaemon mă urmase peste tot. Începusem să-l cunosc. Îl plăceam. Nu merita ceea ce i se întâmplase.

Ceilalţi, în afară de Kieran şi Delano, se îndepărtară de mine. Cei doi rămăseseră lângă Arden în timp ce eu îngenuncheasem, ţinându-mi ochii închişi. Simţeam jalea ca pe ceva îngheţat, iar acel loc găunos din străfundul fiinţei mele, răcoros şi întunecat, începu să

se încingă.

— Temuţii ăştia erau servitori, aşa-i? întrebă Emil.

— Da, zise Tasos. Ăla e cadavrul Jaciellei. Acolo zace Rubens. Amândoi erau în viaţă ieri. La fel şi…

Gardianul începu să pronunţe numele celorlalţi ce-i slujiseră pe Ascendenţi.

— Ascendenţii au făcut asta, zise Kieran.

Îi simţeam furia incandescentă, izbindu-se de furia care creştea în mine.

Mi-am trecut mâna peste braţul lui Arden şi am deschis ochii. Erau uscaţi. Îmi reţineam cu greu lacrimile.

Aura din spatele pupilelor lui Kieran strălucea puternic, iar eu am simţit acelaşi gust acumulându-mi-se în gură. Îmi pulsa în piept, în inimă şi în miezul fiinţei.

— Găsiţi-i, am zis, apucând pumnalul. Găsiţi-i şi aduceţi-i înaintea mea!

*

Alţi servitori fuseseră transformaţi, însă ieşiseră din încăperile subterane, evitând cumva lumina soarelui. Valyn şi Hisa uciseseră câţiva la etajele superioare ale castelului.

Îi evitaserăm din noroc atunci când coborâserăm scările.

Apoi, norocul ne părăsise.

Am privit locul în care zăcea Arden, acoperit de un giulgiu alb, alături de gardieni şi de Temuţii ucişi. I-am numărat. Erau optsprezece. Ascendenţii transformaseră optsprezece muritori. Se părea că unii dintre ei se împotriviseră. Aveau vânătăi pe mâini şi unghii rupte. Muritorii transformaţi aveau să primească

aceleaşi onoruri ca restul morţilor.

Încăperea s-a umplut de ecoul unor paşi, iar eu mi-am luat privirea de la cadavre, văzându-i pe Emil şi pe Valyn.

— I-aţi găsit pe Ascendenţi? am întrebat.

Valyn a clătinat din cap.

— Cred că au părăsit oraşul.

Kieran începu să înjure, în vreme ce Emil încuviinţa din cap.

— Nemernicii au transformat servitorii, ne-au întins capcana şi au dispărut.

— Cum putem fi siguri? am întrebat.

— Am inspectat toate încăperile din subteran, iar locuinţele din apropierea zidului interior sunt verificate acum, ca să vedem dacă au pivniţe, zise Valyn. Trăsăturile sale deveniră rigide. Însă cred că au plecat cu toţii.

M-am concentrat asupra lui şi am încercat să-l cuprind cu simţurile mele, însă scutul său emoţional părea şi mai puternic decât de obicei.

— Aţi găsit ceva? i-am întrebat.

Nici unul nu răspunse, iar tăcerea se prelungi. Apoi, Valyn zise:

— Cred că am găsit ceva ce pare să fie un mesaj.

— Unde?

— În încăperea aflată la capătul coridorului din stânga, zise Valyn.

Am început să mă îndrept spre acea încăpere, urmată de Delano. Valyn îmi prinse braţul în timp ce treceam pe lângă el.

— Nu cred că vrei să vezi ce-i acolo, zise Valyn.

— Trebuie s-o fac, am replicat, simţind că teama începea să mă cuprindă.

Valyn mă privi drept în ochi, apoi îmi lăsă braţul. Îi

şopti lui Kieran:

— N-ar trebui să vadă ce-i acolo.

Kieran nu încercă să mă oprească, deoarece ştia că era inutil.

Coridorul era tăcut, când mă îndreptam spre camera luminată de câteva lumânări ce fuseseră aşezate pe podea. Mi-am încetinit paşii în apropierea intrării, oprindu-mă când am văzut ce se afla în interior.

Mai întâi, am văzut picioare.

Zeci de picioare, legănându-se lin printre lăzi cu sticle de vin. Mi-am ridicat încet privirea. Am văzut gambe subţiri. Urme de muşcături deasupra genunchilor, pe interiorul coapselor. M-am cutremurat. Vedeam încheieturile mâinilor sfâşiate. Sâni mutilaţi. Apoi, materialul vălurilor. Lanţuri de aur care ţineau vălurile – lanţuri prinse în tavan, ţinând *trupurile* suspendate deasupra podelei.

Kieran înlemni lângă mine în vreme ce Delano se lipi de picioarele mele. Nu mă mai puteam gândi la nimic. Simţeam *eather-ul* începând să pulseze, odată cu furia ce stătea să dea în clocot. *Fetele* acelea…

Mi-am lipit mâna tremurândă de abdomen în clipa în care am văzut cuvintele ce stăteau scrise pe zidul din spate, luminat de un rând de lumânări. Cuvinte scrise cu sânge ce acum se uscase, prinzând culoarea ruginii.

„Vei elibera doar moartea”.

Mâna uneia dintre fete zvâcni.

Tresărind, m-am dat un pas înapoi, iar Kieran îmi cuprinse umerii cu braţul. Nu-mi dădu de ales, scoţându-mă din încăpere. Nu-mi doream să mă împotrivesc, deoarece…

M-am tras din îmbrăţişarea lui şi m-am rezemat de

zid, închizând ochii. Cu toate acestea, încă le vedeam trupurile secate de sânge.

— Poppy, zise Kieran cu blândeţe. Ele se vor…

— Ştiu, am zis, simţindu-mi stomacul cuprins de greaţă.

Acele fete aveau să se transforme în Temuţi. Probabil se aflau foarte aproape de momentul transformării.

— O să ne ocupăm noi de ele, zise Emil, răguşit. O să le acoperim corpurile şi le vom oferi o moarte rapidă. În curând, îşi vor găsi liniştea.

— Mulţumesc, am zis.

Gura îmi era mult prea umedă.

Tăceam în vreme ce mă concentram să controlez esenţa şi furia. Esenţa se împingea în pielea mea. Pentru o clipă, mi-am imaginat cum ar fi erupt, dărâmând castelul. Am înghiţit puternic în sec, închizându-mi simţurile. Nu-mi era deloc uşor. M-am cutremurat.

Delano se sprijini de picioarele mele, şi îi simţeam îngrijorarea cuprinzându-mă.

„Poppy?”

— Sunt bine, i-am şoptit, atingându-i creştetul. Am tras adânc aer în piept şi am deschis ochii doar atunci când…

Când nu mai simţeam nimic.

— De ce l-ai minţit pe Delano când am fost acolo? mă întrebă Kieran.

M-am oprit la baza treptelor ce urcau spre Templul lui Theon şi mi-am ridicat privirea spre el. *Acolo*. În acele încăperi subterane, unde Arden îşi dăduse ultima suflare. *Acolo,* unde Ascendenţii se hrăniseră din servitori, lăsându-i să se transforme în Temuţi. *Acolo,*

unde acele fete fuseseră lăsate în urmă, alături de acel mesaj.

Acel loc lăsase *urme* adânci în mine.

Şi simţeam că aveau să urmeze alte întâmplări care să mă marcheze până la sfârşitul zilei.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, observând că Valyn urcase deja treptele, intrând în vorbă cu unul dintre soldaţi.

Nu ştiam unde dispăruse Delano.

— Poppy, zise Kieran, încrucişându-şi braţele la piept.

Am oftat, privind intrarea templului. Valyn se îndepărtase, vorbind cu Cyr acum. Structura mare şi circulară avea doar câteva ferestre lungi şi înguste.

— Eu…

Îmi era rău. Însă nu fizic. Eram obosită. Din nou, nu fizic. Simţeam nevoia să… să mă îmbăiez – ba nu, simţeam nevoia să *fac un duş.* Să spăl secundele, minutele şi orele acelei zile de pe mine. Eram cuprinsă de griji, în vreme ce priveam suprafaţa netedă a uşilor negre. Mă temeam de ce mă aştepta după ele. De ce găsiseră Vonetta şi ceilalţi.

Mai mult decât orice, îmi… îmi doream să fiu alături de Casteel în acele clipe, ca să-i pot spune cum mă simţeam. Să mă ajute, să preia o parte din povară. Să suporte şi el o parte dintre urmări. Să mă facă să zâmbesc sau chiar să râd, în ciuda ororilor acelei zile. Să-mi distragă atenţia şi să-mi aline durerea glacială ce mă cuprinsese.

— O să-mi treacă, am zis eu, răguşită.

Kieran îmi cerceta trăsăturile.

— Încearcă să se joace cu mintea ta. De aia au lăsat mesajul acela. Tocmai de aia le-au chinuit pe fetele acelea. N-ai voie să te laşi afectată, zise Kieran.

— Ştiu.

Numai că eram afectată. Părea să nu conteze faptul că nu eu îi ucisesem pe acei muritori din Massene, pe vârcolaci şi pe dragonini, pe servitori şi pe acele fete. Cu toţii muriseră din cauza mea.

Soarele după-amiezii târzii strălucea pe suprafaţa pietrei de umbre, determinându-mă să mijesc ochii. După templu am observat armurile aurite a mai multor soldaţi atlantieni, stând în faţa unui conac măreţ. Toate clădirile importante păreau a fi golite de vampiri.

— Chiar crezi că toţi Ascendenţii au părăsit oraşul? l-am întrebat pe Kieran.

— Nu ştiu, spuse el, atingându-mi braţul. Însă trebuie să fim pregătiţi, în cazul în care vom descoperi că unii stau ascunşi pe undeva prin oraş.

— De acord, am şoptit. Ar trebui să intrăm în templu.

— Da, zise Kieran urmându-mi privirea şi oftând. Ar trebui.

Deschizându-mi simţurile, le-am lăsat să se desfăşoare. Simţeam pe limbă gustul iute al tristeţii şi ceva mai greu, asemănător îngrijorării. Simţeam gustul terorii. Kieran nu era deloc nerăbdător să afle ce ne aştepta în interiorul templului.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— O să fiu, mi-a răspuns.

L-am privit cu atenţie.

Un rânjet slab îi apăru pe buze, aproape jucăuş, înainte să dispară. Nu ne-am mai spus nimic alăturându-ne lui Valyn, care ne aştepta în capătul scărilor templului.

— Sub templu se află tuneluri, ne anunţă Valyn, făcând un semn cu capul înspre unul dintre soldaţii pe care l-am recunoscut ca făcând parte din regimentul lui

Aylard. Lin tocmai mi-a adus asta la cunoştinţă.

Lin înghiţi în sec.

— Am descoperit o intrare secretă în odaia de după altar, zise Lin. Intrarea dă într-un sistem subteran de tuneluri – pare destul de extins. Am găsit încăperi.

Aveam o presimţire sumbră că acele tuneluri erau conectate cu cele de sub castel şi duceau spre stânci. În timpul primei noastre vizite în Oak Ambler, bănuisem că Ascendenţii foloseau tunelurile ca să-şi transporte victimele fără ca restul muritorilor să ştie. Însemna că Ascendenţii, în cazul în care unii rămăseseră totuşi în urmă, puteau folosi tunelurile ca să se deplaseze fără să fie văzuţi.

— Am găsit… încăperi, Înălțimea Voastră. Însă… începu Lin, apoi amuţi.

— Ce? îl întrebă Kieran, în vreme ce eu îmi deschideam simţurile, simţind un gust acru.

Nelinişte.

— Ce-ai văzut? l-am întrebat pe Lin. Toţi muşchii corpului mi se încordară. Dacă găsiseră ceva asemănător cu fetele din castel, nu ştiam dacă aş fi putut să îndur să mai văd asemenea orori. Aţi găsit cumva nişte copii?

— Încă nu, însă am dat peste bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în robe albe, zise Lin.

Mai mult ca sigur erau preoţii şi preotesele templului.

— Unde se află? am întrebat.

— Sunt în lăcaşul sfânt, zise Lin, trecându-şi o mână peste chip. Cercetăm în continuare tunelurile şi încăperile subterane.

Mi-am strâns pumnii, în timp ce doi soldaţi au deschis uşile. Am intrat în sala de primire a templului, trecând pe lângă un alt soldat care stătea la post

undeva în lateral, cu o expresie dură pe chip, în vreme ce privea zidul.

Fascicule subţiri de lumină treceau prin ferestrele înguste, atingând podeaua din piatră de umbre. Zeci de sfeşnice aurite atârnau, iar flăcările lor se unduiau lin în vreme ce noi pătrundeam în lăcaşul sfânt. Înăuntru nu erau băncuţe. Doar o platformă înconjurată de coloane groase şi negre.

Se aflau în faţa platformei. Erau şase, îmbrăcaţi în robele albe purtate de preoţii şi preotesele Solisului. Aveau capetele plecate. Două femei şi patru bărbaţi. Cei care aveau păr îl purtau tuns scurt sau acoperit cu o bonetă dantelată de culoare albă. Robele le acopereau în întregime corpul, lăsând la vedere doar faţa, mâinile şi picioarele.

Un bărbat chel îşi ridică privirea. Făcu ochii mari în vreme ce mă privea cum mă apropiam.

— Ştiu cine eşti, zise bărbatul.

M-am oprit în faţa lui. Tăceam, în timp ce restul îşi ridicau privirea. Chipul unei persoane la care nu mă mai gândisem de mult îmi apăru în minte. *Analia.* Preoteasa din Masadonia, cea care fusese responsabilă pentru *învăţătura* mea, însă preferase să folosească loviturile ca formă de educaţie. Acea femeie fusese de o cruzime unică, şi nu ştiam dacă nu cumva cei pe care îi priveam acum aveau aceleaşi înclinaţii. Nu mă îndoiam însă că Analia şi cei care slujeau în temple ştiau adevărul despre Ascendenţi şi Ritual.

— Cum te numeşti? l-am întrebat pe preot.

— Framont, răspunse acesta. Iar dumneata… dumneata eşti cea pe care unii o numesc Regina din Carne şi Foc. Aşteptăm venirea ta dinainte să te naşti.

— Ce naiba vrea să însemne asta?! întrebă Valyn, care se afla în spatele nostru.

Preotul nu-l privi. Îşi concentra privirea asupra mea, în vreme ce îmi simţeam spatele încordându-se. Ştiam la ce făcea aluzie.

— Profeţia, am zis.

Framont încuviinţă din cap, în vreme ce Kieran se apropia de mine.

— A venit timpul să-ţi îndeplineşti scopul, zise Framont.

— *Scopul?* am repetat. Scopul meu e să distrug Coroana de Sânge...

— Şi să uneşti tărâmurile, zise preotul, iar vorbele sale îmi provocară fiori.

Vessa spusese că aveam să refac tărâmurile.

Faţa rotundă a preotului fu străbătută de un zâmbet aproape copilăresc.

— Da, ăsta e scopul tău. Tu eşti Aleasa despre care se profeţea, cu mult înainte să te naşti. Venirea ta a fost prezisă. A fost promisă.

— Despre ce dracu' vorbeşte?! murmură Cyr, aflat în spatele meu.

Kieran aruncă o privire spre Valyn.

— Tunelurile de sub Redrock sunt mai mult ca sigur legate de cele de sub acest templu. Ar trebui puse imediat sub pază, zise Kieran, aluzia fiind evidentă. Tunelurile duc spre stâncile ce dau în mare.

Valyn înţelesese numaidecât. Fostul rege se răsuci pe călcâie.

— Asiguraţi-vă că Redrock este cu totul sub controlul nostru. Verificaţi fiecare tunel şi închideţi trecerile, porunci Valyn.

În câteva clipe, la ordinele lui Valyn, generalii şi soldaţii părăsiră templul. Rămase doar Hisa, ceea ce fu o mişcare înţeleaptă. Chiar dacă Valyn şi Hisa îi eliminaseră pe toţi membrii Nevăzuţilor din armata lor,

metodele lor nu erau infailibile. Ştiam asta pentru că fuseserăm atacaţi de Nevăzuţi în vreme ce ne aflam pe drumul spre Evaemon. Însă, în afară de Nevăzuţi, oricine altcineva care ar fi auzit profeţia avea să presupună că se referea la mine.

— Vorbeşti despre profeţii, i-am zis preotului, concentrându-mă din nou pe deasupra lui. Despre marea uneltitoare…

— „Născută din focul şi carnea Primitivilor”, continuă Framont. „Care se va trezi ca Vestitoarea şi Aducătoarea de Moarte şi Distrugere…”

— Nu aşa m-am născut, l-am întrerupt.

Zâmbetul crescu, iar chipul lui Framont se înroşi.

— Nu într-o formă fizică, cel puţin.

— Cum? Cum se poate ca un preot din Solis să fi auzit despre o profeţie glăsuită de un zeu cu mii de ani în urmă? insistă Valyn, chiar dacă ştia răspunsul. Isbeth. O profeţie pe care doar o mână de atlantieni o cunosc.

— Pentru că noi am slujit întotdeauna Adevăratul Rege al Tărâmurilor, zise Framont, privindu-l pe Valyn pentru prima oară. Zâmbetul lui deveni un rânjet arogant. Pe când atlantienii s-au aflat tot timpul în slujba unei minciuni.

Valyn se încordă şi dădu să facă un pas în faţă. Mi-am ridicat mâna, oprindu-l.

— Adevăratul Rege? am întrebat.

Se putea ca preoţii şi preotesele să fi crezut că slujeau zeii, însă se supuneau Coroanei de Sânge – ceea ce ştiam că ei numeau Adevărata Coroană. Toate credinţele lor legate de zei veneau de la Ascendenţi. Ceea ce însemna că singura persoană, care în mintea lui Framont ar fi putut să fie Adevăratul Rege, era persoana pe care o indica Isbeth.

Însemna că o singură persoană putea fi Adevăratul Rege, în mintea lor.

M-am strâmbat, în timp ce furia a început să pulseze prin mine.

— Regina de Sânge a vorbit despre Adevărata Coroană în mesajele ei, i-am explicat lui Valyn. Cine crezi că e Adevăratul Rege în mintea ei?

— Malec, zise Valyn, clocotind de furie.

Era logic, mai ales că Isbeth aflase că Malec trăia. M-am înfiorat. Oare nu cumva Isbeth aflase unde era ţinut prizonier Malec?

Zeii nu puteau fi ucişi în acelaşi fel ca zeităţile care erau ţinute sub Odăile lui Nyktos, însă nici nu aveau posibilitatea să se hrănească. Conform spuselor lui Reaver, Malec trebuia să se hrănească mai des decât ceilalţi zei. Probabil puterile îi slăbiseră până în punctul în care nu mai semăna deloc cu cel care fusese odată. Îmi imaginam că la un moment dat îşi pierduse cunoştinţa.

Se putea, oare, ca furtuna de peste Massene să nu fi fost provocată de faptul că Isbeth folosise esenţa lui Kolis? Oare fusese Malec cel care provocase furtuna? Părea imposibil, însă…

— Ţine-i sub supraveghere, i-am spus Hisei şi apoi i-am făcut semn lui Valyn să se îndepărteze de preoţi şi de preotese, ca să-i pot vorbi.

Kieran ne urmă, ascultând atent, în timp ce eu şopteam:

— Nu ştiu dacă Framont spune adevărul. Ce ştii despre felul în care Eloana l-a întemniţat pe Malec? l-am întrebat pe Valyn.

— A folosit o magie străveche – n-aş putea spune de ce soi. A mai folosit oase şi lanţuri, zise Valyn.

Am încercat să nu mă cutremur, amintindu-mi de

lanţuri făcute din oase ascuţite şi rădăcini străvechi. Nyktos crease o metodă prin care orice ființă ce purta în interior *eather* putea fi neutralizată, impregnând oasele zeităţilor moarte cu o asemenea putere. Nu-mi trebui mult să-mi aduc aminte senzaţia acelor lanţuri fermecate afundându-se în carnea mea.

— Malec nu s-ar fi putut elibera fără ajutorul cuiva, am zis.

Era posibil ca Isbeth să fi aflat unde fusese întemniţat Malec. Trebuia să aflu. Malec era asul din mâneca mea. Singurul motiv pentru care Casteel era încă în viaţă.

— Trebuie să aflăm cu exactitate locul în care e întemniţat Malec şi toate măsurile de siguranţă pe care le-a folosit Eloana ca să-l ţină acolo, am zis.

Kieran se încruntă.

— Chiar dacă Regina de Sânge l-a găsit, ar fi trebuit să treacă de Temuţi. Lucru greu de făcut, chiar şi pentru ea, orice ar fi, zise Kieran.

— După atâta vreme? Sute de ani? adăugă Valyn. Malec probabil nu mai e conştient. Mă îndoiesc că şi-ar mai aminti cine e, cu atât mai puţin îmi imaginez că vrea să se răzbune pe Atlantia.

— E posibil, însă... e *totuşi* un zeu. Fiul Regelui Zeilor şi al Consoartei sale. Nu ne putem închipui de ce ar putea fi în stare dacă s-ar trezi şi ar avea timp să se recupereze, am zis. Şi ar fi avut nevoie de mult, foarte mult sânge. I-am privit pe cei îmbrăcaţi în robele albe. Framont continua să zâmbească, de parcă o sute de dorinţe i se îndepliniseră dintr-odată. Nu ştiam ce le spusese Regina de Sânge preoţilor şi preoteselor de reuşise să-i facă atât de credincioşi.

— S-ar putea ca Framont să încerce să se joace cu mintea noastră, am zis. Însă...

— Trebuie să fim siguri, încuviinţă Valyn. Am să trimit un mesaj în Evaemon de cum terminăm treburile aici.

Am încuviinţat din cap şi m-am concentrat la ce era de făcut, asaltată de tot felul de gânduri. Posibilitatea ca Malec să fie marele conspirator despre care vorbea profeţia. Avea logică şi, în acelaşi timp, nu. Din mai multe motive. Anume, ce legătură aş fi putut avea eu cu trezirea lui Malec? Când l-am întrebat pe Framont, nu a făcut decât să-mi zâmbească. Pentru că nu se afla nimeni în preajmă care putea să folosească forţa de constrângere, ştiam că nu aveam cum să extrag alte informaţii de la el.

Pe lângă toate acestea, simţeam că trebuia să mă ocup de ceva mai important. Pe moment, am ales să dau totul la o parte.

— Spune-mi unde se află copiii, i-am cerut lui Framont.

— Slujesc…

— Nu face asta! l-am întrerupt. Nu mă minţi! Cunosc adevărul Ritualului. Ştiu că cei luaţi nu slujesc zeii, sau pe Adevăratul Rege, sau Adevărata Coroană. Unii sunt transformaţi în nişte creaturi numite Revenanţi. Alţii sunt folosiţi drept hrană. Nici unul dintre aceste acte nu se cheamă că slujesc…

— Cum să nu!? şopti Framont, ochii strălucindu-i cu înflăcărare. Aşa slujesc. Aşa cum şi tu o faci. Aşa cum şi tu…

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş măsura cu grijă următoarele cuvinte, îl avertiză Kieran.

Framont îl privi.

— Ai să mă răneşti? Ai să mă ameninţi cu moartea? Nu mi-e frică de aşa ceva, zise preotul.

— Sunt lucruri mai rele ca moartea. De exemplu,

atunci când o superi, zise Kieran, mişcându-şi bărbia în direcţia mea. Atunci când o superi, are tendinţa să te-njunghie. Însă atunci când se înfurie? Atunci, ai să afli de ce e în stare un zeu.

Preotul îşi mută brusc privirea spre mine. Zâmbeam uşor.

— Adevărul e că am tendinţa să înjunghii oameni. Şi deja mă deranjează o grămadă de lucruri. Unde se află cei trecuţi prin Ritual?

Nu apucă să răspundă.

— Am mai găsit doi dintre ei, zise Naill în timp ce intra printr-o uşă laterală. Şi nu sunt muritori, ci Ascendenţi.

Maxilarul îmi zvâcni.

— Aţi ţinut ascunşi Ascendenţi? l-am întrebat pe Framont.

— Slujesc în Temple, îl slujesc pe Adevăratul Rege, zise Framont. Dintotdeauna au făcut-o.

— Nu ştiai? mă întrebă Valyn.

Am clătinat din cap.

— N-am petrecut prea multă vreme printre ei, i-am zis. Cine mai ştie că se află Ascendenţi printre voi? l-am întrebat pe preot.

— Doar cei care sunt de încredere, îmi răspunse Framont, privindu-mă cu o admiraţie ce începea să devină înfiorătoare. Doar Coroana.

Înseamnă că ducii ştiau. Făceau parte din Coroană.

Kieran îşi lăsă capul într-o parte în timp ce Vonetta intra în încăpere, aducând cu ea altă preoteasă.

— Unde e celălalt?

— Nu e prea vesel că a fost găsit, zise Vonetta, rânjind.

Preoteasa pe care o ţinea Vonetta se împletici în faţă şi ajunse în soare. Femeia urlă, trăgându-se

înapoi. Fumul începu să se ridice prin robele ei, iar aerul se umplu de mirosul cărnii arse. M-am întors spre Vonetta.

— Ce vrei?! zise Vonetta. M-am împiedicat.

M-am uitat urât la ea.

— A încercat să mă muşte, zise Vonetta. O apucă bine de braţ şi o împinse pe femeia vampir spre ceilalţi. De mai multe ori!

— Aţi găsit vreun… am început.

Ea scutură din cap.

— Mai sunt şi alţii în subteran. Îi caută pe copii, zise Vonetta.

— Vă arăt eu, zise o preoteasă, iar eu mi-am întors brusc capul spre ea. O să vă duc eu la copii.

Capitolul 16

— Dacă ne întinzi vreo capcană, o avertiză Kieran, n-o să-ţi placă ce-o să păţeşti.

— Nu e o capcană, zise preoteasa.

Îşi ridică în cele din urmă capul, fiind evident tânără. Zeilor! Era cam de aceeaşi vârstă cu mine. Ochii îi erau de culoarea cicorii. Erau mari şi înflăcăraţi, ca ai lui Framont.

Mi-am deschis simţurile şi am cuprins-o cu ele. N-am simţit teamă. Nu ştiam ce simţeam. Un gol, asemănător cu cel pe care îl simţisem atunci când încercasem să citesc emoţiile Ascendenţilor.

— De ce vrei să ne arăţi unde sunt copiii? am întrebat-o.

— Pentru că a sosit clipa, a spus ea moale.

Inima îmi zvâcni în piept în vreme ce o priveam, neliniştită de răspunsul ei şi de *tot* ce se întâmpla.

— Arată-mi! i-am cerut.

Preoteasa se ridică şi trecu pe lângă ceilalţi, care se aşezaseră pe podea. Îşi ţinea în continuare capul plecat. Vonetta şi Naill îi lăsară pe Ascendenţi în paza lui Valyn şi a soldaţilor. Ni se alăturară, împreună cu Hisa şi Emil, care sosiseră deja în clipa în care părăseam altarul. Cu toţii îşi scoseseră săbiile când pătrundeam într-o încăpere goală şi treceam printr-o deschizătură îngustă din perete.

Torţe atârnau de pe perete, aruncând o lumină oranj peste scările abrupte de pământ ce coborau spre o încăpere mare. În faţă se vedeau deschizăturile a nouă tuneluri, luminate de torţe.

— Seamănă cu un stup, murmură Hisa în timp ce cerceta cu privirea încăperea circulară şi intrările tunelurilor.

Singurul sunet care se auzea era scos de robele preotesei ce atingeau podeaua din pământ bătătorit ce făcuse loc pietrei în clipa în care pătrunsesem în tunelul din dreapta noastră. Coridorul se bifurca mai apoi. La un moment dat, ne-am întâlnit cu nişte soldaţi, care păreau că se pierduseră. Temperatura începuse să scadă simţitor în timp ce coboram tot mai mult în subteran. Devenise atât de frig, încât părea imposibil ca un muritor să fi supravieţuit prea mult timp acolo. Aerul era uscat, însă îngheţa pielea şi pătrundea în oase. Degetele începuseră să mă doară, cuprinse de frig.

Preoteasa luă o torţă de pe zid. Naill se apropie de ea, ţinându-şi sabia pregătită, în cazul în care femeia ar fi ales să facă vreun gest prostesc.

Tot ce făcu preoteasa fu să apropie torţa de o alta. Flăcările unite luminară mai bine peretele. M-am oprit. Kieran făcu la fel. Stânca avea semne cioplite pe suprafaţa ei. Stânca era de o nuanţă roşiatică-rozalie.

Kieran îşi trecu degetele peste unul dintre semne, urmându-i forma…

Preoteasa atinse o altă torţă cu cea pe care o ţinea în mână, declanşând o reacţie în lanţ. Un rând întreg de torţe se aprinse, umplând aerul cu mirosul pătrunzător al cremenii. Dintr-odată, tunelul subteran era scăldat în lumina flăcărilor.

— Pe toţi zeii! murmură Kieran, privind înainte.

Am trecut pe lângă Vonetta, pătrunzând printr-o intrare lată şi circulară. Probabil că apa, sau ceva asemănător, cursese prin acea cavernă odată, lăsând în urmă formaţiuni zimţate ce atârnau de tavan, depozitând un soi de mineral roşiatic de-a lungul formelor lor bizare şi spiralate.

— Stalactite, zise Naill, iar mai mulţi îşi întoarseră privirea spre el. Naill arătă cu capul spre tavan. Aşa se numesc.

— Sună ca un cuvânt inventat, zise Emil.

— Nu e, replică Naill, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sigur? îl necăji Emil.

— Da, răspunse Naill sec. Dacă ar fi să inventez pe loc un cuvânt, aş alege ceva mai… interesant.

— Mai interesant decât *stalactitele?* întrebă Emil, chicotind.

— Aveţi grijă, ne avertiză Vonetta pe când înaintam, iar ceea ce păreau a fi crenguţe pocniră sub paşii mei. Nu cred că pe jos se află pietre sau crengi.

M-am uitat în jos. Vedeam bucăţi de culoarea fildeşului, cioburi ici şi colo, alături de ceva mai lunguieţ şi într-o culoare mai întunecată – oase. Cu siguranţă erau oase.

O, zei!

Kieran scoase un sunet îngreţoşat, dând la o parte cu vârful cizmei o bucată de cârpă, dezvelind o parte

dintr-un maxilar.

— Nu sunt oase de animale, zise Kieran.

— Animalele nu-l pot sluji pe Adevăratul Rege, spuse preoteasa, înaintând.

Stomacul îmi zvâcnea din pricina furiei, şi voiam să-i răspund, când preoteasa trecu pe lângă ceva ce-mi atrase atenţia.

Se părea că în acel loc pământul erupsese şi rădăcini şerpuitoare se împrăştiaseră peste podeaua cavernei, venind dintr-o gaură adâncă şi întunecată. Rădăcinile viermuiseră printre oasele aruncate – oase care mi se păreau prea mici. Am înaintat cu grijă, evitând pe cât posibil rămăşiţele împrăştiate pe jos. Ceva se afla pe rădăcini *şi* sub ele. Ceva uscat şi de culoare ruginie. Se găsea peste tot, împroşcat pe podea, închegat şi îngroşat în bălţi de mult uscate. Aceeaşi substanţă care păta pereţii şi formaţiunile bizare de stâncă, dându-le acea nuanţă roşiatică-rozalie.

Braţul lui Kieran îl atinse pe al meu în vreme ce se lăsa pe vine, trecându-şi degetul prin acea substanţă.

— Sânge, zise Kieran, încleştându-şi maxilarul.

Preoteasa ajunse în cealaltă parte a cavernei şi atinse peretele cu făclia. Din nou, mai multe torţe se aprinseră. Lumina străbătu o deschizătură îngustă din perete ce ducea spre o altă încăpere subterană.

Atunci, am văzut…

— Pe toţi zeii! murmură Hisa îngrozită, aplecându-se şi lăsându-şi mâinile pe genunchi.

Am rămas cu gura căscată, nereuşind să-mi găsesc cuvintele. Crezusem că muritorii înfipţi în porţile oraşului Massene şi fetele ucise din castel fuseseră cele mai oribile lucruri pe care le văzusem.

Greşisem.

Nu puteam să-mi iau ochii de la membrele palide şi secate de sânge – unele mai lungi şi altele foarte, foarte *micuţe.* Am văzut mormane de haine, unele albe şi altele roşii, ce abia mai ţineau legate cadavre de mult uscate care mai aveau smocuri de păr în cap, zăcând acolo cu mâinile şi picioarele încovrigate. Ofilite. Unele cadavre erau aşezate unele lângă altele, îmbrăcate în hainele ceremoniale de culoare roşie ale Ritualului. Hainele păreau aproape noi, cadavrele abia începând să se descompună. Mă întrebam cum de nu simţeam nici un miros – poate că din pricina frigului din încăpere.

Inima începu să-mi bubuie în piept în vreme ce priveam acel *cavou* subteran. Asta era. Un cavou folosit de cine ştie când, plin cu rămăşiţe omeneşti aruncate anapoda.

Preoteasa puse în tăcere torţa într-un suport fixat în perete şi îşi împreună mâinile în dreptul taliei.

— Cu toţii au slujit un scop mai înalt, zise ea.

M-am întors cu greu spre ea. *Eather-ul* îmi pulsa în piept şi se învolbură, ieşind din mine şi trecând peste suprafaţa pereţilor. Aerul se îngroşă, de parcă se umplu de fum înecăcios. Un foc începu să ardă în mine.

— Aşa cum noi, cu toţii, vom sluji, continuă preoteasa vorbind moale, *fericită,* iar faţa i se lumină de parcă povestea despre un vis glorios. Aşa cum vei sluji şi tu, cea al cărei sânge e plin de gheaţă şi cenuşă.

M-am îndreptat spre ea, pielea strălucindu-mi acoperită de esenţa primitivă, însă un braţ mi se puse în cale.

— N-are rost, zise Kieran indignat. Nu-ţi irosi energia pe ea. Nu merită.

Preoteasa zâmbea cu ochii închişi, iar eu mi-am

încleştat pumnii. Pace. Simţeam venind dinspre ea gustul păcii. Moale şi aerat, ca un pandişpan. *Pace.*

Respiraţia îmi zgâria gâtlejul, de parcă era atins de sute de pumnale.

— Oferiţi-i ce aşteaptă cu atât de multă smerenie, am zis.

M-am răsucit pe călcâie cu repeziciune şi am început să mă îndepărtez. În spate am auzit sunetul unei săbii ce străpungea carne.

— I-am găsit pe toţi? am întrebat.

— Templul e gol, răspunse stoic Valyn, privind cadavrele care fuseseră aşezate cu grijă pe podea – trupuri micuţe înfăşurate în cârpe, cu stomacuri supte şi piele palidă şi zbârcită. Corpurile fuseseră tratate mai rău decât cele ale unor vite bolnave.

— Şaptezeci şi unu, zise Kieran. Şaptezeci şi unu de cadavre…

Proaspete.

Probabil şaptezeci şi unu fuseseră supuşi ultimelor două ritualuri, dintre care unul fusese neaşteptat. Numărul probabil includea copiii de sex masculin şi feminin născuţi ca al doilea şi al treilea copil al unei familii. Însemna că nici unul dintre cei născuţi ca al doilea copil nu fusese dat curţii, aşa cum era normal. Mai însemna că cei care purtau o urmă de tăciune fuseseră măcelăriţi.

Mai rău era faptul că soldaţii scoseseră afară din templu ceea ce trebuiau să fie… sute de cadavre mult mai vechi.

Nu văzusem *nimic* asemănător până atunci.

Încăperea subterană din New Haven pe ai cărei pereţi fuseseră înscrise numele celor care muriseră de mâna Ascendenţilor nu se compara cu ce găsisem

acum.

Asta pentru că majoritatea morţilor erau *copii.* Doar câţiva păreau să fie mai în vârstă, cum ar fi cei din încăperea de sub Redrock. Dar cadavrele din templu erau cele ale unor copii nevinovaţi. În majoritate, *bebeluşi.* Mi-am reamintit fără să vreau de ursuleţul de pluş ce mirosea a lavandă.

Gâtul începu să îmi ardă în vreme ce aveam impresia că mă înec, simţind gustul incandescent al furiei şi cel amar al agoniei, ce nu venea doar de la mine. Am căutat sursa, dându-mi seama că venea dinspre tatăl lui Casteel. Trăsăturile nu lăsau să se vadă nimic, însă emoţiile îi străpunseră scuturile şi trecură cu putere prin ale mele.

— Deschizătura din podea, zise Naill, dregându-şi vocea şi făcând un pas înapoi, de parcă spera că îndepărtându-se reuşea să-şi şteargă din minte tot ce văzuse. Seamănă cu un soi de fântână. Pare adâncă. *Foarte* adâncă. Am aruncat nişte pietre înăuntru şi nu le-am auzit lovind fundul.

Însemna că acolo s-ar fi putut afla alte cadavre. Trupuri aruncate sau care căzuseră în fântână. Zeilor!

Deschizând ochii, m-am uitat în spate la soldaţii atlantieni care aşteptau în tăcere. Ştiam ce urma să simt dacă îmi întindeam simţurile spre ei. Oroare. O groază atât de mare, încât n-aş fi scăpat niciodată de senzaţia dată de ea. Soldaţii ştiau ce făcuseră Ascendenţii, de ce erau capabili, însă pentru mulţi era prima oară când *vedeau* cu ochii lor rezultatele.

— Ce-o să facem cu locul ăsta? întrebă Vonetta, întorcând spatele templului.

— Singura opţiune rămasă, am zis, ridicându-mi bărbia şi privind cerul.

După câteva clipe, un dragonin negru-violet ieşi

dintre nori. Ţipetele surprinse ale muritorilor care rămăseseră în oraş reverberară în toată valea, în timp ce Reaver îşi întindea aripile sale mari, plutind deasupra lor.

— Îi vom da foc, am zis, ştiind că Reaver avea s-o facă în curând, chiar dacă nu mă putuse auzi. Va rămâne din el doar cenuşa.

Reaver urcă, împins de o mişcare puternică a aripilor, în timp ce Valyn mă întreba:

— Cu ei cum rămâne?

Mi-am întors privirea spre preotesele şi preoţii înveşmântaţi în alb. Cei doi Ascendenţi fuseseră deja *rezolvaţi.* Am ales să-mi deschid larg simţurile. Nici unul nu simţea ruşine sau regret, două lucruri foarte diferite. Regretul apărea atunci când trebuiau înfruntate consecinţele acţiunilor săvârşite. Ruşinea era ceea ce rămânea în urmă, fie că păcatele erau ispăşite, fie că nu. Nu eram sigură că s-ar fi schimbat cu ceva situaţia dacă preoţii şi preotesele ar fi simţit cu adevărat ruşine sau regret. Pentru că simţeam cu totul altceva venind dinspre ei.

Pace.

Asemenea preotesei de mai devreme. Cei rămaşi erau împăcaţi cu acţiunile lor.

Nu era ca şi cum nu participaseră. Nu erau doar nişte rotiţe ale unui mecanism asupra căruia nu aveau nici un control. Luaseră parte la tot ce se întâmplase, şi nu mai conta dacă fuseseră manipulaţi sau nu. Luaseră copii, nu ca să-i pună în slujba unui zeu sau a Adevăratului Rege, ci ca să-i ofere drept hrană Ascendenţilor.

— Puneţi-i în genunchi, am zis, făcând un pas în faţă. Am scos din teacă pumnalul din os de vârcolac pe care îl aveam prins de coapsă. Să stea cu faţa la

cadavre.

Soldaţii îmi urmară ordinul, în timp ce Valyn veni lângă mine.

— Nu trebuie să...

— Nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva ce eu însămi n-aş fi în stare să fac, i-am zis. M-am oprit în faţa lui Framont, care îngenunchease. Îşi ţinea ochii închişi. Deschideţi ochii! Priviţi-i! Voi toţi! Nu vă uitaţi la mine! Uitaţi-vă la *ei!*

Framont se conformă.

O văpaie de foc argintiu lumină cerul ce începea să se întunece, în timp ce Reaver înconjura în zbor templul, dezlănţuindu-şi furia.

— Vreau să vă priviţi victimele înainte să părăsiţi acest tărâm şi să intraţi în Abis, pentru că, mai mult ca sigur, cu toţii veţi ajunge acolo. Vreau să ţineţi minte cum le arată trupurile, aşa cum şi familiile lor îi vor ţine minte pe vecie în clipa în care le vor recupera. Uitaţi-vă!

Ochii lui Framont trecură peste cadavre. De data aceasta, nu mai erau plini de uimire. Erau complet *goi.* Privi victimele zâmbind.

Zâmbind.

Mi-am dezlănţuit braţul. Armura mea albă fu împroşcată de sânge în timp ce treceam lama din piatră de umbre peste gâtul lui.

Camera de primire şi sala de banchet ale castelului fuseseră transformate în infirmerii până la lăsarea serii. Soldaţii şi vârcolacii răniţi fuseseră întinşi pe paturi de campanie. Stindardele ce purtau Emblema Regală a Coroanei de Sânge fuseseră date jos în acele camere şi din toate celelalte locuri în care fuseseră atârnate în interiorul castelului.

Gardienii din Oak Ambler şi soldaţii Solisului care fuseseră răniţi suferiseră răni prea grave şi nu supravieţuiseră. Cei care se predaseră se aflau în închisoarea citadelei, sub gardă. Încercam să nu mă gândesc la numărul de vieţi irosite în timp ce treceam printre paturile care în mare parte se goliseră. Încercam să nu mă gândesc nici la ce găsisem sub Templul lui Theon – la soarta groaznică a acelor copii.

Pur şi simplu, nu puteam să mă mai gândesc la aşa ceva.

Trecusem de la un rănit la altul, vindecându-le rănile. Am făcut-o pentru că mă gândeam că, de vreme ce avusesem abilitatea înainte să trec prin Ascensiune, folosirea ei nu avea cum să mă slăbească prea tare.

Era posibil să fi făcut o presupunere periculoasă, dar măcar simţeam că-mi ocup timpul cu ceva util. În vreme ce eu vindecam răniţii, trimişii noştri i-au înştiinţat pe muritori că puteau să se întoarcă a doua zi la casele lor.

Plănuiam să le vorbesc a doua zi dimineaţă. Tuturor. Să discut cu familiile. Cu Ramon şi Nelly.

Paşii mi se îngreunară.

— Ai obosit, *meeyah Liessa,* observă Sage în vreme ce mă apropiam de ea. Era ultima dintre cei răniţi care avea nevoie de îngrijiri. Zăcea întinsă pe pat, iar părul ei întunecat şi tuns scurt era răvăşit. Ţinea sub braţe un cearşaf subţire ce-i acoperea în întregime corpul, în afară de piciorul în care zăcea înfiptă o săgeată. Nu fusese scoasă din rană ca să împiedice sângerarea abundentă. Ştiam că rana o durea îngrozitor. Încercasem să ajung mai repede la ea, însă îmi tot făcuse semn să nu o bag în seamă, până când şi cei cu răni mult mai uşoare ca a ei fuseseră trataţi.

M-am aşezat pe podea, aproape de ea, recunoscătoare că nu mai trebuia să port armură.

— A fost o zi lungă, i-am zis.

— Mie-mi spui! Se sprijini în coate. Fruntea îi era acoperită cu un strat subţire de sudoare. O să ne aştepte multe alte zile ca asta. Îşi întoarse privirea în altă parte. Nu-i aşa?

Ştiam înspre cine privea. Spre un vârcolac pe nume Effie. Ajunsese în infirmerie într-o stare foarte proastă, având o suliţă înfiptă în piept. Ştiam că era mort atunci când îngenuncheasem lângă el, însă un soi de speranţă copilărească mă îmboldise să încerc să-l salvez. Reuşisem să-l salvez pe soldatul atlantian care murise. Un tânăr pe care eu şi Naill îl văzuserăm dându-şi duhul. Revenise la viaţă instantaneu, un pic ameţit şi dezorientat. Dar ce funcţionase cu muritorul nu funcţiona cu vârcolacii. Nici cu *Arden.*

Nu înţelesesem deloc greşit ceea ce spusese Reaver. Doar zeul primitiv al vieţii putea să reînvie acele fiinţe care făceau parte din două lumi.

Pierduserăm cinci vârcolaci şi aproape o sută de soldaţi atlantieni. Am fi pierdut mai mulţi dacă cei răniţi nu ar fi fost vindecaţi. Cu toate acestea, mi se părea că până şi o singură moarte era prea mult.

— Îmi pare rău, i-am zis, inima tresăltându-mi în vreme ce mă gândeam la ce-mi zisese Casteel odată. Aproape jumătate dintre toţi vârcolacii muriseră în Războiul Celor Doi Regi. Vârcolacii tocmai începuseră să-şi revină după acele pierderi. Nu voiam să le cauzez la fel de multe pierderi ca acelea suferite în războiul precedent.

— Şi mie îmi pare rău, zise Sage.

Se uită la mine.

Respirând greoi, mi-am tras în sus mânecile bluzei

albe pe care o purtam. Îmi alunecau încontinuu.

— Naill? L-am căutat cu privirea, întorcându-mă. Am nevoie de ajutorul tău.

— Desigur.

Îngenunche, mişcându-se mult mai graţios decât mine, chiar dacă încă purta armură. I-am simţit oboseala atingându-mi sufletul. I se aşezase în ridurile din jurul gurii. Atinse cu grijă săgeata. Se obişnuise deja cu procedeul.

— Spune-mi când, zise Naill.

— Are să doară, i-am zis lui Sage.

— Ştiu. Nu e prima oară când am fost lovită de o săgeată.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

Sage rânji.

— A avut de-a face cu un pariu care a degenerat. Poveste lungă. Ce-ai zice să-ţi vorbesc despre asta mai încolo? mă întrebă Sage.

— Mi-ar face plăcere. Eram tare curioasă să aflu genul de pariu care necesita folosirea unei săgeţi. Am să îndepărtez durerea cât de repede pot, însă…

— Ştiu că am să simt durere atunci când îmi va scoate săgeata din rană, zise Sage trăgând adânc aer în piept. Sunt pregătită.

Mi-am aşezat mâinile în stânga şi în dreapta săgeţii şi am invocat *eather-ul,* începând procesul.

— Acum!

Naill smulse săgeata din rană cu o repeziciune dobândită prin experienţă. Corpul lui Sage se încordă, însă ea nu scoase nici un sunet. Scoase într-un final un oftat plin de uşurare în clipa în care rana se închise de la sine, lăsând în urmă un semn de un rozaliu intens pe piele.

— Destul de… intens, zise Sage, clipind.

— E mai bine acum?

— Cu mult mai bine, admise ea. Îşi îndoi cu grijă piciorul abia vindecat şi apoi îl îndreptă. Te-am văzut vindecându-i pe alţii de multe, multe ori. Şi, cu toate astea, mi s-a părut intens.

Am zâmbit slab, dându-mă cu un pas înapoi.

— Nu sunt o tămăduitoare, aşa că nu ştiu cât din rană se vindecă instantaneu. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să nu fac eforturi prea mari în următoarele zile.

— O să încerc să nu fug de colo-colo sau să dansez… Sage se opri, iar ochii i se măriră în timp ce privea la ceva aflat după umărul meu. Ce nai…

Eu şi Naill i-am urmat privirea. Gura mi se căscă în vreme ce atlantianul scotea un sunet gâtuit.

Traversând sala, spre noi se îndrepta un bărbat blond, înalt, care părea să aibă un cearceaf înnodat în jurul coapselor – cearceaful părea că *abia* era ţinut locului. Cu fiecare nou pas pe care bărbatul cu picioare lungi îl făcea, cearceaful părea tot mai aproape de a i se desface de pe coapse.

— Reaver, am şoptit, oarecum tulburată să-l văd.

Naill scoase din nou un sunet gâtuit.

— Acela e dragoninul? întrebă Sage, iar eu mi-am dat seama că ea probabil nu-l văzuse până atunci în întruparea lui de muritor.

— Mda.

— Chiar el e? zise ea, privindu-l insistent. Delicios.

Naill o privi, relaxându-şi maxilarul.

— Scuipă foc.

— Şi ce?! E cumva un punct în minus? întrebă Sage.

Din fericire, Naill nu mai avu timp să răspundă, pentru că Reaver ajunse lângă noi. Îi salută din cap pe cei doi, apoi făcu o plecăciune scurtă în direcţia mea,

iar cearceaful pe care îl purta peste mijloc îi mai alunecă un pic.

— E cazul să-ţi găsim nişte haine, i-am zis, amintindu-mi ce-l rugasem pe Kieran. Mă îndoiam că lui Reaver i s-ar fi potrivit hainele ducelui. Cât mai repede cu putinţă, am adăugat, apoi m-am gândit la ceilalţi dragonini. Trebuie să facem rost de o grămadă de haine.

— E destul de obositor modul în care vă tot faceţi griji pentru goliciunea unora, zise Reaver.

— Eu, personal, n-am nici o problemă cu goliciunea unora, replică Sage. Mă gândeam să-ţi aduc asta la cunoştinţă.

Reaver rânji.

Inima îmi tresăltă din nou, deoarece nu mă înşelasem deloc în privinţa felului în care arcuirea buzelor lui îi făcea trăsăturile interesante să devină de-a dreptul uluitoare.

Am scuturat din cap.

— E totul în regulă? l-am întrebat.

— Da, zise Reaver, privindu-mă. Voiam doar să-ţi spun că Aurelia şi Nithe s-au întors la Thad. Se referea la dragoninul care rămăsese în tabără. Se vor întoarce în noaptea asta la Redrock, când e mai puţin probabil să fie văzuţi de către muritori.

— Bună idee, am zis, dându-mi seama că nu m-aş fi gândit la aşa ceva. Ai vrea să… Am dat să mă ridic şi am fost străbătută de un *vâjâit.* Podeaua părea a se mişca. Sau poate că eu mă împiedicasem. Vai!

Naill ajunse imediat lângă mine şi îşi puse mâna pe braţul meu.

— Eşti bine?

— Da. Puţin ameţită, am zis, clipind. Luminiţe puternice îmi licăreau înaintea ochilor, apoi dispărură.

Sage se ridică şi ea din pat. Rămâi întinsă, i-am spus. Sunt bine.

Mă privea şi nu părea că avea de gând să se aşeze.

— A fost o zi lungă, i-am reamintit.

Eram obosită. Cu toţii eram.

— Ai mâncat ceva? mă întrebă Reaver, atrăgându-mi atenţia. M-am încruntat.

— Nu de azi-dimineaţă. Am fost destul de ocupată.

— Ar fi cazul să mănânci, mă sfătui el. Chiar acum.

Având în vedere că lumea aproape se întorsese pe dos pentru o clipă, nu prea aveam cum să-l contrazic, aşa că m-am trezit la bucătărie alături de un dragonin care avea un cearceaf în jurul coapselor, împărţind cu el o farfurie de felii de jambon care probabil zăceau acolo din ziua precedentă.

Măcar aşa aflasem că dragoninii se puteau hrăni şi cu mâncarea muritorilor. Le-am mulţumit zeilor.

Naill era încrezător că eu şi Reaver puteam să ne purtăm singuri de grijă, aşa că se duse să vadă ce făcea Hisa. Totul se liniştise. Probabil pentru că începusem să mă îndop cu mâncare.

Oare unde se afla Kieran? Probabil ar fi comentat că mâncam prea mult.

Nu-mi mai fusese atât de foame de când vizitasem castelul Redrock pentru prima dată.

Însă, atunci când mi-am adus aminte de toate lucrurile ce mai trebuiau făcute, pofta mea de mâncare se mai temperă. Trebuia să le vorbesc cetăţenilor. Familiilor acelor sărmani copii. Soldaţilor încarceraţi. Lista era nesfârşită. Erau… foarte multe de făcut.

O grămadă de *responsabilităţi* cu care nu eram obişnuită.

Am privit bucătăria, încercând să-mi imaginez cum ar fi arătat locul plin cu bucătari lucrând pe blat, aburul

emanat de cuptoare, ajutoarele grăbindu-se încolo şi încoace. Asta mă făcu să mă întreb dacă servitorii avuseseră habar despre Ascendenţi. Fuseseră, oare, înşelaţi cu totul? Sau îi ajutaseră pe Ascendenţi, aducând muritori în castel şi servindu-i la cină, în loc de jambon?

Zeilor, ce gând sumbru!

— Nu ţi se pare ciudat să te afli aici, mâncându-le mâncarea? Le-am cucerit oraşul şi acum ne bucurăm de mâncarea lor.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, zise Reaver, care stătea lângă mine.

— Aha, am murmurat, privind o bucată de jambon. Poate n-ar fi trebuit să mă gândesc la aşa ceva. Dar ştiam de ce anume mă gândeam la una ca asta. Încercam să nu-mi las gândurile să se îndrepte spre locul în care îşi doreau să ajungă. Apoi, am încetat să mă mai împotrivesc. Nu pot să nu mă gândesc la fetele şi la copiii ucişi, i-am zis lui Reaver. Încerc să-mi şterg imaginile din minte şi nu pot. Nu înţeleg cum de cei care au slujit în templu erau atât de liniştiţi – cum de cineva, muritor sau Ascendent, a fost în stare să comită asemenea grozăvii.

— Poate că nici nu trebuie să înţelegem, zise Reaver în timp ce îl priveam. Poate că tocmai asta ne face să fim altfel decât ei.

— Poate, am murmurat. Framont – preotul – vorbea despre Adevăratul Rege al Tărâmurilor, de parcă acei copii au fost omorâţi în slujba sa.

— Adevăratul Rege al Tărâmurilor e Nyktos, iar el nu ar fi de acord cu asemenea grozăvii, zise Reaver.

— Îmi imaginam. Am terminat de mâncat bucata de jambon şi am luat un ştergar. Însă nu cred că Framont vorbea despre Nyktos. Poate se referea la...

Malec?

Reaver ridică surprins din sprâncene.

— Ar fi tragic dacă chiar credea aşa ceva.

Am rânjit, însă rânjetul îmi dispăru repede. Pentru o clipă, am stat în tăcere, iar eu i-am văzut cu ochii minţii pe Arden şi pe Effie. Pe soldaţii şi pe muritorii ale căror nume nu le cunoşteam.

— Au murit mulţi oameni azi, am şoptit.

— Oamenii mor tot timpul, zise el, luând un măr dintr-un coş. Mai ales în vreme de război.

— Nu mă ajută să ştiu aşa ceva.

— E ceea ce se întâmplă.

— Da, am zis, ştergându-mi mâinile. Arden a murit azi.

— Ştiu, zise Reaver.

— Am încercat să-l reînviez.

— Ţi-am spus că nu funcţionează pentru fiinţele care aparţin celor două lumi.

— A trebuit să încerc…

— Ştiu, zise Reaver şi muşcă din măr. Să ştii că nici ei nu-i plăcea să fie limitată.

— Cui?

— Consoartei, spuse dragoninul, întorcând mărul şi muşcând din partea încă neatinsă.

— Nu mă deranjează limitările.

Reaver mă privi îndelung.

— Nu te cunosc de multă vreme, însă ştiu că nu-ţi plac limitările. Dacă ţi-ar fi plăcut, n-ai mai fi încercat să reînviezi un alt vârcolac.

Avea dreptate.

Am apucat o cană şi am băut.

— Probabil că zeul primitiv al vieţii nu e prea bucuros că pot să aduc morţii înapoi la viaţă, nu?

Reaver izbucni într-un râset răguşit şi prea puţin

exersat.

— Ce-i atât de haios? l-am întrebat.

— Nimic, zise. Nyktos n-ar şti ce să creadă despre faptele tale. Pe de-o parte, s-ar bucura că le poţi reda viaţa celor morţi. Pe de altă parte, s-ar îngrijora pentru că asta poate afecta orânduirea lucrurilor. Cursul vieţii şi al morţii, felul în care fiecare intervenţie de-a ta poate schimba echilibrul – *corectitudinea.* Colţurile gurii i se ridicară, atenuându-i trăsăturile ascuţite. Atunci când vine vorba despre Consoartă şi alegerea de a acţiona sau nu, ea s-ar gândi la ce dificultăţi ar fi de înfruntat, după care le-ar ignora, sperând să nu fie nimeni prea atent la ce face, după care ar trece la fapte. Genele lui întunecate se ridicară în vreme ce mă privea cu coada ochiului. Îţi sună cunoscut acest comportament?

— Deloc, am murmurat, iar Reaver chicoti, sunetul pe care-l scoase fiind la fel de grosolan ca râsetul său de mai înainte. Oare de ce doarme Consoarta atât de adânc, în comparaţie cu Nyktos?

Reaver privi mărul, tăcând pentru câteva clipe.

— Numai aşa poate fi oprită, zise el.

Capitolul 17

Am ridicat surprinsă din sprâncene.

— De la ce să fie oprită? am întrebat.

— De la a face ceva ce ar regreta mai apoi, zise Reaver, iar eu am simţit un gol în stomac. A rămas fără cei doi fii ai săi. Nu ştim dacă au murit sau nu, nu-i aşa?

Era adevărat.

— E furioasă. Atât de furioasă, încât e în stare să uite de sine. Capabilă să producă un rău care nu mai

poate fi remediat.

Nu ştiam ce înseamnă să fii mamă şi să ţi se ia copilul, însă ştiam ce făcusem atunci când murise Ian. Ştiam cum procedasem atunci când aflasem că îl luaseră prizonier pe Casteel. Aşadar, într-o mică măsură, reuşeam să-i înţeleg mânia.

Reaver îşi mută privirea spre arcada de deasupra intrării în bucătărie.

— Când plecăm spre capitală? întrebă el.

— Le voi vorbi mâine oamenilor, i-am răspuns, simţindu-mi gâtul uscat. Voi vorbi şi cu familiile.

— N-are să-ţi fie uşor.

— Deloc. Am lăsat cana pe blat. Vom pleca poimâine.

— Bine. Nu trebuie să uităm de Ires.

— Aşa e.

— Trebuie să se întoarcă acasă. Reaver continua să privească spre intrarea în bucătărie. Se apropie vârcolacul tău.

— După cum am spus şi mai devreme, nu e vârcolacul *meu,* m-am răstit la Reaver în timp ce Kieran apăru în uşa de la intrare.

Se opri, iar ochii i se lărgiră puţin.

— Eşti surprins să mă vezi aşa? îl întrebă Reaver.

Expresia lui Kieran se transformă într-una plictisită.

— Adevărul e că m-am obişnuit să te privesc folosindu-ţi ghearele pe post de scobitori, zise Kieran.

— Dacă vrei, pot s-o fac chiar acum, ca să te înveselesc, replică Reaver, muşcând iar din măr.

— Nu e nevoie, ripostă Kieran mai privindu-l o dată, apoi ridicând dintr-o sprânceană în vreme ce se uita la mine. E învelit într-un cearceaf.

— Tocmai de aceea îţi spusesem mai demult că are nevoie de haine.

Reaver continua să muşte din măr, încruntându-se.

— Sper că nu te aştepţi să port hainele *lui!*

— Ce e în neregulă cu hainele mele? îl întrebă Kieran.

Reaver îl imită pe Kieran, ridicând dintr-o sprânceană blondă.

— Nu cred că au să-mi vină. Am umerii mai laţi ca ai tăi, zise Reaver.

— Nu cred, îi răspunse Kieran.

— Am şi pieptul mai lat, continuă Reaver.

Kieran îşi încrucişă braţele la piept.

— Complet neadevărat, zise el.

— Iar picioarele mele nu sunt nişte beţigaşe ce s-ar frânge la prima briză, continuă Reaver.

— Sper că glumeşti! zise Kieran privindu-şi picioarele.

Nu semănau deloc cu nişte… beţigaşe.

— Reaver, am zis, oftând.

El ridică din umeri.

— Ziceam şi eu.

— Vorbiţi prostii, amândoi. Sunteţi la fel de înalţi şi de bine făcuţi.

— Eu zic să te uiţi mai bine, comentă dragoninul, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Iar ţie ţi-ar prinde bine o schimbare de atitudine, îi răspunse Kieran.

— Să ştii că am mâncat foarte mult jambon, i-am spus lui Kieran înainte ca Reaver să poată continua cu o altă remarcă usturătoare. Amândoi mă priveau. Foarte mult jambon. Ai fi mândru de mine.

— Mă bucur să aud asta, zise Kieran. Deşi n-are nici o legătură cu ce vorbeam, Poppy.

— Ei bine, simţeam nevoia să schimb subiectul, am recunoscut, coborând de pe blat. Mă căutai?

— Ce altceva crezi că făcea? întrebă Reaver.

Kieran se uită urât la dragonin.

— Mai bine decât să stau degeaba învelit într-un cearceaf şi să mănânc un măr.

— Aşadar, nu mare lucru? remarcă acid Reaver.

— Reaver, am zis, privindu-l urât. Încetează să-l mai superi pe Kieran!

— Departe de mine gândul, zise dragoninul. E prea sensibil… pentru un vârcolac.

Kieran îşi depărtă mâinile şi făcu un pas înainte.

— Nu începe, am intervenit, ridicând mâna.

— Să încep?! zise Kieran, întorcându-se spre mine. Ce anume am făcut?! Abia am intrat aici.

— Vezi?! zise Reaver, aruncând cotorul mărului într-un coş de gunoi. E prea sensibil.

— Încetează, i-am cerut, punându-mi mâinile în şolduri. Am înţeles. Kieran aproape te-a călcat pe coadă. M-am întors apoi spre vârcolac. Reaver aproape te-a muşcat de mână. Încetaţi cu toate astea şi treceţi peste!

— Era să-mi calce peste tot piciorul, mă corectă Reaver. Nu doar pe coadă.

— Iar el era să-mi înghită tot braţul, zise Kieran, cu ochii mijiţi. Nu doar mâna.

I-am privit pe amândoi.

— Sunteţi… nici nu mai ştiu ce să zic! L-am privit urât pe Kieran în clipa în care voia să-mi răspundă. Alese cu înţelepciune să-şi ţină gura. Aşadar, mă căutai?

— Da, zise Kieran, iar Reaver alese şi el să-şi ţină cu înţelepciune gura. Am nevoie de mâinile tale speciale.

Adică cineva trebuia vindecat. Nu el. Nu simţeam din partea lui semne de durere. Doar o enervare acidă.

— Cine e rănit?

— Perry.

— Perry? S-a întâmplat ceva în Massene? Am tras adânc aer în piept. Măcar aflasem de ce dispăruse Delano. N-a rămas în Massene, aşa-i?

— Nu.

— Zeilor! Cât de grav e rănit?

— A încasat o săgeată în umăr. Săgeata i-a străpuns carnea, iar vârful a ieşit pe partea cealaltă, zise Kieran. Perry susţine că e o rană uşoară, dar, după cum arată, nu e tocmai aşa. S-ar vindeca într-o zi sau două, însă Delano e îngrijorat.

Am vrut să întreb de ce Perry nu alesese să se hrănească pentru a se vindeca, însă mi-am amintit de reticenţa lui Casteel de a o face, chiar şi atunci când avea nevoie. Sentimentele lui pentru mine, pe care le avusese înainte chiar de a fi dispus să recunoască, îl împiedicaseră să se hrănească din mine până la Ascensiunea mea, când fusese nevoit, odată ce se trezise. Probabil pentru Perry era aceeaşi situaţie.

— Să mergem! am zis.

— A avut ameţeli mai înainte, zise Reaver.

Mi-am întors brusc capul spre el. Nu-i părea deloc rău pentru ce spusese.

— După ce i-a vindecat pe toţi răniţii.

— Poftim?!

Kieran mă privi cu atenţie.

— Sunt bine. Ameţisem pentru că eram nemâncată. Tocmai am devorat aproape o jumătate de porc.

Kieran nu era deloc liniştit de ceea ce spusesem.

— Poate ar fi mai bine să nu-l vindeci de data asta. Rana are să i se închidă până la urmă…

— Nu vreau să sufere şi nici nu vreau ca Delano să-

şi facă griji pentru el. Sunt bine. Ţi-aş spune dacă nu m-aş simţi bine.

Un muşchi îi zvâcni de-a lungul maxilarului.

— Am impresia că mă minţi, zise Kieran.

— Perfect de acord, comentă Reaver.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea! m-am răstit la el.

— Aşa, şi?!

Am răsuflat încet.

— Cred că-mi placi mai mult când eşti în întruparea de dragonin.

— Cred că majoritatea mă preferă aşa, zise Reaver, luând alt măr din coş şi trecând pe lângă noi. Cred că mă duc să trag un pui de somn. Se opri sub arcadă. Ştiu că nu eşti la fel de graţios ca alţi vârcolaci, aşadar încearcă să nu mă calci în timp ce dorm, îi zise dragoninul lui Kieran înainte să părăsească bucătăria.

— Nu-mi place absolut deloc, murmură Kieran.

— Ce surpriză! M-am întors spre el. Unde e Perry?

Kieran rămase cu privirea fixată asupra intrării. Bănuiam că foloseşte acel timp ca să se convingă să nu-l urmărească pe dragonin.

— E adevărat că ţi-a fost rău?

— Un pic. M-am ridicat prea repede de jos. În plus, a fost o zi lungă, n-am dormit deloc şi nici nu mâncasem. Se mai întâmplă, am zis.

— Chiar şi zeilor?

— Se pare că da.

Kieran mă privi cu atenţie, cu aproape aceeaşi intensitate precum Casteel. De parcă încerca să afle lucrurile pe care nu le spuneam.

— Mai ţi-e foame, acum, că ai mâncat aproape un porc întreg?

Ştiam că nu ar fi trebuit să-i spun aşa ceva, însă înţelegeam unde bătea.

— Nu simt nevoia să mă hrănesc, i-am zis. Acum, du-mă la Perry!

Kieran se înduplecă până la urmă şi mă conduse spre nişte scări.

— Perry ştie să lupte, zise Kieran după ce l-am întrebat de ce atlantianul nu rămăsese în Massene. Ştie să folosească sabia şi arcul. Majoritatea atlantienilor sunt instruiţi în folosirea acestor arme după Sacrificiu.

Nu ştiusem asta.

Nu ştiam foarte multe lucruri despre poporul pe care-l conduceam acum şi pentru care eram responsabilă. Şi, pe toţi zeii, asta îmi făcea inima să bată mai tare!

— Se aplică şi metamorfilor, şi celor născuţi din muritori? l-am întrebat. E obligatoriu?

— Pentru cei care sunt capabili. Kieran urca încet scările. Nu sunt obligaţi să se alăture armatelor. Un asemenea gest rămâne la alegerea lor. Sunt antrenaţi în folosirea acelor arme ca să se poată apăra. Perry e la fel de iscusit ca orice soldat. Poate că e un pic neantrenat, însă tatăl său şi-a dorit ca el să se concentreze mai mult asupra administrării pământurilor pe care le aveau şi a transportului maritim.

— Iar Perry îşi dorea asta?

— Cred că da. Kieran deschise o uşă ce dădea spre un coridor spaţios, luminat cu lămpi de gaz. Dar nu cred că vrea să stea deoparte, acum, când toată lumea e la război.

Dar nu toţi se aflau la război. Atlantienii mai tineri slujeau drept curieri sau administratori. Ajutau la pregătirea mâncării şi îndeplineau o grămadă de alte îndatoriri.

Kieran mă conduse de-a lungul coridorului, oprindu-se în faţa unei uşi întredeschise. Bătu încet în uşă.

— Intră, se auzi răspunsul înfundat, iar eu am recunoscut vocea lui Delano.

Kieran împinse uşa şi pătrunse înăuntru. L-am urmat, cercetând cu repeziciune încăperea. Era mică şi mobilată cu strictul necesar, însă avea o fereastră mare ce dădea spre stânci. Noaptea care se apropia cu repeziciune începuse să pătrundă în încăpere. Alături se afla uşa ce ducea spre camera de baie, o binecuvântare după o lună petrecută în tabăra armatei şi apoi în conacul din Massene, care fusese la fel de confortabil ca un cort. Perry zăcea ţeapăn în pat, sprijinit de un morman de perne.

Rana de la umăr era acoperită cu tifon care începuse să prindă o culoare rozalie. Privindu-i maxilarul încordat şi stratul subţire de sudoare de pe frunte, am înţeles că suferea. I-am simţit durerea zgâriindu-mi pielea cu fierbinţeală. Delano se întoarse şi mă privi. Era aşezat pe un scaun, lângă pat. I-am simţit uşurarea, cu o aromă bogată de ţărână.

— Nu era nevoie să-i spui, zise Perry în vreme ce îşi trecea privirea chihlimbarie de la Kieran la mine. O să mă refac. I-am spus. Îl privi pe Delano. Doar ţi-am zis.

— Ştiu, însă am venit. Nu are rost să suferi dacă te pot ajuta, i-am zis.

— Nu e nevoie să-ţi pierzi timpul cu mine, când ai atâtea de făcut, replică atlantianul.

— Îmi voi face mereu timp ca să-mi ajut prietenii, i-am zis. M-am apropiat de pat şi am observat că Delano avea o carte în poală. Ce citeşti?

Delano roşi.

— E o carte pe care Perry a găsit-o în cabina corabiei în care aţi stat tu şi Cas.

Ochii mi se lărgiră în vreme ce am privit din nou cartea din poala sa. Pe acea navă fusese o singură carte.

Acel jurnal afurisit.

— Willa a avut o viaţă foarte interesantă, zise Perry, rânjind slab din pat. Nu ştiam însă cât de interesantă.

— Ai luat cartea aia deocheată cu tine pe corabie? mă întrebă Kieran, care ajunse lângă fereastră.

— Nu eu, ci Casteel.

— Mă îndoiesc, murmură Kieran, iar ochii îi licăriră de amuzament.

— Mă rog, am zis, ducându-mă de cealaltă parte a patului, aşezându-mă şi încercând din răsputeri să nu-mi amintesc felul în care Casteel mă pusese să citesc din jurnal în vreme ce el se bucura de *cina* sa.

— Am o întrebare, spuse Perry în timp ce îi verificam rana. Ai citit jurnalul înainte să o cunoşti pe Wilhelmina?

— Da. Jurnalul se afla în oraşul Atheneum din Masadonia, iar doamnele de onoare şuşoteau tot timpul despre el, i-am zis, încercând să nu mă las afectată de tristeţea pe care o simţeam pentru Dafina şi Loren. Nici măcar nu ştiam că era atlantiană, cu atât mai puţin metamorf şi clarvăzătoare. Nici Casteel nu ştia. Aşa că îţi poţi imagina cât de şocată am fost când am întâlnit-o în Evaemon.

— Îmi pot imagina, chicoti el încet şi mai apoi tresărind, cuprins de durere. Fac pariu că pe Cas l-a distrat de minune.

I-am zâmbit slab în timp ce mi-am aşezat mâinile sub bandajul său. Esenţa începu să pulseze intens,

curgând spre *mâinile mele speciale.* Am privit lumina plecând dinspre degetele mele şi dispărând. Strălucirea argintie îi lumină pielea maronie. Muşchii încordaţi ai braţului i se relaxară în câteva clipe. L-am privit şi am văzut cum buzele i se depărtară, iar el începu să respire profund şi prelung.

Delano se mişcă, ridicându-i cu grijă bandajul. Apoi respiră şi el prelung, privindu-mă în ochi şi mişcându-şi buzele, fără să scoată un sunet.

„Îţi mulţumesc”.

Am dat din cap, luându-mi mâinile de pe Perry, în timp ce Delano îi atinse obrazul. Îşi lipi fruntea de cea a atlantianului şi mai apoi îl sărută. Având simţurile încă deschise, am simţit gustul dulce şi uşor pe care nu-l recunoscusem din prima.

Ciocolată şi fructe de pădure.

Iubire.

Nu reuşeam să dorm, trezindu-mă din oră în oră, amintindu-mi de gardienii sfâşiaţi pe acel coridor de către Temuţi care cu câteva ore înainte fuseseră muritori. Îl revedeam pe Arden aruncându-se în atac şi mai apoi găsindu-l cu blana lui albă cu argintiu acoperită de sânge. Îmi aminteam şi de picioarele ce se legănau uşor, şi de feţele acoperite de văluri ale acelor fete spânzurate. Toate acele corpuri… Acele corpuri îndepărtate de soldaţi. Le vedeam cu ochii minţii din nou şi din nou.

Îmi reaminteam şi ţipetele ascuţite ale Temuţilor. Stăteam întinsă pe o parte în pat şi priveam în gol. Pielea îmi era rece. Măruntaiele îmi erau la fel de reci ca acel mormânt subteran pe care-l găsisem. Încercam să mă concentrez asupra căldurii ce-mi cuprindea dosul picioarelor, acolo unde Kieran îşi proptea spatele

de ele în întruparea lui de vârcolac, dormind dus. Încercam să mă concentrez, însă mintea mea alegea să se fixeze pe cu totul altceva.

Cine fuseseră acele fete? Bănuiam că nu fuseseră luate în Ritual. Dacă era adevărat, atunci de ce se aflaseră în templu? Oare copiii servitorilor fuseseră măcelăriţi acolo? Fuseseră furaţi din casele lor?

Oare sufletele copiilor morţi pe care-i găsisem în subteranele templului rămăseseră blocate acolo? Se credea că sufletul poate intra în Vâlcea doar dacă se despărţea de trup prin ardere. Nu ştiam dacă era adevărat sau dacă nu cumva ceremonia de incinerare era mai degrabă destinată celor care jeleau mortul. Mă gândeam doar la acei copii sărmani, pierduţi în subterane, singuri, speriaţi şi foarte înfriguraţi...

Am tras cu greu aer în piept şi am atins inelul lui Casteel. Cum putea cineva să participe la o asemenea grozăvie? În ce anume puteau acei oameni să creadă cu atâta tărie încât să-şi justifice faptele? Cum de reuşeau să trăiască aşa, zi de zi? Cum de puteau să mai respire, să mănânce şi să doarmă? Cum de putea *ea* să facă aşa ceva? Pentru că era părtaşă. Ea era cauza celor întâmplate. Ea îi făcuse pe acei preoţi şi pe acele preotese să-i asculte porunca. Ea se asigura că Ascendenţii erau creaţi şi apoi transformaţi în ceva la fel de oribil ca Temuţii.

Dar eu cum de eram carne din carnea lui Isbeth? Pur şi simplu. Îi împărtăşeam spiţa, chiar dacă îmi doream cu disperare să nu fie adevărat. Cum se putea ca *o asemenea fiinţă* să fie mama mea? Fusese aşa dintotdeauna? Chiar şi atunci când fusese muritoare? Sau poate că pierderea fiului şi a sufletului ei pereche îi cauzase transformarea? Oare durerea suferită în urma acelor pierderi o transformase într-un monstru

incapabil să se mai gândească la altceva în afară de răzbunare?

Gâtul mi se uscă în timp ce strângeam şi mai tare inelul lui Casteel în palmă. Era încă viu. Oare datorită faptului că eram fiica lui Isbeth? Însemna că era foarte posibil să devin exact ca ea? Sau se datora legăturii dintre sufletele-pereche? Oare asta se întâmpla cu cei care îşi pierdeau jumătatea, dacă nu cedau şi nu mureau, ca aceia de care-mi povestise Casteel?

În minutele tăcute şi întunecate ale nopţii, eram în stare să recunosc că aşa ceva era posibil. Erau şanse să devin exact ca ea. Dar ce mă îngrozea era faptul că ştiam că aş fi putut deveni ceva cu mult mai rău.

Poate că asta îşi dorea Isbeth. Poate că asta plănuia, iar eu eram cu adevărat Vestitoarea. Aducătoarea de Moarte şi Distrugere.

Şi poate că nu era vorba doar despre spiţa lui Isbeth. Poate că avea legătură şi cu a Consoartei. Se afla în adormire până când unul din fiii ei avea să îi fie înapoiat, ca nu cumva să se dezlănţuie dacă ar fi fost trează. În acele clipe scurte şi ciudate în care o văzusem, îi simţisem mânia. Durerea. Era genul de durere care putea să... *distrugă* totul.

Iar atunci când simţisem mânie, simţisem şi gustul morţii.

Am închis ochii şi mi-am dus mâna ce ţinea inelul spre buze. Inelul îmi intra în carne în vreme ce deschideam gura într-un ţipăt mut. Am urlat în tăcere până când au început să mă doară colţurile gurii, gâtul îmi ardea, iar întregul corp începu să tremure ca urmare a intensităţii acelui urlet mut. Am continuat până când Kieran simţi prin *notam* ceea ce mi se întâmpla, trezindu-se şi revenind la întruparea de muritor. Un braţ greu şi cald îl acoperi pe al meu.

Kieran nu scoase o vorbă în vreme ce îşi trecu celălalt braţ pe sub umerii mei încordaţi şi apoi îşi lăsă trunchiul peste al meu. Continuă să tacă în vreme ce mi-am acoperit faţa cu mâinile, iar el îmi lăsă capul să se odihnească pe pieptul lui. Am încetat acel ţipăt mut, însă nu am plâns. Dar îmi doream s-o fac. Mă dureau ochii şi gâtul. Însă nu puteam să încep să plâng. Nu credeam că m-aş mai fi putut opri. O groază profundă mă cuprinse. Simţeam aceeaşi teroare rău prevestitoare ca atunci când îl auzisem pe ducele Silvan spunându-mi că aveam să umplu străzile cu sânge.

Nu ştiu câtă vreme am stat aşa, până când mă izbi soluţia – chiar înainte să-mi dau seama de ceea ce trebuia să fac. Dintr-odată, am încetat să mai tremur. Focul pe care îl simţeam în gât se mai ostoi.

Mi-am coborât mâinile, continuând să ţin inelul în palmă.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, am zis.

Kieran nu scoase o vorbă, însă mă strânse şi mai tare în braţe, iar eu îi simţeam inima bătând.

— N-are să-ţi placă şi s-ar putea chiar să mă urăşti un pic, am început să zic.

— Poppy, şopti el.

— Însă eşti singura persoană în care mă pot încrede să facă asta pentru mine, am continuat. Singura persoană care poate. Am tras adânc aer în piept. Dacă eu… dacă noi îl pierdem pe Casteel, dacă are să i se întâmple ceva…

— N-o să-l pierdem. N-are să se întâmple una ca asta.

— Chiar dacă ar fi să nu se întâmple, s-ar putea să… mă pierd. Dacă devin altceva, capabilă de genul de devastare pe care am văzut-o ieri…

— Nu se va întâmpla. Nu vei fi aşa.

— Nu poţi şti. *Eu* n-am de unde să ştiu.

— Poppy.

— Mai ţii minte că ţi-am spus că mă simt, pe zi ce trece, din ce în ce mai puţin ca o muritoare? Nu era o minciună, Kieran. Simt că se află în mine o… o limită, care, atunci când o depăşesc, mă face să mă transform în altceva. Mi s-a mai întâmplat. În Odăile lui Nyktos. Atunci aş fi putut să distrug Golful lui Saion, i-am reamintit. Aş fi putut să distrug şi Oak Ambler atunci când m-am trezit şi am aflat că îl luaseră prizonier pe Casteel. Îmi doream s-o fac.

— Te voi împiedica. Sau o va face Cas, încercă el să mă convingă.

— Nu voi avea tot timpul pe cineva alături. Strânsoarea palmei în care ţineam inelul lui Casteel mai slăbise. S-ar putea să vină o clipă în care nimeni să nu mă poată opri. Dacă e să se întâmple una ca asta, vreau să te rog să…

— Draci!

— Vreau să te rog să mă îngropi. Casteel n-ar fi în stare s-o facă. Ştii bine. Nu va vrea s-o facă, am continuat. Trebuie să mă opreşti. Ştii bine cum. Sunt lanţuri din os sub…

— Ştiu foarte bine unde se află lanţurile.

Îi simţeam furia arzându-mi gâtlejul, însă durerea lui era mai amară de atât. M-am urât pentru o clipă.

Mă uram, însă nu aveam de ales.

— Şi, dacă nu am descoperit totul legat de metoda prin care Eloana l-a întemniţat pe Malec, atunci trebuie să afli. Îngroapă-mă şi fă tot ce a făcut şi ea! Te rog! Casteel va fi mânios pe tine, însă va înţelege. Până la urmă.

— Pe dracu’! mârâi Kieran.

— Nu te va ucide. Nu ar face niciodată aşa ceva. Am înghiţit în sec, simţindu-mi gâtul încordat. Îmi pare rău! Nu mi-aş fi dorit să-ţi cer una ca asta. Să arunc în cârca ta o asemenea responsabilitate.

— Cu toate astea, o faci. Vocea îi sună răguşit. Fix asta faci.

— Deoarece nu-mi doresc să ajung să distrug oraşe întregi. N-aş fi în stare să mă mai suport după aşa ceva. Ştii prea bine. Nici tu nu te-ai mai suporta dacă mi-ai permite să ajung aşa. Nici Casteel n-ar permite una ca asta. I-am atins un braţ. Poate că n-are să se ajungă niciodată la aşa ceva. Am să fac tot ce-mi stă în putere să nu se ajungă la una ca asta. Dar dacă e să se întâmple? Atunci, ai face ceea ce trebuie. Ştii prea bine. Ai face ceea ce ar trebui făcut.

Kieran mă strânse şi mai tare în braţe. Nu zise nimic. Tăcu vreme îndelungată.

— Cred că te subestimezi, Poppy. Eu cred că *tu* vei fi cea care nu va permite ca aşa ceva să se întâmple, îmi spuse Kieran, mişcându-şi braţul şi luându-mă de mână. Degetele sale se întrepătrunseră cu ale mele. Însă, dacă mă înşel…

Mi-am ţinut respiraţia.

— Am s-o fac, îmi jură Kieran, tremurând. Am să te opresc.

Capitolul 18

— Locuitorii din Oak Ambler aşteaptă, ne zise Valyn în vreme ce urcam treptele turnului castelului Redrock în după-amiaza următoare. Par destul de calmi, ceea ce e un semn bun.

Voiam să-l cred, însă bocetele îndurerate ale părinţilor pe care-i întâlnisem în drum spre Oak Ambler

îmi blocau gâtlejul. Fuseseră aduşi în oraş înaintea celorlalţi şi duşi la templu, unde rămăşiţele copiilor lor fuseseră învelite cu grijă în giulgiuri. Văzusem cum speranţa lor se transformase în disperare. Cum lumile lor se făcuseră ţăndări. Sunetele pe care le scoteau de fiecare dată când o altă familie îşi găsea copilul mort urcat pe rug – acele urlete sălbatice şi umplute cu durere ieşite din străfundurile unor fiinţe distruse – nu păreau să fie scoase de muritori.

Nu reuşeam să mă opresc din a vedea, a auzi şi a gusta, din nou şi din nou, tot ce se petrecuse.

Le înapoiasem ursuleţul lui Ramon şi lui Nelly. Le spusesem că-mi părea rău. O zisesem de vreo sută de ori, dar nu însemnase mare lucru. Nu schimbase cu nimic situaţia. Promisesem că aşa ceva nu urma să se mai întâmple şi aveam să mă ţin de promisiune. Însă nu reuşisem să le alin durerea.

— E toată lumea aici? întrebă Vonetta în timp ce intram în încăperea mică din vârful turnului.

Naill rămăsese în intrarea îngustă, blocând-o, de parcă se aştepta să ne atace careva dinspre scări.

— Din câte ştim, zise Lord Sven în vreme ce mă îndreptam spre una dintre ferestrele mici şi pătrate ce dădeau spre stejarii ce creşteau de-a lungul falezei. Printre copaci am văzut dragoninii.

— Mi-am pus unul dintre oameni să cerceteze arhivele citadelei, ca să putem estima mai bine câţi oameni trăiesc în oraş.

— Un grup mic de muritori s-a adunat lângă zid mai de dimineaţă – dintre cei care n-au fugit din oraş, zise generalul Cyr. Şi-au exprimat cu toţii dorinţa de a părăsi oraşul.

— Atunci, ar trebui lăsaţi să plece, zise Vonetta.

— De acord, spuse Emil.

În tăcerea lăsată, Kieran mă atinse pe umăr. Nu scosese o vorbă toată dimineaţa. Nu se supărase pe mine pentru ce-i cerusem să facă cu o noapte înainte. Nu simţeam asta din partea lui. Şi nici nu crezusem că minţise atunci când îi mai cerusem de cinci sute de ori acelaşi lucru de când ne treziserăm. Era obosit şi *îngrijorat.*

Mi-am dres vocea în vreme ce mă îndepărtam de fereastră. Sven şi Valyn mă priveau, aşteptând.

— Ar trebui lăsaţi să plece, dacă asta îşi doresc, am zis.

Valyn şi Cyr nu păreau deloc încântaţi de decizie.

Am înghiţit din nou în sec, încercând să scap de nodul din gât.

— Înainte, dacă cineva dorea să părăsească oraşul pentru a fi mai aproape de familie sau pentru a căuta oportunităţi mai bune, trebuia să primească permisiunea curtenilor regali, le-am zis, aducându-mi aminte de cererile ce erau aduse în faţa lui Teerman în timpul întâlnirilor consiliului orăşenesc ce erau ţinute săptămânal. Acele cereri erau rareori aprobate. Cetăţenii ar trebui să aibă această libertate fundamentală în Solis, aşa cum se întâmplă şi în Atlantia.

— De acord, însă chiar şi în vreme de război? Şi cum rămâne cu Temuţii? întrebă Lord Sven. Nu cred că e vremea potrivită să le dăm cetăţenilor o asemenea libertate.

— Vă înţeleg ezitarea. Şi eu mi-aş dori ca nimeni să nu vrea să părăsească oraşul, din cauza pericolului la care s-ar expune. Dar, dacă nu le permitem oamenilor această libertate, s-ar putea să creadă că nu ne dorim nici pe departe să fie ceva temporar şi că vom continua să le încălcăm drepturile, am zis.

L-am privit pe generalul cu păr întunecat. Cyr urma să rămână în Oak Ambler pentru a proteja portul şi teritoriile din preajmă alături de regimentul său. Restul forţelor sale aveau să treacă sub comanda lui Valyn.

— Ar trebui să le reamintim riscurile la care se expun, însă, dacă cetăţenii insistă, trebuie să fie lăsaţi să plece.

— Desigur, încuviinţă Cyr.

— Veştile despre faptele noastre de aici se vor răspândi în celelalte oraşe, le-am reamintit lui şi celorlalţi. Mi-am reamintit şi mie. Doar aşa putem câştiga încrederea cetăţenilor din Solis.

Tot grupul încuviinţă din cap, în vreme ce eu priveam uşa ce dădea spre balcon. Puteam auzi murmurul mulţimii care se adunase în curtea de dedesubt şi pe pajiştea castelului. Inima îmi tresăltă.

— A venit timpul să le vorbesc, am spus.

— Te vom aştepta afară, zise Sven înclinându-se şi ieşi pe balcon.

Cyr şi Emil îl urmară.

— Eşti sigură că vrei să faci asta acum? mă întrebă Valyn, care rămăsese în urmă.

— Crezi că n-ar trebui s-o fac?

— Cred că ar trebui să faci ceea ce crezi că eşti în stare să faci, se exprimă el foarte diplomatic. Însă mai cred că ceea ce ai făcut până acum astăzi e mai mult decât suficient.

Se referea la întâlnirea pe care o avusesem cu familiile copiilor morţi. Am atins cu podul palmei punguţa de piele în care se afla căluţul de jucărie. Valyn fusese acolo atunci când vorbisem cu familiile. Kieran şi Vonetta, la fel. Fuseseră martorii acelei disperări dureroase.

— Astea sunt îndatoririle unei regine, nu-i aşa?

— N-ar trebui să fie. Nici o regulă nu vorbeşte despre aşa ceva, zise Valyn cu blândeţe, privindu-mă la fel de blând. Nici o prevedere nu dictează că trebuie să-ţi asumi întreaga responsabilitate. Tocmai de aceea ai un sfetnic. Arătă spre Vonetta. Pentru asta o ai pe regentă.

Kieran ridică din umeri în timp ce mă privea.

— Are dreptate. Oricare dintre noi putem să le vorbim cetăţenilor.

Oricine ar fi putut s-o facă, şi probabil s-ar fi descurcat mult mai bine ca mine… L-am privit din nou pe socrul meu.

— Dacă încă ai fi fost rege, ai fi permis altcuiva să le vorbească acelor familii? Sau să li se adreseze cetăţenilor? l-am întrebat.

Valyn deschise gura.

— Oare? am insistat.

Suspină, trecându-şi o mână prin păr, îndepărtându-l de pe faţă.

— Nu. Aş fi ales s-o fac eu. N-aş fi dorit ca altcineva să…

— Suporte consecinţele? am murmurat, iar el îşi înclină capul asemenea lui Casteel. Am zâmbit slab. Îţi mulţumesc pentru ofertă! Îi eram recunoscătoare, pentru că ştiam că-i păsa. Însă eu sunt cea care trebuie să fac asta.

Mă privi cu mândrie.

— Aşa să fie, zise.

Am tras cu greu aer în piept. Eram cuprinsă de emoţii.

— N-am… n-am mai vorbit niciodată unei mulţimi atât de mari, am zis.

Palmele îmi asudaseră, şi mă gândeam că, dacă aş fi fost alături de Casteel, el ar fi preluat iniţiativa până

când eu m-aş fi simţit mai confortabil. Nu pentru că s-ar fi îndoit de mine sau pentru că ar fi crezut că s-ar fi priceput mai bine, ci pentru că ştia că nu prea aveam experienţă în asemenea situaţii. Îl priveam pe Valyn, care rămase în urmă.

— Nici nu prea ştiu ce să le spun, am zis.

— Adevărul, răspunse Valyn. Le spui exact ce ne-ai spus şi nouă atunci când am sosit. Că nu eşti o cuceritoare. Că nu te afli în oraşul lor ca să le iei ceva.

Pieptul mi se relaxă un pic, iar eu am încuviinţat din cap, privind ieşirea spre balcon.

— Penellaphe, mă strigă Valyn, oprindu-mă din drum. Fiul meu e cu adevărat norocos pentru că te-a găsit.

Nodul din gât îmi reveni, însă dintr-un cu totul alt motiv. Am reuşit de această dată să trag adânc aer în piept, umplându-mi plămânii.

— Amândoi suntem norocoşi, i-am zis, şi puteam să jur că dintr-odată inelul ce-mi atingea pielea se încălzise.

— O să te descurci, îmi zise Vonetta în timp ce mă îndreptam spre balcon, ridicând din umeri.

— Îţi mulţumesc, i-am răspuns, strângându-i mâna.

Vonetta mi-o strânse şi ea, apoi am ieşit în soarele luminos al după-amiezii, mângâiată de aerul răcoros. Inima îmi bătea cu putere în timp ce mă apropiam de balustrada din piatră, urmată de ceilalţi. Mulţimea se linişti. Ocupase curtea, pajiştea şi străzile din împrejurimi. Mâinile îmi tremurau un pic după ce le-am aşezat pe balustradă, fiecare fibră a corpului meu fiind conştientă că mii şi mii de priviri se ridicară spre mine, văzându-mă îmbrăcată în hainele albe ale Fecioarei, acoperită de mantia aurită a atlantienilor. Nu purtam coroana, deoarece nu eram regina lor.

Apoi, am început să le vorbesc cetăţenilor, spunându-le aceleaşi lucruri pe care li le spusesem şi generalilor. Vocea îmi tremura, însă era puternică. Vocea mea se făcu auzită.

— Nu suntem nişte cotropitori. Nu am venit aici să luăm de la voi. Am venit pentru a sfârşi domnia Coroanei de Sânge şi Ritualul.

Mult mai târziu, după ce le vorbisem locuitorilor din Oak Ambler şi după ce mă întâlnisem cu generalii ca să punem la punct planurile pentru viitor, mă plimbam prin încăperea de primire aflată lângă dormitorul în care dormisem cu o noapte înainte. Valyn ni se alăturase, bând whisky alături de Kieran.

Paharul meu rămăsese pe masă, neatins. Capul îmi era cuprins de prea multe gânduri, iar stomacul îmi zvâcnea, chiar dacă era plin.

— N-ai de gând să iei loc? mă întrebă Kieran din scaunul în care se aşezase.

— Nu.

— Ziua de mâine n-are să vină mai repede, oricât te-ai plimba de colo-colo, zise Kieran.

Faptul că urma să plecăm a doua zi nu era motivul pentru care nu mă puteam opri din a mă plimba, riscând să uzez podeaua de piatră. Eram cuprinsă de jalea din acea dimineaţă, al cărei gust încă îl simţeam. Mă gândeam şi la speranţa pe care o simţisem venind din partea locuitorilor oraşului. Simţeam şi acum gustul furiei lor trezite, ce îmi rămăsese în gâtlej.

— Încep să mă nelinişte sc, zise Kieran.

M-am oprit, privindu-i.

— Chiar aşa?

— Nu, zise Kieran ridicându-şi paharul şi întinzându-şi piciorul încălţat pe otomanul din faţa lui.

Doar că îmi distragi atenţia şi simt că, dacă voi continua să mai beau, foiala ta de colo-colo are să-mi facă greaţă.

— Atunci, de ce nu te opreşti din băut? l-am întrebat, pe un ton acid.

Un amuzament zaharat radie dinspre Hisa, care stătea de pază sub arcada de la intrare.

Valyn ridică din sprâncene, acoperindu-şi rânjetul cu paharul, în timp ce mă lăsam zgomotos pe scaunul din faţa lui Kieran.

— Eşti mulţumit acum? l-am întrebat.

— Sper că nu te-ai lovit, la cât de tare te-ai trântit pe scaun, zise el sec.

— Vezi să nu te lovesc pe tine, i-am zis.

Kieran rânji.

— Poate că, de fapt, vrei să mă mângâi?

M-am uitat urât la el.

— M-am gândit la vorbele preotului. Şi la ce mi-aţi spus despre acea femeie din Massene, zise Valyn, schimbând cu dibăcie subiectul. Dacă ambii se refereau cu adevărat la Malec, credeţi că Isbeth ar putea fi uneltitoarea?

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă e vorba despre ea ori despre Malec sau dacă totul e doar o prostie, am zis, răsuflând enervată. Nu ştiu ce legătură ar fi putut avea asta cu faptul că au mai ţinut un Ritual. Sau de ce a creat Revenanţii, sau de ce au crezut că eu am vreun rol de jucat în toate astea. Nu cred că se puteau gândi serios la faptul că aş participa în vreun fel la planurile ei.

— Refacerea tărâmurilor ar putea să însemne cucerirea Atlantiei, presupuse Valyn după câteva clipe de tăcere. Până la urmă, noi asta facem – încercăm să unim cele două regate. Poate că despre asta vorbea

Framont.

Se putea, dar simţeam că ceva ne scăpa.

— Am trimis un mesaj în Evaemon. Sper să primesc un răspuns până când ne vom revedea, zise Valyn, iar eu am încuviinţat din cap. Plănuiţi în continuare să străbateţi Pădurea Sângerie?

— Ne vom apropia de ea, zise Kieran. E cea mai sigură cale. Ne dorim să ne apropiem cât mai mult de Carsodonia înainte de a fi văzuţi. Avem nevoie de un astfel de avantaj.

Dacă era să călătorim prin New Haven şi Podul Alb, riscam să fim descoperiţi. Aşa că plănuiserăm să călătorim de-a lungul coastei, trecând pe lângă marginea Pădurii Sângerii şi apoi printre Trei Râuri şi Podul Alb, îndreptându-ne spre Câmpurile cu Sălcii, traversând o parte a văii Niel, pătrunzând apoi în piscurile Elysium. Armatele aveau să ne urmeze, cucerind acele oraşe sub comanda Vonettei.

— Calea pe care aţi ales-o nu va fi fără pericol, observă Valyn. Veştile faptului că am cucerit Oak Ambler vor ajunge în curând în capitală. Coroana de Sânge îşi va pune armatele în mişcare. Vor fi patrule pe drum.

— Ştim, zise Kieran. Nimic din ce ne propunem nu e fără pericol.

Valyn îşi schimbă poziţia în scaun, îndoindu-şi un picior.

— Dacă ai estimat bine, ar trebui să ajungeţi în Carsodonia în două săptămâni.

— Cam aşa, zise Kieran. Asta dacă reuşim să susţinem un marş forţat.

— În două săptămâni, armatele ar trebui să ajungă la Trei Râuri, continuă Valyn. Acolo ne vom revedea cu voi şi cu…

— Casteel. Va fi alături de mine, i-am promis.

Răsuflă, plin de speranţă.

— Sper. Deoarece cred în tine, zise Valyn privindu-mă. Vreau să-ţi promit ceva. Am să mă asigur că dorinţele tale vor fi îndeplinite de generali. Regenta nu va avea probleme din partea lor. Nu vom dărâma zidurile oraşelor. Nu vom cauza moartea unor nevinovaţi.

— Îţi mulţumesc, am zis, răsuflând plină de speranţă.

Valyn îşi înclină capul.

— Ce plănuiţi să faceţi odată ce reuşiţi să pătrundeţi în Carsodonia? Cum îl veţi găsi pe Casteel?

— Încă ne gândim cum să procedăm, zise Kieran, iar eu aproape am izbucnit în râs, deoarece la fel de bine ar fi putut spune că habar nu aveam ce urma să facem.

Dintr-odată am simţit cum în gât se acumula gustul greţos, asemănător unei alifii, iar privirea îmi trecu brusc de la Kieran la Valyn. Explozia de grijă venise din partea lui Valyn, iar eu eram surprinsă, deoarece foarte rar reuşisem să simt ceva din partea lui.

— A trecut foarte multă vreme de când am fost în Carsodonia, zise el. Încă de pe atunci era un oraş mare. Aveţi o suprafaţă foarte mare de acoperit. În oraş se află foarte mulţi Ascendenţi şi foarte mulţi cavaleri regali.

— Ştim, zise Kieran, care uitase complet de paharul pe care-l ţinea în mână.

— Şi mai trebuie să vă feriţi şi de Regina de Sânge, continuă Valyn, cutezător. Nu vă veţi putea mişca liber prin oraş.

— Ştim şi asta, repetă vârcolacul. Plănuim să capturăm un Ascendent de rang înalt şi poate nişte

slujnice şi să-i facem să vorbească. Cineva trebuie să ştie unde anume e ţinut Casteel.

Mai vorbiserăm şi despre faptul că slujnicele se îndepărtau rareori de Regina de Sânge. Şi mai discutaserăm şi despre faptul că mai mult ca sigur, dacă reuşeam să capturăm un Ascendent de rang înalt, acela avea să fie mai înspăimântat de faptul că urma să-şi trădeze regina decât de perspectiva morţii.

Aveam idei despre cum ar fi urmat să procedăm, dar nimic nu reprezenta o soluţie magică ce ne-ar fi permis să-l găsim pe Casteel într-un oraş de milioane de...

Magie.

Am sărit în picioare, făcându-i pe Valyn şi pe Kieran să tresară.

— Magie.

— Magie? repetă Valyn, ridicând mirat din sprâncene.

— Magie primitivă. M-am întors spre Hisa. Ştii cumva unde se află Sven?

— E alături de fiul său într-una dintre încăperile aflate de-a lungul coridorului.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Kieran, lăsându-şi paharul deoparte.

— Mai ţii minte că Perry ne-a spus că tatăl lui cunoaşte foarte multe despre magia primitivă? l-am întrebat, uşurată atunci când trăsăturile lui lăsară să se vadă că înţelegea la ceea ce mă gândeam. Aproape orice e posibil folosind magie primitivă. Poate că există o vrajă care ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Casteel.

Îmi venea să-mi dau palme în vreme ce-l priveam pe Sven stând pe scaun în faţa fiului său. Cum de nu mă gândisem până atunci la magia primitivă?

— Îmi amintesc de vrăji străvechi ce puteau ajuta la găsirea obiectelor pierdute, zise Sven după ce intrasem valvârtej în cameră, întrebându-l dacă ştia vreo vrajă care ar fi putut ajuta la găsirea unei persoane. Îşi trecu mâna prin barba ce-i acoperea bărbia. Lasă-mă să mă gândesc! Obiectele pierdute, cum ar fi un inel cu valoare sentimentală, sunt cu totul altceva pe lângă o persoană. Trebuie să mă gândesc un pic. Am citit o grămadă de cărţi. O grămadă de jurnale. Unele dintre acele vrăji străvechi erau răspândite între acele pagini.

— Prea bine, am zis, începând din nou să mă plimb de colo-colo. De data asta, o făceam între Valyn şi Kieran, care mă urmaseră în încăperea spre care ne condusese Hisa. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie!

Sven încuviinţă din cap, continuând să-şi mângâie barba. Secundele se transformară în minute în timp ce lordul atlantian murmura, mijind ochii. Habar n-aveam ce bălmăjea.

Fiul lui se ridică, îndreptându-se spre o servantă şi apucând o sticlă plină cu un lichid chihlimbariu. Îşi turnă un pahar, mişcându-se de parcă nici nu avusese o săgeată înfiptă în umăr cu o zi înainte. Aduse paharul tatălui său.

— Poftim! De obicei, te ajută, zise Perry.

Sven rânji în timp ce luă paharul de cristal cu picior scund. Mă privi, observând că încetasem să mă mai plimb.

— Whisky-ul încălzeşte stomacul şi creierul, zise Sven, luând o gură zdravănă, grimasa dezvelindu-i colţii. Da, cu siguranţă asta are să mă încălzească.

Perry începu să chicotească în vreme ce se lăsa pe scaunul de lângă Delano.

Nu eram sigură că activarea creierului astfel era o

idee bună. Am început din nou să mă plimb, însă Kieran îşi lăsă mâna pe umărul meu şi mă opri. L-am privit şi mi-am cuprins talia cu unul din braţe, mişcându-mă înainte şi înapoi pe călcâie.

— Mă tot gândesc la vraja aceea de localizare, zise Sven, iar eu m-am oprit din legănat. Mi-am amintit-o pentru că a fost cât pe ce s-o folosesc ca să dau de nişte bufoni de cămaşă pe care-i pierdusem. Dar până la urmă n-am mai folosit-o. Mă privi. Magia primitivă e interzisă. Poate schimba soarta unei persoane. Nu toate vrăjile o pot face, doar unele, însă n-am dorit să am de-a face cu parcele, doar ca să-mi găsesc nişte butoni. Pe care, până la urmă, nici nu i-am mai găsit.

Nu aveam nici o problemă să mă pun cu parcele – asta dacă existau cu adevărat. Nevăzuţii şi Regina de Sânge folosiseră magia primitivă şi păreau că nu suportaseră nici o consecinţă.

— Cum rămâne cu vraja aceea, tată? îl întrebă Perry, făcându-mi cu ochiul. De ce te tot gândeşti la ea? Nu se poate să fie doar din cauza acelor butoni.

— Nici vorbă. O parte a gurii sale se arcui în sus. Are de-a face cu cuvintele vrăjii. Sunt în atlantiana străveche, în limba zeilor. Suna cam aşa… „Pentru a găsi ceva odată preţuit – ceva de care ai nevoie”. Îşi privi fiul. Nu se spunea limpede că vraja se referea neapărat la un obiect.

— O persoană poate fi preţuită şi necesară, asemenea unor butoni, zise Perry, iar eu mă forţam să-mi ţin gura. Se părea că Sven trecea printr-un anume proces în încercarea de a-şi aduce aminte, iar fiul său părea să-l cunoască foarte bine. Îţi aduci aminte care erau cerinţele vrăjii?

Sven rămase tăcut vreme îndelungată.

— Da, nu erau cerinţe complicate. Era nevoie de

câteva lucruri. O bucată de pergament pe care să scrii. Sângele celui căruia îi aparţinea obiectul – sau, în cazul nostru, sângele persoanei – şi un alt obiect preţuit care aparţinea aceleiaşi persoane.

— Unele dintre asta sunt destul de greu de procurat, zise Kieran. În primul rând, am avea nevoie de Cas, pentru a-i lua din sânge.

— Nu neapărat, zise Sven. Sângele nu trebuie să vină din venele sale.

— Ar putea să vină din venele unei persoane care s-a hrănit din el, am zis.

Sven încuviinţă din cap.

— Aşa sau de la o rudă – orice rudă. Însă ar funcţiona şi cu sângele tău, zise Sven.

M-am cutremurat pentru o clipă foarte scurtă, simţindu-mă uşurată.

— Avem însă nevoie şi de un obiect preţuit, zise Delano, aplecându-se în faţă.

— Poppy? mă întrebă Kieran. Nu sugerez că ai fi un obiect sau că îi aparţii lui Cas în vreun fel, însă...

— E vorba despre un obiect de sine stătător, interveni Sven. Ceva care i-a aparţinut.

— Jurnalul? sugeră Perry.

— Jurnalul?! repetă Valyn.

Faţa mi se îmbujoră în timp ce vorbeam cu repeziciune, împiedicându-i să intre în detalii.

— Deşi cred că preţuieşte jurnalul, nu-i aparţine cu adevărat. Aparţine... *Staţi o clipă!* Mi-am tras braţul de pe talie, apucând punguţa de piele de la şold. Am ceva ce-i aparţine lui Cas, am zis. Am înghiţit în sec în timp ce desfăceam şnurul punguţei, scoţând căluţul de lemn. Ăsta.

— Zeilor, zise răguşit Valyn. Nu l-am mai văzut de un car de ani.

Kieran privi jucăria. Nu ştiuse ce se afla în punguţă. Nu mă întrebase niciodată.

— Malik i-a făcut jucăria, zise Kieran răguşit. Mi-a… mi-a făcut şi mie una la fel.

— Nu ştiu de ce am luat căluţul cu mine atunci când am părăsit palatul, am zis. Mi-am apropiat jucăria de piept. Pur şi simplu, l-am luat cu mine.

— Ar trebui să funcţioneze, zise Sven. Va trebui să fii aproape de locul în care crezi că s-ar putea afla Casteel. O clădire. Un cartier. Ştim că momentan habar nu avem unde se află, însă, dacă reuşim să eliminăm cât mai multe posibilităţi, vraja ar putea fi de ajutor.

Vraja nu era răspunsul, însă era ceva. Ceva care ne-ar fi fost de ajutor dacă am fi reuşit să eliminăm cât mai multe dintre opţiuni.

Dacă aş fi reuşit să mă întâlnesc din nou cu Casteel în vis, poate că aş fi reuşit să fac rost de acea informaţie.

Am privit căluţul de jucărie, aproape convinsă că parcele existau, întrebându-mă dacă nu cumva faptul că luasem jucăria cu mine se datora intervenţiei lor.

Oricum, începusem să sper, şi mi se părea că speranţa era un sentiment remarcabil şi năucitor.

Fragil.

Contagios.

Uşor de distrus.

Dar, în definitiv, frumos.

Cineva îşi drese vocea la intrare, atrăgându-ne atenţia. Lin stătea lângă Hisa.

— Îmi cer iertare pentru întrerupere, Înălțimea Voastră, însă nişte oameni au sosit la porţi şi vor să vă vorbească. Susţin că vin din Atlantia, însă eu nu ştiu cine sunt.

— Au spus cum se numesc? am întrebat,

încruntându-mă şi privindu-l pe Kieran.

Lin clătină din cap.

— Îmi pare rău! Dacă şi-au dat numele, o asemenea informaţie nu a ajuns la urechile mele.

Devenisem curioasă. Habar nu aveam cine ar fi putut sosi din Evaemon.

— Unde se află?

— Au fost escortaţi la Redrock şi ar trebui să ajungă din clipă în clipă.

M-am întors spre Sven, i-am mulţumit pentru ajutor şi apoi am părăsit încăperea. Kieran şi Delano mă urmară îndeaproape, alături de Valyn.

— E ciudat, remarcă Kieran.

— De acord, zise Hisa, care se afla în faţa noastră, împreună cu Lin, în timp ce intram pe culoarul lat. Nu mă pot gândi la altcineva care ar fi putut pleca din Atlantia şi care să nu fi fost deja aici cu noi.

Gărzile deschiseră uşile, şi am pătruns în lumina apusului. Mi-am trecut privirea peste corturile ce fuseseră ridicate şi peste grămezile de moloz ale zidurilor interioare, observând doi oameni care se mişcau în jurul unei căruţe mici trase de cai. Am recunoscut părul blond, pielea aurită şi frumuseţea unică a Giannei Davenwell. Am rămas şocată s-o văd acolo pe strănepoata lui Alastir. Fusese unul dintre puţinii vârcolaci lăsaţi în urmă în Evaemon ca să ţină sub pază capitala. Atunci când persoana care o însoţea îşi coborî gluga mantiei, am icnit surprinsă, văzând pielea maronie frumoasă şi cârlionţii bogaţi şi albi ca zăpada.

— Nu se poate! murmură Kieran.

Inima îmi tresăltă, şi am zbughit-o de lângă Kieran.

— Tawny?

Capitolul 19

Rămăsesem blocată locului, apoi Tawny *îmi zâmbi.*

După aceea, *vorbi.*

— Poppy.

Am sărit spre ea, vag conştientă de faptul că mâna lui Kieran încerca să mă oprească, însă puteam fi foarte rapidă atunci când îmi doream.

Am trecut în grabă printre corturi şi nu m-am oprit. Mă simţeam ca prima oară când fusesem alături de ea, şi nu m-am mai gândit la nimic. Am cuprins-o cu braţele, iar ea făcu la fel, iar, preţ de câteva clipe, m-am concentrat doar la asta. O ţineam pe Tawny în braţe. Era în picioare şi *vorbea.* Era în viaţă şi se afla lângă mine. Cuprinsă de emoţie, i-am trecut o mână prin păr, închizând ochii ca să nu izbucnesc în plâns.

— Mi-a fost dor de tine, am zis, emoţionată.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zise Tawny şi mă strânse mai tare în braţe.

Am tras cu greu aer în piept, devenind conştientă de mai multe lucruri deodată. Kieran se apropiase. L-am simţit pe Delano lăsându-se pe picioarele mele şi ale lui Tawny. Eram confuză din cauza precauţiei lui Delano şi a reacţiei lui Kieran, care încercase să mă oprească, însă felul în care o simţeam pe Tawny mă făcu să mă îngrijorez şi mai tare. Era mult mai slabă ca înainte. Umerii şi trupul i se subţiaseră – şi fusese tot timpul suplă. Nu eram surprinsă că slăbise, având în vedere cât timp petrecuse dormind, însă pielea ei mă şocă, de fapt, cel mai tare. Răceala acesteia trecea prin tunica cu mâneci lungi pe care o purta.

M-am eliberat din îmbrăţişarea ei şi i-am privit faţa. Voiam să-i spun ceva, însă m-am oprit în clipa în care am observat-o mai îndeaproape.

— Ochii tăi, am şoptit. Erau mai palizi decât cei ai unui Revenant, aproape albi, cu excepţia pupilelor.

— Ochii *mei?* Ridică mirată din sprâncene. Ai văzut licărul din spatele pupilelor tale?

— Da. Şi ai mei s-au schimbat. Datorită…

— Esenţei primitive, zise Tawny, privindu-l pe Kieran, care se afla în spatele meu. Ştiu ce e.

— Cum… Am privit spre Gianna. Nici ea nu văzuse până atunci schimbarea prin care trecuseră ochii mei. Ţi-a povestit cineva despre ochii mei? Despre esenţă?

— Da şi nu, zise Tawny. Mâinile ei ca de gheaţă le cuprinseră pe ale mele. Nu ştiu de ce părul şi ochii mei au ajuns aşa. Poate datorită pietrei de umbre. Văd însă foarte bine. Mă simt bine. Îşi lăsă capul într-o parte, iar un cârlionţ alb îi căzu pe obrazul maroniu. Mă simt mult mai bine, acum, că sunt aici. Privi în jos, spre Delano, care o măsura cu atenţie din priviri. Chiar dacă el arată de parcă are de gând să mă înfulece, iar asta nu e ceva prea distractiv.

Am izbucnit în râs.

— Scuze, am zis, folosind *notam-ul* pentru a-i transmite lui Delano că nu avea de ce să-şi facă griji. Vârcolacii sunt foarte protectori.

— Acelaşi lucru mi l-a explicat şi Gianna, zise Tawny, iar Delano îmi transmise un val scurt de stânjeneală, pe care l-am simţit în oase.

Am privit după umăr spre locul în care stătea Kieran. Nu mă privea. Corpul îi era încordat. Se concentra asupra lui Tawny. Am simţit savoarea unei precauţii caustice adunându-se la baza gâtlejului. Nu era singurul care se afla în apropiere. Hisa şi Valyn stăteau în spatele său. Neliniştea lor atârna ca un nor greoi, iar… M-am întors încet spre Tawny, deschizându-mi simţurile. Încercam să simt…

Şi nu simţeam nimic.

Ştiam că Tawny nu-şi ascundea emoţiile de mine. Nu se pricepuse niciodată la aşa ceva. Emoţiile ei fuseseră tot timpul foarte aproape de suprafaţă şi câteodată i se puteau citi direct pe chip. Inima îmi tresăltă atunci când am insistat, dar n-am reuşit să dau peste nimic, nici măcar de un zid de apărare.

I-am strâns cu putere mâinile în ale mele.

— Nu simt nimic la tine, i-am zis.

Ochii ei lăptoşi mă priviră, şi am văzut cum fruntea îi fu marcată de îngrijorare.

— Nu ştiu de ce. Adică, ştiu, însă… Închise ochii pentru o clipă. Nu mai contează toate astea acum. Dar e ceva ce ştiu. Trase adânc aer în piept. Trebuie să-ţi spun ceva între patru ochi. Are de-a face cu Vikter.

— Vikter? am zis, clipind şi îndepărtându-mă.

Tawny încuviinţă din cap.

— L-am văzut.

Nu eram chiar între patru ochi.

Eu şi Tawny ne retrăseserăm într-una dintre încăperile de primire, şi nu eram sigură că însuşi Nyktos l-ar fi putut împiedica pe Kieran să mă urmeze. Stătea lângă mine pe scaun, în vreme ce Delano se aşezase, în întruparea sa de vârcolac, la picioarele mele. Gianna se afla în spatele nostru, vizibil îngrijorată de starea lui Tawny. Tawny nu se opusese la prezenţa celorlalţi, dar era în mod evident agitată. Îşi lipise genunchii unul de celălalt şi îşi tot înfăşură şi desfăşura un cârlionţ în jurul degetului – tic pe care-l avea atunci când era neliniştită.

Probabil postura rigidă a lui Delano şi cea a lui Kieran, precum şi vigilenţa celor doi o afectau. Kieran mă oprise înainte să intru în încăpere, trăgându-mă

deoparte. Vorbise pe un ton scăzut, însă încă auzeam ecoul cuvintelor lui, în timp ce o priveam pe Tawny.

— Ceva nu-i în regulă cu ea, îmi spusese Kieran. Cu toţii simţim asta.

Avea dreptate.

Ceva clar nu era în regulă cu ea. Părul şi ochii i se schimbaseră. Pielea îi era rece, şi nu mai reuşeam să îi citesc emoţiile, însă în rest părea să fie ea. Chiar dacă simţeam că ceva nu era în regulă, asta nu însemna că era neapărat ceva *rău*. Însemna doar că Tawny se schimbase.

Înţelegeam asta mult mai bine decât ceilalţi.

— De cum m-am trezit, am ştiut că trebuie să te găsesc, zise Tawny, luând în mână un pahar cu apă. Am impresia că mai toată lumea a crezut că am luat-o un pic razna. Willa, mama lui Casteel, zise ea, privindu-l pe Kieran. N-am cum să le învinuiesc. Am fost un pic…

— Isterică? sugeră Gianna.

Tawny rânji.

— Da, poate un pic. N-au vrut să mă lase să plec, însă ştii că pot fi destul de insistentă când îmi propun să fac ceva.

Ştiam foarte bine…

— Aşa că Gianna s-a oferit să călătorească alături de mine, zise Tawny.

— Oricum avea s-o facă, zise Gianna, care se aşeză pe braţul canapelei. Era prea periculos pentru ea să întreprindă o asemenea călătorie de una singură, mai ales că nimeni nu ştia unde te aflai.

— Îţi mulţumesc, i-am zis, părându-mi rău că, la un moment dat, o ameninţasem că aveam s-o fac hrană pentru un guzgan.

Gianna încuviinţă din cap.

— Cum de te-ai trezit? o întrebă Kieran pe Tawny. A reuşit Willa sau Eloana să te ajute?

— Nu ştiu prea bine... Cred că, pur şi simplu, trebuia să se întâmple până la urmă – să mă trezesc, adică. Mâna lui Tawny tremura, făcând lichidul aburind din cană să clipocească. Ştiu că nu are nici o noimă, dar simţeam că mor. *Ştiam* că mor, până când l-am văzut pe Vikter. Cred că ori el, ori parcele au făcut ceva care m-a salvat.

— Parcele, am murmurat, aproape izbucnind în râs. N-ai crezut niciodată în ele.

— Da, păi, să ştii că acum mi-am schimbat părerea, recunoscu Tawny, privindu-mă cu ochii mari.

Respiraţia mi se opri din nou în piept.

— Cum de l-ai văzut pe Vikter?

— L-am văzut într-un vis care nu părea să fie un vis. Nu ştiu cum să explic mai bine de atât. Tawny bău o gură. Îmi aduc aminte ce am păţit în Oak Ambler – durerea pe care am simţit-o atunci când am fost înjunghiată. Apoi, n-am mai simţit nimic timp de multă vreme. Însă dintr-odată am văzut o lumină argintie. Credeam că pătrund în Vâlcea, până în clipa în care l-am văzut pe Vikter.

Am fost cuprinsă de un tremur subtil.

Delano se sprijini de picioarele mele.

— De unde ştii că n-a fost doar un vis? o întrebă Kieran.

— Mi-a confirmat că eşti o zeitate, ceea ce ştiam. Isbeth a lăsat să-i scape informaţia, chiar dacă pe atunci n-am crezut-o. Ian însă a crezut-o. Zeilor, Poppy! Îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat.

— Da, am zis, încercând să nu-mi aduc aminte. Şi mie.

— Ce anume ştii despre Isbeth şi planurile ei? o

întrebă Kieran, profitând de faptul că Tawny o menţionase.

— Nimic în afară de faptul că Isbeth credea că Poppy va fi cea care o să refacă tărâmurile, zise Tawny, iar eu am respirat greoi când am auzit din nou acele cuvinte. N-am înţeles ce voia Isbeth să spună. N-am stat multă vreme în preajma ei. Nici nu înţelesesem de ce fusesem chemată în Carsodonia. Probabil se temeau să nu fiu şi eu răpită, pentru că ştiau cât de apropiate am fost noi două. Nu avea nici o noimă pentru mine, însă, când am ajuns în Wayfair şi am văzut acele… slujnice… şi pe acei… Revenanţi…, adăugă Tawny, cutremurându-se. Nimic nu mi s-a mai părut în regulă cu acel loc. Iar când Isbeth mi-a spus că eşti fiica ei, am crezut că înnebunise, zise Tawny, scuturând din cap. Însă apoi Vikter mi-a spus lucruri pe care nu le mai auzisem. Printre ele, o poveste despre un zeu care se trezise doar cât să te împiedice să fii rănită în munţii Skotos. Vikter mi-a spus că ai avut dreptate. Aios a fost cea care te-a oprit. Mi-a mai zis că nu doar Nyktos a fost cel care şi-a dat acordul pentru căsătoria ta. Consoarta a fost şi ea de acord.

Am rămas cu gura căscată, nefiind în stare să găsesc cuvintele potrivite.

— Şi eu sunt de acord. Chiar dacă nu-i ca şi cum cineva ar ţine cont de părerea mea, zise Tawny, rânjind jucăuş, într-un fel care-mi părea atât de familiar.

Mă simţeam dintr-odată uşurată, dar sentimentul dispăru repede.

— Vikter mi-a mai spus că l-au prins pe Casteel.

Arsura pe care o simţeam în gâtlej se intensifică.

— Aşa e, însă am să-l eliberez…

— Ai să călătoreşti spre Carsodonia ca s-o faci, mă

întrerupse Tawny, iar eu am clipit. Ştiu. Vikter mi-a spus că aşa ai să procedezi.

— Foarte bine… am zis, trăgând cu greutate aer în piept. Tawny n-ar fi avut cum să ştie aşa ceva. Se poate ca Vikter să fi fost o stafie?

— Nu, zise Tawny, clătinând din cap. Ci un *viktor.*

Am tresărit. Felul în care pronunţase cuvântul îmi declanşă o amintire ce rămânea însă prea vagă.

— Ce anume? am întrebat.

— Sper că am să reuşesc să-ţi explic în aşa fel încât să înţelegi. Tawny răsuflă înainte de a începe. Un *viktor e* cineva născut cu un ţel anume, să păzească pe cineva căruia parcele i-au destinat un scop însemnat sau pe cineva care va aduce mari schimbări. Am impresia că nu toţi *viktorii* conştientizează care le sunt îndatoririle. Cu toate acestea, datorită parcelor, ajung să fie alături de persoana pe care trebuie s-o protejeze. Cred că alţi *viktori* sunt conştienţi de menirea lor şi se implică în viaţa celor pe care trebuie să-i protejeze. Odată ce mor, fie pentru că şi-au îndeplinit scopul, fie din altă cauză, sufletele lor se întorc la muntele Lotho.

— Unde? am întrebat, surprinsă.

— Acolo se află parcele, îmi explică Tawny. Sufletele acestor *viktori* se întorc la muntele Lotho, unde aşteaptă să renască.

— Stă scris că locul acesta se află în Câmpiile Elizee, îmi zise Kieran, însă eu nu puteam să-mi iau privirea de la Tawny.

— Iar Vikter a fost un *viktor?* am întrebat-o. Când Tawny încuviinţă din cap, gândurile mele începură s-o ia la goană. Aşadar, a ştiut dintotdeauna că eram o zeitate? Ce anume s-a întâmplat cu el?

Tawny se aplecă, aşezându-şi paharul pe măsuţă.

— Vikter mi-a explicat că *viktorii* reîncarnaţi nu-şi

amintesc fostele lor vieţi. Însă unii dintre ei sunt într-un fel predestinaţi să-şi dea seama de ce anume sunt şi pe cine anume trebuie să protejeze sau să conducă. Asemenea lui Leopold. Viktor mi-a zis că el şi-a dat seama, şi că tocmai de aceea a căutat-o pe Coralena înainte să te naşti.

Un alt şoc mă străbătu în valuri, provocându-mi un sentiment ciudat într-un ungher al minţii. Aveam senzaţia că ştiam deja toate acestea. Însă nu era aşa.

— Aşadar, cei doi n-au fost împreună pentru că se iubeau? am întrebat-o.

— Nu ştiu, cu toate că Ian s-a născut din relaţia lor. El mi-a spus că ei doi au fost părinţii săi, zise Tawny. Nu înseamnă, evident, că se iubeau, însă ceva a existat între ei, şi nu cred că, dacă eşti *viktor,* nu poţi iubi.

Am încuviinţat încet din cap. Ştiam că Vikter îşi iubise soţia. Felul în care era cuprins de tristeţe de fiecare dată când vorbea despre ea fusese mult prea veridic. O asemenea tristeţe ar fi putut fi iscată doar de dragoste. În acea clipă, am ales să cred că Leopold şi Coralena – părinţii mei – se iubiseră cu adevărat.

— Vikter trebuia să ştie, zise Kieran, privindu-mă. Devenise membru al Gărzii Regale – garda ta personală – şi te-a învăţat să te protejezi. Te-a învăţat să lupţi mai bine ca gardienii. În afară de toate astea, însuşi numele lui n-are cum să fi fost o coincidenţă.

Crezusem dintotdeauna că Vikter mă antrenase pentru că ştiuse că nu-mi doream să mai fiu la fel de neajutorată ca în acea noapte în Lockswood. În acelaşi timp, poate că se asigurase că antrenamentul cu el avea să îmi înlesnească supravieţuirea îndeajuns încât să trec prin Ascensiune şi să închei Ritualul.

— Dacă îşi cunoştea atât de bine scopul, atunci de

ce nu i-a spus lui Poppy? o întrebă Kieran pe Tawny. Totul ar fi fost mult mai uşor.

— Chiar dacă ştia, îi era interzis să o facă, deoarece *viktorii* trebuie să-i protejeze pe pupilii lor fără să-şi dezvăluie motivele. Nici mie n-a putut să-mi spună prea multe, din pricina echilibrului şi a parcelor, aşa că şi-a folosit cu chibzuinţă vorbele, zise Tawny ridicând din umeri. Tocmai de aceea *viktorii* nu-şi amintesc vieţile lor de dinainte, şi, din câte am înţeles, chiar şi unii muritorii care comit lucruri oribile pot fi asemenea fiinţe. Vikter n-ar fi putut să-mi spună tot adevărul nici dacă ar fi vrut.

Nu ştiam ce să cred despre faptul că era posibil ca Vikter să fi ştiut cine sunt cu adevărat ori că Hawke era, de fapt, Casteel. Sau că apăruse în viaţa mea cu un singur scop – acela de a mă proteja. Mi-am amintit ultimele lui cuvinte, simţind cum inima mi se face ţăndări. „Îmi pare rău că nu am putut să te protejez”. Dintr-odată, cuvintele aveau o cu totul altă însemnătate. L-am mângâiat pe Delano între urechi atunci când şi-a aşezat capul pe genunchiul meu.

— Arăta bine? Părea neschimbat? am întrebat-o pe Tawny.

— Arăta… Tawny îşi ridică privirea de la Delano. Aşa cum îmi aminteam. Nu aşa cum l-am văzut ultima oară, ci cum arăta înainte. Tawny zâmbi, însă faţa îi fu cuprinsă pentru o clipă de tristeţe. Arăta bine, Poppy. Şi a vrut să-ţi transmit că e mândru de tine.

Am tresărit, cuprinsă de o emoţie pură. Gâtul mi se blocă. Am închis ochii, încercând să-mi opresc lacrimile.

— Ţi-a mai spus ceva?

— Da şi nu, zise Tawny.

— Asta-i destul de vag, comentă Kieran.

Ochii pali ai lui Tawny îl fixară pe Kieran. Privirea ei semăna cu cea pe care le-o aruncase în trecut domnilor de onoare. O privire care cerceta, nelăsând să se înţeleagă dacă era impresionată sau nu.

— Aşa e, zise Tawny.

— Aşadar, Vikter a reuşit să-ţi spună despre aceşti *viktori* şi să te pună la curent cu cele petrecute în viaţa lui Poppy, însă n-a fost în stare să-ţi spună nimic relevant despre planurile Coroanei de Sânge? o întrebă Kieran.

— Nu sunt sigură dacă nu ai ascultat cu atenţie sau poate că, pur şi simplu, nu ai înţeles că nu a putut să îmi spună unele lucruri din cauza echilibrului şi a parcelor, zise Tawny pe un ton pe care l-am recunoscut de asemenea.

Gianna îşi strânse buzele ca să-şi ascundă zâmbetul, în timp ce eu nici măcar n-am încercat să fac asta.

— În mod evident, n-a putut să-mi spună toate secretele.

— Evident, zise Kieran, mijind ochii.

Tawny ridică din sprâncene, surprinsă.

— Ce anume a avut voie să-ţi spună? am întrebat-o, oprind cearta ce era pe cale să izbucnească.

— Mi-a spus despre profeţie.

Am fost cuprinsă de frustrare şi de groază. Eram atât de sătulă de acea profeţie nenorocită.

— Cunosc profeţia, am zis.

— Dar o ştii în întregime? mă întrebă Tawny. Nu cred. Cel puţin, asta credea Vikter.

Eram şocată să aud din nou numele lui Vikter şi să fiu confruntată cu dovada că Tawny vorbise cu el sau cu cineva care ştia foarte multe lucruri.

— Ce ţi-a spus?

— Îmi amintesc totul. Deşi câteodată nu-mi aduc aminte ce am mâncat la cină, zise Tawny.

Ştiam că memoria ei era incredibil de subiectivă.

— *„Iscată din… din disperarea coroanelor aurite şi născută din carne de muritor, o mare putere primitivă se ridică, moştenitoarea pământurilor şi a mărilor, a cerurilor şi a tuturor tărâmurilor. Un tăciune întunecat, o lumină în flacără, întruparea focului în carne. Atunci când stelele vor cădea în noapte, munţii măreţi se vor dărâma în mări, iar osemintele străvechi îşi vor ridica săbiile alături de zei, persoana prefăcută îşi va pierde gloria când două fete se vor naşte datorită aceloraşi nelegiuiri, născute din aceleaşi măreţe puteri primitive, în tărâmul muritorilor.* Tawny trase adânc aer în piept. *Prima fiică, cu sângele plin de foc, va fi menită pentru regele cândva promis. Iar a doua fiică, cea cu sângele plin de gheaţă şi cenuşă, va fi cealaltă jumătate a viitorului rege. Împreună, cele două vor reface tărâmurile şi vor pregăti venirea sfârşitului. Odată vărsat cel din urmă sânge ales, marea uneltitoare născută din carnea şi focul Primitivilor se va trezi ca Vestitoarea şi Aducătoarea de Moarte şi Distrugere în tărâmurile dăruite de zei. Feriţi-vă, căci sfârşitul va veni dinspre apus, pentru a distruge răsăritul şi pentru a nimici tot ce se află între ele”.* Tawny se opri, începând să se joace cu una dintre şuviţele ei de un alb pur. Asta-i toată profeţia.

— Mda, murmură Kieran, dregându-şi vocea. Mă privi. Varianta asta e mult mai lungă.

Într-adevăr.

— O primă şi o a doua fiică? Mi s-a mai spus că eu sunt cea de-a doua fiică, însă cine e prima? Şi în ce context?

— Îmi pare rău, însă nu ştiu, zise Tawny,

încruntându-se. Vikter nu avea voie să-mi spună ce înseamnă. Mi-a zis doar că trebuia să o aud. A mai spus că tu trebuie să-i găseşti noima.

Am râs sec.

— Are prea multă încredere în mine, pentru că… M-am oprit, concentrându-mă asupra unei anumite părţi a profeţiei. Stai aşa. Regele odată promis?

— Să fie vorba despre Malik? întrebă Kieran.

— L-ai întâlnit pe Malik cât timp ai fost în Carsodonia? am întrebat-o pe Tawny.

— Nu, zise ea clătinând din cap. Nu cunosc pe nimeni numit Malik.

— El trebuie să fie, dacă eu sunt cea de-a doua fiică, am zis. Iar Casteel e regele.

Kieran încuviinţă din cap.

— Da, dar ce e cu sângele plin cu cenuşă şi gheaţă? întrebă el.

M-am gândit la răceala pe care o simţeam în piept, amestecându-se cu *eather-ul.*

— Nu ştiu ce înseamnă sau cum anume ar trebui să refac tărâmurile şi să aduc sfârşitul, de una singură sau alături de altcineva. N-am de gând să aduc nimic.

— Nici eu nu ştiu, zise Tawny. Şi nu ştiu nici cine e persoana prefăcută.

Am înţepenit, conştientizând ceva.

— Spuneai că *viktorii* îi vor păzi chiar şi pe cei care sunt destinaţi să înfăptuiască ceva…

— Ştiu ce vrei să zici, interveni Kieran, iar eu ştiam că se gândea la ceea ce îl rugasem cu o noapte înainte. Nu eşti destinată să înfăptuieşti ceva oribil.

— Are dreptate, zise cu repeziciune Tawny. Vikter nu mi-a dat impresia că tu eşti destinată să faci ceva malefic.

Am încuviinţat din cap, simţind privirea lui Kieran.

Mi-am dres vocea.

— A mai spus Vikter ceva? am întrebat.

— Da. Însă mi-a zis că e doar pentru urechile tale. Tawny îi privi pe Kieran şi Delano. Îmi pare rău!

Un muşchi zvâcni de-a lungul maxilarului lui Kieran.

— Nu-mi place să te las singură cu ea, zise el, privind-o pentru o clipă pe Tawny. Fără supărare.

— Nici mie nu mi-ar conveni. Sunt mult prea băgăcioasă, zise Tawny, ridicând din umeri.

Un rânjet obosit îmi cuprinse buzele.

— Trebuie să aflu despre ce-i vorba, am zis. Nu cred că Vikter i-a spus ceva care să mă rănească.

— Şi, chiar dacă ar fi făcut-o – deşi nu-i cazul –, nu aş fi repetat în faţa ta, adăugă Tawny, după care îşi ţuguie buzele. Trebuie să-i spun ce-am auzit de la Vikter. Aşa cum i-am zis şi mai demult să se întoarcă la Perla Roşie. Altfel, nu l-ar mai fi găsit acolo pe Hawke – adică, pe Casteel. Mă rog. Oricum, eu am îndemnat-o să se întoarcă acolo.

— Pe toţi zeii, Tawny! m-am răstit la ea.

— Nu-mi spune că te-ai întors ca să… începu Kieran, ridicându-şi bărbia.

— Nu, i-am zis, împingându-l uşor.

Gianna rânji spre mine în timp ce se ridica de pe scaun.

— N-am de gând să vorbesc acum despre asta. Hai, toată lumea afară din cameră!

— Ne ordoni? mă întrebă Kieran, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, am zis. Ştii prea bine că e un ordin.

— Mă rog, murmură în vreme ce se ridica de pe scaun. Am să aştept afară.

— Bine.

— Aşadar… zise Tawny, tărăgănând cuvântul. De ce se comportă de parcă ar fi soţul tău?

Obrajii mei se încălziră.

— E sfetnicul Coroanei.

Tawny se holba la mine.

— Şi mi-e prieten. Un prieten apropiat… dar nimic mai mult, am adăugat cu repeziciune, văzând că Tawny devenise dintr-odată intrigată. Sincer, nu ştiu prea bine care-i relaţia noastră. E complicat.

— Aşa mi se pare şi mie, murmură Tawny. Abia aştept să-mi povesteşti în detaliu cât de complicat e.

Am izbucnit în râs, dându-mi seama că eram gata să izbucnesc în plâns, căci aceasta era cu adevărat Tawny. Tawny a mea.

— Am să-ţi spun totul, i-am zis.

Tawny încuviinţă din cap.

— Mai încolo, nu-i aşa?

— Da, am zis. Mâine plec. Uram faptul că aveam să petrecem aşa puţin timp împreună. Mi se părea nedrept, însă mă bucuram că se afla alături de mine. Trebuie să-l eliberez pe Casteel.

— Înţeleg, zise ea, privindu-mă. Sunt bucuroasă că am reuşit să ajungem la tine înainte să pleci.

— Şi eu mă bucur, i-am şoptit. M-am poticnit încercând să-i spun ceva şi am luat-o de la capăt. Ai aflat despre Ascensiune? Despre ce se întâmplă de fapt cu cei care se nasc ca al treilea copil al familiei?

— Da, îmi şopti Tawny. Ian mi-a spus după ce am ajuns în Wayfair. La început, am refuzat să-l cred. N-am vrut să recunosc faptul că am crezut o asemenea minciună oribilă şi că am participat la ea.

— N-aveai de unde să ştii. Nici unul dintre noi n-a ştiut.

— Asta nu îmbunătăţeşte situaţia, nu-i aşa?

— Deloc, am zis, privind-o.

Tawny se apropie de mine, iar genunchii ei atingeau acum măsuţa.

— Cred că ştiu de ce nu simţi nici o emoţie din partea mea. Pentru că eram pe moarte, Poppy. Intervenţia parcelor sau cea a lui Vikter n-a făcut decât să oprească procesul. Uită-te cum arăt! Cum îmi arată părul şi ochii. Pielea îmi e atât de rece. Cred că sunt pe jumătate moartă...

— Nu eşti moartă, Tawny, am zis, bâlbâindu-mă. Poţi să respiri, să mănânci, să gândeşti, să simţi, nu-i aşa? Atunci când încuviinţă din cap, am tras adânc aer în piept. Înseamnă că eşti în viaţă.

— Aşa e, murmură ea, însă asta se întâmplă şi cu Ascendenţii.

— Dar tu nu eşti un Ascendent. I-am privit trăsăturile frumoase şi fine. O să ne dăm seama de ceea ce ţi s-a întâmplat. Cineva trebuie să ştie.

— Da, zise ea, răsuflând apăsat şi privindu-mă în ochi. Vikter mi-a zis de ce nimeni nu avea voie să ştie numele Consoartei şi de ce aceia care-l cunoşteau nu aveau voie să-l repete pe tărâmul muritorilor.

Buzele mi se despărţiră.

— Nu mă aşteptam la asta, i-am zis.

Tawny izbucni în râs.

— Nici eu, însă Vikter mi-a spus că numele Consoartei înseamnă putere şi că pronunţia sa poate doborî stelele de pe cer şi poate prăbuşi munţii în mare.

Am tăcut, surprinsă că tocmai repetase ceea ce-mi spusese Reaver.

— Însă asta se întâmplă doar dacă numele Consoartei e rostit de cineva născut ca ea, care posedă o putere primitivă însemnată.

— Dar… eu nu sunt una dintre Primitivi, i-am zis, neînţelegând de ce sau cum anume putea Consoarta să fie atât de puternică, încât nimeni din tărâmul muritorilor nu îndrăznea să-i pronunţe numele.

— Nu ştiu. Mi-aş fi dorit ca Vikter să-mi spună mai multe, însă asta-i tot ce mi-a dezvăluit. Tawny se aplecă spre mine, peste masă. Mi-a spus că tu cunoşti deja numele Consoartei.

Când am ieşit din castelul Redrock a doua zi dimineaţă, cerul era înnorat. Căluţul de jucărie se afla în punguţa sa de piele, iar eu luasem cu mine un creion şi o bucată de pergament. Memorasem cuvintele ce trebuiau pronunţate, după cum mă învăţase Sven, ca să pot arunca vraja primitivă. Purtam o pălărie cu boruri largi ce-mi acoperea părul împletit în coadă. Cu toţii aveam pe noi hainele de culoare maronie purtate de obicei de hăitaşii din Solis, pelerinele noastre, având pe ele blazonul purpuriu al Coroanei de Sânge – un cerc străpuns în centru de o săgeată –, fiind luate de la gardienii de pe ziduri. Blazonul trebuia să reprezinte infinitatea şi puterea, însă era mai mult un simbol al fricii şi al opresiunii.

Uram să port blazonul la fel de mult ca hainele albe ale Fecioarei, însă hăitaşii erau singurii care aveau dreptul să se mişte liber de-a lungul Solisului, ducând mesaje dintr-un oraş în altul sau transportând mărfuri.

Vârcolacii se mişcau neliniştiţi, iar eu le simţeam agitaţia cauzată de faptul că nu puteau să ne însoţească. Am simţit acel gust acid, cu iz de lămâie. Uram faptul că planurile noastre le cauzau îngrijorare, însă, chiar dacă s-ar fi aflat în întruparea lor de muritori, prezenţa lor ar fi fost prea riscantă şi ar fi atras atenţia.

Isbeth i-ar fi măcelărit.

M-am întors spre Tawny, care îmi era alături. Petrecuserăm restul zilei trecute împreună, timp în care o pusesem la curent cu tot ce nu aflase până atunci, în vreme ce ea îmi vorbise despre cum se simţise atunci când îl văzuse pe Vikter. Povestea ei îmi amintea de felul în care mă simţisem când stătusem la poarta Vâlcelei, visând-o pe Consoartă. Încă nu aveam idee de ce Vikter credea că eu cunosc numele acesteia.

— Sper că vei încerca să fii cât mai precaută, îmi zise Tawny, zâmbind.

— Desigur.

Îmi cuprinse mâinile cu ale ei. Răceala pielii ei îmi trecea prin mănuşi.

— La fel de precaută ca atunci când ne-am furişat afară din castelul Teerman şi ne-am dus să facem baie goale-puşcă?

— *Chiar mai precaută* ca atunci, i-am zis, rânjind. Tu ce-ai să faci? Mi-aş dori să nu te îndepărtezi prea mult de Vonetta şi de Gianna.

Tawny privi spre locul în care Vonetta o aştepta.

— Mai mult ca sigur că am s-o calc pe nervi, spuse Tawny.

— Ba nu, i-am zis, strângându-i mâinile. Vonetta e foarte plăcută. O să îţi placă de ea.

Tawny mă opri, coborându-şi vocea.

— Te-ai obişnuit cu vârcolacii? Nu vreau să sune aiurea. Am văzut-o pe Gianna schimbându-şi întruparea de vreo zece ori, însă, în afară de faptul că dintr-odată era goală, n-am înţeles niciodată prea bine cum funcţionează toată treaba asta la vârcolaci.

Am început să râd.

— L-ai văzut pe Vikter – cel care a murit în faţa

noastră – şi nu poţi să înţelegi cum funcţionează transformarea la vârcolaci?!

Mă fixă cu o privire ştiutoare.

— Ai dreptate, i-am zis. Nu m-am obişnuit întru totul cu transformările lor. Dar să te ţii atunci când îl vezi pe un dragonin schimbându-şi întruparea.

— Abia aştept, zise Tawny, făcând ochii mari.

Încă nu apucase să vadă vreun dragonin, căci aceştia nu se arătaseră, iar Reaver era încă în întruparea sa de muritor. Lucru care avea să se schimbe curând.

— Ar fi cazul să pleci, zise Tawny, în timp ce buza de jos începu să-i tremure.

— Cam aşa, i-am şoptit, luând-o în braţe. Despărţirea asta n-are să fie ca anterioara.

— Promiţi?

— Da. Începusem să mă eliberez din îmbrăţişare, dar chiar atunci am strâns-o şi mai tare în braţe. Mi-ai fost întotdeauna o prietenă destoinică, Tawny. Sper că ştii. Te iubesc foarte mult!

— Ştiu, şopti Tawny. Am ştiut-o dintotdeauna.

Îmi era greu să mă despart de ea, însă trebuia s-o fac. I-am sărutat obrazul rece şi i-am promis că aveam să ne revedem în Trei Râuri. Apoi, ne-am alăturat Vonettei, care ne aştepta împreună cu Emil. L-am văzut pe Reaver, purtând nişte pantaloni negri şi un pulover asemănător unei tunici pe care îl împrumutase de la Kieran. Legă un cal de căruţa ce fusese încărcată cu lăzi de whisky. Lăzile fuseseră stivuite în spatele căruţei, acoperite cu o copertină sub care se mai găsea şi un mic arsenal. Lăzile cu băutură fuseseră ideea lui Emil. Whisky-ul putea fi folosit pentru a le distrage atenţia celor care-şi băgau prea tare nasul sau puneau prea multe întrebări.

— Urăsc faptul că nu vă pot însoţi, îmi zise Vonetta, prinzându-mă de braţe. Sper că ştii!

— Nici mie nu-mi place, însă am nevoie să preiei conducerea în absenţa mea, i-am zis.

— Hei! se răsti Emil, apăsându-şi pieptul cu mâna. Mă aflu chiar aici!

— După cum spuneam, am încredere în tine, i-am repetat Vonettei, rânjind slab.

— Câtă lipsă de politeţe, oftă Emil.

— E groaznic, zise Vonetta, dându-şi ochii peste cap.

— Ştii doar că-ţi place, îi spuse atlantianul.

— În locul vostru, m-aş feri, să nu audă Kieran, am zis, tachinându-i. Voiam să o îmbrăţişez pe Vonetta, şi am făcut-o fără să mă mai gândesc. Ai grijă de Tawny, te rog!

— Desigur. Vonetta îmi răspunse la îmbrăţişare fără să ezite.

Am închis ochii, simţindu-i îmbrăţişarea, aşa cum făcusem şi cu Tawny.

— Ne vedem în Trei Râuri!

— Te voi aştepta.

M-am retras, întrebându-mă de ce-mi venea să plâng. Emil se înclină într-o manieră sofisticată.

— Chiar aşa? l-am întrebat.

— Întocmai, îmi zise ridicându-se şi luându-mi mâna în timp ce se apropia. Se aplecă şi-mi sărută fruntea. Mergi să-ţi salvezi regele, îmi şopti.

Am tresărit, făcând un pas înapoi atunci când se îndepărtă, încuviinţând din cap. M-am îndepărtat cu greu, în vreme ce Kieran vorbea cu sora lui. La fel de greu îmi fu să-mi iau bun-rămas de la Delano, Naill şi Perry. Îmbrăţişările lui Delano erau cele mai bune. Orice s-ar fi putut întâmpla până când aveam să ne

reîntâlnim în Trei Râuri. *Orice.*

M-am dus spre calul meu şi i-am apucat frâiele. Numele său era Winter. Armăsarul era mare şi alb. Era frumos, însă nu se compara cu Setti. Considerasem că nu era înţelept din partea mea să-l duc în Carsodonia. Am privit spre intrarea castelului, bucurându-mă să văd că Vonetta discuta cu Tawny şi Gianna. Tawny urma să fie bine. Cu toţii aveau să fie bine.

Kieran se apropie şi îmi atinse un braţ.

— Eşti gata de drum?

— Da, i-am răspuns, urcând în şa. Mi-am trecut privirea peste cei din grup – peste prietenii mei –, după care am privit spre valea de dedesubt, acolo unde se aflau conacele impunătoare. În timp ce ieşeam din Oak Ambler şi lăsam în urmă zidul împodobit acum cu stindarde atlantiene, o parte din mine îşi dorea să nu trebuiască să mă întorc. Poate că însemna că eram laşă, însă nu-mi doream să mai calc în acel oraş, cu toate că ştiam că în unele moduri nu aveam să-l părăsesc vreodată.

O parte din mine avea să rămână în cenuşa încă fumegândă a Templului lui Theon, pârjolit şi ajuns ruină.

Capitolul 20

Casteel

Am deschis ochii, trezit de susurul apei şi de mirosul greu şi dulce al florilor de liliac. Pereţii erau acoperiţi de flori mov ce se întindeau şi peste tavan. Aburul se ridica printre razele de soare. Apa se învolbura constant, agitată, printre bolovani.

Nu-mi aminteam să fi adormit. Ascuţisem acea

bucată de os până când obosisem. Orice s-ar fi întâmplat, nu mă mai aflam în celulă. Cel puţin, nu la nivel mental. Eram în grotă. Poppy spusese că era grota mea. Însă acum era *a noastră.* Un paradis.

Inima începu să-mi bată cu putere, şocându-mă. Nu se mai întâmplase una ca asta de zile bune. Poate că ar fi trebuit să mă îngrijorez. Ştiam că trebuia să fiu mai atent, însă nu-mi permiteam. Nu în acea clipă.

M-am întors, cercetând suprafaţa învolburată a apei şi fuioarele de abur.

— Poppy? am strigat răguşit, chinuindu-mă să înghit în sec.

Nici un răspuns.

Stomacul începuse să-mi zvâcnească în ritm cu inima. Oare unde era? M-am întors, mişcându-mă prin apa caldă şi prin aerul umed. De ce mă aflam în acel loc fără ea? Mi se părea o cruzime să mă trezesc acolo fără ea. Oare eram supus unei noi forme de pedeapsă?

Eram pedepsit pentru păcatele comise? Pentru toate minciunile pe care le ţesusem? Pentru vieţile luate? Pentru vieţile pe care *le curmasem* cu mâinile mele? Ştiusem dintotdeauna că, la un moment dat, aveam să culeg ceea ce semănasem, oricare ar fi fost intenţiile mele. Oricât de mult mi-aş fi dorit să fiu *mai bun.*

Nu meritam pe cineva ca Poppy – o persoană atât de puternică, de curioasă şi de inteligentă. O persoană incredibil de *mărinimoasă.* Cineva care merita să fie cu o persoană la fel de bună ca ea. Nu cu cineva ca mine. Eram conştient de asta. O ştiusem de la început. Din momentul în care conştientizasem cu cine mă aflam la Perla Roşie.

Ştiam că nu aveam nici un drept să mă aflu în locul în care mă aflam.

Cineva ca mine – capabil să o ucidă pe femeia pe care o iubea – nu merita să fie cu o *zeiţă.* Nu mai conta faptul că Shea mă trădase pe mine şi că îşi trădase regatul. Decenii mai târziu, fără să mai conteze motivele, eram încă măcinat de acele evenimente şi de regrete. Bărbia îmi căzu în piept. Am deschis ochii, privindu-mi mâinile – care în acel colţ de paradis erau încă întregi, chiar dacă pline de tăieturi şi de cicatrici. Două mâini care luaseră viaţa lui Shea şi a multor altora. Mă miram că nu rămăseseră pe veci pătate de sânge.

Aveam să-i aparţin pe veci lui Poppy.

Ea fusese cea care mă găsise la Perla Roşie, deşi eu fusesem cel care o căuta. Plănuisem să o răpesc, însă ea fusese cea care mă capturase pe zidurile ce înconjurau Masadonia. Eram gata să o folosesc, însă, sub acea salcie, reuşise să aibă putere completă asupra mea fără să se străduiască. Fusesem pregătit să fac orice, însă ea devenise totul pentru mine atunci când mă rugase să petrecem noaptea împreună, pe când ne aflam în New Haven.

Mă cucerise.

Şi mă păstrase, chiar şi după ce aflase ce sunt, cine sunt şi ce făcusem. *Mă iubea.*

Cineva mai bun decât mine, cineva care nu se mânjise cu sângele de care mă mânjisem eu, ar fi refuzat-o. Ar fi lăsat-o să găsească pe cineva care să fie *bun.* Care să o merite.

Eu nu eram genul acela de bărbat.

— Cas?

Întregul corp mi se cutremură atunci când i-am auzit vocea. Respiraţia mi se opri în piept. Pe moment nu am fost în stare să mă mişc. Eram blocat. Din cauza vocii ei. „Vocea ei”.

Am reuşit să-mi controlez corpul şi m-am întors. Văzând-o, am fost cuprins de…

Apa i se învârtejea în jurul coapselor moi, atingând jucăuş liniile abdomenului ei. Buzele mele îşi amintiră felul în care sărutaseră cicatricile de deasupra buricului ei. Nevoia de a îngenunchea ca să pot săruta din nou acele cicatrici lăsate în urmă de gheare aproape că mă împinse să mă cufund în apă.

Am privit urmele rozalii ce-i străbăteau tâmpla stângă şi sprânceana arcuită – răni vindecate ce îmi păreau la fel de frumoase ca pistruii ce-i acopereau nasul. Cicatricile îi puneau în evidenţă linia delicată a pometţilor şi fruntea mândră. Cât despre ochii ei…

Erau depărtaţi şi mari, cu gene lungi. Îmi aminteam că mi se păruseră uimitori, aducându-mi aminte de strălucirea ierbii de primăvară. Acum, strălucirea argintie din spatele pupilelor şi liniile subţiri ce-i străbăteau pupilele îi făceau să pară năucitori. Ochii ei… Îmi păreau ca nişte ferestre ce se deschideau asupra sufletului meu.

Am savurat imaginea, ţinându-mi respiraţia. Părul ei de culoarea vinului roşu îi cădea în valuri peste umeri, atingând apa cu vârfurile. Se mişcă, iar cârlionţii îi jucară peste sânii plini, lăsând să se întrevadă pentru o clipă înnebunitoare areole rozalii. Inima mi se poticni – aproape că mi se opri pentru o clipă – în timp ce îi priveam bărbia mândră şi un pic ascuţită şi buzele care mă scoteau din minţi, zemoase şi coapte asemenea unor fructe dulci. Mădularul mi se întări atât de repede, încât aerul îmi fu aruncat din plămâni. Buzele acelea…

Erau cea mai dulce tortură.

Niciodată în viaţa mea nu-mi fusese atât de greu să-mi găsesc cuvintele.

— Te-am aşteptat.

Gura aceea… zâmbetul ei… mă cucerise cu totul.

Veşnic.

Şi pentru totdeauna.

Poppy veni spre mine, iar eu am început să mă mişc prin apă, spre ea. Apa se învolburase frenetic în timp ce am ajuns unul lângă celălalt.

Am cuprins-o în braţe, iar senzaţia pielii ei moi şi calde aproape că-mi opri inima în loc. Se poate chiar să se fi întâmplat. Nu mai ştiam.

I-am trecut o mână prin păr, strângând-o în braţe, în timp ce mâinile ei se încolăciră în jurul taliei mele.

— Regina mea, i-am şoptit, sărutându-i creştetul.

Am tras adânc aer în piept, simţind un iz de iasomie, mirosul ei, acoperind mirosul liliacului.

— Regele meu, zise Poppy, tremurând, iar eu am reuşit s-o strâng şi mai tare în braţe.

Am închis ochii.

— Nu-mi spune aşa, i-am zis, sărutându-i din nou creştetul. Ai să mă faci să mă consider mai important decât sunt cu adevărat.

Izbucni în râs. Zeilor, râsetul ei mă făcu să mă simt important. Puternic. Pentru că reuşisem să o fac să râdă.

— Atunci, nu-mi mai spune că sunt „Regina ta”, zise ea.

— Însă eşti importantă, i-am zis. Continuam să-mi trec mâna prin părul ei, mirându-mă de cât de reală era senzaţia. O zeiţă. Lucru pe care, ţin să spun… îl ştiam oricum. Poate că ar trebui să-ţi spun…

Ea se trase înapoi, mirată, lăsându-şi capul într-o parte şi privindu-mă.

— Ştii?

Zeilor, ochii aceia… Acel verde străbătut de firişoare argintii mă fascina.

— Casteel?

Îşi lăsă palma – un pic bătătorită din pricina mânuirii sabiei şi a pumnalului – pe pieptul meu.

— Ochii tăi… am început să-i zic, mângâindu-i obrazul, mă vrăjesc. La fel de mult precum…

— *Casteel,* zise ea, înroşindu-se.

Am chicotit, privindu-i buzele pronunţându-mi numele.

— Da, ştiu că eşti o zeiţă.

— Cum? Dintr-odată, trăsăturile ei deveniră dure. Maxilarul i se încordase. Ochii îi erau serioşi. Semănau cu nişte smaralde crăpate. Transformarea ei mă şocă şi în acelaşi timp… mă *excită.* Regina de Sânge, conchise ea.

— Am ştiut-o din momentul în care mi-a spus că Malec e zeu. Asta înseamnă că şi tu eşti.

— Nu Malec e tatăl meu, ci Ires, îmi spuse Poppy. Fratele lui geamăn. El e acea felină sălbatică – cea pe care am văzut-o în cuşcă.

Am rămas surprins, însă ce zicea Poppy avea sens. Isbeth nu ştia unde se afla întemniţat Malec. Nici nu avusese habar că încă era în viaţă. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama în clipa în care Isbeth mă întrebase despre el.

— V-a luat pe tatăl meu şi pe tine, zise Poppy, chinuită. A luat…

— Ea nu înseamnă nimic pentru noi, am zis, regretând că ochii îi erau îndureraţi. *Nimic.*

Mă privi cu atenţie în timp ce-mi mângâia pieptul.

— Ce se întâmplă acum între noi e aievea, şopti Poppy.

Am încuviinţat din cap, trecându-mi degetul mare peste cicatricea zimţată ce-i acoperea obrazul.

— Suntem suflete-pereche.

Buzele începură să-i tremure.

— Am atât de multe să-ţi spun. Vreau să te întreb atâtea lucruri. Nici nu ştiu de unde să încep, zise ea, închizând ochii pentru o clipă. Ba da! Ştiu cu ce să încep. Eşti bine?

— Da.

— Nu mă minţi!

— N-o fac.

Dar asta făceam.

Îmi apucă încheietura mâinii, şi eu ştiam de ce o făcea. Ştiam ce voia să vadă, însă ce urma să vadă nu era real.

— N-o face, i-am cerut, şi ea se opri. Ochii i se umeziră. Eşti bine?

— Cum poţi să mă întrebi una ca asta? Nu-i venea să creadă. Nu eu sunt ţinută captivă.

— Nu, însă tu eşti cea care poartă acum un război.

— Nu e acelaşi lucru.

— Va trebui să ne punem de acord că nu putem fi de acord, i-am spus.

Ea miji ochii.

— Sunt bine, Casteel, dar să ştii că am primit mesajul lui Isbeth…

M-am lăsat cuprins de furie, gândindu-mă la reacţia pe care i-o provocase cadoul lui Isbeth.

— Sunt aici. Tu eşti alături de mine. Sunt bine, Poppy.

Vedeam că se chinuia. Îşi controlă emoţiile, pentru că putea. Era într-atât de puternică.

Îşi ridică bărbia.

— Vin să te eliberez, îmi zise.

Dintr-odată, am fost cuprins de un val de emoţii contradictorii. Speranţă. Groază. Nevoia de a o cuprinde în braţe şi de a-i auzi vocea în afara visului. S-

o văd zâmbind şi să-i răspund la întrebări, să o aud împărtăşindu-mi credinţele şi *tot* ce avea de-a face cu ea. Toate astea contrastau cu teama pe care o simţeam, cauzată de faptul că nu ştiam ce anume plănuia Regina de Sânge. Şi ce aveau planurile ei de-a face cu Poppy.

— Suntem în apropiere de Trei Râuri, îmi zise.

Zeilor! Era foarte aproape.

— Kieran e alături de mine, adăugă, iar inima mea începu iar să bată puternic. Am luat şi un dragonin cu mine. Faţa i se tensionă şi deveni palidă. Pe Reaver. Însă mai am şi o vrajă primitivă care…

— Stai puţin, am zis, atingându-i bărbia. Ai spus dragonin?

— Da. Am reuşit să-i invoc.

— Pe toţi zeii! am bălmăjit.

— Ştiu, zise ea tărăgănat. Cred că are să-ţi placă de Reaver. Nasul i se încreţi într-un mod adorabil. Sau poate că n-are să-ţi placă. A încercat să-l muşte pe Kieran.

Am ridicat din sprâncene.

— Un dragonin a încercat să-l muşte pe Kieran?

Ea încuviinţă din cap.

— Pe Kieran al meu?

— Da, însă, dacă Reaver încearcă vreodată s-o facă din nou, Kieran o merită, să ştii. E o poveste lungă, adăugă Poppy grăbită. Am… am pierdut aţâţi… Se poticni, iar pieptul îmi fu cuprins de durere văzându-i suferinţa din ochi. Dragonini. Vârcolaci. Soldaţi. L-am pierdut pe Arden.

La naiba!

Mi-am lipit buzele de fruntea ei. Arden fusese un soldat destoinic. Drace! Însă faptul că pierduserăm şi dragonini… Zeilor!

Poppy se retrase.

— Îmi poţi spune ceva despre locul în care eşti ţinut prizonier? Orice?

— Eu…

— Ce e? Îşi muşcă buza de jos, atrăgându-mi atenţia. Vrei să mă părăseşti din nou?

— Nu te-am părăsit niciodată, i-am zis dintr-o suflare.

Privirea i se îndulci în timp ce se lăsa pe mine. I-am cuprins mijlocul.

— Îmi poţi spune ceva? Chiar şi cel mai mic detaliu contează, Casteel.

Nu ştiam ce să-i zic.

— Nu vreau să…

— Ce?

— Nu vreau să te apropii de Carsodonia, am recunoscut. Nu vreau să fii în preajma…

— Nu mi-e frică de ea, mă întrerupse Poppy.

— Ştiu. I-am mângâiat fruntea. Ştiu că nu ţi-e teamă de nimeni şi de nimic.

— Nu-i chiar aşa. Şerpii mă sperie.

Buzele îmi zvâcniră.

— Şi guzganii.

— Şi ei. Însă Isbeth? De ea nu mi-e deloc frică. Vin să te eliberez, aşa că să nu îndrăzneşti să-mi ascunzi vreun detaliu dintr-o nevoie prostească de a mă proteja.

— Prostească? am întrebat, rânjind. Eu aveam impresia că încerc să te protejez din dragoste.

— Casteel, mă admonestă ea.

— Am impresia că vrei să mă înjunghii.

— Aş face-o, însă, având în vedere că-ţi face plăcere, n-ar avea efectul scontat.

Am început să râd, iar respiraţia mi se opri în piept

când îmi pronunţă din nou numele. Se înmuie pronunţându-l. Vocea îi era plină de *dorinţă.* O simţeam, o vedeam în ochii ei şi în linia gurii.

Pe toţi dracii!

— Sunt ţinut undeva în subteran. Nu ştiu prea bine unde, însă cred că... Mi-am amintit dintr-odată de slujnică. Cred că locul în care mă aflu face parte dintr-o reţea de tuneluri.

Nasul i se încreţi din nou.

— Îţi mai aminteşti pasajele subterane care plecau de sub Redrock şi dădeau spre stânci? Am descoperit şi tuneluri sub Templul lui Theon din Oak Ambler. O reţea destul de amplă, conectată cu castelul Redrock şi cu unele dintre conace, îmi spuse Poppy, explicându-mi după aceea cum anume descoperise toate astea. E posibil ca reţeaua de tuneluri în care te afli tu să fie asemănătoare?

— E posibil, am zis, încordându-mi maxilarul atunci când am simţit degetele ei îngheţate atingându-mi gâtul.

Am fost dintr-odată cuprins de panică. Mi-am plecat capul, ca să o sărut. Atingerea şi gustul buzelor ei erau asemenea unui drog.

— *Cas,* murmură Poppy atingându-mi buzele. N-ar trebui. Mai bine am continua să vorbim.

— Ştiu, ştiu. Aveam multe de discutat. Lucruri importante.

Voiam să aflu cum îşi petrecuse timpul. Ce mai făcuse Kieran. Voiam să aflu mai multe despre asediul oraşului Oak Ambler. Să aflu pe cine mai înjunghiase – pentru că mai mult ca sigur înjunghiase pe cineva. Poate pe mai mulţi. Voiam să aflu dacă era bine. Voiam să ştiu că nu se temea. Că nu se pedepsea. Însă se afla acolo, în faţa mea, şi puteam să simt cum răceala îmi

intra în piele. Unul dintre noi începea să se trezească, şi ştiam că visul se putea încheia fulgerător.

Am sărutat-o din nou.

N-am făcut-o cu blândeţe. Îmi doream să o simt. Să-i arăt cât de tare mă cucerise. Şi atunci, când i-am atins buzele cu vârful limbii, ea şi le deschise pentru mine. Mă primi ca întotdeauna, iar sărutul se simţi aproape la fel de bine ca în realitate. *Aproape.* Am sărutat-o până când am simţit acea atingere îngheţată pe gâtul meu, moment în care mi-am ridicat capul.

Ochii ei se limpeziră, şi am văzut momentul în care şi-a dat seama că visul avea să se termine.

— Nu, şopti Poppy.

— Îmi pare rău, am zis, lipindu-mi fruntea de a sa.

— Nu e vina ta.

M-am cutremurat, ştiind că nu mai aveam mult timp la dispoziţie. Trebuia neapărat să-i spun ceva.

— Ştiu ce anume e Isbeth. E semi….

— Ce anume?

— Un zeu fals. Întreabă-l pe Kieran! Sau pe Reaver. Dragoninul trebuie să fie foarte bătrân. S-ar putea să ştie care e slăbiciunea lui Isbeth. Un *semizeu e* asemănător unui zeu… însă nu în totalitate.

— Bine, zise ea încuviinţând din cap. Să ştii că a învăţat cum să controleze energia primitivă – nu ştiu dacă datorită faptului că e ceea ce e sau pentru că Malec a îndrumat-o. Însă fii cu băgare de seamă! Cu genul ăsta de magie a ucis dragoninii.

— Tot timpul am grijă, i-am zis, sărutându-i vârful nasului, în timp ce-mi simţeam şira spinării cuprinsă de răceală. Un junghi de foame mă străpunse. Suntem două inimi, am adăugat, trecându-mi buzele peste fruntea ei şi închizând ochii. Două inimi care împart acelaşi suflet. Ne vom găsi din nou. O vom face

întotdeauna…

Visul începu să devină fragmentat, oricât încercam să-l menţin – ca s-o pot păstra pe Poppy în braţele mele. M-am trezit singur în celula rece, tremurând şi *înfometat.*

Poppy

— Semizeu, am zis. Cuvântul rostit fu urmat de aburul ce-mi ieşea pe gură. Nu era la fel de frig ca pe coastă. În curând, după ce aveam să trecem printre Podul Alb şi Trei Râuri, avea să fie mai cald, însă nu puteam risca să facem focul.

Ne aflam prea aproape de Pădurea Sângerie.

Era a doua noapte când ridicaserăm tabăra în apropierea acelei zone blestemate. Până în acel moment, nu văzuserăm urmă de ceaţă sau de Temuţi, însă ştiam că norocul ni se putea schimba în orice clipă. Tocmai de aceea, ne odihneam cu rândul, şi nici unul dintre noi nu dormea prea adânc.

Cu toate acestea, reuşisem să adorm după ce petrecusem şase zile pe drum. După ce nu reuşisem să-l găsesc pe Casteel în vis vreme de nouă nopţi, până la urmă am aţipit. Fusesem obosită. *Foarte* obosită. Nu credeam că avea de-a face cu ritmul rapid în care călătoriserăm. Mă îngrijora faptul că devenisem foarte înfometată în ultimele două zile. Gâtul îmi era uscat oricât de multă apă aş fi băut. Nu voiam să mă gândesc la toate acele lucruri pe moment, în timp ce vorbeam, întoarsă înspre o latură a căruţei.

N-am primit răspuns.

Mi-am reţinut frustrarea şi am bătut în lemnul căruţei.

— *Ce e?* veni răspunsul grav.

— Tocmai m-am trezit, am zis, coborând lângă căruţă.

— Bine, veni răspunsul lui Reaver, estompat de prelată. Vrei ceva de la mine?

— A avut un vis, îi zise Kieran, care mă urma. Coborî mult mai graţios decât mine din căruţă, pe pământul bătătorit şi rece. L-a visat pe Cas.

— Aşa, şi?

Kieran îmi aruncă o privire ce-mi dădea de înţeles că mai avea un pic şi urma să răstoarne căruţa.

— E ţinut undeva în subteran şi crede că locul e legat de un sistem de tuneluri – probabil ceva asemănător cu cel din Oak Ambler. Mi-a spus ce anume e Isbeth. E semizeu. Un zeu fals. M-a rugat să-l întreb pe Kieran dacă ştie ceva despre asta, însă tot ce şi-a putut aminti e o legendă veche, bună pentru o şezătoare sau la adormit copiii, i-am zis lui Reaver.

Urmă un moment de tăcere, şi mă temeam că Reaver adormise la loc.

— Ce legendă? întrebă Reaver.

— Doar n-ai de gând să mă pui s-o repet, zise Kieran. Cu atât mai puţin să stau aici să vorbesc la *căruţă!?* Până la urmă, de ce ai ales să dormi acolo? Puteai să ridici un cort.

— Corturile mi se par... sufocante, zise Reaver.

— Şi faptul că dormi sub o prelată nu ţi se pare sufocant?!

— Deloc.

Răspunsul lui Reaver nu avea nici un sens.

— *Kieran,* am zis.

Kieran oftă.

— Bine. Am auzit povestea de la mama, care obişnuia să ne-o povestească mie şi Vonettei. E despre o fată care era îndrăgostită de cineva care era cu

cineva. Fata se considera mult mai demnă de dragostea acelei persoane, aşa că se ruga zilnic. Până la urmă, un zeu care susţinea că era Aios veni la ea şi îi promise că avea să-i îndeplinească dorinţa, doar că fata trebuia să dea ceva la schimb – primul născut al familiei. Pe fratele ei mai mare. Astfel că fata trebuia să-l omoare. Ceea ce a şi făcut. Desigur, nu Aios îi vorbise. Fusese înşelată de un semizeu, ucigându-şi astfel fratele, zise Kieran.

— Chiar dacă aud povestea pentru a doua oară, nu prea are logică, am zis. Adică, pricep mesajul. Vorbeşte despre faptul că nu poţi forţa pe cineva să te iubească, nu-i aşa? Nici măcar un zeu n-ar putea face aşa ceva. Dar de ce ar încerca un semizeu să facă aşa ceva? Să o convingă pe fată să-şi ucidă fratele?

— Pentru că asemenea fiinţe sunt în stare de una ca asta?! zise Kieran ridicând din umeri. Habar n-am. Mama nu ne-a explicat niciodată, dar, din nou, nu cred că povestea are vreo sămânţă de adevăr.

Am atins inelul, ataşat de lanţul ce se găsea sub gulerul hainei.

— Fabula asta ar merita explicată în amănunţime, am zis.

— Păi, sunt sigur că cel care a scris-o ţine chiar foarte mult la opinia ta, veni răspunsul grosolan al lui Reaver din interiorul căruţei. Deşi probabil că nu i-ar fi de mare ajutor. Există aceste făpturi semizeu, însă sunt foarte rare, continuă dragoninul. Atât de rare, încât eu n-am văzut nici una până acum.

— Dar ce sunt, mai exact? am întrebat.

— O fiinţă care nu s-a născut ca zeu, însă a fost transformată ca să ajungă aşa. Un muritor care a primit Ascensiunea din partea unui zeu, fără să fie al treilea copil născut într-o familie. Persoana nu era

considerată ca fiind un Ales. Puţinele persoane de acest fel care au existat au fost considerate zei falşi, îmi explică Reaver.

Kieran îmi aruncă o privire.

— Ştii care ar putea să fie slăbiciunile unor asemenea zei falşi? îl întrebă el.

— După cum spuneam, n-am cunoscut personal nici un zeu fals. Era interzis să treci prin Ascensiune un muritor care nu era Ales, iar puţini au fost cei care au îndrăznit să încalce legea, zise Reaver. Se opri din nou. Majoritatea nu supravieţuiau Ascensiunii, însă cei care o făceau deveneau, din toate punctele de vedere, zei. Presupun că au exact aceleaşi slăbiciuni ca un zeu adevărat.

— Adică pot fi ucişi doar de către un alt zeu, de către un zeu primitiv sau de o lamă din piatră de umbre care să le străpungă inima ori capul, am zis. Veşti bune!

— Chiar aşa, zise Kieran, privindu-mă. Acum, ştim cum o putem ucide pe Isbeth.

Erau într-adevăr veşti foarte bune, însă faptul că Isbeth era mai mult sau mai puţin un zeu însemna că avusese ani buni în care experimentase folosirea *eather-ului* – şi tot restul.

— Perfect. Acum, mergeţi să pălăvrăgiţi în altă parte, ca să pot adormi la loc, zise Reaver.

Kieran se uită urât la el.

— De ce nu-ţi găseşti alt loc să dormi?!

— De ce nu te duci în…

— Gata! Am zis în timp ce Kieran începea să mârâie. O durere înfundată îmi cuprinse fruntea. De câteva zile tot avusesem dureri de cap, însă nu ştiam dacă asta care se declanşase acum era din pricina discuţiei cu Reaver sau avea o altă cauză. Nu mai am

întrebări, i-am zis lui Reaver.

— Slavă zeilor! zise Reaver.

Mâinile sale apărură brusc deasupra căruţei. Le scutura de parcă se afla în miezul unei rugăciuni frenetice.

M-am ridicat, trăgând adânc aer în piept. Kieran mă urmă în timp ce ne îndreptam spre cortul pe care-l împărţeam, aflat aproape de căruţă. Am început să mă gândesc. Informaţia primită de la Casteel, care credea că era ţinut în subteranele Carsodoniei, nu în mine sau într-un alt loc, era ceva nou. La fel şi faptul că Isbeth era semizeu, un zeu fals ce putea fi ucis ca orice alt zeu.

M-am oprit înainte de a ajunge la cort. Kieran era cel care trebuia să stea de pază, însă ştiam deja că nu puteam să adorm la loc. M-am întors spre el.

— Lasă-mă pe mine să stau pe pază, i-am zis.

Încuviinţă absent din cap, privind cerul înstelat.

— Cum se simţea Casteel? mă întrebă, prinzând ocazia. Cum arăta?

— Arăta bine. Perfect, am şoptit, simţind că mă strânge pieptul.

Nu mai văzusem acele tăieturi care-i străbăteau pielea, aşa cum se întâmplase prima oară când îl întâlnisem în vis. De data aceasta, nu mai păruse atât de slab. Nu mai avea acel început de barbă. Arăta exact cum mi-l aminteam, ca ultima oară când îl văzusem, cu treizeci şi nouă de zile în urmă. Ştiam însă că totul era o iluzie. Nu mai arăta deloc aşa, şi bănuiam că în ultimul vis îşi transformase înfăţişarea pentru că fusese conştient că sufletele noastre se întâlniseră din nou în timpul somnului.

— M-a rugat să-ţi spun că se simte bine, i-am mai

zis lui Kieran.

Acesta zâmbi, însă nu simţeam deloc uşurare venind din partea lui. Era la fel de conştient ca mine că starea lui Casteel nu avea cum să fie bună.

Am atins inelul, închizând ochii.

— La naiba! murmură Kieran. Uite!

Am deschis ochii, urmându-i privirea spre pământul golaş aflat între noi şi Pădurea Sângerie, acoperit dintr-odată de fuioare groase de ceaţă.

— Temuţi!

Norocul ne părăsise. Mi-am scos pumnalul.

— Pe toţi dracii! ţipă Reaver, aruncând prelata într-o parte, în timp ce se ridica de sub ea… gol-puşcă. Sări din căruţă, aterizând ghemuit. Mă ocup eu.

— Ce-are de gând să facă, aşa gol-go…? întrebă Kieran, oprindu-se în clipa în care corpul lui Reaver erupse în scântei, transformându-se în dragonin. Acum, înţeleg, continuă Kieran.

Gemetele ascuţite ale Temuţilor străpunseră tăcerea, apoi o pâlnie de foc alb-argintie lumină întunericul, topind bezna şi creaturile ce se apropiau.

Casteel

Apa îngheţată îmi udă capul, trimiţând un val de şoc prin mine în timp ce zvâcneam, întins pe o parte. Am deschis ochii, icnind, în timp ce plămânii mi se blocau din cauza frigului ce-mi cuprinsese pielea.

— S-a trezit, am auzit o voce declarând sec.

— I-a luat ceva, veni ca răspuns o voce mai moale şi mai guturală. M-am încordat, recunoscând vocea *aceea.* Enervarea din tonul său.

Era Regina de Sânge.

Am pipăit osul ascuţit pe care-l ascundeam la

spate şi am clipit printre stropii de apă, aşteptând… aşteptând ca privirea să mi se limpezească, pentru a putea desluşi formele din faţa mea. Aşteptam ca acestea să devină clare.

Callum îngenunche lângă mine, lăsând găleata lângă piciorul său. Trăsăturile lui erau încă destul de neclare, însă vedeam că rânjea spre mine, dezgustat.

— Nu arată prea bine, Maiestate, zise Callum.

M-am concentrat la cea care aştepta în spatele său. Regina de Sânge stătea ţeapănă, materialul subţire al rochiei sale de seară mulându-se pe şoldurile ei înguste. Am clipit, crezând pentru o clipă că era la bustul gol. Mă înşelasem. Parţial. Corsajul rochiei era făcut din două jumătăţi, bucăţile mai groase de material fiind unite cu dantelă, acoperindu-i doar părţile cele mai ample ale sânilor ei. Am fost dintr-odată cuprins de dezgust.

— Pute, zise Isbeth.

— Mai du-te dracu'! am murmurat, ridicându-mă în capul oaselor şi aducându-mi mâna lângă şold, mai aproape de osul ascuţit.

— Aş face-o cu plăcere, zise Isbeth, lăsându-şi capul într-o parte. Părul ei strâns în coc avea o nuanţă de roşcat-închis sub lumina torţelor. Aproape la fel ca Poppy. *Aproape.* Se pare însă că e mai mult decât evident că refuzi să te speli sau să mănânci.

Să mănânc? Mi se adusese, oare, de mâncare? Abia atunci am observat farfuria, aflată la câţiva paşi de mine. O bucată de brânză şi nişte pâine alterată. Habar nu aveam când aduseseră acea farfurie.

Mi-am amintit, prin gândurile înceţoşate, ce-mi zisese Poppy în vis. Mi-am relaxat maxilarul, tresărind. Maxilarul mă durea. La fel ca faţa. Dinţii. Colţii. Pulsau de durere în vreme ce îmi concentram privirea asupra

reginei. Dorinţa îmi dispăruse câtă vreme fusesem alături de Poppy în acea grotă, în vis. Fusese singurul moment în care mă simţisem bine.

— M-am tot gândit, am zis, încercând să-mi menţin limpezimea gândurilor. M-am tot gândit la ce am văzut în Oak Ambler.

Isbeth ridică dintr-o sprânceană.

Am reuşit cu greu să înghit în sec, cuprins de durere.

— Am văzut acolo o felină sălbatică de mari dimensiuni, ţinută într-o cuşcă, am zis.

Nările ei se dilatară în timp ce tresări, făcând un pas înainte.

— Când ai văzut-o?

— Păi, ştii…, am zis, aplecându-mă puţin înainte, în timp ce făceam turul castelului Redrock.

— Şi mai era cineva alături de tine, la plimbare?

— Poate, am zis, privind-o. De ce ai ţine o felină în cuşcă? Să fie, oare, unul dintre… *animalele tale de companie?*

Buzele ei roşii se curbară într-un zâmbet subtil.

— Nu e preferatul meu. Tu eşti acela.

— Mă simt onorat, am mârâit, iar Isbeth zâmbea în continuare. Felina aceea nu părea că se simţea prea bine.

— N-are nimic, zise ea.

Vârfurile degetelor mele atingeau osul ascuţit.

— Trebuie să fie foarte bătrână. Poate e aceeaşi despre care vorbea Poppy – cea pe care a văzut-o pe când era copil.

Isbeth tăcu mâlc.

— Mi-a povestit că a văzut-o cândva în castelul Wayfair.

— Penellaphe a fost un copil foarte curios.

— Mai ai acea felină?

Isbeth mă fixă cu privirea.

— Se află în exact acelaşi loc în care Penellaphe a văzut-o cu mulţi ani în urmă, zise ea, iar eu m-am chinuit din răsputeri să nu zâmbesc, cuprins de o bucurie sălbatică. Dar s-ar putea să fie foarte înfometată. Poate că ar trebui să-i dau să mănânce următorul deget pe care am să ţi-l tai.

— Fă-o chiar acum! Nu-l mai pune la treabă pe băieţelul tău preferat.

— Dar, nu sunt nici pe departe un băieţel! zise Callum, încruntându-se.

— Nu-ţi folosi slujnicele, am continuat, privind-o drept în ochi. Ţi-e frică? Nu eşti destul de puternică?

Isbeth izbucni în râs, lăsându-şi capul pe spate.

— Să-mi fie frică? De tine?! Tot ce mă înspăimântă la tine e halul în care puţi!

— Fie, am murmurat. Însă eu cunosc adevărul. Toată lumea de aici îl ştie. Eşti curajoasă doar atunci când îi ţii în lanţuri pe cei mai puternici ca tine.

Râsul ei se opri.

— Te crezi mai puternic decât mine?!

— O, da! I-am zâmbit, apucând osul ascuţit în mână. Sunt, totuşi, fiul mamei mele.

Isbeth mă ţintui cu privirea şi ţâşni spre mine, aşa cum ştiam că avea să facă, pentru că unele lucruri rămăseseră neschimbate. Mândria ei fragilă avea să rămână tot timpul uşor de rănit.

Am scos la vedere osul ascuţit, împingându-l cu repeziciune spre ea, în timp ce Isbeth mă apucă de gât, chiar deasupra legăturii din piatră de umbre.

Ochii lui Isbeth se holbară în timp ce întregul ei trup era cuprins de convulsii.

— Asta-i pentru fratele lui Poppy, am zis, strângând

din dinţi.

Isbeth îşi coborî încetul cu încetul bărbia, privind spre locul în care osul ascuţit i se înfipsese chiar în mijlocul pieptului. Îi ratasem inima cu mai puţin de un deget.

Mă privi. Ochii ei întunecaţi străluceau.

— Au, sâsâi ea, împingându-mă cu putere înapoi.

Capul meu se izbi de perete, durerea explodându-mi în spatele ochilor în sute de stele luminoase. Am alunecat într-o parte, reuşind să mă opresc înainte de a mă prăbuşi.

— Chiar nu era cazul să te comporţi aşa, zise Isbeth, apucând osul ce-i ieşea din piept.

Slujnicele se apropiară, însă ea le opri. Callum rămăsese la locul său, în genunchi, privind-o cu interes.

— N-ai făcut decât să mă enervezi.

— Şi să-ţi distrug rochia, am adăugat. Durerea ce-mi cuprinsese capul îmi amplifica foamea, precum şi nevoia de a mă hrăni ca să-mi pot vindeca rănile pe care le suferisem în ultima vreme.

Îşi trase buzele, dezvelindu-şi dinţii plini de sânge.

— Aşa-i, zise Isbeth, trăgând osul din rană şi aruncându-l într-o parte. Orice ai crede, nu vreau să te ucid, chiar dacă în momentul de faţă m-aş bucura foarte mult s-o fac. Însă am nevoie de tine viu.

Continuă să vorbească, însă nu mai auzeam decât parţial ce-mi spunea. Bătăile inimii i se înteţiseră. Mirosul sângelui ei era puternic. Puteam auzi şi bătăile inimii Revenantului. Simţeam şi bătăile constante ale inimilor slujnicelor, care aşteptau lângă Isbeth.

— Are nevoie de sânge, observă Callum.

Dum. Dum. Dum.

— Mai degrabă i-ar prinde bine o revizuire a

comportamentului, zise Isbeth.

Dum. Vâj. Dum. Vâj.

— Perfect de acord. Însă priveşte-i ochii! Sunt aproape negri, zise Callum, ridicându-se. Dacă nu bea în curând sânge, o să…

— O să-ţi sfâşii beregata, am zis. Şi-am să-ţi scot măruntaiele prin rană.

Callum îşi ţuguie buzele în timp ce mă privea.

— Minunată imagine! Mulţumesc!

— Du-te dracului! am mârâit.

— Măcar am aflat care ţi-e expresia preferată pe ziua de azi, oftă Isbeth, ştergându-şi sângele care-i mânjea abdomenul. Nu înţeleg de ce eşti atât de dificil. Ţi-am oferit mâncare, apă curată şi un… Se opri pentru un moment, observând cadavrul Temutului. Un adăpost relativ sigur. Nu ţi-am luat decât degetul drept plată. Şi, cu toate astea, m-ai înjunghiat.

Nemernicia vorbelor ei îmi alungă pentru o clipă ameţeala ce începuse să mă cuprindă din cauza setei de sânge.

— Între timp, fiica mea mi-a cucerit oraşul portuar, continuă Isbeth, în timp ce corpul meu se încorda. Aha! Văd că am reuşit totuşi să-ţi captez atenţia. Da, aşa e! Penellaphe a cucerit Oak Ambler, şi am impresia că am dintr-odată mai puţini Ascendenţi ca înainte.

Buzele mele se arcuiră încet.

— Zâmbeşte cât pofteşti, zise Isbeth, aplecându-se peste mine, privindu-mă cu ochii ei şireţi şi puternic machiaţi. Ţi se pare că sunt afectată de o asemenea veste?

Mă chinuiam să mă concentrez. Nu părea deloc afectată.

— Oak Ambler urma să cadă, zise ea, iar pentru o clipă vocea ei deveni o şoaptă abia perceptibilă din

cauza bătăilor inimii ei care îmi inundau auzul. Trebuia să fie cucerit.

Un bolborosit umplu celula, iar Isbeth se îndreptă, strângându-şi buzele. Buzele mele îmi dezveliră colţii. Eu scosesem sunetul.

— Pe toţi zeii! zise Isbeth pocnind din degete, făcându-i semn uneia dintre slujnice să se apropie. Ţinea ceva în mână. Un pocal. Ţineţi-l!

Callum se mişcă repede, însă îl văzusem. M-am lăsat într-o parte, ridicându-mă, şi l-am izbit pe Revenant cu cotul în bărbie, speriind-o pe Isbeth. El mormăi în timp ce se împleticea, făcând un pas în spate. Nu aveam timp să savurez clipa. Am atacat-o pe Isbeth. Lanţul se strânse în jurul gâtului meu, trăgându-mi corpul înapoi. Am sărit din nou, fără să-mi mai pese de fâşia din piatră de umbre ce mă sugruma. Nu mai simţeam durerea cătuşelor ce se înfigeau în carnea gleznelor mele. Am tras cu putere de lanţuri, întinzându-mă…

Un braţ îmi acoperi pieptul, trăgându-mă înapoi.

— M-a durut, murmură Callum, implantându-și cizma în gamba mea. Mişcarea, la care ar fi *trebuit* să mă aştept, mă făcu să-mi pierd echilibrul.

Am căzut, lovindu-mi genunchii de podeaua de piatră, în timp ce una dintre slujnice apucă lanţurile ce-mi ţineau braţele legate. Îmi forţă braţele să mi se încrucişeze peste piept, blocându-le acolo, în timp ce nişte degete se înfipseră în maxilarul meu, trăgându-mi capul pe spate.

— Haideţi să terminăm odată! ordonă Isbeth.

O altă slujnică trecu pentru un moment prin câmpul meu vizual, în timp ce eu mă împingeam în Revenant, alunecând pe podeaua de piatră pe când îmi aruncam capul pe spate. Am râs cu sălbăticie, simţind

durere în clipa în care am simţit că îl lovisem pe Callum. Mi-am lăsat greutatea pe el, împingându-l cu putere în perete, în timp ce slujnica se poticni.

— Zeilor! icni Callum, apucându-mă cu forţă din spate. Nu şi-a pierdut vigoarea.

— Desigur, comentă Isbeth. Face parte din spiţa fundamentală. Toţi cu acel sânge sunt puternici. Nişte luptători. Nici un membru al unei alte spiţe n-ar fi avut curajul – şi nici n-ar fi dat dovadă de atâta prostie – să mă înjunghie. Chiar dacă s-ar afla la câteva ore distanţă de a se transforma în nişte animale însetate de sânge. Presupun că are şi sângele fiicei mele în vene.

Dintr-odată, totul deveni neclar, întunecat şi dureros. Nişte degete îmi descleştară maxilarul. Cineva îmi băgă pocalul în faţă, chiar sub nas, şi un miros bogat îmi lovi nările, înainte să simt gustul sângelui ce-mi umplu gura, curgându-mi în jos pe gâtlej.

M-am înecat cu sânge în timp ce fiecare celulă a corpului meu parcă se deschise, devenind nesăţioasă, urlând după mai mult.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, dragul meu ginere, zise Isbeth cu vocea asemănătoare unei văpăi. Ştii ce nu mi-am dorit să fiu niciodată? Una dintre zeii primitivi. Nu mi-am dorit niciodată să am o *asemenea* slăbiciune.

Se apropiase de mine. Era atât de aproape, încât aş fi putut să o atac din nou, însă, în momentul în care sângele îmi ajunse în stomac, tot corpul îmi fu cuprins de spasme.

— Un zeu poate fi ucis asemenea oricărui atlantian. Trebuie să distrugi inima şi mintea. Ca să omorî un primitiv însă, trebuie mai întâi să-l slăbeşti. Ştii cum anume? Printr-o metodă destul de crudă. Prin iubire.

Iubirea poate fi folosită ca o armă, slăbind un primitiv şi devenind lama care-i poate curma existenţa. Râsetul ei prinse un ecou slab, ce mă înconjură. Trecu prin mine. Mă întreb cât de mult ştii, de fapt, despre zeii primitivi. Trebuie să recunosc, eu, personal, nu ştiam prea multe la început. Dacă n-ar fi fost Malec al meu, n-aş fi aflat niciodată adevărul. N-aş fi aflat niciodată că un zeu primitiv poate fi *născut* în tărâmul muritorilor, zise Isbeth.

Un zeu primitiv născut în tărâmul muritorilor?

— Atunci când zeii pe care tu îi cunoşti şi-au făcut Ascensiunea pentru a domni peste Câmpiile Elizee şi peste tărâmul muritorilor, forţându-i pe majoritatea zeilor primitivi să apuce calea unei eternităţi glorioase, evenimentul a cauzat o reacţie în lanţ care a atras atenţia parcelor. Acestea s-au asigurat ca o scânteie să rămână în urmă – o şansă ca puterile nemăsurate din vechime să poată renaşte. Un tăciune de viaţă primitivă care ar putea duce la renaşterea liniei feminine a genealogiei zeului primitiv al vieţii.

Am tresărit şi dintr-odată puteam s-o văd limpede pe Isbeth. Felul în care vorbea, ceea ce *sugera*... Nu dăduse naştere unui zeu. Născuse…

Muşchii mei mă dureau, devenind rigizi în timp ce sângele băut îmi pătrundea în vene. Simţeam că aveam să iau foc, însă efectul îmi ascuţi simţurile, aducându-mă înapoi de la marginea prăpastiei…

Pocalul dispăruse, iar eu am gemut îndurerat, în vreme ce gâtul meu încerca să mai înghită, chiar dacă nu mai avea ce. Sângele se terminase.

Dar nu fusese de ajuns.

Nici pe departe.

Isbeth se apropie şi mai mult, iar eu îi simţeam privirea asemenea zgârieturilor unor cuie ruginite ce-

mi treceau peste piele.

— Îi revine culoarea în obraji deja, remarcă Isbeth. E suficient. Pentru moment.

Am privit-o, dându-mi seama că ţineam ochii închişi. Forţându-mă să-i deschid, am ridicat privirea spre ea.

Zâmbea, iar eu mi-am simţit pieptul strângându-mă. Era un zâmbet aproape timid, inocent, asemănător zâmbetului lui Poppy.

Durerea din stomac izbucni din nou, mai intensă decât până atunci. Sângele care-mi curgea prin vene făcu să-mi dispară amorţeala. Dar atât. Nu era decât o amânare.

Isbeth ştia asta. Ştia ce efect urma să aibă asupra mea faptul că gustasem puţin sânge.

Mâna mă ardea. Picioarele, la fel. Începură să mă doară toate tăieturile pe care le suferisem. Aveam impresia că eram atacat de un roi de viespi. Iar foamea… se amplifică.

Am sărit de pe podea, trăgând de lanţuri, în timp ce mârâitul ce-mi vibra în piept deveni un urlet. Simţeam că mă destrămam, devenind ţăndări, pierzând complet controlul.

Foame.

Fusesem redus doar la asta.

Foame.

Capitolul 21

Poppy

N-am mai reuşit să dorm în noaptea următoare, aşa că stăteam pe un bolovan în faţa cortului, bălăngănindu-mi picioarele în timp ce priveam felul în

care crengile copacilor de sânge din depărtare se unduiau în vânt. Păsările de noapte cântau în micul crâng de stejari în care ne ascunseserăm corturile şi căruţa. În cort, Kieran moţăia în întruparea sa de muritor. Mă bucuram că reuşise să adoarmă. Nu avea rost să rămână nedormit doar pentru că eu nu eram în stare să adorm din pricina faptului că mintea îmi era cuprinsă de gânduri.

Eram agitată.

Îmi era foame.

Şi eram însetată.

Privirea îmi trecu peste peisaj. Pădurea Sângerie avea o frumuseţe ciudată, mai ales la răsăritul şi la apusul soarelui, atunci când cerul îşi schimba nuanţa, devenind mai palid, colorat în albastru şi roz. Pădurea era vastă. Bănuiam că majoritatea nu îşi dădeau seama de cât era de întinsă, acoperind distanţa dintre Masadonia şi periferiile Carsodoniei. Era la fel de întinsă ca valea Niel, iar Malec se afla întemniţat undeva în mijlocul său.

Speram că aşa era.

Pădurea începuse însă să se rărească. Printre copaci, începeam să văd bucăţi din orizont. După acesta se găsea capitala.

Acolo unde mă aştepta Casteel.

Trecuseră patruzeci de zile de când îl văzusem în carne şi oase. Aveam însă impresia că trecuse mult mai multă vreme. Mi se părea că fiecare zi trecuse cu lentoarea unei săptămâni. Eram bucuroasă că menstruaţia mi se încheiase pe când mă aflam în Oak Ambler şi nu trebuia să mă preocup de aşa ceva în vreme ce eram în sălbăticie.

Era ultima noapte în care ridicaserăm tabăra lângă Pădurea Sângerie. A doua zi, aveam să ajungem la

Trecătoarea Vestică. De acolo mai aveam două zile de mers până în locul în care piscurile Elysium se ridicau din Câmpurile de Sălcii. Conform spuselor lui Kieran, avea să ne ia o zi sau poate două să străbatem piscurile şi să ajungem într-o porţiune a minelor care era conectată cu zidurile Carsodoniei. Inima îmi tresăltă, cuprinsă brusc de nerăbdare.

Din locul în care ne aflam, am fi putut să ajungem la valea Niel într-o zi, după care am fi atins zidul Carsodoniei după o altă zi şi jumătate de mers. Am fi putut ajunge în oraş în două zile, nu în patru.

Însă nu puteam să urmăm acea cale. N-am fi putut trece de porţile oraşului. Era mai înţelept să alegem ruta ocolitoare.

Aveam să ajungem în Carsodonia şi...

Dintr-odată, gâtul îmi fu cuprins de răceală, făcându-mi pielea de găină. Nu se datora doar aerului rece. Ceva anume îmi stârnise *atenţia.* Esenţa primitivă începu să-mi vibreze în piept.

Am coborât încet de pe bolovan. Priveam Pădurea Sângerie, căutând semne ale ceţii, în vreme ce am scos din teacă pumnalul din os de vârcolac. Am făcut câţiva paşi înainte, continuând să privesc cu atenţie liziera Pădurii Sângerii. Nu văzusem urme de ceaţă. Nu auzeam ţipetele ascuţite ale Temuţilor, însă tot simţeam cum ceva îmi apăsa ceafa.

M-am oprit.

Se lăsase o tăcere profundă. Vântul care mişcase copacii se oprise dintr-odată. Am privit stejarii. Păsările se opriseră din cântat. Totul era învăluit în linişte. Însă acea senzaţie refuza să dispară. Gâtul îmi fu cuprins din nou de răceală, de parcă fusese atins de nişte buze îngheţate. Mi-am atins pielea. Mă simţeam privită de sute de ochi.

Întorcându-mă lent, am cercetat umbrele adânci dintre trunchiurile copacilor, însă nu vedeam nimic. Pielea îmi fu cuprinsă de un alt fior, în timp ce mă apropiam de Winter, care tocmai îşi ridicase capul. Urechile îi erau ţepene, iar nările i se dilataseră, de parcă şi el simţise ceva.

— E în regulă, băiete, i-am zis, mângâindu-i grumazul.

Se porni o briză, scuturând frunzele de deasupra, alungând acel sentiment *greoi* care mă făcea să mă simt privită şi în acelaşi timp *singură.* Aşa mă simţisem în Massene şi în Ţinutul Pinilor. Senzaţia de apăsare îmi părăsi umerii. Atingerea îngheţată dispăru. Se auzi dintr-odată trilul sfios al unei păsări, care, după o clipă, primi răspuns. Liniştea fu ruptă.

Viaţa îşi anunţa din nou prezenţa.

Neliniştită, m-am apropiat de cort, privind înspre frunzele de un roşu întunecat al copacilor sângerii. Timpul începu să se scurgă din nou, lipsit de întâmplări stranii. Aş fi crezut că-mi închipuisem totul dacă n-aş fi observat reacţia calului.

La scurtă vreme după aceea, Reaver se trezi, ridicându-se în capul oaselor în căruţă, preluând îndatoririle pazei. Am încercat să-l conving să mai doarmă, însă el nu făcu altceva decât să arate spre cortul meu, după care îmi întoarse spatele.

M-am dus spre cort, însă nu am intrat. Am început să fac paşi, chiar dacă ar fi trebuit să încerc să dorm. Mintea îmi era la fel de preocupată ca până atunci, şi îmi era foarte *foame.*

Ştiam ce însemna asta.

Trebuia să mă hrănesc.

Zeilor!

Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate.

Corpul îmi dădea semnale clare, chiar dacă nu mă mai simţisem niciodată atât de înfometată. Ştiam că, dacă amânam clipa, situaţia avea să se înrăutăţească. Urma să fiu din ce în ce mai slăbită. Dar ce se întâmpla dacă depăşeam şi acea etapă? Mi-am amintit felul în care îl afectase pe Casteel. Şi, chiar dacă el nu cedase impulsului, nu aveam să fiu nimănui de ajutor dacă mă lăsam pradă setei de sânge. Ştiam că nu mai puteam să amân momentul.

Am mormăit, nemulţumită.

Mă simţeam extraordinar de inconfortabil. Desigur, Kieran se oferise, şi nu mă deranja faptul că trebuia să mă hrănesc din el. Nu mi se părea nimic greşit în asta. Ştiam doar că, din experienţele pe care le avusesem cu băutul sângelui – cele pe care mi le reaminteam –, asta presupunea şi… altceva…

Şi până atunci genul acela de sentimente le simţisem doar pentru Casteel – *împreună* cu el.

Ce s-ar fi întâmplat dacă sângele lui Kieran m-ar fi făcut să am aceeaşi reacţie ca la sângele lui Casteel – dacă ar fi acţionat asemenea unui afrodiziac? „Nu”, mi-am zis. Era doar efectul sângelui atlantian. Casteel nu-mi spuse că sângele vârcolacilor ar putea avea un asemenea efect.

Mi-am lăsat brusc bărbia în piept, gândindu-mă la ceva. Oare Casteel avusese aceeaşi reacţie viscerală atunci când se hrănise din alţi atlantieni? Cum ar fi Naill sau Emil?

Dintr-odată, eram curioasă… însă doar din motive ştiinţifice…

Jucându-mă cu inelul, l-am dus la buze. Hrănirea avea să fie intensă, oricum ar fi fost. Ce se întâmpla dacă nu-mi plăcea gustul sângelui lui Kieran? Nu-mi doream să-l ofensez…

— Ce faci?

Mi-am reprimat un chiţăit de surprindere în timp ce mă întorceam, auzind vocea lui Kieran, retrăgându-mi inelul de la buze. Licărul estompat al lămpii cu gaz arunca umbre delicate peste faţa lui, în timp ce el aştepta în picioarele goale la intrarea în cort. Dăduse la o parte perdeaua.

— Dar *tu ce* faci? l-am întrebat.

— M-am uitat la tine mergând de colo-colo în ultima jumătate de oră.

— N-a trecut atâta, am zis, inelul atingându-mi reverul hainei în clipa în care am dat drumul lanţului de care atârna.

— Mă îngrijorează faptul să nu ştii să estimezi cum trebuie trecerea timpului, zise Kieran dându-se la o parte. Ar trebui să te odihneşti. *Eu* ar trebui să mă odihnesc.

— Nu te-mpiedică nimeni s-o faci, am murmurat, conştientă că nu putea dormi din cauza mea. Dacă m-aş fi culcat, ar fi făcut-o şi el. Dacă eram trează, şi el era treaz. Ceea ce însemna că eram de trei ori mai enervantă decât de obicei. Datorită acestui fapt am tropăit – gălăgios şi greoi –, m-am aplecat pe sub braţul său şi am intrat în cort.

— O să fie o noapte de pomină, murmură Kieran.

„Habar nu are”, m-am gândit în timp ce mi-am dat jos haina, lăsând-o să cadă la întâmplare, aruncându-mă aproape pe saltea.

Kieran mă privi în timp ce lăsă perdeaua de la intrarea cortului să cadă la loc. Se apropie încet de mine, îndoit de spate.

— Ce ai?

— Nimic.

— Hai să mai încercăm o dată, zise Kieran,

aşezându-se turceşte lângă saltea, neafectat de pământul bătătorit şi rece pe care se aşezase. Am să te întreb ce ai…

— Ai făcut-o deja.

— … Iar tu ai să-mi răspunzi sincer. După o clipă, l-am simţit trăgându-mă de coada împletită. Nu-i aşa?

— Cum să nu?! i-am zis, întorcându-mi capul spre el, simţind că mă îmbujorez în timp ce stomacul meu făcea tumbe, iar eu îi priveam gulerul tunicii. Mi-e foame.

— Aş putea să-ţi aduc… începu Kieran, după care îşi relaxă maxilarul. Ah…

— Da…, am şoptit, privindu-l în ochi. Cred că trebuie să mă hrănesc.

Kieran mă privi.

— De aia te-ai trântit aşa la pământ?

— Ba nu, am zis, privindu-l răutăcios. Nu m-am *trântit* la pământ. M-am lăsat pe saltea. Însă, da, am făcut-o pentru că mi-e foame.

Buzele lui se mişcară.

M-am uitat şi mai urât la el.

— Să nu îndrăzneşti să râzi!

— Bine.

— Sau să zâmbeşti.

Începu să zâmbească.

— Poppy, eşti de-a dreptul…

— Ridicolă? l-am întrebat în timp ce m-am ridicat atât de brusc, încât Kieran a tresărit. Ştiu.

— Voiam să zic că eşti drăguţă, zise Kieran.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i nimic drăguţ că trebuie să beau sângele prietenului meu. Aceeaşi persoană care se întâmpla să-mi fie sfetnic – şi cel mai bun prieten al soţului meu. E ciudat!

Chicoti, iar eu l-am lovit cu pumnul în umăr, aşa cum ar fi făcut orice adult responsabil. Îmi prinse mâna.

— Nu e deloc ciudat, în afară de faptul că *te-ai prăbuşit* pe saltea.

— Uau! am murmurat, simţind gustul zaharat al amuzamentului său.

Ochii lui iernatici străluciră în timp ce se apropie de mine, coborându-şi bărbia.

— Nevoia ta e naturală. Poate că nu se simte aşa pentru că treci prin ceva nou, însă ştiu că e aşa, pentru că mi-am petrecut toată viaţa printre atlantieni. Ochii lui mă cercetau. Sunt mândru de tine.

— De ce?

— Pentru că mi-ai spus că trebuie să te hrăneşti, zise el. Sincer, nu credeam că aveai s-o faci. Am crezut că aveai să aştepţi până când ai fi fost prea slăbită şi s-ar fi ajuns la ceva mai grav.

— Mulţumesc, cred.

— E un compliment. Îşi trecu degetele peste încheietura mâinii mele, atingându-mi mâna. Mi-aş fi dorit să fi avut la fel de multe ezitări înainte să-mi ceri să te îngrop, dacă va fi cazul.

— Nu-mi doream să îţi cer una ca asta, însă…

— Ştiu, zise el, oftând. Te-ai hrănit din Cas, aşa-i? Înainte de Ascensiune?

Am încuviinţat din cap, privindu-ne mâinile împreunate. Mâna lui era de aceeaşi mărime ca a lui Casteel, chiar dacă pielea îi era cu câteva nuanţe mai întunecată.

— Când ne aflam pe corabia care călătorea spre Oak Ambler, i-am zis. Dar nu mă simţeam ca acum – înfometată, cu gâtul uscat, copleşită de dureri de cap –, şi nici nu ştiu dacă simptomele astea au ceva de-a

face cu foametea.

— Şi pe Cas îl apucau câteodată durerile de cap. Chiar înainte să-l ia foamea.

Asta explica totul.

— M-a pus să mă hrănesc din el, ca o măsură de precauţie. Sunt norocoasă că mi-a cerut s-o fac, pentru că mai mult ca sigur aş fi devenit înfometată mult mai repede.

— Ai folosit şi *eather-ul* destul de des, mai ales când ne-am aflat în Pompay, zise Kieran, strângându-mi mâna. Dacă nu te-ai fi antrenat în folosirea lui, e posibil să fi rezistat mai mult.

— Ştiu de la Casteel că reuşea să se abţină mai bine de o lună înainte să se hrănească, asta dacă nu era rănit şi avea o alimentaţie potrivită, şi... Respiraţia mi se opri pentru o clipă. Crezi că i-au permis să se hrănească?

Kieran mă privi.

— Prima oară când l-au ţinut prizonier, i-au dat voie.

— Da, însă l-au lăsat să fie în pragul morţii înainte să-i permită să bea sânge. Ajunsese într-un asemenea hal, că ucidea atunci când se hrănea. Amândoi ştim asta. Ştim cum l-a afectat, am zis, închizând ochii, cuprinsă de durere. Prima dată când l-am visat, părea mult mai slab. Era acoperit de tăieturi. Când l-am visat a doua oară, nu mai arăta la fel, însă cred că... cred că a reuşit să-şi ascundă înfăţişarea în vis, ca să nu mă îngrijorez.

— S-a hrănit pe corabie, aşa-i?

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, în cel mai rău caz, au trecut patruzeci de zile de când a băut ultima oară sânge, zise Kieran.

Mi-am ridicat brusc capul.

— Ai ţinut socoteala.

— Tu nu?

— Ba da, am şoptit.

Zâmbea, însă simţeam gustul picant şi amar al tristeţii sale.

— Ştim că e rănit, dar suntem aproape. Mai e un pic şi ajungem. Casteel o să fie bine. Ne vom asigura de asta, i-am zis, strângându-i mâna.

— Ştiu că mai degrabă te-ai hrăni din Cas, şi mi-aş dori să fie aici. Din mai multe motive, Poppy. Dar nu e, iar tu trebuie să te hrăneşti. Îşi ridică cealaltă mână, atingându-mi obrazul. Mâna îi era caldă. Nu doar de dragul lui Cas. Desigur, va avea nevoie de tine atunci când îl eliberăm. Însă trebuie să te hrăneşti şi spre binele tău. Aşa că hai să trecem la treabă! Îşi îndepărtă mâna de obrazul meu. Bine?

— Bine. Puteam face asta fără ca situaţia să devină stânjenitoare. Eram totuşi o regină. Mi-am îndreptat spatele. Eram o zeiţă. Umerii mei erau drepţi. Puteam să mă hrănesc din el fără ca acest lucru să pară ciudat.

Sau mai ciudat decât era.

Kieran continua să mă ţină de mână, în timp ce cu cealaltă mână se întinse spre un pumnal care zăcea lângă alte arme. Alese unul cu lama suplă, din oţel. Îl purta de obicei ascuns în cizmă.

— Hrănirile pot deveni intense, îmi aminti el, privindu-mă în ochi. Nu contează ce urmează să simţi – sau să nu simţi – în timpul hrănirii. Contează să înţelegi că tot ce urmează să se întâmple e firesc. Nu trebuie să te ruşinezi. Ce urmează să se întâmple nu trebuie judecat. Eu ştiu asta. Şi Cas o ştie. Şi tu trebuie să înţelegi asta, Poppy.

Situaţia era complet nouă pentru mine. Ştiam doar că nu trebuia să mă ruşinez când venea vorba despre

Casteel sau Kieran. Tensiunea ce-mi cuprinsese spatele se domoli, iar pieptul, ce nici nu realizasem că fusese tensionat, se relaxă. Am expirat prelung şi încet, după care am încuviinţat din cap.

— Eşti în siguranţă aici.

Ştiam.

Kieran îmi întoarse mâna cu a sa. Stomacul îmi zvâcni un pic în clipa în care puse ascuţişul lamei în dreptul încheieturii mâinii sale. O parte din mine refuza să creadă ce se întâmpla – faptul că ce urma să se întâmple făcea acum parte din viaţa mea. Mai exista o părticică din mine ce continua să aparţină acelei persoane care fusesem cu şase luni în urmă. O persoană care nici măcar nu se gândise vreodată să bea sânge şi care mai mult ca sigur că ar fi fost îngreţoşată de ideea de a se hrăni astfel.

Însă acea persoană nu mai exista şi nu mă putea împiedica să înfăptuiesc ceea ce era necesar.

Nu eram obişnuită să mă hrănesc. Aşa cum nu mă obişnuisem nici cu gândul că eram regină sau zeitate. Nu mă obişnuisem nici cu ideea că acum eram capabilă să iau singură decizii ce mă priveau sau care puteau afecta viaţa altora. Trebuia să mă obişnuiesc cu multe, şi nu avusesem prea multă vreme la dispoziţie ca să mă împac cu situaţia.

Pur şi simplu, trebuia să trec la fapte.

Kieran nu se clinti în timp ce împingea lama în carnea lui. Sângele începu să se acumuleze în rana ce apăru pe încheietura mâinii sale. Am tresărit. Nu m-am putut abţine. Mi-aş fi dorit dintr-odată să am colţi. Probabil că durerea pe care ar fi îndurat-o n-ar fi fost atât de mare dacă l-aş fi muşcat. Cu toate că, având în vedere că habar n-aveam ce făceam, probabil ar fi fost mai rău să îl muşc.

Tăietura lată de două degete îmi aminti de cicatricile lui Casteel, şi dintr-odată îmi doream să nu mă fi gândit la aşa ceva.

Ţinându-mă în continuare de mână, Kieran îşi ridică încheietura. Inima începuse să-mi bată cu putere la un moment dat. Nu eram sigură când anume. Mirosul sângelui său îmi intră în nări, dar nu simţeam acel iz greoi, de fier. Sângele lui mirosea asemenea pădurii, pământos şi bogat, ca însemnul său.

Nu ştiam la ce să mă aştept. Oare aveam să încep să salivez? Avea să-mi chiorăie stomacul? Nu se întâmplă nimic din toate acestea. Ceea ce urmă fu cât de poate de... *normal.* E singurul mod în care pot descrie experienţa. În mine se trezi cu blândeţe un instinct cu totul nou, care-mi linişti grijile. Am fost cuprinsă de o cunoaştere străveche, ce îmi conducea mişcările. Mi-am plecat capul.

Cu grijă, i-am gustat sângele cu buzele şi vârful limbii şi am tresărit – cuprinsă de un impuls aproape la fel de puternic ca atunci când gustasem pentru prima oară sângele lui Casteel. Sângele lui Kieran avea acelaşi gust ca însemnul său. Era de parcă respiram aerul pădurii. În clipa în care sângele său îmi atinse gâtlejul, senzaţia de deshidratare dispăru, iar pieptul începu să mi se încălzească, ca după prima înghiţitură de whisky. Căldura începu să alunge senzaţia aceea rece pe care o simţeam – o înfrigurare ce mă înfricoşa şi care nu avea nimic de-a face cu nevoia de a mă hrăni.

Am închis ochii fără să-mi dau seama. Acea căldură densă coborî, ajungându-mi în burtă, în timp ce mă acapara nevoia de a mă ataşa de rana lui, ca să încep să mă hrănesc cum trebuie. M-am smucit în timp ce un vârtej violent de furnicături îmi străbătea venele şi îmi

acoperea pielea. Era ca şi cum pielea mea ieşea dintr-o amorţeală de care nici măcar nu fusesem conştientă.

— Trebuie să bei ca lumea, zise Kieran, strângându-mă de mână. Nu e de ajuns să sorbi, aşa cum faci acum.

Avea dreptate, ceea ce mă enerva. Am cedat pornirii, i-am acoperit rana cu gura şi am început să *beau,* trăgându-i sângele din rană. Urmă o altă tresărire, la fel de puternică. Mă afectase altfel decât atunci când băusem din Casteel, însă era la fel de intensă. Fu urmată de cea mai ciudată varietate de culori ce îmi răsări pe sub pleoape – nuanţe de verde şi albastru care se învârtejeau şi se învolburau. Tensiunea din braţe şi din picioare îmi dispăru în timp ce continuam să înghit sânge. Avea un gust proaspăt şi pământos. Un gust *sălbatic.* Am început să beau şi mai mult. Sângele lui…

Dintr-odată, am început să văd o imagine, formată încetul cu încetul din culorile învolburate ce-mi treceau prin spatele pleoapelor. Doi bărbaţi tineri. La bustul gol, cu pantalonii suflecaţi până deasupra genunchilor, păşind printr-o apă tulbure. *Râzând.* Râdeau în timp ce se aplecau, afundându-şi mâinile în apă ca să prindă peşti. Chiar dacă trupurile lor erau mai suple şi pielea lor era fără cicatrici, mi-am dat imediat seama că era vorba despre Casteel şi de Kieran. O amintire din tinereţea lor – poate chiar înainte sau imediat după Sacrificiul lui Casteel.

Casteel se îndreptă dintr-odată, ţinând între mâini un peşte care încă se zbătea.

— Te credeai mare vânător, îl tachină pe Kieran.

Acesta izbucni în râs, împingându-l. Cine ştie cum, amândoi căzură în apă, iar peştele scăpă.

Imaginea se destrămă şi dispăru, asemenea

fumului. Am văzut preţ de câteva clipe şi alte imagini, însă se succedau cu prea mare repeziciune ca să pot distinge ceva, oricât de mult aş fi încercat. Apoi am văzut un foc.

Un foc de tabără.

Vedeam cerul nopţii, acoperit cu stele strălucitoare. Se auzea o muzică fermecătoare. Vedeam siluete unduindu-se. O plajă – cea din Golful lui Saion. M-am concentrat asupra acestei amintiri. Împinsă de la spate de curiozitate, mi-am deschis simţurile şi mai mult, urmând stelele ce păreau să joace peste cer şi fumul, până când m-am văzut.

Eram pe plajă, purtând acea rochie fermecătoare de culoarea cobaltului ce mă făcea să mă simt la fel de frumoasă ca atunci când Casteel mă privea într-un fel ce-mi transmitea toată dorinţa şi iubirea lui. Mă sprijineam de pieptul lui, îmbrăţişându-l.

Pulsul îmi acceleră, şi eram conştientă că trebuia să-mi închid simţurile şi să găsesc o cale de a părăsi amintirile lui Kieran. Însă nu puteam.

Nici nu-mi doream, în timp ce vedeam cum Casteel se apleca pentru a-mi săruta gâtul. Una din mâinile sale trecu pe sub faldurile subţiri ale rochiei, degetele lui ajungându-mi între coapse. Mi se opri respiraţia în timp ce mă vedeam reacţionând la atingerea sa, începând să-mi rotesc uşor şoldurile. Imaginea era decadentă şi scandaloasă – delicioasă, şi indecentă, şi *liberă.*

Pe acea plajă mă simţisem cu adevărat *liberă.*

Cât despre Kieran... era evident că nu doar mă surprinsese privindu-i pe el şi pe Lyra. Şi el mă *privise* când fusesem împreună cu Casteel. Am simţit gustul condimentat al excitării lui umplându-mi gâtul. Venele. Stomacul mi se strânse, de parcă mă aflam pe

marginea unei prăpăstii, pentru că nu doar asta vedeam dintr-odată… sau *simţeam* în mintea lui Kieran. Îl vedeam pe Casteel muşcându-mă încet de gât şi ridicându-şi privirea în timp ce îşi lăsa buzele peste acelaşi loc, ca să-mi ia durerea. Kieran ne privise atunci. Am simţit zvâcnirea pulsului cuprinzându-mi pieptul, stomacul şi…

— Eşti atât de băgăcioasă, murmură Kieran.

Imaginea dispăru, şi am deschis ochii, privindu-l pe Kieran. Îşi ţinea ochii închişi, iar trăsăturile îi erau relaxate. Buzele sale pline erau depărtate, şi părea a rânji.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai să-ţi bagi nasul, continuă el, fără să pară supărat.

Părea amuzat, de parcă abia se trezise din somn.

Mi-am dat seama că nu mă mai ţinea de mână. Eu îi cuprinsesem mâna şi braţul, puţin mai jos de locul în care gura mea îi atingea pielea.

Genele lui dese se ridicară, iar ochii lui albaştri mă priveau acum.

— Ai atât de multe dâre argintii în ochi, zise Kieran. Îmi mângâie faţa cu vârfurile degetelor. Abia dacă se mai vede verdele.

Simţurile mele erau deschise, şi puteam simţi un gust afumat, pe lângă gustul sângelui său – ceva ce nu eram sigură că era legat de prezent sau de trecut, însă ştiam că ar fi trebuit să-mi închid simţurile. Am făcut-o, dându-mi seama…

Dându-mi seama că ar fi trebuit să mă opresc. Era destul. Gâtul nu-mi mai era uscat. Durerea din burtă îmi dispăruse. Simţurile mele erau ascuţite şi relaxate. Eram sătulă. Mă gândeam că el ştia că băusem destul, însă nu mă opri. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu avea să mă oprească. M-ar fi împiedicat să beau

prea mult din Casteel, după cum şi făcuse. Acum însă? Asemenea lui Casteel, m-ar fi lăsat să mă hrănesc din el fără oprire.

O mică parte din mine dorea să se hrănească în continuare. Să mă înec cu totul în gustul său pământos. Dar nu puteam să fac una ca asta. Nu îmi doream să-l slăbesc. Mi-am ridicat gura de pe braţul său.

— Îţi mulţumesc! i-am şoptit.

Kieran trase adânc aer în piept.

— N-ai de ce, Poppy!

Inima îmi bătea în continuare cu putere. Corpul îmi tremura. Îmi era cald, de parcă puloverul pe care-l purtam era prea gros. Nu eram la fel de înfierbântată ca atunci când mă hrănisem din Casteel, când mă simţisem de parcă luasem foc. Acum, era altfel. Mă simţeam cuprinsă de acea ameţeală plăcută ce apare chiar înainte de a adormi.

Continuam să-l ţin pe Kieran de braţ şi nu ştiu de ce am început să-i povestesc ce văzusem. Poate se datora sângelui sau senzaţiei că eram dintr-odată mai uşoară, încălzită şi mai plină ca înainte.

— Ţi-am văzut amintirile. Am uitat că se poate întâmpla. Îi priveam faţa cu atenţie. V-am văzut pe tine şi pe Casteel când eraţi tineri…

— Încercam să prindem peşti cu mâinile goale, termină el propoziţia. Malik ne provocase s-o facem. Nici nu ştiu de ce mi-am amintit asta. Pur şi simplu, mi-a venit în minte. Tăcu pentru o clipă. Dar nu doar asta ai văzut, aşa-i?

— Aşa e.

Nu părea stânjenit sau ruşinat.

— Ai să te superi, îmi zise.

Nu credeam că m-aş fi putut supăra în acea clipă.

— De ce?

— Când mi-am dat seama că îmi poţi prinde gândurile, am ales să mă gândesc la altceva, îmi zise, şi mă gândeam că surprinsesem momentul în care făcuse asta, atunci când îmi trecuseră prin faţa ochilor acele imagini asupra cărora nu reuşisem să mă concentrez. M-am gândit dinadins la momentul de pe plajă. Credeam că avea să te şocheze.

— Porcule, am murmurat.

— Însă cred că nu te-a şocat deloc, continuă el, de parcă nu mă auzise. Cred că mai degrabă te-a *intrigat.*

Mă înşelasem.

Eram în stare să mă enervez. Am dat să-mi îndepărtez mâna de pe braţul său, când am observat că rana încă îi sângera.

Mi-am trecut degetele peste tăietură şi am simţit trecându-mi peste piele o căldură asemănătoare celei pe care o simţisem când îi băusem sângele. Un licăr moale şi argintiu îi cuprinse antebraţul, pătrunzând în tăietură.

Kieran tresări un pic.

— Se simte… altfel, zise el.

Mi-am dat seama că nu-l mai vindecasem pe Kieran până atunci.

— E inconfortabil?

— Nu.

— Să sperăm că nu va mai trebui să simţi niciodată senzaţia asta. I-am lăsat braţul, iar el îşi privi încheietura mâinii. În urmă nu mai rămăsese decât o dâră de sânge, pe care el o şterse, dezvăluind un semn rozaliu ce probabil avea să dispară până dimineaţă.

— N-ai de gând să recunoşti că ai fost intrigată?

— Deloc, i-am zis, lăsându-mă pe saltea şi întinzându-mă pe o parte.

Rânji.

— Ai de gând să te prefaci că nu ştii că vă priveam când aţi fost împreună şi că, la rândul vostru, tu şi Casteel v-aţi uitat la noi?

— Mda, am zis, închizând ochii. Bătăile inimii mele se liniştiră. N-ai de ce să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am vindecat tăietura, apropo.

Pufni încet în vreme ce se mişcă. Stinse lampa şi începu să se dezbrace. După câteva clipe, l-am simţit întinzându-se lângă mine, în întruparea de vârcolac. După care am adormit foarte adânc.

De data asta însă, nu l-am mai regăsit pe Casteel în vis.

Capitolul 22

Cenuşiul zorilor dispăruse de mult, făcând loc soarelui. Continuam să ne îndreptăm spre sud-vest. Drumul de pământ cunoscut ca Trecătoarea Vestică străbătea teritoriul acoperit de păduri dese ce mărginea zidurile exterioare ale oraşelor Trei Râuri şi Podul Alb.

Eu şi Kieran înaintam pe cai, alături de căruţa condusă de Reaver. Tăcuserăm mare parte a dimineţii. Cu toţii eram în alertă, iar muşchii ne erau încordaţi. Trecuserăm deja pe lângă un grup de hăitaşi. Îmi ţinusem capul plecat, pălăria cu boruri late şi tunica ascunzându-mi chipul în timp ce-mi menţineam simţurile deschise, cercetând dacă hăitaşii erau suspicioşi. Aceştia se grăbiseră pe lângă noi fără să pună întrebări, salutându-ne scurt din cap, mult mai concentraţi să ajungă acolo unde fuseseră trimişi decât să ne iscodească. Nimeni nu-și dorea să petreacă prea mult timp în afara zidurilor, chiar dacă ziua era departe

de a se fi încheiat.

L-am privit pe Kieran. Acesta cerceta cu atenţie liziera pădurii. Nici unul dintre noi nu părea stânjenit după noaptea de dinainte. Nu era ca şi cum mă prefăceam că nu mă hrănisem din el. Pur şi simplu, nu dădeam importanţă acestui fapt. Urmându-i privirea, am mijit ochii, privind printre frunzele umede. Plouase în acea dimineaţă. Nu mult, însă destul de puternic încât să se formeze bălţi pe drum. Printre copaci, puteam să văd că pământul de la baza zidurilor fusese defrişat pentru a face loc culturilor. Vedeam oameni aplecaţi, lucrând pământul.

— Sunt cumva copii? întrebă Reaver, observându-ne privind în acea direcţie.

Siluetele erau prea îndepărtate ca să ne putem da seama.

— N-ar fi ieşit din comun să fie copii.

— Nu ar trebui să fie într-un loc unde să poată învăţa?

— Nu toţi copiii se duc la şcoală, i-am zis, dându-mi seama că Reaver habar nu avea care era viaţa în Solis. Doar muritorii care-şi permit îşi trimit copiii la şcoală. Nu mulţi pot s-o facă. Aşadar, foarte mulţi copii trebuie să lucreze, unii chiar de la vârsta de zece ani. Ajung să lucreze câmpurile până când învaţă o meserie sau sunt recrutaţi ca gardieni, ca să păzească zidurile.

— E... începu Reaver, după care tăcu.

— Oribil? i-am sugerat.

— Şi în Atlantia? E tot aşa?

— E cu totul altfel, îi răspunse Kieran. Toţi copiii primesc educaţie.

— Fără să conteze cât de bogate le sunt familiile? întrebă dragoninul.

— În Atlantia nu există aceeaşi discrepanţă ca în

Solis. Atlantia are grijă de poporul său, fie că oamenii pot lucra, fie că nu, indiferent de ce abilităţi au sau de meseriile pe care le cunosc.

— Cum e în Câmpiile Elizee? l-am întrebat pe Reaver în timp ce-l îndemnam pe Winter să evite o groapă adâncă din drum.

— Contează foarte mult unde te afli, răspunse dragoninul. Depinde de ce anume ţi se pare frumos şi ce anume te înfricoşează.

M-am încruntat, însă, înainte să-l rog să-mi explice mai bine ce anume voia să spună, Reaver continuă:

— Presupun că tărâmul muritorilor nu s-a schimbat prea mult de ultima oară când am fost aici.

Eram surprinsă.

— Ai mai fost aici? l-am întrebat.

Reaver încuviinţă din cap.

— Da. Pe vremea când zona spre care ne îndreptăm era denumită Lasania.

— Lasagna? întrebă Kieran în timp ce eu mă încruntam. Mi se pare că am mai auzit numele ăsta pe undeva.

— Nu. N-am zis *„lasagna”* ci Lasania. La-sa-ni-a! se răsti Reaver la el.

— Mie mi-a sunat ca *„lasagna”,* murmură Kieran. Şi cum era pe când te-ai aflat acolo? Mă refer la *Lasania* asta despre care spui.

Trăsăturile ascuţite ale feţei lui Reaver erau umbrite de borul pălăriei sale, în timp ce privea spre copaci.

— Nu pătrundeam deseori pe tărâmul muritorilor. Am făcut-o de câteva ori. Doar atunci când era necesar. Dar mi se pare că semăna destul de mult cu Solisul de acum. Aici s-a născut Consoarta. Mai demult, a fost prinţesa, adevărata moştenitoare.

Simţeam că maxilarul meu mai avea un pic şi atingea pământul.

— Poftim?!

— Consoarta era o muritoare?! îl întrebă Kieran, la fel de surprins ca mine.

— Parţial muritoare, îl corectă Reaver, privirea lui urmând un stol de păsări ce trecea pe deasupra noastră.

— Cum poate cineva să fie parţial muritor? l-am întrebat.

— Aşa cum şi tu eşti, preciză el.

Ei bine, mă încuiase cu răspunsul ăsta.

M-am aplecat în faţă, privindu-l suit pe capră.

— Şi cum de Consoarta era parţial muritoare?

Dragoninul oftă, de parcă ar fi trebuit să ştiu deja răspunsul.

— Pentru că se născuse pătrunsă de un tăciune de esenţă ce aparţinea zeului primitiv al vieţii.

— Ei bine, am zis tărăgănat, nu cred că intenţionai să sune atât de porcos.

Reaver pufni.

— Ce vrea să însemna una ca asta?! întrebă Kieran, şi m-am gândit că nu i se adresase niciodată atât de politicos lui Reaver.

— Adică s-a născut conţinând esenţa adevăratului zeu primitiv al vieţii, răspunse dragoninul. Răspunsul lui însă nu explica mare lucru. Şi nu, nu mă refer la genul de esenţă pe care o au cei născuţi ca al treilea copil al unei familii. Tăciunele pe care-l conţinea Consoarta era unul format din putere pură.

Am clătinat frustrată din cap.

— De ce sunt mereu mult mai confuză după ce vorbesc cu tine?!

— Mi se pare că problema e la tine, zise Reaver.

Kieran abia se abţinea să nu izbucnească în râs. Mi-am întors capul spre el. Expresia îi deveni brusc serioasă.

— Încetiniţi, zise Reaver, încordându-se. Un grup se îndreaptă spre noi.

Am privit drumul, nefiind în stare să văd nimic printre razele strălucitoare ale soarelui.

— Să fie vorba despre alţi hăitaşi? am întrebat.

— Nu cred, zise Kieran, lăsându-şi capul într-o parte şi ciulind urechile. Aud foarte mulţi cai.

— Cum de poţi auzi ceva?! am întrebat, chinuindu-mă să văd… absolut nimic.

— E vorba despre un grup mult mai mare ca înainte, zise Reaver, în timp ce alt stol de păsări îşi lua zborul.

— Să fie vorba despre soldaţi? am zis, strunindu-l pe Winter. Până atunci, nu văzusem soldaţi, ceea ce însemna că duşmanul îi transportase pe Marea de Lână sau poate că, pur şi simplu, ajunseseră deja şi se aflau în spatele zidurilor. Mai exista o altă opţiune, neverosimilă de altfel – Coroana de Sânge abandonase oraşele.

— Lăsaţi-mă câteva clipe, zise Kieran înmânându-mi frâiele calului său. O să încerc să mă apropii.

— Ai grijă! i-am zis.

Acesta încuviinţă, descălecă repede şi dispăru printre copaci.

— Sper că ştie să fie mult mai tăcut de atât, spuse Reaver sec.

— Va fi, i-am răspuns.

Minutele care se scurseră până când Kieran se întoarse mi se părură o eternitate.

— Sunt soldaţi, fără nici o îndoială. Aproape treizeci, zise Kieran. Inima îmi tresăltă. Se află acolo

unde pădurea începe să se rărească.

Mi-am îndreptat privirea spre drum. Erau destul de mulţi.

— Aş putea să-i ard, zise dragoninul.

Mi-am întors capul spre el.

— Nu.

— Dar aş termina repede cu ei.

— În nici un caz!

— Dă-mi voie să mă ocup, zise, în timp ce începea să coboare din căruţă.

— Îţi interzic s-o faci, Reaver!

— De ce? O să fie haios.

— Nu e nimic haios în aşa ceva…

— Pentru mine e.

— Rămâi în căruţă! i-am poruncit. Dacă te transformi şi îi arzi pe gardieni, duşmanul va afla că am luat un dragonin cu noi. Dacă Isbeth a învăţat-o pe Vessa cum să folosească magia primitivă, atunci s-ar putea s-o folosească din nou pentru a ucide dragoninii rămaşi, i-am reamintit. Din câte ştie duşmanul, armatele noastre au rămas fără dragonini.

— Mă rog, murmură el.

— Am eu o idee, zise Kieran. Nu e cine ştie ce, însă, dacă se vor apropia prea mult, îşi vor da seama că nu eşti un hăitaş.

Mai mult ca sigur mi-ar fi văzut cicatricile.

Kieran se ghemui, iar eu îl priveam confuză în timp ce îşi afunda mâinile într-o băltoacă.

— N-are să-ţi placă, însă în felul acesta am putea să te camuflăm. Să sperăm că n-au să-ţi privească ochii cu prea mare atenţie.

Aura din spatele pupilelor mele era dificil de ascuns, însă ideea lui Kieran merita încercată. M-am aplecat, închizând ochii în timp ce Kieran îşi întindea

mâinile spre mine. Nămolul îmi lăsa o senzaţie neplăcută pe piele, în timp ce Kieran îl întindea peste obrajii şi bărbia mea. Nu îndrăzneam să respir prea profund, în cazul în care Kieran mă mânjea şi cu altceva în afară de noroi.

Kieran se mânji şi el de nămol. Nu se oferi să facă la fel şi pentru Reaver, şi nu eram sigură că era din cauza felului în care dragoninul îl privise sau pentru că ar fi fost ciudat ca toţi să fim acoperiţi cu noroi.

— Mai au un pic şi ajung în dreptul nostru, zise Reaver.

Kieran luă frâiele şi urcă înapoi în şa. Se aplecă, apăsând borul pălăriei mele. Ochii ni se întâlniră. Vorbi cu glas scăzut:

— Sper că vei încerca să te controlezi, aşa cum i-ai cerut şi lui Reaver.

Esenţa primitivă îmi pulsa cu intensitate în piept.

— Sper că nu va trebui să-mi folosesc puterea. Şi, chiar dacă va trebui s-o fac, nu va fi la fel de evident ca domnul care-şi doreşte să dea foc tuturor.

Reaver pufni indignat.

— N-am să le permit să ne ia prizonieri, i-am zis lui Kieran, privindu-l drept în ochi. Dar vreau să ţii cont de ce mi-ai promis.

Kieran ştia la ce mă refeream. Dacă ajungeam să folosesc esenţa şi începeam să exagerez, devenind prea violentă, scăpând de sub control, avea să mă oprească.

Maxilarul lui Kieran se încordă, însă până la urmă vârcolacul încuviinţă din cap, îndreptându-se în şa. Îmi ţineam bărbia în piept în timp ce îmi ridicam privirea. Reaver îşi puse calm mâna pe mânerul sabiei pe care ştiam că o ţinea ascunsă lângă el.

— Orice ar fi, nu te transforma, i-am zis lui Reaver.

Nu dezvălui că eşti dragonin.

Nu părea încântat, însă încuviinţă.

Sunetul cailor ce se apropiau îmi făcu inima să palpite, iar *eather-ul* începu să vibreze în mine, susurându-mi prin vene. Apoi, nişte cai mânjiţi cu noroi se iviră după cotul drumului. Am văzut uniforma cu purpuriu şi alb a soldaţilor. Fiecare dintre ei avea un scut pe care era gravată Emblema Regală a Coroanei de Sânge. Esenţa primitivă îmi apăsa pielea, îndemnându-mă să pun cu repeziciune capăt întâlnirii. Aş fi putut s-o fac în tăcere, frângând gâturile soldaţilor folosindu-mi doar voinţa. Apoi, am fi putut să trecem pe lângă ei de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu era aşa, pentru că ceva s-ar fi întâmplat.

Ar fi urmat să ucid nişte bărbaţi care nu dovediseră că erau o ameninţare pentru noi. Crima ar fi fost descoperită, iar cei care i-ar fi găsit şi-ar fi pus întrebări şi i-ar fi alertat pe alţii. O faptă ce ar fi răcit şi mai tare acel loc găunos aflat undeva în adâncul fiinţei mele.

— Staţi pe loc! strigă un soldat ce purta un coif cu creastă făcută din păr de cal vopsit în roşu.

Cavalerii purtau coifuri asemănătoare. Faptul că un muritor purta un asemenea coif însemna că deţinea un rang înalt. Mai mult ca sigur un locotenent.

Am ascultat ordinul, ca nişte hăitaşi oarecare ce erau somaţi de un soldat de rang superior.

Locotenentul se apropie, flancat de alţi trei soldaţi care nu aveau creste la coifuri. Faţa locotenentului era acoperită de o pânză subţire şi neagră, lăsându-i doar ochii la vedere. Aruncă o privire rapidă asupra lui Reaver, după care se fixă asupra noastră.

— De unde veniţi şi încotro vă îndreptaţi?

— Din New Haven, domnule. Ne îndreptăm spre Câmpurile cu Sălcii, zise Kieran fără să ezite. Ni s-a

ordonat să însoţim o încărcătură de whisky.

Mi-am deschis simţurile, concentrându-mă asupra locotenentului. Am simţit un gust sărat în gât, semnul neîncrederii sau al îndoielii. Era de aşteptat.

Locotenentul rămase lângă Kieran, în vreme ce un alt soldat îl depăşi.

— Trei hăitaşi acompaniind un transport de whisky?! Mi se pare că doi ar fi fost suficienţi.

— Ei bine, domnule, zise Kieran, unii sunt de părere că nici măcar dacă s-ar dubla garda n-ar fi de ajuns pentru a proteja un transport atât de preţios.

Unul dintre soldaţi chicoti grosolan, în timp ce altul ridică prelata ce acoperea partea din spate a căruţei. Făcu un semn din cap spre locotenent.

Mi-am muşcat interiorul buzei în timp ce soldatul se apleca şi verifica lăzile. Armele pe care le puseserăm în spatele căruţei se aflau în apropierea lăzilor, însă, dacă soldatul le-ar fi găsit, n-ar fi ridicat prea multe semne de întrebare.

— Sperăm să ajungem în Câmpurile cu Sălcii până la apusul soarelui, adăugă Kieran, iar eu mi-am trecut mâna pe sub unul dintre faldurile pelerinei, în timp ce simţeam că îndoiala locotenentului creştea. Am apucat mânerul pumnalului din os de vârcolac, pregătită pentru orice.

Locotenentul îşi îmboldi calul să înainteze.

— Cu siguranţă, îi răspunse locotenentul lui Kieran.

M-am încordat, simţind că Reaver începuse să mârâie. Nimeni în afară de mine nu părea să fi sesizat. L-am privit, însă Reaver îşi concentra atenţia asupra locotenentului.

Am strâns mai tare frâiele, în timp ce soldatul îl cerceta îndeaproape pe Kieran. Bărbatul era mai în vârstă, având spre 50 de ani, o vârstă destul de

înaintată pentru cineva care trăise mare parte a vieţii în afara zidului unui oraş.

— Ce-aţi păţit?

— Ne-au atacat nişte Temuţi în timpul nopţii, zise Kieran. Lucrurile au luat-o un pic razna.

Soldatul încuviinţă din cap în timp ce locotenentul se apropia, trecându-şi privirea de la Kieran spre mine. Stăteam cât se poate de calmă.

— Eşti destul de timidă, nu-i aşa? Ţi-e teamă să-ţi priveşti în ochi superiorul şi, cu toate astea, te afli în afara zidurilor? Locotenentul vorbea printre dinţi. Şi eşti foarte tânără, după câte se pare.

Neliniştea sa crescu în vreme ce mă cerceta în continuare. Deşi aveam capul plecat, îi simţeam privirea.

Îşi întinse mâna şi îşi pocni degetele în faţa mea. Am început dintr-odată să transpir.

— Priveşte-mă atunci când îţi vorbesc!

Gura îmi era cuprinsă de o mânie acidă în timp ce îmi ridicam privirea, confruntându-mă cu ochii săi de un gri asemănător oţelului.

Momentul de tăcere şi tensiune se prelungi, în timp ce celălalt soldat îşi întorcea calul. Locotenentul mă privea în continuare în ochi, iar privirea lui începu încetul cu încetul să fie cuprinsă de surprindere. Mi-am dat seama că vedea strălucirea din ochii mei. Emoţiile lui îmi inundară dintr-odată gâtlejul. Neîncrederea făcu loc unei uimiri efervescente, urmată de gustul amar al fricii.

— Pe toţi zeii! murmură locotenentul, şi mi-am dat seama că fuseserăm descoperiţi. E *Vestitoarea*...

M-am mişcat cu repeziciune, scoţând pumnalul din teacă. Reflexele locotenentului erau exersate, însă era un muritor, pe când eu nu eram. Apucă să-şi scoată

sabia, dar nu mai mult de atât. I-am străpuns gâtul cu pumnalul, prin materialul ce-i acoperea faţa. Tot ce mai putu scoate pe gură fu un gâlgâit jilav.

— Asta-i pentru că ai pocnit din degete în faţa mea, i-am zis, scoţând lama pumnalului din rană.

Locotenentul îşi duse mâinile la gât şi căzu de pe cal, aterizând în noroiul drumului.

Un soi de haos controlat izbucni în clipa în care Reaver se întoarse şi aruncă un cuţit cu lamă subţire. Arma îl lovi pe soldat înainte ca acesta să poată reacţiona la ceea ce i se întâmplase locotenentului. Kieran descălecă într-o fracţiune de secundă şi se afla deja lângă celălalt soldat. Îl prinse de braţ şi-l trase de pe cal.

— Pot să-i ard acum? întrebă Reaver în timp ce ceilalţi soldaţi intrară în acţiune.

Mai mulţi se aruncară la atac, călărind spre noi, în timp ce Kieran încălecă pe calul soldatului căzut. O lamă străluci în soare înainte să cadă asupra gâtului soldatului.

— Nu, i-am zis lui Reaver, coborând de pe Winter şi aterizând ghemuită în timp ce îmi puneam pumnalul înapoi în teacă. Nu ardem pe nimeni.

— N-ai pic de haz, zise Reaver, scoţând arbaleta pe care nici nu ştiam că o ascunsese la picioarele sale.

Eu mi-am scos sabia cu lamă scurtă din teacă.

Reaver se ridică pe capră, ţintind cu arbaleta. Trase cu repeziciune, eliminând mai mulţi soldaţi cu o precizie demnă de invidiat. Soldaţii care nu erau călare ne atacară, evitând caii care o luaseră la goană. Am parat lovitura grea a unui soldat masiv şi lat în umeri. Impactul loviturii îmi zgudui braţul. Soldatul izbucni în râs. Am suspinat în timp ce esenţa primitivă se uni cu voinţa mea, folosindu-mă de ele ca să-l împing pe acel

munte de om. Impulsul nu necesită foarte multă energie, însă soldatul fu împins la câţiva paşi depărtare, cu ochii holbaţi.

Am procedat după cum mă instruise Vikter în orele de antrenament. Mi-am blocat simţurile. Am alungat teama că Reaver sau Kieran ar fi putut face un pas greşit sau ar fi putut fi doborâţi. Că ar fi putut fi răniţi sau chiar mai rău, înainte să pot să le sar în ajutor. Mi-am reprimat emoţiile în timp ce soldatul se redresă, evitând să cadă pe spate. Mă comportam exact cum mă învăţase Vikter. De data aceasta însă, am decis să lupt de parcă fiecare respiraţie a prietenilor mei ar fi putut fi ultima. M-am aplecat, proptindu-mi mâna liberă în pământul reavăn, şi am lovit cu piciorul, nimerind picioarele soldatului. Acesta se izbi de pământ, gemând.

Kieran se afla dintr-odată lângă el, înfigându-şi sabia chiar deasupra cuirasei soldatului, în timp ce eu mă ridicam. Învârti sabia în rană în vreme ce mă privea.

— Trebuie să plecăm de aici.

— De acord, am zis, văzându-l pe Reaver doborând un alt soldat cu o lovitură brutală.

— Mai vin, ne avertiză Kieran în timp ce îşi scotea sabia din spatele altui soldat.

Mi-am întors capul. În faţa mea, la cotul drumului, un grup călare se îndrepta spre noi cu repeziciune. Purtau cu toţii mantiile albe ale Gărzii Regale. Prezenţa lor nu era deloc de bun augur. Mintea mea începu să cântărească posibilităţile. Trebuia să plecăm repede de acolo, ceea ce însemna că trebuia să renunţăm la căruţă, fapt ce putea să ne îngreuneze situaţia mai încolo, însă momentan nu aveam timp să mă mai gândesc la asta.

Am înaintat, pregătită de atac, învârtindu-mă în timp ce param lovitura unei săbii. M-am ferit în vreme ce o săgeată trecea vâjâind pe lângă capul meu, înfigându-se într-o parte a căruţei. Mi-am afundat sabia prin punctul slab al armurii unui soldat. Învârtindu-mă, am prins coiful altuia, tăindu-i gâtul. I-am dat drumul, lăsându-l să cadă în timp ce o altă săgeată se înfigea în faţa picioarelor mele.

Gâfâind, m-am oprit, observând vârful strălucitor şi negru al săgeţii care se înfipse în pământ înaintea mea.

Piatră de umbre.

Privirea mea se concentra asupra gardienilor regali care veneau spre noi în galop. O altă săgeată vâjâi prin aer, aproape lovindu-l pe Reaver. Furia mea explodă, îmbinându-se cu *eather-ul.* Kieran se îndreptă înjurându-i pe gardieni, în timp ce eu invocam esenţa primitivă. Aceasta reacţionă instantaneu, pielea fiindu-mi cuprinsă de un impuls puternic. Marginile privirii mele deveniră argintii în timp ce coboram sabia, îndreptându-mă spre inamic. Am trecut pe lângă Kieran, aruncând sabia pe când *eather-ul* mă părăsea, acoperind pământul cu valuri de lumină ce conţineau şi *umbre* învolburate. Voinţa mea se uni cu esenţa zeului primitiv în vreme ce primul rând de gardieni ne ataca, cu săbiile ridicate.

Capetele tuturor se mişcară brusc într-o parte. Cei cinci îşi scăpară săbiile, căzând din şa, murind înainte să atingă pământul. Caii lor galopară pe lângă Kieran în timp ce el ţipa…

O durere incandescentă mă cuprinse, chiar deasupra claviculei, făcându-mă să mă împleticesc şi să fac un pas în spate. Am tras adânc aer în piept, văzând că aveam o săgeată înfiptă în umăr.

Eather-ul pulsă violent, având aceeaşi intensitate ca valul de durere ce-mi radia din braţ. Esenţa primitivă se revărsă în fiecare celulă a corpului meu, umplându-mi gâtul cu un miros dulceag şi afumat. Gustul *morţii.*

Şi asta am şi devenit.

Moartea.

Vestitoarea, după cum îmi spusese locotenentul.

— La naiba, murmură Reaver, aflat în spatele meu.

Am apucat săgeata, scoţând-o din rană fără să simt nimic. Mi-am arcuit buza în timp ce priveam piatra de umbre şi sângele ce se scurgea de pe ea – sângele meu. Esenţa primitivă scoase scântei ce porniră din vârfurile degetelor mele, arzând săgeata înainte de a-i cuprinde vârful din piatră de umbre, fărâmându-l din interior.

Sub picioarele mele, drumul începu să se cutremure şi să se crape. Rădăcini groase ieşiră din deschizături, desfăşurându-se şi apoi afundându-se în noroi. Mirosul sângelui şi al ţărânei se intensifică, în vreme ce pământul gemea. Am fost cuprinsă de o umbră în timp ce un copac sângeriu începea să crească, având coaja de un gri strălucitor. Lujeri minusculi apărură pe crengile golaşe, desfăcându-se în scurt timp, devenind frunze de un roşu ţipător.

Am auzit ţipete pe când Kieran ajunse în dreptul meu. Cineva cerea să se tragă, în vreme ce Reaver se confrunta cu gardienii care apăruseră printre copaci. O altă voce se auzi. Îndemna soldaţii să fie precauţi. Le cerea gardienilor să se retragă. Era o voce pe care *aproape* că o recunoşteam.

Mi-am ridicat privirea, trecând-o peste soldaţi, descoperind arcaşul care mă lovise, ghemuit după trunchiul unui copac. Ochii mei se îngustară în timp ce

voinţa mi se învolbură din nou. Gâtul său se frânse în timp ce corpul i se zvârcolea, oasele pocnindu-i în vreme ce cădea la pământ. Săgeata pe care o pregătise zbură din arc, lovindu-l pe unul dintre membrii Gărzii Regale. Se auzi un ţipăt ascuţit de durere. *Eather-ul* continua să se învolbureze în jurul meu, şerpuindu-mi printre picioare, sărind de pe sol, întinzându-se spre stejarii masivi. Acel loc dureros, rece şi gol din mine creştea nemăsurat în timp ce îmi îndreptam atenţia asupra celor care veneau călare spre noi. Amărăciunea fricii, aciditatea fierbinte a furiei şi hotărârea lor sărată se întindeau spre mine, umplând acel loc găunos aflat în străfundul fiinţei mele. Le-am primit emoţiile. Am absorbit totul în timp ce fuioarele strălucitoare ale esenţei se întindeau în mintea mea, răspândindu-se peste drum şi conectându-se cu fiecare dintre ei.

Le-am întors emoţiile împotriva lor. Acel cumul de frică şi furie. Hotărârea, mânia şi… *moartea.*

Dintr-odată, îşi lăsară frâiele şi armele din mâini, cuprinzându-şi capetele în timp ce erau copleşiţi de emoţie. Ţipetele lor, urletele lor de durere zdruncinară aerul pe când eu înaintam. *Pluteam* printre caii speriaţi, călăreţii acestora începând să cadă din şa. Se ofileau, zăcând la pământ, smulgându-şi părul din cap în timp ce masa învolburată de lumină şi întuneric pulsa printre ei, trecând în valuri pe lângă caii ce începuseră să salte, căutând şi căutând…

— Destul! se auzi un ţipăt.

O voce mă opri.

Reuşisem să o recunosc.

O găsisem. *Ea* stătea în mijlocul drumului, un coşmar înveşmântat în purpuriu – o haină de culoare purpurie, ca o a doua piele, închisă cu nasturi ce

porneau de la talie şi se opreau sub bărbie. Părul negru îi cădea peste umeri, încadrându-i faţa pe jumătate ascunsă de machiajul de un roşu-închis, asemănător unor aripi.

Ştiam că era *ea.*

— Tu, am şoptit, iar sunetul ajunse la ea într-un val de fum şi umbre.

Slujnica zâmbi.

— Iată că ne întâlnim din nou.

Nu era singură.

Nu mă preocupau gardienii regali aflaţi lângă ea, ci *ceilalţi.* Siluetele înveşmântate în pelerine de culoarea sângelui. Erau zece. Feţele le erau ascunse. La fel ca mâinile şi restul trupurilor lor. Simţeam însă în oase că erau Revenanţi.

Esenţa primitivă se învârteji şi se strânse în jurul meu, întinzându-se şi mai apoi retrăgându-se atunci când se apropie de Revenanţi. Am simţit trupul lui Kieran atingându-mă şi am auzit mârâitul lui Reaver. Atenţia însă îmi rămăsese fixată asupra *ei.*

— N-am venit să cuceresc nici unul dintre oraşele astea, i-am zis.

Ochii ei pali, de un albastru-argintiu, mă priviră.

— Încă.

— *Încă,* i-am confirmat.

— Ştiu de ce te afli aici.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, răsfirându-mi degetele, ce aruncau scântei argintii şi umbre groase.

— Atunci, ar trebui să ştii că de data asta nu vei mai reuşi să mă opreşti.

— Rămâne de văzut.

Furia pulsă prin mine, amuţind vocea care încerca să-mi reamintească deznădejdea şi disperarea pe care le simţisem ultima oară când Regina de Sânge o

trimisese pe slujnica aceea la luptă. La fel de deznădăjduită şi de disperată mă simţisem şi de fiecare dată când ducele Teerman mă chema în biroul său.

Nu-mi păsa de ceea ce credea slujnica.

Reaver se apropie, şoptindu-mi:

— *Pe ăia* am voie să-i ard?

Am început să zâmbesc, pregătindu-mă să-i răspund că avea voie.

— *Ea* are să-l omoare, zise slujnica.

Totul se opri. Respiraţia lui Reaver. *Eather-ul* pulsatil. Întreaga mea fiinţă se concentră asupra slujnicei în timp ce simţeam inelul lui Casteel arzându-mă între sâni, de parcă fusese înroşit în foc.

— Dacă vei reuşi totuşi să treci de noi, *ea* are să afle şi îl va ucide, zise calm slujnica. Are să-ţi spună că nu şi-ar fi dorit să o facă, şi parţial va spune adevărul, pentru că ştie câtă durere are să-ţi cauzeze.

— Nu sunt proastă, am mârâit.

— Am zis, oare, asta? mă întrebă, ridicându-şi capul.

— Probabil mă crezi proastă dacă ai impresia că mă poţi convinge că îi pasă de durerea pe care o cauzează.

— Ceea ce crezi e irelevant. Tot ce contează e că ea asta crede. De fapt, asta nu-i tot. Mai contează şi faptul că ea are să-l omoare, zise slujnica, ridicând plictisită din umeri. Nu-i aşa? Şi mai mult ca sigur are s-o facă într-un mod dramatic. Ţi-l va trimite – în *mai multe* bucăţi de data asta. Una câte una…

— Gura! am zis, făcând un pas înainte, esenţa învolburându-se în jurul meu şi izbucnind, ajungând la un deget de faţa ei.

Slujnica nici măcar nu tresări.

— Ne aşteptam să faci o mişcare. Să vii după regele tău. Ştiam că erau doar două căi pe care puteai s-o apuci. Regina credea că aveai să te îndrepţi direct spre Carsodonia, să te afişezi în faţa porţilor ca să le demonstrezi oamenilor că *eşti* Vestitoarea Morţii şi a Distrugerii.

Stomacul îmi fu cuprins de teroare. Dacă oamenilor li se spunea că eram Vestitoarea, războiul şi urmările sale aveau să fie mult mai complicate decât mă aşteptam.

— Eu, însă, n-am crezut că ai să procedezi aşa, continuă slujnica. I-am zis că ai să alegi o rută ocolitoare şi ai să încerci să pătrunzi în oraş prin galeriile minelor. Zâmbi în timp ce Kieran scoase o înjurătură în spatele meu. Zâmbetul ei, însă, avea ceva. Îmi părea cunoscut. *Eu* aşa aş face.

Nu eram deloc şocată să aflu că se aşteptau la aşa ceva. Ştiuserăm asta. Ceea ce mă surprindea era faptul că presupunerea acelei slujnice fusese corectă.

Pentru moment însă, nu acest lucru era cel mai important.

— Isbeth ştie ce am să fac dacă îl omoară. N-ar îndrăzni.

— Ba da, zise slujnica, făcând un pas înainte. Eu sunt favorita ei… după tine.

Din nou. Felul în care îmi vorbea avea ceva. Reuşea să-mi tempereze furia. Nu eram însă sigură de ce.

— Poppy, zise Kieran, aflat în spatele meu. Dacă ceea ce spune e adevărat…

Nu aveam să risc viaţa lui Casteel.

Nu din nou.

Simţeam pe limbă gustul fumului, al focului şi al morţii. Am retras *eather-ul.* Tentaculele se disipară,

dispărând peste iarbă şi peste drum, în vreme ce pulsaţia din sângele meu se domolea. Furia nu dispăruse, însă era sub control. Strălucirea argintie ce-mi cuprinsese privirea se estompa. Dintr-odată am simţit o durere profundă în umăr, în locul în care mă atinsese săgeata.

Nu aveam acum timp să mă ocup de rană.

— Şi acum, ce se va întâmpla? am întrebat.

Slujnica îşi coborî bărbia.

— Te vom escorta până în Carsodonia, acolo unde te vei întâlni cu regina.

— Nici gând, am zis, izbucnind în râs.

— Am impresia că nu înţelegi…

— Dimpotrivă. Cred că *tu* nu înţelegi. Am străbătut distanţa dintre noi, oprindu-mă chiar în faţa ei. De aproape, mi-am dat seama că aveam aceeaşi înălţime. Era mai suplă ca mine, dar nu cu mult. Faptul că nu te ucid nu înseamnă că am de gând să mă supun.

— Ai comite o greşeală, zise slujnica, îngustându-şi privirea. De ce ai noroi pe faţă?

— Dar tu de ce eşti machiată? i-am răspuns.

— M-ai prins, murmură ea. Însă, cu toate astea, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Vântul se porni, ridicând un miros de putreziciune şi de flori de liliac ofilite. Mi-am trecut privirea spre Revenanţii care stăteau nemişcaţi.

— Put, am zis.

— Ce nepoliticos!

— Tu, însă, nu miroşi, am subliniat.

— Chiar aşa, spuse.

Era ciudat că nu mirosea. Însă nu conta.

— Cred că cel mai bine ar fi să-ţi iei gaşca de împuţiţi şi să te dai din calea noastră.

Slujnica izbucni într-un râs profund ce nu dură

mult. Părea însă că se amuzase copios.

— Doar ca să vă fac loc ţie şi găştii tale de bărbaţi arătoşi? Îşi înclină capul spre mine, vorbind atât de încet, că abia o puteam auzi. Nici nu te gândi la una ca asta, *Penellaphe.*

Privind-o, mi-am deschis simţurile şi i-am simţit amuzamentul zaharat. Atât. Ceea ce nu mă ajuta prea mult.

— Nu mai ai opţiuni, Regină din Carne şi Foc, zise slujnica. Dacă eşti atât de isteaţă pe cât cred, m-aş fi aşteptat să-ţi dai seama că nu aveai cum să ajungi până în capitală fără să fii descoperită. Indiferent că încerci să treci prin mine sau prin porţile oraşului.

M-am concentrat la ceea ce spusese. Nu zisese că n-aş fi avut cum să *scap.* Doar că n-aş fi putut pătrunde în capitală fără să fiu descoperită. Ciudat!

Dar avea dreptate.

Nu aveam cum să atac prin surprindere. Nu puteam să risc viaţa lui Casteel, doar ca să-l las pe Reaver să facă ceea ce voia. Nu asta era cea mai bună metodă de a ajunge în capitală. Am fi sub pază, însă am putea pătrunde în oraş.

— Dacă-i laşi pe oamenii mei liberi, n-am să mă opun.

— Nici vorbă! se răsti Kieran, apărând dintr-odată lângă mine. Nu ne vom despărţi.

M-am întors spre Kieran, însă el mă opri înainte să mai pot spune ceva.

— Să nici nu îndrăzneşti să începi! Nu te vom părăsi. Niciodată! O privi pe slujnică. Aşa ceva n-are să se întâmple.

Loialitatea lui era admirabilă, iar eu…

Dragoninul se apropie şi el.

— Dacă vreţi ca Regina de Sânge şi Foc,

Aducătoarea de Viaţă şi de Moarte – şi trebuia să admit că preferearn varianta lui legată de titlul pe care mi-l acorda profeţia –, să vă *însoţească* până în capitală, atunci ne veţi permite mie şi sfetnicului său să călătorim alături de ea, ca dovadă a bunelor voastre intenţii.

Kieran mă privea, dându-mi de înţeles că nici el, nici Reaver nu aveau să-mi permită să plec de una singură. Mi-am reprimat frustrarea şi îngrijorarea cauzate de faptul că aveam să-i expun pericolului. M-am întors spre slujnică.

— E alegerea ta. Pentru că, orice ai crede, am şi alte opţiuni la dispoziţie.

— Mă rog, zise slujnica. Puţin îmi pasă. Nu-i ca şi cum vă luăm prizonieri.

Kieran îşi întoarse brusc privirea spre ea.

— Ce-i?! întrebă slujnica, ochii ei privindu-mă miraţi.

— Nu suntem prizonieri? am întrebat-o.

— Nu. Veţi fi trataţi ca nişte *oaspeţi.* Slujnica făcu o plecăciune alambicată, asemănătoare celor de care credeam că doar Emil e în stare. Oaspeţi de onoare. Până la urmă, eşti fiica unei regine şi a unui zeu. Tu şi cei care te *însoţesc* veţi fi trataţi cu tot respectul cuvenit, mai zise, afişând un zâmbet luminos şi deosebit de larg. Şi, dacă n-ar fi dorit să vină cu tine, puţin mi-ar fi păsat de ce s-ar fi întâmplat cu ei.

Nu credeam nici pentru o clipă că urma să fim trataţi cu tot respectul cuvenit.

— Oricum ar fi, sper că putem porni cât mai curând. Regina doreşte să-ţi vorbească despre viitorul regatelor şi despre Adevăratul Rege al Tărâmurilor, adăugă slujnica, privindu-mă în ochi, şi…

— N-ai clipit nici măcar o dată, i-am zis. Mi se pare

înfricoşător. Am privit spre Revenanţi, care stăteau în continuare ca nişte stane de piatră. Însă nu chiar ca ei.

Slujnica pufni.

— Crede-mă că n-ai văzut nimic înfricoşător încă.

— Abia aştept, am zis.

— Păi, atunci, replică slujnica, dându-se la o parte şi întinzând un braţ.

Am fost dintr-odată cuprinsă de teroare şi nerăbdare.

— Eu o să…

Un gust floral mi-a umplut gâtlejul în vreme ce dinspre umerii ce mi se cutremurau am simţit un val de furnicături, coborând spre piept şi înspre picioare.

Kieran m-a prins iute de braţ, dar nici măcar nu am simţit.

— Poppy?

— Eu…

Am fost învăluită brusc de o senzaţie de ameţeală, urmată de greaţă. M-am răsucit ferindu-mă de Kieran, fiindu-mi teamă că aveam să vomit pe el. Ochii mei speriaţi se întâlniră cu cei ai slujnicei.

— *Piatră de umbre,* am murmurat răguşită.

Slujnica mă privi, mişcându-şi buzele, însă nu puteam auzi ce-mi spunea. Nu mai puteam auzi nimic. Inima îmi tresăltă, după care picioarele îmi cedară.

Şi dintr-odată… nu mai era nimic.

Capitolul 23

— Trebuie să-mi dai drumul, puiuţ. Trebuie să te ascunzi, Poppy. Mama încremeni, apoi îşi eliberă braţul şi îşi vârî mâna în cizmă. Scoase un pumnal cu lamă subţire şi neagră, după care se întoarse, ridicându-se cu atâta repeziciune, că abia reuşeam să-i urmăresc

mişcările.

Cineva se afla în apropiere.

— Cum ai putut face una ca asta?! întrebă mama, făcând un pas în lateral, astfel încât bloca în mare parte dulapul, însă tot puteam să văd că un bărbat intrase în bucătărie. Cineva care părea învăluit în noapte.

— Îmi pare rău! zise bărbatul. Nu-i recunoşteam vocea.

— Şi mie, zise mămica, atacându-l, însă bărbatul înveşmântat în negru o prinse de braţ...

Stăteau acolo, nemişcaţi. Eu îngheţasem, ascunsă în dulap, transpirând şi cu inima bubuindu-mi în piept.

— Trebuie s-o facem, zise bărbatul. Ştii bine ce are să urmeze.

— E doar un copil...

— Şi va fi sfârşitul a tot.

— Sau poate doar sfârşitul lor. Începutul...

— Mami! am ţipat în timp ce aerul se umplea de cioburi şi urlete.

— Fugi! Fugi... îmi cerea mămica, întorcându-şi rapid spre mine. Bucătăria începuse să se zguduie. Bezna pătrunse în încăpere, coborând de-a lungul pereţilor şi acoperind podeaua, în timp ce eu nu mă puteam urni. Arătări terne şi gri umpluseră camera, bălind ceva roşiatic.

— Mami!

Trupuri se îndreptară spre mine. Aveau gurile pline de dinţi ascuţiţi. Urlete profunde străpunseră aerul. Degetele reci şi osoase îmi apucară piciorul. Am ţipat, încercând să mă întorc înapoi în dulap...

Ceva cleios şi urât mirositor îmi împroşcă faţa, iar degetele reci îmi dădură drumul. Încercam să mă afund cât mai tare în interiorul dulapului.

Bărbatul întunecat îi acoperi intrarea. Întinse mâna, şi nu aveam cum să mă feresc de ea. Mă apucă de braţ, trăgându-mă afară cu putere.

— Zeii să m-ajute, zise bărbatul.

Cuprinsă de panică, am început să mă zbat, în timp ce cu cealaltă mână bărbatul lovea creaturile care veneau spre el, îndepărtându-le. Piciorul meu alunecă în umezeala ce cuprinsese podeaua, şi m-am întors într-o parte…

Mămica era acolo, cu faţa mânjită de sânge. Sângera în timp ce înfigea lama în pieptul bărbatului. Acesta gemu, pronunţând un cuvânt pe care-l auzisem şi de la tata. Strânsoarea lui dispăru, în timp ce bărbatul se poticnea şi cădea pe spate.

— Fugi, Poppy! ţipă mami. Fugi!

Am fugit. Însă mă îndreptam spre ea…

— Mami… Gheare mă prinseră de păr, îmi zgâriară pielea, arzându-mă ca atunci când apucasem ibricul. Ţipam, încercând să ajung la mama, dar n-o mai puteam vedea în îngrămădeala de pe podea.

L-am văzut la intrare pe prietenul tatei. Ar fi trebuit să ne ajute – să o ajute pe mămica –, însă tot ce făcea era să-l privească pe bărbatul îmbrăcat în negru care se ridica dintre creaturile ce continuau să se hrănească. Oroarea lui amară îmi umplu gura, sufocându-mă. Se îndepărtă, scuturând din cap, părăsindu-ne. Ne părăsea….

Nişte dinţi se înfipseră în braţul meu. O durere feroce îmi străpunse carnea şi îmi străbătu faţa. Am căzut, încercând să mă descotorosesc de creaturile care mă atacaseră.

— Nu. Nu. Nu!!! ţipam în timp ce mă zbăteam. Mami! Tăticule!

O durere paralizantă îmi străbătu stomacul, tăindu-

mi respiraţia şi făcându-mi întreg trupul să se încordeze.

Şi apoi, ei se prăbuşeau în jurul meu şi pe mine, greoi şi fără vlagă, iar eu nu puteam respira. Durerea. Greutatea. Voiam la mami.

Dintr-odată dispăruseră, şi o mână îmi mângâia obrazul şi mai apoi gâtul.

— Mămico.

Încercam să clipesc printre lacrimi şi sânge.

Cel Întunecat se afla deasupra mea, faţa lui fiind nimic mai mult decât umbre sub mantia cu glugă. Nu mâna lui o simţeam la gât, ci ceva rece şi ascuţit. Nu se mişca. Mâna îi tremura. Tremura din tot trupul.

— Văd acum. Văd cum mă priveşte.

— Trebuie... el eviktor-ul *ei, am auzit-o pe mămica spunând cu voce înfundată. Înţelegi ce înseamnă asta, aşa-i? Te rog. Ea trebuie...*

— Pe toţi zeii!

Lama îmi dispăruse de la gât. Eram luată pe sus, pluteam, pluteam prin întunericul cald, de parcă trupul meu nu mai exista. Începusem să alunec spre abis, înconjurată de mireasma florilor. Flori mov pe care regina le ţinea în iatacul său. Flori de liliac.

Mai era cineva cu mine în acel abis. Se apropiară, iar întunericul se schimbă pe când începură să vorbească.

Ce floricică puternică eşti!

Ce floare de mac plină de putere!

Culege-o şi priveşte-o sângerând!

Şi dintr-odată nu mai e la fel de puternică.

M-am trezit cu dificultate.

Ştiam ce trebuia să fac. Trebuia să mă asigur că oamenii mei erau bine. Mi-am amintit de Casteel. Şi

coşmarul... Doream să-l uit cât mai repede, însă trupul meu se simţea greoi şi inutil, de parcă nici nu-mi mai aparţinea. Pluteam într-un alt loc şi, pe măsură ce mă îndepărtam, aveam impresia că nu mai simţeam nici un fel de greutate. Dintr-odată, am tras adânc aer în piept, iar plămânii mi se dilatară.

— Poppy?

Am simţit pe obraz o atingere caldă şi familiară. Am deschis cu greutate ochii.

Kieran stătea aplecat deasupra mea, precum... Cel Întunecat în coşmar. Privirea îmi era încă înceţoşată.

— Salut.

— Salut!? Kieran zâmbi şi apoi izbucni în râs. Cum te simţi?

Nu ştiam ce să-i răspund, în timp ce priveam cum trăsăturile feţei sale începeau să se limpezească.

— Bine, cred. Ce s-a întâmplat? Am înghiţit în sec şi m-am încordat, simţind gustul reavăn ce-mi rămăsese în gât, devenind deodată conştientă de faptul că zăceam pe ceva neobişnuit de moale. M-ai hrănit cu sângele tău? Din nou? Nu-l auzeam pe Reaver sau pe altcineva. Unde ne aflăm?

— Hai s-o luăm pe rând, ce zici? Continua să-mi mângâie obrazul în timp ce-l priveam. Vârful din piatră de umbre al săgeţii fusese mânjit cu o toxină. Millicent mi-a spus că toxina o să te ţină într-o stare de inconştienţă timp de câteva zile...

— Cine-i Millicent? am întrebat, încruntându-mă.

— Slujnica, îmi zise Kieran. Pentru că mai degrabă aş avea încredere într-o viperă decât în ea, am decis să-ţi dau din sângele meu, ca să fiu sigur.

— N-ar fi trebuit. Ai nevoie de el.

— Vârcolacii sunt asemănători atlantienilor. Sângele nostru se reface rapid. Tocmai de aceea

reuşim să ne vindecăm atât de repede, zise Kieran, iar eu mi-am reamintit că auzisem ceva asemănător de la Casteel. Te mai doare braţul? Ultima oară când am verificat, rana părea vindecată.

— Nu mă mai doare. Îţi mulţumesc. Am încercat să-mi întorc capul, însă degetul său mare îmi trecu peste bărbie, oprindu-mă. Inima mea tresăltă în timp ce conştientizam cu adevărat ce spusese. Cât timp am zăcut inconştientă?

Felul în care mă privi îmi făcu inima să bată cu putere.

— Ai dormit timp de două zile, Poppy.

Continuam să-l privesc, neştiind de unde să încep. Totul mă nelinişte. Briza sărată ce ridica perdelele transparente care acopereau fereastra alăturată. *Patul* moale în care zăceam, ce-mi păruse tot timpul prea mare, indiferent de mărimea mea. Faptul că vârcolacul nu mai purta pelerina hăitaşilor, ci o tunică gri, fără mâneci. Sau că versurile alea ciudate pe care le auzisem la sfârşitul coşmarului erau puţin diferite de cum îmi aminteam. Mi-am întors capul. De data asta, Kieran nu mă mai opri. Îşi lăsă mâna să-i alunece de pe obrazul meu pe salteaua patului. Am observat tavanul înalt, din marmură şi gresie, pictat în culori pastel – nuanţe de albastru şi alb – susţinut de coloanele rotunde ale acelei camere ce părea a se afla în vârful unui *turn.*

Eather-ul începu să-mi vibreze în piept în timp ce îmi mutam privirea spre locul în care ştiam că se aflau doi pilaştri încadrând o uşă din aur. Uşă ce deseori rămânea descuiată, deşi mă îndoiam că acum era aşa. Încăperea nu era deosebit de spaţioasă, însă era *luxoasă.* Exact cum mi-o aminteam. Perdelele deschise la culoare erau legate în jurul stâlpilor patului. Într-o

parte a încăperii se afla o măsuţă elegantă cu margini aurite, alături de nişte scaune împodobite cu aur. Un dulap enorm ocupa unul dintre pereţi – cândva, avea mai mult păpuşi şi alte jucării decât haine.

Kieran reuşi cu greu să se ferească de mine în timp ce mă ridicam în capul oaselor.

— Ar trebui să o iei mai încet, zise el.

M-am ridicat în picioare, coborând din pat. Mă simţeam ameţită, însă asta nu avea nimic de-a face cu piatra de umbre sau cu toxina. Nu-mi venea să cred că mă aflam din nou în acea încăpere circulară.

— Sau nu, murmură Kieran.

M-am dus spre fereastră, simţind că inima îmi ajunsese în gât. Am tras perdeaua moale, chiar dacă ştiam ce urma să văd.

Acoperişurile pasajelor ce se intersectau în curtea bine întreţinută, umbrită de zidul interior ce era mai înalt decât zidurile exterioare ale altor oraşe. Vilele impunătoare care erau protejate de un alt zid interior. Mi-am fixat privirea pe rândurile de copaci *jacaranda* cu florile lor de un roz-mov, apoi pe acoperişurile cu olane din teracotă, aşezate unul lângă celălalt şi acoperite cu plante agăţătoare acaparate de roşul florilor de mac. Am văzut Templele. Erau cele mai înalte clădiri din Carsodonia – mai înalte decât castelul Wayfair. Ambele temple se aflau în Districtul Grădinilor. Unul fusese construit din piatră de umbre, iar celălalt din diamant – diamant zdrobit combinat cu calcar. Am urmat cu privirea linia de copaci luxurianţi până în locul în care Podul de Aur strălucea în soare.

Ne aflam în Carsodonia.

M-am întors spre Kieran.

— Când am ajuns aici?

— Seara trecută, zise Kieran, ridicându-se. Ne-au

adus direct la Wayfair. Un individ aurit ne aştepta în faţa porţilor. Voia să ne separe. Zicea că ar fi necuviincios să rămânem împreună, însă i-am explicat – foarte detaliat chiar – că aşa ceva nu avea cum să se întâmple.

Nu aveam idee cine putea fi individul aurit.

— Şi Reaver?

— Dragoninul se află în camera de sub aceasta. Suntem…

— În aripa vestică a castelului Wayfair. Ştiu. Asta era camera mea pe când locuiam aici, l-am întrerupt, iar maxilarul lui se încordă atunci când află acest lucru. Te-ai aflat lângă mine în tot acest timp? De unde ştii că Reaver e bine?

— L-au adus şi pe el aici atunci când am cerut să-l văd. S-a comportat destul de bine, şi poate că asta m-a neliniştit cel mai tare. I-au dat haine curate şi mâncare. La fel s-au purtat şi cu mine. Se află sub pază. Rânji. Sub cheie, la fel ca noi. Însă habar n-au cu cine au de-a face. Dacă ar şti, mă îndoiesc că l-ar fi lăsat, pur şi simplu, încuiat într-o cameră.

— Şi a rămas locului?

Kieran încuviinţă din cap.

— Se pare că înţelege că n-are rost să se dea de gol, acum, că ne aflăm în inima teritoriului inamic.

Esenţa primitivă îmi împungea pielea, reacţionând la tornada de emoţii ce se stârnise în mine. Simţeam că eram pe cale s-o iau razna.

— Săculeţul de piele…

— E chiar aici. L-am păstrat. Făcu semn cu capul spre un scaun tapiţat în alb, aflat de cealaltă parte a patului.

Slavă zeilor!

— Şi… ai *văzut-o?*

Regina de Sânge.

Isbeth.

— Nu. N-am văzut nici un Ascendent în afară de o mică oaste de cavaleri. Sunt peste tot. În afara acestei camere, pe coridor, pe fiecare etaj, îmi zise Kieran. Mă aşteptam să-i găsesc şi-n dulap. Slujnicele şi cretinul ăla auriu au fost singurele persoane care au interacţionat cu noi.

Însă ea se afla prin preajmă.

Mai mult ca sigur.

— Şi Malik?

Kieran clătină din cap.

Am închis ochii, trăgând puternic aer în piept.

— Cine e tipul ăsta aurit despre care tot pomeneşti?

— Îl cheamă Callum. E un Revenant. E ceva tare ciudat la el.

— Situaţia în care ne aflăm e cu totul bizară, am murmurat.

Îmi simţeam capul vraişte. Ieşisem din acel coşmar confuz şi mă trezisem în Carsodonia. În interiorul castelului Wayfair. Erau o grămadă de lucruri cu care trebuia să mă obişnuiesc – mai ales cu faptul că planul nostru deviase complet. Pierduserăm cu totul controlul, asta dacă-l avuseserăm vreodată cu adevărat. Un fior de panică mă străbătu, ameninţând să mă acapareze. Nu-mi permiteam să se întâmple una ca asta. Miza era prea mare. Trebuia să fiu puternică.

Mâinile îmi tremurau în timp ce mi le apropiam de trup.

— Şi slujnica aceea? Millicent?

— N-am mai văzut-o de când am ajuns aici.

Am oftat.

— Ţii minte că a spus că nu aveam cum să

pătrundem neobservaţi în Carsodonia dacă nu alegeam să o urmăm? Dar n-a zis că n-am fi putut *evada.* Nu ţi s-a părut ciudat?

— Totul la ea mi se pare ciudat.

Nu puteam decât să fiu de acord.

Mi-am poruncit gândurilor să încetinească şi să se limpezească, în timp ce mi-am lăsat mâinile pe pervazul cald al ferestrei şi am privit împrejurimile. Cerul era străbătut de nuanţe de un roz estompat. Ochii mi se opriră asupra turnurilor din piatră de umbre ale Templului lui Nyktos şi asupra domului de diamant al Templului lui Perses. Stăteau unul în faţa celuilalt, situate în cartiere diferite, unul privind către Marea de Lână, iar celălalt – către umbrele Stâncilor Mâhnirii.

Dacă îl ţineau pe Casteel prizonier în subteran, într-un sistem de tuneluri asemănător celui din Oak Ambler, se putea afla sub unul din cele două temple.

Tatăl meu la fel.

Mă aflam acolo unde îmi doream, dar situaţia nu era deloc cea pe care mi-o imaginasem. M-am concentrat asupra Podului de Aur, care despărţea Districtul Grădinilor de zonele mai puţin înstărite ale Carsodoniei. Inima reuşi în sfârşit să-mi bată într-un ritm normal. Gândurile se liniştiră odată cu vibraţiile *eather*-ului, care-mi pulsa încetişor în piept.

— Situaţia nu-i chiar atât de rea.

— Deloc, zise Kieran, venind lângă mine la fereastră. Am ajuns.

— Nu vom putea să ne mişcăm liberi prin castel sau prin oraş, am zis. Vom fi supravegheaţi cu mare atenţie, şi nu ştim care sunt planurile Reginei de Sânge. Bănuiesc că n-are să ne lase prea mult timp de capul nostru, îmbrăcaţi în haine noi şi hrăniţi zi de zi.

— Nu cred că-i stilul ei, zise Kieran, aţintindu-şi

privirea în aceeaşi direcţie ca mine.

Pescăruşi se ridicau şi coborau deasupra zidurilor oraşului, acolo unde începea să se curbeze, străjuind Oraşul Inferior şi marea, unde razele soarelui la asfinţit se reflectau în apele albastre. Lumina blândă se aşeză peste grădinile aflate pe acoperişuri şi peste alte acoperişuri abrupte, până în depărtare, peste locuinţe ce erau aşezate una peste alta, în care oamenii abia aveau loc să respire. Carsodonia era un oraş frumos, mai ales la apus şi la răsărit, asemenea Pădurii Sângerii. Altă dovadă că ceva cu un aspect atât de uluitor putea ascunde ceva foarte urât.

— Unde crezi că se află acum armatele noastre? l-am întrebat.

— Ar trebui să fi ajuns la New Haven sau chiar la Podul Alb, zise Kieran. Se află la trei sau patru zile distanţă. Mă privi. Dacă nu ajungem la Trei Râuri atunci când i-am promis lui Valyn, vor veni să ne caute.

Am încuviinţat din cap.

— La ce distanţă ai reuşit să comunici cu Delano folosind *notam*-ul? mă întrebă.

— Destul de departe. A reuşit să mă contacteze pe când se afla în Ţinuturile Pustii, dar nu cred că aş reuşi să-i transmit vreun mesaj. Sunt prea departe de el acum.

— Aşa e, zise Kieran, privind pe fereastră. Însă Carsodonia trebuie să fie la fel de întinsă ca distanţa dintre Ţinuturile Pustii şi Pompay, nu-i aşa? Ai reuşi să-l contactezi dacă ajunge până la zidul oraşului?

M-am uitat la zidul masiv care se întindea în depărtare.

— Da, aş reuşi să-l contactez.

Ceva mai târziu, stăteam privind feţele

strălucitoare de porţelan aliniate de-a lungul rafturilor aflate pe o parte a dulapului de haine.

— Închide, te rog, uşa aceea, zise Kieran, aflat în spatele meu.

— Ţi-e frică de nişte păpuşi?

— Mai degrabă, mi-e frică de faptul că păpuşile au să-mi fure sufletul.

Am rânjit, închizând uşa. Îmi băgasem nasul peste tot, căutând un obiect ce ar fi putut servi drept armă. Încă aveam pumnalul din os de vârcolac, însă Kieran şi Reaver nu mai aveau nici o armă. Îi oferisem pumnalul lui Kieran, însă îl refuzase. Nici unul din cei doi nu era lipsit de apărare, însă m-aş fi simţit mai bine dacă ar fi acceptat pumnalul.

— Chiar te-ai jucat cu ele pe când erai mică? mă întrebă Kieran, holbându-se la dulap, de parcă se aştepta ca una dintre păpuşi să deschidă uşa şi să scoată capul.

— Da, i-am zis întorcându-mă spre el şi sprijinindu-mă de dulap.

— Atunci, se explică destul de multe.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ea… Isbeth obişnuia să-mi facă o păpuşă cadou în fiecare an, în prima zi de vară, până în anul în care m-a trimis în Masadonia. Înainte, credeam că păpuşile erau frumoase.

— Sunt terifiante, zise Kieran, strâmbându-se.

— Aşa-i, însă feţele lor erau netede şi neîntinate, am zis atingându-mi cicatricea ce-mi străbătea obrazul. A mea nu era deloc astfel, aşa că mă prefăceam că arăt ca una dintre ele.

— Poppy… zise Kieran, iar trăsăturile feţei sale îşi pierdură duritatea.

— Da, ştiu. Simţeam că faţa avea să-mi ia foc de

ruşine. A fost o prostie.

— Nu aveam de gând să spun aşa ceva…

O bătaie puternică răsună dinspre uşile aurite cu o clipă înainte ca acestea să se deschidă.

Era ea.

Slujnica.

Millicent înaintă agale în încăpere, îmbrăcată într-o tunică neagră fără ornamente, cu mâneci lungi, ce-i ajungea până la genunchi. Purta cizme înalte cu şiret. Aripile pictate ce-i acopereau faţa erau de data aceasta negre. Contrastul pe care machiajul îl făcea cu ochii ei pali era neliniştitor.

— Bună seara, zise Millicent bătând din palme, în timp ce trei slujnice intrau în încăpere, urmând-o. Erau îmbrăcate asemănător, însă feţele le erau acoperite cu voaluri, lăsându-le doar ochii la vedere. Două dintre slujnice aveau ochii de un albastru spălăcit. Cealaltă avea ochi căprui. Dintr-odată am conştientizat ceva. Poate că nu toate slujnicele erau Revenanţi, dar era limpede că nu toate aveau acei ochi de un albastru pal. Mama… avusese ochii căprui.

— Mă bucur că te-ai ridicat din pat. Millicent îl salută pe Kieran cu o mişcare a capului. Părul ei îmi atrase atenţia. Era negru ca noaptea, însă părea că în unele locuri era neuniform şi decolorat. Ţi-am zis doar că n-o să mai aibă nimic după două zile, două zile şi ceva…

M-am depărtat de dulap, încercând imediat să-i citesc emoţiile. Simţurile mele se loviră de un zid, ceea ce mă enervă. Slujnica mă bloca.

— Ce era toxina aceea în care a fost mânjită săgeata? am întrebat.

— Ceva scobit din intestinele unei creaturi, zise Millicent ridicând din umeri. Ar fi ucis un atlantian. Cu

siguranţă ar fi ucis un muritor. Doar unul dintre gardieni avea săgeţi mânjite cu acea toxină. Ca poliţă de asigurare, în caz că voiai să o faci pe Vestitoarea de Distrugere pornită la război.

— Dacă vei continua să-mi spui Vestitoarea, s-ar putea să fie chiar aşa.

Millicent izbucni în râs, însă râsul de acum nu semăna deloc cu cel pe care îl auzisem de la ea pe când ne aflam pe drum. Acum, suna fals.

— Nu ţi-aş recomanda să încerci. Toată lumea este cu nervii întinşi la maximum, mai ales după misiva pe care a primit-o Coroana.

— Ce misivă?

— Coroana a fost înştiinţată că New Haven şi Podul Alb se află acum sub control atlantian, zise Millicent. Ne aşteptăm ca Trei Râuri să fie cucerit cât de curând.

Vonetta şi generalii reuşiseră. Am zâmbit.

Slujnica zâmbi şi ea.

— Regina doreşte să te vadă.

Zâmbetul îmi dispăru.

— Chiar acum se aduce apă fierbinte în camera de îmbăiere, zise Millicent, traversând încăperea şi aşezându-se pe scaunul aflat lângă pat. În clipa în care vei fi prezentabilă, vei fi condusă la ea.

— *Noi* vom fi conduşi la ea, o corectă Kieran.

— Sigur, dacă asta te face fericit, atunci n-ai decât să-ţi însoţeşti mult iubita regină.

Ridică o mână înmănuşată. Altă slujnică pătrunse în încăpere. Purta pe braţ o rochie albă şi se îndrepta spre dulap.

— Poţi să te opreşti acolo, am zis. N-am de gând să port aşa ceva.

Slujnica se opri, privind-o pe Millicent, care îşi schimbase poziţia în scaun. Se aşezase cu umerii pe

şezut, cu picioarele încrucişate pe spătar. Capul i se bălăngănea, dincolo de marginea scaunului. Nu aveam idee cum de ajunsese în acea poziţie în doar câteva secunde sau de ce. Se încruntă.

— De ce nu?

— Vrea să mă îmbrac în hainele albe ale Fecioarei, am zis, privind rochia. Nu mă interesează motivele ei, dar n-are să mai decidă niciodată ce haine port.

Ochii ei pali mă urmăreau pe sub machiaj.

— Însă e singura rochie pe care am primit-o.

— Nu-i problema mea.

— Nici a mea.

— Te numeşti Millicent? am întrebat-o.

— Din câte-mi aduc aminte…

Mi-am îndreptat spatele.

— Trebuie să înţelegi ceva, *Millicent.* Dacă Isbeth vrea să mă duc la ea, ai să-mi faci rost de nişte haine ce nu sunt albe. Sau am să mă înfăţişez aşa cum sunt îmbrăcată acum.

— Eşti plină de noroi, sânge şi zeii mai ştiu ce, zise slujnica. Poate că ai uitat, însă *mama* ta e obsedată de curăţenie.

— N-o mai numi mama mea. *Eather-ul* începu să-mi vibreze în piept în timp ce mă apropiam de slujnică. Nu e asta pentru mine.

Millicent tăcu.

— Ori îmi găseşti alte haine, ori merg aşa cum sunt, am repetat. Şi, dacă ţinuta asta e necorespunzătoare, am să mă duc să o văd goală.

— Chiar aşa? mă întrebă ea tărăgănat.

— Da!

— Mai că ar merita, doar ca să-i văd reacţia. Millicent tăcu preţ de câteva clipe şi apoi îşi împinse picioarele dincolo de spătarul scaunului. Mi-am

încrucişat braţele, în timp ce ea se arunca din scaun, aterizând în picioare. Se îndreptă spre mine, părul acoperindu-i faţa. Atunci, am o problemă.

— Chiar aşa.

Millicent oftă.

— Nu mă plăteşte destul... Luă rochia adusă de cealaltă slujnică. De fapt, nu sunt plătită deloc, ceea ce e şi mai rău.

— Ce ciudat! murmură Kieran în timp ce o privea *repezindu-se* afară din încăpere.

Celelalte slujnice rămaseră în încăpere, nemişcate şi tăcute, trăsăturile lor fiind ascunse de machiaj. Cum de uitasem de ele? M-am cutremurat, amintindu-mi de felul în care se mişcau tăcut pe coridoare. Şi mama, singura femeie care se purtase frumos cu mine, fusese una dintre ele?

— Aveţi nume? le întrebă Kieran, privindu-le cu atenţie. Nici una nu răspunse. Gânduri? Păreri? Ceva, orice?

Nimic.

Nici măcar nu clipeau, aflate între noi şi uşile deschise. Mi-am întins simţurile spre ele. Am simţit ziduri de apărare mentală, la fel ca la Millicent. Încercam să-mi imaginez mici crăpături în acele scuturi. Fisuri minuscule umplându-se cu o lumină alb-argintie. Am trecut prin acele deschizături, simţind...

Una dintre slujnice tresări, în timp ce simţeam pe limbă gustul aerat al pandişpanului. *Pace.* Surprinsă, m-am redresat, fiind pe cale să fac un pas în spate. Cum de puteau să simtă aşa ceva? Nu se potrivea cu ceea ce simţisem din partea lui Millicent.

— Mă şi întreb de ce Millicent e atât de vorbăreaţă, pe când colegele ei tac mâlc, zise Kieran.

— Am impresia că ea nu e la fel ca ele. Nu-i aşa?

le-am întrebat pe slujnice în timp ce Kieran îmi aruncă o privire scurtă. Millicent e altfel.

— În moduri mai subtile decât cele evidente? întrebă Kieran, tărăgănat.

— Nu miroase ca ele.

Kieran se încruntă, întorcându-se spre slujnice.

— Ai dreptate.

Millicent reveni, aducând cu ea haine la fel de negre ca ale ei. Tropăi pe lângă noi şi aruncă hainele pe pat.

— Haine mai bune de-atât n-am găsit, îmi zise. Se întoarse spre mine şi îşi propti mâinile în şolduri. Sper că eşti mulţumită, pentru că *ea* cu siguranţă n-are să fie.

— Crezi că-mi pasă cât de puţin?

— Deloc, zise ea, făcând o mică pauză. Pe moment. Am fost străbătută de un fior în timp ce se aşeza pe scaun, picior peste picior. Ar trebui să te pregăteşti. Am să-i ţin companie… omului tău.

— Minunat, murmură Kieran.

— Vreau să-l văd pe Reaver înainte de a mă întâlni cu regina.

— N-are nimic.

— Vreau să-l văd.

Buzele i se subţiară în timp ce mă privea.

— E tot timpul atât de insistentă?

— Am impresia că doar îşi impune autoritatea, zise Kieran.

— Ei bine, e enervant… şi neaşteptat. Mă privea fără să clipească. Nu era deloc aşa mai demult.

— Şi tu de unde ai putea şti una ca asta? am întrebat.

— Pentru că îmi amintesc de tine pe când erai la fel de tăcută ca un şoricel mititel. Nu scoteai nici un

sunet. Doar noaptea erai gălăgioasă, atunci când te apucau coşmarurile, zise slujnica.

Fiorul reveni, trecându-mi din nou prin şira spinării.

— Mă aflam aici. Simt că am fost dintotdeauna aici, continuă ea, oftând. Sunt bătrână, Penellaphe. Aproape la fel de bătrână ca regele tău…

Înainte să-mi dau seama că mă mişcasem, mă aflam în faţa ei, împingându-mi mâinile în spătarul scaunului.

— Unde e Casteel? am întrebat, conştientă că vârcolacul se afla chiar în spatele meu, în vreme ce slujnicele făceau un pas înainte.

Millicent tăcu. Esenţa primitivă îmi zvâcnea în vene pe când îmi aplecam capul, privind-o drept în ochi.

— L-ai văzut? am întrebat, iar vocea îmi deveni din nou gravă.

Trecu un moment prelung de tăcere.

— Dacă vrei să-l vezi, zise – iar eu aproape am ratat momentul în care aruncă o privire spre celelalte slujnice –, îţi sugerez să nu te mai bagi aşa în mine şi să te machiezi… şi încă repejor. Timpul e esenţial, Înălțimea Voastră.

I-am susţinut privirea şi m-am retras încet. Am luat hainele şi m-am dus în camera de îmbăiere, unde m-am spălat repede în apa curată şi caldă pe care o aduseseră slujnicele. O puteam auzi pe Millicent întrebându-l pe Kieran dacă era vârcolac, după care am auzit-o sporovăind despre faptul că nu cunoscuse niciodată unul. Kieran abia îi răspundea.

Hainele păreau să provină din garderoba ei.

Tunica era lungă şi nu avea mâneci şi îmi atârna peste umăr, în locul în care ar fi trebuit să se afle rana făcută de săgeata din piatră de umbre. Însă rana se vindecase deja şi pielea mea părea neatinsă. Corsajul

era strâmt, însă cureluşele de piele de la talie şi şold îmi permiteau să îl ajustez ca să se potrivească pe silueta mea mai plină. Tivul tunicii îmi ajungea până la genunchi şi avea câte un şliţ pe lateral, astfel că puteam ajunge cu uşurinţă la pumnalul meu din os de vârcolac. Am legat punguţa de piele de una dintre cureluşele de pe talie, iar inelul îmi atârna la gât, între sâni. Millicent adusese şi o pereche de pantaloni despre care nu credeam că îi aparţineau, însă care îmi veneau, aşa că puţin îmi păsa de unde îi luase.

M-am apropiat de măsuţa de toaletă, privindu-mi reflexia în oglindă, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Strălucirea argintie din spatele pupilelor mele era puternică, şi mi se părea că aura crescuse. Am clipit. Nu se schimbă nimic.

Stând acolo, m-am gândit la coşmarul pe care-l avusesem. Mama mea spusese ceva despre Cel Întunecat. El fusese *viktor*-ul ei. Tocmai de aceea Tawny zisese că acel cuvânt îi părea cunoscut. Îl auzisem şi eu înainte. În acea noapte, şi doar zeii puteau şti de câte ori îl auzisem în coşmarurile pe care nu mi le mai puteam aminti. Leopold. Tatăl meu. El fusese… ca Vikter. Am suspinat.

M-am proptit în măsuţa de toaletă din porţelan, privindu-mi cicatricile în oglindă. Se estompaseră un pic după Ascensiune, însă dintr-odată îmi păreau mai pronunţate ca oricând. Nu ştiam dacă din cauza luminii puternice aruncate de lămpi sau a oglinzii din acest castel – din acest *oraş.*

Inima continua să-mi bată nebuneşte în timp ce am fost cuprinsă de o combinaţie de frică şi nerăbdare. Senzaţia venise în valuri, încă din clipa în care mă trezisem şi aflasem că eram în Wayfair. Eram acolo unde se afla şi Casteel. Unde se afla tatăl meu. Unde

era şi Isbeth.

— Nu mi-e frică de ea, am şoptit către reflexia din oglindă. Sunt o regină. O zeiţă. Nu mi-e frică de ea.

Am închis ochii. În tăcerea din încăpere, inima îşi încetini până la urmă bătăile. Stomacul mi se linişti, iar eu am dat drumul măsuţei. Mi-am împletit părut încă umed. Mâinile nu-mi tremurau.

Nu îmi permiteam să-mi fie frică de ea. Nu-mi permiteam să-mi fie frică de nimic. Nu în acea clipă.

Cicatricile pe care le aveam pe faţă şi pe braţe erau vizibile pentru toată lumea, în timp ce coboram spre nivelul principal al castelului Wayfair.

Mă simţeam bizar.

Millicent mă dusese să-l văd pe Reaver şi nu se împotrivise prea mult atunci când acesta alesese să ne urmeze. Dragoninul era tăcut, îşi ţinea capul plecat, iar faţa îi era ascunsă de părul lung şi blond. Cu toate acestea, era foarte atent la tot ce ne înconjura, în vreme ce traversam atriumul, care cândva mi se păruse mult mai mare şi deosebit de frumos.

Copil fiind, fusesem atrasă de plantele căţărătoare gravate pe coloane, poleite cu aur. Obişnuiam să-mi trec degetele peste gravurile delicate, încercând să ajung cât mai sus, însă acestea urcau până spre tavanul boltit. Eu şi Ian ne furişam deseori în atrium în mijlocul zilei şi strigam, ascultând cum vocile noastre prindeau ecou, reverberând din panourile colorate de sticlă aflate deasupra.

Acum, mi se părea că atriumul era *excesiv.* De parcă poleiala şi munca artiştilor încercau să ascundă petele de sânge pe care nimeni nu le putea vedea.

Mi se părea mai mic şi din pricina numărului mare de persoane ce ne *escortau*. În afară de Millicent şi de

cele patru slujnice, eram flancaţi de şase cavaleri regali şi de un contingent de Revenanţi, dacă era să mă iau după mirosul lor şi după felul ciudat şi tăcut în care păşeau. Vampirii purtau văluri asemănătoare cu slujnicele, ce le ţineau feţele ascunse, făcând ca doar ochii să le fie vizibili pe sub coifuri. Nu-mi făceam griji din cauza acestora. Dacă încercau să facă ceva, puteam să-i elimin cu uşurinţă. Revenanţii ar fi reprezentat o problemă, însă pentru asta îl aveam pe Reaver alături.

Am intrat pe Coridorul Zeilor, acolo unde statuile acestora erau aliniate de-o parte şi de alta a pereţilor. Ştiam exact încotro ne îndreptam. Spre Sala Mare.

Vaze pline cu flori de liliac şi cu trandafiri ce înfloreau doar noaptea – florile mele preferate – se aflau între statuile masive. Feţele statuilor nu aveau trăsături. Erau netede şi ridicate spre tavanul înalt. Treceam printr-un alt loc în care eu şi Ian obişnuiam să ne jucăm pe când eram copii, alergând de colo-colo, printre statui, odihnindu-ne apoi la poalele unora dintre ele, în timp ce Ian inventa tot felul de aventuri minunate în care fuseseră implicaţi zeii.

Am simţit durere în piept pe când priveam spre atriumul ce se deschidea înaintea noastră, mult mai mic, în care se găseau două statui incrustate cu rubine.

Regele şi regina Solisului.

— De prost gust, murmură Kieran atunci când văzu statuile.

Millicent se oprise în faţa noastră, undeva mai în dreapta. Am observat doi gardieni regali stând în faţa unor uşi vopsite în roşu. Cei doi le deschiseră şi de după ele pătrunse rumoarea Sălii Mari, străbătând coridorul intrării secundare – murmure şi râsete, ţipete şi strigăte de binecuvântare.

Millicent mă privi peste umăr, punându-şi un deget peste buzele rozalii, înainte să pătrundă în Sala Mare. Slujnicele nu o urmară. Se dădură la o parte, făcându-ne loc, în timp ce Millicent pătrundea într-un alcov despre care îmi aminteam că înconjura întreaga Sală Mare.

Mi-am lipit palma de punguţa de piele şi am urmat-o. N-am dat atenţie mulţimii aflate sub noi sau Ascendenţilor care ocupau celelalte zone ale alcovului. Mi-am îndreptat instantaneu atenţia spre podiumul înalt, lat şi lung, mult mai mare decât majoritatea locuinţelor din oraş. Tronurile erau noi, fiind în continuare incrustate cu rubine şi diamante, însă spătarele lor nu mai purtau Emblema Regală. Spătarele aveau acum forma unei semiluni. Ambele tronuri erau goale.

Însă nu rămaseră pentru multă vreme aşa.

Slujnicele dădură la o parte stindardele purpurii din spatele tronurilor, iar Sala Mare fu cufundată în tăcere. Toată lumea tăcea mâlc. Bărbaţi în robe aurite apărură, aducând o lectică în care se afla o cuşcă. Cuşca îmi reamintea de cele folosite pentru păsări, însă era mult mai mare. Observam mirată faptul că zăbrelele cuştii erau îmbrăcate în mătase roşie. Perdele dantelate ascundeau de ochii privitorilor persoana care se afla în cuşcă.

— Ce glumă proastă, murmură Kieran în timp ce bărbaţii în robe lăsau lectica pe podium.

N-am reuşit să-i răspund, deoarece în aceeaşi clipă slujnicele dădură draperiile la o parte, iar Regina de Sânge coborî din lectica aurită. Ovaţiile erupseră, urmate de aplauze furtunoase, ecoul acestora reverberând din pereţii acoperiţi de stindarde, cât şi din domul format din panouri de sticlă de deasupra.

Toată fiinţa mea se concentră asupra ei în timp ce traversa podiumul, îmbrăcată în alb. Purta o rochie albă ce-i lăsa doar chipul şi mâinile la vedere. Coroana ei avea vârfuri de diamant, aşezate peste inele din rubin, conectate între ele cu onix lustruit, fiind uluitoare şi provocatoare în acelaşi timp. Părul ei castaniu strălucea în lumina sfeşnicelor ridicate pe coloanele ce susţineau podeaua alcovului, încadrând podiumul. De unde mă aflam puteam vedea că ochii îi erau machiaţi puternic cu negru, iar buzele ei aveau culoarea fragilor.

Esenţa primitivă se zvârcoli în mine în vreme ce strângeam balustrada. Regina se aşeză pe tron, lăsându-şi capul într-o parte şi *savurând* modul în care fusese primită. Mă abţineam cu greu să nu accesez puterea ce-mi umplea venele şi s-o atac pe loc. Degetele mele strânseră şi mai tare balustrada, înfigându-se în ornamentele aurite ce se învârtejeau de-a lungul acesteia, străbătând coloanele, podeaua şi pereţii.

— Ei drăcie, mârâi Kieran, aflat lângă mine.

Mi-am îndreptat privirea spre bărbatul îmbrăcat în negru care se opri în stânga Reginei de Sânge. Respiraţia începu să-mi ardă plămânii. Avea pielea de culoarea bronzului. Părul său castaniu avea şuviţe arse de soare şi era pieptănat pe spate. Trăsăturile bărbatului mi se păreau ciudat de familiare. Avea pomeţi înalţi. Buze pline. Maxilar puternic.

— Malik, am şoptit.

Am fost cuprinsă de gustul amar al furiei ce-mi inundă gâtul, combinat cu cel picant al durerii. Mi-am ridicat o mână, aşezând-o pe a lui Kieran. Acesta strânse balustrada la fel cum făcusem şi eu. Mi-am reprimat tristeţea şi furia, încercând să canalizez

căldură şi… şi *fericire.* Kieran se cutremură, iar dintr-odată am simţit în palmă că tendoanele mâinii lui se relaxară.

— *Prinţul* Malik, mă corectă Millicent cu voce joasă. Cumnatul tău.

Mi-am întors brusc privirea spre ea. Se uita la Malik. Stând atât de aproape una de alta, am observat pete micuţe ce-i acopereau obrajii, pe sub machiaj. Pistrui. Am strâns mâna lui Kieran. Millicent îl privea pe prinţ aşa cum şi el o privise în Oak Ambler, cu maxilarul încordat şi nemişcat.

Reaver trecu prin spatele ei, încordându-şi bicepsul şi antebraţul. Nu părea să-l deranjeze prezenţa celorlalţi aflaţi în alcov – Ascendenţi îmbrăcaţi în haine sofisticate din mătase, purtând bijuterii strălucitoare. Ei însă ne priveau cu ochi întunecaţi şi curioşi.

Statuia masivă a zeului primitiv al vieţii îi atrăsese atenţia dragoninului.

Se afla în mijlocul Sălii Mari, sculptată în marmură imaculată. Asemenea celorlalte statui din Coridorul Zeilor, faţa statuii era netedă şi fără trăsături, însă în rest detaliile sculpturii nu se erodaseră de când nu o mai văzusem. Sandalele militare cu talpă grea şi platoşele ce-i protejau tibiile şi pieptul păreau neschimbate. Ţinea în continuare suliţa şi scutul.

Muritorii se ţineau departe de statuie şi de petalele negre, smulse din trandafirii ce înfloreau doar noaptea, împrăştiate la picioarele acesteia.

— Mă îndoiesc sincer că Nyktos ar fi mulţumit să afle că statuia sa a rămas aici, am murmurat.

— Nu e statuia lui Nyktos, mârâi încet Reaver.

— Are dreptate, interveni Millicent.

Mulţimea se linişti înainte să întreb la ce anume se refereau. Regina vorbi:

— Dragi oameni din popor, îmi faceţi o mare onoare!

Vocea ei.

Am simţit gheaţă în vintre când am auzit tonul călduros şi moale, atât de diferit de cruzimea de care era capabilă.

— Nu sunt demnă, zise Isbeth. Degetele mele apucară iar balustrada. Demnă? Îmi venea să izbucnesc în râs. Chiar şi în aceste vremuri pline de teamă şi nesiguranţă, încrederea voastră în mine a rămas de neclintit.

Kieran mă privi.

— Ştiu, am murmurat.

— Tocmai de aceea, şi eu voi fi de neclintit. Zeii, la fel. În faţa unui regat eretic şi în faţa *Vestitoarei.*

Capitolul 24

Şuşotelile trecură în valuri peste podeaua Sălii Mari, străbătând alcovul, venind atât din partea muritorilor, cât şi a Ascendenţilor. Muşchii cefei mi se încordară în timp ce Kieran şi Reaver înlemniseră.

— *Vestitoarea şi Aducătoarea de Moarte şi Distrugere asupra pământurilor dăruite de zei* s-a deşteptat, zise Regina de Sânge, iar şuşotelile încetară. Cuvintele ei fură întâmpinate de tăcere – tăcere şi şocul meu crescând. Zvonurile pe care le-aţi auzit despre oraşele noastre aflate spre miazănoapte şi spre răsărit sunt adevărate. Au căzut în mâinile duşmanului. Zidurile lor au fost dărâmate. Cei nevinovaţi au fost violaţi şi măcelăriţi. Duşmanul s-a hrănit din ei şi i-a *blestemat.*

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Şocată, mi-am trecut privirea peste mulţime – peste feţele palide,

cuprinse de frică. Le simţeam frica zgâriindu-mi scuturile emoţionale. Situaţia de care mă temusem se adeverea. Profeţia nu mai era doar o adunătură de vorbe abia ştiute, ci o armă.

Una mânuită cu măiestrie. Însă nu era nimic mai mult decât o grămadă de minciuni oribile. Minciuni aruncate şi înghiţite fără ezitare. Minciuni care se transformaseră deja într-un adevăr.

Eather-ul îmi ardea coşul pieptului, în timp ce eu strângeam balustrada. Furia îmi pulsa în vene.

— Cei care au fost lăsaţi în viaţă sunt acum prizonierii acelor stăpânitori barbari, care au petrecut secole întregi ticluind planuri împotriva noastră. Zeii plâng din pricina sorţii noastre. Isbeth se aplecă înainte, stând pe tron, cu spinarea dreaptă, alte şi alte minciuni scurgându-i-se printre buze. Inamicul vrea să pună capăt Ritualului nostru glorios – sacrificiului nostru onorabil adus în cinstea zeilor.

Mulţimea începu să sâsâie. Unii oameni ţipară, nevenindu-le să creadă.

— Ştiu. Ştiu, zise Regina de Sânge pe un ton blând. Nu vă temeţi! Nu vom ceda. Nu ne vom supune ororii pe care au trezit-o, nu-i aşa?!

Strigătele deveniră şi mai puternice, răsunând ca nişte tunete. Kieran clătina din cap, nevenindu-i să creadă, în timp ce pielea începea să-mi vibreze.

— Nu vom accepta să trăim în frică! Nu ne vom teme de Atlantia şi nici de Vestitoarea de Moarte şi Distrugere. Vocea Reginei de Sânge vibra puternic, la fel ca esenţa primitivă ce-mi zguduia străfundurile. Zeii nu ne-au abandonat, şi, datorită acestui fapt, datorită credinţei pe care o aveţi în Ascendenţi şi în mine, zeii nu ne vor părăsi niciodată. Veţi fi cruţaţi. Vă promit! Ne vom răzbuna pentru ce i s-a întâmplat regelui nostru.

Zeii o să se ocupe de asta.

Mulţimea izbucni în strigăte aprobatoare, susţinând un zeu fals. *Eather-ul* se învolbura şi-mi împungea pielea. Am simţit că balustrada pe care o strângeam începuse să tremure.

Millicent privi în jos şi apoi făcu un pas înapoi. Se întoarse spre mine şi îmi şopti:

— Calmează-te! Doar nu vrei ca oamenii să afle că Vestitoarea se află printre ei.

I-am întâlnit privirea.

— Nu sunt Vestitoarea.

— Aşa e, zise, privind balustrada.

Marmura acesteia începuse să se crape.

— Poppy, zise Kieran atingându-mă pe spate în timp ce Reaver se apropie de noi. Urăsc să fiu de acord cu ea, însă nu-i momentul să faci ceva pripit, oricât de îndreptăţit ar fi.

— Mie mi se pare că moment mai bun nu există, comentă Reaver.

Eram de acord cu dragoninul, însă încă nu aflasem unde era ţinut prizonier Casteel. Nu ştiam unde se afla tatăl meu. Regina de Sânge stătea chiar înaintea mea, însă asta nu însemna că cei doi erau în siguranţă. Dacă o atacam, cineva ar fi putut să le facă rău.

Şi asta nu era doar despre ei şi despre mine. Îi privea şi pe oamenii care umpleau sala şi care deja credeau că eram acel monstru – Vestitoarea. Dacă aş fi acţionat, aş fi zădărnicit toate eforturile ce se făceau pentru a-i elibera de sub jug.

M-am cutremurat în timp ce i-am poruncit esenţei să se retragă. Dură câteva clipe, însă l-am simţit pe Kieran relaxându-se. Millicent îşi întoarse privirea spre Sala Mare. Încetul cu încetul, am început să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla. Regina de Sânge

vorbea în continuare.

— Te poţi apropia, zise Isbeth.

— Ce naiba vrea să însemne asta?! murmură Kieran.

Desprinzându-mi mâna de a lui, am privit în jos spre o femeie firavă îmbrăcată într-o rochie bej, ce-i atârna pe umerii lăsaţi. Un cuplu mai în vârstă o ajuta să meargă, iar toţi trei erau priviţi de cavalerii care păzeau scările curbate ce duceau spre podium. Tânăra femeie ajunse până pe podium, iar cuplul mai în vârstă o ajută să îngenuncheze. Femeia ridică un braţ tremurând...

Regina de Sânge şi-l întinse pe-al său, împreunându-şi mâinile palide peste mâna mai mică şi tremurândă a femeii. Regina purta pe deget un singur inel, cu un diamant roz ce strălucea în lumină. Îmi închisesem simţurile, însă, în clipa în care capul Reginei de Sânge se plecă uşor, bucuria tinerei femei străpunse scuturile mele emoţionale, şi am putut simţi pe limbă un gust dulce şi blând.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— I-a dat Binecuvântarea. Nu ştiam că a continuat practica.

— Chiar îmi doresc să aflu ce înseamnă asta? mă întrebă Kieran.

— Muritorii cred că atingerea unei regine sau a unui rege are proprietăţi vindecătoare, i-am zis.

Femeia izbucni în plâns. Stomacul încă mi se răzvrătea.

— Ţin minte că stăteau la coadă zile la rând ca să aibă şansa să primească Binecuvântarea.

— O fac şi acum, remarcă Millicent.

— Înainte, credeam în aşa ceva. Binecuvântarea părea să funcţioneze uneori. Nu ştiu cum. Poate că, pur

şi simplu, era puterea pe care mintea o avea asupra corpului sau poate că... Am privit-o pe Regina de Sânge luând un pocal aurit de la o slujnică aflată în apropiere şi ridicându-l la buzele femeii. Isbeth zâmbi călduros şi, atunci când o făcu, chiar părea o persoană iubitoare şi grijulie, în timp ce o ajuta pe femeie să soarbă conţinutul pocalului. Ochii mi se îngustară. Sau poate că se datorează licorii din acel pocal.

Kieran îşi întoarse încet capul spre mine.

— Să fie sânge? Sânge atlantian?

Asta trebuia să fie.

— Zei, mârâi el. N-ar vindeca o persoană bolnavă de o boală terminală, însă pentru o vreme i-ar da speranţă. Efectul sângelui ar ţine într-atât încât să-i convingă pe muritori că zeii au binecuvântat Coroana de Sânge. Că atingerea regelui sau a reginei are efect tămăduitor. Că ei, împreună cu ceilalţi Ascendenţi, sunt Aleşi.

Asta se şi întâmplase.

După câteva clipe, tenul femeii îşi reveni la culoare. Chipul nu îi mai părea atât de tras. După care... se ridică în picioare. Mişcările ei erau destul de nesigure, însă reuşi să se ridice *singură.*

Ovaţii erupseră din mulţimea ce umplea Sala Mare. Mulţi căzură în genunchi, plângând în timp ce îşi împreunau mâinile, rugându-se şi aducând mulţumiri. Iar Regina de Sânge îşi ridică bărbia. Ochii ei întunecaţi priveau spre alcov.

La mine.

Şi Isbeth zâmbi.

*

— Nu-mi place deloc felul în care se holbează la

tine, zise abia şoptit Reaver, iar vocea lui fu înghiţită de discuţiile şi de muzica ce urcau spre tavanul înalt al camerei de primire în care fuseserăm conduşi după ce Binecuvântarea se încheiase.

— De data asta, sunt întru totul de acord cu tine, spuse Kieran tărăgănat.

Muritorii bogaţi nu erau singurele persoane prezente, adunaţi în grupuri sau tolăniţi pe divanurile cu tapiţerie groasă de culoare purpurie. Degetele şi gâturile le erau împodobite cu giuvaiere scumpe, iar burţile lor erau pline de gustările aduse de servitorii tăcuţi.

Ascendenţii ne înconjurau.

Oamenii de seamă stăteau printre ceilalţi ca nişte viduri, purtând bijuterii mult mai mari, privirile lor fiind mult mai întunecate, iar stomacurile – pline de un cu totul alt fel de hrană.

Muritorii ne tot aruncau priviri ce se opreau asupra celor doi însoţitori ai mei, din motive ce nu aveau nimic de-a face cu motivul pentru care mă priveau pe mine. O făceau foarte subtil. Între timp, Ascendenţii se holbau făţiş.

— Se uită aşa pentru că vă consideră atrăgători. Şi la mine se holbează pentru că sunt mutilată, le-am zis. Nu pot pricepe ce anume caut între ei.

— Ce dracu'?! murmură Reaver, încruntându-se.

— Elita muritorilor din Solis copiază întru totul curtenii, iar Ascendenţii poftesc tot ce este frumos. Priveşte-i, l-am îndemnat. Sunt perfecţi, într-un fel sau altul. Frumoşi.

Am ridicat din umeri, surprinsă de faptul că situaţia nu mă deranja. Ideea că mi-ar fi privit cicatricile mă oripilase cândva, chiar dacă mă mândrisem mereu cu ele – pentru că erau o amintire a faptului că

supravieţuisem. Însă pe atunci eram o cu totul altă persoană – cineva căruia îi păsa de părerea celor bogaţi şi a curtenilor.

Acum, nu-mi mai păsa câtuşi de puţin.

Mi-am îndreptat privirea spre locul în care gardienii regali păzeau intrarea. Şi aceştia ne ţineau sub observaţie, la fel ca slujnicele. Millicent dispăruse, şi doar zeii ştiau unde se afla. Timpul era esenţial, îmi zisese, şi aşa şi era. *Eather-ul* îmi pulsa în piept. Deveneam nerăbdătoare.

Regina de Sânge ştia că mă aflam acolo şi mă lăsa să aştept. O mişcare jenantă prin care să-şi demonstreze puterea. Mă adusese în acea încăpere pentru că se gândise că aveam să mă controlez fiindcă mă aflam printre atâţia muritori.

Muritorii habar n-aveau că printre ei se afla o zeiţă.

Îmi venea să le-o demonstrez şi mă abţineam cu greu să n-o fac. Am atins inelul prin materialul tunicii. Învăţasem însă că acţiunile mele puteau să aibă consecinţe nedorite. Unele ce nu doar că ar fi dus la rănirea cuiva, dar totodată ar fi demonstrat şi mai abitir că eram Vestitoarea. Aşadar, am ales să aştept. Roasă de *nerăbdare*. În timp ce o făceam, am privit spre cavaleri. Jumătate din ei stăteau nefiresc de rigizi, asemenea slujnicelor. Piepturile lor abia se mişcau. Nu se clinteau şi nici nu-şi lăsau greutatea de pe un picior pe altul. Clipeau rar.

— Cred că unii membri ai Gărzii Regale sunt Revenanţi, am zis încet.

— Are logică, admise Kieran. Sunt mai greu de observat aşa, decât dacă ar fi fost înveşmântaţi în robe purpurii.

Până la urmă, gărzile se dădură la o parte şi deschiseră porţile aurite. Două slujnice pătrunseră în

încăpere, acoperămintele lor ascunzându-le părul şi făcând ca feţele lor machiate să fie străbătute de umbre. Regina de Sânge le urma, îmbrăcată tot în alb.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp. Furia pulsa atât de puternic prin fiinţa mea, încât aveam impresia că meritam să fiu lăudată pentru că reuşisem să mă abţin să nu-mi dezlănţui mânia. Pentru că reuşisem să rămân nemişcată în timp ce muritorii şi Ascendenţii se înclinau în faţa ei. Noi trei nu am făcut asta, lucru ce nu trecu neobservat. Muritorii se îndreptară, iar şocul lor mă lovi ca o ploaie îngheţată. Şoapte începură să umple încăperea, în timp ce mica orchestră continua să cânte într-un colţ.

Kieran se încordă lângă mine, iar atenţia mea se îndreptă pentru o clipă spre bărbatul care o urma pe Isbeth.

Malik.

Mi-am întins simţurile spre el, dar, cum se întâmplase şi înainte, m-am lovit de un scut la fel de impenetrabil ca al tatălui său.

Regina de Sânge aproape pluti prin mulţime, aruncând zâmbete preţioase şi îmbrăţişări scurte. Coroana ei de diamante şi rubine strălucea sub lumina puternică a candelabrului, în timp ce îşi întorcea capul spre mine, iar privirile noastre se întâlniră.

Inima nu-mi bătu mai puternic.

Pulsul meu nu o luă razna.

Mâinile şi corpul nu începură să îmi tremure.

Nu simţeam frică sau nelinişte. Nu simţeam nimic. Eram de gheaţă, strunindu-mi furia care-mi pătrunsese în fiecare celulă a corpului, în timp ce ea traversa camera, tivul rochiei sale prelingându-se în urma ei. Cu alte cuvinte, eram mai degrabă calmă.

I-am susţinut privirea în timp ce slujnicele mascate

îi urmau pe ea şi pe Malik. Gărzile se mişcaseră, astfel încât creau un zid ce se întindea între noi şi ceilalţi.

Isbeth se opri la un pas de mine, iar zâmbetul acela călduros şi *plin de afecţiune* îi apăru din nou pe buzele de culoarea fragilor. Ochii ei întunecaţi şi fără fund trecură peste îmbrăcămintea mea.

— Nu porţi rochia pe care ţi-am trimis-o.

Simţeam furia ce colcăia în Kieran. Era atât de incandescentă şi de intensă, încât mă aşteptam să işte un incendiu. Însă eu… nu simţeam nimic în afară de o mânie rece ca gheaţa.

— Ştiu.

Pe faţă îi apăru un zâmbet slab, în vreme ce îşi ridica ochii spre mine.

— Îmbrăcămintea pe care o porţi nu e demnă de o regină.

— Port ce vreau. Cât priveşte ce anume e demn sau nu de o regină, eu sunt cea care decide.

— Ei bine, acum ai vorbit ca una, zise Isbeth. În comparaţie cu ultima oară când am stat de vorbă.

— Multe s-au schimbat de-atunci.

— Oare?

— Da. Începând cu faptul că acum domneşti peste mai puţine oraşe ca înainte, i-am zis.

— Chiar aşa? întrebă Regina de Sânge ridicându-şi o mână. Diamantul roz licări în timp ce ea pocni din degete. Ceea ce am pierdut ieri poate fi cu uşurinţă cucerit mâine.

Mi-am curbat buzele într-un zâmbet subţire.

— Nu te-am crezut niciodată proastă.

— Asta şi sper, zise, iar privirea i se îngustă.

— Însă trebuie să fii proastă dacă ai impresia că ai să recucereşti cu uşurinţă ceea ce ai pierdut, i-am zis, conştientă de faptul că atât Ascendenţii, cât şi muritorii

erau atenţi la vorbele noastre.

Nu se puteau apropia însă prea tare. Gărzile şi slujnicele îi împiedicau să o facă.

— Hmm, murmură Isbeth, luând un pahar de şampanie din mâna unui servitor care tocmai ajunsese lângă ea. Vreţi ceva de băut?

Am refuzat-o, însă Malik acceptă, atrăgându-i atenţia lui Kieran.

— Arăţi bine, *prinţule* Malik.

Zâmbetul slab ce-i dezvăluia parţial gropiţa din obrazul stâng îi străbătu faţa, în timp ce Malik sorbea din şampanie, fără să răspundă.

Isbeth îl privi pe Kieran.

— Iar tu arăţi la fel de delicios ca ultima oară când ne-am văzut.

Kieran se strâmbă.

— Cred că o să-mi vină rău.

— Adorabil, zise Isbeth, deloc afectată. Îl cercetă pe Reaver, iar sprâncenele ei negre şi delicate se ridicară. Pe dumneata nu te recunosc.

Reaver o privi fără să se clintească.

— Nici n-ai avea de unde.

— Ce interesant, zise ea, mai privindu-l o dată de sus până jos, în timp ce ducea paharul de şampanie la gură. Ia zi-mi, draga mea fiică, ai reuşit să rezişti farmecului evident al acestor bărbaţi de care alegi să te înconjori?

— N-am de gând să răspund la o asemenea întrebare, i-am zis, iar rânjetul lui Malik se lărgi.

— Isteaţă alegere, zise ea făcându-mi cu ochiul, iar stomacul mi se întoarse pe dos. Apropo, să ştii că greşeşti.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că nu-mi va fi uşor să

recâştig ceea ce am pierdut, îmi zise, ridicându-şi bărbia. Te am pe tine.

Un fior îngheţat de furie îmi şerpui peste spinare.

— Mă aflu aici pentru că am permis ca asta să se întâmple, i-am zis.

— Ah, da! *Ai fost de acord* să vii. Iartă-mă, zise şi se apropie şi mai mult.

Kieran şi Reaver se încordară. Eu am rămas relaxată.

— Chiar credeai că ai fi reuşit să te furişezi în oraş şi să-l eliberezi? Zău aşa, Penellaphe! *Ce prostie!*

Măruntaiele îmi ardeau, chiar dacă le simţeam îngheţate.

— Cu toate astea, sunt aici, nu?!

— Aşa e, şi mă bucur. Privirea ei mă cercetă. Avem multe de vorbit.

— Singurul lucru pe care-l avem de discutat este eliberarea lui Casteel.

Isbeth sorbi din nou din pahar.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima oară când mi-au fost prezentate cerinţele tale?

Am ignorat întrebarea.

— Cât şi eliberarea tatălui meu.

Regina de Sânge îşi coborî încet paharul, iar trăsăturile i se tensionară.

— Tatăl tău?!

— Ştiu cine e. Ştiu că îl ţii prizonier. Îi vreau eliberaţi pe amândoi.

— Cuiva i-a luat-o gura pe dinainte, murmură Isbeth. Tatăl tău şi regele tău sunt bine. Se află în siguranţă acolo unde sunt ţinuţi.

În siguranţă? Îmi venea să izbucnesc în râs.

— Vreau să-i văd.

— Nu ţi-ai câştigat acest drept, răspunse ea.

Să îmi câştig acest drept? Esenţa se împungea în pielea mea, ameninţând să-mi tulbure calmul glacial.

— Cei prezenţi ştiu cine sunt?

Avea o expresie ciudată pe chip.

— Doar câţiva de la Curte ştiu că eşti fiica mea.

M-am apropiat, iar slujnicele se urniră. Isbeth ridică o mână.

— Nu la asta mă refer. Au aflat că sunt o zeiţă şi că nu sunt Vestitoarea despre care tot vorbeşti? am întrebat-o.

Isbeth tăcu.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă le-aş dezvălui adevărul? am întrebat-o. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut-o în timpul discursului tău patetic sau în timpul Binecuvântării?

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi la consecinţe, răspunse Isbeth. Crezi că au să cadă în genunchi şi au să te ridice în slăvi? Că au să te primească numaidecât cu braţele deschise? Că nu te vor privi ca pe Vestitoarea despre care zeii i-au avertizat?

— Zeii n-au făcut aşa ceva, am zis. Ştii prea bine.

— Ce altceva e o profeţie spusă de un zeu, draga mea, dacă nu o avertizare grăită de acelaşi zeu?

Nările mi se dilatară.

— Nu sunt Vestitoarea.

Isbeth zâmbi, privindu-mă.

— Copil scump, văd că totuşi ceva a rămas neschimbat la tine.

— Faptul că te detest?

Isbeth râse încet.

— Tot n-ai reuşit să accepţi cine şi ceea ce eşti.

— Ştiu foarte bine ce şi cine sunt, i-am zis, ignorând teroarea şi neliniştea pe care o simţeam dintr-odată. Cât de curând, toţi cei pe care i-ai minţit

vor afla adevărul. Am să mă asigur de asta.

— Din nou, ce anume aştepţi de la oameni, Înălțimea Voastră? întrebă Malik. Ca ei să întoarcă spatele reginei lor? Atunci când au încredere în ea şi o ştiu de atâta vreme? Ai fost o Fecioară pe care o cred ori moartă, ori *schimbată.* O străină venită dintr-un regat de care se tem.

— Tacă-ţi gura! mârâi Kieran la el.

— E adevărul, replică Malik. Oamenii se tem de ea.

— În loc să se teamă de zeul fals care-i conduce? O prefăcută care a furat esenţa unui Primitiv de mult uitat, folosind-o ca să ucidă gărzile Regelui Zeilor? Cine anume a sacrificat nenumăraţi copii în aşa-zisul onorabil Ritual? am întrebat, ridicând dintr-o sprânceană şi privind-o pe Isbeth, care miji uşor ochii. Mă întreb cum o să reacţioneze când au să afle că nici măcar numele tău nu e cel real. Am râs reţinut. Fals, aşa cum şi Binecuvântarea e o păcăleală. La fel ca Ritualul şi ca tot ce ţine de Coroana de Sânge. Nu eşti nimic mai mult decât o zeitate falsă.

— Ai grijă! mă avertiză Isbeth.

— Cum rămâne cu ceilalţi Ascendenţi, am continuat, neluând-o în seamă. Cei pe care nu-i favorizezi? Ce crezi că au să facă atunci când vor descoperi că nu eşti una dintre ei? Ce zici, ai vrea să aflăm?

Mă privi, uitând de paharul pe care îl ţinea în mână în timp ce Malik se apropia de noi.

— Te-aş îndemna să nu te pripeşti, Înălțimea Ta, îmi zise Malik, punându-şi o mână pe braţul Reginei de Sânge. Se poate să reuşeşti să scapi nevătămată din catastrofa creată, însă mulţi din această cameră şi din multe alte locuri nu vor fi atât de norocoşi. Îţi doreşti una ca asta?

I-am privit mâna, uluită preţ de o clipă. Dezgustul mă cuprinse, alăturându-se furiei îngheţate pe care o simţeam.

— Cum de nu ţi-e scârbă să o atingi? l-am întrebat.

Malik ridică din umeri.

— Cum să n-o ating?

— Ticălosule! mârâi Kieran, făcând un pas în faţă.

Am prins braţul lui Kieran, oprindu-l, devenind, fără să-mi dau seama cum, persoana mai raţională.

Prinţul îl privi pe Kieran.

— N-am mai fost de mult timp în preajma ta, aşa că am să trec cu vederea ce-ai spus. Se pare că ai uitat că te pot învinge fără să mă chinuiesc prea tare, zise Malik.

Ochii glaciali ai lui Kieran străluciră.

— N-am uitat nimic.

— Prea bine, zise Malik, zâmbind. Ştii bine că măcar acest aspect a rămas neschimbat.

Privirea mea se concentră asupra lui Malik, observându-i zâmbetul plictisit şi indiferent. Mi-am întins simţurile spre el. Am dat de acele scuturi impenetrabile, însă de data aceasta nu m-am retras. Am permis esenţei să-mi urmeze simţurile, învăluind cu grijă scuturile, descoperind crăpăturile din ele.

Malik îşi întoarse brusc privirea spre mine, iar zâmbetul lui leneş îngheţă. Nu m-am oprit. Am lăsat *eather-ul* să pătrundă în acele ziduri mentale, zgrepţănând cu ghearele şi înfigându-se în zonele slabe. Paharul îi alunecă dintre degete, în timp ce îi spulberam scuturile mentale.

Îi simţeam emoţiile, venind spre mine, în stare pură, dezlănţuite, în timp ce Malik se împleticea şi făcea un pas în lateral. Am fost cuprinsă de un vârtej haotic, care mă cuprinse prea repede ca să pot

distinge ceva. Însă până la urmă am reuşit. Simţeam gustul zaharat al unui amuzament ce dispărea, cuprins de o furie acidă ce începea să se acumuleze. Malik se cutremură, aplecându-se, în timp ce îşi afunda mâinile în păr. Slujnicele interveniră, ascunzându-l de privirile celorlalţi, în timp ce eu continuam să *extrag* emoţiile din el. Am gustat urme de amar şi de acreală picantă. Măsuri egale de vină şi ruşine, însă o ranchiună ascuţită ca lama unui cuţit domina totul. O teamă ce se transformă în panică.

Mi-am retras simţurile din breşele pe care le făcusem în scuturile sale mentale. Malik îşi ridică privirea. Din nas îi curgea sânge. Durerea acută pe care o simţea se mai domoli, devenind o durere surdă, ce pulsa. Continua să mă privească.

— Luaţi-l de aici! porunci Isbeth cu vocea întretăiată.

Doi gardieni se apropiară şi-l apucară de braţe.

Malik se descotorosi de ei.

— N-am nimic, zise el răguşit, însă nu se împotrivi atunci când îl făcură să se răsucească.

Se îndepărtă, iar paşii săi erau nesiguri.

— Curăţaţi cioburile astea! se răsti Isbeth, ochii ei întunecaţi fiind pentru o clipă străbătuţi de urme vagi de *eather.* N-a fost prea drăguţ ce-ai făcut, fiică. Până la urmă, e cumnatul tău.

— A căutat-o cu lumânarea, comentă Kieran rânjind.

— Se poate, spuse Isbeth, dându-se la o parte în timp ce un servitor începu să strângă cioburile de pe jos. Trase adânc aer în piept, iar strălucirea subtilă din ochii ei dispăru. Gura i se relaxă. După cum spuneam, avem multe de discutat. Despre acest război. Despre regate. Despre Adevăratul Rege. Tocmai de aceea ţi-

am permis să vii în capitală.

— Vrei să stăm de vorbă? Nu se va întâmpla aşa ceva până nu-i eliberezi pe Casteel şi pe tatăl meu, i-am zis, afectată în continuare de emoţiile lui Malik.

Clinchetul râsetului Reginei de Sânge răsună asemenea unor clopoţei de vânt.

— Draga mea, gândeşte-te pentru o clipă ce anume ceri. Ţi-ai dori să renunţ la avantajul pe care-l am – singurul lucru care te împiedică să faci ceva nesăbuit şi prostesc? Ceva ce după aceea ai regreta? Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— *Să-ţi mulţumesc?!* Ai înnebu… am zis, făcând un pas în spate.

— Eşti fiica mea, Penellaphe.

Îşi întinse cu repeziciune mâna şi îmi cuprinse bărbia. De data aceasta, i-am oprit pe Kieran şi pe Reaver să intervină, ridicând o mână. Strânsoarea lui Isbeth era dureroasă. Atingerea ei nu era deloc caldă, dar nu era la fel de îngheţată ca a unui Ascendent.

— Te-am purtat în pântec şi am avut grijă de tine, până când a devenit prea periculos ca s-o mai fac. Tocmai de aceea îţi tolerez comportamentul pe care altora nu li l-aş permite, mai zise Isbeth. Ochii ei străluciră din nou, pentru o clipă. Tocmai de aceea am să-ţi dau ţie – *doar ţie* – ceea ce nici măcar n-ai început să meriţi. Însă trebuie să faci o alegere. Ai voie să-ţi vezi regele sau tatăl. Însă nu pe ambii.

— Vreau să-i văd pe amândoi.

— Nu se poate, Penellaphe. Mă privea adânc în ochi. În curând, s-ar putea să nu-l mai poţi vedea pe nici unul dintre ei. Aşadar, fă alegerea, cât mai repede!

M-am încordat, strângându-mi mâinile în pumni.

— Casteel, am zis cu greu, iar vina pe care o simţeam se apropia mult de ruşine.

Tatăl meu era important, însă nu puteam să fac altă alegere.

Isbeth zâmbi. Ştiuse că aveam să-l aleg pe Casteel. Îmi lăsă bărbia.

— Am să-ţi permit să-l vezi pe regele tău drag, după care noi două vom sta de vorbă. Iar tu *mă vei asculta.*

— Înălţimea Voastră!

Bărbatul din faţa mea se înclină. Trebuia să fie Revenantul despre care-mi vorbise Kieran. Callum. Totul la el era aurit – părul, pielea, îmbrăcămintea, precum şi machiajul în formă de aripi de pe faţă. Tot în afară de ochi. Erau de aceeaşi culoare, un albastru lăptos, ca ochii lui Millicent. Ea reapăruse, pe când ne conduceau afară din încăpere, alături de Malik, care îşi recăpătase culoarea în obraji, însă nu mai era la fel de trufaş ca înainte.

Din câte puteam observa, Revenantul era arătos, linia bărbiei şi a pometţilor săi fiind aproape delicată. În mod ciudat, îmi aducea aminte de una dintre păpuşile de porţelan aflate în dulapul din camera mea din copilărie.

— Este o onoare să vă întâlnesc, în sfârşit, zise Callum, îndreptându-se.

Mă îndoiam că era onorat, aşa că am ales să tac.

Cu toate acestea, Callum îmi zâmbi.

— Doriţi să vă vedeţi regele?

— Da, am zis, deschizându-mi simţurile şi lovindu-mă de ziduri impenetrabile şi întunecate.

— Atunci, urmaţi-mă, zise Callum, întorcându-se. Dar singură. Ceilalţi nu au voie să vă însoţească.

— Nu o lăsăm singură, zise Kieran.

— Am zis că am să-ţi dau voie să-l vezi, zise Regina

de Sânge, înconjurată de slujnice şi de cavalerii regali tăcuţi, o parte dintre ei fiind vampiri şi o parte Revenanţi. Doar ţie. Dacă le-aş permite şi celorlalţi să te urmeze, ar însemna să-mi insult propria inteligenţă. Ei vor rămâne în urmă, ca să mă asigur că ai să te comporţi cum trebuie.

Reaver clătină din cap, aplecându-şi bărbia.

— Ne insulţi inteligenţa dacă ai impresia că o să-i permitem să plece de una singură.

Regina de Sânge îşi îndreptă privirea spre dragonin şi o menţinu, până când situaţia deveni inconfortabilă.

— Dacă nu vei fi de acord, nu-l vei vedea deloc.

Kieran se încordă, la fel ca mine. Ştia ce aveam să decid înainte să vorbesc.

— De acord, am zis, privindu-l pe Kieran drept în ochi. N-am să păţesc nimic.

— Desigur, confirmă Callum.

L-am ignorat, în timp ce o priveam pe Regina de Sânge. Esenţa primitivă ardea în pieptul meu, scoţând scântei. Aerul din jurul meu deveni încărcat.

— Dacă li se întâmplă ceva, am să dărâm castelul peste capetele voastre, piatră cu piatră.

— Am pielea de găină, murmură Callum, ridicându-şi braţele. Chiar mi s-a făcut pielea de găină. *Remarcabil*. Îşi întoarse privirea spre mine. N-am mai simţit o asemenea putere de… Își trecu marginile dinţilor peste buze. De foarte multă vreme.

Reaver se întoarse spre Callum.

— De câtă vreme?

— De multă, zise Callum.

Am observat că trăsăturile lui Isbeth se tensionară.

— Da. Remarcabil, zise ea, lăsându-şi capul într-o parte. Nu vor păţi nimic. Malik, mai spuse apoi, pocnind din degete, iar acesta se apropie asemenea unui dulău

loial. Condu-i pe domni în camerele lor şi asigură-te că fiecare stă separat de celălalt.

Am strâns mâna lui Kieran, în timp ce mai mulţi cavaleri li se alăturară lui Malik.

— N-am să păţesc nimic, am zis, întorcându-mă spre Reaver şi din nou spre Kieran. Mergeţi împreună cu Malik.

Un muşchi zvâcni pe chipul lui Kieran.

— Am să *trag cu urechea,* aşteptând să te întorci.

Însemna că avea să mă aştepte în întruparea lui de vârcolac, ceea ce îmi permitea să comunic cu el. Am încuviinţat din cap, după care am făcut un pas înainte, oprindu-mă în dreptul lui Malik. Privea drept în faţă, având corpul rigid. Încă simţeam gustul durerii sale. Jalea aceea ar fi putut proveni din mai multe surse diferite, însă am ales să nu continui pe un drum ce m-ar fi dus doar spre dezamăgire. M-am forţat să trec pe lângă el.

— Gata? mă întrebă Callum pe un ton jovial, de parcă tocmai mă invita la cină.

Îmi era greu să-i las pe Reaver şi pe Kieran alături de Malik şi de cavaleri, însă bănuiam că Isbeth *încă* nu plănuia ceva mizerabil.

Millicent şi Regina de Sânge mă ajunseră din urmă, în timp ce îl urmam pe Callum, trecând prin coridoarele şerpuitoare împodobite cu stindarde purpurii. Îmi ţineam mâinile împreunate, aşa cum o făcusem în timp ce mă plimbasem pe coridoarele castelului Teerman pe când fusesem Fecioara. De data aceasta însă, nu o făceam pentru că aşa fusesem instruită. O făceam ca să mă abţin de la ceva *nesăbuit.*

Cum ar fi fost să încerc să-mi sugrum mama.

— Îmi aduc aminte când ai traversat ultima oară coridoarele astea, zise Regina de Sânge. Erai atât de

tăcută şi de rapidă, alergând de colo-colo…

— Împreună cu Ian, am întrerupt-o, observând că buzele i se îngustară, în timp ce treceam pe lângă bucătării. Îţi mai aminteşti când a păşit el ultima oară prin aceste coridoare?

— Da, răspunse Isbeth, în vreme ce Millicent venea în urma mea, atentă şi cu mâinile împreunate, la fel ca mine. Mă gândesc la el în fiecare zi.

Furia mă cuprinse, arzându-mi gâtlejul. Doi gardieni regali aflaţi în faţa noastră deschiseră nişte uşi grele din lemn. Ştiam că ne îndreptăm spre subteran.

— Sigur că da, am comentat.

— Ştiu că nu mă crezi, zise Regina de Sânge, iar strălucirea coroanei sale se estompă, în timp ce pătrundeam într-o aripă mai veche a castelului, unde coridoarele erau luminate doar de lămpi de gaz şi de lumânări, însă foarte puţine lucruri mă dor atât de tare ca pierderea lui.

— Aşa-i, nu te cred. Mi-am strâns degetele în palme în timp ce coboram treptele late de piatră. L-ai ucis. Nu era necesar, însă ai făcut-o. A fost alegerea ta, iar el nu a meritat una ca asta. Nu merita să fie trecut prin Ascensiune.

— Nu merita să primească o viaţă lungă, protejat de boli şi de răni? mă întrebă Isbeth.

Am râs cu amărăciune.

— O viaţă lungă? Te-ai asigurat ca una ca asta să nu se întâmple. Mi-am relaxat degetele, simţind că Millicent mă privea. Nu mai vreau să vorbesc despre Ian.

— Dar tu ai adus vorba despre el.

— Am greşit.

Regina de Sânge tăcu în vreme ce pătrundeam în coridorul subteran. Chiar şi acolo, tavanul era înalt, iar

intrările ce duceau spre alte coridoare erau bine întreţinute şi curăţate cu meticulozitate. Tăcerea era sinistră – nu se auzea nici măcar o şoaptă. Priveam drept înainte, urmând linia aparent nesfârşită de coloane din gresie ridicându-se spre tavan, acolo unde dispăreau, înghiţite de umbre. Mă şi vedeam – fiind mult mai tânără, acoperită de văl, simţindu-mă atât de singură în timp ce înaintam pe coridor.

Callum se opri, întorcându-se spre noi.

— Nu vă putem permite să vedeţi pe unde mergem. Vă vom lega la ochi.

Nu-mi plăcea gândul că nu aveam să văd ce făceau în preajma mea, însă am încuviinţat din cap.

— Aşa să fie!

Millicent se apropie de mine, tăcută ca o fantomă. Într-o clipă, nu mai vedeam nimic.

Înaintarea fu tăcută şi mă zăpăci complet. Millicent mă ţinuse de braţ, conducându-mă timp de o eternitate – sau cel puţin aşa mi se păruse. Mi se părea că mergeam drept, după care coteam iar şi iar. Trebuia să-i aplaud îndemânarea, pentru că n-aş fi putut să refac drumul.

Aveam vraja însă. Şi, având în vedere cât de mult merseserăm, ştiam că nu puteam folosi vraja în încăperile de sub Wayfair. Trebuia să fim aproape sau chiar sub Districtul Grădinilor atunci când Millicent ne opri, ceea ce însemna că am fi putut pătrunde în tuneluri prin unul dintre temple.

Aerul se răcise şi era reavăn, mirosind a mucegai, alarmându-mă, în timp ce Millicent îmi dezlega ochii. Cum era posibil să fie cineva ţinut prizonier acolo jos şi să se afle într-o stare bună? Bătăile inimii mele accelerară.

Pânza de pe ochi căzu, iar eu l-am văzut pe Callum

înălţându-se deasupra mea. Am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de Millicent. Mirosul de mucegai era puternic, pentru a ascunde mirosul putreziciunii. Callum era atât de aproape de mine, încât am distins o aluniţă sub machiajul său aurit, situată chiar sub un ochi.

Revenantul zâmbi, în timp ce îşi trecea privirea peste trăsăturile mele – peste cicatrici.

— Probabil te-a durut groaznic.

— Ai vrea să afli? l-am întrebat, iar zâmbetul lui cu buzele strâns lipite se accentuă. Dacă mai stai atât de aproape de mine, ai să afli curând.

— Callum, zise Regina de Sânge, aflată în spatele nostru.

Revenantul se retrase, înclinându-se puţin. Continua să zâmbească, privindu-mă fără să clipească. I-am mai ţinut privirea pentru o clipă, după care m-am uitat în jur. Nu vedeam decât pereţi umezi de piatră, luminaţi de torţe.

— Unde e? am întrebat.

— În capătul coridorului, la stânga, zise Callum.

Am începu să mă îndrept în acea direcţie.

— Penellaphe, mă strigă Isbeth, iar felul în care îmi pronunţă numele îmi zgârie nervii, asemenea ghearelor unui Temut. Am promis că oamenii tăi vor rămâne neatinşi. Felul în care alegi să te comporţi în continuare va fi vital pentru siguranţa lor.

Cuvintele ei…

Un fior îmi coborî pe şira spinării în vreme ce mă întorceam încet spre ea. Gărzile şi slujnicele o înconjurau. Cuvintele ei fuseseră un avertisment, legat nu doar de ceea ce ar fi făcut, ci şi de ceea ce urma să găsesc în curând.

Esenţa primitivă îmi vibra pe sub piele. Îmi venea

să-i răspund într-o sută de moduri diferite, iar limba îmi ardea, umplându-mi gura cu fumul unei violenţe fulgerătoare. La fel ca înainte însă, am ales să mă comport ca în toţi acei ani în care tăcusem – orice se spunea sau se întâmpla. Am înghiţit fumul.

— Casteel n-a fost niciodată un… oaspete plăcut, adăugă Isbeth, ochii ei întunecaţi strălucind în lumina torţelor. Oaspete? *Oaspete?* Şi, în comparaţie cu fratele său, n-a învăţat niciodată cum să-şi facă situaţia mai plăcută.

Un val de furie acidă îmi lovi gâtul, venind dinspre Millicent cu puterea unui pumn. Slujnica nu era furioasă pentru că fusese menţionat Casteel. Ci pentru că se adusese vorba despre Malik. Reacţia ei era ciudată, aşa cum fusese şi a lui Malik pe când ne aflam în Oak Ambler. M-am decis să ţin minte acest aspect, întorcându-i spatele Reginei de Sânge. N-am zis nimic în timp ce mă îndepărtam. Dacă aş fi făcut-o, lucrurile nu s-ar fi terminat cu bine.

Fiecare pas pe care îl făceam mi se părea interminabil, şi mi-am pierdut cu totul calmul în timp ce mă apropiam, privind deschizătura întunecată a celulei. Îmi închideam şi deschidem pumnii în mod repetat, speriată de ceea ce urma să văd şi de ceea ce aş fi făcut, în timp ce frica se combina cu nerăbdarea şi cu furia din mine. Locul nu era demn nici măcar de un Temut, iar ea alesese să-l ţină pe *Casteel* acolo?

Am auzit un sunet venind din străfundul celulei. Era un sunet grosolan şi jos, un mârâit ce nu părea scos de un muritor. Am pătruns cu repeziciune în încăperea luminată slab de lumânări.

Şi atunci, l-am zărit.

Iar inima mi se frânse sub apăsarea a ceea ce vedeam.

Capitolul 25

Faţa lui Casteel era acoperită de umbre. Îi puteam vedea doar gura – avea colţii la vedere.

Mârâitul îi făcea să vibreze pieptul mult prea slab. Oasele umerilor mai că îi ieşeau prin piele, semănând cu oasele răsucite ale lanţului care-l ţinea legat de perete. Lanţul era făcut din oasele unor zeităţi moarte de mult. Scopul lor nu era să-l ţină legat, ci să împiedice pe cineva ca mine să i le desfacă.

Gleznele, încheieturile mâinilor şi gâtul îi erau legate cu cătuşe din piatră de umbre. Pielea lui… O, zei! Era toată acoperită de tăieturi subţiri. De la claviculă până la talie. Materialul pantalonilor fusese sfâşiat la gamba dreaptă, unde se vedea o rană zimţată ce semăna cu muşcătura unui Temut. Avea un bandaj murdar la mâna stângă.

Zei!

Crezusem că mă pregătisem pentru orice, însă nu făceam faţă. Am fost cuprinsă de un şoc oribil.

— Casteel, am şoptit, apropiindu-mă.

El sări în picioare, repezindu-se în faţă. M-am oprit brusc, evitându-i atacul, în timp ce lanţul ce-i înconjura gâtul îl trăgea cu putere înapoi. Picioarele lui goale şi mânjite de sânge coagulat alunecară peste piatra umedă. Reuşi totuşi să-şi menţină echilibrul. În timp ce se lupta cu legăturile, lanţurile zăngăneau, iar el îşi dădu cu putere capul pe spate.

O, zei! Ochii lui…

Vedeam doar o fantă aurie îngustă.

Puterea din mine prinse viaţă, ieşind cum n-o mai făcuse de foarte multă vreme. M-am conectat cu el, tresărind când emoţiile lui mă acaparară, curgând într-

un şuvoi întunecat de foame dureroasă şi răscolitoare.

Sete de sânge.

Căzuse pradă setei de sânge. Am ştiut-o când am văzut că nu mă recunoaşte. Era atras doar de sângele meu. Poate chiar şi de esenţa primitivă din sângele meu. Nu mai eram Regina lui, prietena sau soţia lui. Nu mai eram sufletul lui pereche. Nu mai reprezentam pentru el altceva decât *hrană.*

Însă ce mă durea cel mai mult era faptul că ştiam că uitase complet de sine.

Încercam să-mi domolesc respiraţia. Îmi venea să urlu. Să plâng.

Cel mai mult, îmi doream să dau foc tărâmului aceluia.

Ochii săi cuprinşi aproape în totalitate de întuneric se îndreptară spre intrarea celulei, iar mârâitul lui deveni mai puternic şi mai profund.

— Nu m-aş apropia prea tare de el, zise Callum. E asemenea unui animal turbat.

Mi-am întors privirea spre Revenant. Millicent se afla în spatele său.

— Am să mă asigur că vei muri, i-am promis. Şi ai să mori în chinuri.

— Să ştii, zise Revenantul, vorbind tărăgănat în timp ce se proptea de peretele de piatră, încrucişându-şi braţele la piept şi indicând cu bărbia spre Casteel, că el mi-a promis acelaşi lucru.

— Atunci, am să mă asigur că va fi martor la ceea ce-ţi voi face.

— Ce mărinimos din partea dumitale, zise Callum, chicotind.

— Nici n-ai idee, i-am zis, întorcându-mi spatele, ca să mă abţin să nu-l decapitez pe loc.

Casteel continua să se holbeze la Revenant, chiar

dacă eu eram mai aproape de el. Felul în care-l privea pe Callum mă făcea să sper că nu era pierdut cu totul.

Însemna că era încă acolo, iar eu puteam să-i readuc aminte cine era. Să-l opresc înainte să devină o *arătare.*

M-am apropiat, prinzându-i braţul. Îşi întoarse capul spre mine, sâsâind. Pielea îi era fierbinte – *prea fierbinte.* Şi uscată.

Cuprinsă de febră. M-am apropiat de el.

— La naiba! ţipă Millicent.

Casteel era asemenea unei vipere. Îmi atacă direct gâtul. Mă aşteptasem însă la una ca asta, aşa că l-am prins de bărbie, împingându-i capul înapoi. Pierduse o bună parte din masa musculară, iar eu eram puternică, însă foamea îi dădea puterea a zece zei. Braţul meu începu să tremure în timp ce accesam esenţa, permiţându-i să ajungă la suprafaţă.

Lumina alb-argintie îmi cuprinse privirea, ieşindu-mi din mâini şi acoperindu-i pielea, care-i era mult prea ternă şi fierbinte. Am canalizat toate amintirile fericite pe care le aveam în acea atingere – cele cu noi doi în acea grotă. Atunci când încetaserăm să ne mai prefacem. Noi doi îngenuncheaţi în faţa lui Jasper, cu inelele pe degete. Felul în care mă privea pe când purtam acea rochie albastră în Golful lui Saion. Felul în care mă posedase în grădină, proptindu-mă de perete. Am canalizat energia spre el, sperând că, dacă aveam să-i vindec rănile fizice, durerea foametei avea să-l mai lase, calmându-l îndeajuns cât să-şi aducă aminte cine era. Speram că, măcar pentru moment, avea să-i fie mai bine. Alinându-i nebunia cauzată de foame într-atât încât să se poată hrăni fără să provoace daune. Pentru că acum asta s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi permis să se hrănească din mine. Şi asta i-ar provoca

mai multă suferinţă. Ar face ca o parte din el să moară.

Trupul lui Casteel fu străbătut de un spasm. Deveni rigid pentru o clipă, încetând să se mai împingă în mine. Apoi, se trase cu repeziciune şi se eliberă din strânsoarea mea. M-am împleticit, aproape căzând, în timp ce el se împingea în perete. Strălucirea argintie dispăru de pe mâinile mele şi de pe *el,* şi acum doar zăcea acolo, respirând cu greutate, ţinându-şi capul plecat. Tăieturile ce-i străbăteau braţele, pieptul şi stomacul începuseră să dispară, devenind semne rozalii, abia vizibile. Din pricina luminii slabe a lumânărilor, nu reuşeam să-i văd partea inferioară a corpului şi rana de la gambă, însă bănuiam că şi aceea începuse să se vindece. Mâna sa însă… Intervenţia mea nu reuşise să o vindece.

Clipele trecură în sunetul respiraţiei sale sacadate. Deasupra se auzea un bocănit estompat. Să fi fost roţi de caleaşcă?

— Cas?

El se cutremură – lanţurile şi întregul său corp mişcându-se. Îşi ridică privirea, şi, atunci când i-am văzut faţa, am observat că era trasă. Aşa cum îmi apăruse în primul vis. Barba îi era mai deasă. Obrajii îi erau supţi, şi avea cearcăne adânci.

Ochii lui însă… se deschiseră – şi aveau din nou acea nuanţă năucitoare de auriu.

— *Poppy.*

Casteel

Stătea în faţa mea, ca o flacără puternică ce disipase ceaţa roşiatică a setei de sânge. Era acolo. În carne şi oase.

Regina mea.

Sufletul meu.
Salvatoarea mea.
Poppy.
Nu visam. Nu halucinam, ca în ultimele zile. Poppy îmi promisese că avea să vină după mine şi acum se afla acolo.
M-am împins din perete. Lanţurile de os zăngăniră, strângându-se. Legătura din jurul gâtului mă strângea, însă Poppy venea deja spre mine. Înainte să pot expira, se afla în braţele mele. Nu ştiu cum, căzusem în fund, însă ea continua să se afle în braţele mele. Era caldă. Moale. Mă strângea cu putere în braţe. Îşi lipi obrazul de al meu. Eram dezgustător de murdar. Probabil puţeam. Podeaua celulei era oribilă. Însă nimic din toate astea nu o opri să mă sărute pe obraz şi pe vârful nasului.
Nu doream ca mizeria s-o atingă, însă nu-mi venea să-i dau drumul. Atingerea ei. Felul în care o simţeam în braţe. Mirosul subtil de iasomie pe care-l simţeam în nări.
Darul ei mă trăsese de pe marginea prăpastiei ce dădea spre abis, însă ea – doar *ea* – reuşise să mă facă să nu mă îndrept din nou spre nimic. Mi-am înfipt degetele în coada ei împletită, iar carnea mea reveni din nou la viaţă când i-am simţit firele de păr atingându-mi pielea.
Poppy era... o, zei! Doar ea reuşea să mă aducă înapoi, să mă împiedice s-o iau razna. Simpla ei prezenţă reuşea să adune toate cioburile fiinţei mele, aducându-le din nou împreună.
Tremuram în timp ce îşi trecea degetele prin părul meu, mângâindu-mi apoi obrajii. Îşi opri mâna, simţindu-mi părul aspru al bărbii şi lacrimile.
— Acum, e bine, îmi şopti, ştergându-mi lacrimile

cu degetul mare şi mai apoi cu buzele. E în regulă. Sunt aici.

„Sunt aici”.

M-am încordat, iar degetele mele îi cuprinseră coada împletită. Era cu adevărat acolo. Acolo, în celulă, cu mine. Dar nu eram singuri. Am deschis ochii şi m-am uitat după Kieran.

Vlăjganul Aurit aştepta la intrare, cu rânjetul acela nenorocit pe faţă. Slujnica era alături de el. Ea nu rânjea. Stătea cu braţele încrucişate, tăcută şi liniştită. După ei, în umbră, ceilalţi gardieni ne priveau. Cavaleri cu feţele acoperite.

Corpul meu fu dintr-odată cuprins de fiori. Nu eram deloc salvat.

Mi-am strâns braţul în jurul mijlocului lui Poppy, încercând să mă salt cum puteam mai bine, în ciuda acelor lanţuri blestemate. Am reuşit să-i acopăr doar pe jumătate corpul cu al meu.

Mi-am întors capul, apropiindu-mi gura de urechea ei.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit, neluându-mi ochii de la intrare, nici măcar pentru o clipă.

— Ne-au capturat în afara oraşului Trei Râuri.

Eram la fel de panicat ca atunci când fusese nimerită de acea săgeată în piept, iar inima începu să-mi bată de parcă stătea să-mi sară din piept.

Poppy simţi. Ştiam că simţise.

Mă sărută pe obraz cu buzele ei calde şi moi.

— E în regulă, îmi repetă, mângâindu-mi gâtul. Kieran şi Reaver sunt alături de mine. Sunt bine.

Reaver… Îmi luă câteva clipe să-mi reamintesc de dragonin, însă nu puteam să mă relaxez ştiind că era înconjurată de vipere.

— Ţi-au făcut ceva?

— Ţi se pare cumva că a fost rănită? interveni Callum.

— Ţi se pare, cumva, că mă adresez ţie? am mârâit.

— Sunt surprins că eşti în stare să vorbeşti, zise Revenantul aurit. Regina ta trebuie să fie făcută doar din magie, având în vedere halul în care erai ultima oară când ne-am văzut. Aveai spume la gură.

Poppy îşi întoarse capul spre Revenant.

— M-am răzgândit. Am să-l omor cu prima ocazie.

Revenantul chicoti.

— Nu eşti chiar atât de mărinimoasă pe cât mă aşteptam.

— Ce-ai zice să ajungem la o înţelegere? i-am propus lui Poppy, descleştându-mi degetele din coada ei împletită. Mi le-am trecut de-a lungul părului ei. Cine ajunge primul la el are onoarea de a-l ucide.

— S-a făcut! îmi zise.

— Ameninţările nu sunt necesare, se auzi vocea pe care o dispreţuiam cel mai tare.

Slujnica se dădu la o parte pe când Regina de Sânge ieşea din umbră. Am privit-o cu ochii mijiţi, trupul ei fiind înveşmântat în alb. Am tras-o pe Poppy mai aproape. Aş fi încercat s-o îndes cu totul în mine dacă s-ar fi putut.

— De asemenea, ameninţările nu-şi au rostul, continuă Isbeth. Nici unul dintre voi, nici măcar iubita mea fiică, nu poate să-mi ucidă Revenanţii. Dragoninii voştri, cei care au mai rămas, se află alături de armatele voastre.

Poppy tresări, şi faptul că am văzut-o atât de afectată de vorbele Reginei de Sânge aproape că mă făcu să întrec limita. Furia începu să se acumuleze în stomacul meu gol.

— Du-te-n mă-ta! m-am răstit la ea.

— Ce şarmant! replică Isbeth.

În timp ce eu şi Regina de Sânge ne priveam, mi-am dat seama că probabil nu aflaseră că Poppy adusese un dragonin cu ea în castel. Isbeth îl cunoştea pe Kieran. Dar nu-l mai văzuse până atunci pe Reaver. Probabil nu ştia că dragoninii îşi pot schimba întruparea, altfel ar fi fost mult mai suspicioasă în privinţa lui. Sau, pur şi simplu, o subestima pe Poppy foarte mult.

Mare greşeală din partea ei.

Mi-am lăsat bărbia în piept, ascunzându-mi zâmbetul, folosind obrazul lui Poppy.

Ea probabil că-l simţi, pentru că îşi întoarse capul spre mine, căutându-mi zâmbetul. Gura ei o cuprinse pe a mea într-un sărut ce nu era nici ezitant, nici inocent. Ci puternic. Un sărut plin de iubire. Gustul gurii ei mă cutremură. Nu ştiusem până atunci că un sărut putea să facă aşa ceva.

Poppy îşi înălţă capul.

— Trebuie să se hrănească, zise, cuprinzându-mi obrajii. Are nevoie de mâncare şi de apă proaspătă şi curată. Făcu o pauză, pe când eu mă încordam. Îşi trecu privirea peste cadă şi oftă. Apă *de băut.*

De băut.

Nu pentru spălat.

Ştia. Cumva, reuşise să-şi dea seama. Sau poate îi spusese Kieran. Mai mult ca sigur că el îi spusese, iar ea îşi amintise.

— I-au fost oferite toate aceste lucruri, zise Regina de Sânge. După cum poţi vedea, nu s-a folosit deloc de toată apa proaspătă ce i-a fost pusă la dispoziţie.

Poppy clipi.

— A primit doar cât să supravieţuiască. Are nevoie

de mâncare. Mâncare *adevărată.* Şi mai are nevoie de…

— Sânge. I-a fost pus şi sânge la dispoziţie. Dacă n-ar fi primit, n-ai fi putut sta acum la el în poală. Ai fi zăcut pe podea cu gâtul sfâşiat, zise Isbeth.

Vorbise fără menajamente. Cu cruzime. Însă era adevărat. Puţinul pe care mi-l dăduseră mă dusese la limită. Însă, dacă n-aş fi primit nici măcar atât, aş fi fost pierdut.

Poppy îşi coborî încheietura mâinii spre gura mea. Chiar şi în lumina slabă, puteam să văd venele albastre aflate sub pielea ei. Buzele mi se despărţiră. Muşchii mi se încordară dureros…

— Nu ţi-am dat voie să sângerezi pentru el.

Vocea Reginei de Sânge se apropiase, însă eu nu-mi puteam lua ochii de la vene.

— N-am nevoie de permisiunea ta! se răsti Poppy la ea.

— Trebuie să nu fiu de acord, zise Isbeth.

Poppy îşi întoarse capul spre ea.

— Încearcă numai să mă opreşti!

Trecu o clipă de tăcere.

— Şi ce-ai să faci? Ai să-mi dărâmi castelul în cap, aşa cum ai promis? Dacă alegi să faci asta, ai să-l dărâmi peste capetele tuturor.

— Aşa să fie! sâsâi Poppy la ea.

— E în stare s-o facă, am zis, cuprinzând-o cu braţul drept, forţându-mă să-mi iau ochii de la încheietura ei. Într-un fel, mi-aş dori s-o văd făcând asta.

Isbeth rânji.

— Normal că ţi-ai dori ceva atât de idiot.

Am zâmbit.

— Fă ce vrei, zise Isbeth. Hrăneşte-l, dar fă-o mai

repede! Am început să mă plictisesc de toată scena.

Poppy se întoarse spre mine, îndoindu-şi un braţ pe după ceafa mea.

— Hrăneşte-te! îmi zise.

M-am uitat iar la venele ei. Am ezitat, chiar dacă începusem să am crampe la stomac. Sângele ei... era puternic şi reuşise şi altă dată să mă tragă de pe marginea prăpastiei. Însă nu ne permiteam ca ea să fie slăbită. Nu ştiam dacă aflase că trebuia şi ea să se hrănească, însă nu aveam s-o întreb în acel moment, din pricina celor prezenţi. Nu voiam să-i risc sănătatea.

Mi-am coborât gura spre încheietura ei, sărutându-i o venă, pregătindu-mă să rezist impulsului nevoii şi al foamei. N-am mai blocat durerea. Am încercat s-o amuţesc, ştiind că Poppy avea să îmi cerceteze emoţiile.

— Nu am nevoie să mă hrănesc.

— Ba da, zise Poppy, plecându-şi capul. Ai nevoie de sânge.

— Atingerea ta... m-a ajutat să-mi revin. A fost de ajuns, am zis, lăsându-i încheietura.

Respiraţia i se poticni.

— Cas...

Am oftat, simţind sunetul numelui meu într-un mod pe care ea probabil l-ar fi considerat nepotrivit dată fiind situaţia.

— Mai bine să n-o fac, am zis.

Poppy se încruntă, frustrată.

— Atunci ai nevoie de mâncare. Aduceţi mâncare! Chiar acum!

— Va primi mâncare, zise Callum, iar eu m-am abţinut din răsputeri să nu izbucnesc în râs. Pâine veche? Brânză stricată. Da, sigur! Mâncare...

— Atunci, du-te şi adu-o! îi ordonă Poppy. Chiar

acum!

M-am abţinut să nu zâmbesc din nou. Adoram felul în care se lupta pentru mine.

— Regina mea, i-am şoptit, trecându-mi degetele de-a lungul maxilarului ei. Eşti atât de exigentă!

— Da, aşa e, zise calm Regina de Sânge. Doar că nu te va mai ţine în braţe.

— Nu, zise Poppy, cuprinzându-mi umerii. Nu-l părăsesc. Rămân aici cu el.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea. Ai promis că vei sta de vorbă cu mine, zise Isbeth.

— Aşa e, însă n-am promis s-o fac într-un loc anume, replică Poppy.

— Sper că glumeşti, murmură Isbeth. Te aştepţi să rămân aici în subteran?!

— Puţin îmi pasă de ce ai să faci! se răsti Poppy.

— Ar trebui să-ţi pese. Dacă ai impresia că am să-i permit fiicei mele să rămână aici, te înşeli amarnic.

— Ţii prizonier un *rege* aici! urlă Poppy, ochii ei strălucind. Bărbatul care e soţul fiicei tale.

— Aha! Aşadar, *acum* recunoşti că eşti fiica mea?! Isbeth râse, iar sunetul râsetului ei era asemenea grindinei. Începi să mă calci pe nervi, Penellaphe.

Ştiam ce avea să se întâmple. Nu avea s-o atace pe Poppy. Regina de Sânge avea să se răzbune pe altcineva, doar ca să producă răni ce nu aveau niciodată să se vindece cu adevărat. Nu aveam să-i permit să facă aşa ceva. Şi, chiar dacă nu doream ca Poppy să plece, nu-mi doream să rămână în acel loc groaznic. Nu voiam ca acei pereţi, mirosurile şi frigul acela nenorocit să se adauge coşmarurilor ce o asaltau deja.

— Te rog să nu rămâi aici, jos, i-am zis, trecându-mi degetul mare peste buza ei. Nu vreau una ca asta.

— Dar eu vreau să rămân.

— Poppy, i-am zis, privind-o, urând faptul că vedeam începutul unor lacrimi. Uram asta mai mult ca orice. Nu pot permite să rămâi aici.

Buza ei de jos începu să tremure în timp ce-mi şoptea:

— Nu vreau să te las aici.

— N-ai s-o faci, i-am zis, sărutându-i fruntea. N-ai făcut-o niciodată. Şi n-are să rămână aşa.

— După cum vezi, fiica mea încă e deosebit de îngrijorată pentru soarta ta, zise Isbeth, cuvintele ei fiind impregnate cu batjocură. Am asigurat-o că erai în viaţă şi sănătos…

— Sănătos? ripostă Poppy, iar felul în care pronunţă cuvântul mă făcu să intru în alertă.

Felul în care îi suna vocea… N-o mai auzisem niciodată vorbind aşa. Vocea îi părea dintr-odată compusă din umbre şi fum.

Slujnica aceea care de obicei trăncănea întruna îşi lăsa braţele pe lângă corp, privind-o fix pe Poppy, care îşi întoarse atenţia spre mine.

Mâinile ei îmi mângâiară obrajii şi umerii. În lumina tot mai slabă a lumânărilor, privirea ei îmi trecu peste faţă şi apoi peste urmele estompate ale tăieturilor ce-mi acopereau trupul. Mâna ei trecu de-a lungul braţului meu stâng, oprindu-se la marginea bandajului. Respiraţia i se potoli.

Un val de încărcătură electrică lovi aerul, iar Revenantul aurit începu să sâsâie. Încetişor, Poppy îşi ridică ochii spre mine, şi atunci am observat strălucirea argintie din spatele pupilelor sale. Puterea pulsa, răspândindu-se în fâşii subţiri peste irisurile ei verzi. Arăta fascinant. Uimitor. Maxilarul ei încăpăţânat se încordă. Nu clipi, iar eu cunoşteam acea privire. La

naiba! Ştiam ce înseamnă să te privească aşa – o făcuse chiar înainte să mă înjunghie în piept.

Mi-aş fi dorit să ne aflăm altundeva. Undeva unde i-aş fi putut demonstra cu buzele, şi cu limba, şi cu tot corpul cât de fascinantă era acea etalare de putere violentă.

Poppy fu cuprinsă de un fior – o vibraţie care produse un alt val de energie, ce străbătu celula în timp ce privea peste umăr.

— L-ai ţinut legat în lanţuri şi l-ai înfometat, zise Poppy, iar vocea ei…

Vlăjganul Aurit îşi îndreptă spatele. Isbeth îşi ţuguie buzele. Auziseră şi ei energia vibrând.

— L-ai rănit şi l-ai ţinut într-un loc în care nici măcar Temuţii n-ar trebui ţinuţi. Şi, cu toate astea, spui că e bine?

— Ar fi avut condiţii mult mai adecvate dacă ar fi ştiut să se poarte, zise Isbeth. Dacă ar fi arătat măcar un dram de respect.

Remarca mă enervă. Pielea lui Poppy începu să strălucească slab. O strălucire molatică, de parcă pielea îi era luminată din interior. Mai văzusem asta la ea. Însă nu-mi aminteam să fi văzut acel vârtej mişcându-se sub pielea obrazului ei. Umbre. Avea *umbre* în carne.

— De ce să arate respect când a avut de-a face cu cineva care nu-l merită? o întrebă Poppy, iar eu am clipit cu repeziciune, putând să jur că temperatura din celulă mai scăzuse cu câteva grade.

— Ai grijă, draga mea fiică, o avertiză Isbeth. Ţi-am mai spus. Îţi voi tolera lipsa de respect până la un punct. Crede-mă, nu-ţi doreşti să depăşeşti limita mai mult decât ai făcut-o deja.

Poppy tăcu, iar umbrele de sub pielea ei se

domoliră. Ea se linişti cu totul, însă puteam simţi în mâini şi în trup acumularea de energie. Ceea ce se afla sub carnea ei. Putere pură şi nemărginită. Începu să mă doară partea superioară a maxilarului. Puteam să-i *simt* esenţa.

— Eşti foarte puternică, draga mea. Simt cum puterea ta îmi apasă pielea. Îi atinge pe toţi cei aflați în această încăpere – şi nu numai. Regina de Sânge se aplecă un pic, iar faţa îi era fără expresie. Ai evoluat foarte mult în puţinul timp ce a trecut de când ne-am văzut ultima oară. Însă n-ai învăţat încă să-ţi struneşti firea impulsivă. Dacă aş fi în locul tău, aş învăţa cât mai repede să mă controlez. Calmează-ţi furia până nu e prea târziu!

Nu-mi doream pe nimeni mort pe întinsul celor două regate atât de mult cum doream moartea Reginei de Sânge. Pe nimeni. Însă Poppy trebuia să ţină cont de acea ameninţare. Isbeth era o viperă încolţită. Ar fi atacat pe neaşteptate, într-un fel care ar fi lăsat în urmă cicatrici adânci şi nemiloase. Procedase aşa cu Ian.

— Poppy, i-am zis încet, iar privirea ei se îndreptă spre mine. Du-te!

Ea clătină viguros din cap, iar cârlionţii îi acoperiră obrajii.

— Nu pot…

— Trebuie. Nu suportam să văd cum forţa îi era înăbuşită în acest fel. La naiba, mă durea. Dar m-ar fi omorât să o văd primind o lovitură din partea Reginei de Sânge dacă stăruia să nu i se supună. Te iubesc, Poppy!

— Te iubesc! îmi zise, tremurând.

Am cuprins-o cu braţul, trăgând-o mai aproape, şi am sărutat-o. Limbile noastre se atinseră. Inimile

noastre… Am ţinut minte gustul ei şi felul în care se simţea, ca să mă pot afunda mai târziu în acea amintire. Respira la fel de greu ca mine atunci când buzele noastre se despărţiră.

— Din prima clipă când te-am văzut zâmbind… Când ţi-am auzit râsul… *Zeilor!* am zis, răguşit, iar ea se cutremură, închizându-şi ochii frumoşi. Din prima clipă în care te-am văzut trăgând fără ezitare cu arcul, când te-am văzut mânuind pumnalul sau atunci când te-ai luptat cu *mine…* Am fost uluit. Mă uluieşti constant. Sunt fermecat de tine. Şi aşa voi fi mereu. Întotdeauna şi pentru vecie.

Poppy

„Întotdeauna şi pentru vecie”.

Auzind acele cuvinte, am reuşit să-mi păstrez cumpătul, în timp ce eram condusă prin reţeaua nesfârşită de tuneluri. Abia reuşeam să-mi menţin calmul. Tremurul cauzat de furia pe care o simţisem dispăruse, însă eram în continuare mânioasă. Aveam să fiu bântuită de felul în care se purtaseră cu Casteel, precum şi de faptul că el alesese să nu se hrănească din mine.

Nu credeam nici o clipă că darul meu fusese în măsură să-i potolească foamea. O simţisem. Durerea aceea care mă rodea era mult mai rea decât ce experimentasem până atunci sau decât emoţiile pe care mi le transmisese în New Haven.

Casteel făcuse această alegere pentru că nu dorise să-mi slăbească puterile.

Zeilor, chiar nu-l meritam.

Ne-am oprit, şi mi-au dat jos fâşia de material cu care mă legaseră la ochi atunci când am ajuns în

coridorul vast de sub castelul Wayfair.

Regina de Sânge se afla chiar în faţa mea. Nu-mi venea să cred că mă lăsase să-l văd pe Casteel în halul acela.

— Eşti furioasă pe mine, observă ea, în timp ce Millicent făcu un pas în lateral, iar Callum rămase în dreapta mea, mult prea aproape ca să mă simt în largul meu. Din cauza felului în care m-am purtat cu Casteel.

— Am putut să văd cu ochii mei halul în care l-aţi tratat.

— Ar fi putut să-i fie mult mai uşor, zise ea, iar coroana îi străluci în timp ce îşi lăsă capul într-o parte. El şi-a îngreunat situaţia, mai ales în clipa în care mi-a ucis una dintre slujnice.

Mi-am întors privirea spre locul în care slujnicele aşteptau tăcute. Aveau ochii pali şi albaştri, ca ai Revenanţilor, însă nu toate aveau ochii aceia – aşa cum nici Coralena nu-i avusese.

— Mama mea avea ochii căprui, însă ai zis că era Revenant.

— Nu era mama ta. Era mama lui Ian, nu şi a ta. Gura i se tensionă. Şi nu avea ochi căprui. Ai ei erau ca ai celorlalţi.

— Îmi amintesc că...

— Îşi ascundea culoarea lor adevărată, folosind magie. O vrajă pe care *eu* i-am dat-o. Aşa cum îşi transmisese esenţa Vessei. Şi am făcut-o doar pentru că erai mică, iar ochii ei te speriau.

Am rămas surprinsă. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că esenţa primitivă putea fi folosită pentru aşa ceva.

— De ce să mă fi speriat ochii ei?

— N-am un răspuns la întrebarea asta, zise Isbeth.

Îmi reprimasem atât de adânc amintirile legate de slujnice, că fusese nevoie ca Alastir să-mi vorbească despre ele pentru a-mi reaminti. Oare simţisem de pe atunci ce anume erau şi fusesem speriată din cauza asta?

— N-am vrut să-l rănesc pe Casteel, zise Isbeth, smulgându-mă din gânduri. Faptul că am făcut-o a creat o distanţă şi mai mare între noi două. Însă nu mi-ai dat de ales. L-ai omorât pe rege, Penellaphe. Să nu iau măsuri ar fi însemnat să arăt slăbiciune faţă de curteni.

Respiraţia îmi ardea gâtul. Cuvintele ei se loviră de senzaţia de vină ce mă cuprinsese.

— Se poate ca felul în care am acţionat să-ţi fi determinat acţiunile, totuşi tu eşti cea care a făcut asta. Responsabilitatea îţi aparţine, *Isbeth.* Iar cele întâmplate fiului tău nu-ţi justifică faptele de după.

Nările ei se dilatară în timp ce mă privea.

— Dacă l-aş ucide pe Casteel, ai face mult mai mult rău decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Şi, dacă va fi să vină acea clipă, te rog să mă judeci atunci pentru acţiunile mele.

Valul de furie ce mă străbătu fu domolit doar de faptul că îmi dădeam seama că spunea adevărul. Partea aceea găunoasă şi rece a fiinţei mele începu să se mişte. Nu ştiam ce urma să fac, însă avea să fie ceva teribil.

Tocmai de aceea îl rugasem pe Kieran să-şi ţină promisiunea.

Mi-am întors privirea de la ea, clătinând din cap.

— Ai să porunceşti să i se aducă de mâncare lui Casteel? Mâncare proaspătă? Am tras cu greutate aer în piept. Te rog!

— Crezi că meriţi? întrebă Callum. Mai bine zis,

crezi că *el* merită?

Când m-am întors, aveam deja mâna pe pumnal, înainte ca Revenantul să observe măcar că mă mişcasem. I-am înfipt lama adânc în inimă.

Ochii lui se măriră de şoc, în timp ce privea mânerul pumnalului.

— Nu vorbeam cu tine, am mârâit, dând drumul pumnalului.

— La naiba! murmură Callum, iar un firicel de sânge începu să i se scurgă din colţul gurii. Căzu la podea ca o grămadă de cărămizi. Capul i se izbi cu putere de podeaua de piatră.

Millicent îşi reprimă ceva ce suna a râset.

— Mi-ai înjunghiat Revenantul, oftă Isbeth.

— Dar n-are să păţească nimic, aşa-i? am întrebat-o. Trimite-i, te rog, lui Casteel mâncare şi apă!

— Doar pentru că m-ai rugat atât de frumos, zise Regina de Sânge aruncând o privire spre Callum. Luaţi-l de aici!

Un cavaler regal făcu un pas în faţă.

— Nu tu, zise Regina de Sânge, uitându-se urât la Millicent. Dacă tot ţi se pare aşa amuzant, poţi fi tu cea care să cureţe aici.

— Da, regina mea, zise Millicent, păşind spre ea şi făcând o plecăciune atât de alambicată, încât nu putea fi făcută decât în batjocură.

Regina de Sânge îşi strânse buzele, privind-o pe slujnică. Interacţiunea dintre cele două era… altfel.

Isbeth îşi îndreptă atenţia către mine, lăsându-şi capul într-o parte. Lumina cădea asupra feţei ei, dezvăluind pielea de o nuanţă mai întunecată la linia părului. Pudră. Folosea o pudră care-i făcea pielea mai deschisă la culoare. Ca să pară asemenea Ascendenţilor.

— Cum de ai reuşit să-ţi păstrezi identitatea secretă faţă de toţi Ascendenţii? am întrebat-o.

Isbeth ridică dintr-o sprânceană.

— Nu uita că vampirii au fost cândva muritori, Penellaphe. Şi, chiar dacă au lăsat în urmă multe dintre apucăturile muritorilor, sunt dispuşi să vadă doar ceea ce vor. Căci, uneori, e inconfortabil să priveşti ceva cu prea mare atenţie. Te face să devii nesigur. Nici măcar vampirilor nu le place să trăiască aşa. Asemenea muritorilor de sus, zise ea, ridicându-şi bărbia, şi asemenea tuturor celor din Solis, ar prefera să ignore chiar ceea ce se află sub nasul lor, în loc să se simtă nesiguri sau speriaţi.

Era ceva adevăr în vorbele ei. Nici eu nu pusesem prea multe întrebări pe când eram mai tânără. Era terifiant să începi să dai la o parte vălul, însă alţii avuseseră curaj.

— Ce li se întâmplă Ascendenţilor care-şi bagă prea tare nasul?

— Sunt eliminaţi, răspunse ea. La fel ca oricine altcineva.

Cu alte cuvinte, erau omorâţi, cum ar fi orice Descendent. Am fost copleşită de dezgust.

— Dar de ce îi minţi? Te-ai putea preface că eşti o zeitate pentru popor.

Regina de Sânge zâmbi.

— De ce-ar mai trebui să mă chinuiesc, dacă deja mă asemuiesc cu ceva foarte similar?

— Însă nu eşti o zeitate. Aşadar, de ce o faci? Ţi-e teamă că te-ar vedea aşa cum eşti în realitate? Nimic mai mult decât o zeitate falsă?

Îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Muritorii sunt foarte influenţabili. Pot fi convinşi de orice aproape de oricine. Tot ce trebuie să faci e să

le iei ceva, după care să le dai ceva sau pe cineva pe care să arunce vina. Până şi cei mai onorabili cad pradă unei asemenea înşelăciuni. Aşa că prefer să-i las să creadă că toţi Ascendenţii sunt asemenea zeilor. În acest fel, nu vor lua pe nimeni la întrebări. Nu poţi domni peste un regat dacă masele nu sunt ţinute din scurt, mărturisi ea. Ar trebui să ştii asta, Poppy.

— Ştiu că nu-i nevoie să ţii pe nimeni din scurt sau să domneşti folosindu-te de minciuni.

Isbeth râse delicat.

— Vezi situaţia într-o lumină foarte optimistă, copila mea. Tonul ei condescendent îmi atinse fiecare nerv.

— Domnia ta se bazează doar pe minciună. Le-ai spus oamenilor din Sala Mare că oraşele de la miazănoapte şi de la răsărit sunt pierdute. Chiar crezi că nu vor afla până la urmă adevărul?

— Adevărul nu contează.

— Cum poţi crede una ca asta?! Am clătinat din cap. Adevărul contează, şi se va afla. Am cucerit acele oraşe fără să omor oameni nevinovaţi. Le-am lăsat locuinţele intacte. Au aflat că nu sunt Vestitoarea sau vor afla foarte curând…

— Crezi că aşa se va întâmpla şi aici? Sau în Masadonia? În Pensdurth? Ochii ei îi cercetau pe ai mei. Crezi că vei avea succes în această campanie, când până şi tu minţi?

— Cum anume? am întrebat-o, încleştându-mi pumnii.

— Eşti Vestitoarea, zise Isbeth. Doar că nu vrei să crezi.

Furia mă străbătu, urmată îndeaproape de teamă. Am privit coridorul lung şi plin de umbre, trăgând adânc aer în piept. Aerul stătut îmi era cunoscut,

aducându-mi în minte o amintire veche.

Mă furişam de-a lungul coridoarelor tăcute, acolo pe unde doar curtenii mergeau atunci când răsărea soarele, atrasă de ceea ce văzusem ultima oară când mersesem acolo unde regina îmi spusese că nu am voie să mă duc. Însă îmi plăcea acolo jos. Lui Ian nu-i plăcea, însă acolo jos nimeni nu se uita ciudat la mine.

Clic. Clic. Clic.

O lumină slabă pătrunse prin intrarea încăperii, în timp ce mă lipeam de o coloană rece, privind după colţ. O cuşcă se afla în mijlocul camerei ce nu arăta deloc precum restul încăperilor din Wayfair. Podeaua, pereţii şi tavanul erau dintr-un material negru şi lucios, ca acela din care fusese construit Templul lui Nyktos. Litere ciudate fuseseră inscripţionate în piatra neagră şi nu semănau deloc cu cele pe care le învăţasem în timpul lecţiilor. Am întins o mână spre interiorul încăperii, trecându-mi degetele peste inscripţiile aspre, pe când mă aplecam pe după coloană.

N-ar fi trebuit să mă aflu acolo. Regina ar fi fost foarte supărată dacă m-ar fi găsit în acel loc, însă nu puteam să nu mă gândesc la făptura ce bântuia fără oprire în spatele zăbrelelor albe ca oasele, închisă în cuşcă şi... neajutorată. Aşa simţisem acea felină mare şi gri, chiar din prima clipă în care o văzusem împreună cu Ian. Neajutorată. Aşa mă simţisem şi eu atunci când nu mai reuşisem să mă ţin de mâna alunecoasă a lui mami. Darul meu nu funcţiona însă asupra animalelor. Regina şi preoteasa Janeah îmi spuseseră asta.

Zgomotul ghearelor felinei încetă. Urechile i se mişcară în timp ce îşi întorcea capul masiv spre locul în care priveam de după colţ. Nişte ochi strălucitori şi verzi mă priviră, străpungând vălul ce-mi acoperea

jumătate din faţă…

— Ai ochii tatălui tău.

Capitolul 26

Vorbele ei mă smulseră din amintire.

— Poftim?

— Atunci când se înfuria, esenţa devenea mai vizibilă. Câteodată, *eather-ul* se învolbura în adâncul ochilor săi. În restul timpului, rămâneau verzi. Ochii tăi reacţionează la fel, zise Isbeth lăsându-şi capul pe spate, înghiţind în sec. Slujnicele rămase şi cavalerii se dăduseră înapoi, lăsându-ne singure în mijlocul coridorului. Mă gândeam că ar fi bine să ştii.

Ochii mei erau…

Pieptul şi gâtul mă dureau în timp ce mă împleticeam, oprindu-mă atunci când m-am lovit de o coloană. Mi-am dus mâna spre inelul ascuns sub tunică. Nu ştiam de ce eram atât de afectată de ceea ce îmi spusese.

Mi-a luat câteva clipe să pot vorbi.

— Cum ai reuşit să-l capturezi? am întrebat-o.

Isbeth tăcu vreme îndelungată.

— El a venit la mine, la aproape două sute de ani după ce se încheiase războiul. Îşi căuta fratele, iar cel care-l însoţea putea simţi sângele lui Malec, aşa că l-a condus spre mine.

— Dragoninul?

Urmă o tăcere tensionată, iar în acele clipe m-am gândit la ce simţisem venind din partea felinei atunci când o văzusem copil fiind. Neajutorare. Disperare. Oare ştiuse cine eram?

— E interesant că ştii acest detaliu, zise într-un

final Regina de Sânge. Puţini ştiu cine călătorea alături de el.

— Ai fi surprinsă să afli câte ştiu.

— Mă îndoiesc, zise Isbeth.

Mi-am proptit mâna de coloana din spatele meu.

— Unde se află dragoninul?

— Ne-am ocupat de dragonin.

Mi-am închis ochii pentru o clipă. Ştiam ce însemna asta. Oare ştiuse că o ucisese pe fiica primului dragonin? Probabil că nu, şi mă îndoiam că i-ar fi păsat.

— Ştiam că Malec avea un frate geamăn, dar, când l-am văzut pentru prima oară, am crezut că zeii au făcut în aşa fel încât Malec să se întoarcă din nou la mine. Respiraţia i se opri pentru o clipă, iar eu am simţit pe limbă un vag gust de amărăciune. Emoţiile ei străpunseseră preţ de o clipă scuturile mele emoţionale. Greşeam, desigur. În clipa în care mi-a vorbit, am ştiut că nu era Malec, însă pentru un timp m-am prefăcut că nu era aşa. Mi-am închipuit chiar că aş putea să mă îndrăgostesc de el. Că m-aş putea preface că era Malec al meu.

Fierea îmi urca în gât.

— Şi ai ales să te prefaci că-l iubeşti, închizându-l într-o cuşcă şi l-ai forţat să fie cu tine?!

— Nu l-am *forţat.* El a ales să rămână.

Zeilor, era atât de mincinoasă!

— Lumea asta a început să-l intrige, adăugă Isbeth. Nu mai interacţionase până atunci cu muritori. Ascendenţii îl făceau curios. Era interesat să afle ce făcuse fratele lui. Cred că Ires chiar începuse să mă placă.

— Dacă tatăl meu a apărut acum două secole, căutându-l pe fratele său, înseamnă că pe atunci erai căsătorită.

— Aşa, şi?!

Mi-am trecut privirea peste slujnicele care stăteau nemişcate. Ştiam că mulţi dintre curteni aveau căsătorii deschise, însă, oare, Ires chiar devenise interesat de iubita fratelui său? Mi se părea destul de… scârbos, însă nu îl consideram cel mai tulburător aspect al poveştii.

— Însă, mai apoi, a vrut să se întoarcă, iar eu nu eram pregătită să mă despart de el. Făcu o mică pauză. Şi n-am putut să-l las să plece.

M-am forţat să nu urlu la ea. *Nu putuse?!* Vorbea de parcă nu avusese de ales.

— Era furios. Dar, atunci când ne-am împreunat, ca să te concepem, nu l-am forţat. Nici atunci, nici cu altă ocazie.

M-am cutremurat. Mă străduiam să nu spun nimic. Esenţa pulsa prea violent în mine.

— Nu mă crezi? mă întrebă Isbeth.

— Deloc.

— N-am cum să te învinovăţesc. N-a fost din iubire. Nici unul din noi n-a făcut-o din iubire. Pentru mine a fost ceva necesar. Îmi doream un copil. Unul puternic. Ştiam că aşa vei fi, continuă Isbeth, iar eu am simţit că îmi venea să vărs. El a făcut-o din dorinţă carnală şi din ură. Cele două emoţii nu sunt prea diferite atunci când între două persoane se găseşte doar piele. Făcu din nou o pauză scurtă. Poate te vei bucura să afli că a încercat să mă omoare după.

Tremuram, îngreţoşată.

— Nu, am şoptit. Nu mă bucur să aflu asta.

— Mă surprinzi!

Gâtlejul îmi ardea, şi am închis ochii ca să-mi stăvilesc lacrimile. Stomacul mi se întorsese pe dos. Chiar dacă Ires fusese… un participant activ, ea îi

furase deja libertatea. El nu încuviinţase cu adevărat actul. Iar Isbeth mi se părea dintr-odată groaznică din foarte multe puncte de vedere.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce i-a luat lui Ires atât de mult să plece în căutarea fratelui său. Poate că Ires dormise prea adânc. Însă Malec nu fusese mort în toţi anii aceia în care eu îl crezusem pierdut, nu-i aşa? Căţeaua aia l-a închis într-un mormânt. Acum, ştiu că probabil a fost conştient până în ultima clipă. Două sute de ani, Penellaphe. După care probabil a adormit, încetul cu încetul, foarte aproape de moarte, până în clipa în care s-a deşteptat Ires.

Am deschis ochii.

— Eraţi suflete-pereche. Cum de n-ai aflat că încă trăia?

— Pentru că felul în care l-a întemniţat Eloana a tăiat legătura dintre noi. Ştii la ce mă refer. Sentimentul acela – capacitatea de a *simţi* prezenţa celuilalt, zise Isbeth.

Ştiam despre ce vorbea. Era un sentiment intangibil, ce nu putea fi descris.

— Se aseamănă cu însemnul căsătoriei, însă nu se află în carne. Ci în suflet. În inimă. Am simţit că pierdusem acea conexiune, iar o parte din mine a murit. Tocmai de aceea credeam că murise – şi îmi dorea să fie aşa. I-a luat aproape două sute de ani să piardă orice legătură o fi existat între el şi geamănul său. A devenit inconştient. Îţi poţi imagina?

— Nu.

Mă gândeam la zeităţile aflate în cripte.

— Poate că Eloana nu ştia că era un zeu, dar ştia cum să pedepsească o zeitate. Genul acela de pedeapsă e mai rea decât moartea, continuă Isbeth. Soacra ta nu e foarte diferită de mama ta.

— Aşa e, i-am zis. Doar că nu e nici pe departe la fel de criminală ca tine.

Regina de Sânge începu să râdă.

— Aşa e. Ea doar omoară bebeluşi nevinovaţi.

— Şi tu n-ai făcut-o?! i-am răspuns, fără să-mi mai bat capul să-i spun că Eloana îmi mărturisise că nu ştiuse nimic despre moartea fiului lui Isbeth. Oricum nu m-ar fi crezut. Unde se află?

Gura ei se tensionă.

— Nu se află aici.

Am privit-o, neştiind dacă puteam să cred ce-mi spusese. Dacă-l luase pe Ires după ea, acolo unde călătorea, atunci trebuia să se afle în apropiere.

— Aşadar, dacă alegeam să-l văd pe el în locul lui Casteel, mi-ai fi permis s-o fac?

— N-ai fi ales pe nimeni în afara lui Casteel, zise Isbeth.

Vina mi se învolbura în stomac.

— Şi dacă aş fi făcut-o? Probabil nu mi-ai fi permis să-l văd, aşa-i? Cum nu-mi răspunse, mi-am dat seama că avusesem dreptate. Furia îmi înlocui senzaţia de jenă. De ce nu l-ai lăsat să se întoarcă în Câmpiile Elizee?

— Pentru că şi-ar fi recăpătat puterile şi ar fi revenit aici, şi n-ar mai fi fost atât de uşor de oprit. Isbeth se apropie de mine. Am nevoie de el ca să îmi creeze Revenanţii.

Dintr-odată, am început să înţeleg.

— Aveai nevoie de un zeu pentru ca fiicele şi fiii născuţi ca al treilea copil să facă Ascensiunea. Ştiai despre esenţa lui Kolis şi cum s-o foloseşti, datorită lui Malec.

Isbeth mă privi îndelung.

— Am greşit mai devreme. Nu mi-am dat seama că

ştiai despre el. Ce… ciudat!

Palma îmi alunecă pe coloană, şi m-am întors, simţind un semn în piatră. M-am răsucit uşor şi am privit în jos. Erau nişte semne acolo – superficiale şi aflate la distanţă de câţiva metri unul de celălalt. Un cerc străbătut de o linie oblică. Asemenea simbolurilor făcute din oase şi funie din pădurea aflată în apropierea Clanului Oaselor Moarte.

— Ce sunt semnele astea? am întrebat.

— O formă de protecţie, zise Isbeth.

Am apăsat unul dintre simboluri cu degetul mare.

— Şi mai multă magie furată?

— Magie *împrumutată.*

— Şi cum anume funcţionează?

Isbeth mă privi şi zâmbi.

— Se asigură că unele fiinţe nu pot intra, iar altele nu pot ieşi.

Casteel

Poppy era aici.

Am tras mai tare de lanţ, înjurând atunci când cârligul refuză să se mişte chiar şi cu un centimetru. Oare de câte ori încercasem să lărgesc strânsoarea acelor lanţuri blestemate de când ajunsesem aici? De sute de ori. În ultimele zile, foametea îmi făcuse încercările şi mai disperate. Acum, eram la fel de disperat, însă din alte motive.

Poppy era aici.

Panica îmi străbătu măruntaiele. Ştia să aibă grijă de ea. Era o zeiţă, însă nu era infailibilă. Nimeni nu era. Poate doar Primitivul, care îşi petrecea mare parte din timp dormind. Nu avusesem idee ce anume era Regina de Sânge cu adevărat sau felul în care Poppy privea

faptul că Isbeth era mama ei. Erau prea multe necunoscute, iar eu trebuia să scap din acel loc. Trebuia să ajung la ea înainte să fiu din nou cuprins de acea pâclă roşiatică. Pentru că avea să revină. Simţeam deja că oasele începeau din nou să mă doară.

M-am chinuit să ignor durerea. Încercam să mă concentrez la ce aveam de făcut şi la ce îmi spusese Isbeth atunci când îmi dăduse să beau sânge. Rămăsesem şocat. Era important. Însă abia îmi aminteam ce zisese. Am înfăşurat lanţul în jurul antebraţului şi am tras până când picioarele mi-au alunecat pe podeaua de piatră...

Sunetul paşilor ce se apropiau mă făcu să mă opresc. Erau nişte paşi uşori. Rapizi. I-am auzit. Am lăsat lanţul, m-am întors şi m-am aşezat pe podea, sprijinindu-mi spatele de perete. Auzeam sângele trecând prin vene înainte să văd umbra păşind în lumina lumânărilor. La naiba! Efectul darului lui Poppy începea deja să îşi piardă efectul.

Slujnica.

Lanţurile zăngăniră, în timp ce mă aplecam în faţă, iar tumultul pe care îl simţisem în piept şi în sânge se întoarse, devenind tot mai puternic.

Femeia intră în lumina altei lumânări pe jumătate consumate. Machiajul îi făcea ochii să pară şi mai deschişi la culoare. Şi mai lipsiţi de viaţă.

Însă viaţa pulsa prin ea.

Sânge.

Îl *auzeam* cum curge.

Muşchii mei înfometaţi se tensionară. Maxilarul mi se încordă.

— Unde e Poppy? am întrebat.

— Era cu regina, zise slujnica, îngenunchind lângă cadă, apucându-i marginea, în vreme ce mă privea –

ştia că nu trebuia să-şi ia ochii de la mine.

Am mârâit.

— Nu-ţi prea place, aşa-i? mă întrebă, suflecându-şi mânecile rochiei.

Mi-am întors capul într-o parte, dezvăluindu-mi colţii. Teroarea şi nerăbdarea mă cuprinseră odată cu ceaţa foametei. Pielea mi se întinse, trăgând de rănile vindecate. Lamele din piatră de umbre se strânseră în jurul încheieturilor şi al gleznelor mele. „Adună-te! Adună-te dracului odată!” mi-am zis.

Am avut nevoie de toată energia, însă am reuşit să temperez furtuna ce se iscase în sângele meu, în vreme ce îmi lăsam bărbia în piept.

— Dacă... dacă o răniţi, am să vă ucid pe toţi. Cuvintele ieşiră din gâtul meu uscat împreună cu un mârâit. Am să vă sfâşii gâturile.

— Regina n-are să atingă un fir de păr din capul preţioasei tale *Poppy.* Se retrase, mergând în cealaltă parte a căzii. Cel puţin, nu încă.

Am scos un sunet ce promitea doar moarte violentă.

— Îi va răni pe alţii ca s-o rănească pe ea, am zis.

— Ai dreptate, admise slujnica după ce stătu nemişcată preţ de o clipă.

Mi-am întors privirea spre intrarea în celulă. Nu-mi doream ca acel monstru să se afle în apropierea lui Poppy. Kieran era şi el aici, în castel. Dacă unul din ei ar fi fost rănit... Dintr-odată, cătuşele păreau să se fi îngreunat. Am auzit apa clipocind şi mi-am îndreptat atenţia spre cadă. Slujnica îşi afundase mâinile în apă.

Ceaţa setei de sânge ce aştepta la marginile fiinţei mele începu să tremure, în timp ce o priveam pe slujnică apucând marginile căzii şi aplecându-se peste apă.

— Ai de gând să te îmbăiezi? am întrebat-o.

— Te deranjează? replică.

— Puţin îmi pasă de ceea ce faci.

— Bine, zise, trăgând de un zuluf încâlcit. Am sânge în păr.

Slujnica se apleacă şi îşi afundă capul în apă. Aceasta deveni instantaneu neagră, asemenea cernelii.

Ce naiba? Am privit în timp ce slujnica îşi trecea degetele prin păr, dizolvând ceea ce părea să fie un fel de vopsea, dezvăluind cârlionţi de un blond atât de deschis, încât păreau albi…

Gheare zgâriară piatra. M-am încordat, auzind un Temut ţipând ascuţit. Slujnica îşi dădu părul pe spate, aruncând stropi de apă pe podea, şi scoase o lamă din cizmă. Se răsuci pe genunchi şi aruncă arma, lovind creatura în faţă pe când aceasta pătrundea cu repeziciune în celulă. Împleticindu-se, Temutul se rostogoli pe coridor.

— Temuţii sunt atât de enervanţi, zise slujnica ridicând bărbia. Vopseaua neagră i se scurgea peste obraji, pătându-i machiajul şi dinţii, în timp ce zâmbea. Mă simt atât de frumoasă dintr-odată.

— Poftim?! am murmurat, începând să cred că halucinam din cauza setei de sânge.

Slujnica chicoti, întorcându-se iar spre cadă.

— Sper că ştii că regina n-are să poruncească să ţi se aducă apă sau mâncare.

— Serios?!

Afundându-şi mâinile în apă, se spălă pe faţă şi începu să şteargă vopseaua ce-i mânjea braţele.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva foarte important. Şi are să-ţi rănească inimioara.

Abia îi mai dădeam atenţie, pentru că eram fascinat de ceea ce făcea.

Machiajul de pe faţă îi dispăruse aproape cu totul, dezvăluindu-i trăsăturile. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Părul nu avea culoarea potrivită, iar cârlionţii erau mai strânşi, însă faţa avea aceeaşi formă ovală. Buzele îi erau pline şi late. Fruntea îi era puternică. Am văzut pistruii ce-i acopereau nasul şi obrajii. Pistruii păreau acum mult mai proeminenţi şi numeroşi. Felul în care mă privea acum, înclinându-şi maxilarul acela încăpăţânat…

Pe toţi zeii!

Totul îmi părea cunoscut. *Mult prea* cunoscut.

Slujnica începu să zâmbească încet.

— Îţi reamintesc, oare, de cineva?

— Zeilor, am zis răguşit.

Se ridică, umerii tunicii sale simple şi negre fiind leoarcă acum. Părul de un argintiu asemănător razelor lunii îi atârna până la cureaua de piele ce-i cuprindea mijlocul, punându-i în evidenţă şoldurile late. Era mai suplă, dar stătea acolo în felul în care…

— Imposibil, am zis, nevenindu-mi să cred.

Apa îi picura de pe vârfurile degetelor, în timp ce se apropia de mine.

— Ţi se pare imposibil ceea ce vezi, Casteel?

— De ce? am zis, râzând răguşit. Nu exista nici un motiv logic, în afară de faptul că mintea mea nu voia să accepte că acea slujnică – un Revenant – semăna extrem de mult cu Poppy. Nu puteam să neg. Trebuia să fie înrudită cu Regina mea.

— Cine eşti? am întrebat cu glas sugrumat.

— Eu sunt prima fiică, zise ea, iar eu am fost cuprins de un şoc. Nu ar fi trebuit să exist. Aşa cum nici cea de-a doua fiică n-ar fi trebuit să existe. Însă asta nu contează pentru moment. Prefer să mi se

spună pe nume – Millicent. Sau Millie. Răspund la amândouă.

— Numele tău înseamnă *tărie curajoasă,* am zis.

— Aşa mi s-a spus.

Millicent mă privea de sus, fără să clipească. Era bizar.

— Doar atâta ai de zis?

Ba bine că nu! Aveam destul de multe de zis. La naiba! Mă simţeam asemenea lui Poppy, pentru că aveam foarte multe întrebări.

— Eşti… sora ei, aşa-i? Sora ei bună.

— Da.

Gândurile mele o luaseră razna.

— Ires e şi tatăl tău.

Millicent încuviinţă din cap.

Ceea ce însemna că…

— Eşti o zeiţă.

Millicent izbucni într-un râs sumbru.

— Nu sunt o zeiţă. Sunt un eşec.

— Cum adică?! Dacă tatăl tău…

— Semeni cu fratele tău, pentru că ai impresia că le ştii pe toate, observă ea. Dar, la fel ca el, nu ştii ce este şi ce nu este posibil. Habar n-ai.

— Spune-mi, atunci!

Millicent zâmbi din nou şi scutură din cap, acoperindu-mi pieptul şi faţa cu stropi reci.

Frustrarea mă ardea, aproape cu aceeaşi forţă ca setea de sânge pe care o simţeam că-mi dă târcoale.

— Ce naiba!? Cum de nu eşti o zeitate?

— Nici nu ştiu de unde să încep. Plus că mai mult ca sigur că n-ai mai înceta cu întrebările. Fiecare răspuns al meu ar duce la altă întrebare, şi, înainte să ne dăm seama, ar trebui să-ţi povestesc întreaga istorie a tărâmurilor. Millicent clipi şi se întoarse,

evitându-mi picioarele. Adevărata istorie.

— O cunosc.

— Ba nu. Nici Malik nu o ştia.

Am suspinat auzind numele fratelui meu, fiind uluit pentru o clipă. Fratele meu... nu-l mai văzusem de când îmi bandajase mâna. Ceea ce spusese despre slujnică îmi reveni în minte: „Nu a avut de ales”.

— Malik ştie, am zis. Nenorocitul ştie cine eşti cu adevărat.

Millicent se mişcă repede, ghemuindu-se lângă picioarele mele. Era atât de aproape, încât, dacă aş fi lovit cu picioarele, aş fi dărâmat-o. Probabil era conştientă de asta, însă nu se mişcă.

— N-ai idee ce a trebuit să facă fratele tău. N-ai... Însă se opri, întorcându-şi deodată capul. Tot ce face regina... are un motiv. Motivul pentru care te-a capturat prima oară. Motivul pentru care l-a ţinut prizonier pe Malik. Avea nevoie de cineva cu sânge puternic din spiţa atlantiană care s-o ajute pe Poppy să încheie Ascensiunea. Să se asigure că nu avea să dea greş. A avut mare noroc când ai reapărut în peisaj, nu-i aşa? Intenţiona să se folosească de tine încă de la început. După care mama noastră a aşteptat că Penellaphe să treacă prin Sacrificiu – şi exact asta se întâmplă acum. Aşteaptă ca Penellaphe să încheie Sacrificiul.

— Dar Poppy şi-a încheiat Ascensiunea şi e o zeiţă....

— Nu şi-a încheiat Sacrificiul, mă întrerupse Millicent. Dar, atunci când are s-o facă, sora mea are să-i ofere mamei noastre ceea ce şi-a dorit de la moartea fiului ei.

— Răzbunare?

— Răzbunare împotriva *tuturor,* zise Millicent,

aplecându-se spre mine şi atingându-mi genunchiul cu mâna. Vocea ei deveni doar o şoaptă: Nu-şi doreşte să refacă regatele, ci *tărâmurile.* Vrea să le aducă la starea în care erau atunci când a fost creat primul atlantian. Atunci când muritorii erau supuşi zeilor şi Primitivilor. Iar acest lucru are să distrugă atât tărâmul muritorilor, cât şi Câmpiile Elizee.

Am fost străbătut de un val de şoc.

— Chiar crezi că Poppy are s-o ajute să facă aşa ceva?

— Nu va avea de ales. Sora mea e destinată să săvârşească asta. E Vestitoarea din profeţie.

— Porcării, am mârâit. Ea…

— Adu-ţi aminte ce ţi-am zis mai devreme! Mama noastră nu e destul de puternică să facă asta. Însă a creat *ceva ce* poate îndeplini profeţia. Pe Penellaphe.

— Nu, am ripostat.

— E adevărat, zise ea, iar trăsăturile ei fură cuprinse pentru o clipă de mâhnire. O mâhnire profundă şi nesfârşită. Mi-aş fi dorit să nu fi fost, fiindcă ştiu că, indiferent de ce aş face eu – sau *altcineva* –, regina va reuşi. Pentru că şi tu vei da greş.

— Să dau greş în ce privinţă? am întrebat-o, aplecându-mă spre ea atât cât îmi permiteau lanţurile.

— Nu vei reuşi să-mi ucizi sora, zise Millicent, privindu-mă în ochi.

M-am retras cu repeziciune, lipindu-mă de perete, abia simţind durerea ce-mi cuprinsese spatele.

— Penellaphe îşi va încheia curând Sacrificiul, zise Millicent, ridicându-se. După care dragostea ei pentru tine va rămâne una dintre puţinele ei slăbiciuni. Doar tu o vei mai putea opri. Dacă n-o vei face, Penellaphe va aduce sfârşitul tărâmurilor aşa cum le ştim, cauzând milioane de morţi, în timp ce supravieţuitorii vor fi

supuşi unor chinuri inimaginabile. Oricum ar fi, sora mea nu trebuie să supravieţuiască. Va muri în braţele tale sau va îneca tărâmurile în sânge.

Capitolul 27

Poppy

A doua zi după-amiază mă plimbam prin dormitor. Mâncasem ceea ce îmi adusese una dintre slujnicele mai puţin vorbăreţe, doar pentru că nu-mi permiteam să fiu slăbită.

O altă rochie albă îmi fusese adusă împreună cu mâncarea. Am ales să port hainele pe care le purtasem cu o zi înainte şi am ars rochia folosind o scânteie de *eather.* N-ar fi trebuit să folosesc esenţa pentru ceva atât de copilăresc, dar nu regretam deloc fericirea de moment provocată de acel gest.

Din când în când, priveam uşile duble. N-o mai văzusem pe Regina de Sânge de când mă întorsesem în cameră, seara trecută. Rămăsesem în acea cameră blestemată doar pentru că nu doream să risc siguranţa lui Kieran şi a lui Reaver, pe lângă cea a lui Casteel.

Am comunicat cu Kieran prin *notam,* transmiţându-i că eu şi Casteel eram bine. Kieran se linişti, dar puteam simţi datorită *notam-ului* că avea îndoieli în ceea ce-l privea pe Casteel.

Şi eu aveam îndoieli.

Atingerea mea probabil îi ameliorase starea preţ de câteva ore în cel mai bun caz. Poate că nici măcar pentru atât timp. Puteam acum doar să mă rog să îi fi dus mâncare şi să îl fi lăsat să bea sânge. Dacă i se vindecau rănile, puteam spera că avea să se simtă mai bine.

Încercam cu disperare să adorm, ca să pot intra în contact cu Casteel. Nu reuşisem s-o fac. Camera era prea tăcută şi prea mare. Prea familiară. Mă simţeam singură. Era prea...

M-am oprit.

Nu mă ajutau astfel de gânduri. Trebuia să mă concentrez la ceea ce urma, lucru pe care îl făceam de câteva ore. Planul nostru fusese acela de a pătrunde în capitală pentru a-i elibera pe Casteel şi pe tatăl meu. Planul rămăsese neschimbat. Chiar dacă fuseserăm capturaţi, iar eu nu ştiam unde anume era ţinut tatăl meu.

Trebuia s-o forţez pe Isbeth să-mi spună unde se afla, atunci când aveam să mă întorc după el.

Uram situaţia – *detestam* ideea că trebuia să-l las pe Ires în urmă. Însă trebuia să-l eliberez pe Casteel cât mai repede.

Pentru că nu era deloc bine.

Îi vindecasem rănile pe care le puteam vindeca, dar se afla aproape de marginea setei de sânge şi risca să se piardă. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva.

Căutând însemnul unic al lui Kieran, am găsit acea senzaţie ce mirosea a cedru.

„Liessa?”

Am rânjit.

„Nu-mi spune aşa”.

„Regina mea, atunci?”

Am oftat.

„Nici aşa”.

Chicotitul său mă gâdila.

„Ce se întâmplă?” mă întrebă.

„Trebuie să evadăm”.

Kieran tăcu pentru o clipă.

„Ce ai de gând?”

„Trebuie să ajungem la unul din temple. Casteel e ţinut în apropierea unuia din ele. În subteran”. M-am îndreptat spre fereastră. *„Avem vraja. Odată ce găsim intrarea ce duce spre tuneluri, o putem folosi. Însă nu ştiu ce ar trebui făcut pe mai departe”.*

Trecură câteva momente de tăcere între noi, iar eu simţeam cum acea senzaţie adusă de apropierea pădurii mă înconjura.

„Am putea încerca să ajungem acolo aşa cum plănuiserăm de la început”.

„Prin mine?!”

„Da. Putem încerca să ajungem la el. Sau...”

Capul începu să mă doară.

„S-ar aştepta la asta. Trebuie să existe o cale mai bună”.

„Să luptăm!” zise Kieran.

M-am oprit la geam, privind întinderea capitalei.

„Nu cred că e o opţiune mult mai bună”.

„Până la urmă, tot acolo vom ajunge”, replică Kieran. *„Ori trecem prin una dintre porţi, ori încercăm să accesăm tunelurile din interiorul zidurilor sau prin mine”.*

Am continuat să discutăm despre posibilităţi, până când Kieran se decise.

„Cea mai rapidă cale e să ne îndreptăm spre porţile de la răsărit, îl avem pe Reaver. Pe tine. Putem să ne luptăm cu ei”.

Buza de jos începu să-mi tremure.

„Dacă procedăm aşa – riscăm ca populaţia să mă perceapă ca pe un semizeu. Riscăm ca oamenii să creadă tot ce-i mai rău despre noi şi să se teamă de ce are să vină peste ei”.

„Aşa e”. Tăcerea se aşternu iar între noi. *„Dar, în*

momentul ăsta, nu ne permitem să ne facem griji despre una ca asta. Nu asta ne interesează. Cas e mai important în această clipă. Trebuie să evadăm. Şi, dacă asta presupune dărâmarea unei porţiuni a zidului, atunci asta vom face, Poppy".

Am închis ochii. Esenţa îmi vibra în piept.

„Nu avem cum să-i salvăm pe toţi", îmi reaminti Kieran. *„Dar îi putem salva pe cei pe care-i iubim".*

Am fost străbătută de un fior. Ştiusem de când vorbisem cu generalii că existau şanse ca planurile noastre să se năruie. Că puteam ajunge să fim nevoiţi să dărâmăm zidurile. Că nenumăraţi oameni aveau să-şi piardă viaţa. Că am fi devenit întocmai monştrii de care oamenii din Solis se temeau.

Era o posibilitate în momentul de faţă.

Kieran probabil simţi că acceptasem situaţia, pentru că spuse:

„Acum, nu ne mai trebuie decât ceva care să le distragă atenţia".

Ceva care să le distragă atenţia. Ceva consistent, care ne-ar fi dat destul timp ca să scăpăm din Wayfair şi să ajungem până la temple.

Am deschis ochii, fixându-mi privirea asupra pietrei negre a zidului care se ridica în depărtare.

„Am o idee".

Răbdarea mea se afla la limită în timp ce stăteam pe scaunul cu tapiţerie groasă ce se afla în alcovul Sălii Mari. O duzină de cavaleri şi slujnice se aflau în spatele meu.

Soarele începuse să apună atunci când Regina de Sânge mă chemase. Cu toate acestea, uite-mă aici, aşteptând-o, în timp ce ea *socializa.*

Mi-am trecut privirea prin încăperea plină de lume. Feţele muritorilor îmi păreau toate la fel, în timp ce

pălăvrăgeau şi încercau să răpească preţ de câteva clipe atenţia reginei. Ea trecea printre ei, flancată de Millicent şi de o altă slujnică. Asemenea unei păsări exotice, cu coroana de rubine strălucind, zâmbea graţios în timp ce muritorii făceau plecăciuni. De data asta nu mai era îmbrăcată în alb. Asemenea lui Millicent, Isbeth era înveşmântată în purpuriu.

Nu prea înţelegeam cum de rochia nu-i aluneca de pe trup. Sau dacă nu cumva bustul îi fusese doar acoperit cu vopsea de corp. Rochia era strâmtă şi fără mâneci – şi părea că sfidează legile gravitaţiei. Decolteul îi ajungea până la buric şi lăsa să se vadă mult mai mult decât îmi doream, având în vedere că – fie că-mi convenea, fie că nu – era mama mea. Partea inferioară a rochiei era mai largă, dar nu îndrăzneam să privesc cu prea mare atenţie materialul transparent. Nu aveam nevoie de astfel de traume.

— Se pare că te simţi bine.

Auzind vocea lui Malik, m-am încordat.

— Mă distrez de minune, i-am zis.

Chicoti grosolan pentru o clipă şi trecu pe lângă scaunul meu, aşezându-se pe unul din cele două scaune aflate de o parte şi de cealaltă a mea.

— N-am nici o îndoială.

Am tăcut preţ de câteva clipe.

— N-am idee de ce m-a chemat în Sala Mare, am zis.

— Voia să-ţi arate cât e de iubită, îmi răspunse Malik. În caz că n-ai înţeles asta de ieri.

L-am privit bând un lichid roşu dintr-un pahar. Nu eram sigură că era vin. Vorbise încet, însă cavalerii şi slujnicele se aflau atât de aproape, încât probabil îl auziseră. Nu mai era altcineva în preajmă. Încă mă bântuia ce simţisem venind din partea lui cu o zi în

urmă. Mi-am îndreptat atenţia spre sală.

— Sigur că o iubesc. Sunt elita Carsodoniei. Cei mai bogaţi. Atât timp cât duc o viaţă uşoară, vor iubi pe oricine se află pe tron, am zis.

— Nu sunt singurii. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Era adevărat.

— Doar ea acordă Binecuvântări folosind sânge atlantian. L-am privit, iar el ridică din umeri. Efectul acestuia nu durează prea mult.

Malik sorbi din pahar.

— Şi îi ţine speriaţi…

— Se tem de tine, zise el. De Vestitoare.

Încercam să-mi păstrez calmul.

— I-a minţit ieri pe acei oameni. Cei din Oak Ambler şi din celelalte oraşe nu au fost abuzaţi. Iar tu, orice ai crede acum, ştii foarte bine că atlantienii – tatăl tău – n-ar face niciodată grozăviile de care îi acuză ea.

Malik rămase tăcut.

— Oamenii de aici vor afla până la urmă adevărul, am continuat, văzând că tăcea. Şi nu pot crede că toţi muritorii din Carsodonia o consideră o regină binevoitoare. Sau că toţi susţin Ritualul.

Malik coborî paharul.

— Ai dreptate, zise.

L-am privit cu atenţie, deschizându-mi simţurile, în timp ce el privea sala. Crăpăturile din scuturile sale emoţionale nu dispăruseră.

— L-am văzut ieri pe Casteel, am zis.

Faţa lui nu trăda nici o emoţie, însă dintr-odată am simţit un gust amar. Ruşine.

— Nu arăta deloc bine, am zis, coborându-mi vocea în timp ce apucam braţele scaunului. Era aproape acaparat de setea de sânge. Era rănit şi…

— Ştiu, zise, încordându-şi maxilarul, şi, atunci când vorbi, o făcu în şoaptă. L-am curăţat cât de mult am putut, după ce regina ţi-a trimis acel cadou minunat.

Aşadar, Malik mersese să-l vadă.

Casteel nu-mi spusese asta, dar, în definitiv, nu apucase să-mi zică prea multe. Cineva îi bandajase rana. Trebuia să însemne ceva. Mai ales că din partea lui Malik simţeam o agonie fără limite. Însă nu prea ştiam ce însemnau toate astea.

M-am aplecat spre el, iar umerii lui se tensionară.

— Ştii cum să ajungi la el, i-am şoptit. Spune-mi…

— Ai grijă, Regină din Carne şi Foc, murmură Malik, cu un zâmbet fragil. Intri pe un drum extrem de periculos.

— Ştiu.

Mă privi în ochi.

— Nu ştii prea multe dacă ai impresia că am să te ajut. Încercam să-mi ţin mânia sub control.

— Ţi-am simţit durerea. Am gustat-o, i-am zis.

Un muşchi al maxilarului începu să-i zvâcnească.

— Foarte necioplit din partea ta, zise el după o clipă. M-a durut.

— Ai supravieţuit.

Pufni în râs.

— Da, aşa e, admise, sorbind din nou din pahar. Asta fac.

Tonul sardonic mă făcu să-i studiez trăsăturile.

— De ce? De ce te afli aici? Cu *ea?* Nu-mi spune că ţi-a deschis ochii, şi acum vezi cu adevărat. Nu e chiar atât de convingătoare.

Malik tăcu şi privi drept înainte, însă am văzut că nu se uita la Regina de Sânge, ci la slujnica aceea cu părul negru. O făcu doar pentru o clipă. Aş fi ratat

momentul dacă nu l-aş fi privit cu atenţie.

— Te afli aici pentru ea, am zis.

Se uită la mine, după care rânji.

— Regina?

— Millicent, am zis eu încet.

Râse din nou scurt şi sec.

Mi-am lipit spatele de spătarul scaunului.

— Poate că ar trebui s-o întreb pe Regina de Sânge dacă te afli aici pentru ea sau pentru slujnica ei.

Încetişor, Malik se aplecă spre mine.

— Dacă ai s-o faci, zise, iar gropiţa îi apăru în obraz, am să te înfăşor în oasele unei zeităţi şi am să te arunc în Marea de Lână.

— O ameninţare destul de exagerată, am zis, fiind cuprinsă de mulţumire. Şi chiar era exagerată. Ştiam de ce. Ţinea la Millicent. E genul de reacţie pe care aş avea-o şi eu dacă m-ai ameninţa că i-ai face ceva lui Casteel.

Malik mă privi.

I-am zâmbit.

— Doar că eu n-aş fi folosit oasele zeităţilor sau marea. Şi nu aş fi făcut ameninţări de care să nu mă pot ţine.

Malik goli paharul.

— Am să ţin mine, zise el, privind sala. Iat-o că vine!

Regina de Sânge se apropie. Malik se ridică. Eu n-am făcut-o. Oamenii începură să murmure în timp ce o priveam. Trăsăturile lui Isbeth deveniră mai ascuţite când trecu pe lângă mine şi luă loc pe scaunul de alături. Malik se reaşeză. Zeci de perechi de ochi o priveau pe Millicent, care rămăsese în faţa noastră, însoţită de celelalte slujnice. Spinările lor neobişnuit de drepte ne fereau acum de privirile curioşilor.

Cineva îi înmână Reginei de Sânge un pahar de vin spumant. Ea aşteptă până când servitorul dispăru între umbre înainte să vorbească.

— Suntem privite, iar oamenii percep lipsa ta de respect faţă de regină – tot comportamentul tău – ca fiind dizgraţios.

— Oare cum s-ar simţi dacă ar afla adevărul despre tine? Despre lucrurile pe care le-ai făcut? am întrebat-o, privind doi tineri vorbindu-şi, în timp ce priveau statuia despre care eu crezusem că îl reprezenta pe Nyktos.

— Mă îndoiesc că oamenii din această încăpere şi-ar schimba părerea, zise ea. Ştim însă cum ar reacţiona dacă ar afla cine eşti *tu.*

— O zeiţă, nu Vestitoarea.

— Pentru mulţi e acelaşi lucru, murmură ea.

M-am încordat.

— Poate, dar sunt dispusă să le demonstrez că n-au de ce să se teamă de mine.

— Şi cum anume ai să faci asta?

— Păi, aş putea începe prin a nu le mai folosi copiii ca pe nişte vite, i-am zis.

— Dar Tawny a fost folosită ca o vită? Făcu un gest spre mulţime cu mâna ei plină de bijuterii. Sau lorzii şi doamnele de onoare care sunt aici acum au fost şi ei folosiţi ca nişte vite?

— Nu. Ei vor fi transformaţi în nişte creaturi care se vor hrăni din alţii fără urmă de remuşcare.

Privirea ei întunecată se aţinti asupra mea.

— Sau poate că doar îi vor sacrifica pe cei slabi din mulţime, zise ea.

M-am strâmbat.

— Chiar crezi asta?

— O ştiu, ripostă, sorbind din pahar.

Mă abţineam cu greu să nu-i dau peste pahar.

— Şi cum rămâne cu copiii folosiţi în ultimul Ritual? Cei care atârnau de zidul castelului Redrock? am întrebat-o.

— Au slujit zeilor.

— Minciuni, am sâsâit. Abia aştept să-ţi văd faţa când toate minciunile vor ieşi la iveală.

Isbeth rânji şi privi peste adunare.

— Chiar crezi că am să permit armatelor tale să asedieze capitala aşa cum s-a întâmplat în celelalte oraşe? Oraşe pe care nici măcar nu le consider o pierdere? Îşi întoarse capul spre mine. Pentru că nu reprezintă o pierdere. Ce s-a întâmplat în acele oraşe nu se va întâmpla şi aici. Dacă armatele tale ajung la ziduri, am să umplu porţile şi meterezele cu toţi nou-născuţii din capitală. Iar dragoninii care ţi-au mai rămas, armatele pe care le mai ai vor trebui să-şi facă drum prin acei copilaşi nevinovaţi.

Nu puteam decât s-o privesc pe când îmi dădeam încetul cu încetul seama că vorbea serios. Mi-am înfipt degetele în braţele scaunului în timp ce esenţa primitivă pulsa adânc în mine. Un tremur slab mă străbătu, în timp ce priveam statuia, însă doar eu văzusem muritorii atârnaţi de porţile oraşului Oak Ambler şi copiii sacrificaţi la Redrock. Lângă mine, Malik se întinse în timp ce Millicent se întorcea. Bărbatul şi femeia care stăteau în faţa statuii se încruntară atunci când observară că petalele proaspete ale trandafirilor ce înfloreau doar noaptea începură să… vibreze.

Eu le făceam să vibreze.

Prin mânia pe care o simţeam.

Eu făceam asta.

Am închis pentru o clipă ochii, controlându-mi

emoţiile, simţindu-mă ca atunci când purtam vălul şi eram adusă în faţa ducelui Teerman. Atunci când trebuia să stau acolo şi să îndur orice mi-ar fi făcut. Semăna cu felul în care îmi închideam simţurile faţă de ceilalţi. Însă, de data aceasta, mă feream de propriile emoţii. Am redeschis ochii doar atunci când *eather-ul* se domoli. Petalele zăceau acum liniştite pe podea.

— Inteligentă mişcare, zise Regina de Sânge, pe când Malik se relaxa. Observ că ai învăţat să-ţi controlezi într-o oarecare măsură puterile.

Mi-am relaxat degetele.

— Despre asta vrei să stăm de vorbă? Despre cum ai să măcelăreşti copii şi oameni nevinovaţi? am întrebat-o.

— Nu eu voi fi cea care-i va măcelări pe acei muritori, zise Isbeth. Armatele pe care le comanzi o vor face. Privirea ei era intensă. Simţeam cum îmi cercetează fiecare bucăţică a feţei. Sau poate că tu o vei face. Aşadar, dacă vrei să nu se ajungă la aşa ceva, ar fi mai bine să-ţi retragi armatele.

Am străpuns-o cu privirea.

— Acum, discutăm despre viitorul regatelor? Chiar crezi că am să negociez cu tine dacă ai de gând să procedezi aşa? i-am zis, iar cuvintele ieşeau din mine într-un şuvoi. N-am să-ţi dau Atlantia. N-am să ordon armatelor să se retragă. Şi n-am să-ţi permit să foloseşti oameni nevinovaţi drept scuturi umane.

Isbeth îl privi pe prinţ.

— Malik, sper că nu te superi, însă aş dori să discut ceva în privat cu fiica mea.

— Desigur, zise Malik, ridicându-se şi făcând o plecăciune. Coborî scările late, trecu pe lângă Millicent şi fu în curând înconjurat de doamne de onoare şi de lorzi care-i zâmbeau.

— I-a fermecat pe toţi, zise Regina de Sânge. N-ar putea să scape de ei nici dacă ar dori s-o facă.

Slujnica îl privi pentru o clipă pe Malik, după care ochii ei se fixară pe un punct îndepărtat al Sălii Mari.

— Ştii cum de am supravieţuit atâta vreme? mă întrebă Isbeth după câteva clipe. Datorită răzbunării.

— Ce... clişeu! am remarcat.

Râse scurt şi molatic.

— Oricum ar fi, e adevărat. Îmi imaginez că a devenit un clişeu pentru că pe mulţi răzbunarea i-a ţinut în viaţă în cele mai întunecate momente ale vieţii lor. Momente care pot dura ani sau decenii. Dar eu am să mă răzbun.

— Majoritatea atlantienilor n-au avut nimic de-a face cu ce ai păţit tu şi fiul tău, i-am zis. Cu toate acestea, crezi că, dacă vei prelua controlul Atlantiei, ai să te poţi răzbuna. Să ştii că nu e deloc aşa.

— Trebuie... trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise Regina de Sânge, întorcându-se spre mine. Mirosea a trandafiri. N-am avut niciodată intenţia să domnesc peste Atlantia. N-am nevoie de acel regat. Nici măcar nu-l vreau. Vreau doar să-l văd arzând. Distrus. Vreau ca toţi atlantienii să moară.

Casteel

„Va muri în braţele tale...”

Cuvintele lui Millicent mi se tot învârteau în cap. Nu dormisem de când fusese în celulă. Nu mă puteam opri să mă gândesc la cine era şi la ce-mi spusese. Era evident sora lui Poppy. Semănau foarte mult. La naiba! Dacă ar fi avut părul de altă culoare şi mai puţini pistrui, aş fi zis că sunt gemene. Dar cum rămânea cu ceea ce-mi spusese despre Poppy? Despre ce anume

aş fi fost nevoit să fac?

Am mârâit.

Nici vorbă!

Chiar dacă Poppy era atât de puternică încât să fie în stare de distrugerea descrisă de Millicent, n-ar fi făcut-o. Nu avea o asemenea răutate în ea.

Poate că Millicent era sora lui Poppy, însă nu aveam de gând să mă încred în ea. Nu aveam deloc încredere în ce îi ieşea pe gură.

Am auzit ecoul unor paşi pe coridor şi mi-am ridicat brusc privirea. Vlăjganul Auriu îşi făcu intrarea. Singur. Nu aducea apă sau mâncare.

— Ce naiba vrei? am mârâit la el, simţindu-mi gâtul uscat.

— Voiam să văd cum mai eşti, Maiestate.

— Baliverne!

Zâmbi, machiajul şi hainele fiindu-i atât de aurii, încât străluceau cu puterea unui soare.

— Începi din nou să nu arăţi prea bine…

N-aveam nevoie de cretinul ăla să-mi spună ceea ce ştiam deja. Măruntaiele mele erau roase de foame, şi puteam să jur că îi percepeam pulsul duduindu-i sub pielea gâtului.

Revenantul rămase locului, privindu-mă.

— Dacă n-ai venit să stăm de vorbă despre vreme, i-am zis tărăgănat, mai bine cară-te!

— Impresionant, chicoti Callum.

— Eu? am zis, rânjind. Ştiu.

— Mă impresionează aroganţa ta, zise Revenantul, iar eu am început să mârâi, în timp ce el făcea un pas înainte. Zâmbetul i se lărgi. Eşti prins cu lanţuri de un perete, înfometat şi jegos, incapabil să-ţi ajuţi femeia, şi cu toate acestea dai dovadă de aroganţă.

Mârâitul îmi făcea gâtul să vibreze.

— Nu are nevoie de ajutorul meu, am zis.

— Presupun că nu. Îmi atinse pieptul. M-a înjunghiat ieri. Cu propriul meu pumnal.

Am râs grosolan.

— Asta-i iubita mea!

— Probabil eşti foarte mândru de ea, zise el în timp ce îngenunchea. Dar asta se poate schimba lesne.

— Niciodată, am zis, încleştându-mi maxilarul. Orice ar fi.

Mă studie preţ de câteva clipe.

— Dragostea. O emoţie atât de ciudată! Am văzut-o doborând cele mai puternice creaturi, zise Callum. Mi-am reamintit ce-mi spusese Millicent. Am văzut-o înzestrându-i pe unii cu o putere incredibilă. Dar, în toţi anii aceştia, foarte, foarte mulţi câţi am trăit, am văzut puterea dragostei oprind moartea doar o singură dată.

— Chiar aşa?

Callum încuviinţă din cap.

— Când a fost vorba despre Nyktos şi Consoarta sa.

L-am privit, mirat.

— Eşti chiar atât de bătrân?!

— Destul de bătrân încât să-mi amintesc felul în care a fost odată orânduită lumea. Destul de bătrân încât să ştiu când anume dragostea poate reprezenta un avantaj şi când o slăbiciune.

— Puţin îmi pasă, i-am zis.

— Ar trebui să-ţi pese. Deoarece pentru tine dragostea reprezintă o slăbiciune. Ochii săi decoloraţi, ce nu clipeau deloc, erau extrem de neliniştitori. Ştii cum?

Mi-am dezvelit colţii.

— Presupun că ai să-mi spui, i-am zis.

— Ar fi trebuit să te hrăneşti din ea când ai avut

şansa, zise Callum. Ai să regreţi faptul că n-ai făcut-o.

— Greşeşti.

Nu aveam niciodată să regret că nu o pusesem pe Poppy în pericol. Niciodată.

— Mai vedem noi.

Revenantul mă privi timp îndelungat în ochi, după care se mişcă.

Era rapid. M-am tras înapoi atunci când am văzut strălucirea oţelului. Nu aveam unde să mă retrag. Reflexele mele erau groaznice…

Durerea îmi străpunse pieptul, scoţându-mi aerul din plămâni într-un val de foc. Gura mi se umplu instantaneu cu un gust metalic. Mi-am coborât privirea şi am observat pumnalul pe care mi-l înfipsese adânc în piept. Sângele mi se scurgea peste piept şi abdomen.

Am ridicat privirea, rânjind.

— Mi-ai ratat inima, tâmpitule.

— Ştiu, zise Revenantul zâmbind şi scoţând pumnalul din rană. Am gemut. Ia spune-mi, Maiestate, ce se întâmplă cu un atlantian care nu mai are sânge în vene?

Rana mă ardea, de parcă luase foc, însă măruntaiele mele păreau îngheţate. Inima mea tresăltă greoi. Setea de sânge. Absolută şi desăvârşită. Asta mi se întâmpla acum.

— Eu am auzit că acel atlantian devine la fel de monstruos ca un Temut, zise Callum, ridicându-se şi trecându-şi limba peste lama însângerată. Îţi urez noroc!

Capitolul 28

Poppy

„Vreau ca toţi atlantienii să moară”.

Un fior îmi coborî de-a lungul spinării, în timp ce o priveam drept în ochi pe Regina de Sânge.

— Chiar şi Malik?

— Chiar şi el, zise ea în timp ce sorbea şampanie. Asta nu înseamnă că am să-l omor. Sau pe iubitul tău. Vreau să fii alături de mine. Nu împotriva mea. Dacă l-aş omorî pe unul din ei, n-aş face decât să-mi stric singură planurile. El, zise, îndreptându-şi paharul înspre locul în care Malik era înconjurat de nobili, şi fratele lui vor supravieţui mâniei mele. Şi n-am nimic împotriva vârcolacilor. Din partea mea, vor putea trăi în linişte şi pace. Restul însă? Vor muri. Nu pentru că îi consider vinovaţi pentru ce mi s-a întâmplat. Ştiu că n-au avut nici un rol în întemniţarea lui Malec sau în moartea fiului nostru. Sincer, nici măcar pe Eloana n-o consider întru totul vinovată.

— Chiar aşa? am zis, îndoindu-mă de vorbele ei.

— Să nu mă înţelegi greşit. O detest şi am plănuit ceva cu totul special pentru ea, însă nu ea e cea care a permis tot ce s-a petrecut. Ştiu cine e cu adevărat responsabil.

— Cine anume?

— Nyktos.

Eram uluită.

— Dai vina pe *Nyktos?*

— Dar pe cine altcineva să dau vina? Malec îşi dorea să fie supus încercărilor sufletelor-pereche. L-a invocat pe tatăl său. Chiar şi în starea de adormire, Nyktos ar fi auzit chemarea. I-a răspuns şi l-a refuzat, zise Isbeth, iar eu am fost izbită de un alt val de şoc. Ca o consecinţă a reacţiei lui Nyktos, Malec m-a ajutat să-mi fac Ascensiunea. Ştii ce s-a întâmplat după

aceea. Nu dau vina pe Eloana sau pe Valyn. Dau vina pe Nyktos. Ar fi putut preveni tot ce s-a întâmplat.

Nyktos. Chiar ar fi putut s-o facă. Dar nu înţelegeam de ce n-o făcuse, după ce ultimul refuz dusese la moartea unui zeu. Nu avea logică.

— De ce a refuzat? am întrebat.

— Nu ştiu, zise ea, privindu-şi inelul de diamant. Dacă Malec a aflat motivul, mie nu mi l-a împărtăşit niciodată. Dar nu mai contează motivul acum, nu-i aşa? Pielea din jurul gurii ei se tensionă. Nyktos e de vină pentru ce se întâmplă.

Mie mi se părea că a împiedica să se întâmple ceva şi a fi motivul fundamental pentru cele întâmplate erau două lucruri foarte diferite. Isbeth dădea vina pe alţii pentru toate acţiunile ei. Mă impresiona şi mă şoca felul în care reuşea să evite orice urmă de responsabilitate.

— Sincer nu prea înţeleg cum ai putea să te răzbuni pe zeul primitiv al vieţii, i-am zis.

Râsetul ei era la fel de uşor precum clinchetul unor clopoţei, în timp ce îşi dădea un zuluf de pe obraz.

— Nyktos apreciază toate formele de viaţă, însă ţine foarte mult la atlantieni. Crearea lor a fost rezultatul încercărilor sufletelor-pereche – un produs al *iubirii.* Malec mi-a spus cândva că tatăl său îi percepea pe atlantieni ca fiind copiii săi. Pierderea lor mă va răzbuna.

Mă gândeam că era mult mai nebună decât îmi imaginasem.

— Crezi că am să te ajut să omorî sute de mii de oameni? Asta vrei de la mine? am întrebat-o.

— Ai făcut-o deja.

— Nici vorbă…

— Chiar aşa?

Am strâns braţele scaunului şi m-am aplecat spre ea.

— Ce anume ai impresia că am făcut sau că am să fac?

— Furia ta. Pasiunea ta. Credinţa ta despre ceea ce e bine şi ceea ce e rău. Iubirea ta. Puterea ta. Toate astea. Până la urmă, eşti exact ca mine. Îţi vei îndeplini menirea pentru care te-ai născut, draga mea fiică. Ridică paharul în cinstea mea. Ai să cauzezi moartea inamicilor mei.

„Vei elibera doar moartea”.

Am tras furioasă aer în piept şi m-am retras. Vorbea de parcă nu aveam de ales. De parcă totul fusese predestinat, iar nişte cuvinte rostite cu secole înainte erau mai puternice decât propria mea voinţă.

Energia îmi pulsa în piept, încărcând aerul din jur. Zâmbea sigură pe sine, în timp ce aruncă o privire spre Sala Mare, doldora de muritori. Ştiam de ce aşteptase atâta vreme ca să-mi spună că-şi dorea să vadă Atlantia arzând. Îi folosea pe acei oameni drept scut.

Dar, în definitiv, nu o făcuse dintotdeauna?

Greşea însă. Furia mea. Credinţa mea în bine. Iubirea mea. Puterea mea. Toate reprezentau punctele mele tari. Nu erau slăbiciuni fatale ce aveau să ducă la moartea unui număr enorm de nevinovaţi.

— Greşeşti, i-am zis, tremurând în timp ce apucam din nou braţele scaunului. Nu sunt ca tine.

— Sigur, dacă asta ai nevoie să-ţi zici, îmi răspunse, zâmbind şi făcându-mi cu ochiul. Însă, dacă ar trebui să-i ucizi pe toţi cei aflaţi în această cameră ca să-l scapi pe iubitul tău, ai face-o fără să eziţi. Aşa cum am făcut şi eu.

Inima mi se opri. Se poticni. Voiam să neg ceea ce spusese. Trebuia s-o fac.

Dar nu puteam.

Realizarea îmi lovi fiecare nerv al corpului.

— Poate că m-ai născut, dar sângele e singurul lucru pe care-l împărţim. Nu semănăm deloc. Niciodată n-o vom face. Nu îmi eşti nici mamă, nici prietenă şi nici duhovnic, i-am zis, privind cum zâmbetul îi dispare de pe faţă. Eşti doar o regină a cărei domnie se apropie de final. Atâta tot.

Un licăr subtil de *eather* apăru în ochii ei, în vreme ce strângea cu putere paharul. Buzele i se subţiară.

— Nu vreau să ne certăm, draga mea. Nu acum, cel puţin, zise Isbeth, şi dintr-odată am simţit în gât gustul amar al tristeţii. Însă, dacă-mi forţezi mâna, am s-o fac şi eu, şi am să-ţi demonstrez cât de asemănătoare suntem.

Casteel.

Îl ameninţa pe Casteel.

Pielea îmi îngheţă, în timp ce acel loc găunos şi dureros al fiinţei mele devenea şi mai îngheţat. Când am vorbit din nou, vocea îmi devenise ca în Massene. Era cuprinsă de fum şi de umbre.

— Aş putea să te ucid chiar acum, i-am zis.

Mă privi drept în ochi.

— Fă-o, îmi zise. Dezlănţuie-ţi puterea, copila mea! Foloseşte furia. Ochii ei străluceau, umpluţi de *eather*. Însă, înainte s-o faci, aminteşte-ţi că în faţa ta nu se află un Ascendent.

Un ţipăt scurt şi ascuţit străbătu Sala Mare, urmat de sunetul sticlei sparte şi apoi de linişte. M-am întors în direcţia ţipătului, simţindu-mi stomacul întorcându-se pe dos atunci când am văzut cuplul aflat lângă statui căzând în genunchi. Bărbatul şi femeia sângerau din ochi şi din urechi, din gură şi din nas. Alte ţipete mai puternice izbucniră, în timp ce muritorii se

îndepărtau de cuplu. Bărbatul şi femeia începură să se sfrijească, dărâmându-se, ajunşi nimic mai mult decât piele şi oase ţinute laolaltă de mătase şi satin.

Malik şi Millicent se îndreptară spre noi în timp ce oamenii urlau, îndepărtându-se. Isbeth însă nu-şi luase ochii de la mine. Nici măcar pentru o clipă. Însă ea cauzase moartea celor doi. Puterea ei era...

Era oribilă.

Nu ştiam dacă eu aş fi fost în stare de aşa ceva. Nici nu voiam să aflu.

Regina de Sânge îşi sprijini spatele de spătarul scaunului, lăsându-şi capul într-o parte în timp ce mă studia.

— Cred că ţi-ar prinde bine să stai o vreme singură. Mâine vom continua să discutăm, zise ea, făcând semn unui cavaler să se apropie. Escortează-o în camera ei şi asigură-te că rămâne acolo!

M-am ridicat de pe scaun, în timp ce mai mulţi cavaleri îşi părăsiră posturile ca să mă înconjoare.

Nu avea să există o zi de mâine.

Nu aveam să purtăm alte discuţii.

I-am întors spatele şi m-am apropiat de marginea alcovului, iar mâinile mele se relaxară. Instinctul îmi spunea că nu mai aveam timp. Nu conta ce îşi imagina că aveam să fac şi nici eu nu credeam că puteam să-mi mai controlez furia într-atât, încât s-o determin să nu mai omoare oameni nevinovaţi. Instinctul îmi spunea că Isbeth nu avea să-l rănească imediat pe Casteel. Putea să-i măcelărească pe alţii înainte să ajungă la el.

Kieran.

Şi Reaver.

Ar fi făcut-o pentru a-mi demonstra că eram la fel de instabilă şi de crudă ca ea.

„Tot ce vei elibera va fi moartea”.

Poate că mă cunoştea mai bine decât o făceam eu. Poate că profeţia era exact aşa cum credeau ea şi alţii. Poate că Willa greşise, iar Vikter fusese pus să păzească pe cineva malefic. Poată că eram *cu adevărat* Vestitoarea.

Pentru că, dacă ar fi procedat după cum mă ameninţa că avea s-o facă, urma să mă înec în sângele pe care aveam să-l vărs.

Însemna că nu mai aveam timp.

Am căutat însemnul lui Kieran şi i-am transmis un mesaj scurt.

„Trebuie să ne ducem planul la îndeplinire în noaptea asta”.

Răspunsul său fu imediat şi plin de hotărâre. De la intrarea Sălii Mari, am privit peste umăr spre Regina de Sânge, care se afla în picioare, ţinând paharul de cristal în mână, în timp ce mă privea ca o pasăre răpitoare.

Mi-am întors privirea, iar voinţa mea formulă o imagine în minte. *Eather-ul* pulsă în pieptul meu.

Paharul pe care-l ţinea Regina de Sânge se spulberă, amintindu-i că lângă ea nu stătuse Fecioara speriată şi supusă.

Luna răsărise deasupra oraşului, lumina sa mângâind valurile Mării de Lână. Eu priveam de la fereastră. După zidurile interioare ale castelului Wayfair şi ale templelor lui Nyktos şi Perses, se ridica zidul oraşului.

Era cel mai înalt zid din tot regatul, fiind aproape la fel de înalt precum castelul Wayfair. Sute de torţe luminau fâşia de pământ aflată imediat după zidul oraşului, flăcările lor fiind puternice şi stabile, servind

drept faruri de siguranţă şi promiţând protecţie. Ardeau în flăcări.

O distragere.

Una foarte mare.

Mă gândeam la ceaţă, la felul în care se învolbura împrejurul Temuţilor şi cum acoperea munţii Skotos. Era magie primitivă. O extensie a fiinţei şi a voinţei lor. Ceea ce însemna, mă gândeam, că putea fi invocată.

Nu ştiam dacă avea să funcţioneze. Nu eram un Primitiv, însă eram descendenta unuia. Esenţa sa îmi curgea prin vene. Dragoninii răspundeau voinţei mele. *Notam-ul* primitiv mă conecta cu vârcolacii.

Mi-am aşezat mâinile pe pervazul de piatră al ferestrei, am închis ochii şi am lăsat esenţa să ajungă la suprafaţă. Aceasta răspunse printr-un iureş exaltant, în timp ce îmi imaginam ceaţa, aşa cum o văzusem în munţii Skotos, deasă şi asemănătoare norilor. O vedeam cum ieşea din pământ, crescând şi întinzându-se. Pielea mi se încălzi în timp ce îmi imaginam cum ceaţa acoperea dealurile şi pajiştile din afara capitalei, îngroşându-se până când acoperea totul în cale. Nu m-am oprit în vreme ce îmi deschideam ochii.

Scântei argintii îmi jucau peste piele în timp ce priveam zidurile oraşului şi aşteptam, amintindu-mi de o altă noapte petrecută într-un alt oraş, pe când eu eram altfel şi credeam că zidurile ofereau protecţie. Siguranţă.

O flacără aflată după zidurile oraşului începu să se învolbureze cu sălbăticiune. *Eather-ul* se învârtejea, trecând prin mine, în timp ce eu continuam să *chem* ceaţa. O invocam. O cream.

O altă flacără, aflată lângă prima, începu să danseze, apoi alta şi alta făcură la fel, până când toate începură să se zbată frenetic, aruncând tăciuni la zeci

de paşi în toate direcţiile. Două torţe aflate la capătul şirului se stinseră primele, urmate cu repeziciune de altele, aruncând fâşia de pământ din faţa zidurilor într-o beznă profundă.

Flăcări se aprinseră pe metereze. Săgeţi aprinse se ridicară în aer. Arcuiră prin noapte şi căzură, lovind tranşeele umplute cu material inflamabil ce înconjurau întreaga lungime a părţii de răsărit a zidurilor exterioare. Focul erupse, aruncând o lumină oranj peste pământ...

Şi peste ceaţa groasă şi învolburată care înainta spre tranşee. Ceaţa care intră pe sub materialul inflamabil şi acoperi flăcările, sufocând focul.

Cei de pe ziduri şi din oraş ar fi crezut că ceaţa era umplută cu siluetele diforme ale Temuţilor.

Goarne răsunară pe ziduri, spulberând tăcerea nopţii, însă eu nu m-am oprit.

Am continuat să invoc ceaţa şi... am simţit că-mi *răspunde,* acumulându-se în grabă la baza zidurilor. Se răspândi peste structura masivă. Auzeam ţipete şi am văzut cu ochii minţii cum ceaţa începea să urce, învolburându-se până când atingea meterezele şi turnurile zidurilor exterioare.

Apoi, am văzut-o înaintea ochilor, devenind ca o perdea de nori lăptoasă, profilată pe cerul nopţii.

Îmi ţineam respiraţia, urmărind-o. În ceaţa aceea nu se aflau Temuţi. Nu avea să provoace daune. Nu asta era *dorinţa* mea. Avea doar să creeze haos şi confuzie.

Confuzia şi haosul începură pe când o altă goarnă răsună.

Ceaţa primitivă trecu peste ziduri într-un val enorm, scurgându-se peste acestea. Ţipete îndepărtate şi panicate sfâşiau aerul, în timp ce ceaţa pătrundea în

Carsodonia şi umplea străzile. Urletele de frică răsunau din ce în ce mai aproape, în timp ce ceaţa acapara districtele şi podurile, acoperind dealurile şi văile, până când înghiţi şi zidurile interioare ale castelului Wayfair.

M-am îndepărtat de la fereastră, acoperindu-mi capul cu gluga în timp ce mă răsuceam. Mi-am trecut cureaua sacului de piele pe sub pelerină, de-a curmezişul pieptului, şi mi-am scos din teacă pumnalul din os de vârcolac.

Venise vremea să evadăm luptând.

Capitolul 29

Îndreptându-mă spre uşă, mi-am reprimat emoţiile şi capacitatea de a distinge între ceea ce e bine şi rău. Eram nevoită să o fac dacă doream să-l găsesc pe Casteel şi să evadăm împreună.

Degetele mele cuprinseră clanţa curbată şi aurită a uşii. *Eather-ul* îmi inundă venele, iar scântei izbucniră din vârfurile degetelor mele. Fâşii subţiri de umbră treceau prin aura argintie. Imaginea mă nelinştea. Energia trecu peste metal, *topind* încuietoarea. Am deschis uşa şi am pătruns pe coridor.

Un cavaler regal se întoarse şi se holbă surprins. M-am aruncat înainte, lovind cu lama pumnalului deasupra plăcilor armurii sale, nimerindu-l în baza descoperită a gâtului. Mi-am învârtit braţul, frângând coloana vertebrală a vampirului. Cavalerul căzu, în timp ce un altul venea spre mine cu sabia scoasă.

Voinţa mea formă o imagine în minte, iar aceasta se adeveri. Mantia neagră ce acoperea umerii cavalerului se ridică, înfăşurându-se în jurul feţei sale. M-am aplecat pe sub sabia lui, în timp ce acesta se împleticea. Ţipătul său înfundat fu curmat instantaneu

în clipa în care i-am înfipt sabia în lateral, între plăcile armurii. Piatra de umbre trecu prin cartilaj şi se afundă în inima vampirului.

Pereţii castelului începură să se cutremure, pe când porţile grele de fier ale etajului principal începeau să se închidă. Încă doi cavaleri ieşiră din alcovurile înguste ale coridorului, cu săbiile scoase din teacă, iar măştile care de obicei le acopereau feţele se aflau acum în jurul bărbiilor celor doi.

— Ni s-a ordonat să nu te ucidem, zise unul din ei, făcând un pas înainte. Asta nu înseamnă că nu vom încerca să te rănim.

Nici măcar n-am catadicsit să-i răspund, în timp ce mă avântam spre ei, pumnalul meu fiind mânjit cu sânge de vampir. Voinţa mea se extinse. Aura mânjită de umbre se revărsă din mine. Cavalerii fură ridicaţi de pe podeaua de piatră de parcă o mână uriaşă îi apucase de glezne, izbindu-i apoi cu tărie de podea şi mai apoi de tavan. Oasele lor se auziră pocnind, sfărâmându-se pe sub armură.

Uşile din capătul coridorului fură izbite de perete. Şase cavaleri veneau în grabă dinspre turn, oprindu-se atunci când auziră ecourile unor ţipete ascuţite răsunând din părţi îndepărtate ale castelului. Unii priviră în urmă. Alţii îşi scoaseră colţii la vedere, atacându-mă.

Cu toţii îmi stăteau în cale.

Iar timpul era preţios.

Mi-am controlat emoţiile şi gândurile. Nu m-am gândit la ceea ce trebuia să fac, la ceea ce *urma* să fac. Puteam să mă gândesc mai târziu la măcelul pe care eram pe cale să-l produc – şi pe care îl începusem deja.

Esenţa se răspândi peste podea asemenea unei

pânze de păianjen, argintie şi plină de umbre, intrând în cavaleri, ajungându-le la încheieturile oaselor şi în fibrele muşchilor şi ale organelor. Nu aveau nici o şansă să-şi mai folosească armele sau să îi avertizeze pe alţii. Nu apucară nici măcar să ţipe.

I-am dezmembrat din interior, ferindu-mă să mă gândesc că procedasem exact ca Isbeth. Cavalerii se prăbuşiră pe podea în grămezi de piele golită şi acoperită de armuri.

Toţi în afară de unul.

Un Revenant se afla printre ei, stând în picioare în spatele cadavrelor. Am pornit spre el, retrăgând e*ather-ul.*

Râsul său întunecat era reţinut.

— Vestitoareo!

— Bună seara!

Bărbatul se aruncă spre mine, iar eu m-am ghemuit, apucând o sabie de pe jos. O mână îmi prinse braţul prin pelerină, în timp ce mă întorceam. Revenantul sări înapoi, aşteptându-se să lovesc cu piciorul, însă nu asta plănuiam. Am sărit în picioare, învârtindu-mă în timp ce împingeam sabia prin aer descriind un arc de cerc, lovindu-l pe Revenant cu tăişul lamei chiar la baza gâtului, tăindu-i coloana vertebrală şi capul.

Pe când Revenantul cădea, îmi doream să pot vedeam cum capul avea să îi crească la loc, însă nu aveam atâta vreme la dispoziţie. Am coborât scările, lăsând în urma mea un coridor ticsit cu moarte.

Coborând în grabă scările în spirală ale turnului, începusem să număr secundele. Dacă memoria îmi era de ajutor, însemna că aveam să dau în coridorul ce se afla în apropierea bucătăriilor şi a pasajelor deschise dintre clădiri. Dacă greşeam, aveam o distanţă mai

mare de parcurs.

Şi mult mai multă moarte de semănat în cale.

La etajul al treilea, o uşă se deschise, izbindu-se de perete, şi l-am văzut pe Kieran. Era stropit cu sânge pe faţă şi pe gât, însă nu părea rănit.

— Tu ai adus ceaţa? mă întrebă.

Am încuviinţat din cap.

— Nu eram sigură că are să funcţioneze, i-am zis.

Se holbă la mine în timp ce coboram ultimele scări.

— Ai invocat ceaţa, Poppy.

— Da, ştiu.

— Doar Temuţii şi Primitivii pot face asta, zise el, făcând ochii mari.

— Păi, acum ai aflat că o pot face şi eu. Unde-i Reaver? l-am întrebat, ştiind că dragoninul nu avea cum să nu răspundă voinţei mele.

— Se află acolo de unde vin urletele, răspunse Kieran, acoperindu-şi capul cu gluga.

Vai!

— Ar trebui să stăm de vorbă mai târziu despre toată treaba asta cu ceaţa, zise Kieran, începând să coboare scările. Oare cât timp crezi că mai avem la dispoziţie până închid porţile?

— Mai puţin de un minut.

— Atunci, ar trebui să ne grăbim, zise el, în timp ce o uşă aflată la etajul de dedesubt zbură din balamale.

Am ridicat surprinsă din sprâncene în timp ce Reaver ajungea pe scări. Faţa şi hainele sale nu erau stropite de sânge, ci *musteau* de sânge. Ne privi.

Kieran oftă.

— Mă bucur că măcar nu poartă una dintre cămăşile mele. Dragoninul zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii mânjiţi de sânge.

— Îmi cer iertare, ne zise, în timp ce eu îmi

puneam pumnalul la loc în teacă. Însă tind să fac mizerie multă atunci când mănânc.

Aveam să mă gândesc la ce spusese cu altă ocazie. M-am apropiat, iar Kieran îi spuse repede ce puneam la cale.

— Era şi timpul să încercăm ceva, zise Reaver. Aveam impresia că nu mai plecăm de aici.

Am pufnit indignată.

— O să dăm de mulţi gardieni, ne avertiză Kieran atunci când am ajuns la etajul principal.

— Mă ocup eu, am spus, fără să-mi permit să mă gândesc la ce anume însemna asta. Dacă nu ieşeam din castel înainte să se închidă poarta, trebuia să trec prin ziduri şi prin muritori – zidurile care protejau muritorii care slujeau în Wayfair. Poate că acei cavaleri aveau să se dea la o parte din calea noastră. Se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate de atât.

— Şi dacă dăm peste Revenanţi? întrebă Kieran.

— Atunci, mă ocup eu, îi răspunse Reaver, în timp ce eu deschideam uşile duble.

În faţa noastră se afla un coridor spaţios, umplut cu mirosul cinei din acea seară. M-am întors spre stânga, uşurată să văd întunericul ce dădea spre pasajele dintre clădiri. Însă uşurarea mea fu de scurtă durată. Poarta grea de fier continua să coboare, fiind foarte aproape să se închidă.

Kieran avusese dreptate. Aproape douăzeci şi ceva de cavaleri se aflau pe coridorul împodobit cu stindarde purpurii. Se aflau şi servitori pe coridor. Stăteau printre cavaleri, ţinând în braţe coşuri şi platouri, fiind evident speriaţi şi zgâriindu-mi scuturile emoţionale. Nu ştiam dacă se temeau de ceaţa ce ajunsese la ziduri, de cavaleri sau de… faţa plină de sânge a lui Reaver. Nu vedeam însă Revenanţi.

Oare unde erau?

Cavalerii îşi dădură imediat seama cine eram, chiar dacă faţa mea şi a lui Kieran erau ascunse de glugi. Orice speranţă că aveau să se dea la o parte se spulberă când unul dintre cavaleri înşfăcă un servitor tânăr. Vasele căzură de pe tava pe care o ţinea în mâini, spărgându-se de podea în timp ce cavalerul îl trăgea pe băiat în spate, punându-i o lamă încovoiată la gât. Alţi cavaleri procedară asemănător, înșfăcându-i pe servitorii care deveniră agitaţi. Luând fiecare câte un ostatic, începură să se apropie, iar situaţia îmi aminti de o altă noapte – una din New Haven.

Măruntaiele mele îngheţară.

— Dacă mai faceţi un pas spre noi… zise un cavaler, ţinându-l bine pe un băiat care tremura. Faţa servitorului era plină de lacrimi, însă acesta nu scotea nici un sunet. O să-i omorâm. Pe toţi. După care îi vom omorî pe vârcolac şi pe arătarea care se află alături de tine.

— Sincer, m-aş simţi lezat de această afirmaţie, zise Reaver, dar ştiu că n-are rost, pentru că în curând ceea ce a mai rămas din sufletele voastre va ajunge în Abis.

Am tras adânc aer în piept, iar esenţa zeului primitiv se uni cu voinţa mea. Pânza argintie cuprinsă de umbre atacă mai întâi armele cavalerilor, zdrobind lamele pumnalelor, ale cuţitelor şi ale săbiilor lor.

Printre ei nu se aflau Revenanţi.

— S-au întors umbrele, susură Kieran.

— Ştiu, i-am zis, atacând apoi cavalerii, făcându-i bucăţi, până când din ei rămaseră nişte grămăjoare dezordonate.

În câteva clipite, doar servitorii se mai aflau în faţa noastră. Aceştia nu se mişcară şi nu scoaseră un

cuvânt în vreme ce treceam printre ei, însă frica lor crescuse şi mai mult, izbindu-se de scuturile mele şi apăsându-mi pieptul.

Ştiam că îi speriasem şi că se holbau la mine, crezând că sunt exact ceea ce îi avertizase Isbeth – Vestitoarea. Lucrul acesta mă îngrijora. Groaza lor mă urmări şi în pasajele acoperite de ceaţă, unde aerul avea un miros puternic de flori. Grădinile de trandafiri se aflau în apropiere. Inima îmi bubuia în piept, şi m-am întors atunci când o poartă de fier căzu în lăcaş, închizându-i înăuntru pe cei aflaţi în castel. Priveam într-acolo. Mulţi dintre Ascendenţi se aflau înăuntru. *Ea* era acolo, alături de moartea pe care o lăsaserăm în urma noastră.

— Pe aici, zise Kieran, pătrunzând în ceaţa groasă.

Gâtul meu se uscă, în timp ce luminile de deasupra se stingeau, aruncând pasajele în întuneric. Nu m-am mai gândit la Wayfair şi la ceea ce făcusem înăuntru.

Casteel era singura persoană care mai conta acum, şi trebuia să trecem de zidul interior ca să ajungem la temple.

Ne-am îndreptat spre poarta care dădea spre oraş, trecând pe lângă zidurile acoperite de plante agăţătoare ale grădinii – un loc în care petrecusem mult timp în copilărie. Locul acela mă bântuia ca un coşmar acum, însă în curând am ajuns într-un alt loc în care copilărisem.

— Nu ştiu cât timp o să-i ia ceţii să se disipeze, i-am avertizat.

— Vântul nu bate, aşa că are să dureze ceva, zise Kieran. Să sperăm că se va menţine până când îl găsim pe Cas şi ajungem la porţile oraşului.

— Nu cred că vom avea un asemenea noroc, replică Reaver. Altfel ar fi stat lucrurile dacă foloseai

ceaţa în alt mod, nu doar ca să creezi confuzie.

— N-am de gând să rănesc pe cineva, am ripostat.

— Tocmai de aceea trebuie să ne bazăm pe noroc, zise dragoninul.

Cavaleri regali păzeau porţile castelului Wayfair ce dădeau spre casele celor mai bogaţi cetăţeni ai Carsodoniei. Am încetinit, ştiind că ceaţa nu avea să ne ţină ascunşi prea multă vreme.

Reuşisem să ieşim din castel, însă Coroana de Sânge avea să descopere repede că lipseam şi că ceaţa ce apăruse nu ascundea nici un alt pericol. După care oraşul întreg avea să se umple de cavaleri.

Am făcut un pas înainte, însă Kieran mă prinse de mână.

— Dacă tot foloseşti esenţa, puterile îţi vor slăbi, îmi reaminti el. Iar Cas va trebui să se hrănească în curând. Trebuie să nu-ţi mai iroseşti energia.

Muşchii mei se încordată, în timp ce luptam cu impulsul de a accesa *eather-ul* pentru a scăpa repede de cei aflaţi în faţa noastră.

— Ai dreptate, i-am zis.

— Ştiu, zise el, strângându-mi încet mâna. Însă mă bucur că eşti în stare s-o recunoşti.

— Mai taci, am murmurat, scoţând pumnalul din teacă. Asta nu înseamnă că n-am voie să mă lupt.

— Aşa e, zise Kieran, strângându-mi mâna din nou, după care o lăsă.

Nerăbdarea îmi făcea muşchii să zvâcnească, în timp ce cavalerii regali ne simţeau, cu câteva clipe înainte să părăsim bezna şi să ne apropiem de porţile luminate de torţe.

Reaver se aruncă spre ei din beznă, o umbră roşiatică cu păr blond, parcă plutind peste pământul luminat de torţe. Apucă cel mai apropiat cavaler…

Am aflat repede de ce era acoperit complet de sânge, şi mi-aş fi dorit să nu fi trebuit să fiu martoră.

Îl apucă pe cavaler de mască, trăgând-o în jos în timp ce îşi deschidea gura – o gură ce părea enormă, plină de dinţi, ce nu semăna deloc cu a unui muritor. Maxilarele sale se închiseră peste gâtul cavalerului, iar dinţii săi trecură prin carne şi muşchi. Ajunseră imediat până la os. Sângele ţâşnea în timp ce Reaver muşcă atât de tare, încât frânse coloana vertebrală a cavalerului. Încercam să mă abţin să nu vărs.

— Aminteşte-mi, te rog, să nu mă mai cert cu el, murmură Kieran.

— Mda…

Reaver aruncă leşul cavalerului într-o parte şi sări în sus, aterizând la câţiva paşi depărtare, ghemuindu-se pe când alt cavaler înainta, aruncându-şi masca şi rânjind. Dinspre el venea un miros de flori de liliac ofilite.

— E un Revenant, l-am avertizat.

— Gata cu joaca! zise Revenantul, ridicându-şi paloşul deasupra capului.

— Dimpotrivă, replică Reaver, ridicându-se. Joaca e pe cale să înceapă.

M-am împleticit, dându-mă într-o parte, lovindu-mă de Kieran, în timp ce un jet puternic de flăcări argintii se revărsă din gura lui Reaver. Flăcările îl loviră pe Revenant, după care Reaver se întoarse şi aruncă foc înspre alţi doi cavaleri. Cu toţii începură să ardă ca nişte torţe. Urlau şi se agitau, reuşind să dea foc unui alt cavaler.

În timp ce râdea, Reaver se întoarse şi apucă braţul altui cavaler care încerca să-şi folosească sabia. Dragoninul se învârti brusc, rupându-i osul. Urletul de durere al cavalerului se opri brusc atunci când Reaver

îl muşcă de gât.

Îşi dădu capul pe spate şi se întoarse spre noi, scuipând sânge.

— Aveţi de gând să faceţi şi voi ceva?

— Poate, murmură Kieran, pe când Reaver arunca într-o parte leşul cavalerului.

Mi-am revenit din şoc în vreme ce mai mulţi cavaleri ne atacau. Totul se întâmpla atât de repede, încât nu mai aveam timp să-mi dau seama dacă vreunul dintre ei era Revenant. M-am aruncat la atac, apucând braţul unui cavaler. Învârtindu-mă cu putere, m-am întors, folosindu-i greutatea şi avântul împotriva sa. Pelerina se înfăşură în jurul picioarelor mele pe când mă întorceam şi îl aruncam pe cavaler pe spate.

Kieran apăru lângă mine, străpungând braţul cavalerului căzut. M-am aplecat şi am apucat sabia din piatră de umbre pe care cavalerul o scăpase. Mi-am pus pumnalul în teacă şi m-am ridicat pe când sabia unui cavaler se îndrepta spre capul meu.

Am parat lovitura, zguduită de impact. Masca de pânză a cavalerului îi înăbuşea mârâitul, în timp ce eu loveam cu piciorul, nimerindu-l sub centură. Urlă, pierzându-şi echilibrul. M-am învârtit, lovindu-l cu sabia în gât. Sângele îmi împroşcă obrajii, în vreme ce Kieran începea să geamă. Inima îmi tresăltă, iar eu m-am întors spre el.

Un cavaler îşi înfipsese sabia în umărul lui Kieran. Vârcolacul prinse braţul cavalerului, oprindu-l din a-şi afunda şi mai tare lama în umărul său. M-am îndreptat spre cei doi…

Un jet de flăcări argintii trecu prin aer, lovindu-l pe cavaler. Bărbatul începu să urle, scăpând sabia şi împleticindu-se, cuprins de flăcări.

— Eşti bine? l-am întrebat pe Kieran, ajungând

lângă el.

Mă prinse de mână.

— Sunt bine. E doar o zgârietură.

Mi-am deschis simţurile spre el şi am simţit o durere ascuţită şi fierbinte. Poate că era o rană mică, însă îl durea.

— Pot s-o vindec...

— Mai încolo, insistă el. Trebuie să-l găsim pe Cas. E singurul lucru care contează. Îşi îndreptă privirea spre Reaver. Îţi mulţumesc!

— Mă rog, zise dragoninul, apropiindu-se. Vreau doar ca *Liessa* să nu fie necăjită.

Kieran rânji slab, privindu-l pe dragonin în timp ce mă ţinea de mână.

— Nu doar Casteel contează, i-am zis în timp ce mergeam pe sub coroanele copacilor *de jacaranda.* Şi tu contezi, Kieran.

Crengile doldora de flori şi ceaţa erau prea dese pentru ca lumina lunii să ajungă până la noi, însă simţeam să mă priveşte în vreme ce îmi canalizam energia spre el. I-am vindecat rana în timp ce treceam pe lângă conacele impunătoare, care erau acum cuprinse de beznă şi tăcute ca nişte morminte. Mi-am retras mâna doar atunci când n-am mai putut să-i simt durerea. El mă mai ţinu pentru o clipă, după care îmi dădu drumul.

Ajunseserăm la ultimul zid interior şi la ultima poartă. Locul era păzit de gardieni ai zidului oraşului. Vreo şase se aflau în preajma porţilor, deoarece majoritatea păzeau meterezele zidului ce înconjura oraşul.

O săgeată vâjâi prin ceaţă, trasă de cineva aflat la sol. Mâna lui Reaver zvâcni şi prinse săgeata. Îşi întoarse capul spre gardieni, iar ochii lui albaştri

străluceau, pe când pupilele sale deveneau nişte tăieturi înguste şi întunecate.

— Chiar aşa? întrebă Reaver în timp ce ţinea săgeata în faţa sa şi suflă spre ea, dându-i foc. În scurt timp, nu mai rămase nimic din ea. Cine urmează?

Gardienii o luară care încotro prin ceaţă, aruncându-şi armele şi lăsându-şi caii în urmă.

— Ce muritori isteţi, remarcă Reaver.

— Oare cavalerii n-ar fi putut să se comporte şi ei la fel?! am zis.

— Nu, pentru că au mai multe de pierdut, cum ar fi sursa de hrană, zise dragoninul în timp ce înainta, privindu-i pe gardienii care se lipiseră de zid de parcă încercau să intre în el. Sunt cu ochii pe voi. Pe voi toţi. Dacă veţi continua să fiţi la fel de isteţi, atunci veţi supravieţui nopţii ăsteia.

Nici unul dintre muritori nu făcu vreun gest, în vreme ce Kieran se uita spre cai.

— Ar trebui să continuăm pe jos, am zis înaintând pe drumul ce trecea pe lângă zidurile fortului ce purta numele Eastfall. Toţi se află în case acum. Caii vor atrage atenţia asupra noastră atunci când ceaţa va începe să se disipeze.

— Ai dreptate, zise Kieran privind zidurile fortului. Încotro trebuie s-o luăm?

Cercetam drumul acoperit de ceaţă ce se afla înaintea noastră.

— Dacă oraşul ăsta seamănă cu Oak Ambler, atunci trebuie să aibă o intrare ce duce spre sistemul de tuneluri.

— De acord, zise Kieran. Ştii unde se află cel mai apropiat punct de acces?

— Cred că în Templul lui Nyktos. Ar trebui să încercăm acolo mai întâi.

— Templul Umbrei, zise Reaver.

— Cum anume? l-am întrebat, privindu-l nedumerită.

— Aşa se numea templul pe când regatul acesta se numea Lasania. Soarele îl reprezenta pe zeul primitiv al vieţii, iar Umbra îl reprezenta pe zeul primitiv al morţii, zise dragoninul.

Nu ştiam că templele erau chiar *atât* de străvechi. Dar până la urmă nu-mi aminteam ca părinţii mei să ne fi dus pe mine şi pe Ian la acele temple înainte să părăsim Carsodonia. Nu avusesem voie să intru în ele cât timp fusese sub tutela Reginei de Sânge.

Nu mi se permisese să părăsesc castelul.

— Templul pe care tu l-ai numit Templul Umbrei se află cumva în zona Districtului Grădinilor? am întrebat.

— Se află la marginea unui cartier ce înainte se numea Luxe, zise Reaver.

— Mda, am zis, încruntându-mă.

Reaver îşi şterse sângele de pe faţă cu antebraţul.

— Cred că-mi amintesc cum să ajungem acolo, zise el.

— Cât de bine cunoşti Carsodonia?

Trăisem în oraş preţ de mulţi ani, în vreme ce Reaver fusese în acel oraş cu mult timp în urmă. Atunci când vorbise despre Lasania şi Câmpiile Elizee, reieşise că nu petrecuse prea mult timp acolo.

— Destul de bine cât să-mi aduc aminte cum se ajunge acolo, zise el, după care tăcu.

Am grăbit pasul şi ne-am îndepărtat de Eastfall. Dormitoarele fortului erau tăcute. Cei care se aflau acolo pentru instrucţie fuseseră trimişi la ziduri sau dincolo de ele, pentru a se confrunta cu presupusul atac al Temuţilor.

Am aruncat sabia când am ajuns la marginea

cartierului Luxe – cunoscut pentru petrecerile extravagante care se dădeau pe acoperişuri şi pentru localurile ascunse despre care n-ar fi trebuit să ştiu. Reaver ne conduse spre unul dintre pasajele pline cu plante căţărătoare despre care Ian îmi povestise deseori. Lui i se permisese să plece din castelul Wayfair oricând îşi dorise şi să exploreze pasajele pe când eram copii, aşa că eu doar auzisem despre tunelurile zăbrelite care şerpuiau pe tot întinsul Districtului Grădinilor şi care te duceau oriunde doreai.

Un ţipăt distant şi ascuţit sparse tăcerea stranie a oraşului. O singură creatură putea scoate un astfel de ţipăt.

Un *Temut.*

— Zeilor, am şoptit. Ceaţa. Probabil i-a atras pe Temuţii din Pădurea Sângerie. N-am vrut să…

Nu mă gândisem la această posibilitate.

— Atunci, norocul e de partea noastră, zise Kieran din spatele meu, în timp ce îl urmam pe Reaver printr-un tunel plin cu flori de plante agăţătoare. Temuţii au să le distragă atenţia.

— De acord, zise Reaver.

Aveau dreptate. Dar, acolo unde se găseau Temuţii, moartea nu era departe. Mi-am încordat maxilarul. Nu-mi dorisem una ca asta, însă moartea…

Moartea era o prietenă veche, după cum zisese cândva Casteel.

— Nu te mai gândi la asta! mă îndemnă Kieran, atingându-mi umărul. Noi trebuie să ne vedem de ale noastre.

Îmi era imposibil să nu mă gândesc la consecinţe. Dacă Temuţii reuşeau să escaladeze zidul oraşului aşa cum încercaseră în Masadonia? Zidul nu cedase niciodată, dar, din câte ştiam, ceaţa primitivă nu

acaparase niciodată Carsodonia.

Paşii lui Reaver încetiniră în timp ce ieşeam din pasajul înmiresmat, iar eu observam că nici măcar ceaţa primitivă nu îndrăznea să acopere Templul lui Nyktos. Doar templul era vizibil.

Se afla la baza colinelor ce urcau spre Stâncile Mâhnirii, protejat de un zid de piatră ce înconjura întreaga structură. Strada era goală în timp ce o traversam şi treceam prin poarta deschisă, străbătând curtea pavată cu piatră de umbre. M-am înfiorat privind turnurile spiralate ce erau aproape la fel de înalte ca stâncile. Avea foişoare elegante şi pereţi lucioşi şi întunecaţi, asemenea beznei. Noaptea, piatra de umbre lustruită părea că atrage lumina stelelor de pe cer, prinzându-le în piatra de obsidian. Întregul templu strălucea de parcă sute de lumânări fuseseră aprinse şi răspândite împrejur.

Am urcat treptele late, trecând printre două coloane groase. Uşile stăteau larg deschise, dând înspre un coridor lung şi îngust.

— Dacă acest templu e asemănător cu cel din Oak Ambler, intrarea în subteran ar trebui să se afle în spatele încăperii principale, zise Kieran.

— S-ar putea să dăm peste preoţi şi preotese, le-am reamintit în timp ce înaintam.

— Cum ar trebui să ne purtăm cu ei? întrebă Kieran.

— Îi ardem?

M-am uitat urât la Reaver.

— Dacă nu ne stau în cale, îi lăsăm în pace, am zis.

— Ce plicticos! comentă el.

— Ar putea să le spună altora că ne aflăm aici, observă Kieran. Nu trebuie să-i ucidem, însă ar trebui să ne asigurăm că păstrează tăcerea.

Am încuviinţat din cap îndreptându-ne spre naos – încăperea principală a templului. Razele lunii intrau prin tavanul de sticlă, scăldând podeaua neagră într-o lumină blândă. Nu vedeam preoţi sau preotese. Câteva zeci de candelabre atârnau de-a lungul pereţilor şi dădeau lumină. Nu existau bănci pe care să stea credincioşii. Doar tronul aflat pe o platformă ridicată.

Nu mai văzusem niciodată un tron asemănător.

Era sculptat din piatră de umbre şi era mai mare decât tronul din Evaemon şi decât cel din castelul Wayfair. Era masiv. Lumina lunii îl mângâia, strălucind peste spătarul ce semăna cu o semilună – la fel ca la tronul din Wayfair.

— A stat vreodată Nyktos pe acel tron? am şoptit.

— Pentru scurt timp, zise Reaver, înaintând.

Am intrat în naos.

— De ce e doar…

Lumânările se aprinseră cu un vâjâit puternic, aruncând o lumină alb-argintie în tot naosul. Mi se ridică părul pe ceafă în timp ce priveam în jur.

Kieran se opri în spatele meu.

— Ce… ciudat!

— Datorită ei s-au aprins, zise Reaver, continuând să înainteze, îndreptându-se spre partea din dreapta a tronului.

— Datorită mie?

— Ai în vene sângele Primitivilor, zise el. Te afli în Templul Primitivului. Acesta reacţionează la prezenţa ta. La esenţa rămasă aici.

Suna ciudat, însă simţeam energia din naos, învăluind aerul pe care îl respiram. Simţeam energia atingându-mi pielea. *Eather*-ul îmi vibra în piept.

— Eşti foarte specială, zise Kieran, rânjind în timp ce înconjuram podiumul.

— Foarte, spuse Reaver sec.

M-am uitat urât la dragonin.

— Mi se pare că vă bateţi joc de mine.

— *Extraordinar* de specială, adăugă Kieran.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce treceam de un şir de coloane. Am văzut mai multe uşi, toate închise. Zece în total. Eram cuprinsă de frustrare în timp ce studiam zona.

— Presupun că nu ştii ce uşă ar trebui să încercăm, nu-i aşa?

— Nu, zise Reaver, oprindu-se. Vraja aceea… Crezi că ar funcţiona de aici?

Nu eram sigură. Voiam să o folosesc odată ajunşi în subteran, însă Lord Sven spusese că vraja urma să acţioneze până când obiectul sau persoana pierdută avea să fie găsită. Mai mult de atât, nu puteam risca să începem să deschidem uşi la întâmplare şi să dăm nas în nas cu preoţii şi cu preotesele care se aflau în clădire. Trebuia să încercăm vraja şi să sperăm că avea să iasă bine.

— O pot face aici, am zis, apucând sacul de piele, sperând că puteam accesa din acel loc tunelurile de sub templu. Am nevoie de…

Reaver se întoarse brusc, odată cu Kieran. Auziseră paşii înaintea mea. M-am întors şi eu, apucând pumnalul, în vreme ce o siluetă al cărei cap era acoperit cu glugă apăru între umbrele coloanelor. Bărbatul se ascunsese atât de bine, că la început abia am reuşit să-l observ.

Kieran ridică sabia, iar inima îmi zvâcni în piept. Recunoşteam deopotrivă silueta şi vocea.

— N-ai de ce să foloseşti sabia, zise bărbatul, iar vocea lui mă făcu să mă cutremur. *Malik*. Însă mai era ceva…

— Hai să fim de acord că nu vom putea fi de acord în legătură cu sabia, mârâi Kieran.

— Nu pot să te învinovăţesc pentru că gândeşti aşa, zise Malik, descoperindu-şi capul. Ochii săi chihlimbarii ne studiară. V-am observat fugind în grabă din castelul Wayfair şi dispărând în ceaţă – lăsând în urmă ditamai dezastrul.

Kieran îşi coborâse bărbia, ţinând calm sabia în mână.

— Chiar aşa? zise el.

Malik încuviinţă din cap, ţinându-şi mâinile la vedere.

— M-am gândit să vă urmăresc. Sunt singur. Pentru moment. În curând, îşi vor da seama că lipsiţi. Făcu o pauză. Ştiu de ce sunteţi aici.

— Felicitări! se răsti Kieran la el. Înseamnă că nu eşti decât o persoană deranjantă, de care mă pot ocupa cu cea mai mare plăcere.

Prinţul mă privi.

— M-ai întrebat mai devreme dacă ştiu cum să ajung la Cas. Ştiu, zise el, iar simţurile mele se întinseră spre el. Nu avea scuturile ridicate. Am simţit gustul unei convingeri de nezdruncinat. De asta mă aflu aici. O să vă conduc la el, după care veţi pleca departe de acest oraş.

— Mda… zise Reaver tărăgănat, în timp ce Kieran mă privea. Este foarte convenabil felul în care ai apărut să ne dai o mână de ajutor.

— Deloc. Îmi asum un risc enorm, zise Malik, continuând să mă privească. Îmi poţi simţi emoţiile. Poţi să-ţi dai seama că nu sunt aici ca să vă atrag într-o capcană.

— Ceea ce simt nu-mi poate spune dacă minţi sau nu. Mai ales dacă încerci să-ţi ascunzi anumite emoţii

sub altele, am zis.

— N-o fac, ripostă Malik, apropiindu-se. Se opri în clipa în care Kieran ridică sabia, îndreptând-o spre pieptul său. Un muşchi din zona tâmplei începu să i se zbată. L-am ajutat pe Cas după ce Isbeth ţi-a trimis acel *cadou.* Am făcut tot ce am putut ca să-i vindec infecţia. Fie că vreţi să mă credeţi, fie că nu, să ştiţi că nu-mi doresc ca fratele meu să se afle aici. Îl vreau cât mai departe de locul ăsta. Puteţi să aveţi încredere că spun adevărul.

— Să avem încredere în tine!? zise Kieran, râzând tăios.

— N-avem timp de pierdut, comentă Reaver. Ori îl omorâm, ori ne asigurăm că nu ne poate trăda.

Ochii lui Malik străluciră pentru o clipă.

— E pentru ea. Ai dreptate. De asta mă aflu aici.

Am simţit un gust acid, aproape amar, pe limbă. Durere sufletească. Era puternic, însă era acoperit de un gust dulceag, amintindu-mi de ciocolată şi fructe de pădure.

— Millicent, am zis.

Kieran se încruntă.

— Slujnica?

Malik încuviinţă din cap.

— Aproape tot ce..., zise Malik, în timp ce vocea i se înăsprea. Aproape tot ce am făcut a fost de dragul ei. Este sufletul meu pereche.

Am rămas cu gura căscată. La *aşa ceva* nu mă aşteptasem.

— Ce mama dracului?! murmură Kieran, coborând vârful sabiei. Slujnica? Un *Revenant?!* Fiinţa aceea bizară şi poate chiar nebună...

— Ai grijă, zise Malik privindu-l pe Kieran, cuprins de furie. Îţi aminteşti când ţi-am zis să nu te încurci cu

Elashya, pentru că avea să-ţi frângă inima?

— Da, îmi amintesc, zise Kieran. Şi ţi-am spus că, dacă mai aduci vreodată vorba despre asta, am să-ţi sfârtec gâtul.

— Exact, zise Malik zâmbind larg, însă arsura acidă pe care o simţeam promitea violenţă. Te iubesc ca pe un frate. Probabil nu mă crezi, dar să ştii că, dacă mai spui ceva urât despre Millicent, am să-ţi sfârtec gâtul.

Am ridicat din sprâncene.

— E chiar emoţionant ceea ce se-ntâmplă, sâsâi Reaver, însă n-avem timp de toate astea.

— Ai rămas aici din cauza ei, am zis.

Malik fu străbătut de un fior.

— Am făcut o grămadă de lucruri de neimaginat pentru ea. Lucruri despre care n-are să afle *niciodată.*

Luând decizia, m-am apropiat de el.

— Te cred. Însă nu înseamnă că am încredere în tine. Arată-ne unde e ţinut Casteel! Însă, dacă ne trădezi, am să te ucid cu mâna mea.

Capitolul 30

Malik ne conduse pe lângă rândul de uşi, spre măruntaiele templului. Intrarea se făcea printr-o uşă pe care nu ne-am fi gândit să o deschidem niciodată – una care ducea spre o cămară ce avea un zid fals.

Intrarea în camera subterană era îngustă şi părea să fie la fel de străveche precum templul, treptele sfărâmiţându-se sub greutatea noastră. Ieşea într-un coridor din care porneau mai multe pasaje, şi nu făceam mai mult de zece paşi înainte de a coti spre dreapta sau spre stânga.

Nu aveam idee cum ar fi putut cineva să ţină minte traseul, însă ştiam cu siguranţă un lucru – poate că

vraja ar fi funcţionat acolo jos, însă n-am mai fi reuşit niciodată să ne întoarcem fără să ieşim prin tavan, nimerind cine ştie unde. Pentru că mai mult ca sigur nu ne mai aflam de mult sub templu.

Cu toţii ne ţineam privirea aţintită asupra lui Malik. Neîncrederea lui Kieran în legătură cu fostul său confrate era la fel de intensă ca nevoia şovăitoare de a crede că Malik nu-şi părăsise familia şi regatul pentru Coroana de Sânge. În el se ducea o luptă. Puteam să-i gust emoţiile şi să observ ce se întâmpla cu el de fiecare dată când îmi luam atenţia de la drum pentru a-l privi. Maxilarul său era încordat, părea furios. Felul în care respira indica faptul că simţea speranţă. Ochii săi trădau dezamăgire. Privirile pe care mi le arunca dovedeau nesiguranţă. Oare făcuserăm o greşeală? Dacă nu, oare motivul pentru care Malik rămăsese alături de Coroana de Sânge putea să justifice toate lucrurile pe care le săvârşise?

— De ce nu l-ai ajutat pe Casteel să evadeze? l-am întrebat. Ai fi putut s-o faci în orice moment.

— Ai văzut în ce hal e. N-ar fi ajuns prea departe, zise Malik, vorbind printre dinţi. Dispariţia sa ar fi fost observată foarte repede. L-ar fi prins, iar situaţia lui s-ar fi înrăutăţit şi mai tare.

— Ai fi putut să-l scoţi din oraş şi să-l aduci la noi, zise Kieran.

— Nu am s-o părăsesc, răspunse Malik fără ezitare. Nici măcar pentru Cas.

Starea de conflict din interiorul lui Kieran spori, însă eu, personal, mă mai relaxasem. Înţelegeam ce spunea. Şi eu alesesem să-l salvez pe Casteel în locul tatălui meu, chiar dacă încă nu părăsisem Carsodonia.

— Cât mai avem? îl întrebă Reaver.

— Suntem aproape, îl asigură Malik. Dar trebuie să

ne grăbim. L-am întâlnit pe Callum cu câteva minute înainte să sune goarnele, iar el se grăbea spre Isbeth. Ne-am certat, zise, şi atunci i-am observat încheieturile degetelor. Erau roşii, pielea era inflamată şi zgâriată, însă rănile începuseră deja să se vindece. Era limpede că se bătuse cu Revenantul. Callum spunea…

— Ce spunea? am întrebat.

Malik mă privi.

— Vorbea tâmpenii despre Cas. Tot timpul vorbeşte prostii. Cu toate astea, am avut o presimţire. Urma să mă duc să văd ce mai face Cas chiar când ceaţa a invadat oraşul, apoi v-am observat pe voi.

— Crezi că i-a făcut ceva lui Cas? l-am întrebat, cuprinsă de griji.

— Orice e posibil cu nenorocitul ăla.

Teama începu să crească în mine. Totul în jur părea la fel. Îmi era frică să nu fi fost înşelaţi. Nu voiam să-l ucid pe Malik în acel labirint subteran.

Am ieşit de după un colţ şi am simţit miros de putreziciune. Se vedeau pereţi umezi, luminaţi de torţe, precum şi un coridor lung şi drept ce avea o singură celulă pe stânga. Din interior veni un mârâit groaznic şi profund.

Am scâncit. Am început să merg grăbită şi apoi chiar să fug, trecând pe lângă Malik.

— Poppy! strigă Kieran după mine în timp ce pătrundeam în celulă…

M-am retras, străduindu-mă să nu ţip, în timp ce *creatura* legată cu lanţuri de perete se aruncă spre mine cu braţele întinse. Eram şocată. Picioarele îmi alunecară de sub mine, şi am căzut în fund, fără să simt căzătura.

Abia îl mai recunoşteam.

Avea pielea groaznic de palidă, asemenea unui

Temut. Trăsăturile feţei îi erau contorsionate, buzele îi erau trase, dezvăluindu-i colţii care păreau mai groşi şi mai lungi decât îi ştiam. Ochii săi… Pe toţi zeii! Ochii săi erau negri ca noaptea, nu se mai vedea nici urmă de chihlimbariu. Iar pieptul său…

O rană mare se deschidea în mijlocul toracelui, chiar sub inimă. Abdomenul îi era scăldat în sânge. Sângele acoperea şi podeaua. Mi-am dat seama că de asta alunecasem.

— O, zeilor! am exclamat, simţind că mi se frânge inima.

Casteel muşcă aerul, iar lanţurile gemeau în timp ce trăgea de ele. Legătura din piatră de umbre îi intrase în carnea gâtului, însă nu reuşea să-l oprească din încercările lui de a mă ataca.

— Nu, zise Kieran prinzându-mă de umeri şi trăgându-mă de acolo, în vreme ce agonia sa îmi ataca simţurile. Se holba la bărbatul care era mult mai mult decât un prieten. *Nu!*

Simţurile mele se deschiseră, întinzându-se spre Casteel, în vreme ce Kieran mă ajuta să mă ridic. Nu simţeam nici un scut emoţional. Nu simţeam durere sau furie. Nici măcar urmă de suferinţă. Doar un vid purpuriu insidios ce se căsca. O foame nesfârşită.

Nu mai rămăsese nimic din Casteel în miezul furtunii cauzate de setea de sânge.

— Nu era aşa ieri, am zis, cutremurându-mă. Rana aceea…

— Callum, mârâi Malik, pătrunzând în celulă. Se lipi de perete, în vreme ce Casteel se întorcea într-o parte, urmărind mişcările fratelui său. Pieptul său însângerat vibra de la mârâituri. Revenantul i-a făcut asta.

Furia explodă în mine, urnind esenţa primitivă.

— Îl vreau mort.

— Am reţinut, zise Reaver, aflat la intrare.

— Trebuie să-l calmăm, am zis, apropiindu-mă de Casteel. După care trebuie să…

Braţul lui Kieran mă apucă de talie, iar vârcolacul mă trase la pieptul său.

— Nu te las să te apropii de el, zise Kieran.

Casteel îşi mută atenţia spre noi. Capul lui se înclină într-o parte în timp ce mârâia.

— E… a mers prea departe, zise Kieran cu voce răguşită.

Inima refuză să-mi mai bată preţ de o clipă.

— Nu. Nu-i aşa. Nu se poate, am zis, ştergându-mi palma plină de sânge. Vârtejul aurit continua să pâlpâie slab în lumina difuză a lumânărilor. E încă în viaţă.

— Dar e cuprins de setea de sânge, Poppy. Vocea lui Kieran părea străpunsă de cioburi de durere. Nu te mai recunoaşte.

Casteel încercă să ne atace din nou. Lanţurile îl traseră cu putere înapoi. Am ţipat, pe când el se împletici şi căzu într-un genunchi.

— Ăsta nu-i Cas, îmi şopti Kieran, tremurând.

Cuvintele lui riscau să mă distrugă.

— Putem să-l ajutăm. Trebuie să se hrănească, atâta tot. O să fiu bine. Nu mă poate ucide, i-am zis, trăgându-l de braţ. Cum nu îmi dădu drumul, m-am întors spre el. Feţele noastre aproape se atingeau acum. Kieran…

— Ştiu, zise Kieran apucându-mă de ceafă şi atingându-mi fruntea cu fruntea sa. Trebuie să se hrănească, însă nu te mai recunoaşte, Poppy, repetă. Te va *răni.* Nu pot să stau şi să permit să se întâmple asta. Nu vreau să te văd aşa. Nu vreau să-l văd cuprins de remuşcări atunci când îşi va reveni din setea de

sânge şi va conştientiza ce a făcut.

Un alt fior mă străbătu.

— Dar trebuie să-l ajut… am început să zic.

— Fratele meu are nevoie de hrană şi de timp ca să-şi revină din setea de sânge. S-ar putea să fie nevoie să se hrănească de mai multe ori. Nu avem timp de toate astea aici, zise Malik, dându-şi nişte fire de păr de pe faţă. Trebuie să-l scoatem de aici. Să-l ducem într-un loc sigur, unde vom avea destul timp la dispoziţie. Un muşchi din zona tâmplei îi zvâcnea în timp ce îşi privea fratele. Ştiu eu un loc. Dacă reuşim să-l ducem acolo, vom fi în siguranţă pentru o zi sau două.

— Tu vorbeşti serios?! ţipă Kieran la el, în timp ce capul lui Casteel se întorcea spre el. Chiar crezi că vom avea încredere în tine?!

Buzele lui Malik se subţiară.

— Nu prea aveţi de ales, nu-i aşa?

— Prefer să ieşim de aici şi să dăm nas în nas cu regina aia blestemată, zise Kieran.

— Gândeşte-te pentru o clipă! Nu avem cum să-l lăsăm să se hrănească aici. Ştii bine că are nevoie de timp. Ochii lui Malik străluceau ca nişte giuvaiere în timp ce-i vorbea lui Kieran. Dacă încercăm să-l ajutăm aici, nu doar că vom fi prinşi, dar toţi – da, absolut toţi – ne vom dori să fi murit.

Nu puteam lăsa aşa ceva să se întâmple.

— Cum îl scoatem de aici? am întrebat.

— Chiar vrei să îţi asumi un asemenea risc? mă întrebă Kieran. Cu el?

— Cât timp îi va lua să-şi revină din setea de sânge? l-am întrebat pe Malik în loc să-i răspund lui Kieran. Cât ar dura să îşi revină cât de cât?

Kieran trase aer în piept şi nu mai spuse nimic. Îşi

feri privirea, trecându-şi mâna peste faţă.

— Nu avem de ales, i-am zis pe un ton blând. Malik ştie asta. O ştiu şi eu. Şi tu o ştii. Aşadar, hai să ne gândim cum îl putem scoate de aici!

Kieran îşi lăsă mâna pe lângă corp.

— Va trebui să-l facem să-şi piardă cunoştinţa, zise Kieran.

Gâtul mi se uscă.

— Trebuie să-l rănim?

— Altă soluţie nu există, zise Kieran, clătinând din cap. Apoi, trebuie să sperăm că va rămâne destul timp inconştient.

M-am întors spre Casteel, cu inima îndurerată. Acesta se zbătea, încercând să ajungă la mine. Nu-l recunoşteam. Ochii săi erau altfel.

— Nu… nu ştiu dacă sunt în stare să-l rănesc. N-am folosit niciodată esenţa pentru aşa ceva, iar eu…

— Lasă pe mine, zise Malik. Kieran, am nevoie de tine să-i distragi atenţia cât să pot ajunge în spatele lui.

Kieran încuviinţă scurt din cap şi se îndreptă spre Casteel, trecând pe lângă mine. Într-o clipă, Malik trecu pe sub lanţ. Casteel se întoarse cu repeziciune, însă Malik se afla deja în spatele său. Îşi trecu un braţ peste gâtul lui Casteel şi îi apăsă traheea cu atâta putere, încât riscă să-i sfărâme cartilajul.

Casteel se împinse înapoi, izbindu-l pe Malik de perete, însă fratele său continua să-l strângă de gât. Casteel îi zgâria braţele şi se zbătea…

Voiam să-mi feresc privirea. Să închid ochii şi să ţip, însă mă forţam să privesc ce se întâmpla. Am văzut că mişcările lui Casteel deveniră mai greoaie şi lipsite de coordonare, până când se lăsă moale în braţele lui Malik.

Totul dură câteva minute.

Ştiam că acele minute aveau să mă bântuie.

— Zeilor, oftă Malik, lăsându-l cu grijă pe Casteel din braţe. Privi spre lanţurile din zid. Cum scoatem lanţurile? Sunt prinse destul de bine în zid.

— Reaver, am zis. Le poţi distruge?

Dragoninul se apropie, îngenunchind lângă zid. Ne privi.

— Aş sugera să-l lăsăm legat în lanţuri până când suntem siguri că s-a calmat.

— Nu, am zis, înaintând. Dă-i lanţurile jos!

— Asta-mi doresc şi eu, zise Kieran. Însă mai mult ca sigur vom avea nevoie de ele atunci când se va trezi.

— Mda, încuviinţă Malik. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca el să ne scape.

Uram toată situaţia.

— Măcar putem să-i îndepărtăm cătuşele din jurul gleznelor şi pe aceea din jurul gâtului?

Malik încuviinţă din cap, privindu-şi fratele.

— Asta putem face, zise el.

Reaver se apleca, căscând gura, în timp ce Kieran mă îndemna să nu mă uit.

— Pe toţi zeii! l-am auzit pe Malik exclamând, în timp ce flăcările argintii luminau pereţii întunecaţi. Eşti un dragonin. Urmă o clipă de tăcere. Ăsta-i motivul pentru care acei cavaleri au ajuns nişte torţe.

Kieran mă privi în timp ce auzeam lanţul greu lovind podeaua, zăngănind peste piatră. Îmi cuprinse în tăcere obrajii cu palmele. Alt lanţ lovi podeaua. Am tresărit. Kieran îşi trecu degetele mari de la mână peste obrajii mei, ştergându-mi lacrimile. Un al treilea lanţ zăngăni, iar privirea lui Kieran se concentra la altceva acum. După câteva momente, încuviinţă din

cap şi mă lăsă să privesc. M-am întors, observându-l pe Reaver punând cu grijă lanţurile peste pieptul rănit al lui Casteel, ataşate în continuare de cătuşele ce-i legau încheieturile.

Mi-am privit suprafaţa palmei. Însemnul aurit pâlpâia slab în celula întunecată. Casteel era viu. Îmi tot repetam asta. „Trăieşte”.

Kieran ajunse lângă Casteel.

— Am să-l duc eu.

— Nu, zise Malik. E fratele meu. Eu am să-l port. Dacă cineva nu e de acord cu asta, va trebui să se lupte până la moarte cu mine.

Kieran părea în stare să facă una ca asta, însă până la urmă nu se împotrivi.

— Încotro? întrebă el.

Malik se îndrepta spre ieşirea din celulă.

— La o cunoştinţă.

L-am urmat, oprindu-mă preţ de o clipă pentru a atinge unul dintre pereţi. Esenţa trecu vijelios prin mine, iar tavanul celulei se prăbuşi.

Nimeni nu mai avea să fie ţinut vreodată prizonier acolo.

*

L-am urmat pe Malik prin labirintul de coridoare şi tuneluri, până când am intrat într-un pasaj îngust care mirosea a pământ reavăn şi a canal. Ştiam că ne aflam aproape de suprafaţă.

Deschizătura din faţa noastră părea să fie făcută într-un perete de cărămidă ce stătea să se dărâme. Abia am reuşit să ne strecurăm prin ea. Mă aflam în spatele lui Malik, însă nu îmi dezlipeam privirea de la Casteel. Nu se mişcase deloc pe sub pelerina cu care-l

acoperise Kieran, ascunzându-i trupul şi lanţurile.

Nu avuseserăm timp să ne oprim pentru a-i vindeca rana lui Casteel, ceea ce îmi provoca suferinţă la fiecare pas. Însă genul acela de rană nu se putea închide în câteva secunde, şi riscam să-l trezesc în timpul procesului.

— Ce aveaţi de gând să faceţi odată ce îl găseaţi pe Cas? mă întrebă Malik pe când mă strecuram prin deschizătură, agăţându-mi pelerina de colţurile cărămizilor ciobite. Urma să fugiţi prin porţile principale, luptându-vă cu gardienii?

Am tăcut în timp ce priveam în jur. Ceaţa încă nu dispăruse din acea zonă, însă nu mai era atât de groasă.

— Probabil asta plănuiaţi, zise Malik, înjurând încet. Chiar crezi că aţi fi reuşit? Chiar dacă Temuţii nu s-ar fi alăturat distracţiei?

— Tu ce crezi?! zise Kieran, care ajunsese şi el lângă noi, alături de Reaver.

— Cred că aţi fi fost prinşi în subteran. Şi, chiar dacă fratele meu n-ar fi fost în halul în care e, Isbeth ar fi procedat exact aşa cum v-a ameninţat că o va face atunci când şi-ar fi dat seama că lipsiţi.

— A ameninţat că are să umple zidurile şi porţile oraşului cu copii, am zis, simţind privirea lui Kieran în timp ce mă întorceam, privind în sus. Ceaţa estompase lumina felinarelor de pe stradă, dar reuşeam să-mi dau seama unde ne aflam. Podul de Aur, am zis.

— Da, zise Malik, începând să urce panta, silueta lui aproape dispărând în ceaţă. Pământul era mocirlos, mustind cu o mâzgă la care nu doream să mă gândesc. Intrarea spre acele tuneluri s-a prăbuşit acum câţiva ani. Temuţii au tot ieşit pe acolo, însă nimeni n-a reparat spărtura.

— Ies pe acolo? întrebă Kieran, în timp ce gardienii de pe zid trăgeau cu săgeţi cu foc spre întunericul de după, luminând cerul.

Mi-am luat privirea de acolo.

— Oare ce crezi că se întâmplă cu muritorii din care vampirii se hrănesc cu prea mare poftă? Doar n-o să-i lase să revină la casele lor, zise Malik pe când urcam malul, continuând să păşim prin ceaţa groasă şi învolburată. Sunt aruncaţi în subteran, unde se transformă. Câteodată, ajung la suprafaţă. Atunci când, ştii tu, zeii se înfurie. Desigur, dijmele pe care le primesc templele sunt îndeajuns ca furia zeilor să treacă. Astfel că Temuţii dispar pentru o vreme.

Ochii mei se îngustară în timp ce priveam spatele lui Malik.

— Şi tu eşti de acord cu aşa ceva?! Cu faptul că oameni nevinovaţi sunt transformaţi în monştri? Cu faptul că oameni săraci sunt jecmăniţi într-un asemenea hal?

— N-am zis niciodată că sunt de acord cu aşa ceva, zise Malik.

— Cu toate acestea, te afli aici, zise Reaver în timp ce privea ceaţa şi strada pustie. Accepţi toate astea de dragul unei femei?

— N-am zis că accept aşa ceva, comentă Malik.

Am mers apoi în tăcere multă vreme, însă Kieran părea că-l privea şi mai atent pe Malik. Ajunseserăm la marginile districtului înghesuit cunoscut sub numele de Crucea lui Cort, chiar dacă nu puteam vedea clădirile ce stăteau claie peste grămadă, în mănunchiuri. Mi-am dat seama din cauza mirosului mării şi a duhorii emanate de mult prea mulţi oameni care trăiau mult prea înghesuiţi.

Ceaţa începuse să dispară la marginile acelui

district aflat lângă mare. Am văzut apa atinsă de lumina lunii, însă de pe zidul exterior al oraşului se auzeau venind noi ordine răstite, iar săgeţile continuau să zboare. Nici o goarnă nu răsună ca să le semnaleze cetăţenilor că primejdia trecuse.

Ceaţa era mai umedă aici, atât de aproape de ocean, iar fruntea îmi era acoperită de broboane de sudoare pe sub glugă. Străzile înguste păreau goale şi tăcute. Nici măcar paşii noştri nu se auzeau în timp ce treceam printre două clădiri cu un singur etaj şi începeam să urcăm o cărare abruptă de pământ ce trecea printre nişte mesteceni.

— Cine-i cunoştinţa asta a ta? îl întrebă Kieran, spulberând tăcerea. Şi încotro ne îndreptăm? Spre Atlantia?

— Spre Stonehill, am zis, în timp ce Malik pufni. Nu-i aşa?

— Da, zise el.

Stonehill era un district situat între Crucea lui Croft şi Marea de Lână, acolo unde trăiau cei care aveau ceva bani, însă nu prea mulţi. De obicei, o singură familie trăia într-o casă micuţă, cu un singur etaj, cu terasă, acoperită cu olane.

— Şi cunoştinţa asta a ta? insistă Kieran în timp ce păşeam pe un alt trotuar vălurit.

— E cineva în care putem avea încredere, zise Malik în timp ce ajungeam în faţa unei case ce avea stucaturi pe faţadă, fără curte, în care intrai chiar din stradă. Casa părea învăluită în întuneric. Numele său e Blaz, iar nevasta lui se numeşte Clariza.

— De unde îi cunoşti? l-am întrebat în timp ce Malik lovea baza uşii cu cizma. De ce ar trebui să ne încredem în ei?

— Am cunoscut-o pe Clariza în Oraşul Inferior, pe

când ea şi prietenii ei făceau contrabandă cu butoaie de pe o navă venită din insulele Vodina. Butoaiele aveau un miros suspect. Miroseau a praf de puşcă, zise Malik, lovind uşa din nou. Ar trebui să ai încredere în ei, pentru că acele butoaie chiar conţineau praf de puşcă, pe care intenţionează să-l folosească pentru a dărâma zidurile interioare ale castelului Wayfair.

Reaver îl privi.

— Poftim?!

Descendent. Trebuiau să fie Descendenţi. Însă în ce fel era Malik încurcat cu ei?

— Ar mai trebui să ştii, zise Malik, că nu te consideră Vestitoarea sfârşitului.

Asta era bine.

— Dar tu? l-am întrebat. Crezi aşa ceva?

Malik tăcu.

Uşa se deschise un pic, dezvăluind o parte a unui obraz cu piele măslinie şi un ochi căprui. Ochiul privi cu atenţie faţa lui Malik, apoi observă trupul acoperit pe care îl purta în braţe, după care ne observă pe noi. Ochiul se îngustă.

— Chiar vreau să ştiu toată povestea?

— Nu din prima, zise Malik, şoptind slab. Dar o să vrei să o afli atunci când o să înţelegi pe cine am în braţe şi cine se află alături de mine.

Kieran emana precauţie, iar eu simţeam un gust ca de oţet, în timp ce stătea chiar în spatele lui Malik.

— Pe cine porţi în braţe? îl întrebă bărbatul de după uşă.

Presupuneam că era Blaz. Nu credeam că Malik avea să răspundă.

Însă o făcu.

— Pe regele Atlantiei, zise Malik.

Am rămas cu gura căscată pe când Blaz zise:

— Minciuni!

— Alături de mine se află soţia sa, continuă Malik. Pentru o clipă, mi s-a părut că Reaver avea să-l devoreze. Ştii şi tu, *Regina.*

— Pe dracu'! exclamă Blaz.

Oftând, Malik mă privi peste umăr.

— Arată-i, îmi ceru.

— Mda, zise Blaz, îngustându-şi şi mai tare ochiul. Arată-mi şi mie ce a fumat omul ăsta de a ajuns să vină la uşa mea într-o noapte ca asta, vorbind tâmpenii.

Faptul că bărbatul nu începuse să ţipe din toţi rărunchii atunci când auzise de Atlantia mă liniştea într-o oarecare măsură.

Ştiam că ne aflam într-o situaţie delicată, aşa că am trecut pe lângă Kieran şi m-am pus lângă Malik. Mi-am dat jos gluga.

Ochiul îmi cercetă faţa şi văzu cicatricea de pe frunte.

— Zeilor! zise, pe când Kieran se apleca şi îmi punea iar gluga pe cap. Tu eşti. Nu-mi vine să cred!

— Cicatricile mele sunt chiar atât de renumite? am întrebat.

— Cicatricile? murmură Blaz, deschizând larg uşa. Haideţi înăuntru!

— Mă nelinişteşte un pic muritorul ăsta, murmură Reaver.

Şi eu eram neliniştită de întreaga situaţie, însă, atunci când Malik intră în casă, l-am urmat fără ezitare, pentru că-l purta pe Casteel. Kieran mă urmă, şi am pătruns într-un mic foaier. Locul nu era luminat, şi n-am putut observa decât nişte scaune joase.

— Nu după cicatrici te-a recunoscut, îmi şopti Kieran pe când Blaz închidea uşa după Reaver. Ci după

ochi. Ai urme argintii în ei. Sunt aşa de când ai ajuns în castelul Wayfair.

Am clipit cu repeziciune, chiar dacă nu ştiam dacă ajuta în vreun fel. Poate ochii mei erau aşa datorită adrenalinei.

— Blaz? se auzi o voce slabă venind de pe un coridor îngust, luminat doar de un opaiţ pus în perete. Ce se întâmplă?

— Vino aici, zise Blaz, mergând spre coridor. Bărbatul avea părul roşcat, iar barba îi era şi mai roşcată. Avem oaspeţi. E Elian, alături de nişte oaspeţi speciali.

— Elian? am şoptit, dându-mi seama că recunoşteam numele.

— E numele lui mijlociu, zise Kieran. După strămoşul său.

Elian Da'Neer. Cel care invocase zeii după războiul cu zeităţile, pentru a repara relaţiile cu vârcolacii. Prima legătură între un vârcolac şi un atlantian a fost rezultatul acelei întâlniri. Oare de aceea nu-l ştiuse Tawny drept Malik, atunci când fusese la Wayfair? Poate el îi spusese că se numea Elian.

După o clipă, o femeie scundă ieşi dintr-una dintre încăperile ce dădeau în coridor şi ajunse în lumina opaiţului. Avea părul întunecat, ce-i ajungea până la umeri, pielea măslinie şi bărbia rotundă. Femeia părea să aibă cam aceeaşi vârstă ca Blaz, undeva pe la 30 de ani. Purta o cămaşă de noapte neagră, legată în jurul taliei.

Era înarmată.

Clariza ţinea în mână un pumnal de fier cu lamă subţire, în timp ce se apropia încet.

— Ce fel de oaspeţi speciali aduci la noi, Elian? întrebă ea, ochii ei întunecaţi şi inteligenţi trecând

peste grupul nostru şi oprindu-se asupra lui Reaver, a cărui faţă era vizibilă.

Pupilele îi arătau normal, însă, cu toate acestea, muritoarea înghiţi în sec.

— Pe Regele Atlantiei, răspunse Blaz, apropiindu-se de ea. Şi pe Regină.

— Minciuni, zise Clariza. Iar ai băut prea mult la Ruina Roşie?

Casteel se putea trezi în orice clipă. Am făcut un pas în faţă, dorind să evit pierderea de timp, pe când încercam să ne dovedim identitatea. Puteam să le arăt pur şi simplu. Mi-am dat jos gluga.

— Pe toţi zeii! exclamă Clariza, holbându-se la mine.

— Ceea ce spune e adevărul. Mă numesc Penellaphe. Înainte, am fost cunoscută ca Fecioara. Soţul meu se află în braţele lui. A fost ţinut prizonier de către Coroana de Sânge, le-am zis, observând că maxilarul Clarizei se încordă. Soţul meu e rănit şi trebuie adăpostit cât timp încerc să-l vindec. Am fost aduşi aici pentru că ni s-a spus că sunteţi de încredere.

Fără să-şi ia ochii de la mine, Clariza se lăsă într-un genunchi. Îşi puse o mână în dreptul inimii şi cea care ţinea pumnalul se lipi de podea. Soţul său o imită.

— Din sânge şi cenuşă, zise ea, plecându-şi capul.

— Ne vom ridica, termină Blaz.

M-am înfiorat. Vorbele lor trecură prin mine. Însemnătatea lor se schimbase foarte mult de când le auzisem prima dată.

— Nu e nevoie de toate astea, am zis. Nu sunt regina voastră. Mă uitam la Casteel. Avem nevoie de o cameră în care să-l pot vindeca pe soţul meu.

Malik se întoarse brusc spre mine, însă tăcu.

— Poate că momentan nu eşti regina noastră, zise

Clariza, ridicându-şi privirea, însă eşti o zeiţă.

— Da, aşa e, am zis, înghiţind cu greu în sec, cuprinsă de griji. Însă nu e nevoie să faceţi plecăciuni în faţa mea.

— Nu mă aşteptam să aud aşa ceva de la o zeiţă, murmură Blaz. Dar n-am de gând să mă plâng. O luă pe soţia sa de mână şi se ridicară împreună. Vă stăm la dispoziţie.

— Ne trebuie o încăpere, zise Malik. Cu o uşă solidă. Făcu o pauză. Şi cu pereţi puternici. Ca să fim siguri.

Clariza se încruntă.

— Avem dormitorul pe care l-a folosit mama Rizei, zise Blaz, întorcându-se şi începând să meargă într-acolo. Nu ştiu cât de solizi sunt pereţii sau uşa, dar sunt în stare bună.

L-am urmat, trecând pe lângă intrarea camerei de zi şi pe lângă o altă uşă închisă. Blaz deschise uşa rotundă aflată în stânga, de cealaltă parte a coridorului.

— A fost înfometat, nu-i aşa? întrebă Clariza, pe când soţul său pătrunse grăbit în încăpere, aprinzând o lampă cu gaz aflată pe o noptieră.

Mi-am mutat brusc privirea spre ea, în vreme ce Malik îl lăsa pe Casteel pe patul îngust. Lanţurile zăngăniră în timp ce-l aşeza, atrăgându-i atenţia lui Blaz.

— Stră-străbunica mea a fost atlantiană, zise Clariza. Bunica obişnuia să-mi spună ce se întâmpla atunci când mama ei nu reuşea să dea cu uşurinţă peste un alt atlantian din care să se hrănească. Din câte-mi amintesc, dacă ajungea înfometată, existau puţini pereţi şi puţine uşi pe care nu le putea dărâma.

Voiam să o întreb de ce familia ei alesese să

rămână în Carsodonia în loc să meargă în Atlantia, însă aveam s-o fac mai încolo. M-am dus spre pat. Malik trase pelerina de pe Casteel.

— Pe toţi zeii, gemu Blaz. Scuze! N-am vrut să... Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, am zis.

Inima mă durea în timp ce priveam pielea foarte palidă a lui Casteel şi rana lui groaznică.

— Fir-ar să fie! înjură Malik, iar eu am privit faţa lui Casteel.

Sprâncenele începură să i se mişte. Trăsăturile feţei sale începură să se tensioneze.

— Trebuie să plecaţi, zise Kieran, ajungând lângă Malik, în timp ce acesta apuca deja lanţurile. E pe cale să se trezească.

Capitolul 31

Clariza îl apucă de braţ pe soţul ei, începând să se îndrepte spre uşă.

— Am să pregătesc mâncare şi am să încălzesc nişte apă. O să aibă nevoie.

— Mulţumesc, i-am zis, forţându-mă să zâmbesc, aruncând o privire spre Reaver.

Dragoninul simţi ceea ce îmi doream. Se întoarse spre muritori.

— Am să vă ajut, zise Reaver.

Cu alte cuvinte, avea să-i ţină sub supraveghere. Poate că erau Descendenţi şi puneau la cale un atac asupra castelului Wayfair, dar asta nu însemna că aveam încredere în ei.

— Desigur. Ne poţi spune de unde vii în timp ce ne dai o mână de ajutor, zise Clariza în timp ce ieşea pe coridor. Mai exact, cât de departe spre răsărit se află

ţara ta.

În mod normal, cerinţa ei ar fi sunat ciudat, doar că Reaver chiar provenea din cel mai estic punct al lumii.

— Aveţi multe să ne spuneţi după ce terminaţi aici, îi zise Blaz lui Malik, pe când se oprea la intrare. Foarte multe.

Închise uşa după el. L-am privit pe Malik.

— Ştiu cumva cine eşti? l-am întrebat.

— N-au habar, zise el.

Ochii lui Casteel se deschiseră. Irisurile îi erau negre ca noaptea. Nu fusesem pregătită să le văd aşa. Inima mi se frânse şi mai tare, însă nu aveam timp să stau să rumeg situaţia.

Sări din pat, atacând asemenea unei vipere încolţite. M-am tras înapoi, lovindu-mă de perete. Degetele lui îmi zgâriară bluza, în timp ce Malik îşi înfăşură lanţurile în jurul antebraţului, icnind pe când îl trăgea pe Casteel înapoi.

Înjurând, Malik încercă să-l aducă pe fratele său pe pat, însă Casteel avea o forţă ieşită din comun în acea stare.

— Malik îl poate hrăni, zise Kieran când Casteel începu să urle. Am să iau eu lanţurile.

— Nu, am zis, dezlipindu-mă de perete, iar Kieran îmi aruncă o privire. Am foarte mult *eather* în sângele meu. Ar scăpa mai repede de setea de sânge dacă s-ar hrăni din mine.

Kieran nu-mi răspunse.

Malik, însă, o făcu.

— Și e posibil ca sângele meu să nu-i fie de prea mare ajutor, în starea în care e, zise, încordându-şi maxilarul, în timp ce se lăsa pe călcâie. Ambii ştim asta. Ea e o zeiţă. Sângele ei e cea mai bună alegere.

Simţeam îngrijorarea lui Kieran umplându-mi gâtul

asemenea unei smântâni prea groase. Se temea pentru mine şi Casteel.

— Pot încerca să-l vindec mai întâi, am zis. Trebuie doar să-l ating. Ar trebui ca asta să-l calmeze.

Malik ridică neîncrezător din sprâncene, pe când Casteel se întorcea spre el, forţându-l să sară de pe pat şi să se dea într-o parte.

— Trebuie ca unul dintre voi să-i distragă atenţia, am zis, apucându-l pe Kieran de obraji. Am să-l calmez mai întâi. Bine? N-are să mă rănească.

Ochii albaştri ai lui Kieran străluceau.

— Zeilor, urăsc toată situaţia!

— Şi eu, am zis, sărutându-l pe frunte.

Kieran fu cuprins de un tremur slab, după care se îndepărtă de mine.

— Te rog!

Kieran nu apucă să termine ce avea de zis. Nici nu trebuia s-o facă, în timp ce îl priveam pe Casteel. Se afla la câţiva paşi de mine, mârâind şi muşcând aerul.

— De data asta, mă duc eu în spatele lui, zise Kieran, privindu-l pe Malik. Fă în aşa fel încât să se apropie de tine!

Malik încuviinţă din cap.

Kieran trase adânc aer în piept.

— De cum îl prind, pune-te pe treabă, Poppy, ai înţeles?

Casteel urlă din nou, asemenea unui Temut. Măruntaiele îmi îngheţară.

Însă nu mă temeam.

Niciodată nu-mi fusese frică de el. Nici măcar acum nu mă înspăimânta.

— Gata? întrebă Kieran.

— Da, am zis.

Malik trase lanţurile spre el, încercând să le

înfăşoare de unul dintre picioarele patului. Casteel se întoarse spre fratele său, luându-şi ochii de la Kieran. Vârcolacul ajunse cu repeziciune în spatele lui Casteel, prinzându-i pieptul cu unul din braţe, imobilizându-i mâinile şi trecându-şi cealaltă mână pe sub maxilarul său.

Casteel *înnebuni,* zbătându-se, mârâind şi scuipând. Se aruncă pe spate, izbindu-l pe Kieran de perete. Zugrăveala se crăpă. Lanţul alunecă de pe piciorul patului.

— *Acum,* icni Kieran.

Accesând *eather-ul,* am început să mă gândesc la întâmplări fericite – amintiri cu Casteel şi cu mine sub salcia din Masadonia. El jucându-se cu părul meu şi învăţându-mă cum se struneşte un cal. Toate acestea şi multe altele îmi umplură gândurile, pe când mâna mea îi atingea pielea – pielea foarte rece. O strălucire alb-argintie răsări din vârfurile degetelor mele.

— Încetează! icnea Kieran, pe când Casteel se izbea de el, încercând să se elibereze ca să ajungă la mine. Intensitatea setei de sânge a lui Casteel îl smulse pe Kieran de la perete. Hai, omule!

Casteel se eliberă de mâna pe care Kieran o ţinea sub maxilarul său.

— La naiba! gemu Kieran, cizmele lui alunecând peste podeaua de lemn.

Malik interveni, lăsând din mână lanţurile ca să-şi apuce fratele de bărbie.

— L-am prins, zise Malik.

— Te rog, Cas, îl implora Kieran. Las-o să te liniştească!

Mârâitul lui Casteel îmi ridică părul pe spate, în vreme ce căldura îmi părăsea corpul. Mi-am dat seama că energia vindecătoare îl cuprinsese în clipa în care

trupul lui deveni rigid. Pânza subţire de energie trecu peste el, umplând pentru o clipă încăperea, înainte să-i pătrundă în piele. Rana ce i se căsca în piept fu inundată de *eather,* pe când Casteel se împleticea, prăbuşindu-se în braţele lui Kieran. Ambii căzură la podea, iar eu şi Malik am căzut şi noi.

— Zeilor, icni Malik în timp ce privea cum rana de pe piept a fratelui său se vindeca. Strălucirea dispăruse, dezvăluind un petic rozaliu de piele proaspăt formată. Privi faţa lui Casteel. Cas?

Casteel avea pleoapele închise şi buzele întredeschise şi respira sacadat. Tremura atât de tare, încât îl scutura şi pe Kieran.

Mi-am trecut mâna peste braţul său. Pielea îi era încă foarte rece.

— Casteel? am şoptit.

Îşi deschise larg ochii, şi am observat că aceştia îşi recăpătaseră parţial culoarea aurie, pe când mă privea. Era acolo – reuşiserăm să recuperăm o parte din el.

Mi-am ridicat încheietura mâinii spre gura lui.

— Trebuie să te hrăneşti.

— Nu… nu pot… spuse greoi Casteel, cu glas aspru, pe când îşi întorcea capul într-o parte.

— Trebuie, i-am zis, mângâindu-i obrazul cu cealaltă mână.

— Abia… abia mă pot controla… îmi zise, privindu-mă, şi atunci am observat o strălucire roşiatică în partea întunecată a ochilor săi. Îndepărtează-te de mine!

— Cas…

— Pleacă de aici! zise, iar strălucirea roşiatică începu să crească.

— Idiotule, mârâi fratele său, apucându-l şi mai

tare de bărbie. N-avem timp să faci pe eroul şi să te îngrijorezi că ai să bei prea mult sânge dintr-o *zeiţă.*

Casteel îşi dădu capul pe spate, lovindu-l pe Kieran în obraz. Tendoanele gâtului său erau încordate pe când îşi trase buzele, dezvăluindu-şi colţii.

— Luaţi-o de lângă mine!

Forţa cuvintelor lui mă făcu să cad pe spate.

Malik se întoarse spre mine.

— N-are să se hrănească din tine dacă nu e puternic motivat. Cum ar fi, de exemplu, dacă ţi-ar simţi mirosul sângelui.

— Nu! urlă Casteel, împingând cu picioarele în podea, încercând să se distanţeze de mine.

Malik îi scăpă bărbia din strânsoare.

— Acum, zise Kieran pe când se chinuia să-l ţină pe Casteel locului, încordându-şi braţele. Fă-o înainte să scoale tot cartierul.

M-am mişcat repede, scoţând pumnalul din teacă. Am strâns din dinţi şi mi-am crestat încheietura cu lama cuţitului.

În clipa în care mirosul sângelui meu ajunse în aer, capul lui Casteel se întoarse spre mine. Întreaga sa fiinţă părea concentrată asupra sângelui care mi se adunase în rană.

— Hrăneşte-te, l-am implorat! *Te rog!*

Atunci, capul său se aplecă asupra încheieturii mele.

Colţii lui îmi zgâriară pielea pe când gura sa îmi acoperea rana. Îmi venea să ţip de fericire când am simţit că gura lui trăgea de pielea mea. Începu să bea cu sete.

— Foarte bine, zise Kieran, mângâindu-i fruntea. Foarte bine.

M-am apropiat, înfăşurându-mi piciorul în jurul

piciorului său, pe când îi atingeam cu grijă obrazul. Simţurile mele atinseră întunericul mânjit cu purpuriu şi învolburat ce îl cuprinsese. Căutam prin acea foamete violentă, simţind o durere acidă, pe când îmi treceam degetele peste perii bărbii sale. Am simţit gustul durerii – glacială, pătrunzându-mi până în oase, în timp ce-i mângâiam obrazul. Maxilarul. Simţeam o durere sufletească mai puternică decât cea fizică. Am închis ochii, încercând să-mi canalizez energia spre el şi să-i ofer alinare, aşa cum făcusem şi mai devreme…

Casteel se mişcă dintr-odată, cu totul neaşteptat, îndepărtându-şi gura de la încheietura mea, mult mai repede decât am fi putut anticipa. Nici unul dintre noi nu reuşi să reacţioneze la timp. Lanţurile zăngăniră pe podea când el se aruncă asupra mea. Îmi prinse şoldurile şi mă trase sub el.

Kieran ţipă:

— Cas…

Podeaua rece şi neregulată de piatră îmi rănea spatele. Inima îmi tresăltă atunci când Casteel trase de clema pelerinei. Nasturi săriră în toate părţile, căzând cu clinchete ascuţite pe podea. Îşi lăsă capul în jos cu putere. Colţii săi îmi străpunseră pielea gâtului, iar eu am simţit dintr-odată o durere incandescentă, care îmi tăie respiraţia. Mi-am muşcat buza de jos, pe când el începea să se hrănească fără oprelişti, împingându-şi gura în gâtul meu.

— Nu e voie, zise Kieran în timp ce stătea deasupra noastră, introducându-şi cu forţa antebraţul sub bărbia lui Casteel. Asta nu e voie!

Un mârâit violent străbătu trupul lui Casteel. Mâna lui dreaptă se afundă în părul meu, trăgându-mi capul pe spate, pe când îşi trecea celălalt braţ pe sub mine. Mă trase spre el cât de mult putu.

— Ştiu că nu-ţi convine, însă o să ai de suferit dacă o răneşti, îl avertiză Kieran, trăgându-l cu putere pe Casteel de păr.

Mârâitul sfâşietor ce ieşi din Casteel venea din străfundurile fiinţei sale. Simţeam pe limbă gustul disperării ce creştea în el. Era atât de puternic, încât mai că îi auzeam cuvintele: „Nu m-am hrănit îndeajuns”. Dacă-l opream acum…

Aveam să-l pierdem din nou.

Am privit în ochii lui Kieran şi m-am forţat să zâmbesc.

— Sunt bine.

— Prostii, mârâi Kieran.

— Chiar sunt bine, am insistat. Era adevărat. Durerea era suportabilă, mai mult o jenă ce începea să dispară. Nu era la fel de plăcut ca în dăţile anterioare, însă era cu mult mai plăcut decât felul în care se hrănea un Ascendent. Nu simţeam că-mi sfâşia măruntaiele, ceea ce însemna că soţul meu nu-şi pierduse totuşi minţile. Nu se pierduse, însă avea nevoie de timp ca să îşi revină. Are nevoie de mai mult sânge. Pot *simţi* asta.

Am reuşit să-mi eliberez un braţ, iar Casteel scoase un scâncet slab şi disperat, iar eu am simţit pe limbă gustul amar al fricii. Credea că aveam să-l îndepărtez? Să-l opresc?

Niciodată.

Mi-am trecut mâna peste obrazul său, simţindu-i muşchii maxilarului acţionând pe când înghiţea. Degetele mele se jucau cu părul lui.

— Nu-mi place deloc situaţia, zise Kieran.

— Dacă îl oprim pe Cas înainte să se sature, va fi mult mai rău, zise Malik de undeva din cameră. Ştii foarte bine asta.

Kieran mă privi şi înjură, plecându-şi capul. Îşi scoase braţul de sub gâtul lui Casteel, însă nu se îndepărtă prea mult. Rămase ghemuit undeva în apropiere.

Lui Casteel nu-i convenea asta. Îşi întoarse corpul dinspre Kieran, trăgându-mă aproape complet sub el, lipindu-mă de baza solidă de lemn a patului.

Nu îşi dezlipi gura de gâtul meu, iar eu simţeam cum continua să tragă sânge din mine. Simţeam fiecare înghiţitură. Respiram sacadat din cauza felului în care se hrănea din mine.

Simţeam că norii aceia roşietici ce-l cuprinseseră începuseră să plece din interiorul fiinţei sale. Se disipau. Suferinţa şi disperarea continuau să se învârtejească în el, însă acum primea destul sânge. Trăgea cu putere, făcându-mă să suspin.

Kieran se apropie, însă eu nu mai simţeam durere. Rana de la gât se încălzise, genul de căldură care era complet nepotrivită în acea situaţie.

Am închis ochii, concentrându-mă asupra emoţiilor lui Casteel şi asupra gustului lor. Simţeam gustul acid al tristeţii, însă acea durere glacială începea să dispară. Sub toate acestea, sub acea furtună, simţeam ceva dulceag şi cald…

Ciocolată.

Fructe de pădure.

Iubire.

Mârâiturile scoase de Casteel erau acum mai blânde şi mai slabe. Nu mai trăgea sângele cu aceeaşi repeziciune, însă intensitatea nu se modificase. Mâna ce-mi cuprinsese părul se relaxă, iar gâtul meu se relaxă şi el, chiar dacă am rămas nemişcată. Aroma afumată şi condimentată ce-mi umplea gâtul îmi invadă sângele. Casteel scoase din nou un sunet grav

ce-mi înfioră tot corpul. Se întoarse deasupra mea, iar eu simţeam că trupul începuse să i se încălzească. Am încercat să ignor furtuna ce se isca în interiorul meu, însă faptul că îşi lipise buzele de gâtul meu şi se hrănea din mine mă făcea să mă concentrez doar asupra senzaţiei pe care mi-o provoca trupul său lipit de al meu. Simţeam o apăsare plăcută în sâni şi mai jos, între coapse, acolo unde-l simţeam şi pe el întărindu-se.

— Ei bine… l-am auzit pe Kieran murmurând, înainte ca limba fierbinte şi umedă a lui Casteel să-mi lingă gâtul, făcându-mă să mă înfior.

Am deschis ochii.

— Nu cred că-i momentul să începi cu aşa ceva, zise Kieran, luându-l pe Casteel de umeri şi trăgându-l în spate.

Casteel mârâi gutural, însă nu mai era acelaşi mârâit primitiv şi sălbatic pe care-l scosese înainte. Era acum cuprins de un cu totul alt gen de foame. Una căreia trupul meu îi răspunse, invadat de o căldură umedă. Însă alinarea… zeilor, alinarea pe care o simţeam trecând prin mine, era la fel de intensă ca excitarea pe care o simţeam.

Am reuşit să-mi eliberez şi celălalt braţ. I-am cuprins obrajii şi i-am ridicat capul. Ochii lui erau din nou aurii.

— Cas, am şoptit.

Ochii săi frumoşi străluceau, umeziţi de *lacrimi.*

— *Regina mea,* zise el emoţionat.

Un fior îmi străbătu corpul când am observat că pielea lui îşi recăpăta acea culoare aurie. Mi-am ridicat buzele spre…

Casteel îşi întoarse capul, lipindu-şi obrazul de al meu.

— Nu pot să te sărut, îmi şopti el în ureche. Dacă o fac, am să încerc să fac dragoste cu tine. Am să pătrund atât de adânc în tine, încât am să mă cufund cu totul. Chiar aici. Chiar acum. Nu contează cine se află în cameră. Mă abţin cu greu să nu încerc să intru în tine chiar acum.

Vai!

Vai, zeilor!

Cineva îşi drese vocea. Poate că fratele lui, însă… ei bine, nu voiam să mă gândesc momentan la asta.

Pulsul mi se acceleră când am simţit mirosul bogat şi afumat care mă acoperea. Mi-am depărtat buzele dintr-odată uscate, în vreme ce el îşi înălţa capul.

— Bine, am zis. Aşadar, cum te mai simţi? În afară de *ştii tu…*

Ochii îi erau parţial acoperiţi de genele dese.

— Sunt… aici, zise el, înghiţind în sec. Alături de tine.

M-am cutremurat din nou. Nu spusese prea multe, însă ştiam la ce se referea. Kieran, la fel. Alinarea pe care o simţea acum era puternică şi emana din el în valuri răcoritoare, cu miros de pământ reavăn.

Casteel îşi trecu degetele prin părul meu, atingându-mi obrazul. Un lanţ zăngăni pe podea. Îşi întoarse atenţia spre cătuşe.

— Trebuie să scap de astea. Chiar acum.

L-am privit pe Kieran.

— Cheamă-l pe Reaver, am zis.

Malik nu ezită, părăsind încăperea. Încetul cu încetul, privirea lui Casteel trecu de la acele lanţuri la mine.

— E în regulă, i-am zis, mângâindu-i părul. O să le dăm jos.

Casteel tăcu, cercetându-mă cu ochii săi

strălucitori asemenea unor diamante. Mă privea cu o intensitate mistuitoare. Trăsăturile lui trase începură să-şi revină, dar se vedea că nu era complet refăcut.

Reaver intră cu repeziciune în cameră, urmat de Malik. Uşa se închise în spatele lor.

— Lanţurile, am zis. I le poţi îndepărta de pe încheieturile mâinilor?

— Desigur, zise Reaver, îngenunchind.

— Slavă zeilor! murmură Kieran. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş…

Casteel îşi întoarse capul, trupul său începând să vibreze pe când mârâia profund spre Reaver.

— Grăbi, termină Kieran propoziţia.

Dragoninul îşi întoarse privirea spre Casteel, iar pielea de pe faţă i se subţie brusc. Îi apărură riduri pe obraz şi pe gât.

— Chiar aşa?

— Linişteşte-te, i-am zis lui Casteel, atrăgându-i atenţia. El e Reaver, i-am zis, pe când nările i se dilatau. Îmi mai aduci aminte? Ţi-am povestit despre el. E un prieten. Un dragonin. N-ai să câştigi lupta dacă ai de gând să-l ataci.

— Cred că ar vrea să încerce, remarcă Malik.

Felul în care Casteel privea mişcările lui Reaver îmi dădea de înţeles că Malik nu era prea departe de adevăr.

Reaver se apropie de noi.

— Trebuie să-ţi ridici braţele pe rând, îi spuse lui Casteel. Şi încearcă să nu mă muşti, pentru că am să te muşc şi eu la rândul meu.

Casteel tăcu şi îşi ridică mâna de pe obrazul meu. Îl privi pe Reaver plecându-şi capul, observând cât de mult se apropiase dragoninul de mine. Începu să-şi dezvăluie colţii.

I-am întors capul spre mine, iar ochii săi aurii îşi pierdură duritatea. Atunci când mă privea, se umpleau de căldură. Tot timpul fusese aşa. Chiar din prima clipă pe care o petrecuserăm împreună la Perla Roşie. Voiam să-i spun atâtea. Erau atât de multe de împărtăşit, însă tot ce am reuşit să-i zic fu:

— Mi-a fost dor de tine.

Faţa lui Casteel fu luminată pentru o clipă de o strălucire alb-argintie. Nici măcar nu tresări, însă maxilarul său zvâcni atunci când cătuşa din piatră de umbre căzu pe podea.

— Nu te-am părăsit niciodată, îmi zise.

— Ştiu, i-am răspuns, cuprinsă de lacrimi.

— Cealaltă mână acum! îi ordonă Reaver.

Casteel îşi mută greutatea pe braţul stâng, iar şoldurile sale se împinseră şi mai tare în ale mele. Îi simţeam acum dorinţa, era lungă, groasă şi rigidă. Ochii săi aurii străluceau.

— Eşti în siguranţă aici?

— *Noi* suntem în siguranţă aici, i-am zis, mângâindu-i părul, în timp ce o altă mică explozie argintie lumină spaţiul dintre pat şi trupurile noastre. Pe moment, cel puţin.

Îmi privea buzele. Era cuprins de dorinţă, iar felul în care mă privea mă făcea să tremur.

— Poppy, îmi şopti el.

Cealaltă cătuşă din piatră de umbre lovi podeaua, iar Kieran strânse cu repeziciune lanţurile, pe când Casteel se apleca să mă sărute. Îi simţeam respiraţia atingându-mi buzele.

— Părăsiţi încăperea cu toţii! Acum, le ceru Casteel celorlalţi.

Paşii lor se îndepărtară de noi, însă Kieran ezită, rămânând lângă noi pe podea. Era cuprins de

îngrijorare.

— Cas…

Fu singurul moment în care Casteel îşi luă ochii de la mine. Îşi întoarse capul spre Kieran. Ridică mâna bandajată, apucându-l pe vârcolac de ceafă. Cei doi îşi aplecară capetele şi îşi lipiră frunţile. Am simţit o emoţie dulceagă răsărind între ei, mai puternică decât îngrijorarea.

— Îţi mulţumesc! zise Casteel.

— Pentru ce? îl întrebă Kieran.

— Pentru tot.

Kieran se cutremură şi rămase vreme îndelungată cu fruntea lipită de a lui Casteel, înainte să se îndepărteze. Atunci când Kieran se apropie de mine, Casteel nu încercă să-l oprească, aşa cum făcuse cu Reaver. Kieran îmi dădu părul de pe faţă şi îmi sărută fruntea. Emoţiile îmi umplură gâtul, dar nu mai ştiam dacă erau ale mele, ale lor sau o combinaţie a tuturor emoţiilor din acea încăpere.

Kieran nu zise nimic pe când se îndepărta, iar mie îmi venea să nu îl las să plece. Nu înţelegeam de unde provenea acea dorinţă. Dacă îmi aparţinea sau era a lui Casteel. Nu ştiam de ce mi se părea greşit că *nu* încercam să-l opresc.

Apoi însă, eu şi Casteel am rămas singuri, iar ochii aceia aurii şi frumoşi, plini de pasiune şi de iubire, mă priveau. Eram doar noi doi, şi nimic *altceva – absolut nimic* – nu mai conta. Nici mizeria, nici sângele ce-i acoperea pielea. Nici ceaţa de afară sau Temuţii pe care-i chemasem fără să vreau. Nici ceea ce avea să urmeze – Regina de Sânge sau războiul.

Eram doar *noi doi,* iubirea noastră şi nevoia de a sta îmbrăţişaţi.

— Cas, am şoptit.

El mă privea nemişcat, iar eu aveam impresia că nici măcar nu mai respira. Însă dintr-odată se mişcă asemenea unui posedat. L-am simţit în mine, dorinţa şi pasiunea lui încolăcindu-se în jurul dorinţei şi al pasiunii mele. Simţeam din nou acea apăsare înflorind, vibrând şi pulsând, încălzindu-mi sângele şi pielea.

Nările lui se dilatară, iar ochii săi aurii erau şi mai strălucitori acum. Nu mă ruşinam deloc pentru că observa cât eram de excitată.

— *Poppy,* repetă el şi mă sărută.

Sărutul acela…

Nu era deloc delicat. Ne-am unit într-o învălmăşeală de buze, dinţi şi emoţii extraordinar de puternice. Mâna lui îmi cuprinse şoldul, în timp ce eu l-am prins de păr. Săruturile lui mă înnebuneau. Erau sălbatice. Posesive. Genul de sărutări de care mă lăsam acaparată cu dragă inimă. Limba lui îmi cerceta interiorul gurii, încolăcindu-se în jurul limbii mele, iar eu simţeam gustul sângelui meu, plin şi cald. Eram cuprinsă de un sentiment sălbatic, complet necunoscut.

Îşi mişca gura peste gura mea, iar colţii lui îmi zgâriau buza de jos. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei sale, însă mâna lui, ce-mi cuprindea şoldul, mă linişti. Îşi ridică privirea, respirând apăsat. Un picur de sânge strălucea pe buza sa.

Mi-am ridicat capul şi am sorbit acea picătură, trăgându-i buza între ale mele. El gemu, închizând ochii pentru o clipă. Atunci când îi deschise din nou, aceştia străluceau, asemenea aurului topit.

Casteel se puse în genunchi, trăgându-se de pe mine. Înainte să intuiesc ce avea de gând, mă prinse iar de şolduri. Mă întoarse pe burtă şi mă ridică în genunchi.

— Vreau să-ţi simt pielea, zise el pe un ton pe care abia îl recunoşteam.

Coada mea de păr împletit îmi căzu într-o parte în vreme ce una din mâinile sale îmi căuta marginea tunicii, pe care mi-o trase apoi peste cap. Tunica ajunse mototolită în jurul încheieturilor mele de la mâini.

Duritatea felului în care trase de material, care se blocă pentru o clipă în jurul sânilor mei, îmi făcu sângele să clocotească. Mâna lui însă… Blândeţea cu care îşi trecu palma peste spatele meu îmi făcea inima să bată cu putere.

Îşi trecu mâna peste fesele mele, ajungând între coapse, şi mă atinse în cel mai fierbinte loc al meu. M-am cutremurat…

Corpul meu se smuci când îmi rupse pantalonii, dezvelindu-mi fesele şi acea zonă umedă şi sensibilă. Mi-am întors capul într-o parte, surprinzându-l. Am început să mă întorc cu totul… Un sunet alarmant şi cutremurător umplu încăperea.

Instinctul mă făcu să înlemnesc, cu toate simţurile în alertă. L-am privit pe Casteel, însă el era concentrat la ruptura pe care o făcuse în pantalonii mei. Părea la fel de înfometat ca mai înainte, însă acum ştiam că nu tânjea după sângele meu, ci după altceva.

Îmi ridică şoldurile, dar abia l-am văzut mişcându-se. Ştiam doar că gura lui era lipită de mine. Mi se tăie respiraţia. Limba lui începu să exploreze zona aceea umedă şi fierbinte din mine, pe când îşi întorcea capul, smulgându-mi un ţipăt de plăcere, în vreme ce unul dintre colţii săi îmi atingea mugurul de carne extrem de sensibil. Mişcările limbii sale erau ferme şi hotărâte. Mă lingea şi mă absorbea. Se *desfăta,* hrănindu-se cu aceeaşi disperare cu care se hrănise din gâtul meu. Mă

pierdusem. Corpul meu încerca să ţină pasul, însă mâinile sale mă ţineau locului.

Casteel *mă devora.*

Tremuram, cuprinsă de o căldură feroce şi intensă – aproape prea intensă. Degetele de la mâini mi se încovoiară când el îşi trecu din nou colţul peste mugurul meu de carne. M-am cutremurat, ţipând de plăcere. Buzele lui cuprinseră carnea, iar senzaţia era foarte asemănătoare cu cea pe care o simţisem atunci când mă muşcase de gât. Era prea mult.

M-am abţinut să nu ţip, pe când simţeam că mă sparg în mii de cioburi înveşmântate în mătase, fiind cu greu în stare să mă controlez în vreme ce eram cuprinsă de spasme de plăcere. Tremuram atunci când îşi îndepărtă gura. Am simţit cum mă sărută pe spate.

— Miere, mârâi el. Ai gust de miere, iar pielea îţi miroase a iasomie. Fir-ar!

L-am privit. Am văzut că îşi duse mâna la pantaloni. Trase de ei, iar nasturii săriră peste podea. Corpul meu fu învăluit de căldură atunci când am văzut că îşi trage în jos pantalonii murdari, eliberându-şi bărbăţia lungă, tare şi groasă.

Se întinse peste mine, sărutându-mi maxilarul şi gâtul, făcându-mă să simt un fior fierbinte de-a lungul şirei spinării. Senzaţia pielii lui peste spatele meu mă făcu să tremur.

Îşi trecea buzele peste pielea mea, iar mai apoi i-am simţit colţii atingându-mi rana de la gât pe când vârful mădularului său atingea miezul meu umed. Nu îşi înfipse colţii în mine. Îi ţinea acolo, în timp ce îşi încolăcea un braţ în jurul şoldului meu, cuprinzându-mi bărbia cu cealaltă mână. Îşi lăsă capul pe spate şi într-o parte. Am fost cuprinsă de un alt fior care îmi tăie răsuflarea. Muşchii mei se încordară din nou într-o

clipită. Gemeam în timp ce nerăbdarea mă cuprindea.

— Nu sunt… începu el să zică. Corpul său tremura peste al meu, în timp ce îmi mângâia obrazul, gâtul şi braţele, curba taliei. Îmi apucă şoldurile, degetele lui apăsându-mi carnea, iar vocea lui era groasă şi plină de dorinţă. O şoaptă răguşită. Nu sunt… nu sunt în control.

Dorinţa declanşată de cuvintele lui trecu prin mine vijelios, făcându-mi sângele să clocotească. Senzaţia era atât de intensă, întărindu-mi sfârcurile şi făcându-mă să tremur.

— Nici eu, i-am răspuns.

— Slavă zeilor! icni el, sărutându-mă.

După ce îşi dezlipi gura de a mea, Casteel mă muşcă din nou de gât, afundându-se adânc în mine. Am ţipat, arcuindu-mi spatele. Plăcerea şi durerea de care eram cuprinsă trecură prin mine, atingându-mi fiecare nerv şi declanşând în mine un extaz pur. Felul în care simţeam că mă umple şi mă întinde nu lăsa loc pentru altceva. Mă domina cu prezenţa sa.

Casteel mă ţinea acolo, în genunchi, cu spatele arcuit, în timp ce colţii săi rămaseră înfipţi în gâtul meu. Se mişca în spatele meu, repede şi cu putere, în timp ce sorbea profund din mine. Simţeam fiecare sorbitură şi fiecare mişcare a lungimii sale în tot corpul. Greutatea sa – forţa cu care intra şi ieşea din mine – mă lipi de podea, ţinându-mă acolo. Răceala podelei ce-mi cuprindea sânii şi căldura trupului său pe care o simţeam pe spate, în timp ce-mi ţinea capul ridicat şi gâtul expus, trimiteau şocuri de plăcere indecentă prin mine.

Dintr-odată, mă ridică din nou în genunchi, trăgându-mă şi lipindu-mă de pieptul său. Tunica îmi căzu complet, însă braţul său mă trase, iar mâinile sale

se aflau acum sub sânii mei. Mă penetra furtunos, iar gemetele pe care le scotea în timp ce se hrănea – gemetele pe care *eu* îl determinam să le scoată – erau *scandaloase.* Şi le *savuram.*

Se ridică în picioare dintr-odată. Am icnit surprinsă când picioarele mi s-au săltat de la podea. Zeilor, puterea lui…

Casteel se întoarse dintr-odată, proptindu-mă de capul patului.

— Pregăteşte-te, Regina mea!

Vocea lui mă aduse din nou aproape de orgasm. M-am ţinut de capul patului, nefiind deloc pregătită. Mă ridică pe vârfuri, proptindu-şi şoldurile pe fesele mele. Îşi afundă o mână în părul meu, trăgându-mi capul pe spate.

Când am simţit că gura lui se închide peste semnul lăsat de muşcătură, am fost copleşită de dorinţă. Se mişcă, dezlipindu-mă de capul patului, împingându-mă în jos, proptindu-mi şoldurile de baza patului. Gura îi era în continuare lipită de gâtul meu, iar el era adânc în mine, pătrunzându-mă din nou şi din nou. Degetele mele se înfipseră în pătură, în timp ce gemeam. Îşi trecu un braţ pe sub genunchiul meu. Îmi ridică un picior, schimbând unghiul, iar acum mă pătrundea mai adânc. Îl simţeam mult mai intens. După care parcă *înnebuni.*

Nu aveam scăpare, copleşită de mişcările frenetice ale şoldurilor sale şi de gura care sorbea din gâtul meu. Nici nu voiam să scap. Nu ştiam ce spunea asta despre mine – faptul că nu mai aveam control şi nici o limită. Mi se părea că mă posedă cu totul, iar eu acceptam asta voit, în timp ce tăblia patului începu să se izbească de zid cu repeziciune. Gemetele lui. Umezeala sa. Felul în care mă domina total…

Trupul meu se încordă. Orgasmul veni brusc şi puternic, explodând în mine în valuri ce pulsau. Cu toate acestea, el nu se opri. Continua să mă pătrundă, iar şoldurile lui se frecau de mine în timp ce eu aveam senzaţia că pic…

Casteel îşi luă gura de pe gâtul meu şi ieşi din mine. Mă întoarse pe spate şi mă apucă de şolduri, trăgându-mă spre marginea patului. Intră din nou în mine. Îmi lăsam capul pe spate în timp ce icneam…

Dintr-odată se opri, privindu-mă.

Am observat că privea lanţul delicat de aur pe care stătea inelul său, aflat între sânii mei.

— L-am purtat aproape de inima mea de când l-am primit.

Casteel se cutremură şi mă sărută, amuţindu-şi ţipătul în timp ce se împingea în mine. Mă sărută şi mă tot sărută, după care îşi ridică privirea. Buzele sale roşii ca rubinele se despărţiră.

— Niciodată, mârâi el, punctând fiecare cuvânt cu mişcări puternice din şold. Niciodată nu vom mai sta despărţiţi.

— Niciodată, am şoptit, tremurând datorită gustului pe care l-am simţit pe buze – gustul sângelui şi al trupului meu.

Îşi lăsă capul pe pieptul meu. Îşi trecu vârfurile colţilor peste sfârc şi apoi le afundă în areolă. Trupul meu se arcui pe când el mă muşca.

L-am strâns în braţe, mângâindu-i capul, pe când îmi încolăceam picioarele în jurul şoldurilor sale neobosite. Aţâţă din nou focul din mine, până când muşchii din interiorul meu se încordară şi mai apoi se relaxară. Casteel icnea, mârâia, iar mişcările lui deveniră din ce în ce mai rapide şi mai frenetice. Simţurile mele se deschiseră larg, conectându-mă cu

el, şi simţeam doar gustul dorinţei sale, al iubirii lui. Şi se potrivea cu al meu, înconjurându-ne. Niciodată nu mă simţisem aşa.

— Te iubesc, i-am zis, oftând, în timp ce atingeam un nou orgasm.

Gura lui se ridică de pe sânul meu spre buzele mele.

— Pe vecie, zise el şi mă pătrunse adânc, încordându-se. Nimic nu ne oprea să cădem dincolo de margine, tremurând, cuprinşi de extaz.

Împreună.

Pe vecie.

Întotdeauna şi pentru vecie.

Capitolul 32

Casteel

O priveam pe Poppy trecând prosopul de-a lungul braţului meu, ştergând urmele de săpun. Toată atenţia mea era îndreptată asupra ei. O priveam ca un obsedat.

Cămaşa pe care o purta alunecă din nou de pe umărul ei. Se luptase cu mâneca cămăşii de când se îmbrăcase cu ea, dar îmi părea bine că pierdea lupta.

Avea pistrui pe acel umăr. Nu-i observasem până atunci. Chiar sub clavicula ei delicată. Îi vedeam printre şuviţele părului ei, deoarece îşi despletise coada. Părul i se revărsa în valuri de bucle pe jumătate formate.

Poppy se schimbase.

Pistruii de pe nas şi obraji aveau o culoare mai întunecată acum, din cauza timpului petrecut la soare. Părul îi crescuse, iar vârfurile ce rămăseseră umede

după baia scurtă pe care o făcuse îi atârnau până aproape de şezut. Faţa i se subţiase un pic. Nu cred că altcineva observase, însă eu o făcusem şi mă gândeam că poate nu mânca suficient. Şi că…

Nu puteam să mă gândesc la aşa ceva fără să nu-mi vină să dărâm pereţii ce ne înconjurau. Muritorii buni la suflet care ne adăpostiseră nu meritau una ca asta, aşa că m-am concentrat asupra ochilor ei.

De fiecare dată când genele i se ridicau, simţeam de parcă întreaga casă se mişca.

Ochii ei erau aşa cum îi văzusem în vis – de un verde primăvăratic străpuns de fuioare de un argintiu luminos. Rămăseseră aşa şi atunci când îmi revenisem.

Schimbarea ei nu era doar fizică. Emana o *pace* pe care nu o mai văzusem până atunci. Nu era vorba despre calm, deoarece continua să aibă o energie frenetică, de parcă simpla sa prezenţă făcea ca aerul din jurul ei să se stârnească. Însă ceva în fiinţa ei se liniştise acum. Să fi fost vorba despre încrederea în forţele proprii? Sau vreo revelaţie? Nu ştiam. Orice ar fi fost, o făcea să fie cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată.

Nu-mi luam ochii de la ea decât atunci când clipeam. Atunci când o făceam, mi se întâmpla ceva ciudat. Mă simţeam de parcă nimic nu era aievea – eram cuprins de o panică stranie şi mi se părea că halucinez. Mi s-a întâmplat atunci când am mers la toaletă pentru a mă uşura şi a mă bărbieri. În încăpere era întuneric. Nu exista electricitate. Lumina slabă din dormitor nu reuşea să străpungă bezna. Preţ de o clipă, am avut impresia că mă întorsesem în acea celulă. Am simţit din nou cătuşele în jurul încheieturilor mâinilor şi ale gleznelor. În jurul gâtului. M-am blocat, sprijinindu-mi o mână de chiuvetă, cealaltă cuprinzând

briciul.

Aşa mă găsi Poppy.

Aduse o lampă cu ea, lăsând-o lângă măsuţa de toaletă. Nu zise nimic. Îşi încolăci braţele în jurul taliei mele şi mă îmbrăţişă din spate, stând aşa până când panica mă părăsi. Până când am reuşit să mă bărbieresc.

Nu îmi venea să cred că era acolo.

Nu îmi venea să cred că *eu* eram acolo. Întreg. Aproape bine. Aveam goluri de memorie. Goluri întunecate, cauzate de setea de sânge. Însă acum eram într-o cadă, pusă într-un colţ al unei încăperi, sub ceea ce puteam să jur că era un tablou ce înfăţişa munţii Skotos.

În timp ce Poppy mă îmbia în apa caldă şi curată, insistând să mă spele, îmi povesti tot ce se întâmplase. Ce se petrecuse în Massene. Despre femeia bătrână care canalizase esenţa primitivă. Ce se întâmplase în Oak Ambler. Despre recuperarea ciudată a lui Tawny şi adevărul despre identitatea lui Vikter. Despre cele văzute sub castelul Redrock şi în Templul lui Theon. Ce-i spusese Isbeth despre tatăl ei. Motivul pentru care Malik rămăsese în Carsodonia. Ştiam deja câte ceva din ce îmi spunea. Alte lucruri le auzeam pentru prima oară. Tot ce-mi spuse îmi provocă durere, iar furia începu să mi se strângă în măruntaie, aproape stricând gustul tocanei groase şi înmiresmate ce ne fusese adusă.

Uram să văd că faţa ei era cuprinsă de vinovăţie. De durere. Ştiam că Regina mea putea să aibă grijă de sine. Mă aflam acum alături de ea datorită puterii sale. A curajului său. Dar ştiam că ar fi trebuit să mă aflu alături de ea ca să o ajut să poarte toate greutăţile.

Însă nu fusese complet singură.

Trebuia să-mi reamintesc constant acest aspect. Era singurul motiv pentru care nu cădeam pradă unui cu totul alt gen de sete de sânge. Primise sprijin. Kieran îi stătuse alături. Şi alţii, însă Kieran… faptul că ştiam că el fusese alături de ea mă ajuta să îmi stăpânesc furia.

Eram mândru de ea şi de tot ce făcuse. Asta mă ajuta. Poppy era de-a dreptul extraordinară.

Iar eu nu fusesem nimic mai mult decât un monstru legat cu lanţuri de un zid atunci când ea venise să mă elibereze. Nu fusesem în stare nici măcar să-i ajut. Simţeam o apăsare în piept. Fusesem o povară pentru ei. Veriga cea mai slabă.

La naiba! Îmi venea greu să recunosc una ca asta.

— Ştii, zise Poppy, smulgându-mă din gânduri, pe când îmi afunda mâna dreaptă în apă. Pantalonii pe care mi i-ai rupt? Ochii ei frumoşi şi neliniştitori mă priviră, în timp ce îmi ridica braţul drept, ştergându-l de clăbuci. Era singura pereche de pantaloni pe care o aveam.

Presiunea pe care o simţeam în piept se mai domoli. Pesemne îmi simţise emoţiile contradictorii şi gândurile.

— Aş minţi dacă ţi-aş spune că-mi pare rău de soarta lor, i-am zis.

Rânji jucăuş în timp ce îmi trecea prosopul peste partea superioară a braţului.

— Îţi apreciez sinceritatea, zise ea.

Am privit-o pe când îşi lăsa capul într-o parte. Şuviţele ei roşcate se dădură la o parte, lăsând să se vadă cele două răni mici şi rotunde de la gât. Văzându-le, corpul îmi reacţionă ciudat, reacţia mădularului meu fiind în contradicţie cu gândurile mele.

Nu eram obişnuit cu asta, pentru că de obicei cele

două capete îmi erau pe aceeaşi lungime de undă când venea vorba despre Poppy.

— Ai mai auzit vreodată vorbindu-se despre *viktori?* mă întrebă ea.

— Nu, însă, având în vedere cum s-a comportat Vikter cu tine, cred că are sens.

Bărbatul se purtase de parcă era tatăl ei, nefiind deloc impresionat de mine. Mă făcea să mă întreb cât de multe văzuseră şi ştiau *viktorii.*

— Tawny mi-a zis că era mândru de mine, şopti ea.

Am înlemnit.

— Crezi cumva că nu era?

— Nu ştiu, recunoscu ea, vorbind răguşit. Speram să fie.

— Cu siguranţă era mândru de tine, fie că ştia, fie că nu care era scopul său ca *viktor,* am insistat. Trebuie să fi fost mândru de tine.

Ea încuviinţă din cap.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte.

— Bărbatul acela – sau ce-o fi fost – te iubea de parcă erai carne din carnea lui. Era mândru de tine.

Poppy clipi cu repeziciune şi îmi zâmbi.

— Lasă-te pe spate! N-ai scăpat încă…

— Da, Regina mea, am zis, conformându-mă, iar ea se apropie de mine, înfiorându-se uşor. Te doare? am întrebat-o.

Ochii ei mă priviră.

— M-ai mai întrebat acelaşi lucru de cinci ori.

— De şapte ori, am zis. Îmi aminteam doar că mă hrănisem din ea – din încheietura mâinii şi de la gât. Ştiam că nu fusesem tandru. Rănile de la gât stăteau drept mărturie. Zi-mi, te-a durut?

Poppy observă la ce mă uitam.

— Abia am simţit muşcătura, zise ea.

O spusese şi înainte, dar ştiam că minţea. Mai ştiam că nici după aceea nu fusesem prea tandru cu ea.

— Ai tresărit, am zis.

— Nu e vorba despre asta. Doar o durere în tâmplă şi în maxilar. N-are nimic de-a face cu tine. A şi trecut.

Nu ştiam dacă să o cred sau nu.

— Am fost destul de dur cu tine. În timpul hrănirii şi după.

Opri prosopul deasupra încheieturii mele.

— M-am bucurat de fiecare clipă mai mult decât crezi, zise ea.

Fericirea mă cuprinse, fără să mă simt îngâmfat. Dintr-odată, o altă grijă răsări în mintea mea, amintindu-mi de altceva. Poppy îmi povestise multe, dar ceva nu menţionase încă.

— Ai aflat până la urmă că trebuie să te hrăneşti cu sânge? am întrebat-o.

Poppy se lăsă pe spate, ţinându-mă de braţ şi încuviinţând din cap.

— Se pare că toţi zeii trebuie să se hrănească – nu aşa mult ca atlantienii. Şi nu neapărat dintr-un alt zeu sau atlantian. E bun orice fel de sânge, însă nu şi cel de dragonin. Făcu o pauză, încruntându-se. Dar nu mi-e limpede cât de des ar trebui să mă hrănesc. Faptul că-mi folosesc abilităţile va face ca nevoia să apară mai des. Acelaşi lucru se poate întâmpla dacă sunt rănită.

— Aşadar, trebuie să te hrăneşti, am zis, ridicându-mi încheietura spre colţii mei…

Poppy mă opri, iar strânsoarea ei era caldă.

— Nu-ţi irosi sângele. Ai nevoie de el şi chiar ar mai trebui să bei.

— Am băut foarte mult din tine, Poppy.

— Mă simt bine, zise ea, aplecându-se spre mine şi privindu-mă în ochi. A trebuit să mă hrănesc acum câteva zile, chiar înainte să ajungem pe drumul ce trece printre Trei Râuri şi Podul Alb. Simţeam nevoia să mă hrănesc. Trebuia s-o fac.

— Kieran, am zis, privind-o. Te-ai hrănit din Kieran.

Îşi lăsă capul într-o parte.

— Cum de nu sunt surprinsă de faptul că ţi-ai dat seama?

Eram uşurat că vârcolacul o ajutase. Ştiam că încercase să o facă să se simtă cât mai confortabil şi în siguranţă, şi nu exista ruşine pentru aşa ceva. Zeilor, îi datoram atât de multe lui Kieran.

— Mă gândeam că nu aveai cum să apelezi la altcineva. Eşti apropiată de Delano şi de Vonetta – şi de ceilalţi –, însă relaţia cu Kieran e… altfel.

— Într-adevăr, şopti ea, aplecându-se şi sărutându-mi braţul. Şi m-am gândit că nu te deranjează să mă hrănesc din el.

— Puţin îmi pasă din cine te hrăneşti la nevoie.

— Chiar aşa!? zise ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Chiar aşa.

— Aşadar, dacă aş decide să mă hrănesc din Emil, zise ea, iar maxilarul meu se încordă. Sau din Naill…

— Bine. Ai dreptate, am recunoscut. Nu i-aş fi reproşat niciodată că s-ar fi hrănit dintr-o persoană anume. Când venea vorba despre persoana în cauză însă, ar fi trebuit să se ferească de mine după aceea. Doar din Kieran ai voie să te hrăneşti.

Poppy râse cu blândeţe.

— Am aşteptat cât de mult am putut, pentru că nu doream să mă hrănesc din altcineva în afară de tine.

— Îţi mulţumesc că-mi spui asta, ştii doar cât sunt de egoist. Dar să ştii, Poppy, că nu-mi doresc să te

abţii. Ştii bine asta, nu-i aşa? I-am căutat privirea. Sănătatea ta e mai importantă decât geloziile mele.

— Chiar ştiu, zise ea, muşcându-şi buza de jos. M-am simţit altfel când m-am hrănit din el. Puteam să-i văd amintirile, însă a fost complet diferit de felul în care se întâmplă între noi.

— Aşa e, am zis, dându-i o şuviţă de păr după ureche. Hrănirea din alţii nu e la fel de intensă. Noi ne putem controla emoţiile într-o anumită măsură în timpul hrănirii, aşa cum putem face ca muşcătura noastră să fie temută sau dorită.

— Mă gândeam la asta, zise ea, rânjind. Te-ai simţit aşa când te-ai hrănit din alţii? Vreau să ştiu, din... curiozitate.

— Da, din curiozitate, am zis, zâmbind şi trecându-mi degetele peste obrazul ei.

Ea îşi ridică bărbia.

— Întreb doar pentru că încerc să fiu informată, Cas, zise ea. Am tremurat de plăcere. Nu puteam să-mi opresc reacţia.

— Nu-mi spune aşa, i-am cerut.

Îşi încreţi nasul.

— De ce? Îţi place când îţi spun aşa.

— Tocmai asta-i problema. Îmi place prea mult, i-am zis, iar ea zâmbi larg şi luminos. Zeilor, puteam trăi doar de dragul acelor zâmbete. Înfloream datorită lor. Mai aveam multe de discutat.

Foarte multe.

Zâmbetul lui Poppy se estompă puţin, în timp ce eu îmi sprijineam braţul drept de marginea căzii.

— Ştiu. Mă gândesc că putem discuta despre cum să scăpăm din Carsodonia atunci când Kieran şi fratele tău se întorc.

Fratele meu.

Am cuprins cu putere marginea căzii. El şi Kieran ieşiseră pe când ceaţa încă acoperea oraşul, asigurându-se că nimeni din împrejurimi nu alertase Coroana.

Poppy privi spre uşă.

— Sper să nu se rănească unul pe altul. Se încruntă. Prea tare.

— Îţi faci griji pentru Malik? am întrebat-o. Ai încredere în el?

— L-am crezut atunci când mi-a dezvăluit motivul pentru care a rămas aici. I-am gustat emoţiile. O iubeşte. Însă am simţit şi vinovăţie, şi agonie sub acea iubire. Nu ştiu dacă din cauza a ceea ce a făcut rămânând aici sau din altă pricină.

Am simţit un stop de empatie pentru el. Doar un strop. Nu îmi permiteam să-mi pară rău de el până când nu eram sigur că nu ne înşela în vreun fel.

Până nu aflam dacă trebuia să-l ucid sau nu.

În afară de asta, nu ştiam ce să cred. Voiam să cred că alegerile sale fuseseră determinate de iubire, însă nu-mi convenea că alesese un Revenant în detrimentul familiei şi al regatului său.

Chiar dacă şi eu aş fi procedat la fel de dragul lui Poppy.

Însă Revenantul în cauză…

Era *sora* lui Poppy.

Ce legătură avea sora ei cu tot ce se întâmpla?

Şi cum aveam să-i dau vestea lui Poppy?

Poppy începu din nou să mă şteargă cu prosopul, ajungând la însemnul aurit al cununiei. Se opri brusc.

— Te mai doare? mă întrebă şoptit.

Vedeam că se uita la ciotul degetului meu. Infecţia dispăruse. Datorită sângelui ei, pielea mea îşi revenise şi era acum lucioasă şi rozalie, cicatrizându-se peste

rană.

Poate că şi Malik ajutase ca infecţia să-mi dispară.

Mă rog…

— Mă doare că ştii cum de a ajuns aşa degetul meu, i-am zis.

Ea clătină din cap, închizând ochii.

— Nu pentru mine trebuie să te îngrijorezi, îmi zise.

— Bunăstarea ta e tot ce contează, i-am spus.

Ea se înfioră, aplecându-se şi sărutându-mi încheietura degetului. Îmi afundă mâna în apă şi întinse prosopul peste marginea căzii. Îşi scoase lănţişorul pe care se afla inelul meu.

— Ăsta e al tău. Îţi aparţine, îmi zise, privindu-mă intens, fascinant. Oare poţi purta inelul pe mâna dreaptă?

Mi-am dres vocea, deşi gâtul încă mă ustura.

— Îl pot purta oriunde doreşti.

— Oriunde? glumi ea, în timp ce degetele ei se chinuiau să desfacă încuietoarea lănţişorului.

— Oriunde vrei, i-am zis. Pe oricare deget de la mână sau de la picior. Îl pot purta prin sfârc. Sau pot să-l topesc şi să-i dau o altă formă care să-mi străpungă vârful mădularului. S-ar putea să-ţi placă ultima variantă.

Poppy mă privi.

— În… *mădular?*

Mădularul în cauză se întări datorită vocii ei şi a felului în care buzele ei pronunţară cuvântul. Am încuviinţat din cap.

Obrajii ei se înroşiră în timp ce ea se aplecă spre mine.

— Se poate una ca asta?

— Normal.

— Şi nu te-ar durea foarte tare, ca să-l… treci

prin...

— Probabil doare mai tare ca focurile Abisului.

Privi pentru o clipă inelul.

— Şi... de ce să-mi placă aşa ceva?

Zeilor!

Iubeam curiozitatea ei.

— Am înţeles că multora le place senzaţia pe care le-o oferă.

— Vai, zise ea, suspinând. Şi cel care îl poartă se simte la fel de bine?

— Cum să nu, am rânjit, observând că şi gâtul i se înroşise.

— Ce interesant! murmură ea, încruntându-se. Aş fi dat orice să aflu la ce anume se gândea. Ea ridică inelul. Cred că mai bine ar sta pe degetul arătător al mâinii tale drepte. Rânji pentru o clipă. Pentru o vreme, cel puţin.

— Pentru o vreme, am zis, chicotind.

Ea se ridică în genunchi pe când eu îi întindeam mâna mea dreaptă. Respiram greoi. Nu crezusem niciodată că puteam să trec într-o clipă de la a vorbi despre mădularul meu la a fi sufocat de emoţie, însă asta era situaţia. Am privit-o punându-mi inelul pe deget, încălzit de atingerea trupului ei. Dintr-odată, văzând inelul pe mână, mă simţeam complet.

Mă simţeam reînnoit.

Ochii ei frumoşi mă priveau.

— Tot întrebi dacă eu sunt bine, zise. Tu cum eşti?

Simţeam din nou o apăsare în piept, însă de data aceasta senzaţia era mult mai rece şi mai brutală. Într-o clipă, percepeam din nou acea senzaţie de panică – de parcă eram înlănţuit şi nu mă puteam opune.

Îmi era teamă că nu puteam să-i fiu de ajutor.

— Cas, şopti ea.

Am răsuflat cu greutate şi mi-am întrepătruns degetele cu ale ei.

— Cred că trebuie să lucrez mai mult cu mine, ca să-mi ridic scuturile emoţionale în preajma ta, i-am zis.

— Nu încerc să-ţi citesc emoţiile, replică Poppy, îmbufnându-se. Bine. Mint. Încerc. Ştiu că nu ar trebui… nu vreau să aflu prin ce ai trecut, mai ales că ţi-am văzut rănile. *Tăieturile.* Sunt atât de multe!

— Mi-au luat sânge, i-am zis, privind-o în timp ce mâinile noastre se atingeau. Zilnic, pentru o vreme. Mi-au pus sângele în nişte fiole. M-am gândit că îl foloseau pentru Revenanţi, însă s-au oprit cu câteva zile înainte să vii tu.

— Se poate ca Isbeth să-l fi folosit pentru Revenanţi, însă cred mai degrabă că l-a folosit pentru Binecuvântare. Şi ea privea mâinile noastre împreunate, şi am stat amândoi în tăcere un moment prelung. S-a purtat cu tine… la fel ca înainte?

Pieptul îmi ardea în timp ce o priveam.

— Nu s-a atins nimeni de mine de data asta. Nu ca înainte.

Ea suspină, relaxându-se.

— Mă bucur să aud asta, dar nu schimbă cu nimic suferinţa prin care ai trecut. Mai ales că te-a ţinut în acel loc. Aveai urme de muşcături pe picior. Erai înfometat… Se opri, trăgând puternic aer în piept. Când mă privi, am observat că fâşiile argintii de *eather* din ochii ei străluceau. Ştiu că ai să-mi spui că n-ai nimic. Că eşti bine. Ştiu că eşti puternic. Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, însă te-au făcut să suferi.

Se aplecă, sărutându-mi degetul, sub inel. Sărutul ei mă încălzi.

— Mi-ai spus odată că nu trebuie să fiu tot timpul

puternică atunci când sunt alături de tine. Că pot să *nu* mă simt bine, îmi zise ea, iar muşchii gâtului începură să mă doară. Mi-ai spus că e datoria ta de soţ să te asiguri că nu trebuie să mă prefac. Ei bine, e şi datoria mea de soţie să mă asigur că ştii asta. Eşti adăpostul meu, Cas. Acoperişul şi zidurile mele – fundaţia mea. Iar eu îţi aparţin.

Simţeam un nod în gât în timp ce priveam tabloul ce înfăţişa un lanţ muntos cuprins de ceţuri. Îmi venea să-i spun că sunt bine. Aşa făcusem şi ultima oară când părinţii mei sau alţii mă întrebaseră cum mă simţeam. Chiar şi Kieran. Deşi ştiam că nu aveam cum să-l mint. Nu doream ca ei să-şi facă griji pentru mine. Petrecuseră destulă vreme îngrijorându-se. Nu voiam ca Poppy să fie îngreunată de asemenea griji. Avea destule pe cap.

Însă nici nu voiam să mă prefac în faţa ei.

Nu ca înainte.

Eram în siguranţă alături de ea.

— O vreme, m-am temut că nu aveam să-ţi mai aud vocea decât în vis, i-am zis. Îmi era greu să vorbesc despre asta, însă m-am forţat s-o fac. Nu mi-a fost teamă că n-aveai să încerci să mă salvezi. Ştiam că aveai s-o faci. Mă speria gândul, însă şi mai tare mă speria întunericul celulei. Foamea. Ştiam că până la urmă aveam să cedez din cauza lor. Că aveam să mă pierd. Că nu aş mai fi fost în stare să-mi recunosc propriul nume când mi l-ai fi pronunţat. Aşa că, da, nu sunt… Am înghiţit în sec. Nu sunt tocmai bine, însă îmi voi reveni.

— Da, şopti ea. Aşa e.

Am tăcut amândoi îndelung. Până la urmă, am privit-o şi am văzut *devotamentul* din ochii ei.

Inima îmi sălta de fericire când vedeam cum mă

privea.

— Nu te merit, i-am zis.

— Nu mai vorbi aşa! Normal că mă meriţi.

— Chiar nu, i-am zis, sărutându-i mâinile. Însă am să mă asigur că voi fi demn de tine, de acum înainte.

— Atunci, eu am să mă asigur că înţelegi că deja eşti, îmi zise.

Am rânjit slab.

— Ar trebui să ies din cadă. Kieran probabil s-a întors, am zis. Aveam şi alte lucruri pe care trebuia să i le împărtăşesc. De care trebuia să-mi aduc aminte.

— Aşa e, zise ea. Se întoarse. Mi-a vorbit prin intermediul *notam-ului.* S-a întors de câteva minute. Cred că doar vrea să ne mai dea timp.

— Trebuie să recunosc, am zis, apucând marginile căzii pe când mă ridicam, că sunt gelos pe toată treaba asta cu *notam-ul.*

— Ei bine, eu am abilitatea asta, iar voi aveţi colţi, auz special. Vedeţi mai bine şi aveţi mirosul mai ascuţit decât mine, zise Poppy. Se ridică şi ea, iar atenţia îmi fu atrasă de tivul cămăşii ce flutura în jurul coapselor sale, abia acoperindu-i fesele rotunde. Mi se pare corect să am avantajul ăsta.

M-am chinuit să nu-i mai privesc coapsele.

— Presupun că eşti dezamăgită că nu-ţi poţi schimba întruparea, am zis.

— Chiar sunt, recunoscu, începând să mă şteargă cu prosopul.

— Mă descurc şi singur.

— Ştiu, îmi zise, făcându-mi semn să ies din cadă. Însă, momentan, simt nevoia să te ajut.

— Cum să nu, am murmurat, privind-o cum trecea prosopul de-a lungul şoldului meu, spre partea inferioară a abdomenului, acolo unde muşchii mei

păreau mult mai reliefaţi decât ar fi trebuit să fie.

Trebuia să mai mănânc din acea tocană, îmi trebuiau mult mai multe proteine. Sângele ei mă ajutase să-mi revin, însă trebuia să mănânc şi altceva, ca să pun la loc greutatea pierdută.

Poppy trecu prosopul peste spatele meu. Şi, brusc, nu m-am mai gândit la toate caloriile de care aveam nevoie.

Ea se lăsă dintr-odată pe vine, trecând prosopul în josul piciorului meu stâng. Capul ei… era *chiar acolo.* La câteva degete de mădularul meu, şi n-aveam cum să ignor situaţia. Gâtul mi se uscă. Ridică prosopul, mutându-l spre interiorul coapsei, încet. Tremuram de nerăbdare. Spatele mâinii sale îmi atinse scrotul, iar trupul meu se încordă.

Se ocupă de celălalt picior, pe chipul ei citindu-se seninătatea. *Inocenţa.* De parcă habar nu avea de efectul atingerilor sale. Pe naiba! Ştia foarte bine ce făcea. Zâmbetul ce-i apăruse pe buze o dădea de gol, în timp ce ea îmi mângâia în continuare piciorul.

— Poppy, am avertizat-o, ştiind foarte bine că, dacă avea să continue tot aşa, numai la discuţii nu mi-ar mai fi stat gândul.

Începeam deja să mă gândesc la cu totul altceva.

— Hmm? mă întrebă, în timp ce-mi ştergea partea din spate a coapsei.

— Presupun că nu-ţi dai seama… am început să-i zic, în timp ce mi-am încleştat maxilarul când îşi trecu iar mâna printre picioarele mele.

— Să nu-mi dau seama de ce anume? mă întrebă, respiraţia ei mângâindu-mi coapsa.

— De ceea ce faci, am zis răguşit.

Aruncă prosopul şi îşi aşeză mâinile pe picioarele mele, privindu-mă. Mai bine zis, privindu-mi mădularul

rigid. Felul în care mă privea, felul în care buzele i se depărtau... Obrajii ei îmbujoraţi. Gândurile îmi erau vraişte.

— Ştiu foarte bine ce fac, îmi zise, mângâindu-mi picioarele.

— Şi ce anume *faci?*

— Îţi demonstrez cât eşti de merituos.

Am vrut să spun ceva, însă ea îşi lăsă buzele peste cicatricea veche ce se afla pe interiorul coapsei mele. Urma sa nu dispăruse cu totul.

Sărutul acela...

Mă nimici.

Dar ea nu se opri. Buzele ei moi continuau să-mi sărute coapsa. Eram tare ca piatra, chiar dacă încă nu mă atinsese. Nu chiar. Reacţia mea nu avea nimic de-a face cu faptul că nu făcusem dragoste mai multe săptămâni la rând. Avusesem perioade mult mai îndelungate de abstinenţă. Dorinţa pe care o simţeam ca pe un pumn în stomac se datora doar ei.

Poppy se retrase pentru o clipă, iar eu am observat că se îmbujorase. Îşi înfăşură degetele în jurul bazei mădularului meu. M-am înecat, încercând să-i pronunţ numele, fiind gata să-mi dau drumul.

Ochii ei cu verde şi argintiu mă priviră, în timp ce-mi mângâia lungimea.

— Te iubesc, Cas!

— Pentru vecie?

— Şi întotdeauna. Vocea ei se îngroşă pe când mă mângâia lent cu palma. Pentru că mă meriţi.

Am început să tremur, încleştându-mi şi descleştându-mi mâinile. Broboane de transpiraţie îmi acoperiră fruntea, în vreme ce ea continua să-şi treacă palma peste lungimea mădularului meu. O făcea încet şi apăsat. Iar gura ei... pe toţi zeii! Gâfâielile ei fierbinţi

erau îndreptate spre capul mădularului meu. Nici măcar nu mă primise în gura ei, dar deja simţeam acea furnicătură familiară acumulându-se la baza coloanei, acea tensiune profundă.

— Sunt în stare, acum, să cred orice-mi spui, am zis.

Râse uşor, jucându-se cu capul mădularului meu.

— Ai face bine, pentru că, dacă n-ai merita-o, îmi zise, continuând să mă mângâie, nu m-aş afla în genunchi în faţa ta.

— Aşa e, am zis gemând, nemaifiind în stare să-mi ţin mâinile pe lângă trup. I-am atins obrazul. Mi-am trecut degetele prin părul ei mătăsos. E ciudat!

— Ce anume?

— Chiar dacă stau în picioare, mi se pare că eu sunt cel care se înclină în faţa ta.

Zâmbi larg, iar pielea din jurul ochilor ei se încreţi. Zeilor, zâmbetul acela era mult prea rar. Era delicios.

— O merit, şopti ea.

Atunci, mă cuprinse cu gura.

Am ţipat de plăcere, grosolan, iar încăperea micuţă fu cuprinsă de ecoul vocii mele. Probabil întreaga clădire se cutremura. Nu-mi păsa. Lumea întreagă se concentră în jurul senzaţiei pe care mi-o dădea gura ei, în jurul felului în care îşi mişca limba şi mâna, oferindu-mi plăcerea supremă.

Încercam să nu mă mişc. N-o trăgeam de păr. Nu încercam să mă afund în gura ei. Nu…

Poppy mă înghiţi adânc – mai adânc decât credeam că era în stare – şi începu să sugă. Coapsele mele începură să tremure. Mâna mea se afundă în părul ei.

— În ce capitol se afla scena asta în jurnalul domnişoarei Willa? Râsetul ei vibră prin mine, aproape

distrugându-mă, iar eu simţeam că respiraţia şi pulsul i se accelerau. Îi făcea plăcere, plăcerea mea excitând-o. Senzaţia aceea era cel mai puternic afrodiziac. Şoldurile mele se mişcară. Nu mă puteam abţine. Mi-am lipit palma de ceafa ei. Mi-am lăsat capul pe spate şi am început să tremur. Nimic. Absolut nimic nu se compara cu ea. Eram foarte aproape, încordându-mă. Zvâcnirile mele deveniră mai intense şi mai puţin tandre.

Gemând, m-am retras din gura ei. Mâna ei mă trase de coapsă, însă nu i-am dat de ales. Am ridicat-o în picioare şi am sărutat-o. Gura ei avea gustul băuturii de fructe ce fusese servită alături de tocană. Am întors-o cu spatele, ridicându-i tunica.

— Ar trebui să fii mândră de mine, i-am zis, îndepărtând-o de mine cât s-o dezbrac. De data asta, n-am rupt hainele de pe tine.

— Foarte mândră, îmi zise, izbucnind în râs, iar eu am fost cuprins de căldură, sunetul râsetului ei încălzindu-mă asemenea soarelui.

Am condus-o spre pat, imaginându-mi cum aveam să mă afund între acele coapse plinuţe. Însă Poppy îşi puse mâinile pe umerii mei şi mă întoarse.

Mă împinse pe spate şi se urcă în pat, încălecându-mă.

— La naiba! am icnit, simţind că inima era gata să-mi sară din piept.

Părul îi acoperea faţa, iar ea se aplecă peste mine, prinzându-mi mădularul. Nici nu mai ştiam ce anume spuneam pe când simţeam căldura ei umedă atingându-mi vârful mădularului. Poate că începusem să mă rog. I-am apucat şoldurile, ajutând-o, în vreme ce ea se lăsa peste mine, încetul cu încetul. Simţeam că aveam să-mi dau drumul înainte să se aşeze ca

lumea peste mine.

— Zeilor, murmură ea, încordându-se atunci când se lăsă cu totul peste mine.

Îşi înfipse degetele în pieptul meu. Gemu, ridicându-se încet, păstrând doar capul mădularului în ea, după care se lăsă din nou peste lungimea mea.

Poppy continuă jocul, găsind unghiul şi ritmul potrivite. Îşi arcui spatele în timp ce se legăna deasupra mea.

Îmi plăcea să deţin controlul. Aşa fusese dintotdeauna. Însă când eram cu Poppy… să o privesc în vreme ce descoperea ce-i plăcea, să o observ trăind şi făcând dragoste fără urmă de ruşine? Nimic nu avea o mai mare putere. Pentru asta – pentru ea – aş fi renunţat oricând la control.

Şi apoi începu cu adevărat să se mişte.

Mai repede. Mai fără menajamente. I-am urmat mişcările, afundându-mi degetele în carnea şoldurilor ei. O simţeam umedă în timp ce-mi strângea mădularul. Sânii ei plini şi curba taliei sale, coapsele sale, trupul ei… mă duceau la extaz.

Poppy îmi apucă încheietura mâinii stângi, trăgând mâna ce purtase cândva inelul spre sânul ei, spre inima ei. Ne-am împreunat degetele.

Mă avea cu totul.

Îmi deţinea inima şi sufletul.

În timp ce mă călărea tot mai tare, mi-am dus mâna spre locul în care ne împreunam. I-am găsit acel mugur şi l-am apăsat cu degetul mare.

— Zeilor! ţipă ea de plăcere, şi am simţit cum era cuprinsă de spasme.

— Cred că-ţi place aşa, am gemut în timp ce se freca de mine.

— Da, admise ea gâfâind. Chiar foarte mult.

Gemetele ei şi icnetele mele umpleau camera slab luminată, alăturându-se sunetelor scoase de corpurilor noastre ce se împreunau. Colţii mei vibrau. Doream să-i beau sângele, însă luasem deja prea mult. Aşadar, m-am concentrat asupra modului în care ne potriveam. Observam felul în care se mişca peste mine, pierdută în plăcere, iubindu-mă şi având încredere în mine. Acum şi mereu.

Voiam să rămân ore întregi în interiorul ei, să mă pierd complet în ea. Însă ea era deja în mine, îmi intrase pe sub piele şi se încolăcise în jurul inimii mele la fel cum se strângea acum în jurul mădularului meu.

Se opinti, lăsându-se în faţă, trecându-şi mâna pe sub capul meu. Îmi aduse gura spre sânul ei. Spre sfârcul întărit şi spre urmele muşcăturii pe care i-o făcusem mai devreme. Mi-am închis gura peste sfârcul ei.

— Hrăneşte-te, îmi şopti, mişcându-şi coapsele. Muşcă, te rog!

Nu ştiu ce anume din cuvintele ei mă făcu să-mi pierd controlul. Mai mult ca sigur faptul că mă rugase. Mi-am tras buzele şi mi-am afundat colţii în locul în care o muşcasem mai devreme. Ea se cutremură la mine în braţe, ţipând de plăcere. Sângele ei îmi atinse limba. Era cald, vâscos şi străvechi. Înghiţeam cu lăcomie, sorbind din ea, înghiţind-o. Sângele ei era asemenea unei furtuni de fulgere ce-mi izbea venele. Putere pură înfăşurată în iasomie şi caşmir. Felul în care îmi strângea mădularul mă făcea să-mi pierd controlul.

Auzind-o şoptindu-mi numele, simţindu-i sângele în stomac… toate acestea mă făcură să-mi dau drumul.

Orgasmul îmi străbătu coloana. Am prins-o cu putere în braţe, pătrunzând-o puternic, ridicându-ne

trupurile de pe pat. Mi-am tras colţii din carnea ei şi am început s-o sărut pe când continuam să îmi vărs sămânţa. Simţeam să mă sfârşesc – în cel mai bun mod. Val după val, mi se părea că nu avea să se încheie vreodată, fiind complet anesteziat de intensitatea orgasmului.

De ceea ce simţeam pentru ea.

Dură ceva ca pulsul să mi se liniştească. Am ţinut-o acolo unde mi-o doream – deasupra mea. În momentele tăcute de după, mi-am dat seama de ceva. Degetele îmi rămăseseră încleştate în părul ei pe când deschideam ochii.

— Poppy?

— Da, murmură ea, ţinându-şi obrazul lipit de pieptul meu.

— Să ştii că n-am mai luat acea plantă, i-am zis, cuprins de emoţii contradictorii. Cea care are efect contraceptiv.

— Mă gândeam, zise ea, căscând. Am luat eu măsuri.

Am rămas surprins.

— Ai citit şi despre asta în jurnal?

Poppy izbucni în râs.

— Nu, zise. Am întrebat-o pe Vonetta.

Mi-am dat seama că trebuia să stau de vorbă cu Netta.

— Mi-a zis ce să iau, de vreme ce un bebe Casteel ne-ar cam încurca în momentul de faţă, spuse ea.

Am fost izbit dintr-odată de emoţii ciudate, un amestec bizar de groază şi nerăbdare.

— De ce nu un bebe Poppy? am întrebat-o, dându-i părul din ochi. Cu păr roşcat, pistrui şi ochii verzi-argintii.

— Ochii mei au rămas aşa?

— Da.

Ea oftă.

— Nu ştiu de ce. Serios acum, chiar ţi-ai dori un copil?

— Normal.

— De multe ori nu-mi dau seama dacă glumeşti sau vorbeşti serios.

— Acum, vorbesc serios.

— Nu ştiu ce să zic. Adică... da. Îşi încreţi nasul. Cândva, mult, mult, mult, mult mai încolo?

— Când nu ne aflăm în mijlocul unui război, de exemplu, i-am zis, zâmbindu-i. Când voi fi pregătit să nu mă mai aflu în centrul atenţiei.

— Mai degrabă, atunci când voi fi sigură că n-am să uit copilul pe undeva, din greşeală.

Am chicotit, sărutând-o.

— Mai încolo.

— Mai încolo, fu şi ea de acord.

I-am dat părul pe spate.

— Vreau să te hrăneşti şi tu, i-am zis.

— Probabil şi tu o să mai ai nevoie să te hrăneşti curând, îmi zise.

— Se poate, dar nu de aia vreau să te hrăneşti. Nu vreau să fii slăbită, i-am zis. Niciodată, dar mai ales nu când ne aflăm în mijlocul Carsodoniei.

Ea încuviinţă după o clipă.

— O să văd dacă Kieran vrea să...

— O să vrea.

Poppy se încruntă.

— Pari destul de sigur, chiar dacă nu-i vorba despre sângele tău.

— O să vrea, am repetat, gândindu-mă că nu conştientiza câte era în stare să facă el pentru ea.

— Mă rog, murmură ea, lăsându-şi bărbia pe

pieptul meu. Ar trebui să ne ridicăm din pat. Ne trebuie un plan. Să vedem cum procedăm cu Malik. Să ne dăm seama cum să plecăm de aici. Şi, sper, să aflăm ceva despre starea lui Tawny. Să revenim aici. Şi s-o ucidem pe scorpie, zise Poppy, iar eu am rămas surprins. Trebuie să-l eliberez pe tatăl meu. I-am promis lui Nektas că am s-o fac. L-ai cunoscut pe când era în întruparea de dragonin, continuă ea, căscând din nou, iar eu eram tot mai surprins. Tatăl meu trebuie să fie undeva în Carsodonia…

— E în castelul Wayfair, i-am zis. Dintr-odată, unul dintre abisurile întunecate ale minţii mele cedă. Aşa mi-a spus Isbeth.

Ea făcu ochii mari.

— Cum de…

— După ce mi-ai zis cine era acea felină sălbatică, am provocat-o să-mi povestească despre ea. După care am înjunghiat-o în piept. Rânjeam în timp ce-mi aduceam aminte. N-am omorât-o, dar mai mult ca sigur a durut-o.

Poppy clipi.

— Ai înjunghiat-o?

— Da, cu osul unui Temut.

— Ce mi-ar fi plăcut să văd scena. Ochii ei se măriră deodată. Te iubesc atât de mult!

Am izbucnit în râs, conştient de cât de ciudat sunase totul.

— Să revenim la tatăl tău, am zis. Isbeth mi-a zis că îl ţine acolo unde s-a aflat dintotdeauna.

— Acolo unde s-a aflat dintotdeauna… murmură ea, în timp ce eu îmi treceam degetul mare peste maxilarul ei. Încăperile de sub Wayfair, aflate sub coridorul principal. Mă sărută. Mie mi-a spus că nu se află în castel.

— Te-a minţit.

— Mulţumesc, zise Poppy, înfiorându-se.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, i-am zis, sărutând-o. Crezi că-l poţi găsi?

Încuviinţă din cap.

— Cred că da, însă ca să pătrundem din nou în castel…

— Vom găsi o soluţie, am asigurat-o. Şi ne vom ocupa împreună de lista aceea de lucruri pe care trebuie să le îndeplinim. Mai puţin uciderea lui Isbeth. Chiar îţi doreşti s-o faci? Atunci, e doar a ta, am zis, iar ea îmi zâmbi într-un fel care, în loc să mă îngrijoreze, mă excită.

— Să ştii că lista mea continuă, îmi zise. Mai sunt multe de făcut. Ascendenţii. Muritorii. *Regatele.* Părinţii tăi.

Simţeam că mă înfurii. Îmi împărtăşise ce îi spuseseră tatăl meu şi mama mea.

— Chiar nu vreau să mă gândesc la ei acum, i-am zis.

Ea mă privi.

— Încă sunt foarte supărată pe ei, însă… ei vă iubesc. Şi pe tine, şi pe Malik. Şi cred că această iubire e motivul pentru care nu ţi-au spus niciodată adevărul.

— Au greşit.

— Aşa-i.

— Foarte tare.

— Ştiu, dar nu mai avem ce să facem.

— Nu încerca să gândeşti logic, i-am zis.

— Unul din noi trebuie s-o facă.

I-am cuprins fesele plinuţe, fascinat că fâşiile argintii din ochii ei reacţionară instantaneu.

— Ai fost necioplită.

— O să-ţi treacă.

— Poate, i-am zis, bucurându-mă de zâmbetul ce-i apăru pe chip în timp ce ne hârjoneam. Totul părea atât de normal. Zeilor, n-aveam niciodată să desconsider asemenea clipe. Uram că trebuia să stric atmosfera. Însă trebuia s-o fac. Trebuie să-ţi spun ceva, am început.

— Dacă vrei să-mi zici că mădularul tău e un metamorf, să ştii că ştiu asta deja, îmi spuse ea sec. O simt.

Am râs, surprins.

— Nu-i vorba despre asta, dacă-ţi vine să crezi.

— Sunt şocată, replică ea, căscând din nou şi cuibărindu-se la pieptul meu. Ce vrei să-mi spui?

Am deschis gura, privind-o. Clipi greoi. Era obosită, şi mă îndoiam că dormise prea mult în ultimele săptămâni. Mai mult, băusem mult din sângele ei. Probabil era extenuată.

Am privit spre fereastra mică. Afară era întuneric. Chiar dacă ceaţa era încă groasă, ştiam că aveam să rămânem acolo peste noapte. Temuţii se aflau în afara zidurilor oraşului. Aveam timp.

Trebuia să ne odihnim.

Poppy trebuia să doarmă şi apoi să se hrănească. Erau cele mai importante lucruri. Chiar mai importante decât ce aveam să-i spun despre Millicent. Nu încercam să evit să-i vorbesc despre slujnică. Nu aveam să ţin secrete faţă de ea, oricât de mult mi-aş fi dorit s-o fac. Pentru că ştiam că ceea ce urma să-i spun avea s-o zdruncine, aşa că trebuia să fie odihnită şi bine hrănită. Ca să fie puternică. Nimeni nu merita să primească astfel de veşti într-o stare de somnolenţă şi slăbiciune.

— Ce e? mă întrebă Poppy, abia şoptind. Ce voiai să-mi spui?

Mi-am trecut mâna peste spatele ei, mângâindu-i părul. I-am atins ceafa, ţinându-i obrazul lipit de pieptul meu.

— Voiam doar să-ţi spun că te iubesc, am zis, ridicându-mă ca să-i sărut creştetul capului. Din toată inima şi din tot sufletul, azi şi pentru totdeauna. N-am să mă satur niciodată de tine.

— Asta spui acum…

— Nici într-o sută de ani, i-am zis, privind-o, văzând că zâmbea. Avea un zâmbet frumos. Aş fi putut să trăiesc hrănindu-mă doar cu zâmbetele acelea. Atât erau de preţioase. Fiecare dintre ele era un dar. Nu cred că aş fi putut trăi fără râsul ei. Sunetul acela era atât de important. Îmi schimba viaţa. Nici într-o mie de ani. *Niciodată n-am să mă satur.*

Mă strânse în braţe şi apoi dădu să îşi înalţe capul.

Am făcut-o să se oprească.

— Ştiu, am zis. Ar trebui să ne ridicăm, însă… mai lasă-mă să te ţin o vreme în braţe. Bine? Preţ de câteva clipe.

Poppy se relaxă imediat, aşa cum ştiam că avea să facă. După cum bănuisem, nu mai deschise ochii. Adormi, iar eu… eu îi priveam nasul, buzele uşor despărţite, trecându-mi mâna prin părul ei, în timp ce cuvintele lui Millicent mă ajungeau din abis.

„Are să moară în braţele tale”.

Capitolul 33

Nu puteam să dorm.

Nu când ameninţarea lui Millicent îmi tulbura gândurile. Am rămas lângă Poppy, trecându-mi degetele prin părul ei. Bucurându-mă de căldura ei. Îi număram bătăile constante ale inimii. Îi auzeam

fiecare respiraţie, până când am auzit paşi apropiindu-se de uşă.

Atunci, m-am ridicat de lângă ea, lăsând-o pe o parte. Nu se trezi. Nu scoase nici un sunet pe când o acopeream cu pătura subţire. Într-atât era de extenuată.

M-am ridicat din pat, oprindu-mă doar ca să-i dau părul de pe faţă şi să-i sărut obrazul. I-am văzut cearcănele de sub ochi. Îmi venea greu să părăsesc salteaua, însă am făcut-o. Meritam o medalie pentru efortul depus.

Oprindu-mă lângă nişte haine frumos aranjate pe un fotoliu, am ales o pereche de pantaloni negri. I-am tras pe mine şi am privit-o pe Poppy peste umăr. Dormea pe o parte, aşa cum o lăsasem, un umăr rămânându-i descoperit, părul răspândindu-i-se peste pat asemenea unui şuvoi de flăcări. Simţeam o apăsare în piept, asaltat de amintiri. Mi-am adus aminte de prima oară când dormisem cu ea în braţe, pe pământul rece al Pădurii Sângerii. Şi de ultima oară când dormisem alături de ea, înainte să fiu luat prizonier, în acel pat de pe corabia care se legăna blând. De fiecare dată păruse atât de liniştită. Frumoasă. Puternică. Curajoasă, chiar şi atunci când se odihnea.

Îi aparţineam.

M-am întors înainte să cedez şi să mă vâr din nou în pat. Carnea mea îi simţea deja lipsa, pe când mă îndreptam spre uşă, deschizând-o.

Kieran stătea rezemat de zid, cu capul lăsat pe spate. Ochii i se deschiseră, privindu-mă. Rămase nemişcat pe când închideam uşa. Îşi mişcă buzele, însă nu auzeam ce spunea, în timp ce se apleca spre mine. Ne-am întâlnit la jumătatea distanţei. Ne-am împleticit

pe când ne-am lovit unul de altul. Mâna îi tremură în timp ce mă apucă de ceafă. Emoţia din piept deveni apăsătoare, în vreme ce îl îmbrăţişam la fel de strâns ca pe Poppy, iar în acea tăcere am mulţumit zeilor – morţi, adormiţi sau cum or fi fost –, în vreme ce îmi sprijineam fruntea de umărul său. Le mulţumeam zeilor pentru că fusese alături de Poppy. Că era acum acolo. Pentru legătura dintre noi, care era mai puternică decât tradiţia sau sângele.

— Eşti întreg? mă întrebă Kieran, răguşit.

Am închis ochii.

— În curând, i-am zis.

— Bine, spuse, strângându-mă şi mai tare în braţe. Ţi-am simţit lipsa, omule. Mult de tot.

— Şi eu.

— Şi-mi venea să-ţi dau un pumn sub centură pentru cum te-ai comportat, îmi zise, iar eu am râs. Încă-mi vine să-ţi dau una, sincer.

— Ştii de ce am făcut-o.

— Da, zise Kieran. E singurul motiv pentru care nu-ţi trag una chiar acum.

Am râs din nou, ridicându-mi capul.

— Mai ales că ţi-ar fi frică să nu te ia Poppy la bătaie, am comentat.

— Aşa-i, admise el, chicotind grosolan.

L-am prins de umăr şi l-am privit în ochi.

— Ştii de ce m-am predat, nu-i aşa? Trebuia s-o opresc pe Isbeth. O rănea pe Poppy.

— Ştiu, îmi zise. Nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta. Însă nu înseamnă că mi-a convenit cum ai procedat. Nici lui Poppy nu i-a convenit.

Am încuviinţat din cap, simţind că mâna îi tremura din nou. Ştiindu-l de o viaţă, vedeam că era îngrozit. Avea întrebări pe care nu mi le adresase. Se temea de

răul care se hrănise din mine şi de gândul că acele coşmaruri de pe urma cărora suferisem s-ar fi putut întoarce.

L-am prins de obraz şi mi-am lipit capul de capul lui.

— Nu a fost ca data trecută, i-am zis. De data asta, mi-au luat doar sânge.

Umbrele îngrijorării sale începură să dispară, însă nu toate.

— Altceva nu ţi-au făcut? mă întrebă.

Un muşchi al maxilarului îmi zvâcnea. Îmi aminteam de tăcerea din acea celulă. Răceala ei. Orele, zilele şi săptămânile de disperare şi tot restul. Mi se întâmplaseră şi altele.

Kieran îmi cuprinse obrajii cu palmele.

— Mă ai pe mine. O ai pe Poppy. Nu eşti singur. Suntem amândoi aici. Întotdeauna şi pentru vecie.

La naiba!

Simţeam un nod în gât, iar ochii mi se umeziră.

— Da, am zis, emoţionat. Ştiu.

Trase adânc aer în piept şi privi spre uşă. Nu întrebă. Nici nu trebuia.

— Doarme, i-am zis.

Se relaxă vizibil. Ochii lui se închiseră pentru o clipă. Când îi deschise din nou, irisurile sale străluceau.

— Va trebui să se hrănească. Şi nu din tine. Am s-o ajut de cum se trezeşte.

— Mulţumesc!

— N-ai de ce.

— Ba da, am zis.

El ridică din umeri.

— Nu mi-a displăcut să o hrănesc.

— Îmi închipui, am zis sec.

Zâmbi, dându-mi drumul din îmbrăţişare.

— Hai! Mai e nişte tocană în oală. Ar trebui să mai mănânci.

— Cum spui tu, mămico.

Kieran pufni şi mă conduse prin coridorul scurt şi îngust, ce trecea pe lângă alte două uşi închise. Am privit în urma mea, însă nu auzeam nimic.

— Care-i situaţia afară? am întrebat.

— Ceaţa se subţiază aici şi în zonele mai înalte ale oraşului, însă rămâne la fel de densă în zonele mai joase. Kieran pătrunse în bucătăria în care ardeau lumânări, luând un bol de pe unul dintre rafturile de pe perete. Se pare că încă luptă cu Temuţii. Dacă şi-au dat seama că lipsim, încă n-au ieşit în forţă să ne caute.

— Situaţia are să se schimbe curând, am zis, cercetând încăperea spaţioasă. Jaluzelele acopereau fereastra aflată în spatele mesei. Mai multe pumnale stăteau împrăştiate pe suprafaţa mesei. Cât timp crezi că mai avem la dispoziţie?

— Probabil restul nopţii şi poate ziua care urmează. Se apropie de oala atârnată peste vatră. Trebuie să ne mişcăm înainte de noaptea care urmează.

Era logic. Pe timp de zi nu trebuia să ne confruntăm cu cavalerii. Cum rămânea însă cu Revenanţii? Era o cu totul altă poveste. Poate că Isbeth nu trebuia să se ascundă pe timpul zilei la fel ca Ascendenţii, însă n-ar fi îndrăznit să se arate în lumina soarelui şi să se deconspire.

Am privit din nou intrarea.

— Unde sunt restul? am întrebat.

Mai exact, mă interesa unde se afla fratele meu.

— Muritorii – Blaz şi Clariza – dorm, zise Kieran, punând tocană în bol cu ajutorul unui polonic. Sunt oameni de treabă. Ţi-a spus Poppy că femeia e un

membru al Descendenţilor?

— Da, am răspuns, luând bolul şi o lingură, simţindu-mi stomacul chiorăind în clipa în care am mirosit tocana.

Mă simţeam ciudat ţinând bolul într-o mână ce avea acum doar patru degete, însă aveam să mă obişnuiesc.

Kieran se îndreptă spre masă şi se aşeză la ea. Eu am ales să rămân în picioare, pentru că petrecusem mult prea mult timp în şezut.

— Dragoninul patrulează pe afară, şi sper că a rămas nevăzut şi că s-a abţinut să dea foc cuiva, continuă Kieran.

Am ridicat din sprâncene pe când mestecam bucăţile de legume şi de carne de pui. Mi-am amintit ceva ce-mi zisese Poppy.

— Chiar a încercat să te muşte? l-am întrebat.

— Normal, zise Kieran, enervat. Nu prea are maniere. Mai mult ca sigur că ţi se va părea amuzant.

Am rânjit, înghiţind tocana groasă. Rânjetul îmi dispăru, în timp ce Kieran mă privea. Îmi venea greu să-l întreb, pentru că, dacă aş fi aflat că fratele meu dispăruse, mi-aş fi pierdut cumpătul. Însă trebuia să aflu.

— Unde-i Malik?

— Doarme în camera din faţă. A aţipit pe un divan, zise Kieran.

Simţeam ceva. Nu ştiam dacă eram surprins sau uşurat.

Kieran se aplecă spre mine.

— Te-a ajutat cât timp ai fost închis în acea celulă?

— L-am văzut o singură dată. Mi-a vindecat infecţia, am zis, arătându-i mâna ce avea un deget lipsă.

— O singură dată?

— Mi-a dat de înţeles că era prea riscant pentru mine să vină să mă vadă mai des, am răspuns în timp ce mâncam.

— Ai încredere în el?

— Sincer, nu ştiu ce să cred despre el, am recunoscut. Tu ai încredere în el?

Kieran se scărpină în bărbie.

— Susţine că ne poate ajuta să facem rost de o corabie. Că am putea fi scoşi clandestin din oraş.

— Chiar aşa? M-am apropiat de vatră şi mi-am umplut din nou bolul, ştiind că trebuia să mă întremez cât mai repede, ca să am grijă de nevoile lui Poppy. Ai încredere în el într-atât încât să pui în mâinile lui siguranţa lui Poppy?

— Am încredere într-o mână de oameni când vine vorba despre Poppy, zise Kieran. Iar fratele tău nu se află printre acele persoane. Însă ne-a ajutat să te scoatem de acolo. N-a încercat să fugă şi ar fi putut alerta oricând gărzile. N-a făcut-o. A riscat destul de mult şi ştie foarte bine ce i se va întâmpla dacă va fi prins.

M-am gândit.

— Nu cred că ne va trăda, am zis.

Kieran încuviinţă din cap.

— Cu toate astea, reprezintă un risc enorm pentru noi, am spus, ridicând lingura plină de tocană la gură.

— Slujnica.

— Dacă e cu adevărat sufletul lui pereche, Isbeth se va folosi de ea ca să-l controleze. Probabil a făcut-o de la început.

— Dacă Isbeth află, zise Kieran. Crezi că ar fi lăsat-o pe slujnică în viaţă dacă ar fi aflat despre relaţia lor?

— Da.

Kieran se încruntă.

— De ce crezi asta? mă întrebă.

— Pregăteşte-te, pentru că am să-ţi dau lumea peste cap, am zis, terminând tocana şi aşezând bolul lângă mine. Millicent e fiica lui Isbeth. Tatăl ei e Ires. E sora lui Poppy.

Kieran rămase cu gura căscată preţ de mai multe clipe.

— Pe toţi zeii!

— Mda, am zis, lăsându-mi un braţ peste abdomen, trecându-mi cealaltă mână peste faţă. Dacă n-aş fi văzut-o pe Millicent fără machiaj, n-aş fi crezut-o. Însă e adevărat. Seamănă tare mult cu Poppy.

— Serios? zise Kieran, îndreptându-se.

Aş fi râs, dar situaţia nu era deloc amuzantă.

— Sunt sigur că Malik ştie asta, am zis.

Kieran clătină încet din cap, pe când îşi lăsă mâna pe masă, lângă pumnale.

— Însă e un Revenant, zise el, povestindu-mi despre modalitatea prin care fiicele şi fiii născuţi ca al treilea copil al unei familii erau transformaţi în Revenanţi.

Era logic ce-mi spunea, având în vedere felul în care fuseseră creaţi muritorii.

— E *asemănătoare* unui Revenant, i-am zis, povestindu-i lui Kieran ce-mi spusese Millicent.

Confuzia însă rămânea, deoarece spusele slujnicei nu fuseseră deloc clare.

— Zeilor, murmură Kieran. I-ai zis lui Poppy?

— N-am vrut s-o încarc acum cu aşa ceva, pentru că era extenuată. Am să-i zic după ce se trezeşte şi se hrăneşte…

— La naiba!

— Mda.

— Are s-o dea peste cap povestea, zise Kieran.

— Cu siguranţă, am spus, simţind cum muşchii umerilor îmi erau cuprinşi de crampe.

Kieran îşi trecu mâna peste cap. Părul îi crescuse de când îl văzusem ultima oară.

— Stai aşa! Ţi-a spus Poppy că profeţia era mult mai amplă? Ţi-a povestit ce a zis Tawny?

— Mi-a spus părţi din profeţie – la naiba! Partea despre prima şi a doua fiică. Nu am făcut legătura atunci. Menită pentru regele ce fusese cândva promis. Am privit spre coridor. Dacă Malik vorbeşte serios că ea e sufletul lui pereche, atunci totul se leagă.

— Şi, în acelaşi timp, nu, deoarece Poppy n-are de gând să refacă tărâmurile.

Am încuviinţat din cap.

— Millicent s-a identificat ca fiind prima fiică, i-am zis. Zicea că e eşecul mamei sale.

— Eşec?

— Nu ştiu ce ar trebui să însemne asta. Mă gândesc că e ceva legat de planurile lui Isbeth. M-am îndepărtat de blat, amintindu-mi ce-mi spusese Millicent. Mi-a zis că Isbeth plănuieşte să refacă tărâmurile.

M-am apropiat de fereastră şi am dat un pic la o parte jaluzelele, văzând noaptea acoperită de ceaţa subţire.

Kieran se răsuci pe scaun.

— Am auzit despre asta. Unul dintre preoţii din Oak Ambler i-a zis lui Poppy că asta îi e menirea.

Am închis ochii, lăsând jaluzelele să cadă la loc. Amintindu-mi cuvintele întortocheate rostite de Millicent şi de Regina de Sânge, mi-am dat seama că dintr-odată aveau noimă.

— Millicent mi-a spus că tărâmurile pot fi refăcute

doar atunci când mai întâi vor fi distruse. Cred că aşa a dat Isbeth greş cu Millicent. Probabil că ea ar fi trebuit să treacă prin Sacrificiu şi să-şi încheie Ascensiunea spre statutul de zeitate. Nu cred, însă, că Millicent a supravieţuit Sacrificiului.

— Aşadar, crezi că Isbeth a transformat-o în Revenant pentru a o salva? mă întrebă Kieran, nevenindu-i să creadă. Crezi că i-a păsat atât de mult de ea?

— Cred că, în felul ei bizar, o iubeşte pe Poppy. Cred că tocmai de aceea nici nu m-a atins cât m-a ţinut captiv acum. L-am privit pe Kieran. Şi mai cred că o iubeşte pe Millicent în acelaşi mod dereglat. Până la urmă, toate astea se întâmplă pentru că i-a murit primul copil, nu-i aşa?

— Rahat! zise Kieran, privind bârnele din tavan. Aşa, şi?! Crezi, aşadar, că Millicent a fost prima ei încercare, iar Poppy, a doua, de a crea o fiinţă care să distrugă tărâmurile.

— Mda.

— Poppy nu va face niciodată aşa ceva. Niciodată, zise Kieran printre dinţi.

Îl iubeam foarte mult pe vârcolac în acele clipe. Loialitatea lui faţă de Regina noastră însemna totul.

— E adevărat că a făcut nişte lucruri despre care nu ştii – când a devenit cu totul altceva… Ca atunci când a văzut ce ţi-a făcut Isbeth.

Încercam să-mi controlez furia. M-am abţinut cu greu să nu apuc unul dintre pumnale şi să-l înfig într-un zid. Trebuia să trec peste sentimentul de vină.

— Cu toate acestea, a rămas Poppy, zise Kieran, iar umbrele ce-i trecură peste faţă dispărură. Poate că Isbeth a reuşit să creeze o zeitate puternică, însă, în definitiv, a dat greş.

— Sunt de acord cu tine, am zis, ajungând lângă masă. Trebuie să fie mai mult. Ştiu că mi-a mai zis unele lucruri. Însă capul meu, omule… e plin de goluri. Îmi amintesc cu greu. Mi-am pus mâinile pe masă şi m-am aplecat spre el. Ştiu că Millicent mi-a zis că trebuie să o opresc pe Poppy. Că, foarte curând, eu am să fiu singurul în stare să o oprească.

— Să o opreşti. Adică să… zise Kieran încordându-se, iar trăsăturile sale se schimbară cu repeziciune. Păli. Ochii îi străluceau. Să o ucizi?

— Nu se va întâmpla una ca asta, am zis.

— Sigur că nu! mârâi el. Am să-l iau pe Reaver şi am să-i dau foc lui Millicent.

— Chiar crezi că Poppy are să-ţi permită una ca asta după ce va afla cine e Millicent? l-am întrebat, iar Kieran mârâi slab. Nu cred că Millicent îi vrea moartea lui Poppy. Am impresia că ea consideră că nu există altă soluţie.

— Pentru că ea crede că Poppy e Vestitoarea.

Am încuviinţat din cap.

— Nu e. Şi nu-mi pasă care-s diferenţele subtile între faptul că îşi doreşte cu adevărat moartea lui Poppy şi faptul că are impresia că nu există altă scăpare decât uciderea ei.

I-am întâlnit privirea.

— Ştii foarte bine că, dacă o va ameninţa pe Poppy, am s-o predau personal în mâinile lui Reaver. Prefer ca Poppy să mă urască decât să fie rănită.

Kieran se propti de spătarul scaunului, răsfirându-şi degetele pe masă.

— Poppy nu te va urî niciodată.

Am pufnit.

— O subestimezi când vine vorba despre capacitatea ei de a simţi emoţii puternice.

— Deloc chiar, îmi zise el. Era cât pe ce să distrugă Solisul ca urmare a iubirii pe care o simte pentru tine.

Iubire.

Cuvintele lui Isbeth răsăriră din întuneric.

„N-am vrut niciodată să am o asemenea slăbiciune”.

M-am îndreptat.

„Iubirea poate deveni o armă, slăbind…”

Inima începu să-mi bată puternic.

— Ce-i? mă întrebă Kieran. Ce s-a întâmplat?

— Poppy mi-a spus că dragoninul i-a explicat că nu şi-a încheiat Sacrificiul, am zis. Millicent îmi spusese acelaşi lucru. Tocmai de aceea Isbeth procedase în felul în care o făcuse. Tocmai de aceea mă luase prizonier. De aceea aşteptase.

— Aşa, şi? întrebă Kieran.

— Un zeu nu e destul de puternic pentru a distruge tărâmurile, Kieran. Isbeth ştie asta.

Un zeu n-ar fi fost destul de puternic să facă după cum susţinea Millicent. Nu ar fi putut să o ajute pe Isbeth să se răzbune pe Nyktos.

Kieran vru să spună ceva, însă privirea i se îndreptă spre fereastra acoperită. Ochii i se lărgiră, iar eu mi-am dat seama că se gândea la acelaşi lucru ca mine. Era imposibil, însă…

Kieran se întoarse spre mine.

— Ceaţa. Cas, ea nu a invocat-o. A *creat* ceaţa primitivă.

Câteva ore mai târziu, pe când soarele răsărea deasupra oraşului, eu zăceam în pat alături de Poppy, cu spatele sprijinit de tăblia patului şi cu gleznele încrucişate. Ea nu se trezise când am urcat înapoi în pat, însă se cuibărise lângă mine, lăsându-şi obrazul pe

pieptul meu.

Nu dormisem mai mult de o oră. Însă din cu totul alte motive decât înainte. Pur şi simplu, am stat acolo, jucându-mă cu părul ei în timp ce dormea. Copleşit de ea. Vrăjit.

Uşa se deschise puţin, iar Kieran intră. Păşea încet şi cu grijă, apropiindu-se de pat.

— Urăsc să fac asta...

— Ştiu, am zis, privind-o pe Poppy. Kieran nu dorea s-o trezească. Nici eu, însă trebuia. Timpul nu mai era de partea noastră.

I-am dat părul de pe obraz şi am sărutat-o pe frunte.

— Regina mea, am zis blând, trecându-mi degetul peste maxilarul ei. Sprâncenele lui Poppy se apropiară uşor, în timp ce ea se cuibărea mai bine în braţele mele. Am rânjit în timp ce Kieran se aşeza lângă ea. Deschide ochii ăia frumoşi!

Genele ei se mişcară cu repeziciune şi apoi se ridicară. Privirea ei era somnoroasă. Umbrele gri din spatele ochilor săi erau tot acolo, însă fâşiile argintii străluceau, trecând prin verdele primăvăratic.

— Cas, zise ea.

Am oftat.

— Eşti tortura mea preferată, i-am spus, sărutând-o pe frunte. Kieran e cu noi.

Ea îşi întoarse puţin capul, privind peste umăr.

— Salutare!

Kieran îi zâmbi, pe când se apleca peste şoldul ei, proptindu-şi mâna pe saltea. Trăsăturile sale căpătară o blândeţe pe care nu o mai văzusem de mult.

— Bună dimineaţa, zise el.

— Dimineaţa?! replică ea. Am dormit atât de mult?

— Nu-i nimic. Aveai nevoie de odihnă, şi oricum nu

aveam cum să plecăm mai departe, i-am zis, strângând-o de un umăr.

— Te-ai odihnit? o întrebă Kieran.

— Dar tu ai reuşit să te odihneşti?

— Desigur, minţi Kieran cu atâta uşurinţă, încât îmi venea să-l cred.

Poppy îl privi pentru o clipă, apoi se uită la mine.

— Cum te simţi? mă întrebă.

— Absolut divin, i-am zis, mângâindu-i clavicula cu degetul.

Ea mă studie cu atenţie şi apoi se ridică în capul oaselor, pătura adunându-se în jurul coapselor ei, pe când cârlionţii ei ciufuliţi săltau în toate direcţiile.

— Malik mai e aici? întrebă ea.

Am ignorat senzaţia din piept şi mi-am încolăcit braţul în jurul taliei ei, dându-mi seama că era pe cale să coboare din pat.

— Da, am zis.

— Tocmai l-am văzut, spuse Kieran, privindu-mă. Încă doarme.

— Şi Reaver? întrebă ea pe când o trăgeam între picioarele mele, lipind-o de pieptul meu. Ea nu opuse rezistenţă, sprijinindu-se de mine cu atâta relaxare, încât îmi venea greu să cred că fusese un timp când stătuse lângă mine încordată toată. Cum se...

— E bine, îi zise Kieran. N-a mai ars pe nimeni. Făcu o scurtă pauză. De când suntem aici.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Reaver, zise Poppy, oftând, lăsându-şi mâna pe braţul meu, e obsedat de chestia asta – să le dea foc oamenilor. Probabil e ceva specific dragoninilor.

— Poate îi e specific doar lui, zise Kieran sec.

— Aşa-i. Rânji în timp ce îmi ridică mâna şi o sărută. Cum rămâne cu ceaţa? Au reuşit Temuţii să

pătrundă în oraş? Cum o să…

— Prea multe întrebări, zise Kieran, izbucnind în râs, în timp ce se apleca şi îi dădea o şuviţă rebelă de păr la o parte. Ai răbdare!

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— Nu cred că pot.

— Ba da, am replicat eu, iar acum mă privea urât pe mine.

I-am zâmbit.

— Nu-mi zâmbi! se răsti ea.

Zâmbetul meu se lărgi.

— Ce ţâfnoasă eşti!

Privirea ei se îmblânzi, chiar dacă îşi ţinea bărbia ridicată.

— Gropiţele tâmpite, murmură ea.

Râzând, m-am aplecat şi am sărutat-o.

— Iubeşti gropiţele mele, i-am zis. Şi acum, trebuie să te hrăneşti!

Vru să spună ceva, însă tăcu.

— M-am oferit voluntar fără să mă întrebe, o linişti Kieran. La cât *eather* ai folosit şi la cât sânge i-ai dat lui Cas, e absolut necesar să te hrăneşti.

Poppy rămase tăcută preţ de o clipă.

— Ştiu, însă… începu ea să zică.

I-am cuprins bărbia cu degetele, privind-o în ochi.

— Sper că nu eziţi din cauza mea.

— Nu, zise ea, sărutându-mi degetele. Îşi fixă privirea asupra lui Kieran. Însă nu-mi place să mă folosesc de el de parcă ar fi un bufet.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— În primul rând, zise Kieran, îmi place să mă gândesc că sunt mai mult decât atât. Îmi place să mă gândesc că sunt ditamai restaurantul!

Mi-am lipit chipul de creştetul capului ei,

chinuindu-mă să nu izbucnesc în râs.

— Bine atunci, Domnule Fel Principal, ştii foarte bine că în general nu-mi place să mă folosesc de dumneata în vreun fel, zise Poppy. Mişcându-se brusc, îşi înfipse cotul în stomacul meu, făcându-mă să icnesc. Cât despre tine, cred că e timpul să te potoleşti. Nu-i nimic hazliu aici!

— Sigur că nu, Regina mea, i-am răspuns, ascunzându-mi rânjetul în părul ei.

Încercă să mă lovească din nou cu cotul, însă mi-am trecut celălalt braţ în jurul ei, oprind-o în timp ce râdeam. Mi-am întors capul şi am sărutat-o pe obraz.

— Nu-l foloseşti. E un act care serveşte amândurora, am zis.

Poppy se întoarse spre mine.

— Cum anume? mă întrebă.

Kieran vru să spună ceva, dar se opri atunci când văzu că-l privesc.

— Deoarece, i-am zis, îl face să se simtă util.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Poppy, spuse Kieran aplecându-se şi atingându-i bărbia cu degetele, întorcând-o spre el. Ştii foarte bine că mă bucur să-ţi fiu de ajutor. Nu simt că mă foloseşti. Pur şi simplu, îmi permiţi să-ţi fiu de folos. E o diferenţă mare între cele două.

Ea îl privi tăcută, şi aveam impresia că încerca să-i citească emoţiile. Orice simţise, ştiam că trebuia să-i mulţumesc mai târziu lui Kieran, deoarece ea încuviinţă din cap, oftând.

— Bine, zise Poppy.

M-am relaxat instantaneu. Am sărutat-o. N-a trebuit să mai zic ceva. Kieran îşi ridică mâna, oferindu-i-o, iar Poppy se încordă atunci când eu mi-am aplecat gura spre mâna vârcolacului. Poppy se mişcă,

pentru a-mi face loc. Am ezitat preţ de o clipă, privind-o. Unghiile ei se înfipseră în carnea mea pe când colţii mei străpungeau carnea lui Kieran. Am simţit un gust metalic pe limbă. N-am băut şi nici n-am muşcat prea adânc. Kieran nici nu se mişcă, însă Poppy îi aruncă o privire îngrijorată.

— N-am nimic, zise Kieran.

Am ridicat capul, ţinând în continuare braţul lui Kieran, în vreme ce el ducea spre gura ei braţul din care începuse să curgă sânge. Ea rămase nemişcată o clipă, apoi îşi lipi gura de rană.

Kieran se mişcă atunci.

Zvâcni reţinut. Bănuiam că Poppy nu observase, în timp ce îi strângeam şuviţele de păr ce-i căzură peste chip, dându-i-le peste umăr.

Mi-am luat mâna de pe braţul lui Kieran şi am strâns-o pe Poppy de talie, aşezându-mi o mână pe şoldul ei. Ea tresări datorită atingerii, după care îşi trase piciorul pe sub pătură, atingându-l pe al meu. Cu cealaltă mână o mângâiam pe spate.

O priveam – genele ce-i atingeau obrazul, felul în care gâtul ei se mişca cu fiecare nouă înghiţitură, în timp ce-mi mişcam degetele peste şoldul ei, descriind cercuri. Simţeam mirosul familiar. Am zâmbit, sărutându-i creştetul şi apoi tâmpla.

Unghiile ei continuau să se înfigă în carnea mea, pe când obrajii ei se îmbujorau. Ochii ei se deschiseră dintr-odată, privindu-l pe Kieran. Ticălosul rânjea, fiind foarte mândru de sine, şi bănuiam că ea dăduse iar peste amintirile lui, iar el îi arăta acum ceva ce ei i se părea extrem de necuviincios.

Şi de interesant.

Mirosul se intensifică, fiind acompaniat de un altul, iar sângele meu începu să clocotească. Poppy se fâţâi

nerăbdătoare, iar şoldul ei se frecă de mădularul meu. Am strâns-o de şold, trăgând-o spre mine.

Poppy mai înghiţi o dată şi apoi îşi îndepărtă gura.

— Îţi mulţumesc, îi şopti lui Kieran, atingându-i braţul chiar sub muşcătură. Mâinile ei străluceau, acoperite de energia argintie. De fiecare dată când o vedeam făcând aşa ceva, eram profund impresionant. Cele două înţepături dispărură în câteva clipe. Apoi, Poppy îşi luă mâinile de pe braţul lui. Să ştii că eşti un nesuferit, îi spuse.

Kieran râdea, iar pielea din jurul ochilor i se încreţise.

— Ai băut destul?

— Da, zise Poppy, rezemându-se de pieptul meu.

— Foarte bine, spuse Kieran. Mă privea cu ochi luminoşi – ochi în care *eather-ul* îi pulsa dincolo de pupile, în timp ce îşi duse o mână la ceafa lui Poppy şi apoi o sărută pe frunte. Se ridică din pat. Am să vă aştept afară.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Kieran, i-am cuprins obrajii şi am întors-o spre mine. Roşeaţa pielii ei se intensificase.

— Regina mea?

Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Da?

— Te vreau pe mădularul meu, i-am zis, aplecându-mă şi lingându-i buzele. Chiar acum.

Poppy se cutremură.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corpul ei, ridicându-i şoldurile şi obligând-o să se salte în genunchi. Gurile noastre se întâlniră. Gura ei avea un gust cald şi dulce. Mâinile ei îmi atinseră umerii şi ceafa. Trebuia să vorbim despre o mulţime de lucruri importante şi aveam o grămadă de treabă, dar simţeam nevoia să

intru în ea. Mi-am desfăcut pantalonii, chinuindu-mă să nu-i rup. Apoi, am tras-o spre mine.

Atingerea ei caldă şi umedă mai că mă duse dincolo de culme. La fel ca gâfâielile ei, pe când intram în ea. Mi-am trecut degetele prin părul ei, apoi i-am cuprins fesele.

— După cum spuneam, i-am zis, trăgând-o spre mine, eşti genul meu preferat de tortură.

Ea gemu, începând să tremure.

— Iar tu eşti genul meu. Icni pe când îi strângeam fesele în palme, trăgând-o peste mădularul meu. Eşti orice pentru mine.

I-am supt buza de jos.

— Ştiu, i-am zis.

— Eşti arogant.

— E adevărul, am zis, sărutând-o şi savurând gustul sărutului. Îi simt gustul sângelui pe limba ta.

Coapsele ei zvâcniră delicios, însă ea începu să se retragă. Am oprit-o.

— Nu-i nimic greşit, i-am zis, continuând să-i mişc şoldurile. Tu ce gust simţi?

— Nu l-ai gustat? mă întrebă ea printre gâfâieli.

— Mie mi se pare că are un gust pământos.

— Sângele lui are gustul unei dimineţi de toamnă, îmi zise.

— Sunt un pic invidios pe tine, i-am mărturisit, trecându-mi mâna peste şezutul ei moale şi un deget peste interiorul feselor ei, împingând cu el carnea aflată între. Corpul ei se încordă pe când icnea. Te doare?

— Nu, şopti ea, respirând sacadat. Doar se simte altfel.

— Însă e o senzaţie plăcută? am întrebat-o, privind-o cu atenţie, ca să-mi dau seama dacă arăta

urme de disconfort.

— Da, zise ea, muşcându-şi buza de jos.

I-am zâmbit şi am început să-i mişc iar şoldurile.

— Ai citit despre aşa ceva în jurnalul domnişoarei Willa?

— Poate, zise ea, roşind şi mai tare.

Am chicotit, sărutând-o. Mâinile ei începură să tremure.

— Ţi-a stârnit curiozitatea? Pot să pariez că da.

— Poate un pic, admise ea.

— Zeilor, am zis, muşcând-o jucăuş de gât, evitând rănile care aproape se vindecaseră. Ador cartea aia!

— Nu mă miră… zise ea, zvâcnind. Era din ce în ce mai fierbinte şi mai umedă. Nu mă gândeam că o să mă simt atât de… Geamătul ei o făcu să se cutremure, pe când eu apăsam degetul tot mai adânc în interior. Nu credeam că o să mă simt…

— Cum?

— Aşa. Îşi lipi fruntea de fruntea mea. Înfierbântată. Neastâmpărată. Plină.

Respira sacadat, şi nu cred că era conştientă de faptul că nu-i mai conduceam mişcările. Mă călărea, respiraţia ei fierbinte revărsându-se peste buzele mele, corpul ei şerpuind peste al meu. Se bucura că era neastâmpărată. O auzeam în felul în care gemea. În felul în care îmi strângea mădularul şi degetul. Atunci când atinse orgasmul, mă făcu şi pe mine să-mi dau drumul.

Ne-am cutremurat amândoi, iar eu mă simţeam de parcă îmi pierdusem controlul asupra tuturor muşchilor din corp.

Îmi venea greu să ies din ea şi să o las acolo, în pat, încovrigată pe o parte, arătând sfârşită în cel mai indecent mod posibil. N-am petrecut prea mult timp în

toaletă, unde m-am spălat, înainte să mă aşez din nou lângă ea.

Poppy era trează, deşi avea ochii pe jumătate închişi. Zâmbetul ei molatic radia linişte, şi uram că trebuia să i-o stric.

Însă nu aveam de ales.

Acum, era odihnită, hrănită şi satisfăcută.

Speram doar că, în starea în care era, putea să proceseze informaţia pe care urma să i-o împărtăşesc.

— Trebuie să-ţi spun ceva. N-o să-ţi vină să crezi. O să te şocheze.

Starea lui Poppy se schimbă imediat. Zâmbetul îi dispăru, şi mă privea atentă.

— Ce anume?

Am inspirat profund în timp ce trăgeam de tivul cămăşii ei.

— E vorba despre slujnica despre care fratele meu susţine că e sufletul lui pereche.

— Millicent?

— Da. Ea, am zis, înghiţind în sec. A venit la mine în celulă de câteva ori. Ea i-a zis lui Malik despre rana infectată de la mâna mea. După care a mai venit o dată, chiar după ce m-ai văzut în celulă. Mi-a arătat ceva. Tocmai de aceea ştiu că spusele ei sunt adevărate. Am văzut-o cu ochii mei. Ea… e sora ta, Poppy. Sora ta bună.

Capitolul 34

Poppy

— Sora mea? Mi se păruse că nu-l auzisem ca lumea. M-am ridicat în capul oaselor, de parcă aşa s-ar fi schimbat cele spuse de el. Nu are cum să fie sora

mea, Casteel.

Am simţit un gust de vanilie acumulându-mi-se în gât, pe când el îşi trecea degetul mare chiar pe sub cicatricea de pe obrazul meu.

— Aşa e, Poppy.

Simţeam o barieră care respingea din start ideea.

— Crezi aşa ceva pentru că ţi-a spus ea?

— Pentru că mi-a *arătat,* am zis cu blândeţe. Ai văzut-o fără machiaj?

M-am încruntat.

— Nu.

— Eu da, zise el, trecându-şi degetul peste curbura maxilarului meu. Am văzut-o cum arată după ce şi-a spălat machiajul şi vopseaua de păr.

— Stai o clipă! S-a *îmbăiat* în faţa ta?

— Oarecum, zis Casteel. Buzele lui se arcuiră, iar gropiţa din obraz îi deveni vizibilă. Şi-a cufundat capul în apă dintr-odată, în cada ce fusese adusă în celula mea.

Ce ciudat!

Apoi, mi-am amintit felul în care se căţărase pe scaun, stând cu capul în jos fără nici un motiv.

— Părul ei nu e negru, continuă el, iar eu mi-am amintit de culoarea mată a părului ei şi de faptul că în unele părţi părea pestriţ. Are părul foarte blond, aproape alb.

Am tresărit când în minte mi-a venit o imagine – aceea a femeii care îmi apăruse în acele vise ciudate sau amintiri bizare.

Pe care o considerasem Consoarta. Avea părul aşa deschis la culoare, că mă făcea să mă gândesc la lumina lunii. Inima începu să-mi bată cu putere.

— Şi chipul ei? Casteel se aplecă spre mine, trecându-şi mâna peste gâtul meu. Are ochii tăi, doar

că sunt de altă culoare. În rest, e ca tine. Nasul ei. Structura trăsăturilor sale. Chiar şi forma maxilarului. Casteel îmi căuta privirea. Are mult mai mulţi pistrui decât tine, însă de la depărtare parcă îţi este geamănă, Poppy.

Mă holbam din nou la el, nevenindu-mi să cred. Parcă era *geamăna* mea? Dacă aşa stăteau lucrurile, cum de nu-mi dădusem seama? Însă machiajul îi acoperise faţa în mare parte, şi îmi fusese greu să-i disting trăsăturile.

Casteel nu putea să aibă dreptate. Mai mult ca sigur fusese înşelat. Păcălit.

M-am lăsat pe spate, scuturând din cap.

— N-are nici o noimă! Revenanţii provin din al treilea copil al familiei. Dacă chiar e sora mea… înseamnă că mai am *încă* doi fraţi. Înseamnă că ar trebui să fie o zeiţă.

— La asta m-am gândit şi eu – că ar fi trebuit să fie o zeiţă. Însă nu e. Bănuiesc că nu a supravieţuit Sacrificiului, iar Isbeth s-a folosit de cunoştinţele despre Revenanţi pentru a o salva, îmi zise Casteel.

Am râs şi am simţit cum îngrijorarea lui Casteel mi se acumula în gât, pregnantă şi groasă asemenea smântânii.

— N-are cum… dacă e cu adevărat sora mea… M-am oprit, amintindu-mi disperarea ei – lipsa de speranţă asemănătoare cu ce simţisem din partea lui Ires pe când eram copil. Am înghiţit tare în sec. A zis că m-a văzut atunci când eram copil. Dacă e adevărat, de ce nu mi-a spus că e sora mea?

— Poate n-a putut. Nu ştiu, zise Casteel, dându-mi la o parte câteva şuviţe de păr. Însă e sora ta.

Oare era adevărat? Oare Ian ştiuse? Mi-am amintit şocul de pe chipul ei când el fusese ucis. Durerea ei. Pe

când eu şi Ian eram mici, nu văzuserăm alţi copii în castel, iar ea îmi spusese că era aproape la fel de bătrână precum Casteel.

O soră?

Zeilor! Pur şi simplu, îmi venea greu să cred una ca asta.

Mi-am amintit vorbele lui Isbeth.

„Era furios, însă, atunci când ne-am împreunat, ca să te concepem, nu l-am forţat. Nici atunci, nici cu altă ocazie”.

Nici cu altă ocazie.

Pe moment, nu băgasem în seamă vorbele ei. Sau poate că înţelesesem că se culcase cu el doar de două ori.

— Dacă e fiica lui Isbeth, atunci cum de acceptă ca tatăl ei să fie ţinut într-o cuşcă? l-am întrebat, însă nu l-am lăsat să răspundă. Nu are cum să nu ştie că Isbeth îl ţine prizonier undeva. Chiar nu-i pasă? O fi ca mama ei?

— Nu cred, zise Casteel. Dacă nu s-ar fi dus să-i spună lui Malik…

— *Malik,* am spus, ridicându-mă din pat, căutându-mi hainele. Malik ar trebui să ştie.

— Se poate, zise Casteel, ridicându-se şi dându-mi şi cămaşa ce ajunsese sub pat. Dădu să mai zică ceva, însă rămase tăcut în timp ce se îmbrăca iute cu o cămaşă neagră care părea prea largă pentru el. Trebuia să nu mă mai îngrijorez atât. Avea să recupereze greutatea pierdută şi să-şi recapete forţa – probabil mai repede decât mă aşteptam.

Pantalonii îmi erau un pic strâmţi, însă, pentru că nu aveam alţii, nu puteam să mă plâng. Cineva îmi împrumutase o vestă, cu foarte multe găici în faţă. Am îmbrăcat-o, începând să închid găicile, atentă să nu îmi

scape vreuna.

— Dă-mi voie să te ajut, zise Casteel.

Îi luă o clipă să se obişnuiască cu faptul că îi lipsea arătătorul de la mâna stângă, însă apoi se descurcă de minune. Mai bine decât mine.

Intimitatea pe care o împărtăşeam îmi liniştea mintea. Gândurile mi se calmară în timp ce îl priveam. La început, mi se păruse că vesta avea şapte sute de găici. Nu avea chiar atâtea. Mai degrabă, vreo treizeci. Mi se părea un moment atât de firesc. Unul pe care cuplurile obişnuite îl împart în fiecare zi.

Îmi fusese dor de asemenea momente.

Degetele lui îmi mângâiau sânii pe când încheia ultimele găici.

— Ţi-am spus că-mi place la nebunie cum îţi stă îmbrăcată aşa?

— Cred că da, i-am răspuns, aranjând tivul vestei care mi se întindea peste coapse. De fiecare dată când m-am îmbrăcat aşa, mă gândeam la cât de mult îţi place.

Gropiţa îi apăru din nou în obraz, dar acum n-o mai consideram enervantă. Îşi trecu un deget peste corsajul vestei. Marginea fusese brodată cu dantelă, având aceeaşi nuanţă de gri cu vesta.

— Cred că mi-ar plăcea şi mai mult dacă n-ai purta cămaşa pe dedesubt.

— Cu siguranţă, am zis eu jucăuş.

Sânii mei şi abdomenul întindeau deja găicile la limită, iar decolteul era destul de vizibil. Dacă n-aş fi purtat cămaşa, întregul regat s-ar fi minunat de ce ar fi văzut.

Îi apăru şi cealaltă gropiţă, în celălalt obraz, în timp ce-mi sufleca mâneca de la cămaşă.

— Ştiu că ce ţi-am spus te-a şocat, şi ai mai încasat

astfel de şocuri în ultimele luni, zise Casteel, aranjând mâneca suflecată în jurul cotului meu. Ştiu că are să te afecteze în clipa în care vei accepta situaţia.

Mă afecta deja.

— Îmi imaginez că n-aveai nevoie de aşa ceva chiar acum. Apucă cealaltă mânecă, procedând exact la fel cum făcuse cu prima. Însă nu puteam să-ţi ascund o asemenea veste.

L-am privit. Părul negru lucios îi căzuse peste frunte, acoperindu-i aproape în întregime ochii. Maxilarul îmi era atât de familiar, iar obrajii nu-i mai păreau la fel de supţi ca înainte. De patruzeci şi cinci de zile visam să stau în faţa lui. Nu-mi dorisem nimic altceva, iar acum se afla înaintea mea.

După ce termină cu mâneca, m-am întins şi l-am sărutat tandru. Trăsăturile lui se îndulciră sub atingerea mâinii mele.

— Nu mai ştiu ce să gândesc sau să cred, însă ai făcut bine că mi-ai spus. Aş fi făcut la fel dacă ai fi avut un alt frate sau o altă soră cutreierând tărâmul.

Casteel rânji.

— Nu cred că familia mea e la fel de interesantă ca a ta, zise el.

L-am privit pe când îmi puneam pumnalul în teaca de pe coapsă.

Casteel mă aştepta la uşă. Ochii lui aveau culoarea aurului topit în timp ce mă privea. Încet, privirea lui se ridică spre faţa mea.

— Mă excită felul în care stă pumnalul acela atârnat de coapsa ta.

Am zâmbit, apropiindu-mă.

— Mi se pare un pic dereglat că gândeşti aşa, i-am zis.

— Doar un pic? Se pare că începe să-ţi placă.

— Pentru că ai început să mă corupi.

— Ţi-am mai spus, Regina mea, îmi zise, atingându-mi bărbia şi apoi prinzându-mă de mijloc în timp ce deschidea uşa, făcându-mi inima să tresalte. Zeilor, cât îmi lipsiseră micile lui atingeri. Doar cei care au oricum o minte murdară pot fi corupţi.

Am izbucnit în râs, în timp ce am intram pe coridorul ce mirosea a cafea, dând nas în nas cu Kieran.

Stătuse rezemat de zid şi se îndreptă când ne văzu.

— Nu stau de mult aici, zise el, trecându-şi privirea peste noi. Veneam să vă spun că ar fi cazul să nu vă mai mozoliţi atât.

— Mincinosule! murmură Casteel, rânjind. Mai mult ca sigur că ai stat pe hol de când am început.

Kieran nu răspunse, iar Casteel se îndreptă spre el, pe când simţurile mele se deschiseră spre vârcolac. Părea îngrijorat, iar amuzamentul jucăuş pe care-l simţisem în timp ce mă hrăneam din el dispăruse. Nu era îngrijorat doar din cauza lui Casteel.

Simţeam că nu era singurul motiv pentru care rămăsese lângă camera noastră. Mă gândeam că, pur şi simplu, simţea nevoia să fie în apropierea lui Casteel.

Probabil şi Casteel simţi asta, pentru că îl îmbrăţişă pe Kieran.

Faptul că i-am văzut împreună, îmbrăţişaţi, mă umplu de căldură. Nu mai exista o legătură între cei doi – o rupsesem atunci când făcusem Ascensiunea. Însă dragostea pe care o simţeau unul pentru celălalt depăşea o asemenea legătură. Simţeam totuşi o urmă de tristeţe, pentru că mă îndoiam că soţul meu împărtăşise ceva din toate astea şi cu fratele său.

Cei doi nu-şi ziseră nimic, însă între ei părea că exista un soi de comunicare nonverbală, care probabil venea din faptul că se cunoşteau de foarte mult timp.

Casteel întinse un braţ spre mine. L-am luat de mână. Mă trase lângă el, iar într-o clipă toţi trei ne strângeam în braţe. M-am cutremurat, încercând să nu plâng, simţindu-mă cuprinsă de o emoţie puternică. Gestul atât de simplu fusese atât de puternic, încât îmi reaminti că momentul de tandreţe nu era ceva legat strict de ei doi. Avea de-a face cu toţi trei.

Am tras adânc aer în piept, simţind pentru prima oară în câteva săptămâni că respiram cu adevărat. Am închis ochii pe când căldura celor doi mă înconjura şi pătrundea în interiorul meu. Ajungea în acel loc îngheţat aflat în miezul fiinţei mele, la care încercam să nu mă gândesc. Se încălzise atunci când rămăsesem singură şi goală alături de Casteel. Când nu simţisem decât pielea lui atingând-o pe a mea. Senzaţia de răceală revenise atunci când îl ajutasem să se spele. Dispăruse o vreme pe când mă hrănisem şi după aceea. Revenise în timp ce mă îmbrăcasem.

Acum însă, simţeam doar căldură.

Kieran îşi schimbă poziţia, lipindu-şi fruntea de a mea.

— Te-ai odihnit cum trebuie? mă întrebă. Ai băut destul sânge?

Am încuviinţat din cap, făcând un pas înapoi, însă Casteel mă trase înapoi în îmbrăţişare.

— Trebuie să stau de vorbă cu Malik, am zis.

Casteel mă privi.

— I-am zis şi lui Kieran, în timp ce tu dormeai.

— Crezi că e adevărat? l-am întrebat pe Kieran.

— La început, nu mi-a venit să cred, însă nu văd de ce ar minţi sau cum de ar putea semăna cu tine atât

de mult, zise Kieran. Malik e în bucătărie.

— Mă mir că încă e aici, spuse Casteel, iar eu m-am încordat, simţind neîncrederea din vocea lui.

Kieran încuviinţă din cap.

— Pot să înţeleg de ce, zise el.

Mâna lui Casteel reveni pe spatele meu şi rămase acolo în timp ce îl urmam pe Kieran de-a lungul coridorului ce dădea în bucătărie. Făcusem câţiva paşi, înainte ca un singur cuvânt să-mi ocupe gândurile.

Sora.

Am oftat, trecând prin intrarea rotunjită. Camera era bine luminată, însă jaluzelele fuseseră trase, ascunzând soarele dimineţii. Blaz şi Clariza stăteau la masa uzată, a cărei suprafaţă era mată şi străbătută de tăieturi de diverse mărimi. Urme lăsate de pumnalele şi săbiile care zăcuseră pe ea.

Malik era aşezat lângă ei, privind ceaşca de cafea pe care o ţinea între mâini. Nu îşi ridică privirea în timp ce noi intram, însă umerii i se tensionară odată cu ai lui Casteel. Cei doi nu se îmbrăţişară. Păreau ca doi străini.

Scaunele râcâiră podeaua de lemn, în timp ce Blaz şi Clariza se ridicau, iar eu bănuiam că erau pe cale să îngenuncheze.

— Nu e nevoie, le-am zis.

Cei doi făcură un schimb de priviri. Blaz rânji, pe când se aşeza la loc pe scaun.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit în casa voastră, zise Casteel, în timp ce-mi mângâia spatele. Ştiu că v-aţi asumat un risc enorm.

— E o onoare pentru noi, oricât de mare ar fi riscul, spuse Clariza, ochii ei lărgindu-se în timp ce îşi împreuna mâinile. Arăţi mult mai bine.

— Mă simt mult mai bine, răspunse Casteel,

înclinându-şi capul.

— Vreţi o ceaşcă de cafea, Maiestate? întrebă Blaz.

— Mi-ar face plăcere, zise Casteel privindu-mă, iar eu am încuviinţat din cap. Vă rog, nu folosiţi astfel de titulaturi, nu suntem conducătorii voştri.

Clariza zâmbi în timp ce se ridica.

— Vă aduc două cafele. Blaz tinde să pună mai mult lapte şi zahăr decât cafea în ceaşcă.

— Nu mi se pare nimic greşit, zise bărbatul, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Eram total de acord. Clariza se îndreptă spre vatră. Trebuia să aflăm cele mai noi veşti, însă Malik stătea la masă cu capul plecat şi cu trupul rigid. L-am privit pe Casteel. El se uita la Malik. O făcuse de când intraserăm în bucătărie. Am privit în jur, încruntându-mă.

— Unde-i Reaver? am întrebat.

— Se spală, zise Malik, sorbind din cafea.

— În sfârşit, murmură Kieran, iar Casteel îl privi.

Am vrut să spun ceva, însă am tăcut. Atunci, Malik îşi ridică în sfârşit privirea. Întrebarea izbucni dintre buzele mele fără să vreau.

— Millicent chiar e sora mea? l-am întrebat.

Mai multe perechi de ochi mă priviră, în timp ce eu simţeam curiozitatea cu gust de lămâie a muritorilor acumulându-mi-se în gât. Malik însă… Ochii lui se îngustară în timp ce se îndrepta în scaun.

— Blaz? Riza? Nu-mi face plăcere să vă rog una ca asta, însă aţi putea să ne lăsaţi singuri câteva minute?

Blaz îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ştiu ce să zic. Tare aş fi vrut să aud răspunsul la acea întrebare. Aşa cum m-ar interesa să aflu şi cine anume e Millicent, zise el.

— Sunt sigur că da, replică Malik.

Clariza ne aduse cele două ceşti de cafea.

— Avem şi biscuiţi dacă vă e foame, spuse ea, în timp ce eu luam în mână una din ceştile de culoare crem. Eu şi Blaz o să mergem să vedem ce face Reaver.

— Mulţumesc, am şoptit.

Ea mă privi pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap. Se întoarse spre soţul ei.

— Haide!

— Chiar aşa? zise Blaz. Ştii doar cât sunt de băgăcios, iar tu-mi ceri să plec?

— Da, zise ea, privindu-l ferm, impresionându-mă, pe când sorbeam cafeaua fierbinte şi gustoasă.

Blaz oftă şi mormăi în timp ce se ridica.

— Să ştii că am să trag cu urechea, ne avertiză el.

— Nici gând! exclamă Clariza, luându-l de braţ. O să stea să se plângă la noi în dormitor, adăuga ea.

— Aş putea să gem în loc să mă plâng, spuse Blaz, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Cu cât vorbeşti mai mult, zise ea, în timp ce părăseau bucătăria, cu atât îţi scad şansele.

Casteel sorbi şi el din cafea.

— Îmi plac cei doi, spuse el în timp ce muritorii ieşiră de pe coridor.

— Sunt oameni de treabă, admise Malik, privindu-mă. Millicent ţi-a spus că e sora ta?

— Mi-a spus mie, răspunse Casteel. Mi-a *arătat.*

— Nu-l crezi? mă întrebă Malik.

— Cred că asta i s-a spus, dar nu înţeleg cum ar putea fi posibil, am zis. Chiar dacă seamănă cu mine…

— Chiar seamănă cu tine, mă întrerupse Malik, iar eu simţeam dintr-odată un gol în stomac. Un muşchi îi zvâcni deasupra tâmplei. E bizar cât de bine seamănă cu tine.

— Nu doar la trăsături fizice, zise Casteel, continuând să mă mângâie pe spate, calmându-mă şi ancorându-mă în realitate. Şi la personalitate seamănă.

Mi-am întors capul spre el.

— Poftim?! Vorbim despre aceeaşi persoană?! am întrebat, privindu-l pe Kieran. Aceeaşi care *s-a năpustit* în cameră şi s-a aşezat pe scaun cu capul în jos, fără motiv?!

— Aveţi aceleaşi ticuri. Felul în care vă… mişcaţi, zise Casteel, iar eu am simţit că aveam să rămân veşnic încruntată. Eu nu *mă năpusteam* nicăieri. Şi mai are tendinţa să…

— Turuie? termină Malik propoziţia, rânjind.

M-am uitat urât la el.

— Eu nu turui!

Casteel se înecă cu cafeaua, în timp ce Kieran se săltă pe blat, ridicând din sprâncene.

— Chiar n-o fac, am insistat.

— Ba da, zise Reaver, intrând în bucătărie. Îl privi pe Casteel. Eu sunt Reaver. Îmi pare bine de cunoştinţă! Mă bucur că nu m-ai muşcat şi că n-a trebuit să te ard de viu.

Nu aveam ce să zic la asta.

— Şi mie îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Casteel, tărăgănat, ochii săi strălucind plini de uimire şi de amuzament în timp ce-l privea pe dragonin. Mulţumesc pentru ajutor!

— Mă rog, zise Reaver, trecând pe lângă noi şi apropiindu-se de farfuria acoperită lăsată lângă vatră.

— Aşa, am zis, privindu-l pe Malik, în timp ce Casteel îl urmărea pe Reaver cu privirea. Mi-am dat seama că era prima oară când vedea un dragonin. Dacă Millicent chiar e sora mea, cum de e un Revenant şi nu o zeiţă? Oare are dreptate Casteel? A avut

probleme în timpul Ascensiunii?

Malik tăcu.

Casteel încetă să-mi mai mângâie spatele, în timp ce Reaver muşca dintr-un biscuit.

— Dacă aş fi în locul tău, aş spune tot ce ştiu, îi zise Casteel lui Malik.

— Sau ce?! ripostă Malik, lăsându-şi capul într-o parte, gestul pe care îl făcea adesea şi Casteel. Mă gândeam că poate chiar era adevărat că fraţii au aceleaşi ticuri. Ai de gând să mă forţezi s-o fac?!

Casteel râse sec.

— Nu cred că de mine trebuie să te temi, răspunse Casteel.

— Aşa-i, murmură Malik, rânjind în timp ce mă privea. Trecu o clipă de tăcere. Cas are dreptate. Millie… ar fi devenit zeiţă dacă ar fi supravieţuit Sacrificiului. Însă n-a făcut-o.

— Stai o clipă, zise Reaver, ştergându-şi firimiturile de la gură cu dosul palmei. Slujnica aceea e sora lui Poppy?

Kieran oftă.

— Pe unde-ai fost?!

— Evident că nu în această bucătărie! se răsti Reaver la el.

Vârcolacul îşi dădu ochii peste cap. Reaver îşi concentră atenţia asupra lui Malik.

— Ires e tatăl ei? îl întrebă. Atunci când Malik încuviinţă din cap, dragoninul ridică din sprâncene, surprins. La naiba! *Ea o* să fie… începu dragoninul, apoi scutură din cap, muşcând din nou din biscuit. Dacă e adevărat, slujnica ar fi avut nevoie de sânge ca să…

— Să ştii că are un nume, îl întrerupse Malik, sec. O cheamă Millicent.

Reaver îşi lăsă capul într-o parte, şi, preţ de o clipă, am crezut că urma să scuipe foc.

— *Millicent* ar fi avut nevoie de sânge foarte puternic pentru a-şi încheia Ascensiunea spre statutul de zeiţă. Adică ar fi avut nevoie de sângele unui zeu. Sau de sângele descendentului unui zeu. Arătă spre Malik. De la un atlantian, de exemplu. Sângele lor e puternic, însă nu garantează succesul. Nimic nu-l garantează. Mă privi. Şi tu ai fi putut să mori.

Casteel se încordă.

— Însă am supravieţuit, i-am reamintit, ceea ce era evident.

— Pe Millie n-a ajutat-o, spuse Malik. Sângele *tău* n-a fost destul de puternic.

Simţeam un gol în stomac în vreme ce îl priveam pe Casteel.

— Poftim?! murmură el.

— Isbeth ţi-a luat sângele în timp ce te-a ţinut prizonier şi i l-a dat lui Millicent, sperând că avea să fie suficient. Însă erai deja prea slab. Isbeth a calculat greşit efectul pe care l-a avut prizonieratul asupra ta.

Casteel îl privea pe Malik, trăsăturile lui devenind ascuţite şi dure. M-am apropiat de el şi mai mult. Era la fel de şocat ca mine.

— Dar Isbeth îl are pe Ires, zise Kieran. De ce nu s-a folosit de sângele lui?

— Cuşca în care îl ţine Isbeth anulează *eather-ul* din sângele lui, lăsându-l slăbit. Sângele lui e inutilizabil, ne explică Malik. Un alt aspect pe care nu l-a luat în calcul. Tocmai de aceea te-a ţinut atunci când i-a ucis pe ceilalţi atlantieni. Avea nevoie de sângele tău.

Mi-am dus mâna la tâmplă, în timp ce Casteel începea să mă mângâie din nou pe spate.

— Atunci cum s-a transformat în Revenant? am întrebat.

— Callum, spuse Malik. I-a arătat lui Isbeth ce trebuie făcut.

— Nenorocitul ăla auriu? mârâi Casteel.

— Şi cât de bătrân e acest Callum? întrebă Reaver, mijind ochii.

— E bătrân. Chiar nu ştiu cât de bătrân. Nu ştiu de unde a venit, însă e foarte bătrân. Callum ştia cum se creează Revenanţi. E nevoie de magie. Magia primitivă străveche, zise Malik. Oricât de degenerată ar fi Isbeth – şi e mai degenerată decât vă puteţi închipui –, îşi iubeşte fiicele. În felul ei complet dezaxat.

Stomacul meu fu din nou cuprins de greaţă.

— N-o putea lăsa pe Millie să moară, aşa că s-a folosit de acea magie străveche. Iar pentru că Millie avea *eather* în sânge, vraja a funcţionat, zise Malik după o clipă. Vraja a salvat-o, şi astfel a devenit prima fiică. Apoi, Isbeth a început să comploteze pentru a mai încerca o dată. Cu o a doua fiică.

Prima fiică.

Profeţia completă, pe care ne-o spusese Tawny, vorbise despre o primă fiică cu sângele plin de foc, menită regelui cândva promis. Zeilor! Noi chiar ne gândiserăm că profeţia se referea la Malik.

Slujnica aceea era sora mea, prima fiică despre care se vorbea în profeţie, iar noi…

— Suntem rezultatul nevoii de răzbunare a unei femei nebune, am zis.

— Nu, spuse Casteel, privindu-mă şi coborând ceaşca de cafea. Eşti mai mult de atât. Ai fost dintotdeauna mult mai mult de atât.

Aşa era. Mi-am repetat asta în gând, până când am simţit că o credeam.

Malik zâmbi slab.

— Millie ar fi trebuit să tacă. Doar câţiva ştiau adevărul despre ea, iar acum toţi sunt morţi. Malik îşi privi fratele. Ştia ce avea să se întâmple dacă îşi împărtăşea secretul cu alţii. Persoanele în cauză erau ucise, iar Millie încasa din plin nemulţumirea lui Isbeth.

M-am încordat.

— Aşa că nu pot să nu mă întreb de ce ţi-a spus ţie, zise Malik. Sigur a avut un motiv pentru care şi-a asumat un asemenea risc. Malik îşi privi fratele, fără să clipească. Nu-i aşa, Cas?

Casteel aşeză ceaşca pe masă.

— Mi-a spus unele aiureli, zise Casteel.

— Nu mă îndoiesc, replică fratele său.

Casteel îşi luă mâna de pe spatele meu şi făcu un pas înainte. Kieran se încordă, iar ochii săi albaştri străluceau.

— Dă-mi voie să vă explic, zise Casteel, folosind acea voce mieroasă ce preceda un act de violenţă. A spus unele lucruri care poate sunt adevărate şi altele care ar putea fi nişte minciuni ordinare.

Malik chicoti.

— Mi se pare că ţi-a spus ceva ce nu voiai să auzi.

— Ştii ce vreau să aud? zise Casteel, coborându-şi bărbia. De ce anume te afli tu aici. De ce ne ajuţi.

— Poate ar trebui să-i spui soţiei tale motivul pentru care sora ei şi-a asumat un asemenea risc, zise Malik.

— Aveţi de gând să vă bateţi? murmură Reaver.

— Aşa se pare, zise Kieran, privindu-l. N-ar fi deloc ieşit din comun.

Inima începu din nou să-mi bată cu putere.

— Ce-a spus sora mea? am întrebat.

— Urma să-ţi zic, mârâi Casteel, iar eu îi simţeam

furia trecându-mi peste piele. Dar nu e ceva ce merită repetat.

Malik ridică surprins din sprâncene.

— Poate că tu eşti cel care nu vrea să recunoască adevărul, zise el. Nu te pot învinovăţi. Nici eu n-aş vrea să cred una ca asta.

— Ce anume? am întrebat, prinzându-l pe Casteel de braţ, oprindu-l în timp ce mai făcu un pas spre fratele său. Ce ţi-a spus?

Îşi întoarse privirea spre mine, însă tăcu. Mi-am întins simţurile, dar m-am izbit de un zid. Îmi venea greu să respir. Casteel mă bloca, ceea ce nu putea să însemne decât că…

— Ai fost creată din acelaşi motiv ca Millie. Pentru un singur scop, zise Malik. Sora ta nu a reuşit să-şi încheie Ascensiunea. Tu ai reuşit. Ai vorbit deja despre scopul tău. Însă tu te concentrezi doar asupra Atlantiei, când, de fapt, ceea ce ţi-e menit e mult mai amplu. Scopul tău e să…

— Să refac regatele, am zis. Tărâmurile. Ştiu. Am mai auzit asta.

Malik clătină din cap.

— Scopul tău este *să distrugi* tărâmurile. Pe cel al muritorilor, dar şi Câmpiile Elizee. În acest fel plănuieşte Isbeth să le refacă.

— Mi se pare un pic exagerat, murmură Reaver.

Am făcut un pas în spate. Isbeth îmi spusese că-şi dorea să vadă Atlantia arzând. Însă Malik vorbea acum despre cu totul altceva. Suna de parcă…

„Sfârşitul va veni dinspre apus, pentru a distruge răsăritul şi pentru a nimici tot ce se află între ele”.

Am tras cu greu aer în piept, simţind un gol în stomac.

Ce spunea profeţia? Că prima şi a doua fiică aveau

să refacă tărâmurile şi să aducă sfârşitul. Nu. Nu însemna că, dacă aşa suna profeţia, chiar avea să se întâmple. Nu conta ce îşi dorea Isbeth.

— În primul rând, nu sunt destul de puternică pentru a face una ca asta, am zis.

Malik se apleca peste masă.

— În primul rând, nu eşti *încă* destul de puternică. Nu ai încheiat Sacrificiul. Apoi, vei fi destul de puternică.

— Destul de puternică pentru a distruge tărâmurile? am întrebat, râzând. Un zeu nu e chiar atât de puternic.

— Nu cred că eşti aşa ceva, zise Casteel.

M-am întors încet spre el.

— Poftim?!

— Mi-am dat seama de asta acum ceva vreme, îmi zise el. Nu înţeleg prea bine cum se poate, însă nu cred că eşti o zeiţă.

— Atunci, ce naiba sunt? am întrebat, exasperată.

— O Primitivă, spuse Malik.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Serios acum, am zis.

— Are dreptate, interveni Reaver, şi cu toţii ne-am întors spre el. Eşti o Primitivă – născută din carne de muritor.

Capitolul 35

Un tunet înfundat îmi umplu urechile. Mâna mea căzu de pe braţul lui Casteel.

„Născută din carne de muritor, o mare putere primitivă se ridică...”

— La început, am crezut că ştii, zise în continuare Reaver, smulgându-mă din gânduri. Ai reuşit să invoci

dragoninii. Controlai *notam-ul* primitiv… Însă apoi mi-am dat seama că nu ştiai aproape nimic.

Refuzam să scot vreun sunet.

— Şi nu te-ai gândit să-i zici?! îl întrebă Casteel. Atunci când ţi-ai dat seama că nu ştia?

Dragoninul ridică din umeri.

Casteel se îndreptă. Eu eram copleşită de emoţii, însă el era cuprins de furie.

— Mi se pare mie sau tocmai *ai ridicat din umeri?!*

— Aşa-i, zise Kieran, privindu-l urât pe dragonin. Stai liniştit, aşa se comportă el.

— Mă gândeam că avea deja destule pe cap, zise dragoninul. Faptul că ştia sau nu n-ar fi schimbat cu nimic situaţia. Supravieţuise începuturilor Sacrificiului. Poate să-şi încheie Ascensiunea fără să se afle în pericol.

— Nici nu ştiu ce să spun, am zis, clipind repede. Puteai să-mi spui, ca să fiu pregătită. Ca să nu aflu una ca asta în aceeaşi zi în care am aflat că am o soră. Sau când…

— Se pare că totuşi ştii ce să spui, mă întrerupse Reaver, sec. Încă nu ţi-ai încheiat Sacrificiul, dar să ştii că eşti pregătită.

— Eşti groaznic, i-am şoptit, amintindu-mi dintr-odată că îmi spusese că dragoninii îmi simţeau voinţa. „Aşa a fost dintotdeauna cu Primitivii”. Când eu replicasem că nu eram aşa ceva, tăcuse. Îmi dădeam seama că nu-mi zisese niciodată că aş fi o zeiţă.

— O clipă. De ce ar indica prezenţa *notam-ului* faptul că e una dintre Primitivi? întrebă Kieran. Şi zeii folosesc *notam-ul.*

— De ce gândeşti aşa? Reaver se încruntă. E vorba despre *notam-ul* primitiv. Nu despre cel al zeilor. Doar un Primitiv poate forma orice tip de *notam* – o legătură

de o asemenea putere.

— Pentru că… începu Kieran, apoi trase o înjurătură. Cred că nimeni nu ştia cu adevărat. Noi presupuneam că totul are legătură cu zeii.

— Greşit, zise Reaver.

Din haosul ce-mi cuprinsese mintea, dintr-odată ceva căpătă sens.

— Tocmai de aceea Malec n-a avut niciodată *notam-ul,* am zis, privindu-i pe Casteel şi pe Kieran. Credeam că era din cauză că puterile sale slăbiseră, dar, de fapt, el nu era unul dintre Primitivi. Mi-am întors privirea spre Reaver. Tocmai de aceea ai spus că aveam să fiu mai puternică decât tatăl meu. Că nu trebuia să mă hrănesc atât de des. Cât despre ceaţă… n-am invocat-o, nu-i aşa?

— Doar un Primitiv poate *crea* ceaţa, zise Reaver, iar părul blond îi căzu peste obraz în timp ce mai lua un biscuit. Înseamnă că mai ai foarte puţin înainte să-ţi închei Sacrificiul. Tocmai de aceea ochii tăi arată aşa.

— Fâşiile de *eather?* am întrebat. Au să rămână acolo?

— S-ar putea ca ochii tăi să devină complet argintii, ca ai lui Nyktos, îmi zise. *Sau* s-ar putea să rămână aşa cum sunt acum.

Simţeam că ameţesc şi m-am împleticit. Casteel mă prinse de gât. Se întoarse spre mine şi se apropie.

— O Primitivă? zise el rânjind şi privindu-mă. Nici nu ştiu cum să-ţi mai spun. Regină? Înălțimea Ta? Nimic nu pare că se mai potriveşte.

— Poppy, i-am şoptit. Spune-mi Poppy!

Îşi trecu buzele peste vârful nasului meu şi apoi îmi şopti în ureche:

— Am să-ţi spun cum vrei tu, cât timp ştiu că sunt al tău.

Am râs, simţind zâmbetul lui Casteel pe obrazul meu. Reuşise să mă tragă de pe marginea prăpastiei de panică, în care riscam să mă afund.

Reaver icni, îngreţoşat.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus una ca asta, zise el.

— Din păcate, murmură Kieran.

I-am ignorat.

— Ştiai? l-am întrebat pe Casteel.

— Tocmai îmi dădusem seama. Unele lucruri pe care le-au spus Isbeth şi Millicent nu aveau sens. Sau, pur şi simplu, n-am reuşit să-mi amintesc la timp, zise el.

L-am privit.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi planurile lui Isbeth. Sau atunci când mi-a dat să beau sânge şi mi-a spus... Ochii lui aurii fură dintr-odată cuprinşi de umbre. Îi închise pentru o clipă, după care privi spre Reaver. E ceva ce nu înţeleg, îi zise dragoninului. Cum de Poppy e una dintre Primitivi, iar Malec sau Ires nu sunt?! Şi cum de e o Primitivă născută din carne de muritor?

Reaver tăcu, în timp ce lăsa deoparte biscuitul pe jumătate mâncat.

— Nu pot răspunde, zise dragoninul.

— Nu poţi sau nu vrei? îl întrebă Casteel, privindu-l cu ochii săi ca două giuvaiere de aur.

Reaver îl privi pentru o clipă pe Casteel şi mai apoi se întoarse spre mine.

— Nu pot. Tu eşti prima Primitivă născută după zeul primitiv al vieţii. Nu ştiu de ce. Doar el poate răspunde unei asemenea întrebări.

Ei bine, era greu de crezut că am fi putut merge până în Câmpiile Elizee prea curând pentru a afla

răspunsul.

— Mai important de atât e motivul pentru care Regina de Sânge crede că ea va distruge tărâmurile, zise Reaver, privindu-l pe Malik.

— N-o va face, spuse Casteel fără ezitare sau urmă de îndoială. Regina de Sânge e complet mistuită de dorinţa de răzbunare, încât e convinsă că o poate folosi pe Poppy.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru, la început, zise Malik. Însă apoi am aflat că Isbeth nu e singura care crede că ultima Aleasă avea să devină Vestitoarea şi Aducătoarea de Moarte şi Distrugere.

— Porcării, mârâi Casteel, în timp ce continua să mă mângâie. Profeţia e o minciună.

— Nu dacă a fost rostită de un zeu, zise Reaver. Nu când a fost rostită de către zeiţa Penellaphe, strâns legată de parce.

Malik mă privi.

— Faptul că Isbeth te-a numit după zeiţa care a glăsuit profeţia nu poate fi o coincidenţă. S-a gândit că aşa urma să aibă noroc cu parcele.

Pentru o clipă foarte scurtă, am fost cuprinsă de panică. *Eather-ul* începu să-mi vibreze în piept. Dacă era să devin o Primitivă, urma să devin pe atât de puternică pe cât spunea profeţia. L-am privit pe Kieran, care înţelesese la ce mă gândeam. Şi se gândea la ce-l rugasem să facă. Kieran scutură scurt din cap.

Am început să mă îndepărtez, fără să fiu sigură încotro doream să mă îndrept. Mi-am reamintit însă că eram mult mai mult decât unealta răzbunării lui Isbeth.

Nu… nu eram unealta ei. Nu eram arma ei. Îmi aparţineam doar mie însemi.

Gândurile mele – idealurile, alegerile şi credinţele mele – nu fuseseră stabilite de dinainte şi nu erau

controlate de altcineva în afară de mine. Panica se mai domoli, în timp ce încercam să respir.

— Orice ar spune profeţia, alegerile le fac eu, am zis. *Eu* îmi controlez acţiunile. N-aş face niciodată aşa ceva, iar dintr-odată am simţit o şoaptă din acel loc aflat adânc în interiorul fiinţei mele. Încercam cu disperare să ignor şoapta. N-am de gând să mă comport aşa cum crede Isbeth că am s-o fac.

— Ai făcut-o deja, zise Malik, iar un fior îmi trecu peste piele în clipa în care auzeam cuvintele lui Isbeth ieşind din gura lui. Te-ai născut. Sângele tău a fost vărsat, şi ai început Ascensiunea. În timpul acesteia, ai renăscut – născută din nou din carnea şi focul Primitivilor. Te-ai trezit. Malik clătină din cap. Poate că ai dreptate. Poate că voinţa ta e mai puternică decât profeţia. Mai puternică decât parcele şi decât ceea ce crede Isbeth. Asta credea Coralena. Era sigură că vei aduce schimbarea, dar nu aşa cum şi-ar fi dorit-o Isbeth.

Eram cuprinsă de valuri de căldură, urmate de frisoane.

— Ai cunoscut-o pe mama mea? l-am întrebat, dându-mi imediat seama că aşa era.

El se aflase în Wayfair când ea fusese slujnică acolo.

— Da, zise el, întorcându-şi privirea. Credea că, dacă primeai o şansă – dacă erai crescută departe de Isbeth şi de Ascendenţi –, nu aveai să devii Vestitoarea care urma să distrugă tărâmurile.

M-am cutremurat, amintindu-mi de noaptea aceea.

— Trebuie s-o facem, zise bărbatul fără chip. Ştii foarte bine ce are să se întâmple.

— E doar o copilă…

— Şi din cauza ei se va sfârşi totul.

— Sau poate că va aduce doar sfârşitul lor. Începutul…

Inima îmi bubuia.

— Începutul altei ere, am şoptit, încheind ce-i spusese Coralena lui…

Malik mă privi, iar stomacul îmi fu cuprins de greaţă.

Casteel mă prinse de talie şi mă îmbrăţişă.

— Poppy? Îşi apropie capul de al meu. Ce-ai păţit?

Pielea îmi era în continuare cuprinsă de căldură şi de frisoane în timp ce îl priveam pe fratele lui Casteel, însă nu-l mai vedeam. Vedeam doar un bărbat peste al cărui chip jucau umbre.

Silueta învăluită într-o mantie neagră.

Cel Întunecat.

— Poppy, zise Casteel, iar îngrijorarea lui trecea peste mine în valuri, în timp ce mă strângea şi mai tare în braţe.

Simţeam gustul amar al ruşinii umplându-mi gâtul, în timp ce Malik spuse răguşit, cu voce joasă:

— Ţi-ai amintit.

Vocea aceea.

Vocea *lui.*

— Nu, am şoptit, nevenindu-mi să cred.

Malik tăcu.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Casteel, strângându-mă de talie. M-am aplecat, forţându-mă să înghit fierea care îmi urcase pe gâtlej.

— Eram terminat atunci, îi zise Malik lui Casteel. Ai avut dreptate. Ce-i făcuseră Preelei mă distrusese. Dar nu i-am fost niciodată loial scorpiei de Isbeth. *Niciodată.*

Casteel se încordă când auzi acel nume.

— Preela? am şoptit.

— Femeia vârcolac care era legată de el, mârâi Kieran.

O, zeilor!

— Nu după ce ţi-a făcut Isbeth. Nu după felul în care Jalara a chinuit-o pe Preela. Nu după ce m-a forţat să-i fac lui Mil…

Se opri şi oftă. Durerea pe care o emana îmi zgâria pielea. O jale care trecea prin oase şi durea mai tare ca orice rană fizică. Era atât de puternică, încât abia mai puteam simţi surprinderea lui Casteel şi a lui Kieran. Mă pierdusem în acea agonie rece ca gheaţa.

— Am vrut s-o ucid pe Isbeth. Zeii ştiu că am încercat înainte să descopăr ce e. Aş fi continuat să încerc, Casteel, însă acea profeţie… Nările i se dilatară, în timp ce scutura din cap. Dintr-odată, nu mai era vorba despre ea. Despre mine. Despre tine. Despre Millie. Nici unul dintre noi nu mai conta. Doar Atlantia conta. Solisul conta. Contau oamenii care ar fi plătit preţul pentru ceva de care nu erau vinovaţi. Trebuia să o opresc.

Casteel mă lăsă din braţe şi se întoarse spre fratele său.

Malik închise ochii.

— Nu puteam să-i permit lui Isbeth să distrugă Atlantia sau tărâmul muritorilor. Nu puteam să-i permit să o distrugă pe Millie. Pentru că asta îi făcea. Era cuprins de mânie şi de vinovăţie, stârnind *eather-ul* din pieptul meu. Ochii lui mă priveau dintr-odată. Trebuia să fac ceva.

Simţeam că podeaua se clătina sub mine. Nu-mi mai simţeam picioarele. Ceaşca din spatele meu se răsturnă, rostogolindu-se pe blat. Reaver o prinse, ochii lui îndreptându-se spre jaluzelele care începuseră să tremure. Pumnalele începură să salte şi ele pe masă.

— Ce anume a trebuit să faci? întrebă Kieran, însă Casteel tăcea, pentru că… zeilor! Punea lucrurile cap la cap. Se lupta cu el însuşi, încercând să creadă spusele fratelui său.

Malik mă privea în continuare. Avea vocea răguşită.

— Eram pregătit să fac orice pentru a o opri pe Isbeth, iar Coralena ştia asta. Pentru că şi Leopold o ştia.

Însă ea…

„El e viktor-ul ei”.

Îmi reveniră amintirile nopţii aceleia petrecute în Lockswood, limpezi, neumbrite de traumă. M-am sprijinit de blat în timp ce le revedeam, una după alta. Vedeam limpede imaginile, succedându-se cu repeziciune, incredibil de clare.

Eram şocată de ce îmi dezvăluiau.

Furia mă străbătu, arzând orice urmă de îndoială. Însă nu simţeam doar o singură emoţie. Eram cuprinsă de o furtună de emoţii, iar jalea era acum mult mai puternică, pentru că-mi aduceam aminte*. În sfârşit.* O parte din mine – care ori nu fusese atinsă de acea furie, ori poate provenea din acel loc îngheţat din mine – *înţelese* până la urmă.

— Îmi amintesc totul, am zis, iar camera încetă să mai tremure. M-am liniştit, privindu-l pe Malik. De ce? De ce n-ai pus capăt atunci?

Casteel se întoarse spre mine, şi vedeam că pielea îi devenise palidă, aproape la fel de palidă ca atunci când fusese cuprins de setea de sânge.

— Am făcut o grămadă de lucruri îngrozitoare – fapte ce au să mă bântuie mult după ce voi fi murit –, însă pur şi simplu n-am fost în stare. Râse sumbru. Se pare că efectiv n-am fost în stare să omor un copil.

— Poftim?! izbucni Kieran.

— Nu, zise Cas cu duritate. Felul în care pronunţase cuvântul nu lăsa loc de interpretare. Era o proclamaţie. O rugăminte. Spune-mi că nu-i adevărat!

Mi-aş fi dorit din tot sufletul să nu fi fost aşa.

— Am avut ocazia. Atunci când te-am scos din dulapul acela, mai ţii minte? Eram pregătit s-o fac. Să pun capăt. Dar n-am fost în stare. Şi am încercat din nou, zise Malik, lăsându-şi capul pe spate şi privind tavanul. Mi-am dus mâna la gât, reamintindu-mi senzaţia lamei reci care zăcuse acolo. Am încercat din nou, însă atunci am văzut ce văzuse Coralena.

„O *văd. O văd privindu-mă”.*

Amintirile acelea dezlânate căpătau dintr-odată sens.

— Ce-ai văzut? Pe cine? am întrebat.

Ochii lui Malik se închiseră, iar Casteel rămase nemişcat.

— *Pe ea.* Consoarta. Am văzut-o în ochii tăi, privindu-mă.

Am oftat, în timp ce Reaver înjura.

— Nu ştiu cum ar fi posibil. E adormită, nu-i aşa? zise Malik. Însă am văzut-o.

— Consoarta nu doarme foarte adânc, zise Reaver. Câteodată, unele întâmplări ajung la ea şi o trezesc parţial.

— Tu eşti Cel Întunecat, zise Casteel pe acelaşi ton dulceag ce promitea violenţă.

M-am întors spre el, conştientă că ar fi trebuit să-l privesc mai din timp. Dacă n-aş fi fost acaparată de acele revelaţii, aş fi observat mai repede că era cuprins de un vid de mânie îngheţată.

— Tu ai dus Temuţii în hanul din Lockswood. Te-ai dus acolo ca s-o ucizi.

— Temuţii au urmat dârele de sânge pe care le-am lăsat în urma mea, recunoscu Malik. Ştiam că doar aşa aş fi putut să trec de Coralena şi de Leo.

Kieran zise ceva. Îl făcu pe Malik să tresară, însă Casteel devenise un ghem de furie ce-mi atingea esenţa din piept. Trebuia să-mi închid simţurile. Era prea mult.

Ochii lui Casteel străluceau acum, iar vocea sa – zeilor! Vocea lui era lină şi emana putere. Şoaptele sale bubuiau prin cameră şi peste pielea mea.

— Ia un pumnal de pe masă, Malik! şopti Casteel.

Iar Malik, fratele său, apucă un pumnal cu o mână tremurândă. Un pumnal lung şi gros, cu lama foarte ascuţită. Tendoanele gâtului i se încordară.

— Pune-te în genunchi! îi porunci Casteel.

Malik se cutremură, însă îl ascultă, căzând în genunchi.

— Pune-ţi pumnalul la gât, îi ceru regele, iar vocea lui părea făcută din fier şi catifea.

Îl constrângea.

Folosea forţa de constrângere.

Malik se conformă.

— Să ştiţi de la mine, zise Reaver, că eu n-am de gând să curăţ după.

Eu nu ştiam ce să cred. Pe de o parte, mă bucuram că soţul meu îşi recăpătase vigoarea. Pe de altă parte, tocmai încerca să-şi forţeze fratele să-şi taie singur beregata.

Aşadar, Malik încercase să mă ucidă. Cumnatul meu. Mă simţeam ciudat, pentru că înţelegeam cum de ajunsese să creadă că ar fi fost bine dacă m-ar fi ucis.

Ştiam însă că nu-i puteam permite lui Casteel să procedeze aşa. Nu avea să-l ucidă pe Malik, însă rana ar fi fost groaznică, iar Casteel nu trebuia să se

împovăreze cu un asemenea gest. Nu voiam să-l las să poarte o asemenea greutate.

Am făcut un pas înainte, privindu-l pe Kieran. El se uita urât la Malik, respirând sacadat. Vârcolacul nu avea să-mi ţină partea.

— Opreşte-te, Casteel! i-am cerut.

— Nu te băga, lătră el, neluându-şi ochii de la fratele său.

Îşi ridică bărbia. Un firicel de sânge se scurgea de-a lungul gâtului lui Malik.

— Nu-ţi permit, am zis. Malik nu mi-a făcut rău. S-a oprit chiar înainte s-o facă.

— S-a oprit?! Tu te auzi ce spui?! ripostă Casteel. Te-a rănit.

— Aşa-i, şopti Malik.

M-am uitat urât la prinţ.

— Mai bine taci, i-am zis.

— Te-a lăsat acolo, să fii sfâşiată de Temuţi! urlă Casteel.

— Dar nu-i aşa. M-a scos de acolo, am zis. Îmi amintesc limpede acum.

— Temuţii o apucaseră, spuse Malik. O muşcaseră. O zgâriaseră cu ghearele…

— Gura! am sâsâit la Malik pe când Casteel se cutremură. I-am atins braţul. Credea că procedează corect. Greşea. Însă s-a oprit. Nu mi-a făcut rău…

— Nu mai vorbi aşa! zise Casteel, întorcându-şi capul spre mine, ochii lui străpungându-mă ca două suliţe aurite. Forţa de constrângere se disipă, acum că îşi îndreptase atenţia spre mine. Pumnalul lovi podeaua, iar Malik se lăsă moale. Ţi-a făcut rău, Poppy. Poate nu cu propriile mâini, însă acei Temuţi nu te-ar fi atacat dacă nu i-ar fi adus el acolo.

— Aşa e, i-am zis, atingându-i obrazul şi

canalizând…

— Opreşte-te! îmi ceru Casteel, trăgându-se. Nu îndrăzni să-ţi foloseşti puterile asupra mea! Trebuie să simt ce mi se-ntâmplă!

— Bine. Mă opresc, i-am zis, atingându-i din nou obrazul. De data asta, nu se mai trase înapoi, dar simţeam că era în continuare încordat. Ai dreptate. Temuţii n-ar fi fost acolo dacă nu i-ar fi ademenit Malik, însă el a urmat ordinele lui Isbeth. Ea e de vină.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, zise el privindu-mă intens, în timp ce Malik se ridica. Nu e nevinovat. N-a fost manipulat. A făcut o alegere…

— Pentru a-şi proteja regatul. Pentru a te proteja *pe tine.* Nici unuia dintre noi nu trebuie să îi placă alegerea sa şi nici nu trebuie să fim de acord cu ea, însă putem să încercăm să îl înţelegem.

— Ce să înţelegem?! Că era gata să omoare un copil? Că a luat în calcul una ca asta? replică el, înfuriat. Că era gata să te pună în pericol? Pe tine?! Sufletul meu pereche?

— Nu ştia asta pe atunci, i-am zis.

— Chiar dacă aş fi ştiut, aş fi procedat la fel, recunoscu Malik. Aş fi…

— Mai taci! am ţipat la el.

Malik clătină din cap.

— E adevărul.

Casteel se mişcă fulgerător. Nici Reaver nu cred că l-ar fi putut opri dacă ar fi vrut s-o facă. Străbătu bucătăria şi îl lovi pe fratele său cu pumnul în maxilar. Lovitura îl aruncă pe Malik înapoi în scaun. Nu reuşi să-şi revină. Casteel îl trânti la podea, lovind atât de repede, că abia îi vedeam braţul mişcându-se. Loviturile răsunau în bucătărie.

— Casteel! am ţipat.

Îl apucă pe Malik de guler, ridicându-l de pe podea, continuând să-l lovească.

M-am întors spre Kieran.

— N-ai de gând să-l opreşti?!

— Deloc, zise Kieran, încrucişându-şi braţele. Nenorocitul o merită.

Se părea că Malik se săturase. Îl prinse pe Casteel de încheietură şi-l răsturnă, după care se ridică, plin de sânge. Răgazul dură doar câteva clipe, căci Casteel se ridică din nou şi-l izbi cu genunchiul în bărbie, dându-i capul pe spate.

Căzură din nou la podea, rostogolindu-se la picioarele mesei.

M-am întors spre Reaver…

— Degeaba te uiţi la mine, zise acesta, mestecând biscuitul. Eu mă distrez de minune.

Am mijit ochii.

— Sunteţi inutili, am zis, întorcându-mă spre cei doi fraţi. Eram foarte aproape să-i iau pe amândoi la bătaie. Accesând *eather*-ul, am ridicat o mână. O strălucire argintie se răspândi peste degetele mele. Terminaţi, am zis, acoperindu-le icnelile. Ori nu mă auziseră, ori mă ignorau. Pe toţi zeii! Eu ar trebui să fiu mai furioasă decât voi şi, când colo, sunt cea raţională şi calmă!

Mi-am închipuit în minte că-i despart, iar imaginaţia mea se uni cu esenţa – şi tactica mea funcţionă. Poate prea bine, pentru că pe moment nu mă gândeam să nu-i rănesc.

Se rostogoleau pe jos ca nişte bebeluşi supradimensionaţi, iar dintr-odată erau traşi de-a lungul podelei în direcţii opuse. Malik se izbi de zidul de sub fereastră cu atâta forţă, încât casa se cutremură. Am tresărit, în timp ce Kieran îl prindea pe Casteel,

care era pe cale să-l dărâme.

Casteel mă privi. Buza îi era spartă, şi se sprijinea de picioarele lui Kieran.

— Ce naiba?!

— Întocmai, am zis, retrăgând *eather-ul.*

— Rahat! murmură Malik, lăsându-se pe o parte şi tuşind, în timp ce se sprijinea într-un braţ. A durut mai tare decât pumnii încasaţi de la el. Cred că mi-ai fisurat câteva coaste.

— Am să-ţi sparg faţa dacă mai spui ceva, i-am zis.

— Să-i spargi faţa? repetă Casteel, surprins.

— Şi pe a ta, l-am avertizat.

Faţa îi fu cuprinsă de un rânjet însângerat, iar acea gropiţă nesuferită îi apăru în obraz. Ştiam că era pe cale să spună ceva ce m-ar fi făcut să-l pocnesc.

— Scuze că vă întrerup, zise Clariza din uşă. Intrase fără s-o fi observat careva.

M-am întors spre ea, simţind că mă înroşesc. În ochii ei se vedea spaima.

— E o armată de gardieni pe stradă şi verifică fiecare casă.

Am uitat totul într-o clipă. Casteel sări în picioare şi se apropie de mine în vreme ce îşi ştergea sângele de la gură.

— Cât sunt de aproape?

— La două case distanţă, zise Blaz, trecând pe lângă Clariza.

Avea mai multe mantii la el, înmânându-ni-le şi îndreptându-se spre masă, de unde luă două pumnale. Ascunse unul din ele în cizmă.

Malik înjură.

— Trebuie să plecăm de aici. Chiar acum!

— Iau eu armele noastre, zise Kieran.

— Ieşiţi prin spate, zise Blaz, aruncându-i Clarizei

un pumnal cu lamă subţire, pe care ea îl ascunse în mânecă. O să le distragem atenţia cât de mult putem.

Eram îngrijorată de soarta lor.

— Nu veniţi cu noi?

Ascunzând un alt pumnal asupra sa, Clariza îmi zâmbi.

— Mi-ar plăcea să-mi văd casa strămoşească, şi plănuiam să ajung acolo într-o bună zi, însă locul nostru e acum aici. Nişte oameni depind de noi.

— Descendenţi? o întrebă Casteel, în timp ce Kieran se întoarse, dându-i o sabie.

Avea sacul meu de piele la el.

Blaz încuviinţă din cap.

— Elian vă poate spune că sunt destui care se opun Coroanei de Sânge. O reţea întreagă ce lucrează din interior ca să-i dărâme pe Ascendenţi. S-ar putea ca apropierea armatelor voastre să le grăbească sfârşitul, însă, până în acea clipă, noi trebuie să rămânem aici.

Auzind numele strămoşului său, Casteel îl privi pe Malik şi se apropie de Blaz, prinzându-l de umăr.

— Mulţumesc – vă mulţumesc amândurora pentru ajutorul vostru!

Clariza făcu o plecăciune, în timp ce eu luam mantia pe mine.

— E o onoare pentru noi, zise ea.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Casteel se întoarse spre mine, luându-mi obrajii între palmele sale. Atingerea lui mă calmă.

— Regina mea?

— Da?

— Cred că acum, zise el trecându-şi degetele peste marginea glugii, în timp ce o trăgea peste capul meu, o să poţi crăpa feţe în voie.

Am râs, iar inima mea se mai potoli. M-am întors spre Clariza şi Blaz, în timp ce Reaver şi Malik se îndreptau spre ieşirea din spate.

— Aveţi grijă de voi! am zis.

— Trebuie să plecăm, insistă Malik, acoperindu-şi capul cu gluga, în timp ce se auzea o altă bătaie în uşa de la intrare.

Clariza îşi ridică bărbia şi îşi puse pumnul în dreptul inimii.

— Din sânge şi cenuşă, zise ea în timp ce Blaz făcea la fel.

— Ne vom ridica, termină Casteel, ducându-şi mâna în dreptul inimii şi făcând el, Regele, o plecăciune în faţa lor.

M-am pus în spatele lui Kieran, privindu-l pe Malik, în vreme ce Blaz străbătea coridorul.

— Au să fie în siguranţă atunci când vor intra gărzile peste ei?

— Se poate, zise Malik.

Vorbele lui nu mă linişteau.

— Să ştii că mai avem de povestit, îi zise Casteel, trecând înaintea mea, acoperindu-şi faţa cu gluga.

Nici vorbele lui nu erau prea liniştitoare.

— Mai încolo, zise Kieran, atingându-mi spatele cu mâna.

— Încotro? întrebă Reaver, care ajunse la uşă.

— Spre port, zise Malik. Spre Oraşul Inferior.

Dragoninul încuviinţă din cap şi deschise uşa…

Afară aşteptau patru gardieni regali, mantiile lor albe fiind scuturate de vânt.

— Unde aveţi impresia că mergeţi?! întrebă cel mai bătrân.

Reaver era singurul care nu purta mantie, însă gardianul ne aruncă o privire, văzu că purtam glugi

care să ne ascundă chipurile şi scoase sabia din teacă.

— Înapoi! ne ordonă.

Nici n-am avut când să invoc *eather-ul.*

Reaver îl atacă, prinzând braţul cu care gardianul ţinea sabia, întinzându-se spre gâtul său. Maxilarul i se lăsă uşor, iar gura i se căscă. Un sunet jos îi ieşi din piept în timp ce un şuvoi de flăcări îi ţâşnea dintre fălci.

Priveam uimită.

— Zeilor! murmură Casteel, încordându-se în timp ce privea cum flăcările argintii îl consumau pe gardian.

— Mda, zise Kieran.

Reaver îl împinse pe gardianul care urla în altul, iar focul îl cuprinse şi pe celălalt bărbat. Întorcându-se, Reaver dezlănţui un alt jet puternic de flăcări, mistuindu-i şi pe ceilalţi.

Mirosul cărnii arse se ridica odată cu vântul, întorcându-mi stomacul pe dos.

Reaver se întoarse spre noi.

— Calea e liberă.

Din casă veni un ţipăt de durere, făcându-mă să mă întorc. Clariza ţipa, speriată.

— Trebuie să plecăm, zise Malik, dând la o parte rămăşiţele arse cu piciorul.

Aşa era, dar…

— Ne-au ajutat, am zis.

— Ştiau preţul, răspunse Malik, în timp ce casa răsuna de ţipete grosolane.

— Şi noi îl ştiam când am bătut la uşa lor, am zis.

Kieran mă apucă pentru o clipă de mantie, apoi se relaxă.

— De acord, spuse Casteel, apucând sabia.

— Pe tot ce-i mai sfânt! murmură Malik. Nu e momentul să faceţi pe eroii. Dacă ne prind…

— N-au s-o facă, zise Casteel, privindu-mă.

Am încuviinţat din cap, lăsând esenţa să ajungă la suprafaţă, în timp ce auzeam paşi grei pe coridor. Mai mulţi membri ai Gărzii Regale veneau în fugă spre noi. *Eather-ul* îmi acoperi pielea, iar voinţa mea se uni cu esenţa. O pânză argintie îmi străbătu mâna, întrepătrunsă de umbre, strălucirea fiind şi mai puternică acum.

— Asta-i ceva nou, observă Casteel.

— E aşa de câteva săptămâni, zise Kieran, în timp ce gardienii se opriră.

Scăpară săbiile din mâini, în timp ce gâturile lor se lăsau într-o parte, frânte instantaneu.

— Probabil o să te îngrijoreze că spun asta, însă mă îndoiesc că te va surprinde, zise Casteel, iar gustul afumat şi aromat pe care-l simţeam în gură acoperi gustul morţii. Mi se pare foarte excitant ce-ai făcut.

— Ceva nu-i în regulă cu el, murmură Reaver în spatele nostru. Nu-i aşa?

Kieran pufni, în timp ce alt soldat intra pe coridor. Esenţa se întinse spre el, în timp ce-mi coboram bărbia. Pânza de energie pulsă şi apoi se retrase.

— Un Revenant, am strigat.

Gardianul rânji. I-am văzut ochii. Erau de un albastru spălăcit.

Casteel se întoarse brusc, apucând un pumnal de pe masă şi aruncându-l într-o mişcare fluidă. Lama îşi lovi ţinta, înfigându-se între ochii Revenantului.

— Să vedem cât are să-ţi ia să-ţi revii după o asemenea lovitură, comentă Casteel.

— O să-şi revină în clipa în care îşi scoate lama de acolo, se auzi o voce. Revenantul auriu ieşi din umbrele coridorului. Era Callum.

— Tu, zise Casteel, cuprins de furie.

— Mi se pare că te simţi mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut, spuse Callum.

Eram cuprinsă de mânie. Nu era singur. Avea alţi şase gardieni cu el. Toţi cu ochii spălăciţi.

— Reaver, am zis. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine şi am impresia că ai să fii tare bucuros!

Callum îl privi pe Reaver, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cred că ştiu ce eşti, zise Revenantul.

— Cred că, în curând, ai s-o afli pe pielea ta, replică dragoninul, scoţând fum pe nări.

— Mai încolo, ripostă Callum, ridicându-şi mâna.

Clariza apăru pe coridor. Avea nasul însângerat. Callum îşi ţinea acum lama pumnalului la gâtul ei. Blaz era ţinut de un alt gardian.

— Eşti într-atât de laş, încât să-i foloseşti drept scut? l-am întrebat, furioasă.

— Îmi spui laş, zise Callum, în timp ce eu simţeam gustul mâniei Clarizei, fierbinte şi acidă. Mie mi se pare că sunt isteţ.

— Nenorocitul are chef de glume, zise Kieran.

— La nesfârşit, comentă Callum privindu-l pe vârcolac. Când terminăm aici, cred că am să te păstrez, îi zise lui Kieran. Tot timpul mi-am dorit un lup drept animal de companie.

— Du-te-n mă-ta! mârâi Kieran.

Cei doi soţi ţinuţi captivi nu emanau doar furie. Simţeam că erau hotărâţi. Pregătiţi să moară.

Nu puteam permite una ca asta.

— Opreşte-te! i-am zis lui Reaver.

Dragoninul mârâi, însă fumul din nările sale dispăru.

Callum zâmbi.

— Unii ar spune că mila e un semn de slăbiciune,

zise el.

— Aşa şi e, se auzi o altă voce, iar toţi muşchii din corpul meu îngheţară.

Callum şi celălalt Revenant se dădură la o parte, iar eu m-am pus în faţa lui Casteel. O siluetă înveşmântată în purpuriu îşi făcu apariţia, însă ştiam că nu era vorba despre o slujnică.

Mâini suple dădură la o parte gluga, dezvăluind ceea ce ştiam deja.

Isbeth se afla în faţa noastră. Nu mai purta coroana de rubine şi nici machiajul care-i albea pielea. O mai văzusem aşa doar în iatacul ei. Avea tenul rozaliu. Atunci, demult, chiar înainte de apus, îmi arătase acea bijuterie – un diamant preţuit în tot regatul datorită strălucirii sale argintii.

„Cele mai frumoase lucruri din întregul regat au adesea linii zimţate şi inegale, cicatrici care le intensifică splendoarea în moduri nemaivăzute, pe care nici ochii şi nici mintea noastră nu le pot percepe sau nu pot măcar începe să le înţeleagă”, îmi spusese ea.

Era adevărat. Aşa cum şi cei asemănători ei, cu trăsături simetrice şi cu pielea perfectă, puteau fi de o urâţenie şi de o răutate fără margini. Mama mea era cea mai monstruoasă fiinţă dintre toate. Cât despre sora mea? Poate că nu-şi dorea ca tărâmurile să fie distruse, însă făcuse ceva ca să o oprească pe mama noastră?

— Compasiunea ta pentru muritori e admirabilă, însă nu reprezintă un avantaj, zise Isbeth, privindu-l pe Reaver cu ochii săi întunecaţi. O regină adevărată ştie când să sacrifice nişte pioni.

— O regină adevărată n-ar face niciodată una ca asta, i-am zis, dându-mi jos gluga. Doar un tiran s-ar gândi la oameni ca la nişte pioni demni de sacrificiu.

Ea rânji.

— Hai să fim de acord că nu putem fi de acord, zise. Îşi întoarse capul spre Casteel. Unul din voi mi-a distrus celula. M-aş bucura dacă aş primi nişte scuze.

— Ţi se pare că o să ne cerem scuze faţă de tine? o întrebă Casteel, schimbându-şi poziţia ca să-l acopere pe Malik, care îşi ţinea faţa ascunsă în glugă.

Kieran făcu la fel.

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, spuse Isbeth. Chiar mai ciudate decât o ceaţă primitivă care a atras Temuţii din Pădurea Sângerie spre zidurile oraşului. Foarte inteligentă mişcare! Impresionantă, chiar.

— Puţin îmi pasă de părerea ta, i-am zis.

Isbeth ridică dintr-o sprânceană şi se uită prin bucătărie, strâmbându-se dezgustată.

— Chiar credeai că ai putea scăpa?! Că ai ieşi din capitală la pas, luând cu tine ceva ce-mi aparţine?!

Am mârâit, în timp ce *eather-ul* îmi pulsa în piept.

— Nu despre tine vorbeam, îmi zise Isbeth. Privirea ei se îndreptă undeva în spatele meu, iar zâmbetul ei deveni maliţios. Ci despre *el.*

Casteel se încordă pe când Regina de Sânge îl privea pe Malik.

— El nu-ţi aparţine, zise Casteel.

— Am fost atât de mândră de tine, spuse Isbeth. Şi iată că un alt Da'Neer m-a trădat. Sunt de-a dreptul şocată!

— Te-am trădat?! replică Malik, nevenindu-i să creadă. Mi-ai capturat şi torturat fratele. M-ai folosit după cum ai vrut. Şi mă acuzi pe *mine* de trădare?!

— O luăm de la capăt, zise Isbeth, dându-şi ochii peste cap. Zeilor, mai lasă de la tine!

— Să ţi-o trag! izbucni Malik.

— Nici unul din noi nu a fost interesat de asta vreme de mulţi ani, ripostă ea. Aşa că nu, mulţumesc.

Am simţit cum mi se face greaţă în vreme ce mă holbam la femeia asta – la bestia asta – care era mama mea.

Ea îşi întoarse privirea spre mine.

— Dacă ai fi rămas locului, ai fi putut evita toată situaţia asta. Azi, am fi putut sta de vorbă şi ţi-aş fi dat de ales. Ai fi putut să-l eliberezi pe Casteel, zise ea. Haosul ăsta ar fi fost evitat. Însă trebuie să admit că respect felul în care ai procedat. E mult mai dramatic aşa! Şi mie îmi place să mă dau în stambă! zise ea.

Mi-am strâns pumnii.

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi dau de ales, repetă ea. O fac pentru că sunt pregătită să te iert, adăugă.

— Eşti plină de iluzii, am zis, dându-mi seama că ea credea cu adevărat ceea ce spunea.

Isbeth miji ochii.

— Ştii unde e ţinut Malec. Aşa ai spus. Dacă vrei să părăseşti oraşul alături de iubitul tău, ai să-l găseşti pe Malec şi ai să mi-l aduci.

Capitolul 36

— Poftim?! exclamă Malik, fiind la fel de confuz ca mine.

Însă confuzia nu era singura emoţie pe care o simţeam. Ceva mai difuz emana dinspre…

Callum se holba la Regina de Sânge, ţinând-o bine pe Clariza, însă ochii lui trădau faptul că fusese luat prin surprindere.

— Ce legătură are Malec cu toată situaţia?! întrebă Casteel.

— Are, zise Isbeth, jucându-se cu inelul ei de diamant. Adu-mi-l, iar el îmi va oferi ceea ce-mi doresc.

— Crezi că te va ajuta să distrugi tărâmurile? Să-l pedepseşti pe Nyktos? o întrebă Casteel. Ştii că e întemniţat de foarte multă vreme. Nu va fi în stare să vorbească, darămite să te ajute să distrugi totul.

Privirea lui Isbeth deveni dură.

— Ba da, mă va ajuta.

— Maiestate, zise Callum. Nu cred că…

— Linişte! îi porunci Isbeth, fixându-şi privirea asupra mea.

Revenantul înlemni, iar privirea i se îngustă. Era evident că nu ştia ce plănuia Isbeth.

Eu, la rândul meu, eram uluită. Îşi imagina că *în felul acela* aş fi ajutat la distrugerea Atlantiei şi a tărâmurilor? Eliberându-l pe Malec? Casteel avea dreptate. Malec n-ar fi fost în stare să o ajute să-şi ducă planurile la îndeplinire.

— Lasă-mă să înţeleg, am zis. Ai impresia că am să plec de aici ca să-l găsesc pe Malec, pentru ca mai apoi să-l aduc în Carsodonia, ca să-l foloseşti pentru a-mi distruge regatul şi tărâmurile?!

— Întocmai, zise Isbeth.

M-am uitat la Reaver, care tăcea, privind-o pe Regina de Sânge.

— De ce nu vrei doar să-ţi spun unde anume se află? am întrebat-o.

— Pentru că n-aş avea încredere în tine, zise ea.

— Şi totuşi, ai încredere că ţi-aş îndeplini cererea odată ce aş pleca de aici?

Isbeth mă privi.

— După cum spuneam, eram pregătită să îţi ofer libertatea lui Casteel în schimb. Încă sunt dispusă la troc, zise ea.

— Ţi se pare că mai sunt în lanţuri? o întrebă Casteel.

— Poate că nu-ţi mai stau în jurul gâtului, dar sunt tot acolo. Doar că acum sunt în jurul gâturilor tuturor – în diferite moduri. Revenanţii au înconjurat locuinţa asta jalnică. Districtul e plin de ei. Prea mulţi pentru ca amicul vostru să-i ardă fără să pună în pericol o grămadă de oameni nevinovaţi, la care voi ţineţi atât de mult. Ar fi trebuit să îmi imaginez că aveaţi să aduceţi un dragonin cu voi, zise ea, privindu-l nemulţumită pe Callum. Acesta o lăsase pe Clariza în mâinile altuia, însă continua să se ascundă în spatele ei. Oricum ar fi, vă anunţ că aventura voastră şarmantă – şi cât se poate de distructivă – a luat sfârşit. Şi, chiar dacă nu aveţi o părere prea bună despre mine, să ştiţi că pot fi o regină foarte generoasă.

Mai că m-am înecat.

— Găseşte-l pe Malec şi adu-mi-l, şi am să te las să pleci. Am să-l las şi pe Casteel să plece. Mă privea îndeaproape, aşteptând. Răspunsul tău ar trebui să vină repede, Penellaphe. Ştiu că eşti dispusă să faci orice pentru el.

Chiar aş fi făcut *orice* pentru Casteel, însă Malec era un *zeu* – unul care fusese închis într-un mormânt cu sute de ani în urmă. Era fiul zeului primitiv al morţii şi al Consoartei sale. Nici nu voiam să-mi imaginez ce-ar fi însemnat eliberarea lui.

M-am uitat din nou spre Reaver. Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă. Oare ce-ar face Nyktos şi Consoarta lui dacă Malec ar fi eliberat? Pe de altă parte, din câte ştiam, nu făcuseră nimic atunci când acesta fusese întemniţat.

Asta îşi dorea Isbeth de la mine? Pentru asta mă

născusem? Atunci de ce aşteptase atât de mult timp până să-mi ceară aşa ceva? Ar fi putut s-o facă din clipa în care mă văzuse. Ar fi putut să-mi trimită oferta împreună cu acel *cadou.*

Ceva nu se lega. Mai degrabă, nimic nu se lega. Începând cu ceea ce ar fi putut să-i ofere Malec pentru a-şi atinge scopurile şi încheind cu ceea ce credea că s-ar fi întâmplat după aceea.

— Şi dacă sunt de acord? Ce se va întâmpla?! Tu şi Malec veţi distruge Atlantia, veţi reface tărâmurile şi gata?! Dacă refuz?

Ochii ei deveniră duri.

— Dacă refuzi, am să mă asigur că ai să regreţi până în clipa în care îţi vei trage ultima suflare.

Esenţa primitivă se învolbură, apăsându-mi pielea. Ştiam că Isbeth se referea la Casteel.

— Şi, dacă ai să faci una ca asta, tu ce crezi că o să păţeşti? am întrebat-o.

— Ştiu ce ai să faci, zise ea, zâmbind. Şi mai ştiu că n-ai să laşi să se ajungă în acel punct. Până la urmă, ai să-ţi vii în fire şi ai să-mi asculţi porunca. O ştiu, pentru că, fie că vrei, fie că nu vrei s-o recunoşti, suntem la fel. Îţi pasă de Casteel mai mult decât de regatul tău.

— Gura! mârâi Casteel, făcând un pas înainte.

Mai mulţi Revenanţi se apropiară.

— E adevărat, zise Isbeth. Ea e la fel ca mine. Diferenţa e că eu am curajul s-o recunosc. Isbeth mă privi din nou. Aşadar, ce alegi?

Încercam să anticipez ce-ar fi urmat. Eram sigură că puteam să o ucid. Era puternică, însă aveam să-mi dezlănţui întreaga forţă asupra ei. Cel puţin aveam s-o rănesc foarte tare.

Dar dacă spusele ei erau adevărate şi eram înconjuraţi de Revenanţi, Reaver nu i-ar fi putut arde

pe toţi, iar locuitorii nevinovaţi ar fi avut de suferit. Cei la care ţineam s-ar fi putut afla printre victime.

Partea aceea îngheţată din mine…

Cea care avea gustul morţii…

Nu era asemenea mamei mele.

Era ceva mult mai rău.

L-am privit pe Casteel. El încuviinţă scurt din cap. Uram fie şi gândul de a face precum îmi cerea Isbeth, însă mai mult ca sigur ştia că Malec nu avea cum s-o ajute să-şi ducă la bun sfârşit planul de răzbunare. Nu credeam că el avea vreun pic de-a face cu planurile ei. Oferta asta venea din dorinţa ei disperată de a fi din nou alături de sufletul ei pereche, oricât de slăbit ar fi fost. Asta era slăbiciunea ei.

Puteam s-o exploatez. Aveam să-i spun că eram de acord cu cererile ei, fără să intenţionez să i le îndeplinesc.

— Am să ţi-l aduc pe Malec, i-am zis.

Isbeth nu se bucură. Tăcu pentru o vreme.

— M-ai întrebat cum pot avea încredere că vei face ceea ce-ţi cer? L-am avut o dată pe regele tău, pentru a fi sigură de cooperarea ta. Acum, ce va trebui să fac pentru a mă asigura că nu mă trădezi?

— Presupun că nu poţi decât să aştepţi şi să vezi ce se va întâmpla, i-am răspuns.

Isbeth râse cu buzele lipite şi apoi îl privi pe Callum. Fu singurul avertisment. Revenantul ezită preţ de o clipă, însă apoi acţionă foarte rapid. Scoase un pumnal negru şi se repezi la atac. *Piatră de umbre.* Reaver se întoarse spre el, în timp ce Casteel îşi scosese deja sabia.

Însă Revenantul era incredibil de rapid.

Callum trecu lama din piatră de umbre peste braţul lui Kieran, în timp ce şoptea ceva – într-o limbă pe care

nu o înţelegeam, însă căreia esenţa din pieptul meu îi răspunse. Un fum gros, negru-roşiatic se ridică peste tăietura superficială, la fel ca fumul care apăruse în acea încăpere din Massene, ieşind din Vessa.

— Ce naiba?! urlă Kieran în timp ce Malik îl prinse, trăgându-l în spate.

O umbră trecu peste trupul lui Kieran, aruncându-l pe Malik înapoi, pe când Casteel îşi înfigea sabia în pieptul lui Callum.

O dâră de sânge se scurgea din braţul lui Kieran, în timp ce încerca să scape de acea umbră. L-am prins de umăr pe când fumul i se afunda în carne, dispărând.

— Ce-ai făcut?! am strigat, panicată, întorcându-mi capul spre Isbeth. Îmi aminteam de corpul ghemuit al lui Tawny, imobilizat după ce fusese lovit cu o lamă din piatră de umbre.

Callum se împletici, scoţându-şi lama din piept.

— Zeilor! zise el, scuipând sânge pe când se prăbuşea peste masă. Doare… bâigui Revenantul, căzând pe podea, mort pentru moment.

Inima îmi bătea nebuneşte în piept. Mi-am pus mâna peste rana lui Kieran, invocând căldura vindecătoare.

— Nu trebuie să intri în panică, zise Isbeth încet. Va fi bine. Piatra de umbre nu are cine ştie ce efect asupra unui vârcolac. Blestemul pe care l-a aruncat Callum asupra lamei, însă, ar trebui să te îngrijoreze.

— Poftim?! izbucni Casteel, iar ochii lui păreau cuprinşi de furtuni aurite.

— Blestemul are o limită de timp, şi doar eu îl pot ridica, zise Isbeth. Întoarce-te cu Malec, altfel vârcolacul va muri.

Kieran gemu, iar eu eram din nou cuprinsă de furie.

Casteel o atacă pe Isbeth, însă Malik se întoarse, oprindu-l pe fratele său… Kieran se aruncă şi el la atac.

— Las-o, zise Reaver, prinzându-l din spate. Îl privea pe vârcolac. Potoleşte-te!

Kieran mârâia, descotorosindu-se de braţul lui Reaver, dar se potoli, respirând sacadat. Tăietura de pe braţ era tot acolo. Trebuia doar s-o ating, şi avea să dispară.

Isbeth nici nu se mişcase. Părea plictisită. O uram. Zeilor, o *uram* atât de mult!

— Am nevoie de timp, i-am zis. Ceea ce înseamnă că şi Kieran are nevoie de timp.

Ochii ei luciră.

— Ai o săptămână la dispoziţie, zise ea.

— O să-mi trebuiască mai mult. Regatul e mare. Am nevoie de trei săptămâni.

— Două. Vârcolacul tău va fi bine în tot acest timp. După care…

— Prea bine, am zis, simţindu-i îngrijorarea lui Kieran.

Două săptămâni păreau mult timp, însă noi habar nu aveam de unde să începem căutările în Pădurea Sângerie. Dacă am fi reuşit să ne dăm seama de locul în care era posibil să se fi aflat mormântul lui Malec…

— Mai am nevoie de ceva. Ceva ce i-a aparţinut cândva lui Malec.

— De ce? mă întrebă Isbeth, încruntându-se.

— Contează?!

— Depinde. Voi primi obiectul înapoi?

— Nu ştiu. Poate. Dacă-l am, pot ajunge mai repede la mormântul lui, am zis.

Isbeth îl privea pe Callum, care începuse să reînvieze. Îşi ţuguie buzele, privind inelul de diamant pe care-l purta.

— Am inelul ăsta. I-a aparţinut. Mi l-a dat cadou.

— Ştiam că e făcut din aur atlantian, murmură Casteel.

— Îmi va fi de ajutor, am zis.

Aşa cum şi sângele meu ar fi trebuit să-mi fie de ajutor, conform spuselor lui Lord Sven.

Dădu să-şi scoată inelul de pe deget, ezită şi apoi îl scoase cu totul, pe când Callum începea să se ridice cu greu.

— E tot ce mi-a mai rămas de la el, zise ea, ochii strălucindu-i de lacrimi nevărsate. E tot ce mai am.

N-am zis nimic.

Nu simţeam absolut nimic în timp ce-mi ţineam palma întinsă.

— Am nevoie de inel ca să-l găsesc pe Malec.

Ţuguindu-şi buzele, se întinse şi lăsă inelul în palma mea deschisă. L-am luat, punându-l în săculeţul de piele, alături de căluţul de jucărie. Ea se înfioră, şi, pentru o clipă, am simţit gustul amar al tristeţii ei.

Nu-mi păsa.

— Ne vom întâlni la Templul Oaselor, în afara zidurilor oraşului, de azi în două săptămâni, zise Isbeth, luându-şi privirea de la săculeţul de piele în care pusesem inelul. Ţine minte!

— Desigur.

Templul străvechi se afla între punctul cel mai nordic al Carsodoniei şi Pensdurth, construit înainte ca zidurile oraşelor să fie ridicate. Acolo erau îngropate oasele preoţilor şi ale preoteselor.

— Aşa rămâne, zise Isbeth, făcând un pas înapoi şi oprindu-se. Am să le permit lui Casteel, dragoninului şi vârcolacului să meargă cu tine. Malik, însă, va rămâne aici.

— După cum spuneam, zise Casteel, ochii săi

strălucind, locul lui e lângă noi acum. Va veni cu noi.

— E în regulă, spuse Malik, trecând pe lângă Kieran. Mergeţi şi găsiţi-l pe Malec!

— Nu, ripostă Casteel, întorcându-se.

Am ştiut instantaneu că Malik *îşi dorea* să rămână lângă Isbeth. Nu de dragul ei, ci pentru Millicent. Strălucirea crudă şi nerăbdătoare din ochii lui Isbeth îmi spunea că Malik avea să plătească un preţ groaznic pentru faptele sale, poate chiar să-şi piardă viaţa. Probabil era conştient de asta.

— Nu-l poţi avea, i-am zis lui Isbeth. Îl vrei pe Malec? Atunci, ne vei lăsa pe toţi să plecăm, inclusiv pe Malik şi…

M-am oprit înainte să-i spun numele. Numele *surorii* mele. Nu se găsea printre Revenanţii strânşi acolo. Dacă i-aş fi rostit numele, aş fi pus-o în pericol.

— Lasă-mă să trec, mârâi Malik, iar eu îi simţeam panica apăsându-mi pieptul.

— Nici gând! exclamă Casteel.

— Nu-ţi ceream voie.

Casteel îl împinse înapoi.

— Ştiu.

L-am prins pe Malik de braţ.

— Nu eşti de folos *nimănui* dacă eşti mort.

Îşi eliberă braţul, iar eu mi-am amintit de Casteel atunci când fuseserăm în Oak Ambler. Felul în care i se oferise lui Isbeth. Benevol. Pentru mine. Nimeni nu reuşise atunci să-l oprească. Nimeni nu avea cum să-l oprească acum pe Malik, iar Casteel îşi dădu seama de asta. Îl privi pe Kieran.

Vârcolacul îl izbi pe Malik în ceafă cu mânerul sabiei. Sunetul mă îngreţoşă. M-am întors spre Kieran.

— Ce-i?! întrebă Kieran, prinzând trupul inconştient al lui Malik cu ajutorul lui Casteel. N-o să păţească

nimic.

— Hmm, murmură Callum, ştergându-şi sângele de la gură cu dosul palmei. Ce neaşteptat!

— De acord, zise Isbeth, surprinsă.

— El sau Malec, am zis. Tu alegi.

Ochii ei se îngustară din nou, după care ea oftă.

— Cum vrei. Ia-l! Mă plictisisem oricum de el. Puteţi să treceţi pe porţile zidului ca un grup de oameni civilizaţi. Sper că nu aveţi de gând să faceţi o altă scenă în timp ce plecaţi. Se întoarse, trăgându-şi gluga pe cap. Se mai opri pentru o clipă. Mai e ceva, zise ea. Îmi făcu cu ochiul.

Atât.

Clariza şi Blaz înţepeniră brusc, ochii lor holbându-se, doar albul rămânând vizibil. Feţele lor deveniră brusc palide. Fisuri minuscule apărură pe obrajii, gâturile şi pielea lor. M-am lăsat pe Casteel, în timp ce pielea lor începea să se încreţească pe când ei cădeau – ajungând nişte coji goale.

Un gardian îi lovi cu cizma, iar acele coji se transformară în praf.

— Nu încerca să-i readuci la viaţă, zise Callum. Nimeni nu-şi mai revine după aşa ceva.

Am fost cuprinsă de şoc, în timp ce priveam fâşiile de carne putrezită ce zăceau pe podea. Mâinile îmi tremurau în timp ce îmi ridicam privirea.

— Ştii ce se spune, zise Isbeth, acoperindu-şi faţa cu un văl purpuriu. Singurul Descendent de treabă e unul mort.

Vâjâitul îmi reveni în urechi, lovindu-mi pieptul, iar esenţa ajunse la suprafaţă într-o clipă. Nu puteam să mă controlez. Nici măcar n-am încercat, în timp ce în gât mi se acumula un gust cunoscut, plin de umbre şi foc.

Moarte.

Puterea străveche îmi pulsa în oase, îmi umplea muşchii şi îmi curgea prin vene, intrându-mi în piele. Am urlat, dând morţii glas.

O lumină argintie plină de umbre groase şi învolburate ieşi din mine. Cineva ţipă în timp ce înaintam, iar podeaua începu să se *crape,* aşchii de lemn sărind de sub paşii mei. Temperatura din cameră scăzu până când toţi cei aflaţi acolo scoteau aburi pe gură. Masa şi scaunele se făcură praf în timp ce furia mea se izbea de pereţi. Aceştia se întinseră, împinşi în afară. Tencuiala şi piatra începură să geamă. Acoperişul se cutremura, după care pereţii *se spulberarără,* în timp ce o senzaţie uleioasă şi întunecoasă mă năpădea pe dinăuntru. Ceva străvechi. Îngheţat. Care vestea ceva.

Unele pietre se făcură cenuşă în lumina soarelui. Bucăţi mari de piatră zburară prin aer, doborând Revenanţii care stăteau afară, lovind şi trecând prin clădirile din apropiere, în timp ce lumina şi umbrele se întindeau tot mai departe, formând tentacule strălucitoare şi groase. Pielea îmi era cuprinsă de frisoane şi de căldură în acelaşi timp. Fuseseră şi gardieni muritori printre Revenanţi. Masa de energie îi găsi, oprindu-i pe când mă atacau. Nu mai rămase nimic din ei.

Eram pregătită să distrug totul.

Un vânt sărat intră în casă, împreună cu ţipete ascuţite. Urlete ce aduceau spre mine un gust amar. Frică. Vântul şi urletele îmi făceau părul să vălurească, în timp ce eu invocam esenţa. Nori negri se adunară deasupra casei şi deasupra mării, îngroşându-se şi vuind. Aşchiile continuau să sară din podea, în timp ce înaintam spre Revenanţii care o păzeau pe Isbeth. Ea

stătea în mijlocul lor, şi, chiar dacă faţa îi era acoperită, simţeam că zâmbea. Îi simţeam plăcerea. *Entuziasmul*. Îmi juca în gât, împreună cu moartea şi groaza muritorilor care ieşiseră în stradă, fugind din case în timp ce pereţii acestora începeau să se crape şi să se cutremure. Acoperişurile se dărâmară, fiind luate de vânt, în timp ce un fulger lovea stâncile.

— *Aşa! Dă frâu liber mâniei!* am auzit o voce îndemnându-mă. Semăna cu cea care îmi şoptise în beznă cu mulţi ani în urmă. *Aşa, Vestitoareo!*

Asta îmi şi doream.

Voinţa mea începuse să-mi părăsească fiinţa, chemând...

Un braţ mă prinse de talie, pătrunzând prin masa de energie ce mă înconjura. Atingerea mă nelinişti. O mână îmi atinse bărbia, trăgându-mă înapoi.

— Opreşte-te! îmi zise o altă voce, una care încălzea acele locuri îngheţate din mine, potolindu-mi fierbinţeala pielii.

Casteel. Era atât de curajos! Atât de loial! Mă trase spre pieptul său, nefiindu-i teamă de energia ce-mi juca peste piele. Nu avea de ce să se teamă. Pe el nu aveam să-l rănesc vreodată.

— Trebuie să te *opreşti,* îmi zise.

— Nu, i-am spus, vocea fiindu-mi cuprinsă de umbre şi foc. Un alt acoperiş se desprinse, zburând în mare. M-am săturat.

Am dat să mă eliberez din îmbrăţişarea lui.

Casteel mă ţinu cu fermitate.

— Nu proceda aşa! E exact ceea ce-şi doreşte. Revenanţii nu atacă pe nimeni, Poppy, zise el, şoptindu-mi în ureche. Priveşte în jurul tău, Poppy!

Îmi întoarse capul ca să văd...

Puteam observa tentaculele groase de *eather*

scuipând tăciuni, casele ruinate din jur, norii întunecaţi şi muritorii care îngenuncheaseră, punându-şi mâinile în cap în timp ce se ascundeau după copaci şi se lipeau de pereţii de piatră ce tremurau. I-am văzut pe străzile din Stonehill, adăpostindu-şi copiii, în timp ce crengile copacilor plesneau şi cădeau la pământ. Erau îngroziţi, împingându-se unul în altul, plângând şi *rugându-se.*

Nu aveam să le fac rău.

— Nu eşti ca ea, zise Casteel, strângându-mă în braţe. Exact asta îşi doreşte. Dar tu nu eşti aşa.

L-am văzut pe Kieran, iar tendoanele gâtului său erau încordate, de parcă era pe cale să-şi schimbe întruparea... De parcă încerca să alunge gândul că ar fi trebuit să ducă la îndeplinire ce-l rugasem în Oak Ambler.

M-am cutremurat. Am închis ochii. Nu eram... Nu eram ca ea. Nu eram moartea. Nu asta voiam. Eu nu speriam muritori şi nu-i răneam. Nu eram ca ea. *Deloc. Deloc. Deloc.* Panicată, mi-am închis simţurile şi am tras esenţa primitivă înapoi. *Eather-ul* plin de umbre se retrase, întorcându-se spre mine. Greutatea forţei nedezlănţuite mi se aşeză din nou în piept, apăsându-mă, în timp ce deschideam ochii.

Norii negri se împrăştiară, iar acum soarele strălucea din nou, lucind peste vârfurile săgeţilor cu cap din piatră de umbre ce zăceau în arcurile întinse ale Revenanţilor care ţinteau spre noi – spre mine. Muritorii se ridicaseră şi rămăseseră tăcuţi, iar eu simţeam cum frica lor îmi zgâria scuturile emoţionale.

Apoi, am auzit şoaptele lor.

Mi-am întors privirea spre rămăşiţele lui Blaz şi ale Clarizei. Am fost zguduită din nou în timp ce-mi mutam privirea. N-o mai vedeam pe Isbeth între acei Revenanţi, însă Callum era acolo.

Se afla la câţiva paşi distanţă. Părul îi era vâlvoi, iar cămaşa aurie, pătată de sânge. *Zâmbea.*

M-am smucit în braţele lui Casteel.

— Mai încolo, îmi şopti el, mângâindu-mi obrazul. Mai încolo, vom juca peste oasele lui. Îţi promit!

Callum îşi lăsă capul într-o parte – singurul indiciu că se putea să fi auzit vorbele lui Casteel. Zâmbetul i se lărgi, iar eu ştiam că nici unul dintre ei nu fusese sigur că aveam să reacţionez aşa, dar speraseră să o fac. Pentru că şoaptele acelea…

Tocmai mă comportasem exact aşa cum le cerusem generalilor atlantieni să *nu facă* odată ce cucereau oraşele. Distrusesem case. Poate că-i şi rănisem pe unii dintre muritorii nevinovaţi. În furia mea, devenisem exact aşa cum mă descrisese Isbeth.

Vestitoarea.

Capitolul 37

Casteel

Poppy se încordă, stând rezemată de pieptul meu, pe când treceam călare pe lângă o turmă de oi aflată la păscut. Primisem caii la marginea districtului Stonehill. Tăcuse de când lăsaserăm în urmă casele distruse, dar acum părea că altceva o afecta.

Mintea mea era dată peste cap de când plecaserăm din Carsodonia, însă gândurile începuseră să mi se mai liniştească în timp ce-i priveam creştetul, iar părul ei roşcat strălucea în soare.

Poppy mă privi şi îmi zâmbi pentru prima oară de când părăsiserăm oraşul.

— Padonia.

Inima mea tresăltă când i-am văzut zâmbetul.

— Poftim?!

Poppy închise ochii şi ridică o mână. Atunci, am înţeles. Poppy folosise în ultimele ore *notam-ul* pentru a comunica cu vârcolacii – mai exact, cu Delano.

Dintr-odată, *notam-ul* avea o cu totul altă însemnătate pentru mine.

Eram iarăşi uluit, în timp ce o priveam cum se concentra din nou. Soţia mea era o *zeiţă primitivă.*

Şi mi se păruse înainte că nu eram demn de iubirea ei…

Îmi venea să râd, însă nu puteam, pentru că încă eram bântuit de moartea celor care ne adăpostiseră în casa lor.

Mă bântuia şi felul în care reacţionaseră ceilalţi muritori faţă de Poppy, alegând să fugă de ea, speriaţi.

Priveam acum dealurile înverzite. Vedeam doar oi, fermieri speriaţi şi gardieni. Nu puteam să-i învinuiesc pe muritori.

Grupul nostru sărea în ochi, şi nu pentru că mergeam în afara zidurilor fără escortă sau fără hăitaşi.

Parţial, se datora faptului că, acum, Kieran era în întruparea lui de vârcolac. Mergând pe lângă noi, era mai mare decât orice lup pe care-l văzuseră fermierii sau gardienii vreodată. Mai era şi Malik, legat cu unele dintre lanţurile cu care fusesem eu legat, suit pe un cal condus de către dragonin. Ne temeam să nu încerce să se întoarcă în Carsodonia cu prima ocazie ivită.

Curbura frumoasă a buzelor lui Poppy dispăru în timp ce mă privea.

— Am reuşit să vorbesc cu Delano, zise ea, de parcă nu necesitase nici un efort. De parcă acesta se afla la câţiva paşi distanţă. Ar fi trebuit ca armatele să ne aştepte în Trei Râuri, însă mi-a zis că au fost nevoiţi

să se îndrepte spre Padonia. E în apropiere de Lockswood.

Am strâns-o mai tare de mijloc.

— Ştiu unde e, i-am zis. Nu ştiam prea multe despre acea comunitate de fermieri. Nu ştiam ce Ascendenţi domneau acolo sau câţi erau. Ştiam însă că se afla des sub atacul Temuţilor, fiind foarte aproape de Pădurea Sângerie. Ţi-a spus de ce au mers într-acolo?

Ea clătină din cap.

— Delano mi-a zis că are să-mi explice când ajungem acolo şi că o să înţeleg motivul. Mare parte a armatelor se află acolo, cu excepţia câtorva batalioane pe care le-au lăsat în urmă, să păzească oraşele cucerite.

Îmi atinse din nou braţul.

— Nu ştiu ce i-a atras într-acolo. Nu plănuiam să cucerim Padonia. Trebuia să ne concentrăm mai întâi asupra oraşelor mai mari. Însă… am simţit că trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Probabil s-a întâmplat ceva groaznic acolo, zise Poppy.

Doar zeii ştiau ce nenorocire îi atrăsese înspre acea aşezare. Mi-am mutat centrul de greutate, punându-mi mâna pe coapsa ei în timp ce mă uitam dincolo de dealuri, spre strălucirea purpurie de la orizont, acolo unde începea Pădurea Sângerie.

— Padonia e mai aproape de Pădurea Sângerie decât Trei Râuri, am zis. Ne vom întâlni acolo cu toată lumea, vom vedea ce se întâmplă şi apoi ne vom îndrepta spre Pădurea Sângerie.

Poppy îşi întoarse capul spre mine.

— I-am zis lui Delano despre Malik. Nu i-am transmis prea multe, în afară de faptul că situaţia lui e complicată. Făcu o pauză. Mă gândeam că tatăl tău ar

trebui înştiinţat.

Deşi nu eram sigur că tatăl meu o merita, prietenii noştri cu siguranţă meritau să fie înştiinţaţi. Mi-am plecat capul şi am sărutat-o pe obraz.

— Mulţumesc! i-am zis.

Zâmbetul îi reapăru, însă ea îşi întoarse capul brusc, începând să-şi maseze maxilarul.

— Eşti bine? am întrebat-o cu blândeţe, în şoaptă.

Dragoninul şi Kieran ne priveau deja, atenţi.

— Mă doare un pic. Cred că mi-am scrâşnit dinţii, zise ea, privindu-i pe muritori, atingându-mi braţul. Atingerea aceea… zeilor! O preţuiam atât de mult! Mai multe clipe de tăcere trecură între noi, înainte ca ea să spună: Trebuia să mă aştept din partea ei să facă ceva groaznic.

Ştiam că doar la asta se gândise de când părăsisem capitala, trecând pe lângă case împodobite cu stindarde albe. Stindarde care, conform spuselor lui Malik, arătau că erau casele unor Descendenţi.

— Faptul că gestul ei te-a luat pe nepregătite înseamnă că nu eşti deloc asemenea ei. Mi-am plecat capul şi i-am sărutat tâmpla din nou. E, pur şi simplu, genul de persoană de la care nu vei şti niciodată la ce să te aştepţi.

Poppy privi înainte, în locul în care orizontul părea scăldat în sânge.

— În cât timp crezi că vom ajunge în Padonia? mă întrebă.

— Cam într-o zi, poate chiar mai repede dacă forţăm. Nu cred însă că aceşti cai ar putea suporta ritmul.

— Nici eu, zise ea, mângâind iapa. Trebuie să se odihnească.

Am mai mers câteva ore. De-a lungul drumului,

Kieran inspecta fermele abandonate, făcându-ne semn atunci când găsea ceva folositor. Câteva pături. Carne afumată de vită. Dragoninul văzuse nişte cireşi. Nu era mare lucru, însă ne-am descurcat.

Cerul începea să se coloreze în violet şi albastru-închis pe alocuri atunci când Poppy reuşi să se smulgă din propriile gânduri.

— După ce-l găsim pe Malec şi ne asigurăm că blestemul s-a rupt... zise Poppy, lăsându-se pe mine, cu trupul devenit deodată rigid, trebuie să îi punem capăt.

Să îi punem capăt.

Îmi petrecusem mare parte din viaţă încercând să distrug Coroana de Sânge. Trecuse aşa de mult timp, încât nu-mi venea să cred că acum eram foarte aproape de a reuşi.

— Aşa-i, am zis, mângâindu-i coapsa cu degetul mare, ştiind că-i plăcea asta la fel de mult ca mie. Încercam să-mi aduc aminte de templul străvechi pe care Isbeth îl stabilise ca punct de întâlnire. Templul Oaselor se află în umbra capitalei. Armatele noastre ar putea pătrunde în Carsodonia prin porţile de la miazănoapte.

— Nu e cel mai bun punct de acces, zise Poppy. Ar trebui să traversăm Stonehill şi Crucea lui Croft, fără să putem să avertizăm populaţia.

— Aşa-i, am zis, şi simţeam o apăsare în stomac. Însă porţile de acolo nu sunt la fel de rezistente ca porţile principale.

Ea încuviinţă din cap, oftând.

— Pânzele acelea albe de la ferestrele şi uşile caselor? În Masadonia se foloseau pentru a indica faptul că acele locuinţe fuseseră infectate de Temuţi. Nu ştiam că semnifică şi altceva, cu atât mai puţin că

indică adăposturile Descendenţilor.

Nici eu nu ştiusem.

— Câţi sunt? îl întrebă Reaver pe Malik, iar eu m-am încordat. Ştii câţi Descendenţi sunt?

Malik ridică privirea.

— Mii, poate chiar mai mulţi. Toţi s-ar răzvrăti în clipa în care ar afla că armatele atlantiene se află la zidurile Carsodoniei.

— Mii, murmură Poppy. Înseamnă… destul de mult.

— Sute de mii, însă, cred că eşti Vestitoarea, zise Malik. Cele petrecute în Stonehill nu vor face decât să le întărească această credinţă.

Poppy înlemni.

— Mai taci! i-am zis.

— Nu o lua personal, îi zise el lui Poppy. Doar îţi spun adevărul.

Am reuşit să mă abţin cu greu să nu sar de pe cal şi să-l iau din nou la bătaie pe fratele meu. Aveam destul de multe de împărţit. Până la urmă, puteam să înţeleg de ce voia să rămână pe lângă Regina de Sânge – la naiba, aş fi procedat la fel dacă Isbeth ar fi ţinut-o prizonieră pe Poppy. Însă el era Cel Întunecat, cel care îi bântuise coşmarurile lui Poppy. Şi o privea acum mai mult decât merita s-o facă.

Poppy îmi strânse încheietura mâinii, iar eu mi-am descleştat maxilarul, luându-mi privirea de la Malik.

— Nu-mi vine să cred că aveţi de gând să i-l aduceţi pe Malec, zise Malik. Că sunteţi dispuşi să faceţi orice vă cere.

— Poate că ultima lovitură încasată te-a făcut să uiţi că nu avem de ales, i-am zis, privindu-l urât. Nu ne permitem să i se întâmple ceva rău lui Kieran.

Malik îl privi pe vârcolac, care se uita la el de parcă dorea să-i sfârtece piciorul. Malik se cutremură,

dezmorţindu-şi mâinile ce-i fuseseră legate la spate.

— Să ştii că nu-mi doresc să păţeşti ceva, îi zise lui Kieran.

— Puţin îmi pasă de ceea ce vrei tu, i-am zis.

— Ce matur din partea ta! îmi aruncă Malik.

— Du-te naibii!

Poppy mă strânse din nou de încheietură.

— Isbeth n-are să se bucure prea mult de Malec, pentru că o voi ucide, zise Poppy. Malec nu reprezintă un risc. Va fi într-o stare jalnică. Cel puţin cât timp se va afla în prezenţa ei. Şi, chiar dacă riscăm eliberându-l, e un risc pe care merită să ni-l asumăm.

Dragoninul se încruntă.

— Chiar atât de tare vă temeţi de blestem? întrebă el, şi părea cea mai idioată întrebare din lume.

— Da, îi zise Poppy sec. Chiar atât de tare ne temem.

Dragoninul îşi lăsa capul într-o parte.

— Se poate ca blestemul să nu aibă nici un efect asupra vârcolacului, începu el, după care se opri. În egală măsură, s-ar putea să aibă. Esenţa pe care a folosit-o Revenantul duhnea de putoarea lui Kolis. Un blestem primitiv. Aşadar, probabil ar trebui să vă faceţi griji.

M-am uitat lung la dragonin.

— Vrei să ne împărtăşeşti gândurile tale? am întrebat.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să vă explic, murmură dragoninul. Tu şi Kieran sunteţi legaţi de Poppy. Iar ea probabil are să trăiască veşnic. Cât timp viaţa ei nu e pusă în pericol, voi doi ar trebui să nu aveţi de ce să vă temeţi.

Poppy trase repede aer în piept.

— Din nou însă, continuă dragoninul, e vorba

despre un blestem primitiv, aşa că…

Dragoninul continua să vorbească, dar eu nu-l mai ascultam. Unghiile lui Poppy se înfipseră în încheietura mea, în timp ce-l privea pe Kieran. Acesta încetinise doar pentru că aşa făcuse şi calul nostru. Observasem că muşchii i se încordaseră pe sub blană.

— La naiba! murmură Malik, râzând grosolan. Trăsăturile feţei i se relaxară. Nici nu m-am gândit la asta.

Am strâns-o pe Poppy de talie. Strânsoarea ei asupra încheieturii mele se potoli. Ea se relaxă.

M-am relaxat şi eu.

Poppy

Gândurile mele treceau de la ce aflasem la ceea ce se întâmplase, în timp ce ridicam tabăra, mâncând carne afumată şi cireşe. Ne aflam sub nişte nuci.

Nu mă simţeam deloc bine.

Casteel însă îmi era alături.

Era liber. La fel şi fratele său – fie că-i convenea situaţia, fie că nu. Faptul că ambii erau liberi era tot ce conta.

Sau aproape tot.

Din păcate, mă îngrijoram din cauza blestemului pe care Callum îl aruncase asupra lui Kieran. Pieptul mă apăsa în timp ce îmi aminteam de fumul acela ce-i intrase în piele. Mi-am amintit ce spusese Reaver, gândindu-mă că ar fi existat totuşi o soluţie, în cazul în care nu reuşeam să-l găsim pe Malec sau dacă Isbeth se decidea să ne înşele, aşa cum şi noi plănuiam să facem cu ea.

Era prima oară când mă gândeam că împreunarea ar fi putut fi…

Partea superioară a maxilarului meu fu cuprinsă de o durere cumplită, ce mă făcu să icnesc. Tresărind, mi-am frecat obrazul. Durerea se mută în rădăcinile dinţilor mei, dispărând apoi la fel de repede cum apăruse.

— Te doare capul? mă întrebă Kieran, care stătea lângă mine, transformat la loc în întruparea sa de muritor.

— Un pic, i-am zis, privindu-i braţul. Tăietura superficială era tot acolo. Atingerea mea nu-l ajutase. Tu cum te simţi?

— La fel ca ultima oară când m-ai întrebat. Sunt bine, îmi zise Kieran, privindu-mă cu atenţie. N-ai spus mare lucru toată ziua.

Am ridicat din umeri.

— Aveam multe pe cap, i-am zis.

— Aşa-i, zise el. Ştiu că te gândeşti la ce-ai făcut în Stonehill.

Voiam să spun ceva, însă am tăcut. Mă gândeam la o grămadă de lucruri. Nu reuşeam să nu mă mai gândesc la faptul că acel loc îngheţat din mine începuse să crească în clipa în care Isbeth îi ucisese pe cei care ne ajutaseră.

— Mi-am pierdut controlul, am şoptit.

— Nu-i aşa.

— Asta doar pentru că a intervenit Casteel.

Kieran se apropie.

— Chiar crezi asta? Că eu sau Cas am fi putut să te oprim?

Atunci când nu i-am răspuns, îmi cuprinse bărbia între degete, ridicându-mi privirea spre el.

— *Tu* te-ai stăpânit. Nu uita asta! îmi zise.

Îmi doream să fi fost adevărat. Şi el îşi dorea. Însă nu era aşa.

— Nu uita ce mi-ai promis! am zis.

— Mi-aş dori să uit, Poppy, răspunse. Însă nu pot.

— Îmi pare rău, i-am zis, simţind că mă arde gâtlejul.

— Ştiu, zise, ridicându-şi privirea. Uite-l pe Cas!

M-am întors chiar când Casteel ieşea dintre copaci. Iscodise zona înconjurătoare să vadă dacă Temuţii lăsaseră urme prin împrejurimi.

— Suntem în siguranţă? l-am întrebat.

— La fel ca în oricare alt loc, zise Casteel pe când Kieran se ridica, trăgându-mă jucăuş de o şuviţă de păr. Probabil eram foarte ciufulită. Casteel îmi întinse mâna. Hai! Vreau să-ţi arăt ceva, zise el.

L-am privit curioasă şi l-am luat de mână. În timp ce mă ridicam, am observat că vârcolacul se opri în dreptul lui Malik, care era păzit de către Reaver.

— Ai grijă, îmi zise Casteel în timp ce mergeam printre copaci. Nu am văzut urme lăsate de Temuţi, dar sunt foarte multe nuci verzi căzute în preajmă.

Privind în jos, mă întrebam cum anume aş fi putut să le evit, deoarece pământul era acoperit de umbre şi pietre.

— Ce vrei să-mi arăţi?

— E o surpriză, îmi zise.

Ne-am afundat în pădure, iar ultimele raze ale soarelui abia mai treceau printre crengile copacilor. Cas dădu la o parte o creangă joasă.

— Aici, îmi zise, trăgându-mă după el. Priveşte!

Am trecut pe lângă el, aplecându-mă pe sub creangă. Casteel mă adusese la marginea pâlcului de nuci, acolo unde dealurile coborau spre o vale umplută cu nuanţe de albastru şi violet care absorbeau ultimele raze ale soarelui. Un râu şerpuia printre copacii frumos coloraţi, având apa atât de limpede, încât am ştiut că

era Râul lui Rhain.

— Pădurea Glicinelor, zise Casteel, prinzându-mă în braţe. Se întinde de-a lungul drumului spre Padonia, până la Pădurea Sângerie.

— Am uitat de pădurea asta, am zis, ridicându-mi privirea spre orizontul care părea pătat cu purpuriu. Ce privelişte minunată!

— Uluitoare, murmură el, iar, când l-am privit peste umăr, am observat că se uita la mine.

Mă trase spre pieptul său, şi, zeilor… Îmi dădeam seama cât de mult îmi lipsiseră astfel de clipe. Îmbrăţişarea sa – trupul meu lipit de al lui. Felul în care mă mângâia, uşurinţa cu care mă lăsam cuprinsă de braţele lui.

— Mi-am închipuit că ai să apreciezi privelıştea, zise el, însă mai aveam un motiv pentru care te-am ademenit aici.

M-am gândit instantaneu la ceva necuviincios. Credeam că simţea nevoia să se hrănească, ca să-şi recapete forţele complet. Corpul meu reacţionă imediat, încălzindu-se.

— Alt motiv?! Tu?! Niciodată.

Râse şi îmi sărută obrazul.

— Voiam să văd cum te simţi. Ştiu că ai primit o grămadă de veşti neaşteptate.

L-am privit surprinsă.

— Motivul era că vrei *să stăm de vorbă?!*

— Desigur, îmi zise, mângâindu-mi un sân cu palma, făcându-mă să gem. Doar nu crezi că vreau altceva de la tine!

— Sunt bine, i-am zis, muşcându-mi buza.

Mâna lui începu să coboare.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus în Stonehill? Ceva ce eu am spus primul. Nu e nimic greşit în a recunoaşte

că nu te simţi bine, îmi zise.

— N-am uitat. Inima mea tresăltă, în timp ce priveam vântul mişcând tulpinile grele ale glicinelor din vale. Să ştii că nu mă mai afectează atât de mult să aflu noi secrete şi informaţii despre propria persoană, i-am zis.

— Nu ştiu dacă să consider asta o reacţie potrivită sau nu, replică el.

Nici eu nu mai ştiam ce să cred.

— Pur şi simplu, aşa stau lucrurile, i-am zis. Încerc… încerc să mă adaptez situaţiei. Tu cum te simţi?

— Încerc să-mi imaginez ce anume stă ascuns sub vestă, dincolo de toate găicile alea, îmi zise, mângâindu-mi abdomenul. Mai ales că eu le-am prins.

Am râs.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, zise, şi respiraţia lui îmi dezmierdă buzele. Şi încerc să desluşesc şi nevoia mea de a-i sfârteca beregata fratelui meu. După cum vezi, sunt în stare să mă gândesc la mai multe lucruri deodată.

Inima mi se poticni în piept.

— Cas…

Mă sărută, în timp ce pieptul lui bubuia, iar mâna lui trecu peste sânul meu, degetele lui iscusite găsindu-mi sfârcul întărit prin vesta subţire. Mă pişcă. Nu tare, dar suficient cât să-mi facă şoldurile să tresară, în timp ce sânii mei erau cuprinşi de o plăcere neastâmpărată.

— Nu vreau să mai vorbesc despre el. Poate mai încolo, îmi zise.

Voiam să ştiu la ce se gândea, dar simţeam că era supărat şi confuz. N-am insistat, pentru moment. L-am sărutat, iar el continua să se joace cu sfârcul meu prin

materialul vestei.

— Mă gândeam că eşti absolut minunată, îmi zise, ridicându-şi buzele de pe ale mele. Eşti o adevărată forţă, Poppy.

Fierbinţeala se domoli în mine, în vreme ce acel loc îngheţat din străfundul fiinţei mele începu să se mişte, iar *eather-ul* pulsa. Mi-am întors privirea spre vale.

— Cu siguranţă ceva sunt, am zis.

Degetele lui nu se mai jucau cu sânul meu.

— Ce vrea să însemne asta?

Am încercat să vorbesc, însă nu găseam cuvintele potrivite.

— Am… am distrus casa aceea, am zis.

— Aşa-i, admise Casteel, iar mâna ce mă ţinea de şold începu să se îndrepte spre buricul meu.

— Şi am distrus şi alte locuinţe. Am închis ochii, pe când degetele sale se mişcau peste sânul meu. Era să omor oameni nevinovaţi.

— Aşa-i.

Inima mi se poticni din nou.

— Însă n-ai făcut-o, continuă el, iar mâna lui dreaptă coborî sub buricul meu. Ştii foarte bine.

Ştiam doar că nu simţisem durere atunci când plecaserăm din Stonehill, dar era posibil să fi curmat vreo viaţă nevinovată.

— Eşti sigur de asta? am întrebat şoptit.

— Da, îmi zise el. N-ai rănit nici un nevinovat, Poppy.

— Pentru că m-ai oprit, i-am şoptit, sărutându-l, în timp ce el îmi descheia pantalonii. Materialul începu să-mi alunece de pe coapse. *Casteel…*

— Ce-i?!

Respiraţia mea deveni mai alertă pe când îşi trecea degetele pe după materialul subţire al lenjeriei mele

intime.

— Ştii foarte bine *ce*...

— Ştiu doar că nu eu te-am împiedicat să răneşti oameni nevinovaţi, zise el, afundându-şi degetele între coapsele mele.

Corpul mi s-a cutremurat, în vreme ce am deschis larg ochii.

Era ciudat – contrastul dintre seriozitatea conversaţiei şi felul în care răspundea trupul meu la atingerile lui lascive. Mi-am depărtat picioarele, lăsându-l să ajungă cu uşurinţă acolo unde îşi dorea.

— Cum de ştii asta?!

— Pentru că, dacă ţi-ai fi dorit aşa ceva, îmi zise, trecându-şi un deget peste carnea mea înfierbântată, dacă voinţa ta ar fi acţionat în felul acela, i-ai fi rănit pe acei muritori înainte ca eu să te pot opri. Îşi împinse un deget în miezul fierbinţelii, făcându-mă să gem. Efortul de a te opri a fost conştient. Ştiu, pentru că înţeleg cum funcţionează esenţa, Poppy.

Priveam copacii de glicină din depărtare, în timp ce degetul lui se mişca încetişor, înainte şi înapoi, fără să mă pătrundă prea adânc. Şoldurile mele căutau acele pătrunderi. Venele mi se umpluseră de căldură, iar nodul rece ce-mi pulsa în apropierea esenţei începuse să se relaxeze. Poate că soţul meu avea dreptate. Atunci când invocasem ceaţa, dorinţa mea nu fusese să rănesc pe cineva. La fel se întâmplase şi atunci când mă cuprinsese valul acela de furie.

Dar oare la fel se întâmplase şi când explodase furia în mine?

Atunci, nu gândisem deloc. Fusesem, pur şi simplu, furioasă. Avusesem doar noroc chior?!

— Înţelegi, nu-i aşa? mă întrebă Casteel, iar respiraţia lui fierbinte îmi atingea gâtul. Doar tu îţi poţi

controla voinţa.

Inima începu să-mi bată puternic, pe când degetul lui pătrundea tot mai adânc, iar culorile pastelate ale copacilor de glicină deveneau tot mai întunecate.

— Voinţa ta nu e controlată de o profeţie, continuă el, colţii lui ascuţiţi zgâriindu-mi pielea gâtului şi făcându-mi pulsul să o ia razna. Nu e controlată de o regină sau de oricine altcineva în afară de tine. Mai introduse un deget, iar genunchii mei se încordară, în timp ce mă ridicam pe vârfuri. Nu eşti o vestitoare a morţii şi a distrugerii, Poppy. Eşti vestitoarea schimbării şi a noilor începuturi. Spune-mi că eşti conştientă de asta.

— Sunt, am zis, gemând.

Casteel îşi lăsă capul într-o parte şi îşi afundă colţii exact în acelaşi loc ca înainte, năucindu-mă. Muşchii mi se încordară, iar coapsele mele se strânseră peste mâna lui, în timp ce senzaţia incandescentă a muşcăturii mă străbătea, urmată îndeaproape de un val de plăcere profundă, pe când el începea să bea din sângele meu.

Cutremurându-mă, am închis ochii, în timp ce continua să bea din mine, pătrunzându-mă cu degetele. Vocea aceea vicleană pe care o auzeam continua să mă mustre. Voiam din tot sufletul să-i spun că îl credeam, aşa cum şi Kieran îl credea, însă nu puteam. Aşa că l-am minţit. Nu mi-a făcut plăcere. Senzaţia era neplăcută. Aşa cum nu îmi plăcea că-l făcusem pe Kieran să promită ceva ce nu avea voie să-i împărtăşească lui Casteel. Atingerile lui – degetele şi gura lui – alungau însă mai mult decât acea senzaţie îngheţată. Estompau vinovăţia pe care o simţeam, în timp ce călăream degetele lui, izbindu-mă de palma sa şi de mădularul lui tare. Aveam simţurile deschise, fiind

învăluită de savoarea afumată a dorinţei sale şi de dulceaţa iubirii lui, care mă împinseră spre un orgasm brusc, ce veni în valuri, în timp ce el îşi puse cealaltă mână peste gura mea, oprindu-mă să ţip de plăcere.

Încă tremuram atunci când îşi scoase degetele din mine încet, mai sorbind o dată din gâtul meu. Braţul lui se retrase de pe talia mea, în timp ce îşi ridica mâna. M-am întors pe jumătate, oprindu-mă atunci când i-am văzut ochii aurii, plini de dorinţă. Am gemut când buzele lui însângerate s-au închis peste degetele sale umede.

— Nici nu ştiu care parte din tine e mai delicioasă, murmură el. Întregul meu corp se înfierbântă.

— Eşti… foarte, foarte rău, i-am zis.

Rânjea, dar era copleşit de dorinţă în timp ce m-am întins spre pantalonii lui. Tăcu, privindu-mă cum i-i descheiam, trăgându-i de pe coapsele lui musculoase. Trupul i se cutremură în timp ce-i cuprindeam mădularul cu degetele, şi gemu atunci când m-am lăsat în genunchi în faţa lui.

— Cine-i ăla rău? mă întrebă, excitat.

— Tu, i-am zis, trecându-mi mâna peste lungimea sa. Şi reprezinţi o influenţă proastă pentru mine.

Mâna lui îmi cuprinse ceafa, trăgându-mă spre el, până când buzele mele îi atinseră vârful mădularului.

— Ţi-am mai zis, Poppy. Doar cei răi pot fi influenţaţi.

Am rânjit, bucurându-mă de acele clipe în care existam doar noi doi.

— Am citit ceva în jurnalul Willei, i-am zis.

— Fac pariu că ai citit tot felul de lucruri în jurnalul acela, replică el, jucându-se cu părul meu. Ce-ţi vine în minte chiar acum?

— Scria acolo că o venă anume… De exemplu,

vena asta, i-am zis, trecându-mi degetul mare peste ea. Începu să geamă. Vena asta e foarte sensibilă. E adevărat?

— Se poate, zise el, tresărind.

— Willa mai scria că devine şi mai sensibilă atunci când o lingi, am zis, îmbujorându-mă.

— Ce-ar fi să-ţi satisfaci curiozitatea şi să încerci? Muncă de documentare, bineînţeles.

Am râs şi am decis să aflu, trecându-mi limba peste acea venă groasă. Willa nu greşise. Era cu adevărat un punct sensibil. Lichidul lipicios începuse deja să se acumuleze în jurul capului mădularului său în clipa în care l-am cuprins în gură. L-am înghiţit cât de mult am putut, fără să-mi fac griji, ştiind că îi plăcea la nebunie. O simţeam din felul în care îmi strângea ceafa. Începu să mişte din şolduri, iar eu simţeam pe limbă un gust condimentat, amestecându-se cu gustul pielii sale.

— Ştii, cred că… începu el să zică, tremurând în timp ce-mi dădea şuviţele de păr din ochi cu cealaltă mână. Cred că-ţi place să ai mădularul meu în gură, îmi zise în timp ce eu sugeam şi mai tare. El oftă. Şi mai cred că îţi place când îţi vorbesc aşa.

Faţa mea se înroşi şi mai tare, pentru că avea dreptate.

— Regina mea e foarte… înjură, şi ritmul şoldurilor lui se intensifică. Zeilor!

Casteel nu se retrase. Mă ţinu acolo în timp ce îşi dădea drumul, tremurând din tot corpul, cuprins de orgasm. Când se mai linişti, i-am sărutat partea de dedesubt a mădularului şi coapsa, înainte să-i închei pantalonii. Îşi lăsă mâinile pe umerii mei, însă nu mă trase în picioare. Se aşeză lângă mine, trăgându-mă în poala sa, sprijinindu-mă de pieptul lui. Amândoi

respiram sacadat în timp ce îmi încheia pantalonii.

— Mai trebuie să vorbim despre ceva, îmi zise, aranjându-mi marginea vestei.

Îşi lăsase bărbia pe creştetul meu, şi priveam luna răsărind. Aveam multe de discutat, însă bănuiam despre ce voia să-mi vorbească.

— Împreunarea?

Mă luă în braţe.

— La ce te gândeşti? mă întrebă.

Mă gândeam la o grămadă de lucruri. Mă gândeam la absolut tot în acele clipe tăcute, în timp ce luna continua să urce pe cer.

— Nu pot reînvia vârcolaci, i-am zis, nefiind sigură dacă nu cumva îi mai spusesem asta pe când îl spălasem în Stonehill. Nici dragonini. Nu pot reînvia fiinţe care aparţin de două lumi.

Casteel tăcu.

— Şi Kieran nu a fost afectat, chiar dacă pe mine m-a îngrozit atunci când am aflat. Nu vreau să-l pierd. M-am cutremurat, închizând ochii şi oftând. Abia dacă mă pot gândi la aşa ceva.

— Atunci, n-o mai face, îmi zise Casteel, mângâindu-mi obrazul în timp ce-mi ridica bărbia. Am deschis ochii. N-o să-l pierzi pe Kieran.

— Mi-aş dori să pot crede asta. Mi-am întors capul, sărutându-i mâna ce fusese rănită. Vreau să cred că vom reuşi să-l găsim pe Malec, iar Isbeth nu ne va trăda. Mi-aş dori să cred că vom cuceri Carsodonia fără să suferim pierderi. Că noi şi cei la care ţinem vom supravieţui acestui război. Însă doar basmele au un asemenea sfârşit. Realitatea va fi cu totul alta.

Casteel îmi mângâie chipul, şi, pentru un moment, m-am bucurat de atingerea sa, nemaigândindu-mă că exista şi altceva.

— Putem încerca să facem să fie aşa, zise el.

— Prin împreunare, am şoptit.

Încuviinţă din cap în timp ce mă privea.

— Dar nu va proteja pe toată lumea, zise.

Simţeam o durere în piept.

— Dacă aş putea face ritualul cu toţi cei de care îmi pasă, oricât de ciudat ar fi, am zis în timp ce Casteel îmi zâmbea jucăuş, aş face-o. Dar nu cred că funcţionează aşa, nu?

— Nu cred, zise el.

Am oftat.

— Însă, în felul acesta, măcar tu şi Kieran veţi fi mai protejaţi, corect? Împreunarea ar putea anula blestemul.

— Corect, zise el, trecându-şi degetul mare peste buza mea inferioară. După încheierea împreunării, vom trăi la fel de mult ca tine. Vom îmbătrâni în acelaşi ritm cu tine. Mă sărută. Însă e o decizie foarte importantă, Poppy. Vei avea de purtat responsabilitatea pentru viaţa mea şi a lui Kieran.

— Însă, fiind regină, sunt responsabilă pentru viaţa tuturor supuşilor mei, nu-i aşa? l-am întrebat. E valabil şi pentru tine, ca rege.

Casteel zâmbi, iar eu am fost învăluită de gustul bogat şi dulce al scorţişoarei. Iubire. Mândrie. I-am sărutat degetul mare.

— Aşa e. Însă ce urmează să se întâmple acum e puţin diferit. Îmi dădu câteva şuviţe de păr după ureche. Împreunarea poate fi intensă.

Gâtul mi se încălzi.

— Ştiu, i-am zis.

— Chiar dacă nu se va transforma în ceva sexual, intimitatea actului va depăşi chiar şi aşa ceva.

Am înghiţit în sec.

— Ce presupune ritualul? am întrebat, nefiind sigură că puţinele informaţii pe care le primisem de la Alastir despre împreunare erau adevărate.

— Trebuie să aibă loc sub lumina lunii, undeva în natură. Nu ştiu de ce, se pare că aşa trebuie să se întâmple pentru ca ritualul să funcţioneze. Anumite aspecte ale ritualului sunt de natură magică şi nu au nimic de-a face cu sângele. Am auzit zvonuri conform cărora, câteodată, împreunarea nu a funcţionat. Poate din cauză că intenţiile celor implicaţi nu erau pure, zise Casteel. În afară de partea asta oarecum necunoscută, între noi nu trebuie să se afle nimic. Şi, da, asta înseamnă, printre altele, că va trebui să fim complet goi.

— Vai, am zis, roşind şi mai tare.

— Trebuie să fim goi şi deschişi unul faţă de celălalt. Deschişi faţă de natură şi de parce, îmi explică el, iar eu m-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap atunci când l-am auzit menţionându-le pe parce. Trebuie să rămânem aproape unul de celălalt în timpul întregului ritual.

— Şi vom bea unul din celălalt?

— Tu te vei hrăni din noi, îmi zise, atingându-mi gâtul, acolo unde se hrănise din mine, spunându-mi în detaliu ce trebuia să se întâmple. Şi îmi zise destule, şi cred că trupul mi se înroşise ca Pădurea Sângerie. După cum ţi-am spus, s-ar putea ca lucrurile să devină destul de… intense.

Înţelegeam foarte bine.

— Nu văd cum ar putea fi altfel, i-am zis.

— Tu vei decide, îmi zise el. Dacă ai nevoie să se întâmple ceva anume, aşa va fi. Se va întâmpla doar ce vrei tu. Mă voi asigura de asta. Kieran va face la fel. E simplu.

Nu mi se părea chiar atât de simplu. M-am întors spre el, privindu-l în ochi.

— Şi dacă ar fi ca lucrurile… să devină mai intense? Ce s-ar întâmpla după aceea? Între noi?

Îşi lăsă capul într-o parte, privindu-mă.

— Mă iubeşti, nu-i aşa?

— Da.

— Şi eu te iubesc, îmi zise, atingându-mi obrazul. Şi îl iubeşti şi pe Kieran.

Am tresărit, simţind un gol în stomac.

— Eu…

Chiar nu ştiam cum să răspund.

— Eu îl iubesc, zise Casteel în tăcerea care se lăsă peste noi. Nu în acelaşi fel ca pe tine. Nimeni nu m-a făcut să simt ceea ce simt pentru tine. Şi nimeni n-o va mai face vreodată.

Aveam gâtul uscat. Nu era nevoie să-mi spună aşa ceva. Ştiam.

— Ţin foarte mult la Kieran, i-am zis.

— Şi el ţine la tine.

Ochii îmi ardeau, şi din cine ştie ce motiv ciudat mă holbam la gâtul lui Casteel.

— Nu ştiu cum să-ţi explic ceea ce simt, pentru că nu înţeleg.

— Nu-i nimic, îmi zise. Pricep. Chiar credeam că înţelegea. Mai e ceva, spuse Casteel.

Am clipit, ştergându-mi lacrimile, în vreme ce îl priveam.

— Mai sunt şi alte aspecte de luat în calcul? Chiar aşa?!

El încuviinţă din cap.

— Noi doi trebuie să fim conştienţi că s-ar putea să nu fie singura împreunare prin care vom trece. În cazul în care Kieran îşi va găsi pe cineva, s-ar putea să-şi

dorească să-i ofere persoanei iubite aceeaşi oportunitate. Şi atunci, va trebui să repeţi ritualul.

— Pentru ca acea persoană să trăiască la fel de mult precum Kieran, am zis. Bineînţeles că aş trece din nou prin împreunare dacă el şi-ar dori asta.

— Normal că ai face-o pentru el, îmi zise Casteel, trecându-şi mâna prin părul meu, sărutându-mi tâmpla.

— Tu ce crezi că-şi doreşte Kieran? l-am întrebat. Ar vrea, oare, să treacă prin ritual?

— Sincer? mă întrebă Casteel, privindu-mă, după ce tăcuse îndelung.

— Normal.

— Înainte să apari în peisaj, Kieran ar fi fost de acord cu aşa ceva doar pentru că i-aş fi cerut-o eu. Nu datorită legăturii dintre noi, ci pentru că ar face orice pentru mine. La fel cum şi eu aş face orice pentru el. Acum, însă? Ar face-o de dragul tău.

M-am încruntat.

— Însă noi o facem pentru el.

— Şi, într-un fel întortocheat, pentru mine. Însă ar trece prin ritual dacă tu ţi-ai dori asta, zise Casteel.

Stomacul şi pieptul îmi fremătau de parcă erau cuprinse de un stol de păsări ce îşi luau zborul dintr-odată.

— Şi dacă am lua decizia să trecem prin ritual, când anume ar avea loc?

— La cum te ştiu, mă gândesc că ai vrea să aibă loc cât mai repede cu putinţă, îmi zise, sărutându-mi fruntea. Cred însă că ar trebui să aşteptăm până când intrăm în Pădurea Sângerie şi ajungem în Padonia…

— Însă…

— E o decizie importantă, Poppy. Iar ritualul, odată săvârşit, nu mai poate fi anulat. Poate crezi că nu ai

nevoie de timp de gândire, şi poate că aşa şi e, însă vreau să ai suficient timp la dispoziţie.

— Tu însă nu trebuie să stai să te gândeşti, i-am zis. Ştii ce vrei.

Îmi mângâie chipul, dându-mi la o parte câteva şuviţe de păr.

— Aşa e, însă eu am crescut ştiind foarte bine ce e împreunarea şi ce presupune. Pentru tine e ceva nou.

Mă bucuram că îmi dădea timp de gândire. Ritualul era un pas important, şi exista posibilitatea ca blestemul primitiv să continue să funcţioneze asupra lui Kieran chiar şi după împreunare. Simţeam însă că merita încercat. Mai ales că împreunarea avea să-i protejeze pe Kieran şi pe Casteel în bătăliile ce urmau.

Şi mai însemna şi că nu aveam să fiu nevoită să-mi iau vreodată adio de la ei.

Mai mult decât atât, ştiam că, în cazul în care Kieran ar fi fost nevoit să-şi ţină promisiunea faţă de mine, iar eu anticipasem greşit reacţia lui Casteel în acea situaţie, soţul meu nu avea să îi poată face cu adevărat rău lui Kieran. Ambii ar fi fost în siguranţă dacă eu aş ajuns să fiu întemniţată într-un mormânt.

L-am privit pe Casteel şi am suspinat.

— O să mă gândesc, dar sunt sigură că nu-mi voi schimba părerea. Vreau să facem împreunarea.

Capitolul 38

Casteel

Stăteam lângă Poppy, care dormea sub nuc. Adormise în clipa în care îşi aşezase capul pe pelerina mea, pe care o folosea pe post de pernă. Nu voiam s-o deranjez, însă nici nu mă puteam opri să o ating. Parcă

eram posedat. Aranjasem de zeci de ori pelerina cu care se acoperise. Mă jucasem cu părul ei, dându-i deoparte şuviţele subţiri ce-i căzuseră peste obraz, sperând că vântul avea să le aducă înapoi, ca s-o pot atinge din nou.

Era ridicol. Păream un obsedat, însă mă linişteam atingând-o, mai ales când eram învăluiţi de linişte şi de întuneric. Mâna mea tremura în timp ce îi trăgeam mai bine pelerina peste umăr. Faptul că o atingeam mă ajuta să nu mă mai gândesc la acea celulă întunecată şi să fiu cuprins de frică şi de panică.

Mi-am luat cu greu ochii de la ea, privindu-l pe Malik, care stătea legat de unul dintre copaci. Îşi lăsase bărbia în piept, însă ştiam că era treaz.

Şi puteam să jur că încerca să găsească o metodă de a scăpa.

Nu ştiam ce să cred despre el, însă un lucru îmi era clar. Nu îi era loial lui Isbeth. Nu dorea să se întoarcă la Coroana de Sânge.

Se gândea la sufletul lui pereche.

Cu toate acestea, nu credeam că aveam să fiu în stare să-l iert.

Nu ştiam dacă aveam să-i iert vreodată pe părinţii mei pentru minciunile lor.

Kieran ieşi din întuneric, venind lângă mine. Se ghemui alături de mine, şoptind:

— O păzesc eu.

Eram cuprins de emoţii contradictorii.

— Nu ştiu dacă vreau să stau de vorbă cu el, i-am zis.

Kieran îl privi pe Malik, strângând din dinţi.

— Poate că nu vrei, însă ar trebui s-o faci.

— Încerci să-mi dai sfaturi înţelepte?!

— Cineva ar trebui s-o facă, replică el.

Am rânjit.

— Să sperăm că găsim pe careva care să îşi asume rolul ăsta, am zis.

Kieran chicoti, privind-o pe Poppy.

— Să ştii că niciodată n-a dormit atât de adânc pe când erai prizonier. Abia dacă reuşea să adoarmă. Şi, atunci când reuşea, avea coşmaruri. Cred că din cauza asta doarme atât de bine acum. Trupul ei încearcă să recupereze somnul pierdut.

Am închis ochii.

Auzind toate astea… La naiba! Mă durea sufletul. I-am atins obrazul, ca s-o pot *simţi.*

— Dacă aş reuşi să-i iau toată durerea pe care a simţit-o, aş face-o, am zis.

— Însă ai proceda exact la fel.

— Nu.

Kieran oftă.

— Ceea ce a zis Reaver mai devreme…

M-am întors spre el, văzându-i faţa luminată de razele argintii ale lunii.

— Te referi la împreunare?

Kieran încuviinţă din cap.

— Reaver nu era sigur că ar putea anula efectele unui blestem primitiv, zise el.

— S-ar putea totuşi să o facă.

Tăcu în timp ce o privea pe Poppy.

— Nu vreau să vă simţiţi obligaţi s-o faceţi de dragul meu. O să-l găsim pe Malec şi o s-o omorâm pe scorpia aceea.

L-am privit. Maxilarul îi era încordat. Părea hotărât. Mai văzusem expresia aceea de o mie de ori. Aşa arătase şi când plecaserăm spre Solis pentru a o găsi pe Fecioară. Şi atunci când îi ordonasem să rămână în Atlantia când eu plecasem, în încercarea mea idioată

de a-i ucide pe Regele şi Regina de Sânge, cu mulţi ani în urmă. Ştiam, privindu-i zâmbetul, că era oarecum amuzat, aşa cum fusese şi când se aflase pentru prima oară în preajma lui Poppy. Ştiam cum arăta atunci când era furios sau când era desfigurat de jale. Văzusem când devenise glacial. Gol pe dinăuntru. Ştiam cum arăta atunci când se uita la cineva la care ţinea foarte mult. Atunci, tensiunea din jurul gurii îi dispărea. Trăsăturile lui Kieran se *îmblânzeau.* Aşa arătase când o privise pe Elashya, de fiecare dată când vorbise despre ea. Arăta aproape la fel acum când o privea pe Poppy.

Mi-am pus o mână pe umărul lui.

— Nu suntem înfrăţiţi datorită sângelui. Şi nu suntem prieteni doar datorită legăturii dintre noi, i-am zis, în timp ce îl priveam în ochi. Nu ne suntem loiali unul altuia doar din curtoazie sau datorită tradiţiei ori unei titulaturi. Am fost tot timpul mai presus de toate astea. Şi, în multe feluri, suntem două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Legătura dintre noi doi e un pic diferită decât cea dintre mine şi Poppy, însă nu cu mult. Ştii bine asta.

Kieran închise ochii.

— Am vorbit cu Poppy, i-am zis.

— M-am gândit că de asta aţi plecat, spuse el, după care se opri. Ei bine, ăsta a fost unul dintre motive.

Am rânjit, privindu-l.

— Când vine vorba despre împreunare, să ştii că vrem s-o facem pentru că asta ne dorim. Nu din obligaţie, i-am zis. E spre binele tău, dar şi al nostru.

Kieran înghiţi în sec.

— Vreau doar să ştii – vreau ca *ea* să ştie – că nu mă aştept să o faceţi.

— Ştim bine asta, i-am zis.

Kieran îşi drese vocea.

— Aşadar, aţi vorbit despre asta?

— Da, i-am zis, strângându-l de umăr. Presupun că ştii ce anume am decis. Ce a decis ea.

— Da, zise Kieran, deschizând ochii. Tu ce părere ai despre asta?

— Ştii bine care-i părerea mea, am zis.

Kieran rânji.

— Eşti curios?

— Când vine vorba despre ea, sunt constant curios, i-am zis.

— Da, zise el, privind-o. Presupun că a avut foarte multe întrebări.

Am rânjit.

— Toate dintre ele valide, şi probabil în secret ţi-ai fi dorit să-i poţi răspunde tu la ele, ca să te simţi util.

Kieran râse.

— Aşa-i.

— I-am zis să-şi acorde timp, ca să fie sigură că e ceea ce îşi doreşte, am spus, iar el încuviinţă din cap. Dacă decide să treacă prin împreunare, o vom face când ne întoarcem din Pădurea Sângerie.

— Foarte bine. Vreau să fie sigură că îşi doreşte asta, zise Kieran. Du-te şi vorbeşte cu fratele tău! Poppy va fi în siguranţă alături de mine.

— Ştiu, i-am zis, strângându-l încă o dată de umăr, după care m-am ridicat, îndepărtându-mă.

Privind în urmă, am observat că vârcolacul se aşeză în locul meu, vigilent şi alert. Pieptul mi se încălzi.

Am străbătut luminişul. Malik nu părea conştient că mă apropiam, însă eram sigur că ştia. Am îngenuncheat în faţa lui, iar pieptul îmi era cuprins de

emoţii urâte. N-am zis nimic. Nici el nu zise nimic pentru o vreme. Atunci când începu să vorbească, îmi doream să n-o fi făcut-o.

— Mă urăşti, îmi zise.

Am strâns din dinţi, mişcându-mi gâtul dintr-o parte în alta. Chiar îl uram? Da. Şi nu.

— Nu ţi-o iau în nume de rău, continuă, întinzându-şi un picior. Ştiu că m-ai căutat atâta amar de vreme. Am auzit cum îţi zic Descendenţii. Cel Întunecat…

— Însă tu erai singurul întunecat care a contat vreodată.

Umerii i se tensionară.

— Nu voiam să mă cauţi. Aş fi vrut să renunţi. Mă rugam să renunţi. Şi mă gândeam că aveai să auzi despre mine – un bărbat pe nume Elian, văzut adesea în Wayfair. Speram că ai să-ţi dai seama că te-am trădat şi ai să renunţi. N-ai făcut-o. Trebuia să-mi fi imaginat. Tot timpul ai fost încăpăţânat…

— Puţin îmi pasă de toate astea, i-am zis. Nici nu vrei să ştii ce aş fi în stare să fac de dragul lui Poppy, aşa că pot să te înţeleg. Tot ce ai făcut a fost de dragul sufletului tău pereche. În clipa în care am dat glas cuvintelor, am simţit cât de dureros de adevărate erau. Am făcut-o pe Poppy să sufere ca să te pot elibera. Am minţit-o. Am trădat-o. Şi, da, sunt de vină pentru toate astea. Va trebui să mă împac cu asta. Însă nu pot să înţeleg ce erai în stare să-i faci pe când era copil, indiferent de ce ai fi crezut că avea să facă odată devenită adult. Era totuşi un copil. Iar tu – cel care ura violenţa de orice fel – n-ai fi luat *niciodată* în calcul să răneşti un copil.

Malik tăcu.

Emoţiile îmi strângeau pieptul.

— Nu contează că n-ai fost în stare să mergi până

la capăt. A fost rănită din cauza ta, Malik. A suferit teribil.

— Ştiu, îmi zise, de parcă îi era greu să recunoască.

Îmi venea să-l rănesc doar pentru faptul că admitea asta.

— Chiar ştii? Ai habar de cicatricile ce nu se pot vedea? Cât de adânci sunt? Faptele tale au torturat-o ani întregi. M-am lăsat într-un genunchi, sprijinindu-mi o mână în iarba răcoroasă, ca să nu mi-o înfig în faţa lui. Ai lăsat-o acolo să moară.

Malik îşi ridică privirea. Ochi identici cu ai mei mă priveau.

— Nu e adevărat. A încercat să-ţi spună în Stonehill. Cum crezi că a supravieţuit în acea noapte?! Fie că era sau nu un zeu primitiv, încă nu-şi începuse Sacrificiul. Se lăsă spre mine, ajungând atât de aproape cât îi permitea lanţul. Ştii bine că ar fi murit dacă aş fi lăsat-o acolo. Cei care au supravieţuit acelei nopţi nu ar fi reuşit s-o scoată de acolo. Eu am făcut-o. Am dus-o înapoi în Carsodonia, iar nenorocita aia… Se opri, cuprins de un tremur, în timp ce râdea gutural. Aspru. N-am lăsat-o acolo.

Îl priveam. Poppy îmi spusese că o scosese din Lockswood. Malik nu minţise. Însă mai conta?

— Ar trebui ca asta să te absolve de păcate?!

— La naiba, nu! Pentru că ai dreptate. Eu i-am pricinuit acele cicatrici vizibile şi invizibile. Malik se sprijini de trunchiul copacului. Am văzut-o pe Penellaphe. Nu foarte des. Isbeth o ferea de majoritatea oamenilor, însă am văzut-o înainte să o acopere cu acel văl. Am înţeles la ce a fost supusă din cauza acţiunilor mele. Crede-mă, nu ţi-ai fi dorit să o vezi pe atunci.

M-am ridicat brusc, îndreptându-mă spre el, dar oprindu-mă în clipa când l-am văzut pe Kieran apărând în luminiş. I-am întors spatele fratelui meu, trăgând în piept aerul răcoros al nopţii, încercând să-mi potolesc mânia.

— Alastir a spus vreodată cuiva că m-a văzut? mă întrebă Malik.

M-am întors spre el.

— Pentru că a făcut-o.

Zeilor!

— Nu.

Malik închise ochii.

— M-a văzut şi m-a recunoscut. Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt uşurat sau nu că n-a spus nimănui.

Oare? Poate că părinţii mei minţiseră şi în această privinţă. Oare de aceea crezuseră că Malik era pierdut? Oare de aceea insistaseră ca eu să acced la tron?

— În noaptea aceea în care am privit în ochii lui Penellaphe şi am văzut-o pe Consoartă în ei, am crezut-o pe Coralena. Să ştii că avea dreptate, îmi zise după o clipă. Am crezut că Penellaphe avea să pună capăt Coroanei de Sânge. Cu trecerea anilor însă, mi-am dat seama că nu conta cine era Penellaphe cu adevărat. Conta doar dacă Isbeth reuşea sau nu să-i exploateze puterea. Malik deschise ochii. Ştii că are să reuşească. Ai văzut ce s-a întâmplat în Stonehill. În Oak Ambler. Isbeth ştie să-i stârnească mânia, iar Poppy răspunde cu furie de fiecare dată.

— Ţine-ţi fleanca! i-am zis.

— După ce-şi va încheia Sacrificiul, nu va mai răspunde cu furie. Va răspunde cu moarte. Exact pe asta se bazează Isbeth. Ceva ce…

M-am repezit înainte şi mi-am înfipt mâna în gâtul lui.

— Poppy nu va distruge niciodată un regat, cu atât mai puţin un tărâm, am zis. Orice ar încerca Isbeth să facă. Kieran ne privea. Ea, în comparaţie cu mama ei şi cu mine, îşi poate controla furia.

— Ştii cât de mult mi-ar plăcea să cred una ca asta? îmi zise el cu vocea spartă.

Am îngheţat, privindu-l.

— Numai să te gândeşti să-i faci rău, şi am să te sfârtec, i-am zis.

— Dacă aş fi vrut să-i fac ceva, aş fi făcut-o pe când era mică şi trăia în Wayfair, zise el. N-am făcut-o. Aşa cum nici Millicent n-a făcut-o.

— Aşa-i, am zis. Millicent a zis că eu trebuie s-o fac, după ce Poppy îşi încheie Sacrificiul.

— Nu i-a fost uşor să-ţi spună una ca asta.

— Nu mi s-a părut că era prea chinuită spunând asta.

— Millicent n-o cunoaşte pe sora ei, însă nu i-ar dori un asemenea sfârşit. Încearcă doar să protejeze populaţia. Malik mă privea intens. Îmi pare rău că a trebuit să auzi una ca asta! Chiar îmi pare rău! Să ştii aşa ceva… faptul că în curând doar tu o vei mai putea opri…

— N-are de ce să-ţi pară rău pentru mine, frăţioare, i-am zis, apăsându-i traheea atât de tare, încât l-am făcut să tresară. N-am să-mi bat prea tare capul, deoarece nu intenţionez să-i fac una ca asta, iar ea nu-mi va da niciodată motivul s-o fac.

— Şi dacă te înşeli? mă întrebă, forţându-se să vorbească.

— Nu va fi aşa, i-am zis, dându-i drumul şi îndepărtându-mă înainte să fac ceva ce aş fi regretat. Îl vom găsi pe Malec. Şi i-l vom duce lui Isbeth.

— Însă ceea ce spunea dragoninul legat de

împreunare…

— Încă n-am făcut-o, am zis, privind cerul, nefiind sigur de ce anume îi spusesem una ca asta.

— La naiba! Vorbeşti serios?! Eşti căsătorit cu sufletul tău pereche şi nu aţi făcut împreunarea? Tu? Kieran? Ei drăcie… Ceva din vechiul Malik ieşi la suprafaţă atunci. Credeam că aţi făcut-o deja. Se pare că şi dragoninul a crezut la fel. Făcu o mică pauză. O veţi face? S-ar putea să nu aibă efect împotriva unui blestem primitiv, însă…

— Nu te priveşte! Fie că am trecut prin împreunare, fie că nu, nu-mi voi asuma un asemenea risc, i-am zis. Nici Poppy.

Malik privi spre Kieran. Vârcolacul se întorsese lângă Poppy şi se aplecase peste ea, de parcă îşi folosea trupul pe post de scut.

— Sigur nu aţi făcut împreunarea?

— Da, am zis sec.

— Hmm, murmură el.

Trecură mai multe clipe de tăcere între noi.

— De ce n-ai încercat s-o ucizi după aceea? I-am întrebat, nefiind sigur că-mi doream să aflu – pentru că, după cum spusesem, Poppy îşi putea controla furia mult mai bine ca mine. De ce n-a încercat s-o facă Millicent, dacă şi ea credea în profeţie?

Malik scutură din nou din cap.

— E sora ei. Millie n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Chiar dacă Penellaphe n-ar fi trebuit să afle vreodată despre existenţa ei.

— Şi tu? Ai încetat să mai crezi în ce spunea Cora?

— Eu, pur şi simplu, n-am fost în stare. Şi, atunci când a crescut, au trimis-o în Masadonia, zise Malik. Apoi, am auzit despre Cel Întunecat. Despre tine. Şi m-am gândit că…

— Ce?

— Că aveai s-o ucizi, ca să te răzbuni pe Coroana de Sânge.

Am înjurat printre dinţi şi mi-am luat privirea de la el. Cândva, chiar aş fi încercat s-o ucid. Înainte să o cunosc. Pe când o ştiam doar ca fiind Fecioara. Acele momente mă afectau şi acum.

Mi-am trecut mâna peste chip. Nu ştiam dacă mai conta că Malik se răzgândise în clipa în care ar fi trebuit să o ucidă. Dacă avea să conteze vreodată. Am îngenuncheat din nou.

— Vrei sau nu s-o învingi pe Isbeth? Şi Coroana de Sânge?

Ochii lui Malik deveniră duri.

— Vreau să ardă.

— Şi Millicent? l-am întrebat.

— Vrea acelaşi lucru ca mine. Privi spre locul în care dormea Poppy. Vrea să scape de mama ei. Să poată să-şi trăiască viaţa.

— Dacă asta îţi doreşti, nu te vei întoarce în capitală, ca să te omoare ea. Vei lupta alături de noi. Ai să ne ajuţi să-l găsim pe Malec, iar împreună o vom ucide pe Isbeth. Ne vei ajuta să ducem totul până la capăt.

— Am să vă ajut, zise Malik. N-am să încerc să fug.

L-am ascultat, dorindu-mi să-l cred la fel de mult cum îmi doream să cred şi ce spusese despre Poppy. Însă încrederea putea fi câştigată doar prin fapte.

— Mai vreau să ştiu ceva despre noaptea aceea din Lockswood. Ce naiba ar fi trebuit să însemne poezioara aia?

— Poftim?! zise el, încruntându-se. Ce poezie?

— Cea despre floricica de mac. Cea pe care, dacă o culegi, începe să sângereze, i-am zis, cercetându-i

reacţia.

— Dacă asta-i o poezie, pare cea mai mare aiureală, zise el. Habar n-am despre ce vorbeşti. N-am auzit niciodată aşa ceva.

Meterezele zidului împrejmuitor al Padoniei deveniră vizibile pe când ajungeam în culmea dealului stâncos, a doua zi dimineaţă. Nerăbdarea şi hotărârea mă cuprinseră, fiind şi un pic uluit de ceea ce vedeam. Pădurea Glicinelor, pe care o văzusem cu o seară înainte, înconjura oraşul şi drumul de pământ ce ducea spre el, iar crengile pline cu flori albastre şi mov începeau să facă loc purpuriului-închis, marcând marginea Pădurii Sângerii.

Poppy era captivată de peisaj. Speram că aşa avea să uite că trecuserăm cu o oră în urmă de drumul ce ducea spre Lockswood. Umerii i se relaxaseră atunci când glicinele deveniseră vizibile. Cu toate acestea, fusese tăcută mare parte a dimineţii.

Schimbându-mi poziţia în şa, m-am uitat spre Malik. După conversaţia cu el din noaptea de dinainte şi iminenta reîntâlnire cu tatăl nostru, speram că nu greşisem îndepărtându-i lanţurile, permiţându-i să călărească nestingherit.

Nu doream ca armatele noastre să-şi vadă prinţul în lanţuri.

Poppy îşi trecu mâna peste braţul meu, ce-i înconjura talia, în timp ce se întorcea spre mine.

— Eşti bine? mă întrebă.

— Nu prea ştiu, i-am zis, privind-o. Mă gândeam la ce anume am să-i spun tatălui meu.

— Te-ai gândit la ceva anume?

— Nimic cuviincios, i-am zis, râzând sec.

Poppy privi spre podul care trecea peste Râul lui

Rhain, care se vedea printre plantele căţărătoare, cu flori albastre-purpurii.

— Putem să mai aşteptăm dacă nu eşti pregătit, îmi zise.

— Nu e nevoie, am zis, sărutându-i creştetul. Mai bine să vorbesc cu el cât mai repede.

Se vedeau corturile, şi se părea că armatele îşi făcuseră tabăra în afara zidului. Era riscant, însă probabil decizia fusese luată ca să nu fie distruse câmpurile din interior.

Dinspre oraş se auzi un vuiet care ne atrase atenţia. Am încetinit calul, în timp ce Kieran se oprea alături, iar spre noi venea acum sunet de copite şi tălpi care băteau pământul.

— Avem vizitatori, am zis.

Strângând-o de şolduri, am descălecat. I-am întins mâna, iar Poppy o luă într-a sa fără să mă întrebe nimic şi fără să ezite. Calul pe care călăream abia se obişnuise cu Kieran în întruparea sa de vârcolac, şi ştiam că foarte curând aveam să fim înconjuraţi de mulţi alţi vârcolaci. Nu-mi doream să se sperie şi s-o arunce pe Poppy din şa.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Încă nu-mi vine să cred că nu aud şi nu văd mai bine ca voi. Mi se pare ridicol.

— Şi nici nu-ţi poţi schimba întruparea, i-am zis în timp ce zgomotul se apropia şi devenea mai puternic.

— Mda, zise ea.

— Eşti perfectă aşa cum eşti, i-am spus, sărutându-i colţul buzelor. Chiar dacă ai un auz mediocru.

— Ce siropos, îmi zise, rânjind în timp ce mă privea printre gene, cu ochii ei verzi-argintii. Însă drăguţ.

Un lup alb ţâşni printre glicine, alergând spre noi. Zâmbeam în timp ce Delano aproape se aruncă pe

mine.

— Vai, murmură Poppy, calmând calul agitat.

L-am prins în braţe pe vârcolac, împleticindu-mă. Delano nu era cel mai mare dintre vârcolaci, însă era greu ca un taur şi la fel de puternic. Am ajuns să mă las într-un genunchi, ca să-l pot potoli, în timp ce îşi lipise capul de al meu.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis, prinzându-i capul între mâini, îmbrăţişându-l până când un vârcolac de culoare cafenie, mai mic, însă identic cu Kieran în restul privinţelor, îşi făcu drum până la mine.

Pieptul mi se încălzi în timp ce o îmbrăţişam pe Netta. Era şi mai neastâmpărată, aproape dărâmându-mă.

— Şi de tine mi-a fost dor, am zis.

— Cu mine cum rămâne? se auzi o voce tărăgănată.

O mângâiam pe Netta pe cap în timp ce răspundeam:

— Nu m-am gândit deloc la tine, Emil.

— Vai, zise atlantianul, râzând, şi apoi l-am auzit vorbind cu mult mai multă blândeţe: Eram sigur că aveaţi să-l aduceţi înapoi.

Am privit în timp ce nenorocitul cu păr castaniu luase mâna lui Poppy, ţinând-o peste armura lui din aur şi oţel. Era prima oară când nu-mi venea să-i trag un pumn. Doar pentru că o privea cu adoraţie şi respect.

Şi pentru că n-o ţinu prea mult de mână.

Alţi vârcolaci mă înconjurară, şi am renunţat, rămânând într-un genunchi, în timp ce veneau să se lipească de mine sau să mă atingă cu capetele. I-am aşteptat bucuros. Faptul că se comportau aşa era un semn de respect, şi mă simţeam onorat să fiu tratat în acest fel.

Când am reuşit în cele din urmă să mă ridic, am fost străfulgerat de o altă emoţie. Vedeam că o întâmpinau la fel şi pe Poppy – ea îşi afunda faţa în blana gâtului lui Delano, îmbrăţişând-o strâns pe Netta. Auzeam cum râdea în timp ce vârcolacii o înconjurau. Felul în care îi privea, cu iubirea strălucindu-i în ochi, şi faptul că vârcolacii o adorau îmi făceau pieptul să se umfle de mândrie. Îmi venea să plâng.

Ea era *soţia* mea.

Sufletul meu pereche.

Zeilor!

Mi-am dres vocea, privindu-l pe atlantianul înalt care stătea în faţa mea.

— M-am abţinut, zise Naill. Nu voiam să fiu călcat în picioare.

Râzând, l-am luat în braţe.

— Mă bucur să te văd, i-am zis.

— Şi eu pe tine, îmi spuse, cuprinzându-mă pe după umeri. Parcă n-a fost la fel fără tine.

— M-am întors, am zis, suspinând.

— Ştiu. Încearcă să nu mai dispari.

— N-am de gând s-o fac.

Naill mă mai strânse o dată în braţe înainte să se îndepărteze. Mă prinse de încheietura mâinii stângi. Privirea fu scurtă, însă ochii lui chihlimbarii deveniră duri.

— O să-i facem să plătească, zise el.

— Aşa e, am aprobat, strângându-i mâna.

Naill se dădu la o parte, iar Perry mă îmbrăţişă. Armura lui mă incomoda, însă puţin îmi păsa. Amândoi am stat aşa, tăcuţi, după care el zise:

— Arăţi bine.

— Aşa mă şi simt, i-am spus. Ai avut grijă de Delano?

— Da. Mi-am ocupat timpul numai cu asta, zise Perry râzând, iar ochii lui chihlimbarii străluceau. Nu ne-am îndoit pentru o clipă de faptul că Regina noastră şi Kieran aveau să te găsească. Nici măcar pentru o clipă.

— Nici eu, am zis.

Perry făcu un pas înapoi, privindu-l pe Malik. Braţul care mă ţinea de umeri se încordă.

— Zeilor, el e!

— Mda, am zis, în timp ce Delano se apropia de Malik.

Ceilalţi vârcolaci priveau cu atenţie, precauţi. Nu ştiau ce să creadă despre prinţ. Tensiunea se simţea în aer.

— Pare… începu Naill, care ni se alăturase, iar eu am observat că unul dintre muşchii maxilarului lui Perry zvâcnea.

— Nu arată deloc aşa cum m-aş fi aşteptat, zise Emil.

Cu alte cuvinte, nu arăta ca o epavă, numai carne şi os, aşa cum arătasem eu când mă întorsesem după decenii de captivitate.

Emil mă luă de mână, iar eu l-am tras spre mine, îmbrăţişându-l.

— Delano mi-a zis că Malik n-a vrut să se întoarcă. Aşa e? mă întrebă Emil.

Perry ne privi.

— Poppy i-a spus că situaţia e complicată.

— Aşa şi este, am zis, luându-o pe Poppy în braţe atunci când ea se apropie de noi, fără să-mi iau privirea de la fratele meu.

Malik îngenunche în faţa lui Delano, în vreme ce Kieran se apropia, privindu-i pe amândoi. Fratele meu spuse ceva, însă nu puteam auzi ce anume. Orice

spusese, Delano îi răspunse, frecându-şi capul de mâna lui Malik.

Malik se înfioră, iar ceilalţi vârcolaci observară. Tensiunea din aer dispăru. Poppy se lipi de mine, atingându-mi pieptul, în timp ce Malik îşi punea mâna tremurândă pe creştetul lui Delano. Malik închise ochii pe când degetele lui Poppy îmi apucară cămaşa. Fratele meu îşi întoarse capul, frecându-şi obrazul de umăr. Ştiam ce simţea Poppy. Emoţia se putea citi pe faţa lui Malik. Tristeţe.

Preela, vârcolacul care fusese cândva legat de Malik, fusese sora lui Delano.

Capitolul 39

Coboram dealul, mergând înspre Padonia, înconjuraţi de zeci de vârcolaci ce înaintau în ritm cu noi pe drumul îngust. Netta şi alţi câţiva vârcolaci se întorseseră deja în oraş. Se auzeau goarne răsunând, în timp ce lăsam în urmă desişul, iar valea Padoniei se deschidea în faţa noastră.

Vedeam o mare de corturi albe ridicate la marginea Râului lui Rhain, ajungând până la baza zidului exterior, acolo unde… Mi se tăie respiraţia.

Stindarde.

Stindarde cu alb şi auriu fremătau deasupra meterezelor, fiecare dintre ele purtând blazonul atlantian ales de Poppy – un soare peste care stăteau încrucişate o sabie şi o săgeată.

Zeilor.

O făcuse.

Schimbase blazonul vechi de secole. Arătase regatului şi tărâmului că între rege şi regină exista un echilibru de putere, chiar dacă în fapt ea era cu mult

mai puternică decât mine.

Am fost cuprins de o emoţie neaşteptată. Am strâns-o pe Poppy şi mai tare în braţe.

— Eşti absolut perfectă, i-am şoptit la ureche.

Ea îşi întoarse privirea spre mine.

— De ce?

— Pentru tot ce faci, i-am zis, cu lacrimi în ochi. Pentru absolut tot.

Poppy privi spre zidul exterior.

— Stindardele, şopti ea. Îţi plac?

— Abia aştept să-ţi arăt cât de mult îmi plac, i-am răspuns, ciugulind-o de ureche, făcând-o să geamă.

Se îmbujoră, iar eu simţeam, după cât de excitată era, că şi ea abia aştepta să-mi demonstreze cât de mulţumită era.

M-am îndreptat în şa, privind zidul exterior. Ramurile glicinelor urcaseră peste zid, aproape acoperindu-l.

— Glicinele alea sunt o problemă, am murmurat.

— Sunt frumoase, şopti Poppy. Ăsta-i cel mai frumos zid pe care l-am văzut vreodată.

— Aşa o fi, însă n-are să-ţi convină ce am de zis, am avertizat-o.

Ea oftă.

— Cred că ştiu ce vrei să spui. Zidul ar trebui curăţat.

Am rânjit.

— Ar fi trebuit curăţat mai demult. Glicinele au şubrezit structura.

— Aşa e, zise Emil, care se afla un pic înaintea noastră – Kieran era între noi şi Emil, iar Naill mergea călare în stânga noastră. În partea dinspre răsărit, zidul are mai multe spărturi.

— Ei bine, Ascendenţii n-au fost niciodată celebri

pentru felul în care s-au îngrijit de infrastructură, murmură Poppy. Apropo de Ascendenţi, ce s-a ales de curtenii care supervizau Padonia?

— Au abandonat oraşul înainte să ajungem în apropierea lui, zise Emil, icnind dezgustat. Aşa cum au făcut şi în Podul Alb…

— Şi în Trei Râuri, zise Malik, ieşind din muţenia autoimpusă. Majoritatea curtenilor s-au refugiat în Carsodonia. Au început să sosească din momentul în care Poppy l-a decapitat pe Jalara.

Naill îl privi.

— Ei bine, Ascendenţii n-au părăsit pur şi simplu Podul Alb sau Padonia.

Teama mă cuprinse.

— Ce-au făcut? am întrebat.

— Nu s-a întâmplat ca în Oak Ambler. Au lăsat în urma lor un cimitir în Podul Alb. Naill vorbea fără să ne privească. Aşa cum au făcut şi la nord de Pompay.

— Zeilor, zise Poppy. Au fost…

— Nici un muritor – adult sau copil – n-a fost lăsat în viaţă în Podul Alb, zise Perry, înghiţind cu greu, cuprins de furie. Mii erau morţi, şi mulţi dintre ei se transformaseră deja. Am pierdut câţiva vârcolaci şi soldaţi. Erau mult prea mulţi Temuţi.

Poppy se sprijini pe mine, plecându-şi capul. Îmi doream să-i pot spune ceva, însă nu ştiam ce. Rămăsesem fără cuvinte.

— Au procedat la fel şi în Padonia, însă aici oamenii au luptat, continuă Naill, în timp ce Poppy îşi ridica privirea spre el. Au murit foarte mulţi oameni, însă nu la fel de mulţi ca în Podul Alb. Au reuşit să ucidă şi câţiva Ascendenţi.

— Ce s-a întâmplat în Trei Râuri? am întrebat, încercând să-mi controlez furia.

— Ascendenţii au fugit, însă nu s-au atins de muritori, zise Emil. Nu ştim de ce. Poate că Ascendenţii de acolo au fost altfel decât ceilalţi. Chiar nu ştiu.

— Tu ştii? l-am întrebat pe Malik.

Acesta pălise, privind înainte.

— Nu aveam habar ce s-a petrecut în Podul Alb sau aici, zise el, răguşit. Însă l-am văzut pe Dravan la curte – el e ducele din Trei Râuri. E destul de discret. Nu ştiu prea multe despre el.

— Dar ai auzit vorbindu-se despre el? îl întrebă Naill, şi privirea i se îngustă atunci când Malik încuviinţă din cap. Cât de complicată a fost situaţia ta, *prinţule* Malik?

— E o poveste lungă, am zis, în timp ce peste drum trecu o umbră, făcând coroanele glicinelor să se mişte în vreme ce înaintam. Nu avem timp acum pentru aşa ceva.

Am apucat să văd printre nori o urmă de gri, înainte ca umbra să treacă peste pod şi peste corturi. Am rămas cu gura căscată în timp ce o creatură la fel de mare ca Setti se aşeză pe metereze, coarnele sale strălucind în soarele ce ieşise dintre nori.

Dragoninul scoase un tril blând care-mi făcu pielea de găină.

— *Meyaah Liessa?* zise Reaver, aducându-şi calul în dreptul nostru. Dacă nu mai ai nevoie de mine, eu o să…

— Da, zise Poppy, zâmbind. Poţi face ce vrei.

Dragoninul îşi plecă fruntea şi descălecă, dându-i frâiele lui Perry. Dispăru apoi cu repeziciune în pădure.

— Ea e Nithe, zise Poppy, arătând spre dragoninul gri de pe metereze.

Nu puteam decât să încuviinţez din cap. Zeilor, nu-mi venea să cred că vedeam din nou un dragonin.

Alte două umbre trecură pe deasupra noastră, în timp ce traversam podul. Un dragonin verde, un pic mai mare ca Nithe, şi un altul, un pic mai mic decât ea.

— Cea verde e Aurelia, zise Poppy. Iar cel negru cu maro e Thad.

Am încuviinţat din nou din cap, în timp ce dragoninii îşi întindeau aripile, începând să aterizeze. Atinseră pământul de o parte şi de alta a porţii. Ghearele lor groase se înfipseră în metereze, iar crengile glicinelor tremurară în timp ce dragoninii îşi întindeau gâturile lungi. Îşi ridicară capetele spre cer, iar coarnele lor vibrau în timp ce răgetele lor umpleau valea.

Un răget le răspunse din pădure. Am privit cerul în timp ce o umbră mult mai mare apăru deasupra noastră. Priveam uimit, în timp ce un dragonin negru cu violet trecea pe deasupra corturilor şi a zidurilor.

— Iar acela e Reaver, zise Poppy.

— Într-adevăr, am murmurat, privindu-l. Reaver era de două ori mai mare decât un armăsar de război, însă plutea lin prin aer, fără să scoată un sunet.

Ceilalţi trei dragonini se înălţară, părăsind zidul cu bătăi puternice din aripi, ce făcură valea să vuiască. Li se alăturară lui Reaver, zburând deasupra Padoniei. Nu credeam că aveam să văd vreodată aşa ceva, în timp ce traversam podul, alături de vârcolaci. Umplură drumul ce ducea spre porţi împreună cu soldaţii care ieşiseră din corturi.

Mi-am adus calul mai aproape de al lui Malik. El privea înainte, rigid ca un mort. Pe când Emil şi ceilalţi treceau pe lângă el, soldaţii ne văzură pe Malik, pe Poppy şi pe mine, moment în care *sunetul* erupse.

Se auzeau strigăte de bucurie. Săbiile aurite ale atlantienilor erau ridicate în aer şi apoi lovite de

scuturile lor. Pe scuturi se afla noua emblemă atlantiană. Apoi, cu toţii îngenunchează, lovindu-şi palmele şi mânerele săbiilor de pământ.

Poppy se lăsă pe mine, în vreme ce ovaţiile continuau, iar porţile oraşului se deschiseră. Nu era obişnuită cu o asemenea primire. Drace, nici eu nu mă obişnuisem cu adevărat să fiu primit aşa, iar de data aceasta chiar era un moment special.

Aşa erau întâmpinaţi Regele şi Regina.

Am luat-o de mână, în timp ce traversam cele două braţe ale Râului lui Rhain şi treceam de porţi. Ovaţiile continuau şi în interiorul zidurilor, acolo unde soldaţii ridicaseră tabăra lângă intrare.

Sunetul ne urmări în timp ce ajungeam la câmpurile cultivate, unde se vedeau muritorii, printre tulpinile de porumb, ridicându-şi secerile şi ovaţionând. Muritorii *se bucurau.*

M-am lăsat pe Poppy.

— Te-au primit la fel în Oak Ambler sau în Massene?

Poppy mă strângea foarte tare de mână.

— Nu, îmi zise, tremurând. Zâmbea pe când Kieran se apropia de noi, cu urechile ciulite. E copleşitor, zise ea.

Am strâns-o şi mai tare în braţe, în timp ce înaintam călare de-a lungul drumului, trecând pe lângă casele şi magazinele din care muritorii ieşeau, împânzind străzile, pe când alţii se opreau în drum, făcând plecăciuni, cu o mână în dreptul inimii, proptindu-şi cealaltă palmă în pământ.

Emil o privi pe Poppy peste umăr.

— Planul tău a funcţionat, apropo. Muritorii au auzit cum ne-am comportat în Massene şi în Oak Ambler, înainte să ajungem în Trei Râuri. Ştiau din timp că nu

veneam să-i cucerim. Aşa s-a întâmplat şi aici.

Zâmbetul de pe faţa lui Poppy se lărgise.

— A fost planul *nostru,* zise ea. Al tuturor celor care ne-au urmat. Al tău. Al Vonettei. Al tuturor.

Emil zâmbi, lăsându-şi bărbia în piept pe când îşi întorcea privirea, îmbujorându-se.

Îmi ţineam bărbia sus, mândru. Poppy se temuse să accepte coroana. Se temea că nu avea să fie o Regină bună pentru că nu se simţea pregătită, antrenată sau destul de experimentată. Cu toate acestea, era conştientă că jucase un rol important în tot ce se întâmplase.

Glicinele creşteau de-a lungul drumului ce ducea spre conacul din centrul oraşului. Pădurea se întinsese până aici, acoperind zidul interior.

Corturi mai mari fuseseră ridicate în jurul fortăreţei şi în curtea de după zidurile interioare. Am privit înainte, inima tresăltându-mi când i-am văzut pe generali aşteptând la intrarea conacului.

Mai mulţi atlantieni mai tineri se apropiară de noi, privindu-ne fericiţi şi făcând plecăciuni, în vreme ce descălecam. Strânseră caii, în timp ce Vonetta se întorcea, trecând pe lângă generali. Nu era singură. O muritoare pe care n-o mai văzusem din Oak Ambler o urma. Arăta complet altfel acum, având părul alb strâns în coadă. Mă simţeam ciudat în timp ce o priveam pe Tawny.

Poppy trecu prin spatele meu, îndreptându-se spre Netta şi Tawny. Muritoarea o îmbrăţişă, iar eu m-am încordat fără motiv…

Kieran mă privi. Ridică din sprâncene. Mă avertizase că era ceva ciudat la Tawny. Nu neapărat rău. Doar altfel. O senzaţie pe care nu reuşeam să o desluşesc.

— Cum eşti? o întrebă Poppy, luând-o pe Tawny de mână. Pari mai caldă.

— Un pic, admise Tawny zâmbind. Datorită faptului că Vonetta mă ţine ocupată.

Poppy ridică dintr-o sprânceană, iar Netta rânji.

— Eu şi Gianna o învăţăm pe Tawny să se lupte. Învaţă repede.

— Asta datorită lecţiilor lui Poppy, replică Tawny.

— Te-am învăţat doar că trebuie să loveşti cu partea ascuţită a armei, zise Poppy.

Tawny rânji, dându-i drumul la mână.

— Păi, asta-i jumate din ceea ce ar trebui să ştiu, comentă Tawny.

M-am relaxat, în timp ce Poppy se întorcea spre Netta.

— Vreau să te mai îmbrăţişez o dată, acum, că eşti în întruparea de muritoare.

Râzând, Netta îi făcu pe plac, în timp ce Delano stătea în apropiere.

— Mi-a fost dor de tine! zise Poppy. Sper că eşti bine. N-ai fost rănită, nu? Eşti…

— Sunt bine, îi zise Netta, prinzând-o de umeri. Cu toţii suntem bine.

— E meritul tău, spuse Poppy. Ai condus foarte bine armatele.

— Am primit ajutor din plin.

— Adică, din partea mea, interveni Emil.

Clătinând din cap, i-a înmânat unui servitor frâul calului.

— Unde e Setti? E aici? am întrebat.

— Da, Maiestate, zise bărbatul. A primit doar fân proaspăt şi nutreţ, aşteptând să vă întoarceţi.

— Mulţumesc!

M-am răsucit, găsind-o pe Tawny lângă mine.

Zeilor! Ochii ei... păreau cu totul lipsiţi de culoare.

— Mă bucur să văd că te ţii bine, am zis.

Mă privea la fel de direct cum o priveam şi eu.

— Şi eu mă bucur că, după spusele tuturor, o iubeşti pe Poppy la fel de mult cât te iubeşte ea... şi nici nu trebuie să-ţi dau un pumn pentru că ai minţit-o.

Poppy se întoarse spre ea.

— Tawny!

— Sau pentru că ai răpit-o, adăugă Tawny.

— *Tawny!* insistă Poppy, venind lângă noi în timp ce Netta râdea.

— Ce-i?! Muritoarea care dădea senzaţia că era *altceva* îşi încrucişă braţele peste piept. Vreau doar să spun că toţi...

— Chiar ne-a întrebat pe *toţi,* sublinie Emil.

— Toţi au spus că îi eşti complet devotat lui Poppy, zise Tawny.

— Nu asta ai vrut să spui, comentă Poppy.

Încercând să nu râd, mi-am înclinat capul.

— Dacă simţi nevoia să-mi tragi un pumn în faţă, n-am să te opresc, i-am zis.

Poppy mă privi urât.

Prietena ei mă studia de parcă încerca să-şi dea seama dacă merita efortul.

— Am să ţin minte propunerea, zise ea.

— Ba n-ai s-o faci! zise Poppy. N-ai voie să-i tragi un pumn regelui.

— Evident că cineva a uitat să-ţi menţioneze tocmai ţie acest aspect, îi zise Kieran, trecând pe lângă Poppy.

— L-ai lovit? o întrebă Tawny.

— Nu. Nu chiar, zise Poppy, roşind.

— Să ştii că m-a înjunghiat, i-am zis, luând-o pe Poppy de mână. În piept.

— Zeilor! exclamă Poppy, în timp ce Tawny se holba la noi. Încetează să mai spui asta altora!

— O meritam, am adăugat, iar zâmbetul îmi dispăru în timp ce priveam spre intrare, observând că Hisa li se alăturase generalilor. Cel care o urma îmi atrase însă atenţia. Tatăl meu. Tensiunea îmi cuprinse umerii, în timp ce priveam spre Malik, care tocmai descăleca. M-am întors spre Naill şi i-am şoptit: Vreau ca tu şi Emil să staţi cu ochii pe Malik.

— Am înţeles, zise Naill, încuviinţând din cap.

Ţinând-o pe Poppy de mână, însoţit de Kieran, Netta şi Delano, am pornit spre tatăl meu. Ştiind că Malik se afla în spatele meu, mă pregăteam pentru o reuniune destul de ciudată.

I-am recunoscut pe generalii din faţa mea. Lizeth Damron se afla lângă tatăl lui Perry, care avea acum o barbă impresionantă. Privirea mea se fixă asupra lui Aylard, generalul despre care mă avertizase Poppy. Toţi îngenunchează.

— La'Sere a rămas în Trei Râuri, zise Netta. Murin se află la Podul Alb.

— Ţi-au dat de furcă? întrebă Poppy în timp ce Tawny se apropia de Netta. Aylard?

— Nimic ieşit din comun, zise Vonetta pe când generalii se ridicau şi se dădeau la o parte.

L-am privit pe tatăl meu, şi dintr-odată m-am blocat, nemaifiind în stare să înaintez. El coborî o treaptă. Părea mai în vârstă decât îmi aminteam – ridurile din jurul ochilor erau mai adânci, iar colţurile gurii sale păreau înconjurate de şanţuri. Armura îi scârţâi în timp ce se lăsa într-un genunchi, făcând plecăciunea.

— Te poţi ridica, zise Poppy, aşa cum o învăţasem, pentru că se părea că eu nu mai eram în stare să scot

un cuvânt.

Nu m-am mişcat atunci când tatăl meu se ridică, privindu-mă cu ochii săi aurii.

— *Cas,* zise el.

Dintr-odată, eram un băieţel, cu mult înainte de Sacrificiu, şi simţeam nevoia să alerg spre el şi să-l iau de mână. Însă nu mă puteam mişca.

Poppy mă strânse de mână, amintindu-mi că nu eram singuri. Alţii ne priveau, şi mulţi dintre ei nu aveau habar că fostul lor rege şi fosta lor regină ştiuseră de ani buni cine era cu adevărat Regina de Sânge.

M-am cutremurat în timp ce Poppy îşi desprindea mâna de a mea şi o lua pe a tatălui meu. El mă prinse de braţ, iar ochii îi străluceau în timp ce mă strângea în braţe. L-am simţit pe tatăl meu, care întotdeauna îmi păruse mai mare şi mai puternic decât oricine, tremurând. Am închis ochii, începând şi eu să tremur. Furia pe care o simţeam se lupta cu iubirea, şi ştiam că nu era momentul să-l iau la întrebări. Avea să răspundă pentru ceea ce făcuse, însă când aveam să fim singuri. Nu avea rost să o facă în public, când eram foarte aproape de a încheia războiul împotriva Coroanei de Sânge.

— N-am vrut să o las să plece după tine, zise tatăl meu. I-am cerut să rămână alături de noi. Dar m-a pus repede la respect.

Am râs.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ei, am zis.

— Mă bucur că a făcut-o, adăugă, strângându-mă şi mai tare în braţe, şoptind: Ştiu că avem multe de discutat.

— Aşa-i, i-am zis, înghiţind în sec şi făcând un pas

în spate, luând-o pe Poppy de mână. Însă mai încolo.

El încuviinţă din cap, privind-o în sfârşit pe Poppy. Dădu să-i vorbească, însă atunci îl observă pe fratele meu. Se albi la faţă, de parcă văzuse o fantomă. Malik… nici măcar nu-l privea.

Tatăl nostru înghiţi cu greu în sec şi se apropie de el.

— Malik, spuse, iar vocea părea să frângă duritatea ce se acumulase în interiorul său.

Tatăl nostru îi pronunţase numele de parcă privea un copil care murise.

Malik se uita ţintă la glicinele care crescuseră peste conac, iar faţa îi era lipsită de expresie.

— Mă bucur să te văd, tată, zise el, sec. Vocea îi era goală. Arăţi bine.

Tatăl nostru înţepeni preţ de câteva clipe, după care deveni asemenea cuiva aflat pe câmpul de luptă care îl privea pe cel care tocmai îl răpusese.

— Şi eu mă bucur să te văd, fiule, zise, răspunzând pe acelaşi ton distant pe care-l folosise Malik. Un muşchi îi zvâcni la tâmplă, semn că totuşi simţea ceva. Şi lui Malik îi zvâcni un muşchi în acelaşi loc. Tatăl nostru îşi drese vocea. V-am pregătit băutură şi mâncare. Se întoarse brusc spre noi. Presupun că avem multe de discutat.

— Aşa-i, i-am zis, privind-o pe Regina noastră, care se lipise de mine. Trebuie să ducem un război la bun sfârşit.

Tatăl meu se uita la mâna mea stângă în timp ce îi puneam la curent, pe el şi pe ceilalţi generali, cu cele întâmplate în Carsodonia şi cu cerinţele lui Isbeth, pe când mâncam friptură şi beam bere.

Încerca să-şi ascundă reacţia atunci când văzu cum

îmi arăta mâna. Ceilalţi se comportară la fel. Mă gândeam că ar fi fost mai bine pentru ei să o fi ţinut ascunsă, însă lipsa degetului era o realitate. Era necesar să se obişnuiască. Aşa că mi-am ţinut mâna pe masă, în văzul tuturor.

— Oare ce vrea Regina de Sânge cu Malec? întrebă Sven.

Poppy se mişcă la mine în poală în timp ce privea masa, degetul ei trecând peste crestătura pe care o făcuse în lemn. O luasem la mine în poală atunci când se întorsese de la toaletă. Poate că nu era cea mai cuviincioasă poziţie pentru conversaţia noastră, însă puţin îmi păsa de ce credeau ceilalţi. Voiam ca ea să stea la mine în braţe. Simţeam nevoia să fie cât mai aproape de mine. Mă liniştea şi mă făcea să mă simt mai puternic.

Şi, pur şi simplu, îmi plăcea să-i simt şezutul rotund la mine în poală.

În stânga mea stătea Kieran, bând bere. Malik era aşezat între Emil şi Naill. Ştiind că generalii o cunoşteau pe Regina de Sânge ca fiind Ileana, nu le puteam spune prea multe. Malik tăcuse în tot acel timp. Nici măcar nu se uitase la halba de bere pe care o tot umplea. Până în clipa în care Sven îi adresă o întrebare. Acum, îl privea pe tatăl nostru.

Acesta se uita şi el la masă, în timp ce îşi ridică halba şi bău zdravăn. Oftă, uitându-se la Malik şi mai apoi la mine.

— Numele adevărat al Reginei de Sânge e Isbeth, zise el.

Am rămas surprins în timp ce Poppy îşi ridică brusc privirea. Generalii rămaseră şocaţi. Nu mă aşteptam ca tatăl meu să le spună adevărul. Privindu-l pe fratele meu, mi-am dat seama că şi el era la fel de surprins ca

mine. Părea că se bucura de jena tatălui nostru. Malik rânji.

Lord Sven îşi reveni primul, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Desigur, nu te referi la Isbeth pe care o cunoaştem cu toţii.

— Ba da, este exact acea Isbeth, zise tatăl meu. Amanta lui Malec.

— Primul vampir, murmură Aylard.

— Fals, replică tatăl meu, privindu-l pe generalul atlantian. N-a fost niciodată vampir. Malec a ajutat-o să-şi facă Ascensiunea, însă un zeu nu poate crea un vampir. Un zeu poate crea cu totul altceva.

— Isbeth e semizeu, zise Poppy privindu-i pe ceilalţi. Un zeu fals, însă totuşi un zeu, în acele privinţe care contează. S-a dat drept un Ascendent în tot acest timp, iar puţini Ascendenţi ştiu ce este ea cu adevărat.

Aylard o privi pe Poppy.

— Însă tu ai ştiut, în tot acest timp? Ai ştiut şi nu ne-ai spus? Nu-i venea să creadă, în timp ce Poppy încuviinţa din cap. Obrajii săi supţi se înroşiră, cuprinşi de furie. Cum de ai putut să ne tăinuieşti o asemenea informaţie?!

Nu-mi plăcea deloc tonul lui.

— Era genul de informaţie de care urma să fiţi înştiinţaţi la momentul oportun, i-am zis, înainte ca Poppy să poată interveni. Furia şi şocul tău n-ar trebui îndreptate spre *Regina ta.* Nu de la ea ar trebui să ceri explicaţii.

Aylard înţepeni, înroşindu-se şi mai tare.

— Fiul meu spune adevărul. Eu şi Eloana suntem de vină. Noi am ascuns adevărata identitate a Ileanei, zise tatăl meu. Regina noastră ar fi putut să dezvăluie adevărata identitate a Reginei de Sânge oricând, însă

cred că n-a făcut-o datorită respectului pe care îl are faţă de noi. Tatăl meu mă privi. Respect de care eu şi Eloana nu suntem demni.

Am suspinat, mutându-mi privirea în altă parte.

Sven clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

— Aţi ţinut acest secret timp de ani – *sute* de ani.

Tatăl meu încuviinţă din cap.

— Era o informaţie necesară, zise Aylard, dregându-şi gâtul. Schimbă ceea ce ştim despre Regina de Sânge. Nu-şi doreşte doar putere.

— Vrea răzbunare, zise Sven.

Emil fluieră uimit, aşezat lângă Kieran.

— Ce situaţie complicată!

Nu puteam să nu fiu de acord cu el.

— E irelevant dacă Regina ne-a ascuns adevărul din respect sau din alt motiv. Fără supărare, Maiestăţilor Voastre, zise Aylard, făcându-mă să îmi întorc privirea spre el. Ştiaţi că era aproape un zeu şi ne-aţi ascuns informaţia, în timp ce plănuiaţi să trimiteţi armatele noastre la război împotriva ei? Ar fi trebuit să fim informaţi.

Poppy îşi îndreptă spatele.

— Am să mă ocup eu de Isbeth. Armatele noastre nu vor fi implicate.

— Nu contează! zise Aylard. N-ai dreptul să...

— Ai grijă! l-am avertizat.

Kieran lăsă halba pe masă în timp ce îl fixa cu privirea pe generalul atlantian.

— Am impresia că situaţia va deveni din ce în ce mai incomodă, îi zise Kieran lui Emil.

Emil pufni.

— Îţi sugerez să te gândeşti mult şi bine la ce anume vrei să-i spui Reginei mele, i-am zis generalului, privindu-l în ochi. Altfel, vei afla destul de repede cum

răspunde Regele tău atunci când Regina e insultată. Ţin să te avertizez că s-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l vei face pentru multă vreme de acum înainte.

Aylard păli, înţepenind şi luându-şi ochii de la mine.

— Aveţi cu toţii dreptate. În acelaşi timp, vă înşelaţi, am zis, după ce m-am asigurat că Aylard înţelesese mesajul. Ceea ce ştim se schimbă. Se schimbă istoria regatului nostru. Viitorul însă rămâne la fel. Coroana de Sânge trebuie distrusă, pentru ca războiul să se încheie. La asta trebuie să ne concentrăm. La asta şi nimic mai mult.

Generalul vârcolac se apleacă spre Hisa, şoptindu-i ceva, şi mai apoi îl privi pe tatăl meu.

— De acord, spuse Damron. Cred că ştim cu toţii de ce şi-l doreşte pe Malec.

— Ştim şi în acelaşi timp nu ştim, replică Poppy în timp ce o strângeam cu blândeţe de coapsă. Are motive personale. Îl iubeşte, însă, de asemenea, crede că el îi va putea oferi ceea ce îşi doreşte.

— Atlantia? întrebă Damron.

— Distrugerea Atlantiei, spuse Poppy. Se auziră înjurături la masă. Ea crede că el va reface tărâmurile, unindu-le într-unul singur. Ăsta-i scopul ei.

Tatăl meu rămase surprins.

— N-ar avea cum să o ajute, zise, privind-o pe Poppy. Mai mult ca sigur nu se află într-o stare prea bună.

— Aşa-i, admise Poppy, dându-şi o şuviţă de păr din ochi. Tocmai partea asta a planului ei nu are sens. Îţi aminteşti ce a spus Framont – preotul din Oak Ambler? Am avut dreptate în privinţa identităţii Adevăratului Rege. Era vorba despre Malec. Nu ştim însă de ce crede Isbeth că el ar putea să o ajute în vreun fel.

În timp ce Poppy vorbea, îl priveam pe Malik, încercând să-mi dau seama dacă avea să menţioneze profeţia sau părţi din aceasta care puteau indica faptul că Poppy ar fi Vestitoarea. N-o făcu. Cel puţin, nu încă.

— Până la urmă, va reuşi să-şi recapete puterile, zise Vonetta, care se aşezase lângă mine şi Poppy. Nu-i aşa?!

Tatăl meu încuviinţă din cap.

— Ar trebui să se hrănească foarte mult, şi îmi imaginez că asta i-ar lua destul timp. Chiar şi aşa, nu se poate şti care va fi starea sa mentală.

I-am făcut lui Naill un semn scurt din cap, iar acesta se ridică, împreună cu Emil. Cei doi îl luară pe Malik şi îl scoaseră din încăpere. Poate că Malik fusese de acord să ne ajute să învingem Coroana de Sânge şi poate că ştia ce plănuiam să facem după ce aveam să îl ducem pe Malec, însă nu trebuia să afle şi detaliile planului. Aveam încredere în el până la un punct, însă nu eram prost.

— Nu-i vom pune acel timp la dispoziţie, le-am zis celorlalţi, după ce Malik părăsi încăperea. Maxilarul tatălui nostru se încordă atunci când îl văzu pe Malik plecând, însă nu spuse nimic. Vom face aşa cum ne-a cerut Isbeth şi i-l vom duce pe Malec, însă doar pentru ca ea să ridice blestemul aruncat asupra lui Kieran şi ca s-o atragem în afara Carsodoniei. Nu va apuca să-l folosească pe Malec. Atunci când ne vom întâlni cu ea, peste două săptămâni, vom pune capăt acestui război, o dată pentru totdeauna.

Generalii ascultau cu atenţie, iar Damron zise:

— Îmi place cum sună planul ăsta.

Discuţia despre felul în care aveam să cucerim Carsodonia decurse fără cusur, având în vedere felul în care începuse. Aylard înţelesese că era bine să-şi ţină

gura. Am stabilit că Murin şi La'Sere aveau să fie chemaţi înapoi din oraşele înconjurătoare. Cyr se afla prea departe în Oak Ambler pentru a fi chemat. Nu aveam destul timp la dispoziţie ca să-l aşteptăm, însă aveam să-i dăm de ştire. Am discutat despre felul în care urma să asediem Carsodonia, ştiind că planurile trebuiau să rămână flexibile, iar dragoninii trebuiau şi ei puşi la curent odată ce se întorceau din zborul lor.

— Ai veşti de la Eloana? îl întrebă Poppy pe tatăl meu. A reuşit să-ţi spună unde anume l-a întemniţat pe Malec?

Tatăl meu îşi drese vocea.

— Da. Chiar înainte să ajungeţi în Padonia. Eloana a reuşit să-mi dea câteva detalii, zise, în timp ce Poppy se apleca spre el, iar coada împletită îi căzu peste un umăr. Temniţa lui Malec se află în partea nord-estică a Pădurii Sângerii.

— Înseamnă că se află… începu Poppy, ridicându-şi coada împletită.

— Lângă Masadonia, completă Delano în timp ce eu îmi treceam degetul mare peste curbura şoldului ei. La câteva zile distanţă de aici.

— A spus şi altceva? întrebă Poppy.

— Ştii cum e acolo, în Pădurea Sângerie, zise tatăl meu. Ştii că totul arată la fel. Însă mi-a zis că în acea parte a pădurii există nişte ruine. Rămăşiţele a ceva ce a existat cu mult înainte de Pădurea Sângerie. Malec s-ar afla foarte aproape de acel loc.

— Pe vremuri, erau numeroase orăşele prin preajmă, zise Sven, scărpinându-se în barbă. Însă, pe vremea Războiului Celor Doi Regi, nu mai rămăseseră decât câmpuri.

Aşadar, orice s-ar fi aflat acolo era ceva străvechi. Poate fusese vechi şi în timpurile în care zeii erau treji.

— Ne ajută informaţia, zise Poppy privindu-mă, iar Kieran încuviinţă din cap. Pot folosi vraja de care mi-ai povestit, îi spuse lui Sven. Am ceva ce i-a aparţinut lui Malec. Un inel.

— Isteţ din partea ta, replică Sven, zâmbindu-i călduros.

Ea se îmbujoră. M-am aplecat, sărutând-o pe gât.

— Atunci când îl găsim, zise ea, nu cred că trebuie să încercăm să-l trezim. Ştie careva dintre voi dacă aşa ceva e posibil?

Tatăl meu clătină din cap, privindu-l pe Sven.

— Ei bine… începu lordul, şi Perry umplu un pahar cu whisky, punându-i-l sub nas. Depinde. A fost îngropat într-un sicriu?

— Da, zise tatăl meu. Un sicriu acoperit cu oase de zeităţi.

— Ce-o să ne mai distrăm cărând chestia aia după noi, comentă Kieran.

— Presupun că, dacă nu deschideţi sicriul, Malec ar trebui să rămână în aceeaşi stare, zise Sven.

— Adică inconştient, lămuri Poppy, iar Sven o privi curios. Aşa a aflat tatăl meu că s-a întâmplat ceva. În clipa în care Malec şi-a pierdut cunoştinţa, Ires s-a trezit.

— Foarte interesant, murmură Sven, scărpinându-se în barbă. Aşadar, e fiul zeului primitiv al vieţii şi al Consoartei lui, iar întemniţarea sa a afectat într-o oarecare măsură mediul înconjurător.

— În afară de Pădurea Sângerie? am întrebat, iar Poppy îşi îndreptă spatele. La naiba! Nu-mi venea să cred că abia acum îmi dădusem seama. Ăsta-i motivul pentru care există Pădurea Sângerie. Copacii au crescut ca urmare a faptului că el a fost îngropat acolo.

— Aşa cum copacii cresc în preajma ta, zise Kieran,

privind-o pe Poppy.

— Credeam că ştiaţi toate acestea, spuse Sven, surprins.

— Se pare că nu ştiau, remarcă fiul său, iar Delano rânji, pentru că era adevărat.

Poppy îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l pe tatăl meu.

— Cine a ajutat-o pe Eloana cu vraja primitivă? Ştim a cui esenţă primitivă a folosit?

— Nu pe a mea, zise Sven.

— Cred că Wilhelmina a ajutat-o, zise tatăl meu, iar nici unul dintre noi nu se aştepta la un asemenea răspuns. Cât despre esenţa folosită… n-aş putea spune.

— Ştim, oare, ce se va întâmpla cu Malec odată ce înfrângem Coroana de Sânge? întrebă Hisa. Îl îngropăm, pur şi simplu, la loc?

Toţi ochii din cameră, inclusiv ai lui Aylard, ne priviră. N-am răspuns, ştiind foarte bine că nu eu trebuia s-o fac, ci Poppy.

— Nu, zise ea, îndreptându-şi umerii. Trebuie să ne asigurăm că se întoarce la fratele său, la Nyktos şi la Consoartă.

Capitolul 40

Poppy

Discuţiile despre planurile noastre se întinseră până seara, dar am reuşit să petrec şi nişte timp alături de Tawny. Am pătruns apoi în încăperile noastre, bucuroasă să găsesc două căzi adânci, aşezate una lângă alta, pline cu apă fierbinte.

În timp ce Casteel rămase în urmă – sperând să

poată sta de vorbă cu tatăl său –, eu am inspectat dormitorul, în vreme ce mă dezbrăcăm. Bârnele vizibile de pe tavan şi pereţii de piatră văruiţi îmi aduceau aminte de dormitorul din New Haven. Acesta era însă mult mai maiestuos şi avea zone de relaxare şi zone pentru luat masa, toate despărţite de paravane. Uşile dulapului cu haine erau deschise, iar înăuntru am găsit hainele pe care mi le adusese Vonetta. Însă ceea ce am văzut pe umeraşul de lângă mă făcu să zâmbesc.

Haine pentru Casteel.

Chiar nu se îndoiseră că aveam să ne întoarcem. Împreună.

O cutie se afla în partea de jos a dulapului – cea care conţinea coroana regelui Jalara. O alta avea să-i ţină în curând companie. Încă nu ştiam ce aveam să fac cu cele două coroane, odată ce le-aş fi avut.

M-am dus spre masa de lângă pat, atingând cutia de trabucuri ce conţinea coroanele noastre.

Am oftat, luându-mi mâna de pe cutie şi mergând spre una din căzi. Durerea îmi reveni, afectându-mi maxilarul în timp ce mă îmbăiam. Mi se păruse că spălasem de pe mine praful unei săptămâni întregi. M-am şters cu un prosop şi am îmbrăcat un halat. Se auzi o bătaie în uşă în timp ce îmi legam cordonul.

— Intră, am zis, trecând de cealaltă parte a paravanului.

Kieran intră, închizând uşa după el.

— Eşti singură? Mă gândeam că Tawny e cu tine.

— A fost, dar se simţea obosită şi s-a dus să se întindă.

Kieran privi în jur.

— Voiam să văd cum te mai simţi.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Sunt bine. Tu?

— Perfect.

Îl priveam.

Kieran se uita şi el la mine.

— Eşti cumva aici deoarece Casteel stă de vorbă cu tatăl său? l-am întrebat.

El râse grosolan.

— E atât de evident?

— Cam da, am zis, făcându-i semn să se aşeze pe unul dintre scaunele de lângă şemineul în care focul nu fusese încă aprins. O carafă transparentă ce conţinea un lichid chihlimbariu se afla pe o măsuţă, împreună cu nişte pahare. Vrei ceva de băut?

— Desigur, răspunse el, iar eu am turnat în pahare. Mă gândeam că, dacă aş fi rămas în preajmă, Cas m-ar fi folosit ca scuză pentru a nu vorbi cu tatăl său.

Am simţit un junghi în piept în timp ce îi înmânam un pahar lui Kieran.

— Sper că vorbeşte cu tatăl său şi cu Malik, însă…

— Are multe pe cap, zise Kieran, alegând să se sprijine de pervazul şemineului în timp ce eu m-am aşezat pe unul dintre scaune. S-ar putea să nu aibă starea potrivită pentru a auzi ce are să-i spună tatăl său.

Am sorbit din whisky-ul afumat, gândindu-mă la ce-mi spusese Valyn.

— Nu cred că o să-i placă ce va auzi de la tatăl lui.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Kieran, sorbind din pahar, privind prin fereastra îngustă, în timp ce eu mă uitam la cicatricea subţire de pe antebraţul său.

Mi-am tras picioarele sub mine şi m-am afundat în scaunul comod, în timp ce-l priveam pe Kieran. Casteel ar fi venit mai repede la mine dacă ar fi ştiut că eram singură. Iar Kieran ar fi putut s-o viziteze pe sora lui sau pe unul dintre prietenii pe care nu-i văzuse de

săptămâni bune. Ar fi putut petrece timp cu Malik. Însă probabil nu era pregătit să stea de vorbă cu el. Oricum ar fi fost, Kieran se afla acum alături de mine din cu totul alte motive, şi bănuiam care anume puteau fi acelea.

— Casteel ţi-a spus că am discutat despre împreunare? l-am întrebat.

Kieran mă privi.

— Da, zise, apoi lăsă să treacă un moment de tăcere. Mi-a zis că eşti de acord.

Încercând să nu roşesc, am mai sorbit un pic din pahar.

— Mi-a dat câteva zile să mă gândesc, însă ştiu deja răspunsul. N-am de gând să-mi schimb părerea.

Ochii săi albaştri mă priveau.

— Ar fi bine să-ţi iei răgazul.

— Am s-o fac, însă nu-mi voi schimba răspunsul. Casteel mi-a explicat tot. Ştiu ce presupune ritualul – ce s-ar putea întâmpla sau nu.

Eram la curent. Casteel îmi explicase totul în detaliu. Indiferent de ce urma să se întâmple între noi pe când ei îşi uneau esenţa cu a mea, momentul avea să fie intim. Intens. Avea să ne schimbe viaţa. Nici unul dintre noi nu mai avea să fie la fel după.

— Eşti sigur că asta îţi doreşti cu adevărat? am întrebat.

— Eu ar trebui să te întreb asta, Poppy.

Mi-am sprijinit paharul pe genunchi, în timp ce-l priveam aşezându-se pe scaunul din faţa mea.

— N-am purta conversaţia asta dacă n-aş fi sigură, am zis.

— Aşa e, zise Kieran, apropiindu-se de mine, cu paharul în mână. Simt acelaşi lucru, Poppy. Mă aflu aici pentru că vreau să fiu alături de tine. Ochii săi albaştri

străluceau. Cred că puţini vârcolaci ar refuza împreunarea cu un rege şi o Primitivă.

Obrajii mei se încălziră. Încă nu-mi venea să cred că eram o Primitivă, însă, pe moment, nu conta asta.

— Nu eşti orice vârcolac, am zis. N-aş alege pe altcineva în afară de tine.

Kieran îşi coborî bărbia, iar eu am simţit în gură un gust dulceag, ce contrasta cu gustul whisky-ului.

— Nu mă emoţiona, zise Kieran. Faci situaţia să devină ciudată.

Am râs.

— A venit clipa când reuşesc să fac şi eu ceva ciudat, am zis.

El clătină din cap şi se atinse pe ceafă. Trecură câteva momente prelungi.

— Ştii că-l iubesc pe Cas, nu-i aşa?

— Da, am şoptit. Şi el te iubeşte pe tine.

— Aş face orice pentru el. Aş face orice pentru tine, zise el, pe acelaşi ton pe care-l folosise şi Casteel. Mă privi. Faptul că ştiu că eşti dispusă să faci asta pentru mine înseamnă... Înghiţi în sec. Chiar nu am cuvinte să exprim ceea ce simt, însă nu doresc să fac împreunarea asta pentru că tu eşti o zeiţă Primitivă, iar Cas – un rege. Vreau s-o fac pentru că vă iubesc pe amândoi.

Simţeam un nod în gât, fiind copleşită de emoţie.

— Acum, tu eşti cel care mă face să mă emoţionez, am zis.

— Îmi pare rău! spuse Kieran.

— Nu-i adevărat.

Kieran rânji, îndepărtându-şi mâna de la ceafă, în timp ce eu mă abţineam cu greu să nu-l întreb ce fel de iubire simţea pentru Cas. Pentru mine. Ştiam că nu era ceva împărtăşit între membrii aceleiaşi familii şi că

depăşea iubirea pentru prieteni. Ştiam că era altfel decât ceea ce simţise pentru Elashya sau decât ceea ce împărtăşeam eu şi Casteel. Mai ştiam, însă, că sentimentele mele pentru Kieran erau altfel decât cele simţite pentru Delano, Vonetta sau Tawny. Era pur şi simplu… *mai mult.*

El se rezemă de spătarul scaunului, stând picior peste picior.

— Iar ai privirea aia, remarcă el.

— Ce privire?

— Cea care îmi dă de înţeles că vrei să întrebi ceva.

— Ba nu, am zis.

Kieran ridică circumspect dintr-o sprânceană.

Am oftat, enervându-mă faptul că mă cunoştea atât de bine. Adunându-mi curajul, am băut zdravăn din pahar. Nu mă ajută prea mult.

— Şi… ce fel de iubire simţi? l-am întrebat.

El îmi studie trăsăturile până când am început să mă simt stânjenită.

— Există multe feluri de iubire, însă, când vine vorba despre tine, e genul de iubire care mi-a permis să… Oftă, iar maxilarul i se încordă. E genul de iubire care m-a determinat să-ţi fac acea promisiune, Poppy. E genul de iubire care te-a determinat pe tine să-mi ceri aşa ceva.

Casteel

Dormitorul era slab luminat atunci când am intrat. Am simţit mirosul lui Kieran în jurul şemineului, unde două pahare zăceau pe o măsuţă. Mi-am dat jos armele şi chingile ce le ţineau, în afară de un pumnal, şi le-am lăsat pe cufărul de lângă paravan.

Inima îmi tresăltă în piept când am privit spre pat, văzând-o pe Poppy dormind pe o parte, cu pătura strânsă în jurul taliei şi halatul desfăcut, dezvăluindu-i umărul gol. M-am dezbrăcat şi m-am spălat cu apa călduţă din cadă, crezând că inima nu avea să mi se mai liniştească vreodată, în timp ce o priveam. Mi se părea că nu aveam să mă obişnuiesc niciodată cu gândul că eu îi aparţineam, iar ea îmi aparţinea.

M-am şters cu prosopul şi m-am îndreptat spre pat. Nu doream s-o trezesc. Mă rog… nu era chiar aşa. Voiam să-i văd ochii aceia frumoşi. Să-i văd zâmbetul. Să-i aud vocea. Râsetul.

Da, doream să fie trează, însă oricum avea să fie dimineaţă în curând. Trebuia să ne odihnim, pentru că drumul pe care trebuia să-l străbatem prin Pădurea Sângerie nu avea să fie uşor. Am dat cu grijă pătura la o parte şi m-am strecurat în pat, încercând să n-o ating pe Poppy. Dacă o atingeam, aveam să petrec întreaga noapte privind tavanul, aşteptând să mi se domolească erecţia.

Am închis ochii, calmându-mi respiraţia, şi, ca prin miracol, am reuşit să adorm. Nu ştiu cât am dormit până când m-am trezit din nou în acea celulă întunecată, auzind deopotrivă ghearele unui Temut zgâriind piatra şi zăngănitul lanţurilor. Legătura de la gât mă strângea atât de tare, încât abia reuşeam să înghit sau să respir, iar durerea ce-mi cuprinsese mâna şi…

M-am trezit tresărind, văzând umbre trecând peste bârnele tavanului. „Nu mai sunt acolo”. Inima mea bătea cu putere. „Sunt aici”. Aerul îmi şuiera în plămâni, în timp ce repetam cuvintele ca pe o rugăciune.

Salteaua se mişcă în timp ce îmi treceam mâinile

peste chip, simţind bătăturile palmelor şi degetul lipsă.

Poppy se întoarse spre mine, lipindu-şi trupul pe jumătate gol de mine.

— Mi-a fost dor de tine, murmură ea.

Zeilor!

Inima mea.

Vocea ei.

Mă calma.

Mi-am trecut un braţ în jurul spatelui ei, simţindu-i căldura şi moliciunea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Ea se apropie şi mai mult, trecându-şi un picior între picioarele mele.

— Ai stat de vorbă cu tatăl tău?

— Destul cât să-i spun că va trebui să mai aştepte ca să-mi spună ce credea că trebuie să-mi spună, i-am zis, trecându-mi degetele prin părul ei. N-a fost deloc încântat să audă asta, însă n-a insistat.

— Aşadar, n-ai stat de vorbă cu el.

— N-am nevoie acum de una ca asta, am zis. Nimic din ce mi-ar fi putut spune nu avea să mă facă să înţeleg de ce el şi mama mea ascunseseră identitatea Reginei de Sânge. Acum, avem altele pe cap. Trebuie să-l găsim pe Malec. Să ne întâlnim cu Isbeth. Să punem capăt războiului.

Ea îmi mângâie pieptul.

— Te înţeleg, îmi zise. Căscă moale. Tocmai de aceea nici eu nu i-am pus mai multe întrebări lui Malik despre noaptea aceea din Lockswood sau despre Coralena şi Leo.

I-am privit creştetul. Nu era pregătită pentru ce avea Malik să-i spună. Aşa cum nici eu nu eram pregătit să-i confrunt pe tatăl şi pe fratele meu.

— Ar trebui să te culci la loc, am zis.

— Am s-o fac, însă mâna ei începu să se îndrepte spre abdomenul meu.

— Nu mi se pare că asta ai de gând să faci.

Poppy tăcu preţ de câteva clipe.

— Eşti bine? mă întrebă.

Oare simţise că avusesem un coşmar? Sau, pur şi simplu, se trezise pentru că simţise că eram copleşit de emoţii? Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Când nu i-am răspuns, pentru că nu eram în stare s-o fac, ea îşi întoarse capul şi mă sărută pe piept.

— Ai să fii bine, şopti ea.

— Da, aşa e.

— Ştiu, zise ea, coborându-şi mâna sub pătură.

Corpul meu tresăltă în clipa în care îşi trecu vârfurile degetelor peste capul mădularului meu, ce începuse să se întărească. Ea se ridică.

Nu mă mai lăsă să spun nimic. Nici n-aş fi încercat să spun ceva. Mă sărută prelung. Mi-am strâns braţele în jurul ei, iar ea îmi despărţi buzele cu limba. Ne-am sărutat până când pulsam de dorinţă.

Zeilor, de fiecare dată dorinţa pe care o simţeam pentru ea îmi cauza cea mai dulce durere.

— Cas, şopti ea, cuprinzându-mi mădularul, am nevoie de tine.

Cuvintele ei mă făcură să tremur. Conştientizam faptul că eu eram cel care avea nevoie de ea, iar ea ştia asta foarte bine – ştia că atingerile ei mă aduceau cu picioarele pe pământ. Îmi reaminteau că eram acolo.

— Chiar acum, îmi ceru ea.

Ordinul ei îndrăzneţ mă făcu să chicotesc, în timp ce-i mângâiam obrazul.

— Ce anume vrei de la mine?

— Ştii bine, îmi şopti.

— Poate, i-am zis, trecându-mi mâna peste gâtul ei şi peste urmele muşcăturilor, mângâindu-i un sân şi sfârcul ce se întărise pe sub materialul de bumbac al halatului. Mâna mea continuă să coboare, trecând peste abdomen şi ajungând între picioarele ei. Însă ar fi bine să-mi spui. Mi-am trecut degetele peste umezeala ei înfierbântată, zâmbind în timp ce ea începea să geamă. Ca să fiu sigur.

Mă strânse mai tare de mădular.

— Vreau să mă atingi, îmi zise, sprijinindu-şi fruntea de a mea. Te rog!

— Nu va trebui niciodată să mă rogi, i-am zis, trecându-mi un deget peste miezul ei. Însă îmi place felul în care o faci.

Poppy tresări în clipa în care mi-am strecurat un deget în ea. Mă muşcă încet de bărbie, făcându-mi trupul să tresalte din nou. Mi-am afundat mai mult degetul în ea.

— Aşa? am întrebat-o.

— Da.

Am sărutat-o, jucându-mă cu degetul, înainte şi înapoi.

— Şi aşa?

Respiram sacadat.

Îşi arcui spatele în timp ce mâna ei începu să se mişte în acelaşi ritm cu degetul meu. Şoldurile ei începură să se mişte şi ele.

— Mm-hmmm, gemu ea.

Mi-am trecut degetul mare peste clitorisul ei, fascinat de felul în care corpul ei se încorda – iar mâna ei nu se mai mişca. Am rânjit.

— Şi dacă fac şi asta? am întrebat-o.

Ea gemu, iar eu simţeam că aş fi putut s-o ascult

preţ de o eternitate.

— Chiar îmi place aşa, zise ea, dând drumul mădularului meu şi apucându-mi încheietura mâinii, trăgându-se din atingerea mea. Însă vreau mai mult.

Poppy îşi schimbă poziţia, dându-mi drumul mâinii şi proptindu-se în coate. Halatul îi căzu de pe umeri. Eram foarte fericit că ochii mei puteau vedea atât de bine.

Sânii ei rozalii aveau sfârcurile tari. Obrajii i se înroşiseră. Îşi depărtase picioarele şi mă invita spre ea. Am începu să salivez văzând-o. M-am ridicat în capul oaselor.

— Eşti minunată, i-am zis, cercetându-i îndelung goliciunea. Ştii ce nu înţeleg?

— Ce anume?

— Cum de nu-ţi petreci toată ziua cu degetele tale frumoase între acele coapse minunate, am zis, trecându-mi mâna pe sub halatul ei şi prinzând-o de şold. Eu aşa aş face dacă aş fi în locul tău.

Ea râse.

— Atunci, n-ai mai face mare lucru.

— Dar ar merita, i-am zis. Îi priveam mâna, care i se odihnea pe abdomen, la câteva degete distanţă de locul acela călduros al ei. Tocmai mi-am dat seama de ceva, am zis. Gâtul îmi era uscat. Tu te-ai atins vreodată?

Ea se îmbujoră şi mai tare şi, după o clipă, încuviinţă din cap. Am fost străfulgerat de dorinţă.

— Mi-ar plăcea enorm, am zis, luându-i mâna şi lingându-i degetul ce purta inelul de cununie, să-mi arăţi cum anume te atingi.

Ea gemu, în timp ce îi aşezam mâna între picioare. Am lăsat-o acolo, şi, pentru o clipă, nu credeam că avea s-o facă.

Dar n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de ea.

Regina mea nu se dădea înapoi de la nimic.

Tendoanele delicate ale mâinii sale se mişcau asemenea clapelor de pian în timp ce se pătrundea cu degetul, mişcându-l încet înainte şi înapoi.

— Zeilor, am gemut, nu te opri!

Ea începu să gâfâie în timp ce continua să se joace, mirosul excitării ei cuprinzându-mi simţurile. O priveam, obsedat, fără să clipesc. Ea începu să gâfâie din ce în ce mai tare, iar coapsele ei se mişcau în ritmul degetului.

— Cas, gemu ea.

Eram aproape de orgasm doar privind-o. Erau şanse mari să-mi dau în curând drumul dacă o ţinea tot aşa.

— Vreau să te venerez, am zis.

Poppy se cutremură.

Apoi, am început s-o venerez, începând cu degetele ei de la picioare, urcând spre gambe şi coapse. Degetul ei se mişca mai repede în timp ce mă apropiam, şi m-am oprit pentru o clipă, ca să-i ling umezeala. Ea ţipă de plăcere, arcuindu-şi spatele în timp ce eu continuam să o venerez, croindu-mi drum peste abdomenul ei şi peste formele rotunde ale şoldurilor sale. Nu mă grăbeam, ştiind că mai aveam ore bune până când ar fi trebuit să ne pregătim de plecare. M-am ocupat cum trebuie de sânii ei, lingându-i şi sugându-i, până când începu să tremure, până când eram tare şi pulsam de plăcere. Abia atunci i-am adus mâna la gura mea, lingându-i gustul de pe degete.

— Cred că va trebui să-mi arăţi asta zilnic de acum înainte, i-am zis.

— Zeilor, gemu ea. Eşti atât de rău!

— Aşa-i, am zis. Mi-am împreunat degetele cu ale ei şi ne-am apăsat mâinile în saltea, lângă capul ei, în vreme ce mi-am strecurat un picior între coapsele ei moi. Mi-am lăsat toată greutatea pe ea, afundându-mă în moliciunea ei călduţă, iar ea mă primi zâmbind. Pot însă să fiu şi cuminte. Sau chiar mai neastâmpărat de atât. O să fiu aşa cum mă vrei.

— Eu doar te vreau, îmi zise, atingându-mi obrazul. Aşa cum eşti.

Zeilor!

Tremuram ca un vlăstar fragil în vânt în clipa în care capul mădularului meu atinse căldura ei. M-am afundat în acea căldură umedă, cuprins de plăcere.

— Te iubesc! Te iubesc atât de mult!

Ea mă cuprinse în braţe, strângându-mă în timp ce-şi ridica picioarele, încolăcindu-le în jurul şoldurilor mele şi îmboldindu-mă.

— Şi eu te iubesc, întotdeauna şi pentru vecie!

Mi-am ignorat colţii care începuseră să pulseze. Nu aveam să mă hrănesc. Nu aveam să-i iau nimic în această noapte. Aveam doar să-i ofer.

Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce începeam să mă mişc peste ea, intenţionând să nu mă grăbesc, ca să dureze cât mai mult. Însă sunetele moi pe care le scotea, atingerea corpurilor noastre şi tot ce se întâmplase înainte făceau aşa ceva aproape imposibil. Nimic nu se simţea ca ea. Absolut nimic nu se compara cu felul în care mă făcea să mă simt. Simpla ei prezenţă îmi invada fiecare celulă a corpului. Nu mai existam. Ea nu mai exista. Existau doar gurile noastre alipite, mâinile şi şoldurile noastre împreunate. Eram atât de apropiaţi, încât am simţit când Poppy fu cuprinsă de orgasm. Spasmele ei mă făcură să-mi pierd controlul. Orgasmul meu trecu prin mine în

valuri, făcându-mă să tremur.

Poppy mă sărută încet. Zeilor, însemna totul pentru mine! Uram că trebuia să ies din ea, dar ştiam că mai aveam un pic până să cad lat peste ea. Am scos un geamăt prelung şi m-am retras, lăsându-mă pe o parte. Am luat-o în braţe şi am strâns-o cât de tare am putut. Ea făcu la fel. Când am adormit, am ştiut că de data asta coşmarurile nu aveau să mă mai găsească.

Regina mea n-ar fi permis una ca asta.

Capitolul 41

Poppy

Temutul se împleticea prin ceaţa groasă, ochii săi roşii ca tăciunii fiind cuprinşi de o foamete iraţională. Pielea pământie şi pătată abia îi mai atârna de craniu.

— Ăla… zise Casteel, întorcându-se brusc, mişcările sale fiind la fel de graţioase ca ale dansatorilor care participaseră odată la balurile din Masadonia, retezând capul unui Temut cu o mişcare scurtă a sabiei sale din piatră de umbre. Ăla e cu adevărat vechi.

Vechi era puţin spus.

Nu ştiam când fusese transformat acel Temut. Pielea îi era într-o condiţie la fel de îngrozitoare ca hainele. Îşi căscă gura, arătându-şi colţii. Urlând, Temutul se aruncă spre mine. Mi-am strâns mânerul pumnalului din os de vârcolac…

Un vârcolac graţios, de culoare roşcată, ieşi din ceaţă şi ateriză pe spatele Temutului, doborându-l.

— Serios acum, am mormăit. Ăla ar fi trebuit să fie al meu.

Am simţit însemnul de cedru şi vanilie care ajunse

la mine prin *notam.* Am auzit râsul Vonettei străbătându-mi gândurile.

Am privit-o, puţin enervată.

„Nici măcar n-ar trebui să fii aici, acum, că eşti regenta”.

Râsetul ei se înteţi, în timp ce sfârteca pieptul Temutului cu ghearele, muşcându-i inima.

— Ce scârbos, am zis, strâmbându-mă.

— Mai sunt destui de înjunghiat, spuse Emil, prinzând un alt Temut şi împingându-l în scoarţa reavănă şi gri a unui copac. Sunt peste tot. Ai de unde alege.

M-am întors când un ţipăt ascuţit străpunse aerul. Zeci de Temuţi înaintau prin ceaţă.

Ne aflam de trei zile în partea de nord-est a Pădurii Sângerii, dar era pentru prima oară când dădeam peste o astfel de ceată. Mai văzusem Temuţi, pe ici, pe colo, cel mult şase deodată. Însă în acea zi (sau poate că era noapte – ne era greu să ne dăm seama, pentru că pătrunseserăm adânc în pădure, unde lumina soarelui nu mai răzbea printre copaci, fiind în schimb constant năpădiţi de zăpadă), se părea că dăduserăm peste un întreg cuib.

Am sărit în lateral, pe când Naill dobora alt Temut, care parcă răsărise din pământ.

— Numai mie mi se pare ciudat că am dat peste atâţia Temuţi într-un singur loc?! am întrebat, pregătindu-mă, în timp ce Temuţii învăluiţi în ceaţă veneau spre noi, ţipând ascuţit.

— Deloc, zise Casteel, scoţând din teacă o a doua sabie scurtă din piatră de umbre şi apropiindu-se de mine.

Kieran, în întruparea sa de muritor, aruncă un pumnal, fixând un Temut de un copac, în timp ce noi,

împreună cu Naill, Perry şi şase vârcolaci, formam un cerc.

— Poate că ne apropiem de ruine sau de locul în care e înmormântat Malec, zise Kieran.

Asta credeam şi eu. Am lovit cu piciorul, dărâmând un Temut care ajunse în calea lui Delano. El îşi trecu lama prin pieptul Temutului, în vreme ce eu mă întorceam, înjunghiindu-l pe altul în inimă. Voiam să folosesc vraja de localizare în clipa în care ajungeam la ruine, aşa că speram că eram aproape.

Am făcut un pas înainte, evitându-i pe Sage şi pe un alt vârcolac, care adunaseră Temuţii într-un cerc strâns. Mi-am trecut pumnalul prin inima unui Temut care era mai mult os decât carne.

— Aş putea şi eu să vă ajut, zise tărăgănat Malik, care stătea sprijinit de o căruţă, ţinând frâiele cailor.

Nu-i dăduserăm de ales, aşa că fusese nevoit să vină cu noi în Pădurea Sângerie. Aveam încredere în el că nu urma să se întoarcă în Carsodonia, dar atât. Trebuia să rămână alături de noi.

Casteel se aruncă înainte, retezând capetele a doi Temuţi deodată. Ochii săi aurii mă priveau.

— Ai auzit ceva? mă întrebă.

— Nu, am zis, urmându-l, prinzând din zbor una dintre săbiile scurte pe care Casteel o aruncă în direcţia mea.

Sage împinse un alt grup de Temuţi înainte. M-am învârtit, retezând capul unuia şi înfigându-mi pumnalul în pieptul altuia. Kieran trecu pe lângă mine, doborând un altul.

— Mi-ar trebui o armă, zise Malik în timp ce eu mă roteam, văzându-l pe Perry tăind un Temut în două cu un topor din piatră de umbre. Orice armă, continuă Malik, chiar şi un băţ ascuţit.

— Mi se pare că totuşi aud ceva, zise Casteel în timp ce sărea peste Rune, un vârcolac cu blana în negru şi maroniu care venise cu noi. Vârcolacul prinse un Temut în timp ce Casteel ateriza, lovind cu sabia. Vocea asta supărătoare repetă acelaşi lucru, mai zise Casteel.

— „Pot avea o sabie?” zise Kieran ironic, azvârlind un Temut într-o parte. „Un pumnal? Un băţ…”

— Ce comportament matur, comentă Malik.

— Nu primeşti nici o armă, zise Casteel către Malik, lovind un Temut în spate, în timp ce eu îl înjunghiam pe altul în gât. Era mic. Prea mic. Ia-ţi gândul! N-o să pui mâna nici măcar pe o piatră.

Am simţit cum Malik îşi dădu ochii peste cap.

— Parcă m-aţi crezut atunci când am zis că vreau să mă lupt cu Coroana de Sânge, spuse Malik.

L-am privit pe Casteel ridicând dintr-o sprânceană, în vreme ce Vonetta aducea un alt Temut, trăgându-l de gleznă.

— Sunt sigur că asta crezi că vrei să faci, zise Casteel, în timp ce eu îl distrugeam pe Temutul pe care Vonetta îl ţinea de gleznă.

— Şi cum anume ar trebui să mă lupt cu Coroana de Sânge neînarmat?! întrebă Malik.

— Ce-ar fi să te foloseşti de personalitatea ta extraordinar de plăcută? replică Naill.

M-am ghemuit, în timp ce sabia lui Casteel îmi trecea pe deasupra capului.

— O să vedem atunci când va fi cazul, zise Casteel, ajutându-mă să mă ridic. Mă sărută scurt. Stomacul meu fu cuprins de o senzaţie plăcută, în timp ce Casteel se întorcea, trecându-şi sabia prin pieptul altui Temut. Privi peste umăr, spre fratele său. Până atunci, încearcă să taci dracului din gură.

Kieran rânji spre mine, în timp ce eu îmi dădeam părul de pe faţă.

— Mă îndoiesc sincer că are să se întâmple aşa ceva, zise Kieran.

— Aşa-i, am zis, atacând un Temut care o ţinea pe Sage de coadă, înfigându-mi pumnalul la baza craniului creaturii.

— Ce naiba?! zise Emil, privindu-şi mâna. Ceva se scurge din copacii ăştia. Ce e?!

— Ai o singură şansă să ghiceşti, comentă Perry, împingându-l pe Malik într-o parte atunci când un Temut se porni spre el. Numele pădurii e grăitor.

— Dezgustător, murmură Emil, ştergându-şi de coapsă substanţa ce-i mânjea palma.

Nu ştiam dacă acei copaci supurau într-adevăr sânge, însă cu siguranţă nu părea să fie sevă normală. Am decis că era mai bine să nu mă mai gândesc la asta.

— Atenţie! ţipă Naill. În dreapta noastră!

Eu şi Casteel ne-am întors în aceeaşi clipă. Prin ceaţa groasă, vedeam nişte forme venind spre noi.

— Sunt cu zecile, zise Casteel în timp ce vârcolacii începură să mârâie.

Pufnind enervată, l-am privit pe Casteel.

— Ştiu că mi-ai zis să nu folosesc *eather-ul,* dar situaţia devine…

Frunzele de deasupra capetelor noastre se mişcară, în timp ce un vânt puternic trecea prin luminiş, disipând ceaţa şi ridicând o miasmă de putreziciune. Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce Kieran sărea şi înjunghia un Temut în piept. O umbră şi mai profundă se lăsă deasupra noastră, estompând puţina lumină care ajungea la noi printre crengile dese ale copacilor.

— Era şi timpul, murmură Kieran, atingându-şi pe spate sora, care tocmai se pregătea să atace noul grup de Temuţi.

Folosind *notam-ul,* am oprit vârcolacii, chemându-i înapoi. Câteva urlete îmi răspunseră prin ceaţă, apropiindu-se de noi în grabă. Casteel mă prinse de talie, trăgându-mă la pieptul său.

— Ai grijă! îmi murmură el la ureche.

Mai multe crengi se rupseră şi căzură în preajma noastră asemenea săgeţilor, în timp ce Reaver trecea printre copaci, atingând pământul pădurii cu aripile strânse în jurul trupului.

Kieran se dădu într-o parte.

— Zeilor! Aşa face de fiecare dată. Ochii săi albaştri străluciră. Zici că o face intenţionat.

Am preferat să tac, în timp ce Reaver îşi întindea gâtul lung şi începea să ragă. Un şuvoi de foc argintiu ieşi din gura sa, cuprinzându-i pe Temuţi. Focul îi elimină într-o clipită, distrugând zeci în câteva secunde, lăsând în urmă doar cenuşă şi ceaţa, ce începea acum să se retragă.

— Ce drăguţ din partea lui că a decis să ni se alăture! zise Emil, făcându-l pe Kieran să rânjească în timp ce Reaver îl privea urât. Atlantianul îşi ridică mâinile. Voiam să spun că mă bucur să te văd.

— Crezi că a găsit ceva? mă întrebă Casteel.

— Sper, am zis, punându-mi pumnalul în teacă, în timp ce Casteel îşi lua sabia înapoi. Reaver îşi luase zborul cu o zi înainte, căutând ruinele. Au trecut deja trei zile. Înseamnă că mai avem trei zile ca să plecăm de aici. Şi încă una pentru a ajunge în Padonia.

— O să fie bine, mă linişti Casteel, aranjându-mi mantia. O să ajungem la timp la Templul Oaselor.

Am încuviinţat din cap, însă ştiam că ne-ar fi luat

cam trei zile să ajungem la Templul Oaselor. Mi-am muşcat buza de jos când am simţit un junghi de durere în maxilar. Trebuia să-l găsim pe Malec şi să ne întoarcem în Padonia pentru a ne putea odihni. Pentru a ne putea pregăti.

— Nu te îngrijora, mă statui Kieran, apropiindu-se de noi. Îmi aranjă coada împletită peste umăr. Ştiu că e mai uşor de zis decât de făcut, continuă el, însă vom fi bine. Vom reuşi.

Casteel îmi sărută tâmpla, privindu-l pe dragonin, care îşi schimbase întruparea.

— Iar trebuie să-l văd pe Reaver gol, murmură el.

Toată lumea se obişnuise cu asta. În timp ce majoritatea încercau să-i privească doar faţa, Sage îl studia de sus până jos fără nici o jenă, în orice întrupare s-ar fi găsit ea.

— Am văzut nişte ruine la distanţă de o zi de aici, zise Reaver, în timp ce Naill îi înmâna nişte haine. Pare să fie un fost orăşel.

Am ajuns la ruine în mai puţin de o zi. Nu înţelegeam cum reuşise Reaver să le vadă din cer. Nu mai rămăseseră decât nişte fundaţii de piatră şi câteva ziduri în mare parte dărâmate.

— Aici trebuie să fie, nu? întrebă Vonetta, în timp ce Casteel mă prindea de mijloc, ajutându-mă să cobor de pe Setti.

Mi se părea drăguţ din partea lui, mai ales că m-aş fi putut descurca şi singură acum.

— Mai mult ca sigur, am zis, întorcându-mă spre Reaver. Ai mai văzut şi altceva?

— Am ajuns până la malul mării, zise el, sărind pe dărâmăturile unui zid. N-am văzut nimic altceva. Ruinele sunt întinse. Pădurea se îndeseşte de aici

încolo, însă ruinele astea nu aparţin unui sătuc.

— Se îndeseşte mai mult de atât? întrebă Emil.

Reaver încuviinţă din cap, în timp ce zăpada se învârtejea peste ruine.

Kieran scoase săculeţul de piele, aducându-mi-l, în vreme ce Delano, în întruparea sa de vârcolac, împreună cu ceilalţi, se răspândea printre ruine, stând de pază.

— Crezi că e locul potrivit? mă întrebă Kieran.

— Sinceră să fiu, sper că da, am zis, punând punga de piele pe un zid şi deschizând-o.

Kieran chicoti pe când Perry se apropia, iar Malik descăleca încet, sub supravegherea atentă a lui Naill.

— Oare ce a fost aici?

— Habar n-am, zise Casteel, încruntându-se, în timp ce privea ruinele. Poate că totul a căzut în ruină pe când Malec dormea.

Un fior îmi străbătu pielea în timp ce scoteam pergamentul şi o bucată subţire de cărbune. Gândul că un întreg oraş plin de oameni fusese şters de pe faţa pământului mă neliniştea.

Casteel puse o piatră pe pergament, ca să-l oprească din a se mai mişca.

— Mulţumesc, am murmurat, scriind numele lui Malec pe foaie. Care era numele lui de familie? am întrebat.

— O'Meer, răspunse Casteel.

L-am privit pe Reaver.

— Chiar ăsta era numele lui de familie?

Reaver se întoarse spre mine şi tăcu pentru o clipă.

— Nu.

— A avut un nume de familie?

— Nyktos nu a avut, însă... Vântul îi mişca părul. Probabil ar fi răspuns la numele Mierel.

— Mierel, am repetat, apăsând cărbunele pe pergament şi lăsând o urmă. Era numele de familie al Consoartei?

Reaver tăcu pentru o clipă.

— Da, spuse el. Cândva.

L-am privit pe Casteel în ochi, după care am început să scriu. Malec Mierel. *Eather-ul* îmi pulsa în piept.

— Şi acum? întrebă Casteel, atingându-mi braţul.

Am căutat în săculeţul de piele de pe şold, dând la o parte jucăria pe care ar fi trebuit să i-o înapoiez lui Casteel. Am scos inelul de diamant şi l-am aşezat peste numele scris pe pergament.

— Mai e nevoie doar de sângele meu, am spus.

— Asta-mi aduce aminte, murmură Casteel, scoţându-şi pumnalul, că ar trebui să-ţi fac cadou un diamant foarte mare.

Am rânjit la el, ducându-mi mâna spre pumnal.

— Ar trebui.

Casteel ţinea pumnalul.

— Nu vreau să văd cum te tai, zise.

— Preferi să fii tu cel care să-mi ia sânge? am întrebat.

— Nu în modul ăsta, zise el, privindu-mă într-un fel care mă făcu să mă încălzesc pe dinăuntru. Însă prefer s-o fac eu decât să te răneşti singură.

— Ce drăguţ… şi bizar! am zis.

— Mai degrabă, *bizar,* comentă Kieran, încrucişându-şi braţele peste piept.

Vonetta şi Emil se apropiară.

— Gata? întrebă Casteel. Când am ridicat mâna şi am încuviinţat din cap, el se aplecă şi mă sărută. Îmi muşcă buza în timp ce o înţepătură ascuţită îmi trecu prin deget. Gata!

Simţindu-mă şi mai încinsă decât mai devreme, mi-am ţinut degetul peste inel şi peste pergament, strângând pielea, până când sângele începu să picure. Câţiva stropi atinseră inelul şi pergamentul.

— Sper că are să se şi întâmple ceva, murmură Vonetta.

— Întotdeauna, îi zise Emil.

— Îţi aminteşti ce ţi-a spus tatăl meu? mă întrebă Perry.

Am încuviinţat din cap, dregându-mi vocea.

— Invoc esenţa zeiţei Belle – cea care vânează şi găseşte lucrurile pierdute. O rog să mă ghideze şi să mă conducă spre ceea ce caut.

Tăceam cu toţii. Nimeni nu îndrăznea să respire, în timp ce sângele meu pătrundea în pergament, peste numele lui Malec. Când am crezut că nu pronunţasem corect incantaţia, pergamentul se *aprinse* acolo unde picurase sângele meu.

Vonetta tresări, lovindu-se de Emil, în timp ce o flacără singuratică ţâşni în aer, aproape la fel de înaltă precum copacii. Flacăra era rece*. Îngheţată.* Esenţa din sângele meu se stârni, în timp ce flacăra se învăpăia violent, scăzând şi cuprinzând pergamentul din care nu mai rămase curând nimic în afară de inelul lui Malec, ce zăcea acoperit de cenuşă pe zidul dărâmat.

Mâna lui Casteel îmi atinse spatele, în timp ce Kieran îşi deschidea braţele. O pală de vânt veni de deasupra şi din spatele nostru, prinzând cenuşa şi ridicând-o în aer. Pentru o clipă, am fost cuprinsă de panică, însă m-am liniştit în momentul în care cenuşa se uni cu vârtejurile de zăpadă stârnite, particulele cenuşii luminând precum licuricii.

— Mamă, murmură Naill în timp ce pâlnia de cenuşă strălucitoare începu să se învârtă, formând un

ciclon care trecu printre el şi Malik, îndreptându-se spre copaci.

— Se mişcă prea repede, observă Kieran, dându-se înapoi, în timp ce Reaver sărea de pe zid. O lumină argintie începu să facă zigzaguri printre copaci, întinzându-se tot mai mult. Mult prea repede.

Ne-am pregătit să o urmăm, iar vârcolacii săreau peste ruine, încercând s-o ajungă din urmă…

Cenuşa strălucitoare căzu dintr-odată, asemenea unei zăpezi luminoase. Vârcolacii se opriră în timp ce lumina rămânea în urmă, formând o cărare strălucitoare ce străbătea Pădurea Sângerie.

— E chiar frumos, şopti Vonetta.

Emil o privi şi clătină din cap.

— Ei bine, zise Malik tărăgănat, făcând un pas înainte, cred că a funcţionat.

Casteel rânji, însă buzele arcuite îi îngheţară. Expresia i se schimbă, iar maxilarul său se încordă.

Zeilor, mă întrista să-l văd aşa.

L-am atins pe braţ. Casteel îmi zâmbi. Ochii săi însă erau trişti.

— Ar trebui să ne grăbim, zise el. Nu ştim cât timp are să ţină vraja.

Luând inelul, l-am pus la loc în săculeţul de piele pe când Casteel îl aducea pe Setti.

— Dă-i timp, mă sfătui Kieran. Amândoi au nevoie de timp.

— Ştiu, am zis, însă, în vreme ce urmam cărarea luminoasă şi unduitoare, o nelinişte cuprinse din nou partea aceea găunoasă din mine. Eram copleşită de o teamă pe care nu o puteam identifica, dar pe care o simţeam ca pe un avertisment.

Că timpul nu era mereu de partea mea.

Cărarea unduitoare şi luminoasă se strecura printre copaci. Casteel mergea călare pe Setti, în timp ce eu păşeam alături de Delano, aflat în dreapta mea, fiind prea nerăbdătoare ca să mai pot sta în şa. Nu eram singura. Reaver se afla în faţa noastră, iar vârcolacii erau şi mai departe. Kieran mergea călare alături de Casteel, iar Malik ajunsese în dreptul meu, habar nu aveam cum.

Probabil tocmai de aceea Delano se afla atât de aproape de mine, încât mi se freca uneori de picioare.

— Încep să cred că această cărare ne va duce până la Marea de Lână, zise Malik, scoţând aburi pe gură.

— Mă gândesc la acelaşi lucru, am zis.

Mergeam de mai mult de o oră, iar cărarea dispărea în spatele lui Emil şi al Vonettei, care închideau procesiunea.

Tăcerea se lăsă peste noi, iar eu ştiam că Malik mă privea. Ştiam că acele priviri începuseră să-l irite pe Casteel.

Tocmai evitam nişte crengi joase atunci când Malik zise:

— De ce nu m-ai întrebat despre noaptea aceea?

Am simţit o arsură în gât, şi nu ştiam dacă era din cauza lui Casteel, a lui Kieran sau a amândurora.

— Cu siguranţă ai foarte multe întrebări despre noaptea aceea, zise Malik, privind drept înainte. Şi că ai destul de multe să-mi spui.

Am scos un râset aspru.

— Aşa e, dar nimic din ce-aş avea de spus n-are cum să schimbe trecutul, i-am zis.

Răspunsurile sale n-ar fi avut cum să schimbe starea mea mentală sau pe a lui Casteel. Voiam totuşi să aflu ceva.

— Cum anume a murit Coralena? l-am întrebat.

— Eşti sigură că vrei să afli? mă întrebă Malik, oftând şi dând la o parte o creangă. A fost forţată să bea sângele unui dragonin.

Reaver înţepeni, iar eu am simţit oroare şi jale izbindu-se una de alta. Regretam deja întrebarea.

— S-a stins repede, zise Malik, în timp ce Delano se băga în mine, frecându-şi capul de degetele mele înmănuşate. Nu înseamnă că n-a fost groaznic. E adevărul. Cora a fost… Isbeth o plăcea. A fost una dintre puţinele dăţi când moartea n-a fost una chinuitor de lungă.

Mi-am ţuguiat buzele, clătinând din cap. Nu ştiam cum să răspund. Nu ştiam cum să mă simt.

— Cas a… începu Malik privind peste umăr şi mai apoi concentrându-se asupra mea, mi-a zis că ai auzit o poezioară în noaptea aceea. Să ştii că nu eu am fost cel care a recitat-o.

L-am privit, având gâtul uscat. Uitasem de asta.

— Ştiu, am şoptit, înfiorându-mă în timp ce esenţa îmi pulsa în piept. Poezioara a venit după. Nu am auzit vocea ta. Am auzit…

Semăna cu vocea pe care o auzisem în Stonehill, cea care mă îndemnase să-mi dau frâu liber furiei. Să aduc moartea. Nu Isbeth fusese cea care mă îndemnase s-o fac.

— Poppy? l-am auzit pe Casteel, simţindu-i îngrijorarea.

M-am oprit. Delano se lăsă pe picioarele mele, în timp ce inima îmi bubuia…

Un însemn îmi atinse gândurile, aducându-mi aminte de picuri de ploaie.

„Sage?”

„Am găsit capătul cărării” zise ea. *„E ceva aici. Ceva rău”.*

Am ridicat din sprâncene, privindu-l pe Casteel, care ajunsese în dreptul meu călare pe Setti.

— Vârcolacii au găsit capătul cărării. Sage spune că pare să fie ceva rău acolo.

Trăsăturile lui Casteel deveniră dure, în timp ce încuviinţa din cap. În câteva minute, am ajuns la vârcolaci, care se plimbau neliniştiţi printre nişte coloane dărâmate, în faţa unui perete de stâncă înalt cât zidul unui oraş, acoperit de copaci sângerii. Simţeam ceva neplăcut acoperindu-mi pielea. Senzaţia mă neliniştea.

Cărarea se termina la marginea copacilor, în faţa unui deal stâncos ce părea mai mult un munte. Cărarea începuse să dispară.

— Ce naiba?! murmură Casteel, coborând de pe cal. E un munte acoperit de copaci sângerii.

— Nu l-am văzut din aer, zise Reaver. Aici probabil că pădurea e cea mai deasă.

Casteel trecu pe lângă mine, înaintând printre copacii deşi.

— Se vede o intrare acolo, în stâncă.

Delano mă urmă, în timp ce mă alăturam lui Casteel, privind şi eu în acea beznă vastă.

— Vezi ceva?

— Pare a fi un tunel, zise el, mijind ochii. Kieran şi Vonetta, voi ce vedeţi?

Kieran se apropie de noi, aplecându-se ca să vadă mai bine.

— E un tunel. Unul natural, asemănător cu cei din munţii de acasă. E destul de lat ca să trecem prin el în şir indian.

Am tras adânc aer în piept.

— Va trebui să trecem prin el, aşa-i? am întrebat.

Sage îmi atinse mâna, iar cuvintele ei îmi

pătrunseră în gând.

„Vom merge noi înainte”.

— Nu, am zis cu voce tare, ca să-i împiedic pe ceilalţi. Habar nu avem ce se află înăuntru.

„Tocmai de aceea ar trebui să intrăm noi primii”, îmi transmise Delano.

— Poppy, zise Casteel.

— Nu vreau să dea peste cine ştie ce grozăvie, am spus.

— Nici eu, admise el, apropiindu-se de mine.

— Simţurile noastre sunt mai ascuţite decât cele ale atlantienilor sau decât ale tale, zise Vonetta.

Kieran încuviinţă din cap.

— Are dreptate. Vom şti dacă se află ceva acolo de care să trebuiască să ne ferim cu mult înaintea voastră, zise Kieran.

— Degeaba pierdeţi timpul discutând, interveni Malik. N-are rost. Ceva vine spre noi.

Ne-am întors capetele spre intrare. Nu vedeam nimic în afară de beznă…

Vântul lovi dintr-odată copacii, scuturându-le crengile. Aerul mirosea ciudat, şi se auzi un urlet care mă făcu să mă înfior.

— Aş avea cu adevărat nevoie de o armă acum, zise Malik.

Reaver ridică privirea. Copacii se liniştiră, însă urletul continua să se apropie. Un geamăt venit dinspre tunel ne ajunse la urechi, străbătând bezna.

— Ce ar putea să fie?! întrebă Kieran, scoţându-şi sabia din piatră de umbre. Temuţi?

În întuneric se vedeau siluete apropiindu-se.

Nu erau Temuţi.

Ieşiră dintre copaci, îmbrăcate în negru. Pielea lor era asemenea cerii. Chiar dacă acele *fiinţe* păreau să

aibă ceva ce semăna cu o faţă – ochi întunecaţi, două găuri în loc de nas, guri –, arătau absolut groaznic. Gurile le erau lăbărţate, ca şi cum un zâmbet continuu le fusese sculptat pe chip şi apoi… li se *cususeră* buzele. Erau mai mult oase decât carne.

— Zeilor, murmură Casteel.

Ştiam ce erau. Şi el ştia.

Stârvuri.

Capitolul 42

— Minunat, murmură Emil, în timp ce Vonetta icnea. Iar nenorociţii ăştia.

Gurile lor cusute…

Aveau să mă facă să am coşmaruri.

— Nu, îl avertiză Reaver pe Rune, care se apropiase de tunel. Nu-i muşca. Nu au sânge în vene, ci otravă.

Casteel îl privi pe dragonin.

— Te-ai mai luptat cu Stârvuri.

— Nu de felul acesta, zise Reaver, ridicându-şi sabia. Aceştia sunt străjeri. Asemănători hăitaşilor. Probabil nu v-aţi mai luptat cu asemenea Stârvuri până acum.

— Va trebui să te cred pe cuvânt, zise Casteel.

— Ai face bine, replică Reaver. Mizeria pe care o conţin poate să lichefieze măruntaiele vârcolacilor.

Am tresărit.

— Nu-i atacaţi! le-am ordonat vârcolacilor. Păziţi-l pe Malik!

Nici unul dintre vârcolaci nu părea mulţumit, cu atât mai puţin Delano, dar se conformară, înconjurându-l pe prinţul atlantian, care era la fel de nemulţumit.

— Poate ar trebui să le dai foc, zise Kieran. Mai ales că tot îţi place să dai foc la chestii.

— Focul nu are efect asupra lor, zise Reaver. Sunt deja morţi.

— *Poftim?!* izbucni Casteel, iar eu aveam atât de multe întrebări, care trebuiau însă să mai aştepte.

Eather-ul îmi pulsa în piept, în timp ce apucasem mânerul pumnalului din os de vârcolac. Stârvurile păreau o combinaţie ciudată între cei invocaţi de către Nevăzuţi în Golful lui Saion şi cei care păziseră Câmpiile Elizee. M-am cutremurat. Esenţa primitivă funcţionase pe Stârvurile şi scheletele de acolo, însă nu ştiam dacă urma să aibă efect şi asupra celor care ne atacau acum.

— Va trebui să-i rezolvăm în mod convenţional, zise Casteel, trecându-şi sabia în cealaltă mână.

Stârvurile ieşiră din tunel şi se opriră, ţinându-şi braţele pe lângă trup. Cu toţii. Erau vreo zece.

— Crezi că mai au mâini? mă întrebă Casteel.

Am privit spre mânecile robelor lor, însă erau prea lungi ca să-mi pot da seama.

— Nu-mi vine să cred că asta te interesează acum, i-am zis.

— Dar tu la ce te uiţi? mă întrebă Kieran.

— Nu vezi în ce hal le arată gurile?!

— Desigur, murmură Casteel.

— Nu mă pot opri să mă holbez la ele.

Kieran mă privi urât.

— Chiar aşa?!

— Cineva le-a cusut gurile. E foarte neliniştitor, însă presupun că-i mai bine aşa, am zis.

Casteel se uită la mine.

— De ce?!

— Pentru că înseamnă că nu pot... Am tăcut în

timp ce un Stârv îşi înclină capul într-o parte. Un geamăt jos şi gutural ieşi din gura sa cusută.

— Ce… ciudat! zise Emil.

Vonetta clătină din cap, strângând pumnalele în mâini.

— Tu eşti regele…

— Şarmului şi al frumuseţii? completă Emil.

— Regele remarcilor evidente, zise Vonetta.

Rânjetul îmi îngheţă pe buze atunci când Stârvurile se mişcară la unison – erau extrem de rapide. Lame lungi şi subţiri ieşiră cu repeziciune din mânecile lor – străluceau asemenea onixului lustruit în razele slabe ale soarelui ce pătrundea printre coroanele copacilor.

— Piatră de umbre, am murmurat, în timp ce Naill înconjura un copac.

Unul dintre Stârvuri îşi întoarse brusc privirea în direcţia lui Naill. Capul său chelbos se lăsă într-o parte. Creatura se mişcă, roba învolburându-se în urma sa asemenea unui fuior de umbre. Perry se întoarse, parând lovitura unui Stârv, o încleştare între beznă şi purpuriu.

Celelalte Stârvuri se aruncară spre noi, mişcându-se în formaţie. Le-am atacat în timp ce sabia lui Casteel descrise un arc prin aer, decapitând Stârvul care încercase să mă apuce de braţ.

— Nu sunt asemenea scheletelor din Câmpiile Elizee, zise Casteel. Dacă reuşim să le decapităm sau să le înjunghiem în inimă, le învingem.

— Slavă zeilor! zise Emil, decapitând alt Stârv.

M-am ghemuit pe sub braţul întins al altuia. Am observat că Stârvul nu încercase să mă atace, ceea ce mi se păru ciudat. Sărind în picioare în spatele creaturii, în timp ce aceasta se întorcea spre mine, i-am împlântat pumnalul în piept. Stârvul se cutremură

şi se frânse, foarte asemănător cu felul în care mureau Ascendenţii loviţi cu piatră de umbre. Creatura însă nu începu să se crape. Pur şi simplu, se ofili, de parcă toată umezeala îi ieşise din trup într-o clipă, făcându-se praf. În urma sa rămase doar mirosul florilor ofilite de liliac.

O mână îmi prinse umărul, iar degetele osoase mă traseră înapoi. M-am răsucit, lovind cu putere mâna Stârvului, încercând să scap din strânsoare. Casteel sări prin aer, izbindu-se de Stârv, făcându-l să se învârtă. M-am întors, lovindu-l pe Stârv cu pumnalul în piept în timp ce Casteel rânjea către mine, înainte să se arunce peste altul.

Delano îmi transmise gândurile sale în timp ce făceam un pas înapoi.

„Stârvurile nu te atacă”.

I-am urmat însemnul, în timp ce unul dintre Stârvuri îl ataca pe Perry.

„Am observat”, i-am comunicat lui Delano.

„Poate te recunosc”.

Era posibil, însă nu încetau să-i atace pe ceilalţi şi continuau să încerce să mă prindă pe mine. Două Stârvuri se apropiau, cu armele pe lângă trup. *Eather-ul* vibra în mine, împingându-se în pielea mea. Mi-am deschis simţurile, însă, la fel ca în cazul celorlalte Stârvuri, nu simţeam altceva decât un vid – ceva întunecat şi găunos.

Kieran împinse un Stârv într-un copac.

— Vin alţii, zise el, înfigându-şi lama sabiei în pieptul creaturii. Încă zece.

— Normal, am comentat, pregătindu-mă să-i înfrunt.

— Măcar nu răsar direct din pământ, zise Vonetta în timp ce înjunghia alt Stârv în piept.

— Măcar atât, întări Naill, învârtindu-şi sabia prin aer.

Un Stârv aflat în stânga mea părea că voia să ajungă în spatele meu.

— Nu prea cred, am zis.

M-am întors brusc, lovind creatura în piept cu piciorul. Aceasta se împletici. M-am învârtit, lovind cu pumnalul din os de vârcolac antebraţul altui Stârv. Lama ascuţită din piatră de umbre trecu cu uşurinţă prin pielea subţire şi osul gol pe dinăuntru, tăind braţul creaturii. Degetele creaturii se desprinseră de pe mânerul sabiei din piatră de umbre, pe care am prins-o. Am folosit-o ca să retez capul celuilalt Stârv. Sabia din piatră de umbre se transformă în praf în clipa în care Casteel îl doborî pe Stârvul căruia îi aparţinuse.

— Îmi plăcea sabia, am zis, îmbufnându-mă.

Kieran se uită la mine, în timp ce împingea deoparte un alt Stârv.

— Asta e, zise el.

— Nu sunteţi deloc haioşi, le-am zis, prinzând mai bine pumnalul în mână. Sper că ştiţi că n-aveţi pic de haz…

— Zeilor! exclamă Emil, dându-se cu un pas în spate. Gurile lor. Pe tot ce-i mai sfânt! Gurile lor.

— Abia acum bagă de seamă că au gurile cusute? întrebă Casteel în timp ce înjunghia alt Stârv.

— Ţi-am spus că e deranjant, am comentat, împingând deoparte mâna altui Stârv. N-ai voie să mă atingi.

Stârvul îşi lăsă capul într-o parte şi îmi zâmbi. Sau cel puţin încercă. Cusăturile se întinseră şi se rupseră. Gura i se căscă, ceva negru şi lucios ieşindu-i din ea.

— De ce trebuie să fie şerpi?! am zis, sărind înapoi, oripilată în timp ce un şarpe venea spre mine, fiind

greu de distins pe pământul întunecat. Şerpi. Urăsc şerpii!

— V-am avertizat, zise Emil, lovind şarpele cu sabia.

Creatura scoase un ţipăt ascuţit care ne făcu urechile să ţiuie.

— Ce naiba?! izbucni Malik, sărind pe rămăşiţele unui zid dărâmat.

— Nu ne-ai dat detalii, ţipă Vonetta la el, îndepărtându-se în vreme ce Sage atacă pământul, iar şarpele zbură prin aer. Din nou, ai uitat să ne dai detalii.

— Ai spus doar „gurile lor”! am zis, privind pământul, după ce pierdusem şarpele din ochi. De ce? De ce şerpi?

— Majoritatea Stârvurilor au şerpi în interior, zise Reaver, tăind un şarpe cu sabia.

Nu-mi venea să cred. Un alt Stârv înaintă spre mine, iar un şarpe dezgustător i se scurse din gură. M-am lipit cu spatele de un bolovan. Căţărându-mă pe el, stăteam acum în genunchi.

— Nu mai vreau! am zis. Funcţionează *eather-ul* pe aceste creaturi? l-am întrebat pe Reaver.

— Da, zise el în timp ce lovea alt şarpe, dezgustat. Doar pentru că eşti o Primitivă pe cale să-şi încheie Sacrificiul.

Casteel se întoarse spre mine, rânjind.

— Cumva te-ai urcat pe un bolovan de frica şerpilor?

— Da.

— Adorabil!

— Mai taci, i-am zis, iar *eather-ul* îmi pulsa violent în piept, în timp ce Casteel chicotea.

Am lăsat energia să ajungă la suprafaţă. O

strălucire argintie străbătu pământul care era plin de şerpi. Trei. Şapte…

Kieran turti capul unuia cu călcâiul cizmei sale. Sunetul scos de lovitură mă făcu să icnesc. Fierea îmi urcase în gât.

Şase. Văzusem şase şerpi. Probabil erau mai mulţi, şi aveam impresia că nu aveam să mai pot dormi zece ani de acum încolo. Esenţa primitivă se supuse voinţei mele, răspândindu-se ca o pânză de păianjen strălucitoare, argintie, întrepătrunsă de umbre colcăitoare. Cuprinse pământul, izbucnind în flăcări atunci când atingea un şarpe. Acele fiinţe de coşmar începură să ţipe, făcându-se scrum, în timp ce mie îmi ţiuiau urechile.

Stârvurile rămase se întoarseră spre mine. Asemenea soldaţilor schelet din Câmpiile Elizee, esenţa îi atrăgea la fel cum sângele îi atrăgea pe Temuţi. Cusăturile de pe gurile lor se rupseră, iar şerpii căzură la pământ, îndreptându-se spre bolovan.

— Ar fi cazul să-ţi foloseşti întreaga putere primitivă pe creaturile astea, zise Malik.

Pielea şi mâinile îmi erau cuprinse de furnicături, încălzindu-se pe când vederea periferică începea să capete nuanţa alb-argintie. Puterea vuia prin venele mele. Esenţa îmi erupse din mâini împreună cu flăcări argintii.

Eather-ul pocni, ţâşnind pe lângă Perry şi Delano, lovindu-l pe Stârvul din spatele lor, în timp ce esenţa lingea pământul, rostogolindu-se şi dând foc altor şerpi. M-am întors spre ultimul Stârv rămas care se pregătea să atace vârcolacii. Într-o clipită, dispăru, făcut scrum.

Dintr-odată, între copaci nu mai existau creaturi care puteau să scuipe şerpi din gură.

— Mai vin alţii? am întrebat.

Kieran se apropie de intrarea tunelului.

— Nu cred, zise el.

— Daţi-vă înapoi, le-am cerut, căci îmi venise o idee.

Folosind *eather-ul,* m-am întors spre tunel şi am trimis un fuior de energie spre interiorul acestuia. Lumina lovi pereţii tunelului în timp ce se înainta, ajungând într-o peşteră.

Văzând că nu mai existau şi alte Stârvuri în interior, am retras *eather-ul.* Strălucirea argintie dispăru.

— A fost cineva muşcat de acei şerpi? întrebă Reaver. Aţi face bine să răspundeţi imediat. Muşcătura lor e toxică.

Toţi răspunseră negativ, în timp ce Delano îşi sprijini labele din faţă pe bolovan, atingându-mi braţul. L-am mângâiat pe cap, în timp ce-mi puneam pumnalul în teacă.

Respirând greoi, l-am privit pe Reaver.

— Vreau să ştiu, am zis, încercând să-mi liniştesc bătăile inimii, de ce anume au şerpi în ei.

— Nu au măruntaie sau organe, zise Reaver. Interiorul lor e plin cu şerpi.

Ne-am întors cu toţii spre Reaver. Perry icni, de parcă era pe punctul de a voma. Eu continuam să-l mângâi pe Delano pe cap.

— Ei bine… acum, mi se pare şi mai greţos, am zis. Mai bine nu întrebam.

Casteel se opri în faţa mea, întinzându-mi o mână.

— Sunt bine, i-am zis. Vreau să mai stau un pic pe bolovanul ăsta.

— Cât timp? mă întrebă, în vreme ce Delano urca şi el pe bolovan, aşezându-se pe burtă, lângă mine.

— Nu sunt sigură.

Buzele sale se mişcară.

— Să nu îndrăzneşti să zâmbeşti, l-am avertizat.

— Deloc, jură el, şi ştiam foarte bine că minţea. Nu mai sunt şerpi, Poppy.

— Nu-mi pasă.

Casteel mă avertiză fluturând un deget.

— N-ai voie să rămâi acolo, Regina mea! Trebuie să ajungem la Malec şi s-ar putea să avem din nou nevoie de puterile tale primitive.

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Mă enervează când ai dreptate.

— Înseamnă că eşti adesea enervată, zise Casteel.

Kieran pufni.

— Coboară, te rog, de acolo înainte să vină şi sora mea lângă tine.

— Mai am un pic şi asta fac, recunoscu Vonetta, în timp ce continua să privească pământul, căutând să vadă dacă nu mai erau şerpi.

Delano îmi atinse din nou braţul, iar eu am oftat, luându-l pe Casteel de mână şi sărind jos. Delano mă urmă.

— Dacă mai văd vreun şarpe, este vina ta, l-am avertizat pe Casteel.

Râzând, Cas mă sărută pe cap.

— Adorabil!

— Presupun că n-am fost singurul care a observat că Stârvurile n-au atacat-o pe Poppy, zise Perry, în timp ce Malik cobora şi el de pe rămăşiţele zidului.

— Da, am zis, întorcându-mă spre Reaver. M-au recunoscut, oare, ca fiind nepoata lui Malec?

— Probabil au simţit esenţa primitivă, zise Reaver.

— Stârvurile care au fost invocate de către Nevăzuţi au atacat-o, zise Casteel.

— Nu ştiu cine sunt aceşti Nevăzuţi sau cum anume au reuşit să invoce Stârvuri, zise Reaver. Spuneţi-mi mai multe!

I-am explicat pe scurt.

— Probabil toată treaba cu Nevăzuţii a început pe când voi, dragoninii, dormeaţi, am zis.

— Aşa se pare, murmură Kieran.

— Trei lucruri, zise Reaver, ţinând trei degete ridicate. În primul rând, trebuie să mă odihnesc. Altfel, devin morocănos.

— Cine se dă sensibil acum?! comentă Kieran.

— Şi, dacă devin morocănos, tind să dau foc la chestii, după care mănânc pe careva, continuă Reaver, iar eu am închis ochii pentru o clipă. În al doilea rând, nu ne-am întâlnit cu orice fel de Stârvuri, care pot fi invocate de oricine. Stârvurile astea erau străjeri.

Am deschis ochii.

— Şi care-i diferenţa?

Reaver mai ţinea un singur deget ridicat.

— Majoritatea au fost cândva muritori – cei care au invocat un zeu şi i-au jurat credinţă până la moarte în schimbul unor favoruri acordate de acel zeu. Hăitaşii vânează. Străjerii – după cum le spune numele – păzesc. Obiecte. Persoane, de obicei. Însă străjerii, asemenea hăitaşilor şi căutătorilor, pot simţi ceea ce caută. Ori găsesc acel obiect şi îl aduc înapoi, ori mor încercând să-l protejeze.

Am privit din nou pământul. Creaturile acelea fuseseră cândva muritori?! Zeilor…

Acum, îmi părea rău că le omorâsem.

Casteel mă cuprinse de talie.

— Aşadar, Stârvurile astea au stat aici sute de ani? îl întrebă Casteel.

Reaver încuviinţă din cap.

— Ce plictisitor! comentă Emil.

— Din nou, îi zise Vonetta, privindu-l, spui ceea ce e mai mult decât evident.

— Nu mama ta i-a trimis pe străjerii ăştia aici, zise Reaver.

— Ce vrei să spui? întrebă Casteel, mijind ochii. Şi, te rog, încetează să-i mai arăţi degetul mijlociu lui Kieran!

— Îl arătam tuturor. În fine! Reaver coborî încet degetul mijlociu. Cred că acest munte s-a format pentru a păzi mormântul lui Malec, însă Stârvurile acestea n-au fost invocate de magia primitivă. Au fost trimise aici de către un Primitiv.

M-am întors încet spre gura peşterii.

— Crezi că Nyktos i-a trimis? am întrebat. El şi Consoarta ştiau unde se află fiul lor?

Reaver tăcu vreme îndelungată.

— Atunci când Malec a părăsit Câmpiile Elizee, a făcut-o înainte ca restul să adoarmă. Nu a fost o despărţire plăcută, însă zeul primitiv al vieţii, chiar şi în adormire, ar fi putut să-i simtă vulnerabilitatea. Oasele zeităţilor le-au blocat probabil abilitatea de a afla unde anume era, zise Reaver, iar eu mi-am dat seama că era foarte posibil ca Isbeth să îl ţină pe Ires în condiţii asemănătoare. În timpul somnului, probabil că zeul primitiv al vieţii a invocat străjerii ca să-l păzească.

*

N-a mai fost nevoie de abilităţile mele speciale. Nu mai apărură alte Stârvuri atunci când am intrat în peşteră, în al cărei capăt am găsit un sicriu acoperit de oase, pe jumătate îngropat în pământ. Sicriul probabil conţinuse toate Stârvurile.

Nu doream să mă gândesc la una ca asta. La modul în care Nyktos încercase să-şi protejeze fiul. Reaver distrusese rădăcinile copacilor ce se încolăciseră în jurul lanţurilor. Probabil era bântuit de faptul că nu reuşea să-l găsească pe Ires, în adormire sau în trezie. Probabil tocmai de aceea Consoarta dormea atât de neliniştită.

Am lăsat lanţurile de os pe sicriu, în cazul în care cel din interior s-ar fi trezit. Cu toţii tăceam, ascultând cu atenţie în timp ce scoteam sicriul de lemn, fără însemne, afară din peşteră, aşezându-l în căruţă. Reaver a rămas alături de el în timp ce ne-am început drumul înapoi spre Padonia.

La început, m-am îngrijorat că Malec avea să se trezească şi să încerce să fugă, însă să-l văd pe Reaver stând lângă sicriu, cu o mână pe el, cu ochii închişi, m-a făcut să simt un amestec ciudat de emoţii.

Pe când ne apropiam de marginea Pădurii Sângerii, l-am întrebat pe Reaver ce-l preocupa.

— Ai fost prietenul lui Malec?

El privi sicriul o vreme, înainte să-mi răspundă:

— Atunci când eram mai tânăr, înainte să înceapă să viziteze tărâmul muritorilor, zise el.

— Şi prietenia s-a schimbat după aceea? îl întrebă Casteel, în timp ce-l conducea pe Setti pe lângă nişte grămezi de piatră.

Reaver încuviinţă din cap.

— Nu mai era interesat de Câmpiile Elizee şi, încetul cu încetul, a început să nu mai ţină la cei care trăiau acolo.

— Îmi pare rău să aud asta! zise Casteel, privindu-l pe Malik, care venea călare, urmat de Naill.

Reaver îi urmări privirea.

— Ciudat că numele fratelui tău seamănă atât de

mult cu al lui Malec, nu-i aşa?

Eu am rămas tăcută.

— Mama noastră l-a iubit pe Malec. Într-un fel, o va face întotdeauna. L-a numit pe fratele meu în parte ca să… începu Casteel.

— Ca să onoreze ce-ar fi putut fi? îl întrebă Reaver.

— Mda, zise Casteel, după care tăcu pentru câteva clipe. Mă gândeam la ce-ai spus. Dacă Nyktos a trimis străjeri care să-l păzească pe Malec înseamnă că aflase că acesta fusese întemniţat, nu-i aşa? N-ar fi putut să-l scoată de acolo?

Reaver tăcu o clipă.

— Ar fi putut s-o facă. Probabil că Malec era foarte slăbit atunci când a fost îngropat. Rănit. Probabil Nyktos şi Consoarta au simţit asta. Însă nu au intervenit.

Am privit sicriul, simţindu-mă din nou cuprinsă de nelinişte. Cei doi încercaseră să-l protejeze, nu să-l elibereze.

— Ştii de ce n-au intervenit? întrebă Casteel.

Reaver clătină din cap.

— Nu, dar presupun că aveau motivele lor.

Nici unul dintre noi n-a dormit prea bine în următoarele nopţi. Eram mai îngrijoraţi de *cine* stătea în sicriu decât de creaturile Pădurii Sângerii. Sentimentul deveni mai suportabil în clipa în care am ieşit de sub coroanele copacilor, după nouă zile.

— Oare ajungem în Padonia până la apusul soarelui? am întrebat.

— Da, zise Kieran, care îşi aduse calul lângă al nostru.

— Ne vom putea odihni o zi înainte să plecăm spre Templul Oaselor, spuse Casteel.

— Mi-aş dori să fi avut mai mult timp la dispoziţie.

Au!

M-am lăsat pe Casteel, ducându-mi palma la maxilarul ce începuse dintr-odată să mă doară.

Casteel se încruntă, privindu-mă.

— Ce ai păţit?

— Nu ştiu, am zis, simţind un gust metalic în gură. Mă doare gura.

Mi-am atins partea superioară a maxilarului.

— Dacă te doare, zise Casteel, prinzându-mă de încheietură, poate că n-ar trebui să mai zgândări locul.

— Ar fi mult prea logic, comentă Kieran, în timp ce Casteel îmi trăgea mâna de la gură.

— Nu ţin minte să te fi întrebat pe tine, i-am răspuns vârcolacului.

Kieran rânji. Însă rânjetul îi dispăru iute.

— Poppy, zise Casteel, îngrijorat. Îţi sângerează gura.

— Poftim?! am replicat, trecându-mi limba peste gingie. Acum, înţeleg de ce simţeam sânge pe limbă. Scârbos!

— Cas… murmură Kieran, privindu-l.

M-am încruntat, deschizându-mi simţurile spre ei. Grija dispăruse.

— Ce-i?! am întrebat.

— Te doare gura sau maxilarul? mă întrebă Casteel, ţinându-mă de încheietură, de parcă se aştepta să continui să zgândăr locul dureros.

Ceea ce nu era exclus.

— Mai degrabă maxilarul superior, am zis. Durerea îmi ajunge câteodată până la tâmplă.

— Vine şi pleacă? mă întrebă Casteel.

Am încuviinţat din cap.

— Da. Acum, nu mă mai doare. Cred că sângerarea s-a oprit. L-am privit. De ce mă întrebi?

Casteel zâmbi.

— Cred că ştiu de ce te doare. Zâmbetul i se lărgi şi gropiţa îi apăru în obraz. Cel puţin, sper că e aşa.

Zâmbind, Kieran clătină din cap în timp ce Casteel îl conduse pe Setti la marginea drumului, iar Emil şi Vonetta trecură călare pe lângă noi. Vârcolacii care ne urmau făcură la fel, în timp ce Casteel trăgea lângă Reaver, care rămăsese în spatele căruţei. Malik şi Naill călăreau de o parte şi de alta a căruţei.

— Ce este? întrebă Reaver.

— Habar n-am, am spus.

— Vreau să te întreb ceva, zise Casteel, lăsându-mi încheietura.

— Minunat, murmură Reaver.

Casteel nu părea deranjat de lipsa de entuziasm a dragoninului.

— Primitivii au colţi? mă întrebă Casteel.

Mă holbam la el, surprinsă.

Reaver se încruntă.

— Da, spuse el. Ce întrebare neaşteptată! Normal. Cum altfel crezi că s-ar putea hrăni?!

Cealaltă gropiţă apăru pe faţa lui Casteel, în timp ce îşi lăsa bărbia în piept.

— Cred că de aceea te-a tot durut maxilarul, îmi zise.

Am rămas blocată.

— Aşadar, crezi că o să-mi iasă colţii? am întrebat.

Casteel încuviinţă din cap.

— Mie mi-au ieşit colţii când am fost gata să-mi închei Sacrificiul. M-a durut gura şi mi-a sângerat din când în când. Ca atunci când îţi ies dinţii.

— Sunt absolut surprins că nu v-aţi dat seama de asta până acum, zise Reaver, întorcându-ne spatele.

Urma să am… colţi!

Zeilor!

Mi-am ridicat imediat mâna, iar Casteel mă prinse din nou de încheietură, chicotind.

— Lasă-ţi gura în pace, Poppy!

Cum să fac asta?! Îmi creşteau colţii! Mi-am trecut limba peste maxilar, dar n-am simţit nimic ciudat. Am simţit gustul amuzamentului zaharat al lui Casteel, însă asta nu era tot. Simţeam un gust afumat şi condimentat în gât.

Mi-am întors capul spre el.

— Te bucuri, nu-i aşa?

— Normal, îmi zise, în şoaptă. Abia aştept să-ţi simt colţii pe piele.

M-am îmbujorat.

— Cas…

— Şi în alte locuri, adăugă el.

— Zeilor, murmură Kieran.

Casteel râse şi mă sărută. Apoi, îmi spuse la ce trebuia să mă aştept, vorbind despre lucruri mai cuviincioase. Colţii aveau să apară, împingând ceilalţi dinţi, ceea ce mi se părea destul de scârbos. Îmi zise că aveau să coboare după ce străpungeau gingia. Nu părea deloc plăcut.

— Chiar nu e, admise Kieran. Cas a fost mai plângăcios ca un bebeluş atunci când i s-a întâmplat.

— Ei bine, spune-mi tu cum te-ai simţi dacă ţi-ar apărea dintr-odată doi dinţi noi, zise Casteel.

M-am gândit la dinţii mei tot restul călătoriei şi credeam că acele gânduri aveau să-mi bântuie visele. Nu mă deranja ideea de a avea colţi. M-ar fi ajutat să mă hrănesc mai uşor. Însă lucrurile nu aveau să mai fie la fel.

Altă dovadă că mă schimbasem foarte mult.

Şi mă schimbam în continuare.

Capitolul 43

După ce ne-am întors în Padonia, l-am lăsat pe Malec la grajduri. Mi se părea cumva greşit, dar nu ştiam unde altundeva l-am fi putut ţine. Nimeni nu-şi dorea în mijlocul Sălii Mari un sicriu în care se afla un zeu.

Am pus inelul lui Isbeth înapoi în săculeţul de piele, alături de calul de jucărie. Chiar trebuia să i-l înapoiez lui Casteel, însă, în timp ce stăteam pe marginea patului, după ce mă îmbăiasem, purtând nimic altceva decât o cămaşă de noapte transparentă pe care o găsisem în dulap, nu mă mai gândeam la Malec, la inel sau la căluţ. Decisesem că nu avea rost să mă îmbrac cu altceva deoarece... Deoarece oricum urma să mă dezbrac.

Eram un pic neliniştită. Durerea din maxilar şi din tâmplă reapăruse, pe când petrecusem timp alături de Tawny, însă dispăruse aproape complet în vreme ce mă îmbăiam. Nu ştiam dacă mă durea capul din cauza Sacrificiului şi a ieşirii colţilor, după cum spusese Reaver, sau pentru că ştiam ce urma.

Împreunarea.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Nu pentru că eram nesigură sau fiindcă îmi era teamă, ci pentru că ştiam că, dacă aveam să mă gândesc prea mult la asta, aveam să ajung o epavă din cauza neliniştii.

Nimeni nu avea nevoie de aşa ceva.

Am reuşit să aţipesc, în timp ce Casteel se îmbăie, şi mi se păru ciudat să mă trezesc fără să-l găsesc pe Kieran alături de mine, încovrigat lângă şoldul meu.

Casteel ieşi din baie purtând doar nişte pantaloni.

— Tu şi bretelele tale caraghioase, zise Casteel, trăgând de una din bretelele cămăşii de noapte. Cum te mai simţi?

— Bine, i-am zis.

El ridică dintr-o sprânceană.

Am râs.

— Sunt bine. Pentru că încerc să nu mă gândesc la faptul că avem un zeu, într-un sicriu, în grajduri.

— Da, cred că toţi încearcă să nu se gândească la asta, zise el, aşezându-se lângă mine.

— Unde-i Kieran? l-am întrebat.

Casteel rânji.

— Ne aşteaptă, spuse el.

Stomacul meu mai făcu o tumbă.

— Bine.

Ochii lui aurii mă priviră.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da, am zis fără ezitare. Sunt. Tu?

— Desigur, îmi spuse, ridicându-mi breteaua pe umăr.

— Şi Kieran? am întrebat. El mai vrea?

— Da, răspunse, zâmbind. Tocmai de aceea ne aşteaptă.

Am tresărit.

— Atunci, ce mai aşteptăm? am zis.

Casteel chicoti.

— Pe tine te aşteptăm.

Am dat să mă ridic, însă el îmi cuprinse obrazul.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Nimic, îmi zise, luându-mi mâna într-a lui, iar însemnele noastre se atinseră. Te iubesc! Te voi iubi întotdeauna, până la capăt.

Inima îmi tresăltă în timp ce m-am aplecat spre el, cuprinsă de o emoţie atât de puternică şi de profundă,

încât nu reuşeam să pun în cuvinte ceea ce simţeam.

— Şi eu te iubesc! am zis.

Casteel mă sărută încet. Dulce. Cu o blândeţe care mă făcu să mă încălzesc, atingând până şi acele locuri găunoase din străfundul fiinţei mele.

— Eşti pregătită, Regina mea? îmi şopti.

— Da.

Purtând o mantie şi aproape nimic altceva pe dedesubt, Casteel mă luă de mână şi mă conduse de-a lungul unui coridor lăturalnic. Am părăsit conacul nevăzuţi, pe nişte uşi ce duceau spre o grădină neîngrijită care ar fi fost pe placul Kirhei.

Grădina îmi amintea de Jasper.

— Unde-i Jasper? am întrebat.

— Cu tatăl meu şi cu Hisa, răspunse Casteel.

— Nu cu Vonetta?

— Cred că ea e cu Emil, spuse, ridicând o sprânceană în timp ce mă conducea printr-un pasaj. Ceva se întâmplă între ei, nu-i aşa?

— Abia acum îţi dai seama? l-am întrebat.

El pufni.

— Mă întreb dacă şi-a dat seama şi Kieran.

— Cred că a început să se prindă pe când părăseam Oak Ambler.

Casteel rânji.

— Atunci, mă rog pentru Emil.

— Mai degrabă pentru Kieran, dacă încearcă să se bage. Vonetta îl place pe Emil. Nu cred că va aprecia că fratele ei îşi bagă nasul.

— Aşa-i.

Casteel mă ţinea de mână, în timp ce intram în Pădurea Glicinelor, trecând de zidul interior al fortăreţei, afundându-ne tot mai mult în pădure.

Auzeam sunetul unei ape curgătoare în timp ce treceam printre plantele căţărătoare ce păreau violet-argintii în lumina lunii. În timp ce mergeam, Casteel îmi povesti felul cum reuşiseră el şi Kieran să nu se piardă în timp ce explorau tunelurile, pe când erau mici. Îşi scriseseră iniţialele pe pereţii de piatră – şi mă întrebam dacă nu cumva procedaseră la fel şi acum. Poate că vârcolacul îşi cioplise numele în trunchiurile copacilor, ajutându-l pe Casteel să găsească drumul prin labirintul copacilor deşi.

Vocea lui Casteel, cuvintele lui – el cu totul – reuşiseră să-mi alunge emoţiile, în timp ce dădeam la o parte o altă perdea de plante căţărătoare. Ajunseserăm la malul Râului lui Rhain. Atunci l-am văzut pe Kieran.

Stătea pe mal şi se ridică atunci când am intrat în luminiş. Purta doar pantaloni, asemenea lui Casteel. Îl văzusem la bustul gol de sute de ori şi câteodată chiar gol-puşcă, însă acum situaţia era cu totul alta.

— Credeam că aţi adormit.

— Cred că m-ar fi înjunghiat dacă aş fi permis să se întâmple aşa ceva, zise Casteel.

— N-am vrut să aţipesc, i-am zis.

— Nu-i nimic, spuse Kieran, privind cerul înstelat. Mi-a făcut plăcere să vă aştept aici. E un loc foarte frumos. Liniştit.

Chiar aşa era. Apa râului era atât de limpede, încât părea un şuvoi argintiu. Se auzeau păsări ciripind în copaci, şi totul era învăluit în mirosul greu şi dulce al glicinelor. Kieran mă privi, iar inima îmi tresăltă în piept. Nu îmi puteam permite să mă gândesc la altceva decât la ce se întâmpla aici. Mi-am deschis simţurile, şi am fost cuprinsă de gustul sărat al hotărârii lui Kieran. Simţeam şi ceva dulce şi molatic, un pic efervescent şi

afumat. Nu simţeam îndoială. Acelaşi lucru simţeam şi din partea lui Casteel – sau *aproape* acelaşi lucru. Simţeam un amuzament zaharat, înfierbântat şi condimentat. Am privit în jur.

— Suntem singuri?

Kieran încuviinţă din cap.

— Nimeni nu se va putea apropia de noi.

O spuse cu convingere, iar eu bănuiam de ce. M-am întors spre Casteel.

— Suntem păziţi?

— De către vârcolaci, zise el. Nu sunt în apropiere. Nu vor vedea sau auzi nimic, dar se vor asigura ca nimeni altcineva să nu se apropie.

Am încuviinţat din cap.

— Ştiu… ce urmează să facem?

— Te-ar deranja dacă ar şti? mă întrebă Kieran.

M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că nu mă deranja. Dacă Vonetta nu era cu Emil, ci printre vârcolacii care ne păzeau, atunci îmi părea rău pentru ea. Pentru că mai mult ca sigur situaţia ar fi fost ciudată pentru ea.

— Deloc, am zis.

— O percep ca pe o mare onoare, zise Kieran. Faptul că au ocazia să stea de pază în timpul unui asemenea ritual.

— Vai, am şoptit. Mă bucur că sunt de acord.

Casteel zâmbi şi mă sărută pe frunte. Am oftat, simţind mirosul decadent de pin şi condimente puternice înconjurându-mă. Respiraţia sa îmi jucă peste buze şi peste obraz în timp ce el îmi şoptea la ureche.

— M-am gândit că are să-ţi placă aici, lângă râu.

— Chiar îmi place, i-am zis.

— Bine, spuse, sărutându-mă sub ureche. Te mai

întreb o dată. Şi am să tot întreb. Chiar vrei să faci asta?

Am încuviinţat din cap, simţind cum mi se usucă gâtul.

Buzele sale îmi trecură peste marginea urechii, făcându-mă să mă înfior.

— Trebuie să te auzim, Regina mea.

— Da, am zis, dregându-mi vocea. Sunt sigură.

Mă sărută sub ureche în timp ce îmi mângâia gâtul. Îmi dădu jos mantia.

— Ne putem opri oricând, zise el.

— Ştiu, am spus, simţind cum îşi trece degetele pe sub bretelele subţiri ale cămăşii de noapte, trăgându-mi-le de pe umeri, făcându-mă să mă înfior.

— Se va întâmpla doar ceea ce-ţi doreşti să se întâmple, îmi zise, sărutându-mă. Orice ai crede că vrem de la tine şi orice ai simţi.

— Nu ne aşteptăm la nimic din partea ta, adăugă Kieran, apropiindu-se.

— Ştiu, am zis, iar inima îmi bătea atât de repede, încât mai avea un pic până să-şi ia zborul asemenea unei păsări sălbatice. Mă simt în siguranţă cu voi doi.

— Veşnic, zise Kieran.

— Şi pentru totdeauna, completă Casteel, sărutându-mi bărbia.

Eram cuprinsă de emoţie. Îmi venea să plâng. Îi iubeam. Pe amândoi. În feluri diferite şi din motive diferite, pe care nu le înţelegeam, însă chiar îi iubeam. Mă simţeam neliniştită simţind toate astea.

Mâinile lui Casteel traseră cămaşa de noapte de pe mine, şi dintr-odată lumina lunii îmi atingea pielea. Tremuram, însă nu cred că avea nimic de-a face cu aerul răcoros. Casteel mă sărută cu blândeţe.

Apoi, îmi şopti:

— Poţi să deschizi ochii atunci când eşti pregătită.

Făcu un pas în spate, iar emoţia îmi coborî în stomac. Îmi venea să-mi acopăr goliciunea, însă am reuşit să mă abţin. Pentru că ştiam că exista o parte necunoscută a împreunării, ceva ce nu presupunea cuvinte sau sânge, nu doream să fac ceva din cauza căruia ritualul să nu funcţioneze.

Simţeam privirile celor doi, de parcă mă mângâiau. Erau pline de căldură, şi aveam senzaţia că mă *venerează.*

În acele clipe auzeam doar susurul apei şi păsările cântând, asemenea unui cor străvechi – şi primitiv – magic şi furtunos.

Am deschis ochii.

Mai întâi, l-am văzut pe Casteel în lumina lunii. Semăna cu un zeu. Trăsăturile lui erau minunate. Ochii săi erau precum aurul topit. Am simţit un gust dulceag adunându-mi-se în gât, amintindu-mi de fructe de pădure trase în ciocolată, cu un pic de scorţişoară. Eram copleşită de iubirea şi mândria lui, fiind cu totul cuprinsă de emoţii.

Apoi, l-am văzut pe Kieran lângă Casteel, umăr lângă umăr. Aşa cum fuseseră înainte să apar eu în viaţa lor. I-am privit trăsăturile neîmblânzite şi linia puternică a maxilarului său lat. Pielea lui era maronie-argintie în lumina lunii, având un efect hipnotizant. Îmi aducea aminte de o fiinţă supranaturală creată de imaginaţia mea. Ochii săi erau foarte albaştri, iar strălucirea *eather-ului* din spatele pupilelor sale era foarte vie. Dinspre el simţeam o emoţie dulce şi molatică. Nu era la fel de intensă ca a lui Casteel, însă avea aceeaşi însemnătate.

Ambii se dezbrăcaseră în acele momente de tăcere în care eu stătusem cu ochii închişi. Trupurile lor

păstrau urmele anilor de antrenament şi de luptă în liniile muşchilor şi în cicatricile pe care le purtau. Casteel avea mult mai multe cicatrici, şi mă durea să le văd, însă şi Kieran avea destule. Nu observasem până atunci urmele lăsate de nişte gheare ce-i străbăteau pieptul. Kieran părea mai suplu, muşchii săi erau mai reliefaţi, în timp ce trupul lui Casteel încă se refăcea după chinurile prin care trecuse. Mă gândeam că poate Kieran arăta aşa şi datorită faptului că alerga foarte mult atunci când se afla în întruparea de vârcolac. Îmi şi venea să-l întreb, însă m-am oprit.

Apoi, am privit mai jos. Ştiam că nu era înţelept din partea mea. Nu pentru că ei nu şi-ar fi dorit asta, ci pentru că acum chiar mă uitam cu atenţie. Îi văzusem pe ambii dezbrăcaţi, însă, în cazul lui Kieran, încercasem să mă comport cuviincios.

Eram extrem de necuviincioasă acum, căci privirea mea se fixase asupra şoldurilor lor – şi erau, ei bine… nu mai puţin scandaloşi decât mine.

Ştiam că lui Casteel îi plăcea fiecare părticică din trupul meu – şoldurile pe care poate unii le-ar fi găsit prea plinuţe, coapsele care poate erau prea groase şi abdomenul pufos. Cicatricile mele. Însă era limpede că ambii mă priveau fascinaţi. Poate că nu avea nimic de-a face cu ceea ce vedeau. Ci cu ceea ce simţeau. Cu ceea ce împărtăşeam. Oricum o fi fost, erau…

Zeilor!

— Mereu atât de curioasă, murmură Casteel.

Mi-am ridicat privirea, roşind.

Casteel rânji, iar eu am văzut gropiţa apărându-i din nou în obraz.

— Mai taci! i-am zis.

El chicoti, însă, atunci când mă privi, ochii săi păreau să mă întrebe ceva.

Am înghiţit în sec, sperând să reuşesc să-mi potolesc bătăile inimii în timp ce briza nopţii străbătu malul râului. Inima încă îmi bătea cu putere în piept, însă vocea nu mă părăsise.

— Sunt pregătită, am zis.

Ambii părură să inspire la unison, apoi se apropiară împreună de mine.

Capitolul 44

Simţeam că mi se înmoaie picioarele, în timp ce eram străbătută de o furtună de senzaţii atât de rapide şi de schimbătoare, încât abia de conştientizam câteva. Emoţiile pe care le simţeam se transformară în curiozitate şi mai apoi în nesiguranţă, până când, în cele din urmă, am fost copleşită de nerăbdare, neştiind ce avea să se întâmple. Era vorba despre întregul ritual. Urma să ne unim esenţele. Aveam să ne simţim altfel la final? Aveau lucrurile să se schimbe între noi după ce aveam să facem schimb de sânge şi poate chiar de mai mult?

Cu pumnalul în mână, Casteel se opri foarte aproape de mine, în timp ce Kieran se puse în spatele meu. Nici unul din ei nu mă atingea, însă apropierea trupurilor lor îmi încălzea pielea.

Stând aşa, mi-am adus aminte de New Haven, atunci când Kieran fusese acolo, iar Casteel simţise nevoia să se hrănească. Situaţia de acum semăna destul de mult cu cea de atunci.

Numai că de data aceasta eram goi-puşcă.

Credeam că are să-mi fie mai uşor să ignor faptul că eram dezbrăcaţi, fiindcă nu mai puteam să le văd părţile intime. Însă nu era deloc aşa. Dintr-odată eram şi mai conştientă de asta.

Casteel se uită spre Kieran şi încuviinţă din cap. Kieran îşi lipi pieptul de mine. Am tresărit atunci când i-am simţit atingerea pielii fierbinţi peste partea inferioară a spatelui meu, în timp ce îşi muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Scuze, zise Kieran, iar respiraţia lui îmi gâdilă umărul. Eşti foarte frumoasă, iar eu, ei bine... Se opri pentru o clipă, şi niciodată nu-l simţisem atât de emoţionat. Încerc să mă comport cât mai... cuviincios.

— E în regulă, i-am zis, înghiţind în sec, asigurându-mă că simţurile mele erau închise. Atât îmi mai lipsea – să mă conectez cu sentimentele lui Kieran. N-ar fi fost nicicum de folos. Reacţia ta... fizică e normală, i-am zis, înroşindu-mă.

Aşa cum şi tremurul pe care-l simţeam ca urmare a atingerii lui Kieran era o reacţie normală.

Casteel rânji, iar gropiţa sa indolentă reapăru pe obrazul stâng, privirea lui fiind de-a dreptul obraznică.

Eu şi Kieran încercam să ne comportăm cât mai cuviincios. Se părea că soţul meu nu avea de gând să facă la fel. Îşi muşcă buza de jos, dezvăluindu-şi vârful unui colţ.

Nu eram deloc şocată de comportamentul său.

Kieran oftă.

— Nu ajuţi deloc, omule.

Chicotind, Casteel mă privea.

— Tu vei bea prima, îmi reaminti el cu blândeţe. Mă privea adânc în ochi. Din pieptul meu mai întâi, apoi din gâtul lui Kieran. După care vom bea unul din altul. Şi la final amândoi vom bea din gâtul tău. Din clipa în care vei începe să bei şi pe tot parcursul ritualului, va trebui să ne aflăm constant lipiţi unul de celălalt.

Roşeaţa obrajilor mei se extinse, şi am încuviinţat

din cap încercând să-mi opresc imaginaţia să o ia razna. Casteel îmi explicase toate lucrurile acestea. Fiindcă un vârcolac nu putea bea sânge asemenea unui atlantian, se folosea o lamă care să-i extragă esenţa, printr-o tăietură din apropierea inimii, în mijlocul pieptului, în locul în care simţeam şi eu *eather-ul* pulsând nerăbdător. După care se lua sânge din gâtul vârcolacului, pentru că într-un fel specia lor reprezenta un soi de intermediar, făcut să lege durata vieţii unui atlantian de sufletul său pereche. În cazul nostru, vârcolacul urma să-şi lege durata vieţii de a noastră, iar cei doi aveau să-şi lege durata vieţii de a mea. Mai apoi, se bea sânge din cea mai puternică persoană – cea care avea să conţină esenţa forţei acelei legături.

Eu.

Casteel continua să mă privească, mângâindu-mi obrazul.

— Trebuie să spui cuvintele pe care ţi le-am zis, îmi aminti el.

Am tras aer în piept, amintindu-mi cuvintele şi ce trebuia să fac.

— Casteel Da’Neer, accepţi această împreunare de bunăvoie? am întrebat, ridicându-mi mâna stângă, ce-mi tremura.

— Da, zise el, luându-mi mâna stângă cu mâna sa stângă.

Păsările tăcură.

Am ridicat mâna dreaptă.

— Kieran Contou, accepţi această împreunare de bunăvoie?

— Da, zise Kieran, cuprinzându-mi mâna dreaptă cu mâna sa dreaptă, ducând mâinile noastre împreunate spre mijlocul pieptului meu, acolo unde se

afla şi mâna lui Casteel, alături de mâna mea stângă.

Aerul din jurul nostru deveni neclintit.

Odată ce am rostit cuvintele – foarte puţine, dar aveam senzaţia că tot tărâmul le auzise –, esenţa primitivă se stârni şi mai tare, de parcă se trezise şi asculta.

— Te iubesc, Penellaphe Da’Neer! şopti Casteel, sărutându-mă. Din clipa asta şi până în ultima clipă.

M-am înfiorat. Cuvintele nu aveau nici o legătură cu împreunarea.

— Şi eu te iubesc, Casteel Da’Neer! i-am şoptit. Din clipa asta până în ultima *noastră* clipă.

Şi el se înfioră, ridicând pumnalul. Fără să-şi întoarcă privirea şi fără să ezite, trecu lama ascuţită peste pieptul său, crestându-şi pielea. Sângele apăru imediat. Casteel aruncă pumnalul şi se apropie de mine. Faptul că am simţit atingerea trupului său, în timp ce Kieran stătea lipit de spatele meu, iar erecţia lui Casteel se împingea în abdomenul meu, mă făcu să mă înfior.

Inima începu din nou să-mi bată cu putere, atât de repede, încât mă miram cum de reuşea să menţină un astfel de ritm, în timp ce Casteel îşi punea mâna dreaptă pe Kieran. Oare Kieran simţea cât de tare îmi bătea inima? Oare Casteel reuşea s-o audă?

Kieran îşi puse mâna stângă pe ceafa lui Casteel, şi eram toţi trei conectaţi.

Mă aşteptau, şi nu trebuiră să aştepte prea mult. M-am întins, pulsul meu galopând, în timp ce trupurile lor păreau să se muleze pe mişcările trupului meu, de parcă deveniseră două coloane de sprijin. Ceea ce mi se părea ironic, deoarece în curând eu aveam să fiu cea care urma să-i susţină pe ei.

Mi-am pus gura pe rana lui Casteel, iar el tresări. I-

am simţit reacţia în tot corpul. Simţeam furnicături în buze. Am început să-i beau sângele.

Parcă nu mai băusem din el de o veşnicie. Sângele lui avea gust de citrice. Am băut, sugându-i pielea, trăgându-i esenţa în mine.

Casteel gemu, iar trupul său vibra pe sânii mei, vibraţia trecând prin mine şi ajungând până la Kieran. Casteel îşi lăsă capul pe spate. Gustul lui – a esenţei sale – mă trezi complet. Mă simţeam de parcă mă prăbuşeam în gol. Sângele lui era cald şi vâscos, încălzindu-mi şi mai tare pielea. Mi-am dat dintr-odată seama că până atunci nu fusesem atentă la efectul sângelui său. Poate că era mai bine aşa, pentru că dintr-odată fiecare celulă a corpului meu părea să zvâcnească, iar *eather-ul* începu să-mi pulseze în piept.

— Poppy, gemu Casteel, atingându-mi creştetul cu bărbia. Ajunge!

Îl auzisem, însă continuam să beau, până când locul acela ascuns şi găunos din mine începu să se încălzească…

— Dacă nu te opreşti, spuse Casteel, încordându-se, s-ar putea ca ritualul să înceteze pe loc, iar noi doi să începem o cu totul alt fel de împreunare.

L-am auzit. Roşind ca reacţie la avertismentul lui senzual, mi-am dezlipit cu greu gura de pieptul lui şi l-am privit.

Faptul că îl vedeam atât de excitat nu mă ajuta să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut. Mi-am coborât privirea, trecându-mi limba peste buza de jos, prinzând ultimul strop de sânge rămas acolo.

Casteel gemu din nou, strângându-mă de mână.

— *Potoleşte-te!* îmi ordonă. Altfel, Kieran o să înceapă să roşească.

— Da, veni răspunsul destul de confuz al lui Kieran.

Fix asta are să se întâmple.

Aveam impresia că doar eu eram cea care roşise, în timp ce m-am dat un pic la o parte, încât Kieran să poată ajunge la Casteel. Poziţia făcea ca anumite zone ale sale să intre în contact cu anumite zone ale mele, iar eu încercam să ignor toate astea pe când Kieran începea şi el să bea din Casteel.

Soţul meu tresări din nou, iar ochii săi aurii şi arzători mă priveau. Abia reuşeam să mai respir în timp ce Kieran bea din el, iar Casteel mă privea, respirând sacadat. La început, mă temeam că nu-şi permitea să piardă atât de mult sânge, însă, atunci când mi-am deschis un pic simţurile pentru a ajunge la el, mi-am dat seama că nu era cazul să mă îngrijorez.

Pasiunea lui era asemenea unui uragan, şi abia reuşeam să-i fac faţă. Îşi trase buza peste gingie, dezvelindu-şi colţii, în timp ce Kieran continua să bea din el. Am simţit o durere dulce trecându-mi prin sâni şi ajungându-mi până între coapse. Nările lui Casteel se dilatară, iar el mârâi excitat.

Mă simţeam un pic ameţită atunci când Kieran se opri, iar cei doi se întoarseră spre mine, Casteel ajungând în spatele meu. Buzele şi gâtul încă îmi erau cuprinse de furnicături, iar senzaţia începuse să se răspândească prin mine în timp ce-l priveam pe Kieran.

Kieran mă privea adânc în ochi. Am tresărit, observând fâşiile de *eather* din ochii lui. Îşi întoarse capul într-o parte, expunându-şi gâtul. Casteel se aplecă peste mine, încercând să ajungă până la Kieran, şi acum ne atingeam cu totul. Fiecare terminaţie nervoasă a corpului meu reacţionă, simţindu-i lipiţi de mine într-un mod atât de *necuviincios.* Mai mult ca sigur că simţiseră cum îmi tresălta inima, în timp ce Casteel îşi înfipse colţii în gâtul lui Kieran. Mai mult ca

sigur simţiseră tremurul meu destul de indecent, în timp ce îl priveam pe Casteel muşcându-l pe Kieran.

Bându-i sângele.

Nu eram în stare nici măcar să clipesc.

Abia respiram în timp ce priveam gâtul lui Casteel mişcându-se la fiecare înghiţitură. Faţa lui Kieran se relaxă, iar buzele i se depărtară. Simţeam erecţia groasă şi pulsândă a lui Casteel atingându-mi partea de jos a spatelui.

Încercam să îmi imaginez cum anume ar fi reuşit cineva să nu fie afectat de ceea ce se întâmpla.

Casteel îşi luă gura de pe gâtul lui Kieran, iar mirosul sângelui său ajunse până la mine. Esenţa mi se învârtejea nebuneşte în piept, în timp ce Casteel continua să mă strângă în braţe. M-am întins spre gâtul lui Kieran, iar atingerea corpurilor noastre îmi făcu gândurile să o ia razna. Pielea lui… era şi mai fierbinte acum şi mai fermă. Poate mai subţire. Mi-am pierdut echilibrul. Nu ştiam de ce. Nu mă simţeam slăbită, însă nu eram prea sigură pe picioare, de parcă eram o săgeată trasă fără vreo ţintă anume.

Tremuram în timp ce mi-am lipit gura de gâtul lui Kieran. Sângele lui avea gust de sălbăticie şi pădure, complimentându-se în mod surprinzător cu gustul sângelui lui Casteel, iar gândul mă făcu să chicotesc înfundat. Mâinile lor mă cuprinseră. Probabil se gândeau că o luam razna, însă nu mintea era cea pe care nu o puteam controla, ci corpul meu, în timp ce beam din Kieran. Îi simţeam pieptul mişcându-se sacadat peste sânii mei. Greutatea corpului său în timp ce sugeam din esenţa sa… Erecţia fierbinte şi tare a lui Casteel ce-mi atingea spatele, respiraţia lui care îmi mângâia umărul. Gura lui. *Colţii* lui îmi împungeau pielea. M-am cutremurat. Nu mai reuşeam să-mi

controlez abilităţile. Gustul bogat al sângelui său, un gust decadent, se pierdu în amestecul de condimente afumate ce mi se acumulase în gât. Nu ştiam din partea cui venise, dacă nu cumva dinspre amândoi. Sau poate venea de la mine.

Noaptea părea a trage cu urechea, în timp ce Casteel reuşi să mă oprească, muşcându-mă uşor cu colţii. Nu mai aveam în interiorul fiinţei mele locuri îngheţate, chiar dacă tremuram, în timp ce Casteel mă răsucea spre el.

Îşi sprijini fruntea de a mea.

— Eşti bine? mă întrebă, respirând greoi.

Am încuviinţat din cap, simţind mirosul sângelui lui Kieran în respiraţia sa.

— Vreau să te aud spunând-o, zise Kieran, care respira la fel de greoi precum Casteel.

— Da, am şoptit, pielea mea fiind cuprinsă de furnicături cauzate de fierbinţeala lui Casteel şi de sângele lui Kieran, trupul meu pulsând datorită căldurii trupurilor lor. Sunt bine.

— Va trebui să te muşc de două ori, mă avertiză Casteel, iar eu mi-am amintit, în vreme ce degetele mele de la picioare începură să se strângă, cuprinzând iarba umedă şi răcoroasă. O să fie… intens.

Kieran mă strânse mai tare de mână.

Casteel mă sărută repede şi aşteptă să-i dau voie, chiar dacă nu mai era nevoie de aşa ceva. Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe pieptul lui Kieran, dezvăluindu-mi gâtul lui Casteel.

Pentru o clipă, am rămas nemişcaţi, iar aşteptarea părea prea greu de îndurat.

Casteel se mişcă fulgerător. Am tresărit în clipa în care colţii lui mă străpunseră, surprinzându-mă. Chiar dacă îmi doream asta. Pur şi simplu, nu aveai cum să

te pregăteşti pentru aşa ceva. Melanjul de plăcere atotcuprinzătoare şi durere ascuţită era neliniştitor. Însă Casteel nu bău din mine. Îşi ridică gura şi mă muşcă din nou, de cealaltă parte a gâtului. Corpul meu se arcui, iar eu simţeam atingerea trupurilor celor doi, deschizând ochii în clipa în care Casteel începu să bea din partea stângă a gâtului meu.

Kieran făcu la fel, bând din partea dreaptă.

Am ţipat, nu de durere, ci ca urmare a intensităţii senzaţiei stârnite de apăsarea gurile lor asupra gâtului meu. Era prea mult. Braţele mele începură să tremure fără să le pot controla, însă cei doi mă cuprinseseră, şi am rămas uniţi. Un amalgam de senzaţii mă cuprinse asemenea unei ploi torenţiale. Întregul meu corp se încordă, până aproape de punctul în care începea să doară. Sunetul fluxului de sânge din urechile mele se estompă, şi mai puteam auzi doar sunetele scoase de cei doi – icnete sălbatice şi pline de dorinţă, în timp ce beau din mine.

Ochii mei se fixară asupra cerului şi a stelelor, ce păreau că începuseră să se rotească, devenind din ce în ce mai strălucitoare.

Simţeam că şi eu străluceam.

Eather-ul ajunse la suprafaţă, o lumină argintie întrepătrunsă de umbre, care ieşi din miezul pieptului meu, înfășurându-se în jurul lui Casteel şi al lui Kieran, în funii luminoase care ne înconjurau trupurile.

Gurile şi limbile lor îmi apăsau gâtul, şi nu ştiam dacă erau conştienţi că tocmai ne combinam esenţele. Nu credeam că puteau să vadă cum acele funii argintii deveneau din ce în ce mai luminoase. Căldura lor începuse să-mi ardă interiorul, umplându-mi gâtul, pieptul, acumulându-se în miezul fiinţei mele. N-am mai reuşit să-mi controlez abilităţile, iar emoţiile lor se

alăturară emoţiilor mele, luându-mă pe sus.

Nu doar gurile lor se mişcau. Şi eu mă mişcam. Şoldurile mele se mişcau. Corpul meu se mişca. M-am întors între ei, începând să gem în timp ce sfârcurile se frecau de pieptul lui Casteel, fesele mele împingându-se în şoldurile lui Kieran. Tălpile mele alunecară pe iarbă, iar o coapsă fermă intră între coapsele mele. Schimbarea de poziţie mă nelinişti. Simţeam coapsa lui Kieran atingându-mă în acel loc în care Casteel mă dezmierdase cu câteva zile în urmă. Tremuram, simţindu-i atingerea.

Acţionam fără să gândesc. Fără să mă ruşinez. Eram condusă de instinct, în timp ce funiile de energie continuau să ne înconjoare. M-am frecat de coapsa lui Kieran, strângând mâinile celor doi din ce în ce mai tare. Eram copleşită, şi, cu toate acestea, îmi doream mai mult. Gemeam în timp ce ei continuau să-mi bea sângele. Presiunea continua să se acumuleze în mine, iar eu mi-am strâns coapsele în jurul coapsei ce mă atingea în acel loc…

Am strigat, surprinsă, atunci când unul din ei – sau poate amândoi – m-a ridicat. Vârfurile degetelor mele abia mai atingeau pământul. Dintr-odată, nu mă mai frecam de o coapsă, ci de un mădular fierbinte. Încetul cu încetul, am simţit că gurile lor se potoliră şi se retraseră de pe gâtul meu, deşi eu încă le puteam simţi atingerea până în miezul fiinţei.

Am deschis ochii, văzând că funiile de esenţă continuau să vibreze în jurul nostru.

Casteel şi Kieran gâfâiau încet. În rest, stăteau nemişcaţi, deşi le puteam simţi dorinţa. Un miros condimentat îmi acoperea pielea, iar sângele îmi era la fel de condimentat. Era aproape dureros, însă nici unul din ei doi nu se mişcă. Eu continuam să mă frec de

acea coapsă, de acel mădular, devenind din ce în ce mai umedă, fiind conştientă că acum cei doi vedeau coconul argintiu ce ne înconjura. Ştiam că mă priveau. Că îmi vedeau sânii, şoldurile, faţa. Îmi rezemasem capul pe pieptul lui Kieran în timp ce ochi aurii mă priveau. Mă priveau la fel de lacom cum privisem şi eu, în timp ce Casteel şi Kieran băuseră fiecare din sângele celuilalt, iar o parte ascunsă din mine, una recent descoperită, se bucura de toate acestea – de senzualitate, de libertate şi de puterea primitivă.

Cei doi mă ţineau în braţe, în timp ce eu continuam să călăresc coapsa şi erecţia din ce în ce mai umedă. Cei doi nu se mişcau pentru că ajunseserăm în acel punct… O linie. O limită. Dansam de-a lungul ei. Erau acolo cu mine, inimile lor bătând puternic, şi ştiam că ar fi fost uşor să pun capăt momentului.

Ştiam că nu s-ar fi mişcat, că mi-ar fi permis să-mi caut fără urmă de ruşine plăcerea pe care eram pe cale să o simt. Ştiam că aveau să-mi permită să-i conduc.

Aşteptau.

Funiile de esenţă zumzăiau şi se zbăteau în jurul nostru, iar ochii aceia aurii mă priveau. Am încetat să mă mai mişc, şi ştiam că în acea clipă eram cu toţii nişte scântei care jucau, vii, pe cale să erupă, devenind nimic mai mult decât foc şi carne.

Îmi doream să fiu focul.

Voiam să ard.

— *Da,* am şoptit, iar funiile începură să zvâcnească.

Casteel tremura. Kieran, la fel. Nici unul nu se mişcă timp îndelungat. După care Cas luă mâinile noastre împreunate şi le sărută. Kieran făcu la fel cu mâna mea dreaptă. Tremuram.

— Nu te merit, mârâi Casteel şi, înainte să-i pot răspunde, mă sărută.

Zeilor!

Sărutul acela nu se asemăna cu nici un alt sărut. Simţeam gustul sângelui meu pe buzele lui. Am simţit şi gustul lui Kieran în timp ce îşi afunda limba în gura mea. Bău din mine, în timp ce palma lui aspră îmi mângâie şoldul şi talia. Cei doi încă mă ţineau de mâini, şi nu mai ştiam care mână mă atingea, însă funiile de energie erau tot acolo. Le puteam auzi sâsâind şi învârtindu-se în timp ce o palmă îmi trecu peste abdomen, cuprinzându-mi un sân care ardea să fie atins. Am gemut în gura lui Casteel. Buzele sale îmi sorbiră geamătul în timp ce nişte degete găseau sfârcul meu excitat. Casteel îşi dezlipi gura de a mea doar în clipa în care eram sigură că aveam să leşin şi începu să-mi sărute gâtul, trecând peste muşcături, coborând tot mai mult. Limba sa îmi atingea un sân, trecând peste degetele care erau acolo. Geamătul meu se pierdu în geamătul pe care l-am simţit de-a lungul spatelui meu.

Mâinile lor se desprinseră de ale mele, dar funiile rămăseseră în jurul nostru, între noi, în noi. Mi-am dus o mână la ceafa lui Casteel. Mi-am trecut braţul pe după braţul lui Kieran, înfigându-mi degetele în bicepsul său. Casteel trase de sfârcul meu întărit, după care îl luă în gură, împreună cu degetul care se afla acolo. Am gemut puternic.

— *Porcule,* icni Kieran.

Casteel râse, după care mârâi, în timp ce corpul meu se arcuia din nou.

O mână mă prinse de şold, îndemnându-mă să mă mişc. Am gemut, simţind carnea tare, alunecând peste erecţia înfierbântată. Nişte degete îmi mângâiau

abdomenul, trecând peste buric şi îndreptându-se mai jos. Respiram din ce în ce mai apăsat, în timp ce un deget ajunse în acel punct sensibil aflat între coapsele mele. Degetul continua să se joace acolo, în timp ce Casteel îşi îndreptă atenţia spre celălalt sân al meu.

— N-aş vrea ca ăsta să nu se simtă băgat în seamă, zise el, atingând sânul şi ridicându-l spre gura sa.

Mâna lui Kieran rămăsese pe celălalt, umezit după sărutul lui Casteel, iar eu nu ştiam cine îşi ţinea mâna pe şoldul meu şi degetul cui se juca acum cu…

Am ţipat de plăcere în timp ce acel deget trecu prin fierbinţeala acumulată şi intră în mine. Trupul meu ardea în timp ce degetul se mişca la unison cu gura ce îmi cuprinsese sânul. Cu fiecare nouă mişcare a acelei guri, degetul se afunda în mine. Degetele mele strânseră şi mai tare mâna lui Casteel. Unghiile mele intraseră în carnea braţului lui Kieran.

— Zeilor, am zis, gâfâind.

— Începi cumva să te rogi? întrebă Kieran, iar respiraţia lui era fierbinte, mângâindu-mi gâtul şi urmele muşcăturii.

M-am înfiorat.

— Poate, am zis, iar degetul intră şi mai adânc, începând să se mişte cu repeziciune.

Casteel începu să râdă, ridicându-şi privirea. Îşi trecu limba peste buzele mele.

— Şi pentru ce te-ai ruga? mă întrebă Kieran, lipindu-şi obrazul de al meu.

— Poftim? am întrebat, în timp ce Casteel mă săruta. Ce-ai spus?

— Te-a întrebat pentru ce anume te-ai ruga, zise Casteel, iar degetului din mine i se alătură un altul. Cred că ştiu.

Kieran chicoti senzual. Nişte dinţi îmi atingeau urechea.

— Mai mult ca sigur ştii, dar vreau s-o aud pe ea spunând-o, zise Kieran.

— Nu-mi vine să cred că pui întrebări, am gemut în timp ce nişte degete mă trăgeau de sfârc, iar altele intrau tot mai adânc în mine. Mai ales tu.

— E singura ocazie în care aş putea pune întrebări, zise Kieran, iar eu am simţit că mă muşcă de umăr. Pentru ce anume te-ai ruga?

— Pentru ceva care să-ţi aducă mai multă plăcere decât un deget? întrebă Casteel. Sau două? Sau poate ţi-ai dori să simţi atingerea unei limbi între coapsele tale minunate?

Sângele meu fierbea.

O limbă fierbinte îmi ostoi durerea din umăr. Poate că fusese limba lui Kieran. Poate că el mă sărutase. Am deschis ochii, însă nu se afla acolo. Casteel era acolo şi mă săruta.

Nişte degete îmi cuprinseră fesele, trăgându-mă pe acea coapsă, pe acel mădular. Ambele începuseră să tremure.

— Te-ai ruga pentru un orgasm? întrebă o voce înfierbântată, ce-mi şoptea în ureche.

— Mai mult ca sigur.

— Nu-mi prea sunteţi simpatici în momentul ăsta, am zis.

— Nu prea te pricepi să minţi, *meyaah Liessa,* zise Kieran. Nu-i adevărat. Aproape pot să gust cât de mult îţi place ce se întâmplă acum.

— E doar egoul tău prea umflat, am replicat eu. Înainte să mai pot spune ceva, cineva îmi trase capul pe spate, sărutându-mă.

— Bănuiesc că vrea doar să te audă pronunţând un

cuvânt necuviincios, zise Casteel. El fusese cel care mă sărutase. Mădular. Excitată. Orgasm. I-ai face un hatâr.

— Mai degrabă, am impresia că tu vrei să auzi toate astea din partea mea, am zis, gemând.

— Mai mult ca sigur, zise el, chicotind. Spune-ne ce-ţi doreşti, Regina mea!

Totul se opri. Degetele. Săruturile. Mâinile. Şoldurile mele. Am mormăit, frustrată.

— Ce vrei? mă întrebă Kieran.

Unghiile mele se înfipseră şi mai tare în pielea lui, iar el râse.

— Vreau... vreau să am orgasm, am zis. Sunteţi mulţumiţi?

— Extaziat, admise Casteel.

— Mai mult decât extaziat, adăugă Kieran.

Mi-am plecat capul din nou, iar o limbă îmi intră în gură. Nu mi-am dat seama că mă lăsau la pământ până în clipa în care genunchii mei atinseră iarba umedă. Am deschis ochii, iar funiile luminoase erau tot acolo, înconjurându-ne, atât de strălucitoare, încât noi nu păream nimic mai mult decât nişte umbre.

Eram *lacomi.* Mâini. Guri. Limbi. Dinţi. *Colţi.* Atât de lacomi, iar fierbinţeala din sângele meu izbucni în flăcări. Devenisem un foc ce-i cuprinse şi pe ei.

Nu mai ştiam cine mă apucase de şolduri, cine mă săruta, ştiam doar că ajunsesem lipită de pieptul unuia din ei, în timp ce celălalt se lăsase peste spatele meu. Ştiam că unul îmi acoperi gura cu a sa, oprindu-mi ţipătul de uşurare, atunci când am simţit că eram pătrunsă de mădularul gros şi tare, cu repeziciunea cu care fusesem pătrunsă mai înainte de degetele lui Cas. Ştiam doar că mâna îmi fusese condusă spre un alt mădular. Orgasmul veni repede, trecând peste mine în valuri. Icnetul subit pe care l-am auzit şi felul în care

nişte mâini mă pironiră îmi dădură de înţeles că nu fusesem singura care ajunsese la orgasm. Mă întinseră pe o parte, sărutată de cel care mă ţinea din spate, trecându-mi un picior peste şoldul său, în timp ce celălalt mă poseda fără încetare, până am ajuns din nou la orgasm. Poate că mă pătrunseseră amândoi în acea noapte, pe rând. Sau poate doar unul din ei intrase în mine. Ştiam însă cine mă întinsese pe spate, în poala cui stătusem, în timp ce un cap cu păr negru se strecura între coapsele mele, lingându-mă şi torturându-mă cu gura, gustându-mă până când am simţit că mă fac ţăndări. Până când am simţit ceva fierbinte împroşcându-mi spatele, un orgasm cauzat de mişcările mele frenetice în timp ce eram devorată.

— Ca mierea, murmură Casteel, ridicându-şi capul, în timp ce eu simţeam că nu mai aveam oase în corp.

Nici nu-mi aminteam cum ajunsesem în braţele lui Casteel sau cum ajunseserăm toţi trei îmbârligaţi, extenuaţi, sub funiile luminoase. Am zăcut aşa până când funiile din jurul nostru dispărură în carnea noastră, unite de esenţa, de respiraţia şi de trupurile noastre – din acea clipă până când aveam să ne dăm ultima suflare.

Capitolul 45

Pielea noastră începuse să se mai răcorească în timp ce stăteam întinşi pe malul apei, trupurile noastre fiind atinse de razele lunii. Eram încolăciţi unul în jurul celuilalt, cu braţele şi picioarele încolăcite, iar eu eram atrasă spre Casteel, ca întotdeauna. Obrazul meu se sprijinea pe pieptul său, iar capul lui Kieran stătea pe umărul lui.

Ştiam că împreunarea reuşise datorită felului în

care vibra *eather-ul* în pieptul meu. Acele funii argintii ne conectaseră unul de celălalt, şi aşa avea să fie până la *final.*

Tăceam în timp ce păsările ciripeau, undeva deasupra noastră, în vârful coroanelor glicinelor. Nu era o tăcere ciudată, ci una firească. Inima lui Casteel bătea constant sub obrazul meu, iar eu simţeam bătăile inimii lui Kieran mângâindu-mi spatele.

Zăcând acolo, înconjurată de căldura lor, simţindu-le mirosul bogat, căutăm o urmă de ruşine sau de regret pentru că eu fusesem cea care ne ghidase peste acea limită, permiţând ca împreunarea să fie cu mult mai mult. În acele momente liniştite, când inimile noastre băteau la unison şi respiraţiile noastre curgeau în acelaşi ritm, mi-am dat seama că nu aveam de ce să ne ruşinăm. Nici unul din ei nu regreta ceea ce se întâmplase. Simţeam doar blândeţe şi linişte.

Pace.

Le simţeam pacea interioară.

O simţeam pe a mea.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt ciudat din cauza a ceea ce se petrecuse între noi. Mi-am dat seama că nu *trebuia* să mă simt neapărat în vreun fel anume. Nu mai conta cum aş fi judecat întâmplarea cu un an în urmă. Conta doar ce simţeam acum. Ceea ce simţeam cu toţii. Şi simţeam ceva bun. *Normal.*

Frumos.

Casteel se mişcă, întorcându-şi privirea spre mine. I-am zâmbit, în timp ce el îmi sărută creştetul. Degetele lui se întrepătrunseră cu ale mele. O parte din mine şi-ar fi dorit să putem rămâne pe malul râului, sub glicine, în acel locşor pe care îl construiserăm şi care acum ne aparţinea doar nouă.

Însă nu puteam să facem asta. Lumea ne aştepta

la câţiva paşi depărtare, alături de toate lucrurile la care nu-mi permisesem să mă gândesc în timpul ritualului.

Kieran se mişcă, scoţându-şi braţul de sub mine şi Casteel, iar eu mi-am amintit. M-am întors spre el.

— Mai ai rana aceea pe braţ? l-am întrebat.

Kieran îşi ridică braţul.

— A dispărut, şopti el, întorcându-şi braţul pe toate părţile, în timp ce simţeam din partea lui un gust zaharat şi acidulat, în timp ce era cuprins de mirare.

Mă simţeam dintr-odată mai uşurată în timp ce-i priveam pielea imaculată.

— Oare înseamnă că împreunarea a anulat blestemul? am întrebat.

— Nu ştiu, mărturisi Casteel. Nu vom afla până când Isbeth nu va încerca să dea înapoi şi să refuze să ridice blestemul.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să i-l aducem pe Malec, am zis, privindu-l pe Kieran.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu că nu vrei să aştepţi ca să afli ce se va întâmpla, îmi zise, şi avea dreptate. Însă cred că va trebui să continuăm conform planului.

— Ca să fim siguri, am zis, muşcându-mi buza de jos, în timp ce îmi lăsam din nou capul pe pieptul lui Casteel. Ştiam că împreunarea reuşise. Văzuserăm cu toţii funiile argintii de energie. Rana de pe braţul lui Kieran dispăruse, însă nu puteam fi siguri că împreunarea anulase şi blestemul primitiv. Vă simţiţi altfel? i-am întrebat.

Casteel îşi drese vocea.

— Am simţit furnicături, răspunse el.

M-am încruntat.

— Vorbeşti serios sau doar încerci, din nou, să fii

indecent?

— Oare când *nu* sunt indecent? ripostă Casteel, chicotind.

— Are dreptate, zise Kieran, atingându-mi un umăr cu mâna. Dar cred că acum a fost doar parţial indecent. Ştiu despre ce vorbeşte. Şi eu am simţit furnicături, peste tot corpul.

— Atunci când funiile s-au înfăşurat în jurul nostru, zise Casteel, întorcându-şi capul spre mine. Le-am simţit în interior. Călduţe.

Am rânjit.

— Şi acum? am întrebat.

— Nimic neobişnuit, spuse Kieran.

Casteel îmi mângâie dosul mâinii cu degetul mare.

— Indecent, zise el.

— Deci nimic diferit? am întrebat.

— Nu.

Kieran se ridică, luându-şi mâna de pe umărul meu şi depunând în locul ei un sărut. Drăgălăşenia gestului său mă emoţionă. Mi-am ridicat capul ca să-l privesc îndreptându-se spre râu.

— Ce face? am întrebat.

Casteel îşi ridică braţul, acoperindu-mi umerii, compensând răceala pe care am simţit-o când Kieran plecă.

— Cred că vrea să înoate, zise Casteel.

Kieran chiar asta făcu. Se aruncă în apă, cufundându-se şi reapărând la suprafaţă după o clipă.

— Apa aia e, probabil, destul de rece, am zis.

— E chiar plăcută, spuse Kieran, privindu-ne. Ar trebui să veniţi şi voi.

Am clătinat din cap.

— Mersi, însă nu-mi prea vine acum să-mi îngheţe părţile intime, zise Casteel, în timp ce-mi mângâia

umărul.

— Laşilor! exclamă Kieran, îndepărtându-se un pic de mal. Casteel chicoti.

— Poppy s-ar supăra dacă partea ei favorită din corpul meu ar fi în vreun fel afectată.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce Kieran izbucnea în râs.

— Eşti ridicol, am murmurat.

— Da, dar mă iubeşti, zise Casteel, întinzându-mă pe spate în timp ce se aplecă peste mine. Mai ales atunci când sunt ridicol.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui.

— Aşa-i, am zis.

Gropiţa din obrazul său drept apăru, în timp ce el îmi dădea o şuviţă de pe faţă.

— Cum te simţi? mă întrebă. Şi nu mă refer la faptul că te furnică ceva în interior.

— Mă simt... ca de obicei, am zis, trecându-mi mâna prin părul său.

— M-ar ajuta mai multe detalii, Regina mea.

— Mă simt bine. Nu regret nimic, am zis, mângâindu-i chipul şi gropiţa. Nu mă simt ruşinată. Mă bucur că am făcut împreunarea. Mă rog să fi funcţionat, şi... şi mi-a plăcut totul legat de ritual.

Ochii lui Casteel mă priveau cu atenţie.

— Mă bucur să te aud spunând asta.

— Credeai că am să regret?

— Nu, sau cel puţin speram că n-ai să regreţi, zise el, şoptindu-mi în timp ce-mi mângâia maxilarul. Să te gândeşti la ceva, să treci prin acea experienţă şi să *simţi* ce vine după sunt trei stări complet diferite.

Avea dreptate.

— Dar tu? l-am întrebat.

— Părerea mea? Mă sărută pe nas. De ce mă

întrebi ceea ce ştii deja?

M-am îmbufnat.

Casteel chicoti.

— Mă simt onorat, *meyaah Liessa*. Îmi sărută colţul buzelor. Uimit. Uşurat. Ales. Da, mă simt ales. Iubit. Îmi muşcă încet buza de jos, înfiorându-mă. *Intrigat*. Îşi ridică privirea, clipă în care şi cealaltă gropiţă a sa îşi făcu apariţia. Dar să revenim la furnicături. Îmi mângâie braţul, trecând peste curbura sânului meu cu vârfurile degetelor. Mai simţi furnicături?

— Ca de fiecare dată când mă atingi, i-am zis.

— Ştiam, murmură el, sărutându-mă din nou. De data aceasta, sărutul fu mai prelung şi mai senzual. Mă gândesc să mă joc cu soarta şi să-mi pun în pericol părţile alea mai sensibile ale corpului meu sărind în apă. Vii şi tu?

Am clătinat din cap.

— Rămân aici.

— Sigur?

— Da. Atunci când ezită, l-am împins în joacă. Hai, du-te!

L-am sărutat din nou, şi, dată fiind căldura pe care o simţeam, m-am gândit că poate ar fi trebuit să sar şi eu în apa îngheţată, ca să mă pot răcori. Casteel se ridică, luând de pe jos una dintre mantiile aruncate într-o parte. Îngenunche, făcându-mi semn să mă ridic puţin. În timp ce mă conformam, îmi acoperi umerii cu mantia.

— Apropo, zise el, cuprinzându-mi bărbia cu degetele, eşti foarte frumoasă aşa, înfăşurată în nimic altceva decât o mantie. La fel de frumoasă ca atunci când porţi mătăsuri alese sau doar pantaloni şi tunică. Cât despre felul în care te-ai mişcat între noi în noaptea asta? Felul în care ni te-ai oferit? zise el, iar eu

am tresărit. Felul în care esenţa ta a ieşit din tine şi ne-a înconjurat? Ne-a pătruns? M-a pătruns? M-am simţit demn de un asemenea cadou.

Ochii mi se umplură de lacrimi în timp ce mă sărută. Nu puteam să vorbesc în timp ce el se ridică, iar eu l-am privit intrând în râu. Încercând să alung lacrimile, mi-am tras mantia sub bărbie. I-am privit pe Casteel şi pe Kieran stând în apa ce le ajungea până la talie, sperând că ştiau că ambii fuseseră demni de ceea ce se întâmplase.

Speram să ştie că mă simţeam foarte norocoasă.

M-am înfăşurat mai bine în mantie, ignorând faptul că acel pustiu reapăruse în mine, asemenea unui musafir nepoftit, rugându-mă zeilor adormiţi să fiu demnă de ei.

M-am trezit la răsărit, în braţele lui Casteel. Nu mult după aceea, mă întinse pe spate, şi ne-am apropiat încet, sărutându-ne şi explorându-ne corpurile de parcă am fi avut tot timpul din lume.

Nu era deloc aşa.

Timpul se scurgea, însă, în vreme ce razele soarelui intrau încetul cu încetul în încăpere, ne bucuram de bătăile inimii celuilalt.

— Când ai de gând să stai de vorbă cu tatăl tău? l-am întrebat, ridicându-mă în capul oaselor, cu ochii încă închişi, în timp ce Casteel trecea peria prin părul meu.

— Curând, îmi zise.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— În câteva ore plecăm spre Templul Oaselor, aşa că sper că ai de gând s-o faci cât mai curând.

— Promit, îmi zise el, încercând să-mi descâlcească părul cu blândeţe. Cum reuşeşti să-ţi încâlceşti părul în

halul ăsta?!

Am pufnit.

— M-am întrebat şi eu de o mie de ori acelaşi lucru.

Râsul său era blând şi dulce, iar eu am zâmbit, bucurându-mă de el la fel de mult precum Casteel. Se linişti în timp ce reuşea să-mi descâlcească părul, concentrându-se apoi asupra unei alte porţiuni.

— Tatăl meu nu are să fie deloc bucuros atunci când o să afle ce anume am decis, zise.

Avea dreptate.

După ce reveniserăm de pe malul Râului lui Rhain, petrecusem dimineaţa zilei următoare în pat, dormind… câteodată. Până la urmă, am reuşit să devenim responsabili. Neam întâlnit cu generalii ca să discutăm în detaliu planurile. Eu şi Casteel deciseserăm că trebuia să le aducem anumite lucruri la cunoştinţă.

Nici unul din noi nu ştia ce plănuia Isbeth cu adevărat sau ce anume putea să facă, şi, pentru că eram foarte aproape de a-mi încheia Sacrificiul, nu eram deloc infailibilă, oricât de greu îi era lui Casteel să recunoască asta. Aş fi putut fi rănită grav sau chiar mai rău. Ceea ce însemna că nu mai aveam să fiu singura afectată, deoarece acum eram legată de Casteel şi de Kieran.

Simplul gând că o asemenea catastrofă s-ar fi putut întâmpla îmi întorcea stomacul pe dos. Însă trebuia să accept că era o posibilitate. Ceea ce însemna că trebuia asigurată o continuitate a conducerii. Din fericire, stabilisem deja asta.

Vonetta *era* regenta Coroanei.

Dacă eu şi Casteel n-am fi fost în stare să domnim, Vonetta ar fi urcat pe tron. Trebuia să rămână sănătoasă şi întreagă pentru ca asta să se poată

întâmpla. Aşadar, eu şi Casteel ne-am folosit autoritatea pentru a-i ordona Vonettei să rămână în Padonia alături de 50 000 de soldaţi. Desigur, nu fusese deloc fericită să primească un asemenea ordin, dar, atunci când îi înţelesese însemnătatea, fusese aproape copleşită, arătând deodată de parcă avea nevoie să stea jos.

Nu fusese şocată că s-ar fi putut ivi ocazia ca ea să domnească peste Atlantia. O şocase motivul pentru care aşa ceva s-ar fi putut întâmpla.

Casteel şi-ar fi folosit autoritatea chiar şi atunci când venea vorba despre tatăl său, după cum observase şi Kieran atunci când îi ziseserăm ce decizie luaserăm.

— Am terminat, zise Casteel, aşezându-mi părul pe umăr, aplecându-se şi sărutându-mă pe gât.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere, îmi zise, coborând din pat cu o graţie pe care eu nu aveam s-o dobândesc niciodată, nici chiar ca Primitivă.

I-am privit pieptul şi abdomenul sculptat, în timp ce îmbrăca tunica neagră pe care o purta pe sub armură, bucuroasă să observ că trupul i se mai întremase. În câteva zile avea să ajungă din nou la greutatea optimă. Era chiar miraculos efectul sângelui meu asupra lui.

Se întoarse spre mine în timp ce se încălţa cu cizmele.

— Mă duc să vorbesc cu tatăl meu chiar acum, îmi zise.

— Vrei să vin cu tine? l-am întrebat.

Casteel clătină din cap.

— Ar fi mai bine dacă n-ai veni, îmi zise. Mă privi în timp ce îşi lega cureluşele cizmelor. Probabil va vorbi

despre lucruri pe care el şi mama ar fi trebuit să mi le spună acum multă vreme. După care, dacă ai fi cu noi în încăpere, te-aş privi, gândindu-mă la cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă am fi ştiut adevărul cu mult înainte, şi mi-ar veni să-i trag un pumn.

— Să nu-ţi loveşti tatăl, Casteel!

El rânji şi începu să-şi lege cureluşele celeilalte cizme.

— Îmi ordoni, Regina mea?

— N-ar trebui să fac una ca asta.

— Însă?

— Da.

Se apleacă şi mă sărută.

— Kieran o să fie cu mine. Nu mă va lăsa să-l pocnesc pe tatăl meu.

Amintindu-mi că vârcolacul îl lăsase de multe ori pe Casteel să-şi pocnească fratele, nu eram prea sigură că ar fi făcut mare lucru în acest caz.

— Ne întâlnim în sala de primire? mă întrebă Casteel, atingându-mi obrazul.

Am încuviinţat din cap, sărutându-l prelung, dorindu-mi să fi avut mai mult timp de petrecut împreună. După ce Casteel plecă, mi-am legat părul în coadă şi m-am ridicat din pat, îmbrăcându-mă aproape ca el. Purtam nişte colanţi groşi ca nişte pantaloni, în care am băgat cămaşa neagră, alegând o vestă cu brocart auriu. Mi-am legat teaca pumnalului din os de vârcolac de coapsă, zâmbind în timp ce mă gândeam că Isbeth ar fi considerat această ţinută nedemnă de o Regină. Nu mi-am pus armură şi nici n-am scos coroana din cutie. Aveam s-o fac mai încolo. Părăsind încăperea, am trecut pe la bucătărie, de unde am înşfăcat o brioşă, apoi am mers afară, lăsându-i lui

Casteel suficient timp ca să stea de vorbă cu tatăl său.

L-am văzut pe Thad stând cocoţat pe zidul ce domina grajdurile, cu aripile lipite de corpul său îngust, negru-maroniu. I-am urmat privirea vigilentă, iar inima îmi tresăltă.

Terminând brioşa, am traversat curtea năpădită de vegetaţie şi am intrat în grajduri. Înăuntru se aflau doar câţiva cai, majoritatea fiind împreună cu soldaţii care-i îmbrăcau în armură. M-am oprit să-i dau lui Setti un cub de zahăr şi să-l mângâi înainte să mă îndrept spre partea din spate a grajdurilor. Fânul scrâşnea sub paşii mei în timp ce coteam.

Sicriul de lemn al lui Malec rămăsese în căruţă, lângă ieşirea din spate. Mai multe oase lunguieţe şi albe zăceau peste capacul sicriului, şi am observat că pinteni de os fuseseră înfipţi în lemnul sicriului.

Mă străbătu un fior. Sicriul. Prezenţa lui Malec. Afecta aerul din jur, răcindu-l. Mi se făcu pielea de găină. M-am apropiat, ţinându-mi respiraţia asemenea unui copil prostuţ, lipindu-mi palma de sicriu.

Lemnul era *cald.*

Mi-am retras mâna, atingându-mi pieptul, acolo unde *eather*-ul zumzăia, iar acel loc îngheţat din interiorul fiinţei mele începu să se simtă dureros.

Oare lemnul în care aveam să fiu întemniţată, dacă era cazul, urma să fie rece?

Am oftat, neliniştită de gândurile sumbre ce mă cuprinseseră. Nu aveam să am aceeaşi soartă ca Malec…

Auzind pe cineva călcând pe fân, m-am întors brusc, scoţându-mi pumnalul din teacă.

Malik se afla pe coridorul dintre boxe, surprins.

— Agitată? mă întrebă.

— Aş zice, mai degrabă, precautămam replicat,

coborând pumnalul, fără să-l bag însă înapoi în teacă. Nu îl însoţea nimeni. Ai venit aici de unul singur?

— Ştiu că n-ar trebui să fiu aici, zise şi zâmbi, semănând foarte mult cu Casteel în acele clipe, ceea ce mi se părea un pic bizar. Sunt însă foarte priceput să mă aflu acolo unde n-ar trebui să fiu.

— Da, am încuviinţat.

— Sunt sigur că Naill îşi va da curând seama că nu sunt la mine în celulă – scuze, la mine în *cameră,* zise el.

L-am privit apropiindu-se.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Am văzut pe geam că te îndreptai spre grajduri, îmi zise, oprindu-se în spatele căruţei, atingând şi el sicriul.

Nu reacţionă la faptul că acesta era cald, ceea ce mă făcu curioasă.

— Ţi se pare cald? l-am întrebat.

El clătină din cap.

— Ţie aşa ţi se pare? mă întrebă.

Voiam să-i răspund, însă, în loc de asta, am ridicat din umeri.

— Sper că nu te afli aici ca să-i faci ceva, în încercarea de a ne opri să ne ducem planul la îndeplinire, i-am zis.

Malik râse.

— Nu pot spune că nu mi-a trecut prin minte.

— Ai risca viaţa lui Kieran? l-am întrebat, stomacul întorcându-mi-se pe dos, pentru că uram – categoric *uram* – faptul că trebuia să aşteptăm să vedem dacă împreunarea reuşise să alunge blestemul sau urma să avem nevoie de ajutorul lui Isbeth pentru a-l anula.

— Mi-au trecut tot felul de lucruri prin minte, adăugă el. Însă prefer să nu fiu ars de viu de un

dragonin.

— N-ar trebui să fie singurul motiv care să te oprească.

— Aşa-i. Înainte, lucrurile n-ar fi stat astfel, zise el, iar eu ştiam că se referea la perioada de dinainte să fie luat prizonier de către Coroana de Sânge. Însă nu mai sunt aceeaşi persoană ca atunci, zise el, iar eu i-am simţit gustul tristeţii acumulându-mi-se în gât.

— Ai ajuns genul de om care ar alege să sacrifice persoanele care ţin la el?

Gura i se strâmbă într-un zâmbet zeflemitor.

— Tu pe cine ai fi fost în stare să sacrifici pentru libertatea lui Casteel? mă întrebă.

— N-am sacrificat pe nimeni, am ripostat.

Malik mă privi.

— Chiar aşa?

M-am încordat.

— Am să-l eliberez pe tatăl meu.

Trecu un moment prelung de tăcere între noi.

— Ştim amândoi că, dacă ai fi avut de ales, l-ai fi ales pe Casteel. Privi sicriul. Ca să fiu sincer, mă bucur să ştiu asta. Casteel merită pe cineva care ar fi în stare să dea foc tărâmului de dragul lui.

— Tu nu ai face la fel?

Râse sec.

— Vorbeşti serios?!

Îi studiam trăsăturile frumoase, pe care se citea detaşarea.

— Ai suferit decenii de chin de dragul lui Millicent. Ea n-ar face, oare, la fel pentru tine? l-am întrebat.

Malik râse din nou, de data aceasta cu sinceritate.

— Nu. Ea cred că mai degrabă mi-ar da foc mie, nu tărâmului.

Eram surprinsă.

— Ai spus că sunteţi suflete-pereche…

— Da, admise el, întorcându-se spre mine. Dar ea nu ştie asta.

Eram dintr-odată confuză, amintindu-mi că-mi spusese la un moment dat că de dragul ei făcuse lucruri groaznice de care ea nu avea să afle niciodată.

— Cum de nu ştie?

— Pur şi simplu, nu ştie.

— Dar, atunci, tu de unde ştii?

Îşi lăsă capul într-o parte.

— Pui cam multe întrebări.

— Mi s-a mai spus asta.

— Şi ţi-a mai zis cineva că ăsta-i un semn de inteligenţă?

— N-a fost nevoie, am replicat. Ştiam deja.

Malik zâmbi.

— Pur şi simplu, ştiu, şi gata, zise el.

Simţind că nu aveam să aflu mai multe de la el legat de acel subiect, am ales să-l întreb şi alte lucruri în privinţa cărora eram curioasă.

— Crezi că Millicent o să fie acolo atunci când ne vom întâlni cu Isbeth?

Umerii săi se încordară.

— Zeilor, sper că nu. Însă probabil că va fi. Va insista ca Millicent să fie cu ea.

Mi-am muşcat buza de jos în timp ce priveam lanţurile de os.

— De ce n-a încercat Millicent s-o oprească?

— Ce te face să crezi că n-a încercat? mă întrebă Malik. Ai văzut de ce e în stare Isbeth. Millie e puternică, însă nu e semizeu.

Avea dreptate, însă…

— Atunci, de ce n-a încercat să mă ucidă? am întrebat. Crede că sunt Vestitoarea, nu-i aşa? A avut o

ocazie, aşa cum şi tu, la rândul tău, ai avut una – mai ales că pe atunci eram doar un copil.

— Millie n-a încercat niciodată să se convingă că ar putea ucide un copil sau pe propria *soră,* zise Malik ţintuindu-mă cu privirea. Nu e malefică, în ciuda faptului că e fiica lui Isbeth.

Aparent însă, cei doi mă considerau pe mine malefică.

— Şi tu? Ai fost destul de malefic încât să te crezi în stare să ucizi un copil, am zis.

— Am fost destul de disperat, recunoscu Malik. Destul de labil, încât m-aş fi alăturat oricărui scop.

Mi-am amintit ce-i spusese Casteel.

— Şi vârcolacul de care erai legat? Preela? Ce s-a întâmplat de te-a marcat atât de tare?

— Jalara a ucis-o în faţa mea, zise el sec, iar eu am crezut pentru o clipă că jalea ce mă cuprinsese îmi aparţinea. N-a făcut-o repede şi nu i-a oferit o moarte demnă. Felul în care s-au comportat cu ea – el şi ceilalţi – înainte să… Malik se întoarse spre mine. Nu trebuie să întrebi ce i-au făcut. O parte din ea e cu tine acum. Ţii acea bucată din ea în mână chiar acum.

Încet, am privit pumnalul din piatră de umbre, cu mânerul din os de vârcolac ce nu se încălzea niciodată sub atingerea mea.

— Nu se poate, am zis.

Malik tăcu.

L-am privit.

— De unde ştii una ca asta? l-am întrebat.

— Am văzut fiecare pumnal făcut din oasele ei. N-am să uit niciodată cum arată.

Mâna începuse să-mi tremure.

— Pumnalul a fost un cadou pentru Coralena, care la rândul ei i l-a făcut cadou lui Leopold, zise el, un

muşchi zbătându-se sub tâmpla lui. Sunt curios să aflu cum anume a ajuns în posesia ta.

— Vikter mi l-a dăruit, am şoptit. Şi el era un *viktor.*

Malik zâmbi slab.

— Mi se pare că aşa a vrut *soarta,* nu-i aşa?

Capitolul 46

Casteel

De la fereastra sălii de primire, priveam soldaţii călărind înspre zidul oraşului pentru a se alătura armatelor aflate în afara porţilor Padoniei.

200 000 de bărbaţi şi femei se pregăteau să pună capăt războiului. Gata de luptă. Pregătiţi să-şi sacrifice viaţa. Greutatea loialităţii şi a determinării lor îmi apăsa pieptul şi umerii mult mai mult decât armura pe care o purtam.

Kieran se apropie de mine, atingându-mi umărul cu al său. M-am uitat la el. Era îmbrăcat în haine de culoare neagră, tivite cu aur, însă nu îşi îmbrăcase armura. Îşi tunsese vârfurile părului de ultima oară când îl văzusem. I-am privit braţul unde fusese tăietura. Împreunarea funcţionase. Chiar dacă fuseserăm tot timpul foarte apropiaţi, niciodată inimile noastre nu bătuseră la unison ca acum. Oare reuşise împreunarea să rupă blestemul?

Inima lui tresăltă odată cu a mea. Mă privi.

— Oare vreau să ştiu la ce te gândeşti?

M-am întors cu spatele la fereastră.

— Mă gândeam că mi-aş dori ca toţi soldaţii ăştia să apuce să vadă tărâmul pe timp de pace. Nu minţeam. Dar ştiu că nu va fi aşa.

El încuviinţă din cap.

— Am să-ţi spun ce i-am zis şi lui Poppy, dar mă gândesc că ştii deja, deoarece mi-ai spus exact acelaşi lucru atunci când am plecat din Atlantia pentru prima oară împreună cu tine.

Ştiam la ce se referea.

— Nu poţi salva pe toată lumea, însă îi poţi salva pe cei pe care îi iubeşti. Cum a reacţionat Poppy când i-ai spus asta?

Kieran zâmbi.

— Eşti aici, nu-i aşa?

— Şi tu la fel.

— Aşa e, zise, apoi tăcu pentru o clipă. L-am chemat pe tatăl tău, după cum mi-ai cerut. E pe drum. Intenţionezi să-ţi foloseşti autoritatea în faţa lui?

Am încuviinţat din cap.

— N-are să-i convină.

— Ştiu, însă va trebui să accepte situaţia. Am tras adânc aer în piept şi m-am întors, în timp ce tatăl meu intra în sală alături de Lord Sven, ţinându-şi sub braţ coiful de care nu mai urma să aibă nevoie.

— M-ai chemat? mă întrebă tatăl meu, iar ridurile din colţul ochilor săi păreau mai adânci decât cu o zi în urmă.

Mi se părea ireal că eu eram cel care îl chema în audienţă pe tatăl meu.

Kieran se întoarse, stând umăr lângă umăr cu mine.

— E ceva ce n-am apucat să vorbesc cu tine ieri, i-am zis tatălui meu.

Tatăl meu îşi înclină capul, însă ochii lui Sven, ce începură să se îngusteze, îmi dădeau de înţeles că el bănuia ce urma să zic. Maxilarul i se încordă, însă încuviinţă cu repeziciune din cap, fără ca tatăl meu să observe.

— Eu şi Regina… am început, iar tatăl meu se încordă auzindu-mă folosind titulaturile formale. Fiind rege atâta vreme, ştia că ceea ce urma să zic nu lăsa loc de discuţii. Am decis că, fiindcă Netta va rămâne în Padonia ca regentă, va trebui să aibă alături nişte lideri experimentaţi.

Obrajii tatălui meu se înroşiră.

— Cas…

— Cineva în care armatele rămase în urmă şi populaţia Atlantiei să se poată încrede, am continuat, vocea mea înăsprindu-se în timp ce îl priveam. Cineva pe care regenta să se poată bizui în cazul în care eu sau Regina nu am mai fi în stare să domnim.

Tatăl meu oftă, iar obrajii săi deveniră palizi.

— Ştii că s-ar putea întâmpla aşa ceva, i-am zis. Uram să recunosc, însă era o posibilitate. Poppy nu-şi încheiase Sacrificiul. Teoretic, încă era o zeiţă, iar zeii erau mult mai uşor de ucis decât Primitivii. Dacă ea ar fi fost ucisă, eu şi Kieran i-am fi urmat imediat.

Eu oricum m-aş fi sacrificat, chiar dacă n-am fi făcut împreunarea.

— Aşa este, s-ar putea întâmpla, admise tatăl meu. Însă mai e şi Jasper care ar putea s-o ajute pe Netta.

— Jasper n-a condus niciodată armate, zise Sven. E adevărat că populaţia Atlantiei are încredere în el, însă nu ar fi în stare să conducă armatele rămase.

Un muşchi zvâcni la tâmpla tatălui meu.

— Iar tu crezi că eu sunt demn de o asemenea încredere? mă întrebă el.

M-am încordat.

— Cred că ai reuşi s-o ajuţi pe regentă să ia cele mai bune decizii pentru regat şi că nu vei fi destul de nesăbuit încât să repeţi greşelile făcute.

Tatăl meu îl privi pe Kieran.

— Sfetnicul vostru ar trebui să rămână…

— Dacă vom fi înfrânţi pe câmpul de luptă, Kieran nu va putea să o ajute pe regentă, l-am întrerupt eu.

În ochii tatălui meu apăru o lucire ce dădea de înţeles că pricepuse – şi o urmă de uşurare. Înţelegea la ce mă refeream şi înţelegea şi că eu şi Kieran aveam să fim mai protejaţi pe câmpul de luptă.

— Aşadar, eu voi rămâne aici, în timp ce ambii mei fii pleacă la luptă? mă întrebă el.

— Da, am zis. Aşa e şi firesc.

Tăcu pentru un moment prelung, după care suspină.

— Dacă aşa îmi ordoni, mă voi supune.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu ai de ales, i-am zis.

Umerii i se încordară.

— Spune-mi ceva, ca de la fiu la tată. Această decizie a fost luată doar datorită încrederii pe care o are poporul în mine şi experienţei mele?

Eu şi tatăl meu aveam multe de discutat odată ce războiul se sfârşea. Şi, chiar dacă ne pregăteam pentru posibilitatea de a da greş, o făceam doar pentru că era necesar ca un rege şi o regină să gândească responsabil. Deşi credeam cu toată fiinţa mea că nu avea să se ajungă în acea situaţie. Cu toate acestea, am zis ceea ce trebuia zis.

— Tu eşti cel care m-a învăţat că nu am cum să salvez pe toată lumea. Însă îi pot salva pe cei pe care îi iubesc.

Poppy intră împreună cu Tawny şi Vonetta la scurt timp după ce întâlnirea cu tatăl meu se încheiase, însă eu am devenit conştient de prezenţa ei când mi-am simţit inima tresăltând. Nu ştiam dacă asta se datora

lui Kieran sau mie. Pentru că şi el se holba la ea, la fel ca mine.

Coada ei de păr de culoarea vinului îi zăcea peste armura ce îi cobora de la umeri până la şolduri. Avea, de asemenea, piese de armură ce-i protejau coapsele şi tibiile. I se vedea mânerul sabiei atârnate la şoldul stâng. Armura ei nu ieşea cu nimic în evidenţă – şi nici mantia albă ce-i acoperea spatele. Nici un fel de însemne speciale sau de înflorituri, în afară de blazonul atlantian ce-i fusese pictat pe platoşă, aşa cum apărea pe fiecare armură a armatelor noastre. Cu toate acestea, nimeni nu părea atât de puternic şi de impunător ca ea.

Poppy arăta ca o zeiţă a războiului – ba nu, ca o *zeiţă primitivă* a războiului.

Stomacul îmi fu cuprins de un vârtej de dorinţă înfierbântată, în timp ce o priveam înaintând pe lângă unul dintre pereţii sălii. Sentimentul era la fel de puternic ca valul de respect ce mă cuprinsese. Fiecare pas pe care-l făcea demonstra încrederea nu doar a unei Regine, ci şi a unui soldat, unul care, asemenea soldaţilor ei, era pregătit să lupte până la moarte.

Colţurile buzelor i se arcuiră un pic în sus, în timp ce mă privea, iar cicatricea de pe obrazul ei deveni mai roşie. Nu încercam să ascund ceea ce simţeam. Voiam să ştie că mi se părea uluitoare în timp ce veneam în întâmpinarea ei.

I-am luat mâinile între ale mele şi mi-am plecat gura spre urechea ei, şoptindu-i:

— Vreau să te posed în timp ce eşti îmbrăcată în armura asta. Oare crezi că reuşim să facem cumva să fie posibil una ca asta?

Ea tresări, făcându-mă să zâmbesc.

— S-ar putea să nu fie prea confortabil pentru tine,

îmi zise.

— Ar merita, am replicat, sărutându-i cicatricea de pe tâmplă, îndreptându-mă de spate. Am vorbit cu tatăl meu.

Obrajii ei începură să revină la culoarea obişnuită, însă inima continua să-i bată cu putere – la fel ca şi a mea şi ca a lui Kieran.

— Cum a primit veştile?

— Atât de bine pe cât era de aşteptat, am zis, privind cutia de trabucuri pe care o aducea Netta.

— Mai bine decât am crezut, admise Kieran, apropiindu-se.

O trase pe Poppy de coada împletită, iar ea rânji către el.

— Sper ca aşa să fie, zise Netta. Pentru că eu va trebui să am de-a face cu el în viitorul apropiat.

— Ce ţii în cutia aceea? am întrebat-o.

Tawny ridică dintr-o sprânceană.

— Mă întrebam acelaşi lucru.

— Coroanele, zise Netta, întinzându-mi cutia. Poppy a plecat fără ele. Nu ştiu sigur dacă pur şi simplu a uitat sau a făcut-o intenţionat.

Poppy ridică din umeri.

— O, zise Tawny, ochii ei mărindu-se, iar eu am reuşit să observ cum un pic de culoare începuse să revină în privirea ei. Eu încă n-am apucat să văd coroanele.

Am ridicat capacul cutiei, iar Tawny icni. Oasele aurite se aflau acolo, strălucind în lumina soarelui ce intra prin fereastră.

— Sunt minunate! exclamă Tawny, privind-o pe Poppy. Aş purta o asemenea coroană zi şi noapte. Chiar şi în pat.

Am ridicat dintr-o sprânceană, dându-mi seama că

nu făcusem dragoste cu Poppy în timp ce purta coroana. Un zâmbet îmi apăru încet pe buze. Poppy se uită urât la mine.

Kieran oftă.

— Fără să vrei, i-ai dat idei lui Cas, zise el.

— Sunt curioasă, replică Tawny, în timp ce eu ridicam o coroană din cutie.

— Ba nu, nu eşti, interveni Poppy fulgerător.

— Stai aşa, am murmurat şi i-am pus coroana pe cap. Perfect.

Tawny o privea pe Poppy în timp ce lua cealaltă coroană din cutie.

— Sunt făcute din oase adevărate? întrebă Tawny.

— Da, am zis.

— Chiar aşa? întrebă Tawny, care dintr-odată nu mai părea atât de îndrăgostită de coroane.

Poppy se strâmbă în timp ce eu îmi plecam capul.

— Încerc să nu mă gândesc la asta prea des, recunoscu ea.

— Ale cui sunt oasele? întrebă Tawny.

— Cred că nimeni nu ştie răspunsul la această întrebare, zise Kieran. Ştim doar că nu sunt oasele unor zeităţi. Unii cred că sunt oasele unui zeu.

— Sau a unui Primitiv, zise Netta. Dar îşi dezvăluie înfăţişarea adevărată doar atunci când sunt purtate de o zeitate sau de un zeu. Sau de un Primitiv.

Poppy îmi aşeză coroana pe cap.

— Poftim, şopti ea, cu ochii lucind în timp ce mâinile ei rămaseră o clipă locului. Ochii ni se întâlniră, şi mi se păru că tot tărâmul dispăru în acea clipă. Acum, e perfect.

Eram dintr-odată emoţionat. Nu datorită coroanei pe care o purtam, ci datorită mâinilor care o aşezaseră acolo.

Se auzi o trâmbiţă răsunând în afara zidului. I-am atins obrazul lui Poppy, după care am lăsat-o în compania lui Tawny şi a Nettei, înainte să trebuiască să se despartă de ele. Tatăl meu îşi făcu din nou apariţia, alăturându-li-se Nettei şi lui Tawny în timp ce ieşeam în curte, îndreptându-ne spre caii care ne aşteptau. Naill şi Emil erau şi ei acolo, împreună cu vârcolacii. Armăsarul gri ce se afla lângă Setti era din spiţa acestuia. Phobas fusese numit după armăsarul de luptă al zeiţei păcii şi a răzbunării. Eram surprins să-l văd, dar ştiam că avea să fie un cal foarte bun pentru Poppy.

Se auzi o altă trâmbiţă, iar stindarde cu alb şi auriu se ridicară de-a lungul drumului ce ducea spre porţile Padoniei şi dincolo de acestea. Noi trei ne-am oprit în capătul scărilor. Vârcolacii îşi plecară capetele, în timp ce un murmur jos se auzea venind dintre glicine. Fără să mă pot opri, am privit în sus. Patru umbre treceau peste rândurile soldaţilor, în timp ce Poppy ajunse între noi, luându-mă pe mine şi pe Kieran de mână.

— Din sânge şi cenuşă, am strigat, ridicând mâna mea împreună cu a lui Poppy. Oamenii repetară cuvintele ce reverberară prin oraş şi prin valea din împrejurimi.

Poppy mă privi, după care se întoarse spre mulţime, ridicând mâna lui Kieran.

— Ne-am ridicat!

Poppy

Călătoria de două zile până la Templul Oaselor, ce se desfăşura printr-o porţiune îngustă a Pădurii Sângerii, era, în mare, lipsită de dificultăţi. Fuseseră câteva atacuri ale Temuţilor, însă fuseseră respinse cu

repeziciune, deoarece ni se alăturaseră generalul Murin şi soldaţii săi, împreună cu divizia lui La'Sere, care veniseră din Podul Alb şi din Trei Râuri.

Armatele noastre îşi ridicară tabăra în afara Pădurii Sângerii înainte de lăsarea nopţii, iar în timp ce luna lumina cortul nostru, Casteel începu să bea sânge dintr-o venă a gâtului meu.

Primisem din partea lui asigurări că se recuperase, aşa că şi eu am început să beau dintr-o tăietură pe care şi-o făcuse pe piept. Actul atât de intim devenise unul firesc, aşa că nu am ezitat când el îmi conduse buzele spre locul în care sângera.

Gustul lui…

Ca întotdeauna, era bogat, semănând cu al citricelor, încălzindu-mi venele şi acel spaţiu găunos din interiorul fiinţei mele. Se mişca deasupra mea şi mai apoi mă pătrunse, şoptindu-mi numele. Am adormit în braţele lui şi m-am trezit în mijlocul nopţii, dezorientată din cauza visului pe care-l avusesem. Îmi aminteam doar frânturi din el. Văzusem spatele unei femei care purta o coroană de diamante negre. Avea părul argintiu şi stătea pe un tron asemănător cu cel pe care-l văzusem în Templul lui Nyktos. Femeia *plânsese*. În spatele său se afla un bărbat cu părul de culoarea nisipului. Ceva la el îmi păruse familiar. Dăduse să se întoarcă şi rostise un singur cuvânt. Însă mă trezisem înainte să-i pot vedea faţa.

Tristeţea visului se strânse în gâtul meu asemenea aromei unei beri acre. Femeia aceea… era Consoarta. Ştiam asta. Iar bărbatul…

Îmi dăduse *senzaţia* că era Vikter.

Chiar dacă era un *viktor,* de ce îl văzusem alături de Consoartă? Nu avea logică. Mi-am dat încetul cu încetul seama că pătura ajunsese sub mine şi am

devenit conştientă de căldura pe care o simţeam din faţă şi din spate. Gândurile legate de acel vis ciudat dispărură.

Îmi cuibărisem obrazul în căuşul umărului lui Casteel, fiind încolăcită cu el de parcă era un soi de ursuleţ, peste care îmi pusesem un picior, în vreme ce unul din braţele sale era în jurul taliei mele. Mă ţinea strâns, de parcă până şi în somn îi era teamă că aveam să mă îndepărtez de el.

Dar el nu era singura sursă de căldură.

Am tras adânc aer în piept, simţind miros de mirodenii, pin şi cedru, ce-mi aducea aminte de noaptea cufundată în ceaţă petrecută în munţii Skotos.

Kieran dormea în spatele meu.

Nu ştiam când ni se alăturase, însă îşi trecuse piciorul printre picioarele mele, iar braţul îi zăcea mai jos de şoldul lui Casteel. Am deschis ochii. În lumina lunii ce trecea prin pânza cortului, am văzut că mâna mea şi a lui Kieran zăceau pe abdomenul lui Casteel.

Eram strâns lipiţi unul de celălalt. Simţeam respiraţiile lor adânci şi line, fiind sigură că, dacă m-aş fi concentrat îndeajuns, aş fi auzit cum şi inimile noastre băteau la unison.

Ştiam, aşa cum ştiusem şi în munţi, că eu şi Kieran ne îndreptaserăm spre Casteel. El avea propriul câmp gravitaţional, la care noi reacţionam în somn. La fel ca în noaptea aceea, nu părea să fie nimic indecent în cuibăreala noastră. Acum, mi se părea firească. Mai ales că trecuserăm împreună prin împreunare.

Am aşteptat să apară ruşinarea. Soldaţii şi vârcolacii ne înconjurau. Mulţi probabil ştiau că în cortul nostru se afla şi Kieran acum, însă nu era nici o ruşine în asta. Simţeam că aşa trebuia să fie. Ştiam că ar fi trebuit să adorm la loc.

Sau să-mi dau un pumn.

Pentru că mi se părea prostesc.

Oare aş fi reuşit să mă lovesc atât de tare încât să leşin?

Zeilor, aproape că-mi doream să aflu.

Am închis ochii, însă nu am reuşit să adorm, oricât de cald îmi era. Oricât de în siguranţă mă simţeam între ei doi. Îmi venea uşor să nu mă gândesc la ceea ce ne aştepta.

Kieran se mişcă în spatele meu, iar eu am tresărit. Blănurile pe care Casteel le aranjase în jurul meu se aflau între mine şi Kieran, însă, atunci când se mişcă, piciorul său se împinse şi mai mult între ale mele. Mişcarea îl făcu pe Casteel să mă strângă şi mai tare în braţe, degetele sale înfigându-se în şoldul meu pentru câteva clipe. Mi-am muşcat buza de jos, iar pulsul mi se acceleră când i-am simţit pe cei doi atingându-mă. Am început să tremur. Îmi ţineam ochii închişi în timp ce…

Nu ştiam ce făceam, însă gândurile îmi ajunseră din nou la noaptea petrecută cu ei pe malul Râului lui Rhain, în timp ce-mi treceam degetele peste abdomenul lui Casteel. Kieran îşi găsi poziţia după câteva clipe, respirând liniştit, în timp ce eu zăceam acolo, complet nemişcată.

Secundele se transformară în minute, iar mintea mea începu să hoinărească în timp ce ascultam vântul mişcând frunzele şi sforăiturile înfundate ale celor suficient de norocoşi încât reuşiseră să adoarmă. Când Kieran dormise alături de mine cât timp Casteel lipsise, fusese doar o singură dată în întruparea sa de muritor, în noaptea în care îl făcusem să-mi promită că avea să mă îngroape dacă aş fi devenit un pericol. Nu ştiam dacă însemna ceva. Între noi trei, totul rămăsese la fel,

dar, în acelaşi timp, totul părea să se fi schimbat după împreunare. Relaţia noastră era la fel ca înainte, dar acum simţeam o intimitate care nu existase până atunci. O apropiere. O legătură de care ne reaminteam de fiecare dată când simţeam că inimile noastre băteau la unison. Chiar îmi doream să dorm în loc să mă gândesc la…

Nişte degete îmi atinseră bărbia, făcându-mă să tresar. Am deschis ochii şi mi-am lăsat capul într-o parte. Nişte ochi aurii străluceau prin umbrele nopţii. Inima mea începu să bată mai tare în timp ce Casteel îşi trecea degetul mare peste buza mea de jos. Mi-am cerut scuze că l-am trezit, însă el se aplecă spre mine, sărutându-mă. Sărutul fu moale şi foarte dulce. Nu ştiam care dintre felurile în care mă săruta îmi plăcea mai mult, dar săruturile de acest gen erau speciale, având gustul dragostei şi al devotamentului.

Aşa erau şi săruturile mai profunde, cele întunecate, pline de dorinţă şi de nevoie. Sărutul pe care tocmai îl primisem se transformă într-un asemenea sărut. Casteel îşi trecu limba printre buzele mele, atingând-o pe a mea, oprindu-mă din a mai scoate vreun sunet. Mă strânse şi mai tare în braţe, apăsându-mi carnea şoldurilor cu palmele, trăgându-mă şi mai aproape de el, trimiţând un val de plăcere dezlănţuită prin mine.

Casteel îşi desprinse buzele de ale mele, însă nu se îndepărtă.

— Dormi, Regina mea!

— Ar trebui ca voi, amândoi, să vă culcaţi la loc, zise Kieran din spatele meu.

Am rămas surprinsă când Casteel rânji.

— Dormi, repetă el, sărutându-mă înainte de a-mi sprijini din nou capul de umărul său. Îşi coborî mâna

acolo unde Kieran o ţinea pe a mea, iar acum mâinile noastre se atingeau. Casteel nu folosise forţa de constrângere, însă am închis ochii, adormind în timp ce ne ţineam toţi trei de mână.

Capitolul 47

Am lăsat în urmă valea Niel, în timp ce soarele apunea, cerul schimbându-şi culoarea, devenind de un albastru-violet din ce în ce mai întunecat. Kieran mergea călare în dreapta lui Casteel, iar Delano se afla lângă mine, în timp ce partea de miazănoapte a zidului ce înconjura Carsodonia se ridica înaintea noastră. Zona în care se aflau Templul Oaselor şi Pensdurth era la un nivel mult mai înalt decât restul Carsodoniei, cam ca Masadonia, iar aerul era un pic mai răcoros şi mai puţin umed. O priveam pe Sage în timp ce ţineam frâul lui Phobas.

Sage se îndepărtă de haită, urmată de diviziile generalilor Sven şi Murin, îndreptându-se spre porţile principale ale Carsodoniei, după cum plănuiserăm. Dragoninii rămăseseră în zonele puternic împădurite aflate în spatele nostru, deoarece nu voiam să-i dezvăluim Coroanei de Sânge că supravieţuiseră atacului petrecut cu ceva timp în urmă. În cazul în care nu se aflase, ne doream ca lucrurile să rămână aşa. Pentru că dragoninii zburau foarte repede, le-ar fi luat câteva minute să ajungă până în locul în care ne aflam.

Am privit în spate, unde Hisa şi câţiva gardieni regali mergeau în urma căruţei. Mă tot uitam în acea direcţie, de parcă mă aşteptam ca sicriul lui Malec să dispară dintr-un moment în altul.

Un gând complet idiot, la fel ca acelea din toiul nopţii.

Inimile noastre băteau liniştite în timp ce înaintam, sub privirile precaute ale gardienilor de pe ziduri. Aveau arcurile la îndemână, însă nici unul dintre ei nu trase asupra noastră în timp ce ne apropiam, stindardele noastre atlantiene vălurind sub briza un pic sărată. Liniştea ce se lăsase era oarecum intimidantă şi fu spulberată de trâmbiţele ce începură să răsune de pe ziduri. Aceleaşi care sunaseră şi atunci când apăruse ceaţa. Mă întrebam dacă nu cumva locuitorii intraseră la adăpost, ascunzându-se de această dată de cei pe care o credeau Vestitoarea de Moarte şi Distrugere.

Am privit spre arcaşii de pe ziduri şi mi-am întins simţurile spre ei. Am simţit un gust amar în gât, atingând *eather-ul* care se învolburase, neliniştit.

— Le e teamă, am zis.

— Ar trebui să le fie, spuse Casteel, în timp ce eu îl priveam. Casteel se uita şi el la gardieni. Armatele atlantiene nu au ajuns niciodată atât de departe spre vest.

— Nici măcar în timpul Războiului Celor Doi Regi, zise Kieran. Majoritatea gardienilor probabil nici măcar n-au mai văzut un atlantian sau un vârcolac.

— Mai mult ca sigur sunt şocaţi de faptul că arătăm exact ca ei, zise Emil în spatele nostru, unde mergea călare alături de Naill şi de Malik. Şi că nu semănăm deloc cu Temuţii.

— Aşa e, am zis. Înseamnă că, atunci când acest război se va sfârşi, după ce vom încheia domnia Coroanei de Sânge, va trebui să le demonstrăm locuitorilor din Carsodonia şi celor din restul Solisului că nu suntem nişte monştri. Nu va fi la fel de uşor ca în Padonia sau în celelalte oraşe aflate mai la est, am mai zis, cu toate că doar în Padonia fusese cu adevărat

uşor.

— Într-adevăr, zise Casteel, privindu-mă. Ne va lua timp, însă timpul e de partea noastră.

Am încuviinţat din cap. Era adevărat că aveam timp, însă aşa se întâmpla şi cu Ascendenţii care îşi părăsiseră oraşele, abandonându-le sau lăsând doar moarte în urma lor. Aceşti Ascendenţi se aflau acum în spatele zidurilor Carsodoniei. Trebuia să ne ocupăm de ei.

Mai important, pentru moment, cel puţin, era ceea ce ne aştepta.

Templul Oaselor acoperea orizontul, fiind o structură întinsă construită pe o fundaţie formată din mii de blocuri de piatră. În interiorul templului se aflau rămăşiţele îngropate ale preoţilor şi ale preoteselor. Templul era la fel de înalt ca zidul oraşului, cu unele coloane din marmură şi calcar chiar mai înalte şi cu trepte abrupte care urcau de-a lungul părţii de nord şi a celei de sud. Coloanele dinspre est erau acoperite de plante căţărătoare, ce începuseră să năpădească şi coloanele dinspre vest.

— Ei bine, zise Naill, privind pământurile din spatele templului, se pare că Regina de Sânge şi-a adus nişte prieteni cu ea.

— Chiar aşa, murmură Casteel. Mă aşteptam la una ca asta.

Într-adevăr. Isbeth nu s-ar fi întâlnit niciodată cu noi în câmp deschis fără să aducă forţe substanţiale cu ea.

În lumina lunii ce începuse să răsară, pământul părea roşiatic dincolo de templu, blocând porţile nordice şi întinzându-se cât puteai vedea cu ochiul. Soldaţi în armuri negre cu purpuriu erau aliniaţi scut lângă scut, feţele fiindu-le acoperite de coifuri şi de

văluri.

— Ce sunt? mă întrebă Casteel.

Mi-am întins simţurile spre soldaţi. Simţeam un amalgam de emoţii. O îndârjire sărată. Un vid vast. Frică. O senzaţie găunoasă mult mai estompată din partea celor care reuşiseră să-şi ţină emoţiile protejate.

— Muritori, cavaleri şi Revenanţi, am zis.

— Ce deschisă la diversitate pare Regina de Sânge, murmură Kieran.

Am ridicat privirea spre Templu. Nu vedeam cine se afla acolo. Era, oare, Millicent alături de mama noastră? Avea să intervină în sprijinul ei odată ce planurile noastre ar fi devenit evidente? Sau avea să ne ajute pe noi?

Casteel dădu semnalul, iar caii noştri încetiniră înainte să se oprească, în timp ce ne apropiam de baza templului. Mă privi, iar eu am încuviinţat din cap, trăgând repede aer în piept.

Am lăsat frâul din mână în timp ce descălecam. Casteel făcu la fel. Ceilalţi mă urmară, în vreme ce Casteel se ducea spre locul în care aşteptau generalii.

— Amintiţi-vă planul, le zise Casteel. Vârcolacii vă vor alerta când va sosi clipa.

Generalul Aylard şi Sven încuviinţară din cap, în timp ce Naill şi Emil coborâră cu grijă sicriul lui Malec din căruţă.

— Fiţi precauţi! ne strigă Sven.

Amintindu-mi vorbele pe care le mai auzisem, i-am răspuns:

— Şi fiţi curajoşi!

Hisa îmi zâmbi în timp ce îi ajuta pe Naill şi pe Emil. Casteel îl prinse pe Malik de braţ, iar eu am zâmbit. Zâmbetul îmi dispăru rapid.

— Stai aproape de mine, îi zise Casteel fratelui său.

Nu face nimic care să pericliteze situaţia noastră sau viaţa ta.

Malik avea o expresie stoică pe chip, dar încuviinţă din cap.

— Ai putea măcar să zâmbeşti, îi zise Kieran, în timp ce Casteel îi lăsă braţul. De data asta, ai sabia la tine.

— Vai, mulţumesc din suflet! murmură Malik, în timp ce Casteel se uita urât la Kieran. Sunteţi conştienţi de faptul că mi-aţi dat voie să am doar un minim de protecţie, nu-i aşa?!

— Ce zici să nu te mai văicăreşti atât şi să pui umărul la treabă? replică Naill, icnind. E destul de greu blestematul ăsta pentru un zeu adormit.

Înjurând printre dinţi, Malik apucă partea din faţă a sicriului.

— Poate că nu el e greu, ci voi sunteţi neputincioşi, comentă Malik.

— Spune asta din nou, îl avertiză Hisa, ochii ei chihlimbarii strălucind de sub coif, şi am să te snopesc în bătaie.

Malik tăcu şi îi ajută să coboare sicriul, însă buzele sale zvâcniră, în timp ce eu simţeam un gust zaharat în gură.

— Ce e cu bărbaţii Da'Neer de se amuză atunci când o femeie îi ameninţă? am întrebat.

Kieran pufni, luându-mă de mână şi întorcându-mă spre el.

— Mai mult ca sigur că răspunsul e complicat, zise el, luându-mi coroana şi ridicând-o, ca să nu se agaţe de părul meu.

Eu şi Casteel deciseserăm că nu aveam să ne purtăm coroanele. Oricum urma să fim ţinte şi preferam să nu ieşim prea mult în evidenţă.

— Genul ăsta de probleme se datorează generaţiilor de dinainte, adăugă Kieran.

— Mă simt extraordinar de jignit, zise Casteel, alăturându-se nouă, în timp ce eu zâmbeam.

— Evident, ripostă Kieran, luându-mi coroana şi punând-o în cutia care era ţinută de către un gardian regal – una mult mai arătoasă, din lemn, gravată cu emblema Atlantiei. Presupuneam că lumea se săturase de acea cutie de trabucuri. Apoi, Kieran se întoarse spre Casteel şi îi luă coroana de pe cap cu aceeaşi blândeţe, punând-o lângă a mea. Gardianul încălecă şi se îndepărtă, ca să ducă acea cutie la adăpost. Sunteţi gata?

Casteel mă privi.

— Regina mea?

Pulsul îmi crescu puţin, iar eu simţeam în piept nerăbdarea înflorind. Esenţa vibra.

— Da, am zis.

— Atunci, a sosit clipa, spuse Casteel, sărutându-mă. Buzele lui erau sărate. Mă luă de mână. Îşi trecu degetul mare peste însemnul aurit din palma mea. În seara asta, totul se va sfârşi într-un fel sau altul. După care am să găsesc diamantul acela despre care-ţi povesteam. Mă mai sărută o dată. Înainte de asta însă, am să mă bucur de tine. În armură.

— Zeilor, zise Kieran, oftând şi râzând în acelaşi timp.

Casteel zâmbi.

— Nu-i ca şi cum nu te-ai fi gândit la aşa ceva, zise el.

Ochii mei se lărgiră, în timp ce Kieran părea că se îneacă de râs. Ce simţeam venind din partea lui, în timp ce Casteel chicotea, nu era însă stânjeneală. Era un sentiment ascuţit şi greu, însă trecu prea repede

pentru a-l putea identifica. Ochii mei se aţintiră asupra lui Kieran, în timp ce Casteel mă lua de mână.

— Îţi ascunzi emoţiile? l-am întrebat pe Kieran.

— Niciodată, zise el, având o expresie inocentă pe chip.

— Sigur, am murmurat, în timp ce Casteel ne conducea în jurul căruţei, înspre templu.

În clipa în care am început să urcăm scările, urmaţi de Delano şi de ceilalţi vârcolaci, orice simţise sau nu simţise Kieran nu mai conta. Ceea ce urma să se întâmple era mai important decât mine – decât Casteel şi decât mine. Mai important decât Kieran. Viitorul regatelor depindea de ce urma să se întâmple în acea noapte. Nu exista o modalitate de a mă pregăti mental pentru aşa ceva. Cu puţină vreme în urmă, purtam vălul şi eram cunoscută drept Fecioara. Inima îmi bătea atât de repede ca atunci când ajunseserăm la zidul oraşului Oak Ambler, iar eu am început să tremur.

În timp ce ne apropiam de capătul scărilor, chiar pe când simţeam că picioarele aveau să mă lase, Casteel se opri. Se întoarse spre mine şi mă strânse de mână.

— Îţi mai aminteşti ce ţi-am zis în Evaemon?

Am clătinat din cap, gândurile succedându-se prea repede ca să pot încerca să-mi amintesc la ce anume se referea.

Se uită în ochii mei, auriul din ai lui lucind sub lumina stelelor.

— Ai înfruntat Temuţi şi vampiri, bărbaţi care purtau măşti din carne de muritor. Ai înfruntat atlantieni care voiau să te rănească, ai cucerit oraşe şi m-ai eliberat, îmi zise, atingându-mi obrazul. Eşti mai mult decât o Regină. Mai mult decât o zeiţă pe cale să devină o Primitivă. Tu eşti Penellaphe Da'Neer şi eşti

neînfricată.

Respiraţia mi se opri în piept.

Kieran îmi atinse obrazul, întorcându-mă spre el. Îmi zâmbi.

— Şi tu nu fugi de nimeni şi de nimic.

Eram cuprinsă de emoţii, la fel ca în Evaemon, iar cuvintele lor avură un efect atât de puternic, încât *eather-ul* începu să-mi vibreze în piept.

Aveau dreptate.

Eram curajoasă.

Puternică.

Nu-mi era teamă.

Am încuviinţat din cap, privind înainte, pe când Delano se freca de picioarele mele, în vreme ce mai mulţi vârcolaci treceau pe lângă noi. Mi-am ridicat bărbia şi mi-am îndreptat umerii, inima bătându-mi măsurat pe când ajungeam în capătul scărilor.

Delano rămase lângă mine, în timp ce toţi ceilalţi vârcolaci se răspândiră, trupurile lor zvelte sub razele lunii strecurându-se printre statuile din piatră ce reprezentau zei îngenuncheaţi, aliniaţi pe drumul ce ducea spre *ea.*

Îmbrăcată într-o rochie mulată purpurie peste care purta un veston de aceeaşi culoare, Regina de Sânge ne aştepta în faţa altarului pe care erau de obicei depuse trupurile neînsufleţite ale preoţilor şi ale preoteselor. Coroana ei de rubine şi diamante strălucea asemenea stelelor de pe cer, la fel ca rubinul pe care-l purta într-o nară şi precum centura acoperită de bijuterii pe care o avea în talie. Buzele ei erau la fel de purpurii ca îmbrăcămintea, iar ea părea în acelaşi timp extraordinar de frumoasă şi cumplit de înfricoşătoare.

Mama mea.

Inamicul meu.

Nu era singură. Callum se afla în dreapta sa, aurit precum soarele. Zeci de gardieni regali şi de cavaleri o flancau, în timp ce un rând de slujnice se afla în spatele altarului, însă doar una dintre ele îmi atrase atenţia.

Millicent era îmbrăcată la fel ca restul slujnicelor, într-o tunică purpurie, fără mâneci, care îi era mulată pe şolduri. Purta pantaloni de aceeaşi culoare, având câte un pumnal ataşat de fiecare coapsă. Faţa îi era machiată, la fel şi braţele. Masca pictată îi ascundea trăsăturile pe care le văzuse Casteel. Acele trăsături atât de asemănătoare cu ale mele. Avea părul prins în cozi împletite de fiecare parte a capului, iar restul părului de culoare neagră îi era pieptănat pe spate.

Privind-o, ştiam că nu-şi proteja emoţiile. Simţeam neliniştea ei puternică şi acidă îmbinându-se cu îngrijorarea ce atârna greu, în timp ce ne privea pe noi şi mai apoi pe Malik. Nu ştiam ce anume se întâmpla între ei – cum sau de ce îl displăcea, după cum susţinuse Malik, fiind în acelaşi timp îngrijorată de soarta lui. Nu ştiam cui anume îi era loială, şi în acele clipe chiar nu mai conta.

Doar mama noastră conta.

— Ai adus o armată cu tine şi eşti îmbrăcată ca pentru război, observă Regina de Sânge. Ar trebui să fiu îngrijorată?

Am privit-o şi m-am oprit să încerc să-i sondez emoţiile.

— Ar trebui să fii mereu îngrijorată, i-am zis.

Isbeth zâmbi scurt şi făcu un pas înainte, ţinându-şi mâinile pe talie.

— Sper că n-ai bătut atâta cale doar ca să faci pe deşteapta. Unde e Malec?

— E cu noi, însă mai întâi va trebui să ridici blestemul, am zis.

— Altfel, ce? interveni Callum.

Delano îşi coborî capul şi îşi dezveli colţii, începând să mârâie. Am accesat *notam-ul,* calmându-l – liniştindu-i şi pe ceilalţi vârcolaci care se răspândiseră de-a lungul templului, instinctele lor fiind stârnite de prezenţa atâtor vampiri şi Revenanţi.

— Altfel, vom da foc sicriului, zise Casteel, calm. După care te vom ucide.

— Mă tot ameninţi cu moartea, comentă Revenantul, însă, cu toate astea, iată-mă viu şi nevătămat.

— Am să ridic blestemul în momentul în care văd că îl aveţi pe Malec şi că încă e în viaţă, zise Isbeth înainte ca Revenantul să mai poată spune ceva. Vreau dovada că v-aţi ţinut partea voastră de înţelegere înainte să mă ţin şi eu de cuvânt.

L-am privit pe Casteel. El încuviinţă scurt din cap, şi, prin *notam,* l-am contactat pe Rune, care aştepta alături de ceilalţi.

Răspunsul vârcolacului ajunse instantaneu la mine.

— Este adus chiar acum, am zis.

Isbeth se îndreptă spre scări, în timp ce Casteel îi zise:

— E încă adâncit în somn.

— Desigur, zise ea, privindu-l scurt.

Am aruncat o privire spre Millicent, care începuse să se apropie.

— Va rămâne aşa până în clipa în care i se va da sânge.

O vedeam pe Millicent venind tot mai aproape, şi m-am încordat.

— Până atunci, va dormi foarte adânc, zise Isbeth.

În clipa de faţă, absolut nimic din cele două tărâmuri nu l-ar putea trezi.

— Cu toate astea, eşti de părere că se va trezi dacă va fi hrănit cu sânge, după care îţi va oferi ceea ce vrei? o întrebă Casteel, în timp ce eu mă apropiam.

— Sunt sigură de asta, zise Isbeth.

I-am văzut pe Malik şi pe ceilalţi ajungând în capătul scărilor. Isbeth îşi desprinse mâinile şi cu una din ele îşi atinse pieptul, în timp ce ceilalţi treceau printre statuile zeilor îngenuncheaţi. Millicent se împletici, iar eu îi simţeam îngrijorarea apăsându-mi umerii.

Lăsară sicriul pe podea, apoi Malik şi ceilalţi se dădură înapoi. M-am apropiat, atingând săculeţul de piele de pe şold. Mi-am trecut degetele peste căluţul de lemn, scoţând inelul. L-am lăsat pe suprafaţa plată a sicriului, alături de lanţurile de os. Isbeth ridică mâna. Mai mulţi cavaleri se apropiară, ochii lor neînsufleţiţi şi întunecaţi fiind singurul lucru care se putea observa la ei în timp ce ridicau sicriul, purtându-l spre altar. Millicent se apropie de mine.

Delano o privi circumspect, în timp ce ochii ei palizi îl priveau pe Malik şi mai apoi pe mine.

— Unde e blondul? întrebă ea în şoaptă. Cel numit Reaver. Dragoninul tău.

— Ţi-e teamă că s-ar putea afla prin preajmă? o întrebă Casteel, în timp ce Isbeth se întoarse cu spatele la noi.

Millicent nu se uită la el.

— Nu, zise ea, privindu-mă, şi, fiind atât de aproape una de cealaltă, îmi venea greu să nu observ că aveam aceeaşi înălţime. Însă voi ar trebui să vă îngrijoraţi.

Am rămas surprinsă, în timp ce cavalerii începură

să tragă lanţurile de os de pe sicriu.

— De ce?

Privi peste umăr, acolo unde oasele începură să se lovească de podeaua templului.

— Pentru că *ea* nu a întrebat unde este, zise Millicent, iar Kieran îşi îndreptă brusc atenţia spre ea. Oare de ce nu se îngrijorează de cel care ar putea să îi nimicească pe majoritatea celor aflaţi în templu?

M-am uitat spre altar. Isbeth îşi punea inelul de diamant la loc pe deget – nici nu ştiam de ce îmi bătusem capul să i-l înapoiez –, în timp ce un cavaler introducea vârful sabiei sale sub capacul sicriului. Lemnul începu să pârâie. Isbeth nu părea să ştie unde se afla Millicent. Era complet concentrată asupra sicriului, stând într-o parte a altarului. Callum însă ne privea.

— Nici n-a menţionat faptul că lipsesc 50 000 de soldaţi din armatele voastre faţă de momentul când aţi traversat valea Niel, continuă Millicent, ţinându-şi privirea în pământ. Un alt cavaler se concentra asupra mijlocului capacului de sicriu, iar eu am auzit un trosnet. Ea ştie că acei soldaţi nu mai sunt alături de voi, ceea ce înseamnă că au fost trimişi altundeva.

Privind-o pe Millicent, îmi venea să-i spun sute de lucruri. Îmi doream să aflu atâtea, însă tot ce am reuşit să zic a fost:

— Ştiu.

Millicent mă privi, şi am ştiut că înţelesese la ce mă refeream. Ştia că aflasem cine era ea.

Un colţ al buzelor ei se ridică şi apoi coborî.

— Atunci, ar mai trebui să ştii că această situaţie nu e deloc în regulă, zise Millicent.

Mi se făcu pielea de găină, în timp ce cavalerii ridicau capacul sicriului. Millicent se întoarse, în timp

ce cavalerii lăsau capacul pe podea, dându-se apoi cu un pas în spate. Isbeth se apropie de sicriu, încet, aproape temătoare.

Malik ajunsese lângă Kieran. Nu o privea pe Millicent, însă ştiam că ei i se adresă atunci când şopti:

— Eşti bine?

Nu am auzit răspunsul lui Millicent. Eram complet concentrată asupra lui Isbeth, care apucase marginea sicriului, privind în interiorul acestuia. Am simţit agonia săgetându-mă, trecând prin mine, luându-mă prin surprindere. Emoţia venise dinspre Isbeth. Regina de Sânge se cutremură.

Malec nu arăta deloc bine. Obrajii săi supţi erau acoperiţi de păr roşcat-maroniu. Buzele sale extraordinar de uscate erau depărtate, trase peste colţi, de parcă îşi pierduse cunoştinţa în timp ce urla. Era scheletic, un sac de oase şi carne. O umbră a bărbatului care fusese cândva. Văzându-l, ţi se făcea milă, oricare ar fi fost faptele sale.

— Vai, iubitul meu, şopti Isbeth şi apoi începu să vorbească într-o limbă guturală pe care nu o înţelegeam.

— Atlantiană străveche, zise Kieran.

Poate că nu înţelegeam ce spunea, însă simţeam agonia ei îmbinându-se cu dulceaţa iubirii. Tristeţea. Nu simţeam uşurare din partea ei. Bucurie sau nerăbdare. Doar o durere ce pătrundea până la os, atât de îngheţată, încât durea mai tare decât orice altă rană fizică.

— După cum vezi, ne-am ţinut de cuvânt, zise Casteel, făcând-o pe Isbeth să tacă. Acum, ridică blestemul!

Isbeth rămase nemişcată şi tăcută timp de ceea ce mie mi se păru o eternitate. Inima îmi tresăltă. Dacă nu

avea să facă după cum promisese, iar împreunarea nu reuşise să alunge blestemul...

L-am luat pe Kieran de mână. El era stoic, ascunzându-şi emoţiile, în timp ce Casteel părea cuprins de o furtună de furie.

Apoi, Isbeth încuviinţă din cap.

Callum se apropie, îndepărtând-o pe Millicent. Reacţia ei faţă de el fu tulburătoare. O văzusem învingându-l pe Delano în întruparea sa de muritor, de parcă nu fusese nimic mai mult decât un copil. Revenantul acesta însă se presupunea că era străvechi. Esenţa se învolbură în mine pe când se apropia. Prin *notam,* l-am îndemnat pe Delano să se îndepărteze.

— Ridică braţul rănit, zise Callum, zâmbind afabil.

Revenantul nu părea deloc intimidat de privirile pe care i le aruncau ceilalţi.

Am dat drumul mâinii lui Kieran, iar el se conformă cererii lui Callum. Revenantul îşi lăsă capul într-o parte.

— Unde e semnul blestemului? întrebă el. Ridică dintr-o sprânceană, în timp ce mă privea. Zâmbetul său se lărgi. A dispărut, adăugă.

— Da, răspunse Casteel.

— N-ar fi trebuit să dispară.

— Aşa, şi?! zise Casteel moale, vocea sa calmă fiind mai mult o ameninţare.

— Nimic. Mi se pare doar interesant, zise Callum, în timp ce cuprinse braţul lui Kieran cu degetele şi îşi scoase pumnalul cu lamă dintr-o piatră de un alb lăptos. S-ar putea să usture.

— Dacă îl răneşti, vei regreta, l-am avertizat.

— Voi face o tăietură superficială, la fel ca înainte, zise Callum. Însă presupun că nu prea am ce să-i fac ca să-l rănesc grav. Se mişcă repede, făcând tăietura în

acelaşi loc pe antebraţul lui Kieran. Nu-i aşa?!

Nu m-am chinuit să-i răspund, în timp ce din tăietură se ridica o umbră slabă. Inima îmi tresăltă. Însemna că împreunarea nu fusese mai puternică decât blestemul? Nu ştiam şi nu eram sigură că aveam să aflăm vreodată. Ştiam însă că asta nu mai conta.

— Zeilor, murmură Naill, în timp ce o ceaţă întunecată ieşi din sângele lui Kieran şi se ridică, dispărând în noapte.

— Gata, spuse Callum lăsând braţul lui Kieran şi punându-şi la loc pumnalul ciudat, în timp ce zâmbea.

— Atât? îl întrebă Casteel.

Revenantul încuviinţă din cap.

Kieran îşi mişcă fulgerător braţul, iar eu am văzut piatra de umbre strălucind, după care vârcolacul împlântă pumnalul în pieptul lui Callum, până la mâner.

— Mulţumesc! mârâi Kieran, scoţând pumnalul. Nenorocitule!

Callum se împletici. Gura îi era plină de sânge.

— La naiba!

Millicent izbucni în râs, în timp ce Callum se izbea de podea.

— Mă amuză de fiecare dată, zise ea, trecând peste trupul Revenantului. Îşi revine repede, din păcate. Data viitoare, înjunghie-l în cap!

— Aşa am să fac, murmură Kieran în timp ce mă privea. Sunt bine… îmi zise, iar eu îi atingeam rana.

Oftă când căldura vindecătoare îl pătrunse. Privirea lui se îndreptă spre Casteel.

— Las-o să facă ce ştie, zise Casteel, care se concentra acum asupra lui Isbeth. O face să se simtă bine.

Kieran tăcu, şi, atunci când mi-am retras mâna,

rana dispăruse.

— Te simţi bine? l-am întrebat, neavând încredere în Revenant.

Kieran încuviinţă din cap.

— E bine, zise Millicent. Regina însă mai are un pic şi se va vârî în sicriu.

— N-ar fi neapărat un lucru rău, comentă Emil.

Am râs, însă nu pentru mult timp, observând că Isbeth stătea aplecată peste trupul lui Malec.

— E sufletul meu pereche – parte din mine. E inima mea. Sufletul meu. E totul pentru mine. Dacă Nyktos ne-ar fi lăsat să trecem încercările, am fi fost alături.

— Şi aţi fi domnit peste Atlantia, adăugă Casteel.

— Nu prea cred. Nu mai voia să aibă de-a face cu acel regat blestemat, zise Isbeth. Am fi călătorit prin tărâm şi ne-am fi găsit un loc liniştit. Am fi rămas acolo, împreună. Alături de fiul nostru. De copiii noştri.

Nu ştiam dacă vorbea serios sau nu, însă mă durea să o văd aşa.

Isbeth îşi trecu mâna peste obrazul lui Malec, tremurând în timp ce se apleca şi mai tare peste el, buzele sale aflându-se la câteva degete de buzele lui palide şi uscate.

— Te iubesc acum la fel de mult ca prima oară când ne-am văzut în grădina de trandafiri! Am să te iubesc veşnic, Malec! Veşnic.

Eram copleşită de greutatea emoţiilor pe care Isbeth nu încerca să le ascundă. Plângea, lacrimile mânjindu-i pudra albă ce-i acoperea faţa.

— Ştii, nu-i aşa? întrebă ea, atingându-şi centura cu nestemate. Trebuie să ştii, chiar şi acum, în timp ce dormi atât de adânc. Trebuie să ştii cât de mult te iubesc.

Degetele lui Isbeth atinseră gâtul lui Malec, iar ea îl

sărută.

— Dezgustător, murmură Emil.

Chiar aşa.

Şi foarte trist. Oricât de groaznică şi de malefică era Isbeth, era în stare să iubească profund şi dureros. Avea să o doară şi mai tare când urma să afle că nu intenţionam să o lăsăm să-l păstreze pe Malec.

— S-a trezit idiotul, murmură Kieran, în timp ce Callum se ridica. Atenţie!

Casteel mă prinse de mână. Îmi făcu cu ochiul. Venise clipa. Luându-mi ochii de la scena tristă care se desfăşura în faţa noastră, mi-am accesat simţurile, simţind *notam-ul* şi căutând însemnul lui Sage.

— Tocmai de aceea trebuie să înţelegi, continua să-i vorbească Isbeth lui Malec. Ştii cât de mult l-am iubit pe fiul nostru. Înţelegi de ce trebuie să fie aşa. Că nu se poate altfel.

Concentrarea mea dispăru, întorcându-mă spre Isbeth odată cu Millicent. Isbeth îşi ridică un braţ. Casteel mă trase spre el atunci când lama din piatră de umbre străluci. Centura de nestemate pe care Isbeth o purta la mijloc ascundea un pumnal cu lamă din piatră de umbre. Am accesat *eather-ul,* îngrijorată că avea să folosească pumnalul asupra celor care se aflau în jurul ei…

Isbeth ţipă, şi, zeilor, era un ţipăt plin de suferinţă. Înfipse pumnalul în pieptul lui Malec. În inima sa.

Am rămas cu gura căscată.

Isbeth tocmai…

Îl înjunghiase pe Malec în inimă cu un pumnal din piatră de umbre.

Piatra de umbre putea ucide un zeu. Îmi aminteam că Reaver îmi spusese asta.

Nu avea nici o logică. În nici un tărâm. Însă ea… îl

omorâse pe Malec. Sufletul ei pereche.

— Ce naiba?! exclamă Casteel, lăsându-mi mâna, în timp ce Millicent se împleticea, făcând ochii mari.

Kieran înjura, în timp ce Isbeth îşi lua mâna de pe pumnal. Trupul ei se lipi de al lui Malec.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, zise ea, începând să plângă. Îmi pare foarte rău!

Braţele îmi căzură pe lângă corp. Şocul pe care-l resimţeam privind mânerul incrustat cu rubine ce ieşea din pieptul lui Malec mă ţintui locului. Uimirea trecea în valuri peste mine, venind dinspre toţi cei care fuseseră martori la întâmplare. Toţi, mai puţin unul.

Revenantul aurit, încă acoperit de sânge.

Callum *zâmbea.*

Teroarea îmi copleşi simţurile, în timp ce Callum se întoarse spre mine. Îşi împreună mâinile şi făcu o plecăciune.

— Îţi mulţumesc! zise el.

Esenţa se învolbură violent în mine. L-am prins pe Callum de braţ.

— Îţi sunt recunoscător că ai făcut ceea ce spunea profeţia! Mulţumesc pentru că ţi-ai îndeplinit scopul, Vestitoareo! Ochii pali ai lui Callum străluceau pe sub masca aurită pe care o purta, iar *eather-ul* vibra prin venele mele. Nu s-a întâmplat exact aşa cum a fost prezis sau cum mulţi dintre noi am înţeles că ar trebui să se întâmple, însă profeţiile… până la urmă, detaliile nu sunt tot timpul exacte, iar interpretările sunt variate.

— Nu înţeleg, zise Millicent, ochii ei trecând de la Callum la mama noastră.

— Ce anume nu înţelegi? o întrebă Callum.

— Nu înţeleg nimic, zise ea. Nimic din ce s-a întâmplat.

— Te referi la ce s-ar fi putut întâmpla cu tine dacă n-ai fi fost un eşec? zise Callum, iar Malik se aruncă spre el, fiind oprit de Casteel, care fu mai rapid. Ai fi putut să sângerezi pentru el, iar el te-ar fi recompensat peste măsură.

Millicent se dădu înapoi, pălind. Mă privi în ochi, iar eu am înţeles. Gura mi se uscă în timp ce îl priveam pe Malec.

— Ar fi trebuit să fiu eu în locul lui, aşa-i?

— Ai reuşit acolo unde ea a dat greş, zise Callum. Iar eu te aşteptam de foarte multă vreme. *El* aştepta acest sacrificiu. Echilibrul asupra căruia insistă parcele. Aşteptând pe cineva născută din carne de muritor, pe cale să devină o mare putere primitivă. Ai venit, după cum ne fusese promis, însă…, zise Callum, întinzând un braţ. Însă n-ai fost singura. Cât timp ambele aveaţi sângele zeului primitiv al vieţii în voi şi eraţi iubite, asta îl putea *regenera.* Ea avea nevoie de tine – cineva din spiţa lui de sânge – pentru a-l găsi pe Malec. Ştiam cu toţii că Ires n-ar fi făcut aşa ceva. Ar fi trebuit să-l eliberăm. Şi el n-ar fi fost tocmai dornic să ne ajute.

— Ce?! întrebă Naill.

Callum ridică privirea.

— Nu mi-am imaginat că avea să procedeze aşa. Până în clipa în care a cerut să i-l aduceţi. Chiar şi atunci, nu am crezut cu adevărat că avea să-l ucidă, sincer să fiu. Callum râse. Credeam că şansele erau împărţite între tine şi Malec.

Inima îmi bubuia, iar eu mi-am apăsat pieptul cu mâna, în timp ce norii apăruseră deasupra mării, întunecând cerul. Eram pe punctul de a deveni o Primitivă, şi dintr-odată mi-am dat seama de ce evenimentele luaseră acel curs. Motivul pentru care Isbeth aşteptase până acum pentru a-şi pune în

practică planul vechi de secole. Trebuise să aştepte până când îmi începusem Sacrificiul ca să poată să… Am privit spre altar. Ca să mă poată ucide. Însă tocmai…

Nu eu mă aflam pe acel altar.

Malec nu era Adevăratul Rege al Tărâmurilor, aşa cum crezusem. Tot ce se întâmpla nu avea nimic de-a face cu mine sau cu el. Eram doar simpli pioni.

Dintr-odată, m-am gândit la profeţie.

— *Aducătoarea de Moarte şi Distrugere,* am murmurat, iar Casteel mă privi. Cea care „aduce” moartea şi distrugerea, nu cea care o cauzează. Mi-am ridicat mâna la gură. Profeţia aceea blestemată… Eu tocmai asta am făcut.

— Fir-ar! mârâi Malik.

— Nu cred că e momentul, zise Casteel printre dinţi, însă vreau doar să-ţi atrag atenţia că n-am susţinut niciodată că ai putea reprezenta moartea şi distrugerea.

Kieran se uită urât la el, pentru că, într-adevăr, nu era cel mai bun moment. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să luăm în seamă reticenţa lui Malik de a i-l aduce pe Malec lui Isbeth. Poate că nu ştiuse cu exactitate motivul, însă trebuia să-l fi ascultat…

Nu. Chiar dacă am fi ştiut, nu ne-am fi oprit. N-am fi riscat viaţa lui Kieran. Bun sau rău, aşa era să fie.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Millicent. Cine e cu adevărat Vestitoarea?

— Ea e, răspunse Callum. Avertismentul.

Ochii lui Millicent se lărgiră.

— Ce credeai, draga mea?! Că *ea* avea să distrugă tărâmurile? Callum mă privi. O Primitivă născută din carne de muritor? Ea? Râsetul său prinse ecou şi se răspândi prin vale. Chiar aşa?!

M-am încordat.

— În altă situaţie, te-aş fi considerat necioplit, am zis.

— Nu intenţionam să vă jignesc, Maiestatea Voastră, zise el, prefăcându-se că se pleacă în faţa mea. Ar fi durat veacuri până când ai fi devenit *într-atât* de puternică – asta dacă acea putere nu te-ar fi înnebunit cu mult înainte.

Millicent clătina din cap, în timp ce Isbeth continua să bocească – iar teroarea din jur creştea necontenit. Ultima parte din ceea ce spusese Callum era ceva de care aveam să ne preocupăm mai târziu.

— Nu, am zis.

— Ba da, spuse Callum. Tu ar fi trebuit să zaci pe altar. Ăsta fusese planul. Totul era legat de tine, zise el, arătând spre Millicent şi apoi spre mine. Şi de tine. Da, ne vom ocupa de tine mai târziu, adăugă, făcând cu ochiul. Acum însă, a sosit clipa.

— Pentru ce, idiotule? mârâi Kieran, apucând mânerul sabiei.

Revenantul închise ochii.

— Timpul să vă închinaţi în faţa Adevăratului Rege al Tărâmurilor.

Casteel se îndreptă spre el.

— Şi cine e de presupus a fi acela? îl întrebă Casteel.

Presiunea îmi apăsa umerii. Un fior îmi străbătu ceafa. Acel sentiment opresiv şi greoi – pe care-l simţisem şi în noaptea în care Vessa doborâse dragoninii, precum şi în pădurea de lângă Trei Râuri – îmi acoperea pielea. Îl simţisem şi când ne aflaserăm în Stonehill, când auzisem *acea* voce care mă îndemnase să-mi pierd controlul.

Aceeaşi voce pe care o auzisem noaptea, în

Lockswood, atunci când plutisem prin neant.

— A aşteptat, zise Callum, ignorându-l pe Kieran, plecându-şi bărbia, ochii săi strălucind, iar vocea sa fiind moale şi plină de veneraţie – cam ca a preoţilor şi a preoteselor din Oak Ambler. În tot acest timp, el a dormit agitat. A fost bine hrănit, sub Templul lui Theon.

Kieran păli, în timp ce eu mă cutremuram.

— Copiii, am zis. Ritualul suplimentar.

— Trebuia să fie destul de puternic pentru a se putea trezi, zise Callum, muşcându-şi buza de jos. Când ai renunţat la veşmântul de muritor pentru a-ţi începe Ascensiunea, l-ai eliberat. Curând, atunci când Malec îşi va da ultima suflare, îşi va fi recăpătat întreaga forţă. În toţi aceşti ani – secole peste secole –, a tot aşteptat. A dormit foarte agitat după naşterea ta. Te-a *simţit.* A aşteptat cheia potrivită care să desfacă lacătul, floarea de mac ce trebuia culeasă şi privită cum sângerează.

Casteel fu cuprins de o furie incandescentă, iar eu îi simţeam gustul în gât, adunându-se într-un şuvoi de acid. Se mişcă atât de repede, încât nici nu i-am văzut mâna trecând prin carnea pieptului lui Callum, apucând inima Revenantului împreună cu bucăţi de ţesut însângerat.

Malik şi Millicent se întoarseră spre el.

— Ce-i?! mârâi Casteel, aruncând inima într-o parte. Nu mai puteam să-l ascult. Nici n-am să-mi cer iertare. Dă-l naibii!

Însemnul lui Delano îmi atinse simţurile.

„Ceva se apropie…”

Nu, ceva era deja printre noi.

Moartea.

Distrugerea.

Mirosul de flori de liliac ofilite.

Zeilor!

M-am panicat, întorcându-mă într-o parte.

— *Kolis.*

Capitolul 48

O explozie de energie, pe care n-am văzut-o, însă pe care am simţit-o, erupse din Malec. Era întunecată. Uleioasă. Ne sufoca în timp ce se izbea de noi. Nu primiserăm un avertisment – nu avuseserăm timp să ne pregătim. Statuile zeilor îngenuncheaţi explodară de-a lungul templului. Eu şi Casteel alunecarăm câţiva paşi, lovindu-ne de Kieran. El ne prinse pe amândoi, în timp ce Malik îşi pierdea echilibrul şi se sprijinea într-un genunchi. Întorcându-mă, i-am văzut pe Delano şi pe ceilalţi vârcolaci lipindu-se de podea, arătându-şi colţii şi plecându-şi urechile. Energia aceea care adăsta îmi făcea pielea să tremure. Mirosea a flori ofilite de liliac.

Prinzându-mă de braţ, Casteel se îndreptă şi se întoarse spre Kieran.

— Eşti bine?

Kieran încuviinţă din cap, în timp ce pietricele cădeau pe podea. Urmă un sunet, huruitul jos al tunetelor ce veneau de undeva de jos, crescând în intensitate, în timp ce pământul începea să se cutremure împreună cu Templul Oaselor. Fundaţia altarului pe care fusese pus Malec se sfărâmă, coborând cu aproape treizeci de centimetri în podea. Crăpături adânci porniră dinspre altar, împingându-i pe vârcolaci înapoi. Din fisuri ieşea o ceaţă gri, mirosind a flori ofilite de liliac.

A moarte.

— Se poate opri, ţipă Millicent. Dacă e nevoie de un sacrificiu – de moarte –, Malec încă n-a murit. Încă

respiră. Nu putem să…

Crăpăturile explodară, bucăţi de piatră sărind în toate direcţiile. Ţipam în timp ce o bucată mare de piatră o lovi pe Millicent în tâmplă, împingându-i bărbia pe spate. Se împletici, iar picioarele îi cedară, însă Malik se întoarse, prinzând-o înainte să atingă podeaua. Sângele îi curgea pe o parte a feţei, în timp ce Malik o ţinea de ceafă.

— O să fie bine, zise el, răguşit. O să fie bine. Trebuie doar să se trezească.

Speram că avea s-o facă repede. Podeaua care se cutremura ne împiedica să stăm în picioare, iar crăpăturile se răspândiră, devenind tot mai late, în timp ce acopereau suprafaţa de piatră, una dintre ele îndreptându-se spre Casteel. El sări, evitând cu eleganţă spărtura, însă mai mulţi gardieni regali nu fură atât de norocoşi. Dispărură în fisuri, ţipetele lor fiind curând înghiţite de adâncuri. Coloanele tremurau, în timp ce crăpăturile se răspândeau peste scările aflate de ambele părţi ale Templului Oaselor, acolo unde aşteptau armatele atlantiene. Revenanţii se aflau de cealaltă parte. Atât ei, cât şi armatele noastre se împrăştiară, pentru a evita crăpăturile.

Cutremurul încetă, însă ceaţa gri continua să se ridice. Vârcolacii înaintau, mirosind ceaţa, în timp ce un gardian începu să strige după ajutor.

Naill se întoarse spre gardianul care atârna de marginea unei crevase, degetele acestuia fiind acum aproape albe.

— Zeilor, icni el…

— Stai! îi ordonă Casteel lui Naill. Ai auzit?

— Vă rog, ajutaţi-mă! urla gardianul.

— Nu… am început să zic atunci când sunetul ajunse până la mine. Ceva *zgâria* piatra.

În jurul nostru soldaţii priveau pământul, în timp ce Delano şi Rune înaintau alături de alţi vârcolaci. Miroseau ceaţa şi crăpăturile late.

Naill se apleca, încercând să-l atingă pe gardian, dar acesta începu să urle. Am simţit o durere ascuţită înţepându-mi simţurile, în timp ce atlantianul sări înapoi, iar gardianul dispăru.

— Ce… începu să zică Naill, rămas cu mâna în aer.

Frica amară îmi acoperea interiorul gurii. M-am întors spre vârcolacii aflaţi la baza templului, care începuseră să se îndepărteze de crăpături. Se întoarseră brusc şi o zbughiră, învălmăşindu-se şi alunecând pe iarba umedă.

— Nu i-am văzut niciodată pe vârcolaci fugind de ceva, zise Emil, scoţându-şi sabia din teacă.

— Nici eu, admise Casteel, scoţând şi el sabia.

Ţipătul îngrozit al altui soldat atlantian străpunse aerul, în timp ce era tras într-o crăpătură.

— E ceva în pământ, zise Emil.

— Nu ceva, zise Callum, întorcându-se pe o parte, iar rana sa… zeilor, nu mai sângera, deşi continua să fie acolo – o deschizătură lată în pieptul său. Sunt gardienii Adevăratului Rege. Dakkaii.

— Ce anume? întrebă Kieran, ţinând o sabie în fiecare mână.

— Nu mai contează ce sunt, am zis, strângându-mi pumnii şi accesând esenţa. Nu vor fi aici pentru multă vreme.

Callum rânji.

— Nici tu, replică el.

Mi-am folosit voinţa pentru a chema dragoninii.

— Orice ar fi… se apropie! strigă Casteel, iar sunetul pe care-l auzeam îmi amintea de nişte guzgani furişându-se cu repeziciune peste pietre. Casteel mă

privi. Ai grijă de oamenii noştri! Ne ocupăm noi de ce se află aici.

Vederea mea periferică începu să capete nuanţa alb-argintie, în timp ce încuviinţam din cap.

Pe faţa lui apăru o gropiţă, în vreme ce se pregătea de atac. O clipă mai târziu, dintr-o crăpătură ieşiră nişte creaturi aproape la fel de mari ca Setti, pielea asemănătoare unei carapace fiind netedă şi neagră ca noaptea. Aveau aceeaşi formă ca vârcolacii, însă erau mult mai mari şi nu aveau trăsături, în afară de două tăieturi în loc de nări şi guri late, pline de dinţi ascuţiţi.

Fiinţe ieşite dintr-un coşmar.

Unul dintre dakkai se aruncă spre Emil, însă reflexele sale fură mai rapide. Îşi înfipse sabia în pieptul creaturii. *Eather-ul* argintiu îmi învălui braţele, în timp ce Casteel se învârtea, tăind capul altei creaturi. Delano sări peste o fisură, izbindu-se de un dakkai care-l atacase pe Malik, în timp ce acesta încerca să o ajute pe Millicent să se ridice.

Am privit soldaţii aflaţi la baza templului, bucuroasă să văd că Setti şi mulţi dintre cai fuseseră dezlegaţi şi lăsaţi să scape, în timp ce tot mai multe creaturi ieşeau din pământ. Am trimis o rafală de esenţă, lovind un şir de dakkai. Stomacul mi se întoarse pe dos auzind cum li se sfărâmau oasele. Se prăbuşiră, însă alţii le luară locul. M-am îndreptat spre trepte, în timp ce *eather-ul* se agita în pieptul meu. Am trimis o altă rafală de energie, mult mai puternică decât prima, ce înghiţi toate creaturile apărute.

— Păzea! ţipă Naill, prinzându-l pe Rune de ceafă şi trăgându-l înapoi, în timp ce o umbră ieşi dintre nori, trecând pe deasupra noastră.

Un şuvoi de flăcări argintii trecu peste podeaua templului, în timp ce Aurelia scuipă în jos, lovea

creaturile. Alte pâlnii de foc cuprinseră pământul de la baza templului, în timp ce Nithe şi Thad sosiră să ne ajute.

— Protejaţi-vă regele! ţipă Isbeth de pe altar, ridicându-şi capul. Faţa îi era mânjită de machiajul scurs din cauza lacrimilor.

Armata de Revenanţi răspunse cu un ţipăt războinic. Atacară, o mare purpurie asaltând laturile templului. Nithe ateriză lângă soldaţi împreună cu Thad, în timp ce eu îl vedeam pe Malik luptându-se cu Callum.

— La naiba! zise Casteel, împingând un dakkai cu piciorul.

Sări peste o crăpătură, luându-mă de talie şi trăgându-mă în spatele unei coloane.

Trupul lui Casteel mă lipi de coloană, în timp ce săgeţi cădeau peste curtea şi podeaua templului. Pentru o clipă foarte scurtă, pentru mine existară doar trupul şi mirosul lui, însă acea clipă fu repede curmată. Am tresărit, o durere fierbinte atacându-mi simţurile, urmată de ţipete de durere.

— Săgeţile vin de pe ziduri, zise Casteel. Îi poţi elimina pe arcaşi?

Am privit pe după coloană, încercând să număr arcaşii, în timp ce un alt nor de săgeţi lovi. M-am tras înapoi…

— Închide-ţi simţurile, îmi ceru el, atingându-mi obrazul. Închide-ţi simţurile, Regina mea!

Am tras adânc aer în piept, încuviinţând din cap. Mi-am închis simţurile cât de bine am putut.

— Te descurci? mă întrebă.

— Da, i-am zis, privindu-l în ochi.

Casteel făcu un pas înapoi, întorcându-se ca să-şi împlânte sabia într-un dakkai, în timp ce eu ieşeam de

după coloană. M-am concentrat asupra zidurilor, iar esenţa răspunse de îndată. Arcurile căzură din mâinile soldaţilor, în timp ce gâturile li se frângeau. Trupurile lor se prăbuşiră. Ştiam că alţii aveau să le ia locul, însă, până atunci, urma să avem un răgaz.

M-am întors înjurând, în timp ce o hoardă de dakkai atacau templul. *Eather-ul* ieşi din mine într-un arc de foc, transformându-i pe toţi în cenuşă. În faţa mea, nişte dakkai se întoarseră, urlând în timp ce renunţau să-i mai atace pe Naill şi pe Emil. Îşi ridicară capetele, sărind spre mine, în timp ce Kieran i se alătura lui Casteel. Esenţa trecu prin mine, în vreme ce-mi ridicam mâinile spre creaturile ce urcau în fugă scările şi spre cele aflate în templu. Un şuvoi de flăcări asemănător celui scos de dragonini erupse din palmele mele, lovind creaturile. Acestea se prăbuşiră, tresărind şi fumegând. Nu aveam timp să ne ocupăm de ele.

— Încercaţi să ajungeţi la Malec, le-am zis lui Kieran şi lui Casteel. Scoateţi-i pumnalul din inimă.

— Aşa vom face, răspunse Casteel, sărutându-mă pe obraz înainte să se arunce iar în luptă.

În mintea mea, mi-am imaginat esenţa înconjurându-mă, înconjurând templul, ferindu-se de Revenanţi, însă cuprinzându-i pe dakkai. Privirea îmi deveni cu totul argintie, iar acel *gust* îmi ajunse în gât. Partea îngheţată din mine începu să pulseze. Am încercat să respir mai adânc pentru a alunga durerea, în timp ce zeci de şuvoaie de lumină ieşeau din mine, străbătând templul şi curtea de dedesubt.

Când am retras *eather-ului,* nici un dakkai nu mai trăia. Am zâmbit, încercând să ajung la Sage prin intermediul *notam-ului.*

Nu mai simţeam *nimic.*

Respiraţia mi se opri atunci când am văzut-o pe

Isbeth. Îşi ţinea mâinile pe pieptul lui Malec, oftând.

— Vin alţii, ţipă Emil.

M-am întors, iar inima îmi ajunse în gât când am văzut atâţia dakkai. Ieşeau din crăpături, iar de data aceasta erau *sute,* căţărându-se unul peste celălalt, ghearele lor asemenea unor lame tăind piatra şi pământul. Şi ei…

Zeilor, se aruncau în valuri asupra armatelor şi asupra vârcolacilor. Sângele ţâşnea în aer. Aurelia încercă să-şi ia zborul, însă nu fu destul de rapidă. Creaturile se aruncară pe spatele şi pe aripile ei, sfâşiind-o cu ghearele şi muşcând-o.

— Nu! am ţipat, chemând *eather-ul,* dorindu-mi ca dragoninii să-şi ia zborul.

Thad se ridică, scuturându-se de dakkai în timp ce câţiva soldaţi atlantieni trăgeau cu săgeţi în cei care o copleşiseră pe Aurelia. Esenţa se întinse dinspre mine peste dakkaii ce acoperiseră scările, mârâind şi deschizându-şi fălcile.

O umbră întunecată trecu pe deasupra mea, iar o pală de vânt îmi dădu coada împletită peste chip. Reaver ateriză, făcând tot templul să se cutremure, în timp ce îşi trăgea aripile pe lângă corp, întinzându-şi gâtul şi trimiţând un şuvoi de foc peste dakkaii aflaţi în templu şi peste cei care urcau scările. Flăcările erau atât de strălucitoare, încât mă orbiră pentru o clipă, şi l-am văzut pe Reaver abia atunci când se schimbase în întruparea sa de muritor.

— Nu mai folosi esenţa! Atragi dakkaii spre tine. N-ai să reuşeşti să-i învingi pe toţi, zise Reaver, ghemuit şi gol, aflat lângă mine. Trebuie să opreşti ceea ce i-a făcut să se dezlănţuie. Atât.

L-am privit pe Callum. Rânjea. Ştia.

— Bine, am zis, scoţându-mi săbiile. Nu aveam

timp să-i explic totul. Are legătură cu Malec. E pe moarte. De asta au apărut dakkaii. Dacă moare, Kolis îşi va recăpăta complet puterile.

— Dacă e să se întâmple aşa ceva, cu toţii vom dori să fim morţi, zise Reaver. Du-te la el! *Acum.*

Reaver se ridică. O lumină argintie şi sclipitoare îi cuprinse trupul ce începu să se alungească şi să se întindă. Solzii îi înlocuiră pielea, iar aripile îi ieşiră de pe spate.

Reaver se înălţă, aruncând un şuvoi de foc, lovind dakkaii care încercau să mă atace. Inima îmi ajunse în gât, în timp ce priveam peste umăr spre curtea templului luminată de focul lui Reaver, şi ştiam că nu aveam cum să-i ajut pe soldaţii aflaţi acolo. Malec nu trebuia să moară. Asta conta acum. M-am întors, scoţând pumnalul din os de vârcolac, în timp ce îmi înfigeam sabia în burta unui dakkai, întorcându-mă şi ajungând faţă în faţă cu un gardian regal. Nu m-am lăsat să simt nimic în timp ce-i tăiam gâtul.

M-am tras înapoi, flăcări erupând la câteva degete de chipul meu, în timp ce Nithe zbura pe deasupra mea. Am ajuns acolo unde crăpăturile ce străbăteau podeaua nu erau foarte late. Zeilor, totul era haos – se auzeau mârâituri şi icnete ieşind din flăcări, din ceaţă şi din fum, din trupurile ce se prăbuşeau. Am văzut-o pe Hisa, rămasă fără coif şi cu faţa mânjită de sânge, în timp ce-şi înfigea sabia într-un dakkai. Se întoarse spre mine.

— Putem să… începu ea.

Am tresărit atunci când glasul i se curmă. O lamă din piatră de umbre îi ieşea din piept.

Soldatul scoase lama, iar Hisa căzu, trupul ei izbind podeaua. Rămăsese cu ochii deschişi. Ştiam că, dacă un pumnal din piatră de umbre putea ucide un zeu,

avea să ucidă un atlantian mult mai repede. L-am privit pe Revenantul care o ucisese, aruncându-mă spre el, săbiile mele trecând prin armură şi oase. I-am sfârtecat umerii, tăindu-i braţele în timp ce-mi simţeam gâtul arzând, *eather-ul* împingându-se în pielea mea. M-am lăsat pe spate, împingându-l pe Revenant în calea lui Reaver şi a focului său, întorcându-mă apoi spre Hisa. M-am îndreptat spre ea…

— Pumnalul, zise Millicent, înfigându-şi sabia în pieptul altui Revenant. Trebuie să scoatem pumnalul din pieptul lui Malec.

M-am întors spre Isbeth, care îşi ţinea mâna pe mânerul pumnalului, având ochii închişi. *Hisa.* Zeilor, nu aveam timp. Furia mă copleşi în timp ce înjuram, despărţindu-mă cu greu de Hisa.

Am lovit un dakkai în plină săritură, izbind cu sabia ceafa acestuia, în timp ce ghearele lui se înfigeau în braţul meu. Durerea era incandescentă, însă am ignorat-o în timp ce mă învârteam, înfigându-mi pumnalul în pieptul unui gardian. Prin acel haos al morţii, plin de fum şi de ceaţă, îl vedeam pe Casteel lovind în dakkai şi în gardieni. Avea sânge pe gât, pe braţ. Kieran era la fel, în timp ce îndepărta un dakkai de pe un soldat. Am auzit un chelălăit ascuţit şi m-am întors. Dakkaii îl atacau pe Rune, doborându-l. Mă îndreptam spre el, când un Revenant îmi tăie calea, ieşind din fum şi ceaţă.

— Rahat! am izbucnit, parându-i lovitura cu antebraţul, în timp ce-l căutam pe Rune folosind *notam-ul,* iar gâtul îmi ardea din ce în ce mai tare atunci când mi-am dat seama că nu simţeam nimic venind dinspre vârcolac.

Eather-ul pulsă violent în pieptul meu, în timp ce mă învârteam, lovindu-l pe Revenant în piept. Am

ignorat dorinţa de a folosi *eather-ul,* tăind capul creaturii.

O umbră sări prin fum. Labele lui Delano mă loviră în piept, doborându-mă, scoţându-mă din calea unui şuvoi de flăcări.

— Mulţumesc! am zis, prinzându-l pentru o clipă de ceafă, sărutându-i fruntea. Trebuie să ajungem la Malec.

„Sunt cu tine”, veni răspunsul său.

Ne-am ridicat, străbătând templul. Delano se aruncă la atac, doborând un gardian. Eu mi-am înfipt sabia în altul, în timp ce un dakkai dobora alt gardian, sfârtecându-i gâtul cu dinţii săi ascuţiţi. Dakkaii îi evitau pe Revenanţi, însă îi atacau fără discriminare pe muritori.

— Naill! ţipă Emil, împingând de pe el cadavrul unui dakkai, în timp ce se ridica, armura sa fiind sfâşiată. Avea o rană ce-i străbătea abdomenul. La naiba! icni el, lovind cu sabia pe când alt dakkai îl ataca.

Naill… fusese doborât, iar armura lui fusese sfâşiată. Inima mi se frânse.

— *Nu,* zise Casteel, ochii săi aurii strălucind pe când o bestie se aruncă de pe zid, dărâmând un vârcolac. Prinse viteză, trecând pe sub creatură şi eviscerând-o cu sabia. Sări repede în picioare şi se îndreptă spre Naill.

— Ajungeţi la ea! ţipă Millicent, în timp ce-l prindea pe Malik de braţ, împingându-l într-o parte.

Armura sa fusese sfărâmată de ghearele unui dakkai. Mi se tăie respiraţia când am văzut că Millicent fusese aruncată înapoi, având un dakkai peste ea. Nu aveam destul timp.

Mi-am închis simţurile, întorcându-mă spre altar.

Isbeth avea o sabie în mână.

Ţipete se auziră din spatele nostru. M-am oprit din alergare, uitându-mă în spate, văzând cum gardienii de pe zidurile Carsodoniei aprindeau săgeţi şi ţinteau. Începură să tragă în dakkaii care escaladau zidurile. Inima îmi tresăltă. Dacă acei dakkai reuşeau să pătrundă în oraş…

Voinţa mea ajunse la dragonini, şi am văzut-o pe Nithe întorcându-se spre ziduri. N-am căutat-o pe Aurelia. Nu eram în stare. Nu voiam s-o fac, în timp ce începeam să alerg, sărind peste un cadavru. Am strâns mai tare pumnalul în mână. Fiecare parte a fiinţei mele se concentra asupra lui Isbeth, care îşi ridicase sabia, braţele şi mâinile sale tremurând în vreme ce lama stătea deasupra gâtului lui Malec. Am înţeles ce avea de gând. Am aruncat pumnalul spre ea.

Mi-am ţinut respiraţia, în timp ce pumnalul se învârtea prin aer, îndreptându-se spre Isbeth. Capul ei zvâcni, iar pumnalul se răsuci şi începu să vină înapoi.

— Rahat! am zis, alunecând, Delano lovindu-se de mine şi aruncându-mă într-o parte.

Aerul îmi ieşi din plămâni atunci când m-am izbit tare de podea. Delano ateriză cu jumătate de trup peste mine, iar eu am icnit, prinzându-l de umeri şi privindu-l în ochi.

— Nu era nevoie, am zis. Aş fi… Am simţit atunci ceva umed şi fierbinte atingându-mi mâna. Blana lui era plină de sânge. Cuprinsă de groază, am observat că pumnalul meu i se înfipsese în piept. Am scăpat sabia din mână.

— *Nu!* am ţipat.

Delano se cutremură. Am accesat *eather-ul,* canalizând toată energia vindecătoare de care eram în stare. Nu-mi mai păsa de dakkai. Nu-mi mai păsa nici

de Malec sau de Kolis, pentru că nu voiam să-l pierd pe Delano. Nu aveam să-l pierd. Nu puteam să…

Blana dintre degetele mele dispăru, fiind înlocuită de piele. Păr blond îi acoperi ochii ce nu mai clipeau. Nu mai reuşeau să focalizeze. Nu mai vedeau.

— Nu! l-am întors pe Delano cu grijă pe o parte, prinzându-l de umeri şi scuturându-l. Nimic. Am pus mâna pe pumnal, însă m-am oprit. Te rog! Te rog, nu muri! Ridică-te, Delano, te rog! *Te rog!*

Nimic.

Am începu să plâng, în vreme ce un fluviu de flăcări argintii îmi trecu pe deasupra capului, învăluind monştrii care se îndreptau spre noi. Eram cuprinsă de jale. L-am tras pe Delano spre mine, în timp ce cineva urla. Emil se împletici, iar săbiile îi scăpară din mâini, în vreme ce el cădea într-un genunchi în faţa Revenantului care-i înfipsese o suliţă în piept. Kieran ajunse lângă el, răgând în timp ce îi tăia capul Revenantului.

Casteel se întoarse, arătându-şi colţii pe când îl înjunghia pe alt Revenant. Sângele îi acoperea faţa şi armura. Sub mâinile mele, trupul lui Delano începea deja să se răcească.

— Ţi-am spus, fiica mea, zise Isbeth, vocea ei ajungând până la mine în acea nebunie, că aveai să-mi dai ceea ce-mi doresc.

Fisura din interiorul fiinţei mele ce se căscase în clipa în care murise Vikter se lărgi, venind din acel loc găunos din mine. Trupul meu tresări, în timp ce o furie plină de jale se scurgea din mine, îngheţată şi nesfârşită. Sabia îmi căzu din mână, în timp ce cealaltă mână se ridica de pe Delano. Furia se uni cu esenţa Primitivilor, apăsându-mi pielea, în timp ce mă ridicam şi mă întorceam încet.

O priveam pe Isbeth, care ridicase din nou sabia deasupra lui Malec, şi am ţipat.

Energia ieşi din mine, sfârâind şi aruncând scântei, revărsându-se peste podea şi izbind-o pe Isbeth, doborând-o. Scăpă sabia, în timp ce încerca să-şi recapete echilibrul. Templul se cutremura, în vreme ce energia pulsa, ieşind din mine şi lovind creaturile care se apropiau.

Isbeth se ridică, făcând un pas înapoi. Se încordă, ridicând o mână.

— Nu mă stârni, Penellaphe! zise ea.

— Am să te ucid, am ameninţat-o, îndreptându-mă spre ea, iar *acea* voce plină de fum şi de umbre părea să vorbească în locul meu. Am să te sfâşii.

Ochii ei străluciră, iar ea se dădu câţiva paşi înapoi. Aruncă înspre mine o undă de *eather.*

Râdeam.

Energia mă lovi, şi am absorbit-o – acea durere incandescentă, arzătoare –, lăsând-o să-mi intre în piele şi să devină parte din mine. După care am trimis-o înapoi.

Isbeth fu izbită de o coloană. Impactul făcu marmura să se crape, iar mama mea căzu în genunchi.

— Au! mârâi ea, ridicându-şi capul.

Zâmbeam în timp ce sângeram – din cauza loviturilor încasate –, mânjind piatra. Rădăcini ieşeau din crăpături noi apărute în piatră în timp ce mă apropiam de ea.

Pielea de pe frunte i se crăpă pe când mă apropiam tot mai mult, în timp ce în spatele meu răsăreau copaci sângerii. Sângele apăru în rana ce-i trecea peste tâmplă, chiar deasupra ochiului stâng. O altă tăietură apăru pe fruntea ei, trecând printr-o sprânceană.

O altă undă de *eather* mă lovi, în timp ce ea reuşea să se pună pe picioare. Am absorbit şi acea lovitură pe când gâtul mă ustura. Simţeam o durere în mijlocul spatelui, iar maxilarul îmi pulsa de durere. Am ridicat mâinile, şi toate armele căzute se ridicară de pe podeaua templului şi zburară spre ea.

Isbeth îşi trecu mâna prin aer, împrăştiind armele în toate părţile.

— Ce scamatorie ieftină! zise ea.

Ajungând mai aproape de ea, mi-am lăsat capul într-o parte când o bucată de piatră o izbi în lateralul capului. Sângele îi ţâşni din nas şi din gură.

— Ce zici de scamatoria asta, *mamă?!*

Isbeth se împletici, încercând să nu cadă în genunchi. Îşi întoarse capul spre mine.

— Vrei să mă ucizi? În felul acesta n-ai să reuşeşti să-i aduci înapoi pe cei căzuţi. Nu va opri ceea ce vine…

Un val de *eather* ieşi din mine, lovind-o pe Isbeth. Ea căzu pe spate, râzând.

Aerul se încărcă în jurul meu, fulgere izbucnind deasupra mea. Le-am absorbit energia, privind-o pe Millicent încercând să ajungă la Malec. Isbeth o atacă. Un impuls luminos îmi lovi piciorul, ricoşând şi izbind-o pe Millicent, în timp ce ea apuca pumnalul înfipt în pieptul lui Malec. Millicent se dădu înapoi, aterizând într-o baltă de sânge aflată lângă o coloană dărâmată, ţinând pumnalul în mână.

— Trădată de ambele mele fiice, zise Isbeth, ştergându-şi sângele de pe chip. Sunt atât de mândră!

M-am avântat spre ea, înşfăcându-i coroana. Urlă în timp ce giuvaierele se agăţară de părul ei. I-am smuls ghemotoace de păr trăgându-i coroana de pe cap. Furia mă împingea de la spate, şi am plesnit-o cu

coroana peste chip, făcând-o să se prăbuşească la podea.

— Zeilor, icni ea, scuipând sânge şi dinţi. Nu era necesar să-mi faci asta!

Energia crescu, iar eu am sfărâmat coroana, schije de rubine şi diamante căzând pe podea. Am îngenuncheat, luând-o de păr. Lumina şi umbrele îmi jucau pe sub piele în timp ce o priveam.

— Domnia ta s-a sfârşit, i-am zis.

— L-am ales pe Malec, spuse ea, apucându-mi braţul, atingerea ei arzându-mi pielea. L-am ales pe el, pentru că nu am fost în stare să te ucid. Nu am vrut s-o fac, pentru că te iubesc, îmi şopti, lovindu-mi pieptul cu mâna.

Eather-ul trecu prin mine, făcându-mă să pierd controlul, ridicându-mă şi aruncându-mă înapoi. Fiecare terminaţie nervoasă mă durea pe când e*ather-ul* se răspândea prin trupul meu. Parcă fusesem lovită de fulger, rămânând fără suflu şi fără control asupra musculaturii mele. Ştiam că mă prăbuşeam, dar nu puteam face nimic pentru a ameliora impactul.

— Poppy! ţipă Casteel.

Toate oasele mele au tremurat atunci când m-am lovit de podea. Vedeam lumini sclipind în faţa ochilor, în timp ce mă întorceam pe o parte. Respiraţia îmi ardea plămânii. Coastele mă dureau, în timp ce încercam să mă ridic în capul oaselor. Durerea din spate se răspândi spre umeri, iar acele lumini continuau să pulseze în faţa ochilor mei, lăsându-mă să văd doar frânturi din haosul care mă înconjura. Reaver căzuse, lumini puternice scânteind din el pe când încerca să se descotorosească de dakkai. Malik o acoperea cu braţul pe Millicent, încercând să o protejeze. Trupurile lor păreau intacte. Dragoninii nu

mai zburau, iar Kieran îmi striga numele, în timp ce luminiţele continuau să joace…

Dintr-odată, nu mai vedeam luminiţe. Nici culori. Nu mai auzeam nimic.

Apoi, o scânteie argintie pulsă şi se extinse, iar în acea lumină am văzut-o. Avea părul de culoarea lunii, acoperindu-i umerii şi căzând într-un şuvoi de cârlionţi încâlciţi. Un strat de lumină aproape îi ascundea pistruii ce-i acopereau nasul şi obrajii. Pielea ei părea ca suprafaţa unei perle datorită acelei străluciri argintii ce o acoperea. Am recunoscut-o datorită acelor vise, care, de fapt, nu fuseseră vise. Ochii ei se deschiseră, şi am văzut că erau verzi ca iarba de primăvară – un verde prin care treceau fâşii subţiri de *eather* luminos.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa, şopti ea, dar de data asta nu mai plângea cu lacrimi de sânge.

Simţeam venind dinspre ea o furie acidă şi fierbinte. O furie nesfârşită pe care nu o simţisem niciodată, pe care n-aş fi putut s-o simt niciodată, deoarece crescuse în decenii. În secole.

Trupul meu fu cuprins de spasme, în timp ce-mi aminteam ce-mi spusese Reaver – ce îi spusese Vikter lui Tawny. Felul în care începea profeţia. *Născută din carne de muritor, o mare putere primitivă se ridică, moştenitoarea pământurilor şi a mărilor, a cerurilor şi a tuturor tărâmurilor. Un tăciune întunecat, o lumină în flacără, întruparea focului în carne…*

Rostindu-i numele, stelele se vor coborî din cer şi munţii se vor rostogoli în mare…

Numele ei însemna putere, însă doar atunci când era rostit de cineva născut ca ea, posedând o putere primitivă foarte mare.

„Mi-a zis că tu îi ştii deja numele”, îmi spusese Tawny.

Femeia mă privi, şi mi-am amintit felul în care pluteam prin vid înainte să apară în faţa ochilor mei. Când îmi spusese că n-ar fi trebuit să fie aşa. Când îmi zisese că avusesem tot timpul acea putere în mine.

Dar nu fusese singurul lucru pe care mi-l spusese. Acum, îmi aminteam. Îmi spusese numele ei. Mă implorase să o trezesc.

Cum de Consoarta era atât de puternică?

Pentru că nu era doar Consoarta.

Mă privi şi îmi zâmbi, iar eu... am înţeles. Şi ea aşteptase.

Am deschis ochii şi am privit prin fum şi ceaţă, văzându-i pe Casteel şi pe Kieran înconjuraţi de dakkai. De Revenanţi. Se apropiau de ei, în timp ce eu mi-am apăsat palmele de podeaua de piatră. Mâinile mele se afundară în piatră, iar eu mi-am dat capul pe spate şi am strigat acel nume. Nu pe al Regelui Zeilor, ci pe al Reginei Zeilor.

Pe al *adevăratului* zeu primitiv al vieţii.

Capitolul 49

Ochii întunecaţi ai lui Isbeth mă priveau. Buzele i se mişcau, însă nu puteam auzi ce spunea. Casteel se întoarse, iar sângele ţâşnea prin aer, în timp ce un fulger lovea templul – mă lovea pe *mine.*

Durerea lui Casteel şi frica lui Kieran se izbiră de mine pe când armura şi cizmele mele se sfărâmară. Hainele mele ajunseră fâşii în vreme ce fiecare celulă a corpului meu mă durea, iar durerea era atotcuprinzătoare. Avea să mă ucidă. Avea să-i ucidă pe ei.

Plămânii mi se blocară.

Inima îmi tresăltă.

Aveam sânge în gură. Dinţii mi se şubreziseră, iar doi dintre ei îmi căzură din gura întredeschisă. Templul nu se cutremura. Însă întreg *tărâmul* se cutremura violent. O greutate mare îmi apăsa omoplaţii, ajungând până în adânc, înspre acel loc în care *eather-ul* vibra şi se învârtejea. Sângele meu se răci, după care se înfierbântă. Un zumzet îmi lovi oasele şi mi se răspândi prin muşchi. Aerul deveni încărcat, iar trupul meu... *se schimbă.* Totul începu cu un huruit undeva în adâncul meu, după care huruitul deveni un răget, la fel de puternic precum tropăitul a o mie de cai ce veneau spre mine. Sunetul continua să crească în timp ce mă ridicam. Mâinile şi braţele îmi erau acoperite de pete de umbră şi lumină care-mi mişunau pe sub piele.

Mi-am ridicat privirea, iar umbra pe care o aruncam mi se părea dintr-odată ciudată. Îmi vedeam capul, umerii şi două... *aripi.* Asemenea statuilor care păzeau oraşul Dalos, în care trăiseră Primitivii. Doar că acum aripile erau din *eather, o* învolburare de lumină şi întuneric. Trupul meu devenise acoperit de o lumină argintie scânteietoare, dar şi de umbre nesfârşite.

Vag, mi-am dat seama că eram privită de către Kieran şi Casteel. Aveau ochii mari şi mă priveau uimiţi. Le simţeam sentimentele în gât şi atingându-mi pielea.

Apărură nişte nori groşi, plini de umbre. Vântul începu să bată, dându-mi părul pe spate şi făcându-mi hainele sfâşiate să fluture. Vântul mirosea a flori de liliac *proaspete.*

Apoi, aerul însuşi se despică, aruncând scântei, în timp ce o ceaţă groasă şi albă ieşi din spintecătură, acoperindu-mă şi pe mine, şi cadavrele.

O formă mare, gri cu negru, de câteva ori mai mare decât Setti, ieşi zburând din acea deschizătură

ivită în aer, aripile sale fiind atât de mari, încât, pentru o clipă, acoperiră luna ce începea să răsară. Se auzi un alt răget asurzitor pe când dragoninul plutea pe deasupra templului, deschizându-şi maxilarele puternice. Un şuvoi de flăcări argintii izbucni, devenind o pâlnie ce izbi creaturile care încercau să se caţăre pe zidurile oraşului.

— *Nektas,* zise răguşit Casteel.

M-am concentrat cu totul asupra lui Isbeth. Stătea în spatele altarului, ţintuită locului. Furia pe care o simţeam venind dinspre femeia din viziune se uni cu a mea.

Ea.

Seraphena.

Adevărata zeiţă primitivă a vieţii.

De la ea primisem darul vieţii şi al vindecării. Nu de la Nyktos. De la el primisem umbrele, abilitatea de a ucide şi acea răceală pe care o simţeam în piept.

Voinţa mea ieşi din mine, străbătând Templul Oaselor şi curtea de dedesubt, răspândindu-se în depărtare. Am făcut un pas, de parcă eram dintr-odată infinită. *Primitivă.*

Puterea impregna aerul, în timp ce aura se retrăgea un pic, atât cât să pot vedea patina luminoasă ce se aşternuse, devenind asemenea perlelor, argintie şi străbătută de umbre. Cu fiecare pas pe care îl făceam, pietrele tremurau şi se crăpau, iar ceaţa mă urma, acoperind trupurile.

Înaintam, trecând cu tălpile goale prin bălţi de sânge, peste scuturi zdrobite şi săbii rupte. După care am început să *plutesc.* Trupurile soldaţilor, ale vârcolacilor şi ale dragoninilor – ale prietenilor mei, la care ţineam – se ridicară împreună cu mine. Delano. Naill. Emil. Hisa...

— E prea curând, ţipă ascuţit Isbeth, iar frica ei – *teroarea* ei – era la fel de intensă ca jalea sa, făcându-mă să mă simt străpunsă de stropi de gheaţă. Se împletici peste cadavrul unui dakkai şi se lipi de altarul pe care zăcea Malec. Ce ai făcut? mă întrebă.

Simţeam că mă ridic pe când trupul lui Reaver şi al lui Malik pluteau, părăsind bălţile de sânge în care zăcuseră. Mi-am dat capul pe spate. Apoi, dintr-odată, totul *se opri.* Vântul. Gemetele. Inima mea. Doar Nektas zbura de-a lungul zidurilor oraşului, lăsând un val de foc alimentat de esenţă în urma sa. Mi-am deschis degetele.

Am dat glas furiei mele. Furiei *ei.* Ţipătul care-mi ieşi din gâtlej nu era doar al meu. Era *al nostru.*

Sunetul lovi aerul ca o undă de şoc, spulberând piatra şi dărâmând copacii sângerii proaspăt răsăriţi. Casteel se întoarse, încercând să-l protejeze pe Kieran, însă nu era nevoie. Nu aveau să fie răniţi, în timp ce furia mea se ridica deasupra capetelor noastre, rupând cerul în două. Începu să plouă torenţial, cu stropi de sânge.

Millicent se ridică greoi, iar ochii ei pali se măriră surprinşi, în timp ce un dakkai sărea spre ea prin fum, urmat de alţii. Cinci alergau spre ea, ghearele lor aruncând bucăţi de piatră în timp ce se înfigeau în podea. Mi-am întors capul spre ei, şi asta a fost tot. Dakkaii pur şi simplu dispărură, distruşi de simpla mea privire. Nu rămase nimic în urma lor, nici măcar cenuşă, în timp ce valul de energie se răspândea, prinzându-i pe Revenanţii şi pe dakkaii rămaşi, transformându-i în praf.

Ploaia de sânge se opri, dar nici măcar un strop nu mă atinsese. M-am întors spre Isbeth.

— Tu, am zis, iar vocea mea conţinea atât de multă

putere şi violenţă dezlănţuită, încât până şi eu m-am înfiorat.

Aşa eram acum… dar era şi Seraphena alături de mine. Esenţa ei – conştiinţa ei – se mişca prin mine.

— E prea târziu, zise Isbeth.

Simţeam că avea dreptate şi în acelaşi timp nu. Îşi trecu mâna peste chipul însângerat.

— S-a săvârşit deja, adăugă ea.

— *Ea* ştia ce plănuiai, i-am zis. *Ea* a văzut în timp ce dormea. A văzut *totul.*

Teroarea lui Isbeth mă făcu să mă înec, pe când ea clătina din cap.

— Atunci, trebuie să ştie că am făcut-o de dragul lui Malec. Pentru fiul şi nepotul ei, pe care ceilalţi i-au luat de lângă mine.

— Ai făcut-o degeaba, am zis, ridicându-mi mâna, iar trupul lui Isbeth deveni rigid, gura deschizându-i-se fără să scoată un sunet. Norii se îngroşară, în timp ce trupul ei se ridica, plutind la câţiva metri de podea. Ai fost făcută din dragoste. L-ar fi iertat pe Malec pentru faptele ce au dus la crearea ta. Însă ura ta? Jalea ta? Dorinţa ta de răzbunare? Ţi-au putrezit mintea mai mult decât ar fi putut-o face sângele unui zeu. Ceea ce ai devenit – ceea ce ai adus asupra tărâmurilor – nu te va scăpa.

Braţul lui Isbeth se trase înapoi. Pocnetul osului ei rupt răsună prin aer, iar durerea pe care o simţeam venind dinspre ea era incandescentă.

— Ceea ce ai săvârşit în aceste tărâmuri nu te va vindeca şi nici nu-ţi va alunga durerea, am zis, frângându-i şi celălalt braţ. Nu-ţi va aduce nici glorie, nici pace, nici iubire.

Picioarele lui Isbeth se frânseră de la genunchi, iar eu am absorbit durerea, făcând-o parte din mine.

— Pentru ce ai făcut împotriva celor din spiţa ei, vei fi anulată, am zis. Sângele începu să se scurgă din ochii lui Isbeth. Din nasul ei. Din gura ei. Nimic nu va mai rămâne din amintirea ta în istoriile ce încă nu au fost scrise. Nimeni nu va şti că ai existat şi nimeni nu va afla despre faptele tale ca muritoare, aşa cum nu se va şti nimic despre infamia de care ai dat dovadă ca regină. Nu meriţi să fii amintită.

Şira spinării lui Isbeth *pocni.* Trunchiul ei păru că se ofileşte, căzând flasc pe spate, iar durerea pe care o simţeam venind dinspre ea… era absolută.

Dintr-odată, am simţit o nouă conştientizare. O trezire. Ceva al cărui ecou nu se găsea în acel tărâm, ci în Câmpiile Elizee, undeva adânc în Oraşul Zeilor, pe când Nektas ateriza în spatele meu. O prezenţă mă umplu, şi, vorbind, din mine răsună vocea adevăratei zeiţe primitive a vieţii.

— Cândva, mi s-a spus că toate fiinţele merită o moarte onorabilă şi rapidă. Nu mai cred una ca asta. Moartea ta, Isbeth, va fi dezonorantă şi nesfârşită. Nyktos aşteaptă să începi să-ţi petreci eternitatea în Abis.

Prezenţa mă părăsi, în timp ce Nektas îşi întindea aripile, răspândind în toate direcţiile cenuşa celor distruşi. În clipele ce urmară, simţeam doar sentimente contradictorii. Apatie şi tristeţe. Ură şi iubire. Uşurare şi frică. Îmi era milă de femeia frântă ce-mi stătea în faţă, o femeie care se distrusese singură, cu mult timp în urmă. Uram ce devenise.

Isbeth nu-mi fusese niciodată mamă, însă… însă o iubisem cândva, iar ea mă iubise, în felul ei total denaturat. Asta însemna ceva.

Dar nu era îndeajuns.

Mi-am coborât mâna, iar stropi de sânge apărură

peste pielea ei. Porii îi sângerau. Am început să tremur, în timp ce pielea ei începea să crape şi să se cojească, muşchii şi ligamentele îi plesneau, oasele i se făcură bucăţi, iar părul îi căzu.

— Nu privi! l-am auzit pe Casteel spunându-mi, în timp ce încerca să ajungă la mine. Închide ochii! *Nu...*

Însă o priveam.

M-am forţat să privesc în timp ce mama mea, Regina de Sânge, îşi dădea ultima suflare. Am privit până când Isbeth nu mai era – până când tărâmul dispăru din faţa ochilor mei.

Capitolul 50

Încetul cu încetul, mi-am dat seama că cineva îmi atingea obrazul. Cineva îşi trecea degetele de-a lungul maxilarului meu, pe sub buzele mele. Cineva îmi mângâia părul. Auzeam o voce. Mai multe voci. Două erau totuşi distincte.

— Poppy, zicea una.

— Deschide ochii, Regina mea! îmi cerea cealaltă – mai degrabă, mă implora –, şi nu aveam cum să îi refuz vreodată ceva.

Am deschis ochii, văzând o pereche de ochi de culoarea mierii privindu-mă. *El.* Soţul şi Regele meu. Sufletul meu pereche. Lumea mea. Avea sânge pe chip şi în păr, însă nu era rănit. Pielea lui era caldă. Degetele sale erau calde.

— Cas, am zis.

Casteel scoase un sunet grosolan, ceva între un râset şi un oftat, izvorând de undeva din adâncul fiinţei sale. Mă sărută pe frunte.

— Regina mea.

I-am atins maxilarul. El tresări, sărutându-mi din

nou fruntea. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că aveam capul în poala sa, însă nu braţul lui îmi sprijinea gâtul. Casteel îşi ridică privirea, iar eu am văzut doi ochi albaştri.

Kieran îmi zâmbea în timp ce-mi mângâia obrazul.

— Mă bucură faptul că ai decis să ni te alături, zise el.

— Nu-mi… am început, înghiţind în sec.

Gura mi se simţea ciudat. Am ridicat mâna ca să…

Kieran mă prinse de încheietură.

— Răspunsul e *da,* îmi zise.

Mi-am trecut încet limba peste dinţii de sus. Dintr-odată, am simţit ceva ascuţit.

— Ai grijă, murmură Casteel. O să-ţi ia ceva să te obişnuieşti cu ei.

Zeilor.

— Am colţi!

Kieran încuviinţă din cap.

— Cas o să te ajute să te obişnuieşti cu folosirea lor.

L-am privit pe Casteel.

— Cum arată? l-am întrebat.

— Ca nişte… colţi.

— Nu mă ajută descrierea.

— Sunt adorabili.

— Cum pot nişte colţi să fie adorabili?! *Stai!* am zis.

Nu colţii mă preocupau, nici faptul că-mi încheiasem Sacrificiul. M-am ridicat atât de repede, încât Casteel şi Kieran se traseră deoparte, ca să nu mă lovesc de ei. Mi-am ridicat privirea spre coloanele crăpate şi spre Naill…

Naill stătea sprijinit de o coloană, cu capul dat pe spate şi ochii închişi, însă pieptul său se mişca – chiar dacă fusese spintecat. Pielea lui maronie îşi pierduse

paloarea morţii.

L-am privit, ştiind că-l văzusem căzând. Îl văzusem murind.

— Nu-mi…

Un bot umed îmi atinse braţul. Am văzut nişte ochi albaştri şi blana albă străbătută de şuviţe roşcate. M-am cutremurat.

— Delano?

Însemnul lui îmi atinse gândurile.

„Poppy”.

Ţipând de fericire, l-am îmbrăţişat. Casteel izbucni în râs, în timp ce eu îmi îngropam faţa în blana lui Delano. Nu ştiam cum de supravieţuise şi nu mă puteam opri din tremurat pe când îl îmbrăţişam, simţind atingerea blănii sale. Kieran mă mângâia pe spate, iar eu mi-am dat seama că plângeam – boceam, mai degrabă –, în timp ce-l ţineam strâns pe Delano. El îmi permise s-o fac, lipindu-şi trupul de al meu. Era *viu.*

— Poppy, îmi şopti Casteel, trăgându-mă de umeri. Lasă-l să respire!

I-am dat cu greu drumul lui Delano, însă acesta nu se îndepărtă. Casteel mă prinse de mijloc, din spate. Îşi lăsă capul pe umărul meu, în timp ce Kieran îmi ştergea lacrimile de pe faţă cu atingeri uşoare. Am privit…

Inima mi se opri din nou atunci când l-am văzut pe Emil ridicându-se; armura sa distrusă dispăruse, rana făcută de suliţă fiind şi mai vizibilă. Era… se afla lângă Hisa, care stătea sprijinită de zid, mâinile atârnându-i flasc între genunchi pe când mă privea.

— Cum? am întrebat, răguşită. Cum de trăiesc?

— Datorită ţie, zise Kieran.

M-am încruntat.

— Poftim?!

— Tu, zise Casteel, sărutându-mi obrazul. I-ai adus înapoi. Pe toţi.

— Priveşte, mă îndemnă Kieran atingându-mi bărbia, întorcându-mi capul spre curtea de la baza templului.

Nu-mi venea să cred.

Soldaţii trăiau, evitând crăpăturile din pământ. Unii se odihneau, asemenea lui Emil şi Hisei. Purtau urmele bătăliei. Armurile lor erau distruse. Hainele le erau ferfeniţă. Aveau sânge uscat pe trupuri.

— Ai leşinat, îmi zise Casteel, lipindu-şi fruntea de tâmpla mea. Aceea a fost clipa în care au reînviat. Toţi. Chiar şi gardienii aceia afurisiţi.

— A fost cel mai nebunesc, zise Kieran, tresărind, şi cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Au apărut acele mici… nici nu ştiu cum să le zic, spuse Casteel, râzând emoţionat. Un fel de globuri de lumină? Mii – sute de mii – au coborât din cer. De parcă însăşi stelele cădeau pe pământ.

„Rostindu-i numele, stelele se vor coborî din cer…”

M-am încordat, întorcându-mi capul spre zidurile oraşului, acolo unde i-am văzut pe Aurelia şi pe Nithe alături de Thad. Însă nu-l vedeam pe…

— Unde e Reaver? am întrebat.

— L-a dus pe Malec înapoi în Câmpiile Elizee.

Inima îmi trepidă atunci când am auzit din nou vocea pe care o auzisem şi în Câmpiile Elizee. Kieran se întoarse, iar eu l-am văzut pe Nektas ghemuit lângă altar, părul său negru cu şuviţe argintii căzându-i peste umerii goi şi peste pielea de culoarea bronzului, pe care se puteau vedea urmele solzilor.

— Cum de porţi pantaloni?! am întrebat mirată.

Casteel râse, strângându-mă şi mai tare în braţe.

— Cum de tocmai asta ţi-a venit să întrebi?!

— Dacă l-ai fi văzut pe Reaver gol de atât de multe ori ca noi, ţi s-ar fi părut o întrebare justificată, îi răspunse Kieran.

Ochii lui Nektas, cu pupilele lui subţiri şi verticale, se fixară asupra mea.

— Pot să fac să apară îmbrăcăminte pe mine, dacă vreau. Reaver nu are încă vârsta necesară ca să poată face una ca asta, adăugă Nektas.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Chiar aşa?

— S-ar putea să fie mai în vârstă decât tot ce ştii tu, dar, în comparaţie cu mine, e abia un puiuţ, zise Nektas, iar inima mi se strânse, căci mi-am amintit de puiuţii *lui.* De Jadis. Iar mulţi dintre noi îl cunoaştem ca Reaver-Funduleţ.

Casteel înlemni.

— Stai o clipă, zise Kieran. Poftim?!

— E o poreclă pe care Reaver o prefera când era foarte tânăr, spuse Nektas, ridicând din umeri. Ceea ce voiam să spun este că nu e destul de puternic încă pentru a putea face să-i apară haine pe trup.

Nu m-am mai gândit pentru moment la poreclă.

— Îmi pare rău pentru Jadis! Eu… am început, după care am tăcut, dorindu-mi să mai fi putut spune şi altceva, ştiind însă că nu mai erau şi altele de spus.

Nektas închise ochii pentru o clipă.

— Ea nu a murit, zise el.

— Poftim?! Reaver credea că ea a fost… Şi m-am oprit, pentru că nu voiam să zic „ucisă”. De unde ştii? l-am întrebat.

— O pot simţi. Se află aici, în acest tărâm. Nektas deschise ochii, privind cerul. Eu sunt tatăl ei. Reaver n-o poate simţi ca mine. Ea trăieşte.

Şocată de acea dezvăluire, mi-am spus că era o

veste bună. Şi chiar era. Doar că... nu ştiam unde se afla. De ce nu o folosise Isbeth?

— O vom găsi, am zis.

Nektas încuviinţă din cap.

— Aşa este, întări el.

— Reaver l-a dus pe Malec în Câmpiile Elizee? am întrebat, privind sicriul ajuns ţăndări pe altar. Înseamnă că Malec trăieşte?

— Pentru moment, spuse Nektas.

Ei bine, nu era tocmai liniştitor, însă tot mă simţeam uşurată. M-am sprijinit de Casteel.

— Slavă zeilor! am murmurat, privind înspre Hisa şi Emil, în timp ce Delano se lăsă pe burtă, lipindu-se de picioarele mele. M-am întors, căutându-i pe... Unde e Malik? Am tresărit. Unde e Millicent?

— Millicent a fugit, zise Casteel, iar Malik s-a dus după ea.

Îmi părea bine că ambii trăiau. Însă, oare, Millicent fugise pentru că văzuse moartea mamei noastre? Pentru că eu o omorâsem? Oare se temea ca nu cumva să-i împărtăşească soarta? Era supărată? Furioasă?

Am înghiţit în sec, alungând acele gânduri până când urma să am timp să le diger.

— Cum de am reuşit să reînviez pe toată lumea? am întrebat.

Trebuia să fi fost *voinţa* mea. Mi-am adus aminte. Îmi lăsasem *voinţa* să iasă din mine, în timp ce ceaţa le acoperea trupurile, chiar dacă nu eram zeiţa primitivă a vieţii.

— Nu doar tu i-ai reînviat. Nu eşti încă atât de puternică. Ai fost ajutată, zise Nektas, în timp ce îl priveam. Zeiţa primitivă a vieţii te-a ajutat, iar Nyktos le-a prins sufletele înainte ca ele să intre în Vâlcea sau în Abis, după care le-a dat drumul, întorcându-le din

cale.

— Ar fi fost de preferat ca inamicii noştri să nu fi reînviat, murmură Kieran.

Dragoninul îl privi.

— E vorba despre echilibru. Trebuie să existe întotdeauna un echilibru. Mai ales că zeiţa primitivă a vieţii a permis ca un asemenea act să aibă loc.

Am fost străbătută de un fior.

— Seraphena – Consoarta. Ea este adevărata zeiţă primitivă a vieţii.

— Ea este moştenitoarea pământurilor şi a mărilor, a cerurilor şi a tărâmurilor, spuse Nektas, vorbind încet. Însă cuvintele sale erau pline de respect şi îmi reverberau în piept asemenea tunetului. Focul din carne, zeiţa primitivă a vieţii şi Regina Zeilor. Cea mai puternică Primitivă, pentru moment.

Pentru moment?

— Cum adică? întrebă Casteel.

— Consoarta a ajuns zeiţa primitivă a vieţii într-un mod alambicat, zise Nektas, privindu-mă. Totul a început cu străbunicul tău, Penellaphe, Eythos, pe când el era zeul primitiv al vieţii. Iar fratele său Kolis era adevăratul zeu primitiv al morţii.

— Aşadar, Kolis este străunchiul meu? am întrebat, uitând cu totul, deocamdată, de faptul că Nektas tocmai spusese că Seraphena era zeiţa primitivă a vieţii doar pentru moment.

Nektas încuviinţă din cap, în timp ce Emil şi Naill se apropiau, evitându-l pe dragoninul străvechi pe când ascultau.

— Istoria strămoşilor tăi e chiar mai interesantă decât credeam iniţial, murmură Casteel, iar Kieran pufni. Ce are Kolis de-a face cu asta?

— Ca să nu lungim povestea, zise Nektas, Kolis s-a

îndrăgostit de o muritoare. A speriat-o, în timp ce ea culegea flori pentru o nuntă. Atunci când a fugit de el, a căzut de pe…

— Stâncile Mâhnirii, am zis, uluită. Numele ei era Sotoria, nu-i aşa? Aşadar, s-a întâmplat cu adevărat. Ian… Ian mi-a spus povestea după ce şi-a făcut Ascensiunea, am zis, întorcându-mă spre Casteel. Credeam că inventase totul.

— Interesant, murmură Nektas. Povestea e reală. Kolis s-a dus la Eythos, rugându-l să o readucă la viaţă. Acesta l-a refuzat, ştiind că reînvierea morţilor nu trebuia să se întâmple prea des. Privirea lui se concentră asupra mea, iar mie îmi venea dintr-odată să intru în pământ. Din cauza refuzului, Kolis a prins ciudă pe fratele său, începând să folosească un soi de magie prin care să-i fure esenţa, ceea ce i-ar fi permis să devină zeul primitiv al vieţii, Eythos devenind astfel zeul primitiv al morţii. Însă nici unul din ei nu era menit să îndeplinească astfel de roluri. Kolis n-a reuşit să-i extragă complet esenţa lui Eythos şi nici să-şi şteargă întru totul propria esenţă. Un tăciune de viaţă a rămas în Eythos, iar alt tăciune a trecut către Nyktos. Eythos se temea că fratele său ar fi găsit acel tăciune în Nyktos, aşa că l-a luat.

— Şi l-a pus într-o muritoare, am încheiat eu. În Consoartă. De aceea ea era doar parţial muritoare.

— Atunci, ce-i cu Nyktos? întrebă Kieran. Credeam că era zeul primitiv al vieţii şi al morţii.

— Este unul dintre zeii primitivi ai morţii, zise Nektas. Însă nu e *adevăratul* zeu primitiv al morţii, aşa cum n-a existat niciodată un zeu primitiv al vieţii *şi* al morţii. Titlul l-a primit cu mult după ce adormise, şi n-ar fi răspuns niciodată la el.

— Simt nevoia să mă aşez, doar că sunt deja

aşezată, am bâiguit, iar Casteel îmi mângâie ceafa. Dintr-odată, răspunsurile şi tăcerile lui Reaver aveau sens. Aşadar, de aceea numele ei nu poate fi rostit. Pentru că ea e zeiţa primitivă a vieţii. Ce… *porcărie!*

Mai multe perechi de ochi mă priveau.

— Aşa e! Toată lumea avea impresia că Nyktos le-a făcut pe toate, şi, când colo, fusese Seraphena. Oare Nyktos a creat vârcolacii? A fost el cel care s-a întâlnit cu Elian pentru a aplana situaţia după ce zeităţile au fost ucise?

— Nyktos s-a întâlnit cu atlantianul şi cu lupii *kiyou,* zise Nektas. Însă esenţa Consoartei a dat viaţă vârcolacilor.

L-am privit timp îndelungat.

— Mi se pare foarte sexist şi patriarhal!

Casteel se cutremură.

— Are dreptate, zise el.

— Într-adevăr, admise Nektas. În acelaşi timp, nu. Consoarta a ales să fie aşa. A ales să rămână necunoscută. Nyktos păstrează tăcerea pentru că aşa doreşte ea.

— De ce? am întrebat.

— Să ştii că mi-aş dori să aflu şi eu răspunsul la întrebarea asta, spuse Kieran.

— Din cauza situaţiei de acum, zise Nektas. Din cauza tuturor faptelor lui Nyktos şi ale Consoartei. Toate sacrificiile pe care le-au făcut pentru a evita situaţia de acum.

Auzeam semnale de alarmă răsunându-mi în cap. Amuzamentul lui Casteel dispăru.

— La ce anume te referi? îl întrebă el.

Dragoninul îl privea pe Casteel, lăsându-şi capul într-o parte.

— Faptele lui Kolis au avut consecinţe catastrofale.

Din cauza acestora, nu s-a mai născut nici un alt zeu primitiv. Ascensiunea Consoartei a fost ca un fel de... repornire cosmică, zise Nektas. Doar naşterea unui copil de sex feminin care ar fi trecut prin Ascensiune ar fi condus la un nou început. Totul începe cu tine şi cu copiii tăi, dacă vei alege să ai copii. Ei vor fi primii zei primitivi născuţi de la Nyktos încoace.

— Eu... am zis, simţind că ameţesc. E destul de mult!

— Aşa e, admise Casteel, mângâindu-mi gâtul. De ce numai o femeie ar fi putut reîncepe ciclul?

— Pentru că sexul se ia după cel al persoanei care deţine titlul de zeitate primitivă a vieţii – în cazul de faţă, Seraphena.

— Aşadar, dacă esenţa lui Eythos n-ar fi fost furată de către Kolis, iar Nyktos ar fi devenit zeul primitiv al vieţii, aşa cum ar fi trebuit, atunci Malec şi Ires ar fi fost zei primitivi? întrebă Casteel. Dar nu s-a întâmplat asta pentru că a fost nevoie ca un descendent de sex feminin să se nască.

Nektas încuviinţă din cap, iar eu eram bucuroasă că soţul meu înţelesese firul evenimentelor, pentru că eu chiar nu reuşeam.

— Dar ce legătură au toate acestea cu ce încercam să prevenim noi să se întâmple? întrebă Kieran.

Nektas mă privi.

— Ca urmare a faptelor săvârşite de Nyktos şi de Consoartă în încercarea de a-l opri pe Kolis – echilibrul cerut de parce –, alţi zei primitivi nu se mai puteau naşte. Nu am timp să vă explic motivele din spate, ar dura veacuri, zise Nektas. Însă Nyktos ar fi trebuit să fie ultimul zeu primitiv născut, iar Consoarta ar fi fost ultima zeitate primitivă născută din carne de muritor. Tu, îmi zise el încet, n-ar fi trebuit să exişti.

— Poftim? am întrebat, cu glas firav.

Dragoninul rânji pentru o clipă scurtă.

— Nu ai nici un motiv să te scuzi pentru conspiraţia ce a dus la crearea ta, îmi zise el. Malec şi Ires se născuseră deja. În încercarea de a-l opri pe Kolis, Malec şi Ires nu ar fi trebuit să aibă copii. Însă Malec a făcut-o, pentru că… aşa e el, zise Nektas, oftând. Şi au avut noroc.

— Pentru că riscau să li se nască o fiică, am zis, înfiorându-mă. De aceea el şi Ires au rămas în Câmpiile Elizee.

— Până când n-au mai rămas acolo, zise Nektas, privind cerul. Nu le fusese interzis să pătrundă în acest tărâm. Au fost născuţi aici. Însă fuseseră sfătuiţi să nu vină aici. Riscul era prea mare. Generarea acelei reporniri cosmice a dus la anularea paşilor făcuţi de Nyktos şi de Consoartă în încercarea de a-l opri pe Kolis.

Însă noi reuşiserăm să oprim procesul. Malec trăia. Pentru moment.

— De ce s-au născut pe tărâmul muritorilor?

— Nyktos şi Consoarta credeau că era mai sigur aşa.

Răspunsul său mă făcea şi mai nedumerită, însă aveam alte întrebări mai importante pentru el.

— Aşadar, eu ce sunt? O chichiţă? am întrebat, iar Kieran se încruntă. Una de care Isbeth a aflat şi a încercat să profite? Mă gândeam că poate Malec îi spusese sau… Callum! Unde e?

Casteel mârâi.

— Cred că a dispărut în clipa în care ai pronunţat numele Consoartei, zise Casteel.

— Pentru că ştia ce însemna, spuse Nektas, iar trăsăturile sale se ascuţiră. Trebuie găsit şi eliminat.

— E în capul listei, mărturisi Kieran.

— Foarte bine, zise Nektas, privindu-mă din nou. Nu eşti doar o chichiţă. Eşti multe lucruri. Zeiţa primitivă a sângelui şi-a oaselor – adevărata zeiţă primitivă a vieţii *şi* a morţii. Vorbise folosind acelaşi ton ca atunci când vorbise despre Consoartă, iar esenţa vibra prin mine. Aceste două esenţe n-au existat niciodată într-o singură persoană. Nici în Consoartă, nici în Nyktos.

— E un lucru bun sau rău? am întrebat şoptit.

— Încă nu putem şti, zise Nektas.

Braţele lui Casteel se strânseră în jurul meu.

— Ştim deja că e de bine, zise el.

Nektas îl privi, iar eu începeam să mă simt neliniştită.

— Atunci, asigură-te că aşa e, zise Nektas. Se ridică graţios. L-aţi găsit pe Ires?

Am lăsat grijile deoparte şi mi-am dres vocea, trecându-mi limba peste colţi. Am tresărit, dându-mi seama că era timpul să mă ridic. Casteel şi Kieran mă sprijineau, de frică să nu mă prăbuşesc din nou.

— Ştiu unde se află, am zis.

— Atunci, du-mă la el, îmi ceru Nektas.

Am început să mă întorc, dar m-am oprit, căci ceva îmi atrase atenţia.

— Ce e aia? am întrebat.

Kieran dădu la o parte o sabie ce căzuse peste plantele căţărătoare care crescuseră pe trepte. O porţiune a acestora era de culoarea cenuşii. Nu păreau arse. Doar că erau gri. Culoarea se răspândise, ajungând şi la muşchiul de dedesubt.

M-am aplecat, încercând să ating o plantă căţărătoare, însă Casteel îmi prinse mâna.

— De ce simţi nevoia să atingi totul? mă întrebă el,

în ochii săi aurii citindu-se deopotrivă osteneala şi amuzamentul.

— Nu ştiu. Poate pentru că sunt o persoană căreia îi place să atingă lucruri? am răspuns, zâmbind. Ce crezi că s-a întâmplat aici?

— E din pricina lui Kolis, spuse Nektas, aflat în spatele nostru. După cum am zis, paşii care au fost făcuţi pentru a-l opri au fost anulaţi.

Toţi trei îl priveam şi am tresărit. Casteel miji ochii.

— Malec trăieşte. Am oprit planurile lui Isbeth, zise el.

— Nu aţi oprit nimic, replică Nektas.

Stomacul mi se întoarse pe dos, când am înţeles, în sfârşit, despre ce vorbiseră Callum şi Isbeth – motivul pentru care simţiserăm că nu reuşiserăm să-i oprim şi că ajunseserăm prea târziu.

— Kolis e deja treaz, am zis.

Nektas încuviinţă din cap.

— Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta l-a eliberat.

— Zeilor! mârâi Kieran.

— Aţi reuşit doar să încetiniţi procesul, împiedicându-l pe Kolis să se întrupeze. Însă o va face dacă e lăsat în pace, adăugă Nektas, privind planta căţărătoare de culoarea cenuşii. Răul său a ajuns pe acest tărâm, începând să-l infecteze. Tocmai de aceea zeiţa primitivă a vieţii te-a ajutat să reînviezi atâţia oameni. Vei avea nevoie de fiecare dintre ei dacă speri să-l opreşti.

— Să-l întemniţăm din nou? am întrebat.

— Trebuie ucis, răspunse Nektas.

Am rămas cu gura căscată.

— Şi cum ar trebui să facem asta?! întrebă Casteel, cuprins de furie şi de frustrare. Dacă nici măcar zeiţa

primitivă a vieţii şi Nyktos n-au fost în stare s-o facă?

— Dacă aş fi cunoscut răspunsul, crezi că m-aş mai fi aflat aici? replică Nektas. Pupilele lui se îngustară şi mai apoi se dilatară. Duceţi-mă la Ires! Trebuie s-o găsim pe Jadis. După care va trebui să mă întorc în Câmpiile Elizee, iar voi va trebui să vă pregătiţi. Kolis nu e singurul care s-a trezit. Consoarta şi Nyktos nu mai dorm. Înseamnă că zeii se vor trezi în Câmpiile Elizee şi în tărâmul muritorilor, iar mulţi nu îi sunt loiali zeiţei primitive a vieţii. Războiul vostru n-a luat sfârşit. Abia a început.

Mulţumiri

Ţin să mulţumesc echipei minunate de la Blue Box – Liz Berry, Jillian Stein, M.J. Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz şi tuturor celorlalţi care au ajutat ca lumea din seria *Din sânge şi cenuşă* să prindă viaţă. Ţin să le mulţumesc impresarului meu Kevan Lyon, lui Tarin Fagerness, lui Jenn Watson şi asistentei mele, Malissa Coy, pentru munca asiduă şi pentru susţinere. Mai vreau să le mulţumesc lui Stephanie Brown şi lui Jen Fisher pentru că au conceput o linie de articole de promovare absolut minunate. Mulţumiri enorme lui Hang Le pentru copertele năucitor de frumoase pe care le-a creat. Multe mulţumiri lui Sarah Maas, lui Stacey Morgan, Lesei, lui J.R. Ward, Laurei Kaye, Andreei Joan, lui Brigid Kemmerer, lui K.A. Tucker, lui Tijan, Vonettei Young, Monei Awad şi tuturor celor care m-au ajutat să rămân întreagă la minte, să râd şi să fiu creativă. Mulţumesc echipei ARC pentru susţinere şi pentru recenziile sincere şi le mulţumesc tare mult membrilor grupului JLAnders pentru că reprezintă cel mai bun grup de cititori pe care un autor şi l-ar putea dori. Le mulţumesc şi celor din Blood and Ash Spoiler Group, pentru că au făcut etapa de redactare nespus de distractivă şi pentru că au fost de-a dreptul uimitori. Însă, până la urmă, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile fără voi, cititorii. Nu vă voi putea mulţumi nicicând îndeajuns.

DIN DISPERAREA COROANELOR AURITE...

Casteel Da'Neer este perfect conștient de faptul că nu sunt mulți la fel de parșivi și de răzbunători ca Regina de Sânge, dar nimeni, nici măcar el, nu ar fi putut să se pregătească pentru zguduitoarele dezvăluiri. Amploarea a ceea ce a făcut Regina de Sânge este de neimaginat.

ȘI NĂSCUTĂ DIN CARNE DE MURITOR...

Nimic nu o va opri pe Poppy de la a-l elibera pe Regele ei și de la a distruge tot ce prețuiește Coroana de Sânge. Susținută de paznicii zeului primitiv al vieții și de vârcolaci, Poppy trebuie să îi convingă pe generalii Atlantiei să accepte ca războiul purtat să se ducă în condițiile stabilite de ea - pentru că de data asta chiar nu au cum să dea înapoi. Nu dacă își doresc să creeze un viitor în care ambele regate să coexiste în pace.

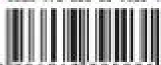
SE RIDICĂ O MARE FORȚĂ PRIMITIVĂ...

Împreună, Poppy și Casteel sunt nevoiți să adopte tradiții vechi și noi pentru a-i ține în siguranță pe cei dragi și a-i proteja pe cei care nu se pot apăra singuri. Însă războiul este doar începutul. Forțe primitive antice au început să se frământe, dezvăluind grozăvenii ce au început cu mult timp în urmă. Pentru a pune capăt intrigilor Reginei de Sânge, Poppy ar putea fi nevoită să devină ceea ce a fost profețit că va deveni - lucrul de care se teme cel mai rău.

VESTITOAREA DE MOARTE ȘI DE DISTRUGERE.



Tradiție din 1989
www.litera.ro



ISBN 978-606-33-9503-1
9 786063 395031